
IN PAT,
CU CAROL AL II - LEA !...
BUCURESTI, 2015

Cuprins

În pat, cu Carol al II-lea!

Un fost soţ gelos

Prietenul adevărat,... chiar la amarnică nevoie se cunoaşte!*

Leguma din grădina Spitalului Municipal

Rîmaru jr.

Zbuciumurile călugărului Mischie

La lucru, cu ziua, la doamna Vitanidis...

„Dear dr. Barnard...”

Bietu’ Pantelimon Pricopsitu*, voaieristul satului!...

Terapie de şoc

Noaptea, în viteza expresului Transilvania...

Orgasmul

Nu departe de Dorohoi...*

Val Buzoianu

În pat, cu Carol al II-lea!...

„Sexul este ca jocul bridge:
dacă nu ai un partener bun alături,
măcar o mână bună să ai!...”

Mae West
(ori Woody Allen?...)

În pat, cu Carol al II-lea!...

Cu gândurile aiurea împrăştiate de-atâta întristare, Sevasta Boldeanu clătea... balanga-balanga, balanga-balanga, balanga-balanga..., mai mult decât ar fi fost necesar, borcanul în care urma să pună florile, folosindu-l ca pe o vază sărmană; apoi, comodă, ca să nu facă un pas în plus - cam puturoasă Sevastiţa! -, vărsă apa tulbure chiar pe ţărâna mormântului, într-un gest iute, nervos şi necontrolat, deloc pios: „Na de vezi unde-am turnat-o, zăpăcita de mine! Măi, măi, măi,... n-am făcut păcat, nădăjduiesc. Şi ce dacă-i murdară?... Ei, şi eu acuma, sunt mai catolică decât Papa! Tulbure sau limpede, împuţită ori nemirositoare, de la gârlă sau robinet, tot apă e şi face bine la verdeaţă.” Merse chinuit cu sandalele elegante cu toc, pe pietrişul zdrăngănitor, tocmai la cişmeaua de la capătul aleii, ca să ia apă proaspătă de acolo; se întoarse, apoi, la locul de veşnicie al răposatului, cu mersul la fel de chinuit,... şontâc-şontâc, şontâc-şontâc,... ca o persoană cu handicap, în timp ce pietricelele aleii, însuşindu-şi ritmul - aveau ureche muzicală, pietricelele astea!... -, cântau ascuţit sub paşii ei: hârşt-hârşt,... hărşt-hârşt... Răsfiră în borcanul de lângă piciorul crucii garofiţele albe, culese din grădina casei; scândura troiţei se învechea repede, odată cu amintirea lui Andrieş Boldeanu, scorojindu-se pe toate feţele, ca mâncată de otrava leprei.

„Să mă reped, dom’le, până la Azuga, cu o ocazie, ca să văd ce-o fi lucrat puturosul de pietrar la crucea de marmură, tocmită şi arvunită acu’ două luni şi jumătate; o să mă scol dimineaţa, mai devreme,... nasol e sculatu’ cu noaptea-n cap!,... poate rezolv daravera şi, aşa, voi fi la prânz ’napoi, acasă, la trebile gospodăriei. De-o săptămână s-ar fi cuvenit să fie gata, ca să înlocuiesc cu ea pârlita de troiţă, mai potrivită pentr-un sărăntoc de mocan de la Telega ori Chiojdeanca, nu pentru cel care a fost omul meu fălos, cu care m-am împăcat aşa de bine-n viaţă; dar, veste n-am primit din partea meşteşugarului,... s-a-nvăţat după de-alde noi, lasă-mă să te las, şi macaronarul Bernardino, sosit din *cizma* italienească: ‹*C-o fi oggi,...*› parcă-i aud vorba cântătoare şi-i văd surâsul larg cât valea. ‹*...hai, c-o fi domani,... allora, mai bine dopodomani, cara signora! Si, si, dopodomani,... certo, dopodomani.*› Şi trece, bunînţeles, *dopodomani*-ul

aşa de *certo* stabilit, în doi peri, în româno-italiană, că toate-s trecătoare, vine alt *dopodomani*... Ei, dar monumente funerare, preoţi şi *parastase*, necazuri şi probleme, asta-i viaţa nefericitei de mine! Cum te-ai dus deodat', Andrieş, şi m-ai părăsit făr' de sprijin ori de apărare, singură-singurică în lumea pestriţă şi haină, măi, băiatule...” suspina Sevasta, înghiţindu-şi lacrima sărată şi făcându-şi iar de lucru cu aranjarea florilor în borcanul de castraveţi. „Te-ai dus, Andrieş, c-aşa ţi-a fost ţie soarta!... Şi-a mea la fel, legată de a ta. Uite ce repede au trecut şase luni fără tine, dar împreună cu preoţi, dascăli, cântăreţi, cerşetori, pomeni mai sărace pentru nevoiaşi adevăraţi,... o strachină cu pilaf gras, de pasăre, un copan fript şi-o murătură, o cană cu vin, două linguri de colivă, un covrig şi-un măr,... dar şi parastase îmbelşugate,... haleală cât cuprinde burdihanul, cozonaci şi cataifuri, băutură după pofta inimii, ţigarete parfumate şi cafele aromate, brânzeturi şi fructe, la discreţie, pentru neamuri, prieteni ori cunoştinţe sătule şi petrecăreţe; au fost făcute una câte una, creştineşte, cum le-a venit rândul, după datină. Te-ai dus,... şi eu aşa de singură am rămas; ce-o să mă fac, oare, măi, Andrieş?...” Oftă apăsat Sevasta, oftă din adâncul sufletului necăjit... „Ouoooof,... of, of, of, maica-măiculiţa mea!”, de parcă ar fi vrut să afle şi Dumitru Stanboală, paznicul locului, despre trista-i soartă şi să-i ofere, poate el, o soluţie, că a văzut şi auzit destule în cimitirul doldora de morţi; dar Dumitru-priveghetaru',... Mitică Strâmbu, cum lumea din Sinaia, Buşteni ori Azuga îi zicea, reprezentantul comercial şi omul de încredere local al pietrarului toscan Bernardino Bracciolini, nu se vedea deloc prin preajmă - zăcea beat-mort de-aseară, prăvălit în coşmelia lui, plin de vomă puturoasă şi bâzâit de muşte lucioase, grase şi obraznice -, tot aşa cum nu se vedea nicio altă rezolvare pentru trista problemă. Femeia oftă din nou - nu repetăm oftatul pentru a nu înnegri inima *cetitorului*, dacă-i simţitor, desigur, ori pentru a nu-l plictisi, dacă-i sâcâit de daraverile lui, dar şi ca să nu risipim hârtia, este exact acelaşi oftat, „Ouoooof,... of,... etc.”, încărcat de obidă, ca mai sus! -, privi numele de pe cruce care se citea mai greu, căci arşiţa şi gerul, vântul, ploile şi zăpada curăţau vopseaua caligrafiei, la fel cum timpul uşura memoria oamenilor, îşi şterse lacrimile folosind colţul batistei înfăşurat pe arătător, grijulie pentru machiajul cochet, îşi puse mănuşile negre întinzându-le până dincolo de încheietura mâinii, verifică dungile ciorapilor, tot negri şi ei (ah, drăcia de dungă, nici prea groasă, nici prea subţire, ce minte americană, iscoditoare, o fi inventat-o, oare?... Când este drept aranjată, prin ciupire,... ba ici, ba coló,... după linia piciorului frumos îmbrăcat de mătasea cu luciri incitante, face şi mai senzuală gamba!), mângâindu-şi în treacăt, cu parşivă plăcere, coapsa ce dădea semne că ar vrea să se mai împlinească (da, e firesc să se-ntâmple la o văduvă!...), îşi aranjă pălăria de pai, cu panglică neagră, normal, trăgând-o din obişnuinţă pe-o sprânceană, cam şmechereşte pentru doliul ce îl ţinea atât de straşnic, mai oftă o dată, la fel de adânc... ouoooof! (n-ar fi rău dacă i-ar auzi cineva suspinul!... Posibil, vreun domn bine, până în 40 de ani,... niciun an peste vârsta critică, când începe administrarea sistematică a doctoriilor, unsul încheieturilor inflamate şi oaselor reumatice cu porcării urât mirositoare... - put a boşorog alifiile, dom'le, ce s-o mai dăm cotită,

întocmai ca şi băşinile cam des scăpate! - şi aplicatul ventuzelor ori prişniţelor,... un bărbat sănătos, deci, asta înseamnă şi activ sexual, desigur, măcar un raport intim complet să se petreacă cu nevasta lui în fiecare săptămână,... poate chiar două ar fi mai potrivit...

„Da' de ce nu trei?...” va repezi femeia întrebarea, cu lăcomie. „Trei să fie! O zi, da, una, ba.”

...sau trei, desigur, dacă este dorinţă şi putere; cu cât mai multe, cu atât mai bine! Zdravăn făcut să fie domnul, cu patru-cinci degete mai înalt, ca să poarte pantofi cu toc alături de el, la o sindrofie... şi chivernisit,... un afacerist ori doctor de plasă sau colonelul unui regiment (maior e prea puţin!),... parale, parale, parale multe, condiţie importantă, că nici ea nu era o sărăntoacă, cu palma-n curul gol,... dar făr' de obligaţii, văduv şi el, sărmanul, hm, aflat, deci, cu acelaşi rost prin preajmă! Ei, cam multe pretenţii a înşirat Sevasta, sigură pe râvnirile ei...) şi se întoarse către ieşirea cimitirului, călcând anevoie prin pietriş, ca şi când acum, întocmai ca o adolescentă neruşinată, încălţase pentru întâia oară, precis fără de învoirea părintească, perechea de sandale cu tocuri înalte a mamei.

...Timp de opt ani, Sevasta mâncase, alături de bărbatul ei, comisarul Andrieş Boldeanu, o pâine bună, albă şi proaspătă, având gustul dulce al cozonacului pufos, împănat cu nucă, rahat turcesc, dar şi cacao. Înalt şi zdravăn, cu voce rară şi aspră, tot aspru şi la chip, dar cam la fel şi-n suflet, după părerea celor care-l cunoşteau, dar nu şi a Sevastei, topită după ochii negri, de ţigan boldean, trupul bine legat al omului ei şi scula voinicoasă dintre picioare, comisarul conducea cu mână de fier postul de poliţie din Sinaia; nimeni nu mişca în front, fără învoire expresă, în zona lui de interes! Aducea o leafă bunişoară Andrieş, numărată în palma nevestei... „Ţine, muiere, dar cheltuie mereu cu chibzuinţă!”... şi, grijuliu pentru soarta familiei, mai procura două salarii pe diverse căi, fără să supere pe nimeni sau să bage mâna în buzunarul statului mai mult decât ar fi fost necesar („Păi, dacă nu curge, ceva tot pică!”, cum vine vorba...), paralele din urmă păstrate în bănci sigure (!...) pentru zile negre ce s-ar arăta, vreodată, în zare. Aveau casa lor, o vilă în stilul tirolez, adus în zonă de providenţialul descălecat al Hohenzollern-ilor,... zestrea Sevastei era casa, cu o curte mărişoară în faţă, dar şi alta, mai mare, în spate, cu pâlcuri de brăduţi zvelţi precum stăpâna lor, iarbă grasă şi flori vesele de munte; mobila din rădăcină de nuc, o sufragerie cu şase scaune, un dormitor cu pat dublu şi un salon ce avea o canapea, două fotolii, alte şase scaune (ce-o să facă, Maică Precistă, cu atâtea scaune?!... Mai erau şi nişte taburete în bucătărie,... vreo patru. Ei, ce-o să facă,... un botez, că este tânără, încă, o onomastică, o paranghelie,... au fost şi parastasele,... se adună lume, e nevoie de ele, cine nu vine bucuros la de-ale gurii şi băutură pe daiboj?... Las' să fie acolo scaunele,... ţine-le-n casă, femeie, nu le da pe nimica toată sau, mai rău, pe degeaba, primului golan, că nu te-mpiedici de ele şi de mâncare doar nu cer), o măsuţă cu cristal gros cât degetul, dar şi o oglindă veneţiană uriaşă, garnitură completă, frumos lustruită de meseriaşi ce mai ştiau de nobleţea şelacului, cum astăzi rar găseşti, erau tot zestrea femeii, o moştenire la ţanc picată din partea unui

unchi prin alianţă, un industriaş sas din regiunea Prejmerului (păi, neamţului, deştept şi priceput născut, i-a dat Dumnezeu maşina pe mână... „Fritz, *main her*, *biteşion*, na,... fierătania asta-i pentru *tumneata*!”, când a fost cu împărţeala-n Ceruri; dă şi ăluia, dă şi ăluilalt, că stăteau cu mâna-ntinsă, în timp ce milogeala obraznică, ţigănească, „Dă, Doamne, aci!”, „Dă, bre, Doamne, şi colea,... colea, colea, unde te uiţi?..., nu te zgârci, ce dracu’!...”, se auzea din toate părţile; cioroiului, cu drag de dănţuială şi cântare, dar nu de muncă, i-a înmânat cu silă scripca... „Na, ţigane, să ai ceva şi tu de la Mine, ca suvenir, că tot un suflet eşti, până la urmă... şi să n-auz vorbă, pe undeva, c-aş avea ceva cu de-ăştia, mai coloraţii, ca tine, să-mi stric aleas-Mi vrednicie! Hai, ia dibla, boaită, şi cară-te, că puţi rău, a veche nespălare,... pune-o la subsuoară, până nu mă răzgândesc; ho, altceva nu-ţi mai dau, nu te gândi să cerşetoreşti, lasă moaca de milog,... hai, hai, gata, cărăbăneala, ţi-am dat un deşt, iar tu-Mi vrei toată mâna,... hm, ţigani, nu te pune cu de-alde ei. Du-te, cioară,... vezi să nu-ţi dau un picior în fund,... du-te, plimbă ursul că rugineşte lanţul, cum ziceţi voi, şi să nu te mai văz pe-aicea!” ş.a.m.d. Românului, săracul, de ce nu i-o fi prosferisit nimica, oare, milostivul Dumnezeu?!...); mai exista în dota Sevastei o moşioară cu pământ negru, numai bun pentru agricultură, în mijlocul Teleormanului, dată spre lucru unui arendaş de ispravă, cu grijă ales, dar şi bine supravegheat, de comisarul Boldeanu, o moară austriacă aproape nouă, tot acolo situată şi aflată în seama aceluiaşi arendaş grecotei, ca să macine grâul şi porumbul gospodarilor ţinutului, dar şi un gater, la munte, care să prefacă buştenii groşi din fundătura Nehoiului în scândură vândută scump în iarmaroacele de la câmpie; fâneaţa lată, stupina cu 120 de familii de albine robuste şi livada îngustă, dar tare lungă, de oboseai mergând prin ea, cu pomi tineri, meri şi peri, pruni, vişini, cireşi, dar şi caişi, aşezate-n marginea Cornului Prahovei, încheiau lista de măritiş - ştiuse şiretul de Andrieş Boldeanu ce nevastă să-şi aleagă,... şi cuminte (doar el o desfeciorase scurt, viguros şi mulţumit, din prima noapte, fără vorbă dulce de amor şoptită ori moale dezmierdare!), şi frumoasă, şi binişor înzestrată -, una peste alta, după cum se vede, aveau mai mult grija banului, decât dorul lui. O slujnică, Anica, adusă din fundul Botoşanilor, locuia la mansardă ajutând la un menaj lesnicios, căci niciun plod nu venise pe lume, deşi Andrieş era un bărbat vânjos, ce nu-şi neglija nevasta. Femeia, mai tânără cu 12 ani, răspundea cu bucurie râvnirilor bărbatului, se potriveau, ce mai încoace şi-n acolo, codoaşele de peţitoare avuseseră mână bună, meritându-şi peşcheşul,... toate astea, însă, până într-o nenorocită de după-amiază de sâmbătă: comisarul venise negru de supărare de la slujbă (un control de la Chestură, sosit pe neaşteptate, fără uzuala prevenire camaraderească, nu-i lăudase munca!), mâncaseră zdravăn la prânz, borşul dres cu ou, pilaful gras de pasăre şi porţia babană de zahăr ars nu picaseră uşor nici ele, întocmai precum muştruluiala inspectorilor aroganţi de la Capitală,... Andrieş, după câteva ţuici băute, încercase, cu prea mare plăcere,... cu cea din urmă plăcere, parcă, mai multe pahare dintr-un vin negru, greu şi tare, adus cu sania, la Crăciun, în două damigene pântecoase, de un sătean din Tohani, băutura îl făcuse să mai uite de necazuri (o viaţă avem!

Que Será, Será, vorba cântecului...) şi ochii începură să i se vânture de la pieptul ascuţit şi drăcos la dosul lat şi aşezat al nevestei,... Sevasta gustase şi ea din vin, cât să se ameţească niţel, ca să fie mai curajoasă în pat, căci acolo o ademenea porcul de Andrieş, mângâindu-i ţâţele şi ciupind-o de sfârcuri, pleznindu-i fundul şi frământându-i pulpele... şi-apoi... În cameră era cald,... prea cald, focul ardea cu troznete vesele în sobă, încingând teracota ornată cu ghirlande de boboci de trandafir care nu se ofileau vreodată şi perechi de amoraşi, rotofei şi fără sex între picioruşele durdulii, dănţuind ca bezmeticii, fără odihnă, dar şi fără rost - păi, dacă erau asexuaţi, ce rost să fi avut?... -, iar afară ningea spornic cu fulgi mari şi deşi, de de-abia se vedea pâlcul de brazi din faţa ferestrelor. Aflat deasupra femeii năduşite, gemând amarnic între cearşafurile mototolite de zbânţuială, sprijinit în braţe în binecunoscuta *poziţie a misionarului* (ca să vezi prin ce s-au făcut remarcaţi misionarii, trimişi pe îndepărtate meleaguri ca să propovăduiască, printre sălbaticii fără credinţă, cu totul alte lucruri!... Şi, de altfel, dom' comisar, persoană fără imaginaţie, ca orice poliţist rural, de altfel, nici nu cunoştea alte *poziţii*; una ştia,... p-asta, *a misionarului*!, una, dar bună), Andrieş se repezi plin de patimă, ca pentru o ultimă oară, între picioarele primitor desfăcute; Sevasta mugi prelung, a satisfacere, de zdrăngăniră geamurile şi sperie servitoarea aţipită în mansarda casei, între straturile soioase (Anica stuchi cu amarnică ruşine: „*Ar' să ti-auzî tuoţi veşinii, fa, cum chielălăi ca o căţa năsătulî şî năruşânatî! Să ti văz io mâni, muieri niebunî, cum ai să mai scuoţi pi uliţî nasu' aista, obraznicu'...*", adăugând desenul crucii pe pieptul costeliv, ca pe singura pavăză de încredere în calea relelor şi ispitelor!), căci mulţumirea venise ca o revărsare de ape în primăvară, iar bărbatul se descărcă şi el fierbinte şi abundent („zvâc!"-ul scuipat din membrul gros, mocofănesc, răzbătuse cutremurător printre vintrele chinuite... „zvâââc!", „zvââc!,..." şi iarăşi „zvâc!..."), mai icni („hâc-hoc!... hâc-hoc!..." se auzea acum horcăiala urâtă şi speriată din fundul gâtlejului...), ca un fel de rămas bun adresat nevestei, dar şi tărâmului ăstuia de lume şi... gata, s-a terminat, ce uşor se-ntâmplă, dar numai altora,... comisarul Andrieş Vinicius Boldeanu, de la Postul de Poliţie din Sinaia, se prăbuşi mort! (E bine că n-a fost o suferinţă de-aia, de ani întregi, făr' de terminare, cu dat de mâncare cu lingura, ca la plozi, şters la gură, dar şi la cur, ţinut puţa măruntă şi bleagă, ca de zgâmboi, în gâtul ploştii, pentru urinare,... maică, şi ce sculă mai avea, cândva,... acuma parcă a intrat la apă!, sculat şi culcat în pat, frecat des pe spinare, ca să se pună sângele-n mişcare, spălat mormane de rufe căcate şi pişate, tot ca la plozi, dragostea să se preschimbe în silnicie, s-ajungi să-i doreşti un sfârşit grabnic nenorocitului: „Ai milă de viaţa mea şi ia-mi-l, Doamne, de pe cap, că-mi mănâncă, beteagul, şi zilele ce le mai am, fie-mi iertat gândul necreştin!")

Apropiindu-se de casă, Sevasta se simţi trecută de căldură pe la tâmple şi subsuori, amintindu-şi de clipele drăcos petrecute sub trupul păros, negricios şi bine legat al bietului Andrieş. Hm, avusese bărbat, nu glumă,... ce se mai răsuceau, ce se mai ciondăneau, ce se mai tăvăleau, aproape că patul cel dublu împreună rupeau (n-o spunem numai ca să întregim rima, fiţi siguri!); şi-acum femeia ţinea minte cum o lovise, în adâncuri,

descărcarea ultimului obuz slobozit din ţeava tunului din carne şi sânge plămădit... - faină scula comisarului! - ...ori să fi fost, poate, o salvă-ntreagă de artilerie, bubuită în dormitorul lor?!... Da, salvă a fost, precis, după cât de prompt şi abundent i-a fost orgasmul. De la moartea soţului, Sevasta nu mai cunoscuse alt bărbat; nici n-avea unde, Sinaia-i un orăşel cu trei-patru mii de suflete, de nu veneau Hohenzollern-ii, de la dracu' cu cărţi, din îndepărtata şi întunecata Pădure Neagră, ca să-şi dureze palat în poala muntelui cum neamul românesc nu mai văzuse, rămânea doar un sat mai mărişor; lumea se ştie pe-aicea, fiecare cască gura, de plictiseală, în ograda altuia ca să vadă o găină cu fason de curcă înfoiată ori o capră grasă, cu blană lucioasă, care trebuia cât mai curând şi cu orice chip să-şi dea duhul,... unde naiba şi cu cine să se ducă în târgul prăpădit?... Ei, de-ar fi locuit ea în capitala ţării, în Bucureştii cu lume numeroasă, de toate felurile, aşezată-n case mari şi frumoase, cu multe caturi şi ar fi fost plimbată cu trăsura ori cu maşina de piaţă la teatre şi în parcuri, magazine şi restaurante, la Moşi şi la Şosea, altfel ar fi stat lucrurile!... Oricum, era şi perioada de doliu ce trebuia respectată împreună cu memoria răposatului, altminterea ce-ar fi zis oamenii... (La parastasul îmbelşugat de 40 de zile, după datină săvârşit, părintele Calistrat Burducea, din neamul Burducenilor din apropierea Mizilului, stareţul Mânăstirii Sinaiei, invitat pentru binecuvântarea bucatelor şi cinstirea scumpei amintiri a decedatului, îi făcuse, la sfârşit, semn ascuns dăscăluşului, împreunând palmele precum aripile fâlfâitoare ale unui porumbel, ca să-şi vază de drum după plecarea credincioşilor: „Ia-ţi zborul, muceo,... fâl-fâl, fâl-fâl, fâl-fâl!...” tot şuşotea prea-sfântul, abia mişcând buzele-i groase şi unsuroase, izul de vin amestecat cu al ţuicii de început şi al mirodeniilor din bucate răzbătând straşnic printre ele. „Şterge-o, să nu te mai văz, neisprăvitule! Şterge-o, şterge-o, că nu mai e nevoie de tine şi altfel de trebi am eu acuma-n plan.” Rămase ultimul, desigur, ca să discute cu văduva de una, de alta,... multe-s de vorbit c-o văduvă!,... încercând cu vocea baritonală, încărcată cu bunătate părintească şi milă creştinească, să-şi îmbărbăteze oiţa necăjită din turmă: „Hai să-ţi dea taica, mioară scumpă şi nevinovată, o binecuvântare,... o meriţi. Treci sub patrafir; treci, treci, nu te codi, să-ţi zic de bine şi... să vezi ce-o mai fi şi printre cracii mei! Pofteşte, nu te ruşina, se poate,... chiar nu vrei să guşti nimica bun după atâta post, fetică?!...” - ridica el straiul bisericesc, ca pe un acoperiş care să te apere de vicisitudini, ademenind femeia dedesubt, în faţa prohabului bombat; „Viaţa-i frumoasă, coniţa mea!...” - şi o ciupitură de sfârcul sânului sublinie afirmaţia tuturor *bon viveur*-ilor; „Ei, morţii cu morţii, viii cu viii!” - o palmă ştearsă, ca din întâmplare, mângâie fundul ţuguiat! sau „Toţi ne ducem, o viaţă avem. Ce-o fi dincolo, trăncănim şi noi, ca nerozii, căci nimenea nu ştie, fetişoara dulce a taichii! Viaţa, bogată sau săracă, frumoasă ori urâtă, aşa cum este ea, n-o putem deloc lungi oricât am vrea,... hai să cercăm s-o facem lată în iatacul de alăturea! Ce zici?... O lacrimă să nu mai verse ochişorii frumoşi de-acuma-ncolo, puică cu pielea albă, mânca-te-aş cu fulgi cu tot!” - o strânsoare apăsată a şoldurilor le proba rotunjimea! ş.a.m.d., dezmierdând-o cu vorba, dar şi fapta, şi mai alinându-i oful după răposatul comisar. Femeia, măgulită de

atenţia preacuviosului, se ţinuse tare, însă, deşi fusese, cum am văzut, la fel de tare ciupită de ţâţe, şolduri ori cur, ba şi pupată pe obrajii roşii de ruşine,... absolut părinteşte, pentru început, desigur; Anica belise ochii, necrezând în cutezanţa obrăznicoasă a prea cuviosului! La fel de tare se ţinuse Sevasta când domnul profesor de fizică şi matematici, Anibal Diţă, distinsul director al Gimnaziului din Sinaia, epitrop al bisericii, o oprise pe stradă... „Ce plăcere! Iat-o pe binefăcuta doamnă Boldeanu, cea mai dulce văduvioară a regiunii, încântarea ochilor mei ageri, încă, dar şi păcătoşi!”, exprimându-şi regretele pentru incomensurabila pierdere şi sărutându-i mâna ceremonios, fără să-i mai dea drumul, ba chiar strângându-i-o puternic sau mângâindu-i-o galeş până sub axilă, încurcându-i părul de sub braţ, pe măsura relatării unei anectode făr’ de perdele trase; ori domnul notar Ferdinand Guriţă, pastor adventist, mereu cu cuvinte cucernice şi texte pilduitoare din Scripturi pe buzele subţiri şi vinete, tată devotat a şase copii bolnăvicioşi,... da, da, cel cu cabinetul cu firmă mare, frumos pictată, de lângă mânăstire, unde văduva rezolvase actele succesiunii şi care, cu prohabul ostentativ deschis, o rugase să-l invite într-o seară la ea,... mai spre noapte, ca să nu mai fie lume curioasă, ciudoasă şi bârfitoare pe străzi,... azi, mâine, poimâine, când s-o putea, nu-i grabă,... sigur, sticla de vin, pentru încălzirea atmosferei, nelipsita carte de rugăciuni, din care nu vor citi nici măcar un rând... „Jur pe ce-am mai sfânt, domniţă!”... şi cartonul cu prăjituri, cu *şocolată*, le va aduce el,... pentru a-i povesti, cu ocazia minunată, despre propriile-i necazuri conjugale. Da, se ţinuse tare Sevasta, de prea multă ruşine, de ce-ar zice lumea rea a târgului...); se gândise altminteri,... pentru mai încolo, desigur,... la un anunţ, la jurnal, apăruse o rubrică nouă, pentru femeile şi bărbaţii care îşi căutau perechea... „*Doamnă văduvă cu domiciliul stabil în Sinaia, tinerică şi frumuşică, sănătoasă şi seara devreme acasă, stare materială foarte bună, gospodină pricepută, se interesează, numai pentru căsătorie, nu şi concubinaj, de un domn...”* aşa şi pe dincolo*. „...Fustangii ori sărăntocii facă bine să se abţie!*”, poate o găsi şi ea pe cineva, pe undeva, prin alte părţi ale ţării, chiar prin maghiarimea de dincolo de Întorsura friguroasă a Buzăului (faini gospodari sunt unguraşii, multe am avea de-nvăţat de la ei,... sigur, asta numai de am vrea s-o facem! Şi noi nu vrem...) sau printre rusnacii împinşi de vremile tulburi în fundul Basarabiei (ăştia o au p-aia cu votca şi basamacul, nu cred că ar fi bine să te-ncurci cu de-alde ei)... ori, de ce nu?, la Balcic, la malul mării (încăpăţânaţi peste măsură, tot pe-a lor o ţin mereu, poţi să te pui şi-n cap şi-n cur, da’ buni grădinari zicese c-ar fi bulgăroii cu ceafă groasă...) sau între şvabi (prea multă curăţenie, ordine şi cinste, parcă,... nu-s pentru noi!) ori spre *Fălticşienii* şi *Duoruohuoiul* cu ovreii perciunaţi (admirabili şi chibzuiţi taţi de familie, îţi fac o droaie de plozi... Iţic, Şloim şi Moşe, Raşela, Hanna şi Rebeca, dar nu te lasă la greu, cu ei de gât atârnaţi, precum românul, ai bază serioasă din punctul ăsta de vedere! Dar cu pravoslavnicia strămoşească cum rămâne?... Se va consulta cu Alexandrina, olteanca ce ţine tarabele cu zarzavaturi, cum se descurcă cu Herşcu al ei, ca să împace şi varza şi capra, şi biserica şi sinagoga, şi Crăciunul şi *yontifurile*. Ei, dar, la urma urmei, Isus al nostru n-a fost tot un

ovrei de-al lor?...) şi sârbii Banatului (vânoşi, vânoşi, dar cam aprigi la mânie...), căci nu putea să stea singură, era femeie tânără, doar, abia ce împlinise 34 de primăveri, nu?... Of, of, of, român, bozgor ori rusnac, ovrei sau sârb, şvab, bulgăraş..., fie el ce-o fi, dar, trimite, Doamne, bărbat vânos, cu sculă ţeapănă-ntre craci, să intre iară-n casa ei!

Două automobile negre, lucioase, fiecare având un steguleţ tricolor fâlfâind pe aripa din dreapta, urcau panta pietruită a muntelui, clătinându-se greoi, scârţâind metalic şi gâfâind astmatic. Rare erau maşinile care treceau pe stradă şi alergau fără oprire direct la Peleş, la castel. Cu mâna pe portiţă, Sevasta privi curioasă în interiorul primului automobil, când acesta ajunse în dreptul ei. Avu vreme, căci maşina nu gonea, să-l recunoască, la volan, pe regele Carol, impecabil îmbrăcat şi aranjat, scos din cutie, ca de obicei; alături, un individ cu faţa roşie, pătrăţoasă, de ţăran de munte, transpira cu pălăria îndesată pe cap, căscând ochii în toate direcţiile. Pe bancheta din spate, *Duduia*, Lupeasca, obosită de călătorie - e niţel drum de la Bucureşti până la Sinaia, chiar şi pentru maşinile moderne! -, aţipise cu gura aprig rujată întredeschisă, cu capul lăsat pe spătar, alături de un minunat ogar rusesc care, în semn de respect pentru stăpâna lui, moţăia şi el legănat de arcurile moi. Privirea Sevastei se încrucişă cu ochii de neamţ, ai regelui, albaştri, strălucitori şi reci precum oţelul; surprins de aspectul plăcut al femeii de pe trotuar, acesta reduse viteza maşinii, scoase portţigaretul din gură şi zâmbi, mustaţa *chevron* ridicându-se în timp ce saluta scurt, cu pişicheră galanterie. Mirată, dar politicoasă, Sevasta răspunse salutului, făcând o reverenţă amplă, aşa cum fusese cândva învăţată la Şcoala Normală de Fete din Vestul Ploieştilor; prinse într-un gest reflex bucheţelul de violete zvârlit de rege. Trecu şi cel de-al doilea automobil în care se aflau doi bărbaţi, fraţii sau alte neamuri apropiate (verişori primari, cumva?...) ai agentului din faţă; erau la fel de zdraveni, pătrăţoşi şi vigilenţi, la fel de mitocani, la fel de năduşiţi sub pălăriile din fetru gros, îndesate pe cap, ca să nu le zvârle curentul din maşină. Remarcaseră automat, ca profesionişti ai Siguranţei, relaţia instantaneu creată, uitându-se neruşinaţi la femeia frumoasă şi în negru gătită, cu ochii pofticioşi, de porc în faţa troacei cu lături îmbietoare şi rânjind prosteşte, cu neascunsă şmecherie de mahala; galanteria trecuse odată cu primul automobil, în cel de-al doilea, deşi era acelaşi model şi-avea arborat pe aripă steguleţul tricolor, fâlfâind indiferent la toate, nu mai rămăsese niciun grăunte dintr-însa.

Privind maşinile care se depărtau, Sevasta mirosea violetele, parfumul puternic întrecând putoarea gazelor arse şi fixându-i-se la iuţeală, împreună cu surprinzătorul gest regal, în străfundul creierului; îşi aduse aminte, într-un târziu, că ajunsese acasă, împinse portiţa de lemn scârţâitor şi intră în curte cu bucheţelul în mână. „Cu flori am plecat la cimitir, în memoria lui Andrieş,... cu flori mă-ntorc, iată,... pentru vieţişoara mea, poate! Ce bine mi-ar fi stat tolănită în spatele lui Carol, pe canapeaua automobilului luxos, în locul ciufutei şi necreştinei de Lupeasca, futu-i maica ei de viaţă!...”

*

- ...Da, Adelo, mi-a zâmbit Maiestatea Sa!... Şi-apoi, la iuţeală, galanton cum ştie toată lumea că e, zbaaang!... mi-a zvârlit florile; parcă le-ar fi avut anume pregătite, lângă *covrig*, tocma’ pentru întâlnirea cu Sevastiţa Boldeanu, zău aşa! Violete de Parma sunt, cred; zii, că tu te pricepi mai bine.

- Lasă dracu’ parmanezele. Hai că mă-nnebuneşti,... mă-nnebuneşti, soro, uite ce chestii ţi s-au întâmplat dintr-o dată! izbucni Adela minunată, dar şi râcâită de situaţia petrecută Sevastei, şi nu ei („Când e să n-ai noroc în viaţă, n-ai şi basta, ’tu-i papucii mă-sii! Şi cine-l are e fraier şi nu ştie ce să facă cu el.”). Abia s-au împlinit şase luni de când l-ai cărat la groapă cu tot alaiul, fanfară militară şi trei popi în frunte, pe bietul domn comisar, fie-i ţărâna uşoară... - vederoasă-nmormântare,... uniforme de gală, şepci şi ceaprazuri lustruite şi călcate apăsat cu fierul plin de jar, în seara dinainte,... o jumătate de duzină de coroane de flori adevărate, asortate, nu de-alea, din hârtie *crepunată*, ca la mahalagii,... pluton de gardă cu militari, ţanţoşi şi frumoşi, cu platoşe, coifuri şi săbii lucitoare, făcuţi toţi, parcă, de-aceeaşi mamă,... discursuri ale mai-marilor urbei, pline de regrete,...

- ...mincinoase,...

- Mincinoase şi sforăitoare, da. ...salvă de onoare, de adio, slobozită din 12 puşti deodată,... poooc!... de-a tresărit întreaga Sinaie, speriată şi întristată că-şi pierde gardianul,... şi-acu’ mai vorbeşte lumea prin târg! Tot aşa cum vorbeşte,... c-aşa-i lumea, clevetitoare,... că stareţul Calistrat Burducea, păstorul ăl mare, fălos, fălcos şi voinicos, al turmei din Sinaia, se învârte cam prea multişor, dând la ocoale-rotocoale, precum berbecul amorezat, pe lângă oiţa tristă şi singuratică, ha, ha, ha...

- Adelo, purcea neobrăzată, ruşine să-ţi fie! duse văduva mânuţa la gură, ca să-şi ascundă zâmbetul vicios ce-i luminase dintr-o dată chipul, a amarnică jinduire. Taci, zărghio! Taci, să nu te-auză careva şi s-ajung de râsul târgului.

Căută repede, făcând privirea roată, vecina curioasă, cu urechile ca la asin ciulite şi ochii ca la broscoi beliţi, ascunsă după colţuri, nimica să nu-i scape.

- Ei, lasă, lasă, că nu s-a-ntâmplat *fapta* între voi, sunt sigură; te ştiu femeie cuminte, religioasă, pot să bag mâna-n foc pentru tine. Dinspre partea prea-cuviosului, însă,... chiar şi cucernici, şi mai către vârsta a treia, bărbaţii tot porci sunt! Ochii-şnur le sunt la ţâţe, craci şi cur, iar mintea înfierbântată, la fofoloancă,... ăsta-i bărbatul! A ieşit ca un fel de snoavă, ha, ha,... fără să vreau, desigur. Deci, şase luni s-au scurs de la îngropăciune...

- Ooooof, da! Şase luni,... taaare luuungi...

- ...şi *fleortezi* cu regele României, Sevasto!

- Ei, *fleortez* pe dracu’... (Aş vrea eu să fleortez cu cineva!)

- *Fleortezi*, *fleortezi*. Bravo, urci treptele către Peleş, nu stai pe gânduri! Of, of, of, păi unde n-am avut eu norocul ăsta că, poţi să fii sigură, nu mă opream la un *fleort* nevinovat, de câteva momente doar... - zâmbete-n colţul gurii, ocheade dulci şi păcătoase, de simpatie, schimbate-n viteza

maşinii şi bucheţelul de *parmaneze* aruncat la fix, direct în braţe, precum mingea la lecţia sportivă! În patul regal, chiar acolo m-aş fi aflat, deja, cu cracii-n lături desfăcuţi, zău aşa! Ehehei, maică, maică, când e să nu fie ceva... Şi, cum zici, dragă,... *duduia Nuţica*,... Lupeasca, regina fără de coroană, ha, ha,... n-a observat nimica-nimicuţa?... Dormea dusă lângă dulăul ei, spui?... Mă mir, mă mir tare, că am auzit că-i jaluză foc, scorpia, şi-i mereu cu ochii-n paişpe, ca un gardian prudent de bancă, ca să nu-i scape norocu' ce-a apucat în mână!

In căldura blândă a după-amiezii, cele două femei se lăfăiau în fotoliile din răchită împletită, cu picioarele goale în iarba grasă, răcoroasă, sporovăind vrute şi nevrute. Cafele aburinde, dulceţuri, vişinată, apă rece de la izvorul ascuns în fundul curţii şi ţigarete subţiri, înconjurînd bucheţelul de violete pus într-o oală de lut, aşteptau pe măsuţa rotundă, din aceeaşi garnitură cu fotoliile; un flacon cu ojă, trusa de manichiură din piele maronie, vata şi sticluţa cu acetonă, de curăţat unghiile, completau natura moartă de pe olanda apretată. Anica, servitoarea, tot aşteptând ca să împlinească toanele coniţelor, aţipise în leagănul de lemn, potrivit vara trecută, la colţul casei, de mâna pricepută a lui Andrieş Boldeanu. Aflată *în civil* acum, Sevasta abandonase negrul care n-o prindea deloc rău (după cum afirmase chiar Maiestatea Sa, prin elegantu-i gest, dar şi mitocanii din garda personală,... sigur, în alt chip, după posibilităţile lor, mai modeste). Purta o rochie subţire, cu flori mici, albe, desenate pe un fond roşu aprins; cumpărase, în primăvară, materialul frumos de la o prăvălie ovreiască, plină cu de toate, din centrul Ploieştilor, după o tocmeală aprigă şi inutilă - tot ea ieşise-n pierdere, ca proasta! Păi, ce, s-ar fi putut altfel?... -, modelul îl găsise desenat într-un jurnal împrumutat de la o vecină, de care era mai apropiată, iar Jana, croitoreasa, mână-de-aur, împreună cu maşina de cusut „Singer", îl aranjase pe măsurile clientei în doar două probe. In timp ce trăncănea cu Adela, prietena ei şi secretara Primăriei din Sinaia, Sevasta, folosind pensula îngustă, îşi întindea pe unghiile mari, spatulate, de la picioare, oja de culoarea rochiei; tampoane de vată, bine îndesate, îi despărţeau inestetic degetele. Adela, „Gazeta de Sinaia", cum era numită în cercul lor, mereu la curent cu toate, era mai mică cu 3 ani decât Sevasta, frumuşică foc, „...dar cu prea mult bâzdâc", după cum zicea gura rea a târgului,... nemăritată, deci, era Adela, dar cu o groază de *foşti* la activ, de care îşi amintea cu plăcere, comentându-le performanţele şi făcându-şi planuri pentru cei care aveau să vină la rând, fără discuţie.

- Craidon este regele, Sevasto,... se entuziasma fata. ...vorbeşte lumea-n gura mare!

- Vorbeşte, vorbeşte, am auzit şi eu, Adelă dragă; bărbat, nu glumă, e pus pe tronul strămoşesc!

- Da. Este bine dotat, se zice şi, în plus, pentru că veni vorba, să-ţi spun una şi de la mine: regele *Carolicăaldoilea* al României Mari ar avea o drăcie de boală...

- Pardon?!...

- ...- la puţă, dragă, unde crezi? -, boală boierească, normal, nu am auzit de aşa ceva la pârliţi; nu ştiu cum îi zice, nu vreau să mă fac de râs spunând prostii,... eu, dacă nu cunosc, tac, nu mă dau mare, ca alţii.

Ăăă,... *diapizm**, parcă, scria într-o revistă că i-ar spune... sau, mă rog, aşa am auzit eu nu mai ştiu pe unde; ba ştiu, ba ştiu, a povestit despre asta, cu gura ei largă (cu care cred că mai face şi alte drăcii!), într-un cerc de amici unde mă aflam şi eu, domnişoara farmacistă Kiki Eleutheriade, de la „Richter”. Da, cu *diapizm* s-ar fi *procopsit* regele, prin crailâcuri!

- *Diapizm*?... *Diapizm*, ai zis, Adelă?!... Ce boală lumească să fie asta?... *Diapizm*?!... De sifilis am auzit, de şancrul tare, dar şi de cel moale, la fel,... de-o blenoragie... brrr!...

Ciocăni iute, superstiţioasă, în lemnul fotoliului.

- ...idem, dar de *diapizm*... Ce-i aia *diapizm*?... Nu-s eu cunoscătoare, precum deşteapta de Kiki Eleutheriade de la drogheria „Richter”, dar n-am auzit, fată, de aşa ceva.

Sevasta se oprise din vopsitul unghiilor şi privea la Adela, aşteptând completarea informaţiilor incredibile.

- ...*Diapizm*. Hm, nu-mi vine să cred ce spui, continuă tot Sevasta, sceptică faţă de ştirea neaşteptată. Trăncăneşte lumea, poate, că altceva ce are de făcut?... Ca noi două acuma, *paregzamplă*; n-avem treabă, hăndrălăi chipeşi primprejur,... ioc!, după-amiaza-i plăcută, somnul de frumuseţe nu vrea să ne fure, trăncănim şi noi. Păi, cu atâţia doctori în jur, cum să aibă o boală ruşinoasă regele nostru?!... Ce să mai zicem atunci de ăştia, de rând, care *contactează* nespălatele, iar de vizita la dispensar nu au auzit?... Nu trebuie să mai ai curajul să te încurci cu cineva, însurat sau nu... - fir-ar ea să fie de viaţă, în nimeni nu poţi avea încredere!... -, că te căptuşeşti cu vo minune de boală...

- Cu un *diapizm*!

- ...şi te faci de râs prin întreaga Vale a Prahovei. „Ştii, soro, că secretara Primăriei are *diapizm* la scofârlică?...” vor şuşoti cumetrele, pe la colţuri, cu bucurie neascunsă. „Ei, nu mai zice; s-a căptuşit, până la urmă, Adela cu...?... Cum îi spune boalei, fetică?...”, „*Diapizm*.”, „Aha. S-a umplut cu *diapizm* Adela?!... Păi, dacă nu se mai astâmpără şi tot înşiră la bărbaţi...”

- Ha, ha, ha!... Noroc de tine, Sevasto, că, în mare doliu fiind, n-ai frică de *diapizmul* ăsta!

**În vremurile acelea, se vântura vorba prin popor că regele Carol al II-lea, regele play-boy, suferea de priapism, cauza apetitului său sexual exagerat. (N.A.)*

- Nu-i de glumit, Adelo; cum ţi-o spun ţie, ca la o soră mai mică, la

fel mi-o spun şi mie, femeie-n toată firea, pentru când mi-o veni iară vremea de *fleortat*, după ce scap de doliul apăsător. Nu, nu po’ să cred aşa ceva despre rege. Hm. Da’, mai zii, fată, încă o dată, ca să-mi intre şi mie-n cap,... poate întreb pe unul, pe altul, mai deştept, dar nu pe Kiki Eleutheriade, că eu cu asta nu vorbesc şi nici de la „Richter” nu-mi cumpăr *bulinele*,... cum îi zice bolii regale?...

- *Diapizm*; sau, poate, *tiatism*. *Diapizm*, *tiatism*, aşa ceva, nu sunt sigură. Da’ stai să-ţi spun mai departe: nu-i o boală ruşinoasă,... să vezi, e altă drăcie, Sevasto; după câte am priceput eu, este una din bolile de care toţi bărbaţii şi-ar dori să sufere,... dacă ar fi posibil, desigur, continua

„Gazeta de Sinaia” să-şi ofere informaţiile publicului interesat, aflat cu gura căscată şi urechile ciulite în direcţia *zvonaciului* (păi, ce, afli toată ziua-bunăziua asemenea ştiri?...).

- Aşaaaaa?!... se minuna Sevasta. Şi cum se înfăţişează, mă rog, boala de care zici tu că şi-ar dori toţi bărbaţii să fie chinuiţi,... „dacă ar fi posibil, desigur”?...

- Păi, am înţeles că..., am auzit... de la Kiki Eleutheriade, fată cu carte cât avem noi două la un loc...

- Ia mai dă-o în mă-sa pe domnişoara farmacistă cu cartea ei cu tot! se enerva Sevasta faţă de laudatio-ul supărător adresat duşmancei de la „Richter”.

- N-am, fată, altă informaţie mai sigură. Ea mi-a spus, deci, că,... atunci când se-ndreaptă..., ştii tu ce,... adică..., înţelegi tu,... ce au domnii mai ispititor - asta ca să nu-i zic pe nume, că sunt ruşinoasă,... domnişoară de provincie, da, mă cunoşti, doar! Nu prea-mi place mie să vorbesc despre..., fapta concretă-i pe voia mea! -, ...aşa rămâne *chestia* pentru ceasuri întregi, ţeapănă şi fioroasă, orice i-ai face şi cu oricâtă poftă ai chinui-o!

- Fiuuu!... Zăăăuuu?!!!... Chinuită-n fel şi chip... şi mereu ţeapănă,... ceasuri întregi, zici?... Nu mai spune, Adeluţo! Cum, stă îndreptată către cer... ispita muierilor,... ceasuri întregi, orice i-ai face?!!!...

De-atâta minunare, Sevasta se oprise iar din vopsitul unghiilor. Nu auzise niciodată de o asemenea boală!... Îşi aminti de Andrieş şi de bărbăţia lui, care i se păruse totdeauna satisfăcătoare, dar niciodată pentru mai mult de jumătate de ceas,... hai să zicem trei sferturi de ceas, şi asta la zile mari, bine înghimpată de câteva pahare cu băutură. Acum, însă,... auzi, tu, ce chestie,... să rămână ţeapănă, în aceeaşi poziţie,... să poţi să te bucuri ore întregi, fără urmă de oboseală sau slăbiciune,... ore întregi, i-auzi! Să fie cu putinţă, oare?...

- Da, da, exact, stă ţeapănă ceasuri multe! îşi întări Adela spusele, sorbind din păhăruţul cu vişinată. Mmmm, bună o mai făcuşi şi de data asta,... eşti al dracu’ de pricepută, să tot bei din ea! Am însemnat-o de când ai servit-o la parastas; două păhărele pline-ochi am băut, unul după altul, pe nerăsuflate, că era carafa chibzuit pusă lângă mine, precum „cârciuma-n drum...”, cum zice cântecul!

- Te-am văzut, fată,... te-am văzut cum, la iuţeală, le-ai *suflat*!

- Mi-e teamă că au văzut şi alţii... L-aş fi *suflat* şi pe-al treilea, că-mi ardeau buzele, da’ mi-a fost ruşine de ce va zice lumea, după aia, despre mine: „Şi curvă, şi beţivă, Adeluţa de la Primărie!”. Poamele sunt din vişinul bătrân, din spatele curţii, de lângă izvor, nu?... Face fructe bune, cât o mai trăi şi el, săracu’, c-am văzut că, după ce s-a prăpădit dom’ comisar, fie-i ţărâna uşoară, nu l-a mai curăţat nimeni de uscăciune; şi ar fi fost cazul. La anu’, dac-o mai rodi, să-mi dai şi mie câteva kile de vişine şi reţeta.

- Îţi dau, să-i fie de pomană lui Andrieş.

- Bogdaproste. Vreau să fac şi eu, da’ tot cum o faci tu, să am în casă ce pune pe masă, când îţi vine cineva, să nu-ţi fie ruşine de *mosafir*. Mda,... şi, cum ziceam, când bărbatul are boala asta, minunată, poate să

călărească nu ştiu câte muieri nesătule, cum am fi noi două acuma,... ca un *paregzamplu*,... toată ziulica ori noaptea-ntreagă.

- Ne-ar încăleca şi ne-ar dovedi bărbatul, atât de suferind, sărmanul, pe-amândouă, zici?!... Păi, nu-i spune boală *diapizmului*, Adeluţo; asta nu-i boală, drăguţa mea, ci, mai degrabă, o binecuvântare. Da, aşa i-aş zice eu, la câte jinduiri sunt adunate-n mine acuma.

Gânditoare, Sevasta îşi reluase vopsitul unghiilor.

- Eu ştiu?... Poate că sunt şi dezavantaje,... recunoscu Adela, cam jenată, lipsa informaţiilor complete. ...doar de-asta este considerată boală. Nu ştiu care sunt necazurile, nu mi-a zis nimic domnişoara farmacistă,...

- Iar începi cu fufa de la „Richter”?...

- ...dar bănuiesc că, în faţa unui avantaj ca ăsta, pe care ţi l-am împărtăşit, nu au importanţă. Se poate ţine piept la o groază de femei; cum cedează una, harcea-parcea făcută de-atâta amor, pac!, urmează alta, fără oprire, fără odihnă, fără cel mai mic semn de slăbiciune! Şi-ţi dau iară un *paregzamplu*, şi mai pe-nţelesul nostru: omul atins de *diapizm* te-ar călări pe tine prima...

- Pe mine?!... Dar nu se ia, fată, bolicica?... se făcea Sevasta că se sperie, chircindu-se în fotoliul ei. Nu se ia, tot aşa, cum se ia o blenoragie... ori... brrr!... un sifilis?...

- Sifilis?!... Puşchea pe limbă! Ce să se mai ia, fată, oricum noi suferim de *diapizm*, ha, ha, ha,... în sens *femeesc*, desigur. Dar, să revin la *paregzamplul* meu: omul te-ar încăleca pe tine cea dintâi... „Poftiţi la *trageri*, duduia Boldeanu Sevasta!...”, pentru că, văduvă-n doliu fiind, eşti cea mai stătută dintre noi două.

- Sunt, sunt, aşa-i... Sunt stătută, da, vai de măiculiţa mea din groapă!

- Eu m-am *mulţumit* acum o săptămână, în camera de oaspeţi a Primăriei, pe masă, pe pervaz şi în patul de fier, c-un sublocotenent de roşiori, venit în permisie ca să respire aer curat în staţiune.

- Poate vă prindea cineva încovrigaţi şi te făceai de basm, în târg, zăpăcito!

- Păi, nu-l puteam invita pe roşior ca să mă călărească-n cămăruţa cu chirie, cu coana Gica-gură-mare, gazda mea, ascultând la uşi. Revin: omul cu *diapizmul* ţi-ar face ţie, cea dintâi, bucuria - observi ce rezonabilă sunt!

- Da, aşa-i, eşti, înseamnă că te-a încălecat binişor sublocotenentul. Dacă erai mai stătută decât mine, nu mai pupam eu locul unu; mersi, Adelo, c-ai fost amabilă şi m-ai pus în capul listei! se bucura Sevasta, prinzându-se în jocul început de zgubilitica secretară a Primăriei. Ce bine că te-ai învârtit şi tu ţii lista cu amatoarele de amor cu domnul Carolică *Diapizmescu*!... Mai sunt multe, după mine, la rând, în aşteptare?...

- Sunt, desigur; păi, cine nu vrea puţă tare?... De cum s-a aflat ştirea, au dat buzna şi s-au înscris pe foaie, chiar de la 3 dimineaţa, o groază de dame serioase, excelente familiste,... nişte putori adevărate, de fapt! N-ai de ce să-mi mulţumeşti, este normal, suntem prietene. ...Când domnul *Diapizmescu* te-ar termina pe tine, ar fi vremea mea la încălecat,... măiculiţă, ce mulţumire! Aş profita de bunăvoinţa bolnavului la maximum cu putinţă şi în toate poziţiile imaginate până în prezent; apoi, niţel

ostenită, dar mulţumită şi plină de bun-simţ, m-aş da deoparte şi... Iar tu la rând, Sevastă dragă,...

- Iară eu?!... Oh, dar cu atâtea curve, aşteptând la coadă, nerăbdătoare, mi-a venit din nou rândul?!... se minuna văduva, bucurându-se că aşa ceva chiar s-ar putea întâmpla, la o adică, numai să ai norocul să-ţi iasă în cale bolnavul de *diapizm* la braţ cu „Gazeta de Sinaia”. Dar ce pleaşcă a mai picat pe capul meu!

- ...că nu te-ai săturat din prima tură, după atâtea luni de repaos! (Şi eu, oricum, ţi-am zis, sunt mai descărcată, căci am avut aventura, la Primărie...) Dă-i călăreală zdravănă, prin urmare, şi la trap, şi la galop, amicei Sevasta Boldeanu, văduvioara comisarului Andrieş Boldeanu!

- Stai aşa! „...călăreală zdravănă... şi la trap, şi la galop”, zici?!... se încurcase văduva în termenii de cavalerie. Mă zăpăceşti, Adeluţo; „...la galop”,... cine mă regulează, atunci: roşiorul tău ori regele nostru?...

- Regele, desigur. Fii atentă, fată, ce dracu; concentrează-te! Din fericire pentru mine, tu de dai bătută, cotropită de dureri prin părţile intime... „Lasă-mă oleacă, să-mi trag sufleţelul, că m-ai dat gata, mă, musiu...” şi vine vremea mea la aşternut. „A dumitale sunt, *herr* Carolică! Doar mâna-ntinde de mă culege şi puţa-nfige-ţi în...” l-aş momi, expunându-mi vulva aţâţătoare...; că de-aia zice lumea că sunt plină de bâzdâcuri, da’ nu mă supăr. O-ncasez din plin, deci,... mă ostenesc şi eu, oricât sunt de tânără şi... iară desfaci picioarele mătăluţă!

- Gata, sigur, le desfac, Adeluţo, dacă spui tu... şi, mai ales, dacă vrea tovarăşul de desfătări. Poftiţi, nu vă sfiiţi, domnule *Diapizmescu*, la Sevasta Boldeanu-ntre picioare! Uite, cam aşa ar fi bine să stau răscrăcărată?... continua văduva jocul, ridicând poala rochiei şi depărtând vulgar genunchii mari şi pulpele cam groase.

- E bine. Da’ să ştii că am zărit, din zbor, la iuţeală, o blăniţă deasă, creţulie şi castanie, Sevasto, când stamba ţi-ai săltat-o! Ei, nu te mai jena acuma, ce să fac dacă am un spirit de observaţie ascuţit?... Te-am înţeles, nu te scuza, e cald şi de-aia nu porţi nimic pe dedesubt; nu zici că, dacă te apucă cheful, te duci repejor în fundul curţii, în spatele ulucilor, între tufele mari, salţi rochiţa şi bagi mânuţa direct la... şi-o iei la frecătură?... Şi între pulpele mele e la fel, păcat că nu are cine să verifice; vrei să-ţi arăt ţie?...

- Ho, zărghio, ruşine să-ţi fie pentru asemenea gânduri şi vorbe nepotrivite! Ne-aude careva şi zice că suntem de-alea de..., în lipsă de bărbaţi, amândouă... Ne facem de râs, Adelo!

- Nu ne-aude decât Anica, care-i proastă şi nu ne pricepe tainele. ...Asta-i povestea cu regele României Mari. *Duduia*, se spune, are rezistenţă la culcuş şi îi face faţă Maiestăţii Sale; în plus, când este cazul, regele trimite ţucălarii pe străzile Bucureştilor, ca să-i aducă şi nişte curve de meserie, pentru împlinirea normei.

- Nesătulă mai e Maiestatea Sa, Adeluţo! Femei şi iar femei, de toate felurile, tinere şi trecute, bogate şi pârlite, creştine şi *jidoafce*, onorabile şi boarfe, se află în braţele regelui!

- La bărbaţi n-am auzit c-ar avea bucurie. Este nesătul, aşa-i; păi, dacă suferă, sărmanul, de *diapizmul* minunat! ...E în Capitală una dintre fufe, mai ales,... slabă ca o scândură, da’ cu draci, dom’le, că aşa sunt

slăbănoagele, glandele lor lucrează altfel, mai năzuros, decât ale muierilor normale,... am priceput-o din spusele unui *intern*, de la spitalul din Azuga, pe care eu l-am *spurcat* acu' vreo patru ani; Amorin Militaru îi zice doctoraşului,... un labagiu, de fapt. Trei luni m-am ţinut cu buburosul şi neîmplinitul ăsta...

- De la Azuga?!... Nu te-am mai auzit vorbind de el! se miră Sevasta. Amorin... şi Militaru?!...

- Ei, suveniruri dezagreabile! Plăteşte-i chiria şi cărţile scumpe, dă-i de mâncare şi de băut, spală-l, îmbracă-l bine că, de, e doctor şi el,... doctorul Militaru!..., dă-i şi pizdă, dar şi parale de buzunar, scoate-l în lume,...

- Oho, da' te-a mâncat Amoraşul, după câte mai înşiri! Ce nu face muierea pentru sfânta...

- Face destule, săraca, aşa-i; de, ziceam şi eu că mă ia de nevastă! ...până s-a-nsurat, interesatul, cu urâta de fată a unui chirurg bogat, doctorul Vogoride de la Spitalul Brâncovenesc din Capitală, şi de mine n-a mai vrut să ştie. Ne-am întâlnit la Bucureşti, în mai, la Târgul Moşilor,... era cu nevestica *la braţetă*, s-a făcut că nu mă cunoaşte; e drept că şi eu eram, tot *la braţetă*, cu un domn impiegat de la staţia Chitila.

- Nici de ăsta nu mi-ai zis!

- Am întors capul, mândroasă, ca să nu-i dau satisfacţie, dar eram cu ochii-sfoară, numai după el; doar trei luni am fost împreună. Gata cu rememorările, nu vreau să-mi mai aduc aminte! ...Foamea Neagră-i numele de trotuar al curvei regelui, prin cartierul Crucii de Piatră-şi face veacul,... dată dracului muiere, cum am zis,... nesătulă, întreg Bucureştiul o ştie, oricâtă puţă ar avea ăsteia tot nu-i ajunge; ea îl potoleşte pe Maiestatea Sa, când e-n criza de *diapizm*. Chiar, asta, da, boală boierească!

Râsetele o treziră pe Anica din aţipeală. Somnoroasă, servitoarea se frecă la ochi, privi la coniţe şi, cum nimic interesant nu se petrecea acolo, scoase cu fereală, din buzunarul rochiei de stambă, albită şi subţiată de purtare, acadeaua furată din cămară; o îndesă în gură, lingând-o pe toate părţile, cu plescăituri sonore şi pofticioase.

- Da' ce sugi acolo, Anico, fată, cu zgomotoasă mulţumire, de-auzim şi noi de-aicea, dar şi vecinii curioşi de-alăturea?... Ia ai tu grijă şi vezi să nu ne faci de râs cu asemenea nepravoslavnice râvniri...

Fără să înţeleagă spusele, servitoarea se sperie de vorba pişcătoare, rămânând încremenită cu acadeaua strânsă între dinţi. „*Cî bunî mai ie, măiculiţa mia!... Oari şi-o puni Doamni-n ia di-i aşe di bunî?!... Aş faşi şî io la fiel, în cuhnie, sî am la-ndiemânî, pi masî, când poftiesc, numa' di m-aş prişiepi oliacî la aşe şieva. Pi şâni sî-ntrieb io cum s-o faşi-n gospuodărie asieminia aliasî bunătati?...*" Dar coniţele îşi reluaseră trăncăneala, uitând de poftele pidosnice ale Anicăi; aceasta reîncepu să sugă, cu şi mai mare plăcere, dulcele verde şi sticlos.

*

Era una dintre rarele nopţi calde, fără fuior de nor pe cer, din verile trecute prin Valea Prahovei. Deasupra vârstnicilor Bucegi, puzderii de

stele, precum o spuzeală, străluceau intens, cu furie sau bucurie,... greu de stabilit; într-un joc, câte una, cea mai neastâmpărată, cu siguranţă, îşi părăsea deodat' suratele,... „*Adiós*, *muchachas*!”, arunca ea vorba, peste umăr, şmechereşte, ca-n tangourile sud-americane,... „*Adiós*!”, ca să se abată către Pământ, ca o săgeată argintie, curioasă, nevoie mare, de a vedea ce s-o întâmpla şi-acolo. „Printre luminiţele atârnate de bolta cerului, steaua mea, adică cea purtătoare de noroc pentru văduva lui Andrieş Boldeanu, care să fie, oare?...”

Pendula din salon anunţase, melodios, împlinirea celor 10 ceasuri ale nopţii. Adela îşi găsise un băţ cu care să se apere de câinii lăsaţi slobozi din curţi, ca să-şi facă mendrele, apoi plecase către odăiţa cu vestibul şi acces la bucătărie, din marginea Sinaiei, închiriată la un preţ rezonabil de la doamna Gica-gură-mare. Bucuroasă de noaptea de somn ce-o avea în faţă, Anica, servitoarea, o tulise de mult, dar cu voia coniţei, în camera de la mansardă.

În dormitor, Sevasta îşi scosese rochia roşie, presărată cu flori albe; rămase goală, era vară şi nu purta desuuri,... nu furou, nu chiloţi, nu sutien!, cum „din zbor” Adela remarcase. Patul mare, dublu, *king size*, era piesa principală a camerei. În latura dinspre uşă se afla locul lui Andrieş, trist de gol acum; răposatul zâmbea, însă, fără grijă,... scăpase, în fine, de griji!, salutând cu pălăria de pai în mână, dintr-o fotografie atârnată pe perete, făcută, cândva, la Techirghiol, unde se mânjiseră zi de zi, două săptămâni, cu nămol urât şi puturos, dar binefăcător oaselor şi încheieturilor. În partea dreaptă, lângă toaleta cu oglindă ovală, frumos lucrată după meşteşugul veneţian, era locul Sevastei. Oala de ceramică, cu două degete de apă pe fund, aşezată pe travertinul noptierei, încerca să păstreze mirosul bucheţelului regal.

Se privi curioasă în oglindă; se îngrăşase niţel!... (La fel o lăudase, priceput în de-astea, şi prea-sfântul părinte Burducea, pipăindu-i şoldurile, pulpele şi curul: „Te-ai mai întremat oleacă, duduia Sevastiţica! Da' îţi şade binişor...”.) Păi, cam aşa-i cu vădanele: „În lipsă de altceva... sau altcineva, prin preajmă,... hai să cătăm şi să vedem ce-o mai fi de ronţăit prin rafturile cămării, firidele beciului ori la gheaţă, în cutia răcitorului!” Puse mâna pe şold, simţindu-l mai rotund sub mângâierea palmei. „De-aicea m-a ciupit porcul de prea-sfântul, când am rămas singurei, după pomană; şi tare mi-a plăcut!” Îşi apucă fesele („Şi cărniţa lor mi-a răsucit, hulpavul...”), jucându-le şi încercându-le greutatea, apoi, încordă piciorul ca să scoată pulpa în relief; mda, şi pulpa este mai groasă,... ia uite carne ce-i aici! Numai de-ar avea cine s-o apuce strâns, bărbăteşte („Burducea?!...”) ori să muşte ca un dulău din ea, până o va face să urle de durere, dar şi de plăcere... Iar ţâţele, ca nişte piersici dobrogene, babane, să te saturi mâncând din ele, cu sfârcurile groase, precum cireşele pietroase (şi pe-astea le probase stareţul obraznic şi curios!),... numai lapte n-aveau în ele! („...Lapte, zici,... adică sarcină?!... Puşchea pe limbă!”) Se îngrăşase, ce mai încoace şi-n colo, simţise şi la rochii, fuste ori taioare, erau fixe pe talie, dacă o ţinea aşa, curând avea *să le dea drumul*, câte niţel, la Jana, cusătoreasa din marginea Tirului cu Porumbei, ca să mai încăpă în hainele astea, măcar pentru o vreme,... dar nu-i stătea

deloc rău, credea ea. Sigur, era moda timpului, trebuie să ai pe ce pune mâna la o femeie bine; dacă i-ar fi stat rău, regele nu ar fi luat-o în seamă şi, cu atât mai puţin, i-ar fi zâmbit şi aruncat *parmanezele*, din goana maşinii. N-ar fi luat-o în seamă nici cuviosul stareţ, cel cu statura, barba şi pletele-i haiduceşti, dar nici stimabilul director al gimnaziului din Sinaia, profesorul de fizică şi matematici Anibal Diţă, epitrop al bisericii, persoană fină şi cultivată ori priceputul notar Ferdinand Guriţă, cel ce făcea şi desfăcea testamente, vânzări-cumpărări, donaţii şi alte acte întortocheate, purtător permanent de costum, cămaşă albă şi cravată (ca şi domnul profesor, de altfel), pastor al smeriţilor adventişti... sau ţanţoşul, încorsetatul şi împarfumatul căpitan Aurelian Mistode de la postului local de jandarmi, ...Rică Făr' de Frică cu Mustaţa-n Furculică, cum cu drag urbea îl alinta; şi vor mai fi şi alţii. Ah, da, uitase de domnul şef al gării din Sinaia, Albert Conduraş, cu uniforma *bleumarină*, cu petliţe roşii, ca sângele şi cu ochii bulbucaţi, gata să-i iasă din orbite când o privea... Îşi mângâie sânii, surprinzător de fermi, de aceea niciodată constrânşi să intre în cupele strâmte ale sutienului; alintă sfârcurile, aşa cum îi plăcea răposatului să o facă, înainte de partida familială de amor; sub presiunea tandră, mameloanele se înfiorară, întărindu-se dureros. Andrieş, aflat cu spatele la ghiolul lui Techir, continua să privească, la fel de zâmbitor, mulţumit, se pare, de cum arăta fosta-i nevastă: „Eşti numa' cum trebuie, muiere! Ia uită-te la tine: tac-tu, săracu', a băgat sămânţă bună din zdrânga lui, biata mumă-ta a avut grijă, ţinând-o la cald, în pântece, timp de nouă luni şi, la soroc, ai ieşit cu de toate. Ce ţi-aş mai face eu, putoarea mea aţâţătoare!..." ar fi apreciat el cum stăteau lucrurile, cu tandreţe mitocănească, cârpind cu palma grea fesele tari precum crupa iepei. „Mare meşter într-ale amorului erai, bre, Andrieş!..." îşi amintea Sevasta de împerechierile casnice, pleznindu-se de una singură peste fund. „Mare, mare,... şi tare-mi mai plăcea; maică, măiculiţă, ce mi-o mai trăgeai cu scula-ţi barosană! Eh, ia să vedem acuma, ce pot face eu, *solo,* fără dumneata alăturea, adică." Coborâse mâna către pântecul alb, frământându-l pentru scurtă vreme, ca să ajungă, grăbită, în tufa de păr castaniu dintre picioare. Degetul mijlociu alunecă pe calea ştiută către clitoris, în timp ce arătătorul şi inelarul, îndemânatece, îndepărtară labiile grele. Sevasta se privea în oglindă, făcăluindu-şi cărniţa roşie şi creaţă; transpiraţia caldă trecea peste tot corpul, iar deasupra buzei superioare, frumos formate, avea broboane fine de sudoare. „Ah, Andrieş... Andrieş, de ce m-ai lăsat şi te-ai dus în cerurile înalte de unde nimeni nu se mai întoarce vreodată, când era aşa de bine pentru amândoi?... Cum mă mai tăvăleai prin tot patul, bărbate,... mă şi mir cum de nu l-am sfărâmat,... somiera, însă, va trebui să chem, curând, pe cineva ca să se ocupe de ea,... poate şi de mine!, scârţâie arcurile cum mă-ntorc de pe-o parte pe alta, le-auzi şi tu, cred, de pe lumea cealaltă,... le simt cum îmi intră-n spinare şi şalele mă dor dimineaţa, când mă scol. Cum ştiai tu să mă aduci în starea să zbier de mulţumire, de-o trezeam din cel mai adânc somn şi-o speriam de moarte pe puturoasa de Anica, aflată singurică-n cămăruţa ei!... Şi-acuma,... fără bărbat,... uită-te la mine, femeie-n toată firea, ce-am ajuns să fac, de una singură, cu mâna,... căci *ce faci cu mâna ta e bun*

făcut, lozinca labagiilor,... cum o făceam la 14 anişori în magazia Şcolii Normale, ascunsă printre efecte împuţite! O frec ca să mă mint că sunt iară posedată de tine, să mă descarc de dracii adunaţi după luni de văduvie şi să nu-ncep să mă cocoţ, ca o smintită, pe pereţii odăii, măi, Andrieş!" Îşi muşcă aprig buzele, mai-mai să le-nsângereze. „Paştele mă-sii de soartă nenorocită..." Mijlociul părăsise clitorisul roşu ca focul de-atâta frecat şi pătrunse adânc în interiorul umed şi fierbinte al vulvei. Sevasta mişca degetul repede, cu pricepere... - păi, ce, o făcea pentru întâia oară?... -, intra-ieşea, intra-ieşea, intra-ieşea, deloc nu stătea, sperând în sosirea descărcării, după care putea să doarmă liniştită. Dar, descărcarea nu sosi de data asta.

Acoperită de sudoare, se ridică năucită de inutilul chin, rămânând aşezată pe marginea patului. Îşi aprinse ultima ţigară din pachet, zvârli pe jos, ca o nesimţită, cartonul mototolit, a draci, în palmă, şi trase în piept fumul, inhalându-l cu plăcerea unui aliment gustos şi sănătos („Dacă-i gustos, cum să fie şi sănătos?!..." se întreabă Murphy, scărpinându-se în ceafă), eliberându-l, apoi, prin nările dilatate. Se uită la violete, amintindu-şi zâmbetul pişicher al regelui. „Frumos bărbat, fir-ar al naibilor de muieratic! Înalt şi lat în spete, cu frizura impecabil briantinată, cu mustăcioara ca peria de deasă şi cu ochii strălucitori, albaştri, de pisică, de te sfredelesc şi te răscolesc până-n străfunduri, mereu ferches,... este mai frumos în realitate decât în toate fotografiile, meşteşugărite la studiouri! Ei, regele,... cum o fi, oare, să te aibă ceasuri întregi, la aşternut, bolnav fiind de *diapizm*?..." Îşi aminti de privirile de porci flămânzi ale agenţilor din escortă. „N-ar fi rău să mă stăpânească oleacă şi unul de-ăsta...; tot bărbaţi sunt şi ei, până la urmă, cu sculă-ntre picioare,... săracii. Bărbaţi, da. Greu fără Andrieş, mama ei de viaţă...", oftă ea, trăgând cu poftă din ţigară. Şi o mai zăpăcise şi trăncăneala Adelei. „Păi, unde n-am avut eu nimereala ta, că, poţi să fii sigură, nu mă opream la un *fleort* nevinovat.", zicea secretara Primăriei. Ce ar fi trebuit să facă?!... Nu era să se arunce, doară, ca o isterică, în faţa automobilului, ca să-l oprească pe rege (care era în maşină şi cu *Duduia*!) şi să-ncerce o aventură, în doliu îmbrăcată,... deşi, după cum s-a văzut, n-o prindea rău negrul ăsta. Hm, păi te pui la mintea şturlubatecei de Adela?... Cum îi spunea bolii nemaipomenite, a lui Carol al României,... *diapizm...* ori *tiapizm?... Diapizm,* da, a zis „Gazeta de Sinaia. *Diapizm*; hm, ce boală, dom'le!... Nu mai auzise de aşa ceva. Te pomeneşti că scârba şi scorţoasa de Kiki Eleutheriade de la „Richter", ... „*Dom-ni-şoa-ra far-ma-cis-tă Ca-li-o-pi-a E-le-u-the-ri-a-de*!" cum se prezenta, înţepată, cu care nu vorbea de când trăia bietul Andrieş... - o surprinsese făcându-i ochi dulci, scroafa ordinară, comisarului de poliţie, la o sindrofie! -, are un drăguţ suferind de *diapizm*, de ştie atâtea despre asta! Este o ispravă serioasă, desigur, pentru un bărbat, să-i stea *cocoşul* ţeapăn, ceasuri întregi, în poziţie de drepţi, ca un soldat aflat în gardă, la Palat,... o adevărată binecuvântare pentru orice femeie să aibă în preajma ei un asemenea mascul! „Chiar să fie aşa de băftoasă curvuliţa de farmacistă şi să aibă un gagic bolnav de *diapizm*?... Atuncea, cu asemenea mulţumire pe capul ei, de ce i-a mai făcut avansuri lui Andrieş?!... Ca să nu-şi piardă mâna, boarfa dracului, şi ca să-mi facă mie nervi, de-aia!" Poţi

să ştii, o avea şi un *diapizmat* Kiki,... Dumnezeu dă norocul cui nu trebuie, unde l-o fi capul când face împărţeala nepotrivită din Cerurile-nalte?... Oftă; lângă ea nu se afla niciun fel de bărbat, nici bolnav de *diapizm*, nici fără de boală, era singură de şase luni... Hai să mai încerce o dată, poate soseşte ceva. Stinse chiştocul, apăsându-l greu, a obidă, în scrumieră. „Zău dacă nu-mi vine să-l sting chiar în carnea mea!” scrâşni ea dinţii. Privindu-se în oglinda mare, îşi trase ciorapii de doliu, întinzându-le mătasea pe pulpe, în timp ce îi prindea cu grijă, ca să nu li se ducă vreun fir, în jartiera centurei, neagră şi ea („Nici Matriona, remaieuza venită din Basarabia, măritată de curând cu vecinul Neluţă Fotino, mecanic de automobile... - Matriona, 22 de ani, Neluţă,... 54!... - nu lucrează gratis!”) şi încălţă o pereche de pantofi negri, cu tocuri, de ocazie. „Ăştia i-am purtat ultima oară la nunta vară-mii, Despinica,... parcă ieri a fost! Cum mai trece vremea... Dar, uite, s-au dus flecurile, trebuie puse altele noi la domnu’ Botică, cizmarul cu dugheana din strada principală, ca să-i mai încalţ o vreme.” Cochetă, potrivi iar dunga ciorapilor după linia piciorului, fără grabă, ca şi când ar fi ieşit în lume. Se îmbrăca alene, sucindu-se şi învârtindu-se, arătându-şi şi ascunzându-şi, în acelaşi timp, cărnurile ademenitoare, voind, parcă, să zgândărească un ins inexistent în încăpere. Îşi înroşi sfârcurile mari, ciupindu-le de câteva ori. Doamne, că bine mai arăta, parcă era Dolores Del Rio din reviste... şi nicio urmă de bărbat, prin preajmă, ca să se bucure de asemenea muiere!... Părintele Burducea, stareţul mânăstirii şi duhovnicul ei, de i-ar bătea acum la uşă, sosit din întâmplare,... cioc-cioc, cioc-cioc-cioc şi iar cioc-cioc, precum un tainic semnal,... ar lăsa orice urmă de ruşine deoparte, l-ar trage repede înăuntru, de braţ... „Hai, hai, intră, porcule,... mă iartă, prea sfinte,... nu zăbovi în prag, e lumină chiar şi noaptea şi ochi curioşi primprejur; ai nimerit taman bine şi unde eşti de-adevărată trebuinţă!”,... prin sutana-i urâtă l-ar prinde cu mâna sigură de... şi... „Nebună mai sunt, numai sulă tare e-nfiptă-n capul meu... şi nimic adevărat între picioare! Of, viaţă, viaţă, legată doar c-o aţă... Ia uită-te, încă o dată, la mine, măi, Andrieş, ce damă bine sunt,... măcar tu s-o faci, din poza aia, dacă altcineva nu se mai vede pe lângă mine...” Îşi mângâie din nou sânii mari, ridicându-i, sărutându-i şi muşcându-i pe rând; se lăsă pe spate, în pat, strângându-şi nemilos carnea pulpelor prin ciorapii de mătase, desfăcu larg picioarele şi coborî iar mâna harnică în ciuful de păr aspru. „La treabă, Sevastă,... de una singură, atunci!”

...Fără urmă de reuşită („Şi cât am frecat-o, ca smintita!...”), obosită după atâta patimă, fără să se mai descalţe, văduva aţipise în mirosul subţire al violetelor, amestecat cu cel greu, de muiere încinsă, ce acoperea încăperea. Ca prin vis, urechile obişnuite cu liniştea casei auziră scârţâitul uşii de la intrare, cu balamalele neunse de mâna de gospodar a lui Andrieş Boldeanu (scââââârţ!!!...). Parcă încuiase uşa,... da, da, o încuiase precis, după plecarea Adelei, că doar nu era zăpăcită. „Vai de mine,... vai de mine şi de mine, dar cine să se afle la uşă în miez de noapte?... Vai, să fie cineva, totuşi, oare?!...” se făcea Sevasta că se sperie, nevricoasă, deşi alături nu era niciun martor care să-i vadă frica mincinoasă. „Oh, bucurie,... eu chiar nădăjduiesc să fie cineva, de-a

adevăratelea...” renunţă ea repede la braşoavă. „...şi să nu am o nălucire tristă în mintea de muiere singuratică, cu nervii-n pioneze fixaţi! Doamne, Dumnezeule mare, ascultă-mi ruga, căci mă ştii a fi o bună creştină, fie-Ţi milă de una ca mine şi ajută să se afle cineva, în carne şi oase, la uşa mea: nu, nu Codruţa, vecina pisăloagă care uită să treacă pe la băcănia „*la Constandache – delicatesuri si coloniale*” şi vine cu căniţa-ntinsă ca să-i împrumut ulei ori oţet, orez sau zahăr,... nu ea, te rog din suflet, ci părintele Burducea cel vânjos, de exemplu, şi care, împins de patimi lumeşti,... om e şi el,... iartă-l, Doamne!, a şters-o *pe şestache* de la mânăstire, lăsându-şi fraţii adormiţi şi fără paznic... ori domnul director Diţă, profesor de fizică şi matematici, cu gura urât mirositoare,... - poate fi chiar el, nu mă deranjează duhoarea, zău! -, întors de la şedinţa cu părinţii elevilor obraznici... - când mă întâlnesc pe stradă îmi zic, în faţă,... bine-crescuţi, vezi, Doamne,... ‹*Săru' mâna, duduia Boldeanu!...*›, având ochii plecaţi sub cozorocul şepcii şi fluieră admirativ, apoi, ‹*Fiuuu,... bună poamă!*›, cu ochii la dosul meu, onaniştii! -... sau căpitanul ţanţoş de jandarmi Rică Făr' de Frică, prea încorsetat şi împarfumat pentru un bărbat adevărat... - vom verifica, mai întâi, e bărbat sau nu e, dacă e să fie el! -, controlând liniştea Sinaiei în noaptea neagră... ori urâtul de Ferdinand Guriţă... - parcă-i Moartea, coasa de-i lipseşte! Ei, şi ce dacă?... Atâta bai să fie...-, întorcându-se de la biroul notarial unde a avut de lucru în astă-seară... sau domnul şef de staţie Conduraş, cu uniforma frumoasă, *bleumarină* şi cu şapca pe-o sprânceană aranjată, cu ochii ca la broaşte bulbucaţi,... un nod în papură, doar!, care a lăsat baltă siguranţa feroviară ca să se abată pe la casa mea,... - cum ar fi ca în timpul scurt, petrecut împreună şi cu folos, două garnituri de tren, una venind de la Ploieşti, alta de la Braşov, ca în problemele tâmpite, de aritmetică, vagoanele fiind burduşite cu călători ghinionişti, aflaţi în momentul şi locul nepotrivit, să se ciocnească bot în bot, sărind de pe şine, în gara Sinaia?... Hm?... Şi mâine, jurnalele, mulţumite de asemenea accident nenorocit, vor înşira pe prima pagină: ‹*Mare catastrofă feroviară pe Valea Prahovei! 312 morţi, 68 de răniţi, 8 dispăruţi, pagube însemnate. Şeful de gară, Conduraş Stelică, însărcinat cu siguranţa traficului feroviar şi plătit binişor de stat pentru asta, surprins de anchetatori, în timpul nenorocirii, cu izmenele în vine, în patul unei delicioase doamne văduve cu reşedinţa în Sinaia!*› -... ori un tâlhar adevărat,... chiar şi unul periculos,...Terente Brăileanul, poate,... oh¸ da, Terente drăguţul,... Terente sulărăul, că prea vorbeşte frumos lumea despre el şi aventurile cu domnişoare candide în Balta Mare a Brăilei,... oricine, oricine, numai bărbat să fie, Doamne, acum, la uşa mea!”. Anica, servitoarea, avea odăiţa destul de departe, dormea şi greu... şi nici câinele din curte, vrednic altminteri, nu lătrase a om străin. Sevastei îi era frică fără bărbat în casă,... nu, nu, nu-i era, hai să fim sinceri! De ce i-ar fi fost?... Încuia uşa seara, înainte de culcare, răsucind cheia de două ori în broască, după care o zgâlţâia zdravăn, ca să se asigure că-i bine închisă. Şi-atunci,... cum de...?! Cuprinsă de multă speranţă, ghici în lumina puţină statura mare a lui Carol ce trecuse furişat pragul, cu mlădierea vânătorului aflat pe urma animalului hăituit. Sevasta ţipă a fericită surprindere: „Halal!... Nu-i vecina, să-mi ceară zahăr cu-mprumut, părinţelul tulit de la

mânăstire şi nici domnul director ori notarul, căpitanul de jandari, domnul şef de staţie ori vreun tâlhar Terente,... chiar regele meu este, iaca dar nenădăjduit! Şmecherul m-a ochit pe mine, în poartă, când veneam *neagră* de la cimitir, a ochit gardul şi vila, din mersul maşinii, şi s-a repezit încoa', de cum lumea de la Palat s-a dus la culcare. Mulţumesc, Cerule, căci ruga mi-ai ascultat şi calcă bărbat împins de minunate gânduri rele la mine-n casă! Fii binevenit, Carol de Hohenzollern, în patu-mi de vădană, cu cearşafurile frecate nopţi întregi, a grea patimă, între pulpele încinse,... deci, a paradis proaspăt mirosind!" Uitând de teamă, sigură de bunele intenţii regale, îndepărtă pledul subţire şi desfăcu picioarele în semn de adâncă supunere în faţa Maiestăţii Sale,... exact aşa cum discutase cu Adela, mai devreme! Învăluit de mirosul de violete, mormăind în nemţeasca duşmănoasă pe sub mustaţa deasă ca pămătuful de bărbierit („*În franceză, mein herr, să flirtezi, cu folos, cu o doamnă frumoasă, în italiană să stai la taclale interminabile cu un vechi amic, în spaniolă să te rogi adânc, umil şi cu smerenie, bunului Dumnezeu şi în germană să ameninţi cu bătaia, scurt şi hotărât, un neprieten!*" spusese, cândva, bătrânul Carol I-ul, cel ce a înfipt, în glia noastră, piatra de temelie a dinastiei Hohenzollern-ilor...), regele se desfăcea la prohab, dovedind că bârfele legate de bărbăţia lui aveau o bază temeinică. Nebună de bucurie, asmuţită de izul ţâşnit din pantaloni, curajoasă, dar şi curioasă, pentru a putea să confirme totul ulterior, Sevasta verifică situaţia, apucând cu mâna regala tărie dintre picioarele Maiestăţii Sale; mângâie cu mulţumire, încet, lungimea cărnii forţoase, cu teamă, parcă, de a nu se termina, strângând-o cu poftă din loc în loc. „Oh, măiculiţa mea bună, ia uite aicea *daraveră* de neam ales; e cât un castravete!" Carol frământa cu mâinile fine, îngrijite, dar puternice, sânii mari, când lovindu-i unul de celălalt, când depărtându-i pentru a-i putea lovi iară; coborî gura şi prinse sfârcurile tari, strângându-le cu dinţii, apoi le supse cu înfometare. Se lăsă pe vine, apucă pulpele pe dedesubt, desfăcându-le cu pricepere şi muşcă, printre jartiere, carnea tare ce izbucnea de deasupra ciorapilor negri, potriviţi celui mai adânc doliu în care se afla neostoita văduvă. „Da, Maiestate, aşa cum faci,... îmi faci bine, mulţumescu-ţi pentru gândurile şi faptele frumoase!" Labiile groase ale Sevastei se desfăcură şi ele, odată cu pulpele, iar limba monarhului se repezi în clitorisul borcănat. Gemând şi chicotind ca o zăltată, femeia simţea, cu adâncă plăcere, mustaţa *chevron* pişcând, ghiduş, carnea vulvei. „Ai, ai, ai, bârfa lumii chiar e-adevărată, Adelo, dragă! Ia uite-mi-l unde-i cu gura acum,... îu, îu, îu! Uite-l ce-mi face! Ai, ai, ai!..." Pufăind a aer puţin, Carol îşi răsucea limba între cărnurile fierbinţi, încercând să nu scape nelinsă nicio bucăţică aromată. „Este mai pricepută Maiestatea Sa decât răposatul meu căruia...", îşi amintea Sevasta, fără plăcere acum, unduindu-şi şoldurile, ca la un dans, pentru a se potrivi cu limba jucăuşă, „...îi era scârbă de chestiile astea, stuchind ca prostul ori de câte ori vreun şugubăţ amintea, la un baiaram, chiar şi în glumă, de aşa ceva!" După lucrătura abilă, veni prima descărcare, de mult aşteptată. Sevasta îşi pierdu orice urmă de stăpânire de sine şi zbieră îndelung, precum vita bolnavă, de nevoie-njunghiată în fundul oborului; recunoştea, astfel, adânca mulţumire de care fusese

cuprinsă. „*Huo, niebuna dracu', mai ţânie-ţi clanţa, cî scuoli lumia tuatî din valie! Iarî ti-a apucat scrântiala-n tuoiu' nuopţii, di atâta puoftî di bărbat?...*" bombănea Anica scârbită, sucindu-se în odăiţa ei şi acoperindu-şi capul cu perna. „Oh, Andrieş, decedatule, fie-ţi iertate păcatele şi ţărâna uşoară, am crezut că te pricepeai într-ale amorului, dar aşa ceva n-ai ştiut să-mi faci vreodată,... şi bine ar mai fi fost s-o fi făcut-o! Cu teamă îţi trăgeam capu-n jos, între picioarele mele, să te apropii de..., poate, totuşi, şi tu..., da' tu, nimic,... te trăgeai înapoi, boule şi tâmpitule, de parcă ţi-ar fi fost silă de mirosul şi dulceaţa trufandalei. Şi eu, femeie cu frică de omul meu şi supusă lui, cum am jurat la cununie, la biserică, cu naşii lângă noi precum martori, dar şi străjeri, mă cuminţeam şi renunţam la gândurile pofticioase. Catâr, asta erai! Maiestatea Sa, în schimb, numai din limbă, cu multă artă, m-a lucrat... şlip-şlop, şlip-şlop, şlip-şlop... - i-auzi cum face! - şi prima mulţumire a sosit! Da, curg, răposatul meu,... de ce te miri?..." Desigur, acolo unde se afla, decedatul nu se mira de delicioasa lucrătură a suveranului înfăptuită între picioarele văduvei. „Uită-te la rege, Andrieş,... uită-te, dacă poţi vedea, de sus, de unde eşti acuma... Ar trebui să ai o poziţie bună pentru privit, ca la *panaramă*, nu-i aşa?..." Sevasta avea dreptate, dacă îndepărtai acoperişul şi tavanul, scena putea fi urmărită în întreaga ei splendoare. „Uită-te cum pufăie, între pulpe, neamţu' sârguincios,..."

Păi, aşa-i neamţu', dacă n-aţi ştiut pân' acum, dragii mei români: blond, curat, cinstit, organizat, econom, disciplinat, cu drag de *Vaterland*-ul lui, dar şi de muzică duioasă, de obicei siropoşenii latino-americane, legănat prostesc în ritmul ei, când în stânga, când în dreapta, bere, varză, cârnaţi şi *apfelstrudel*, priceput şi sârguincios! (Mă rog, din când în când se mai plictiseşte neamţul să fie aşa *korekt* - doar om e şi el! Cine nu are lipsuri?... - şi iscă gâlceavă între naţii, începând cu vecinii, care sunt mai le-ndemână, ca să cuprindă rapid întreg globul, cu milioane de morţi şi răniţi, văduve şi orfani, pagube de alte milioane,... ba nu, pagubele sunt chiar de multe miliarde,... arzând în cuptoare sau asfixiind în camere *hermetik* închise, folosind gazul Zyklon B, neamuri ce nu-i sunt pe plac în asemenea momente de amarnică sastisire,... toate astea pentru variaţie, desigur. Nu poţi să fii *korekt* la nesfârşit...) Şi te mai întrebi de ce Germania a ajuns departe, iară noi... Să fie nevoie, din nou, de-un neamţ, din ăsta, în fruntea neamului românesc, oare?...

„...uită-te ce bine-mi face, neastâmpăratu',... uite cum îşi răsuceşte limba, de mă-nmoi toată! Ar putea fi o lecţie, dar târzie,... ce-ţi mai trebuie ţie lecţii, învăţătură, fizică ori matematici, predate de dom' profesor Diţă, acolo unde te afli acum?... Regele-i rege, măi, Andrieş, ştie să aprecieze trufandaua ce-ntre picioare o are văduvioara ta... şi, da, pentru cum mă lucrează, merită întreg respectul!". Carol, generos, îi apropie penisul gros de gură; uitând de orice ruşine provincială („Ei, hai, dacă tot s-a ivit ocazia, să văd şi eu cum e cu *castravetele*, că prea povestea frumos şi cu patimă Adela de năzbâtie!..."), femeia îl prinse între buze, apucând cu gura lacomă cât mai mult din lungimea lui. „Alelei, mereu mi-am dorit să-ţi fac aşa ceva şi ţie, Andrieş,... acuma pot să ţi le zic pe toate, făr' de frică!, ...cum mă-nvăţa Adela, că-i mai mică, da' ştie mai multe, putoarea!

Zicea să nu mă las cu una, cu două şi să-ţi fac şi eu... cu gura, ca să nu te bucure altele, mai deştepte, să mi te zăpăcească şi să-ţi iei lumea-n cap, plecând după curviştinele pricepute, bune de gură şi rele de muscă şi abandonându-ţi casa şi femeia cu acte-n regulă luată. Simţeam nevoia, să lucrez... cu gura,... nu m-aş fi dat înapoi, mi-ar fi plăcut s-o fac şi cu tine cum i-o fac Maiestăţii Sale acum. Chiar mi-am apropiat buzele de bărbăţia ta, Andrieş, dacă mai ţii minte, dar când am văzut că te-ai uitat urât la mine,... ca prostu', dom'le, că altfel n-am cum să-ţi zic,... n-am mai stăruit, mi-a fost tare teamă să nu te mânii, să zici că sunt de-aia... de... şi să-mi plezneşti obrazul cu palma-ţi grea. Oh, ce-mi mai place, mi-e teamă să n-o înghit toată! Deşi, ar fi greu la cât de mare e... E mai barosană ca a ta, Andrieş, am dreptate?... Dacă eşti cinstit cu adevărat, nu poţi să spui că nu-i aşa; fii bărbat şi recunoaşte: regele are scula mai mare ca a ta,... e cât un castravete!" Desigur, Sevastei i-ar fi plăcut să aibă lângă ea amândouă falusurile, în poziţie sculată, pentru o confruntare obiectivă. „Şi mai cred că acolo, unde te afli tu acuma, Andrieş, dragă, nu poţi s-o scalzi, cu braşoave, ca pe-aicea, pe la noi, pe jos - ‹*Sevastă, io zic că daravera mea, de comisar de poliţie, e mai lungă ca a Maiestăţii Sale! Poate că-i aşa, poate nu, dar aşa am io, om al legii, părerea...*›; flăcările, cazanul cu smoală fierbinte, pucioasa etc. sunt la doi paşi distanţă, doar, gata să te cuprindă la cea dintâi greşeală, ai grijă! Mda... Ziceam că-s nepricepută în treburile de aşternut, dar uite, sunt isteaţă, prind din zbor, învăţ repede, regelui meu îi place,... cred că, dacă-mi pun mintea, pot să sug şi piroanele de la streaşină! Hâc,... hâc,... aoleu, Andrieş, bărbate, nesătulă şi dornică de nou cum sunt, era să mă-nec cu carnea-nfiptă-n guriţa mea!" Aflat în picioare, la marginea patului, regele continua să-şi îndese penisul greu ţinând femeia strâns de păr, cu teamă, parcă, de a nu se feri din calea lui; în zdrăngănitul medaliilor multe de pe pieptul lat, făcând eforturi serioase ca să-şi păstreze poziţia neschimbată, se dezbrăca de vestonul militar în care-l vedeai frumos echipat în toate fotografiile. O răsturnă pe Sevasta, pe spate, desfăcându-i şi mai mult pulpele şi pătrunzând-o cu întreaga lungime a falusului regal. Se chinuiră aşa amândoi... - chinuiră şi arcurile obosite ale somierei! - până spre dimineaţa, simptomele *diapizmului* confirmându-se din plin („Te pomeneşti că regele i-o fi făcut *fapta* şi lui Kiki Eleutheriade, cum mi-o face şi mie acum, de ştie atâtea despre *diapizm* scroafa de farmacistă de la ‹Richter›!..."), cireaşa fiind pusă pe tort când Carol întoarse văduva, dintr-o singură mişcare, îi îndepărtă fesele grele şi îi introduse penisul în anus, dilatându-l, mai-mai să-l rupă cu atâta circumferinţă. „Te uită ce păţesc, măi, Andrieş!..." icnea Sevasta, muşcându-şi buzele până la sânge şi încercând să nu urle de durere, dar şi de amarnică plăcere. „Vezi, răposatul meu drag, de ce-i în stare regele nostru, dar şi văduvioara ta?... Nu mi-a trecut prin cap, vreodată, că am să ajung s-o fac şi-acolo... - aoleo, ce mă doare, tare mare-i şi tare daravera, strâng din dinţi!... - deşi mă gândeam adesea, Andrieş, când tu erai plecat cu treburile de comisar, iar eu stăteam de una singură şi fără de lucru, că şi găurica asta trebuie să mai aibă vreun rost, în afară de... Iar ţie, tolomacule,... fie-ţi ţărâna uşoară şi păcatele iertate... - inclusiv ăsta! -, nu ţi-a trecut prin minte, în opt ani de căsnicie, că am

putea folosi dosul meu lat,... uite ce carne e pe el, tâmpitule!, care atâta îţi plăcea şi ţie, pentru...! A dracului să fiu eu, Sevasta Zinaida Boldeanu... - o zic direct, pe ţigăneşte, că acuma chiar m-ai scos din sărite, pămpălăule! -, ...dacă mai vezi tu, decedatul Andrieş Vinicius Boldeanu, fost comisar la Poliţia din Sinaia, vreun parastas, o pomană ori o lumânărică aprinsă la biserică sau la cimitir, la mormânt, în următoarele 12 luni! Na, că m-am descărcat de câte aveam pe suflet şi-am spus-o! Aoleu, da' nu fac, oare, vreun păcat cu ambiţia mea, de muiere prea întărâtată după atâta repaos intim?... M-a luat valul şi mi-au scăpat vorbe rele la mânie. 12 luni,... nu-i cam mult pentru mort, fără pomenire creştinească?... Am să rezolv, totuşi, treaba cu crucea arvunită la *fra Bernardino della Azuga*,... ăla cu *domani*,... *e poi dopodomani* ale lui. Ei, fac păcat... Da' el, bărbatu-meu, Andrieş Boldeanu, n-a făcut păcate cât am trăit împreună, ţinându-mă neştiutoare, ca pe-o proastă, nici să dau cu gura, nici cu fundu', nici măcar să primesc o *linsoare* prin părţile de jos?... Ba da, a făcut! Astea sunt păcate adevărate, nu fleacuri pe care nici Cel de Sus, acrit de câte drăcii facem pe jos, pe-aicea, care mai de care, nu le mai ia în seamă,... bunul părinte Burducea, duhovnicul meu râvnitor, poate s-o confirme! Chiar am să-l *consult*, la mărturisire, într-o duminică rece şi ploioasă, când are să fie mai puţină lume. Ooooh, bine mai este şi-acolo, la spate,... mă doare, că-i mare *castravetele* regal,... mă doare, da, dar îmi şi place! Aş urla de mulţumire,... o să urlu, curând, căci nu mă mai pot ţine de-atâta mulţumire, da' mi-e teamă să n-o trezesc pe Anica-guraliva şi să se afle mâine-n târg cine a fost în patul meu şi m-a chinuit noaptea întreagă întocmai ca pe-o căţea greu de ostoit. Pân' la urmă, una peste alta, poate-i chiar mai bine că te-ai dus, Andrieş şi mai aflu de altele şi eu, ca muiere,... că viaţa-i scurtă, după cum bine ţi-ai dat seama... şi să nu mor, mâine-poimâine, ca o proastă, făr' să ştiu de-atâtea!...” gândea Sevasta, amintindu-şi, cu mult necaz, de bărbăţia, de-acum modestă, a răposatului. „Mare dreptate a avut Adeluţa,... *diapizm*, da,... faină boala regală! Dar şi daravera regelui, ce babană este între bucile mele,... se suceşte precum făcăleţul în ceaunul cu mămăligă vârtoasă! Să se fi bucurat, cumva, şi scroafa de Kiki Eleutheriade de la drogheria ‹Richter›, din centrul Sinaiei,... ‹*Dom-ni-şoa-ra far-ma-cis-tă Ca-li-o-pi-a E-le-u-the-ri-a-de*!›, cum se prezintă înţepată,... de minunea *diapizmată*?...”

Chemată de Carol, cu voce joasă, dar autoritară, de stăpân ce îşi adună copoii ca să le zvârle resturile cinei, intră în dormitor şi escorta regală, ce păzea împrejurimile precaută. „Iaca, na,... ăştia sunt, deja, cu *puşcoacele* în poziţie de tragere!... Dar, unde merge mia, merge şi suta: poftiţi şi voi, flăcăi, la madam Boldeanu-Stătuta, 'ntre picioare!”, nu se săturase văduva de bărbat. Prin mila şi bunăvoinţa Maiestăţii Sale, o avură, deci, şi cei trei mitocani, sub privirea regelui ce fuma răsturnat în fotoliu. Fără rafinamentele speciale probate de domnitor, aşa, ca oamenii care îşi făceau datoria, erau în misiune, nu la distracţie, fără să-şi scoată pălăriile de pe cap, desfăcuţi doar la prohab, mitocanii o posedară pe rând, mult mai scurt (nu aveau boala boierească! „Doamne, da' cu alte boli n-or fi pricopsiţi golanii ăştia?... Şi-abia ce o sfătuisem pe Adela să aibă grijă, să se apere de... şi eu...” Acuma, fie ce-o fi, asta e, cum i-o fi norocul, treaba

e pe terminate, paloşele, curate ori murdare, fuseseră înfipte, când unul, când altul, în aceeaşi teacă, e târziu ca să-şi mai facă griji...), încurajându-se, cu vocea îngroşată de tutun şi băutură, cu vorbe rele, spurcate, de derbedei ai mahalalei, învăluiţi în năduşeala bărbătească; mai şi alintau, cu multe ocări pestriţe, femeia ce icnea mulţumită de belşugul dintr-o dată apărut, pleznind-o peste cur cu duşmănie, răsucindu-şi degetele în pulpe şi în şolduri, ca dascălul în urechile elevilor neastâmpăraţi ori muşcând din ţâţele mari, precum dulăii.

...Se trezi târziu Sevasta, către prânz, în mirosul leşios al *parmanezelor* ofilite. Cam năucă, coborî din pat, mai-mai să-şi răsucească glezna când călcă podeaua; uitase de pantofii cu tocuri... Doamne, dar dormise încălţată, ca toanta!... Se uită în încăpere, frecându-şi piciorul prin mătasea ciorapilor găuriţi şi cu fire duse - la gunoi cu ei, nici Matriona, cât o fi ea de pricepută şi nici maşina „Witos" („Remaiaţi numai cu maşina ‹Witos›!" suna reclama), cumpărată cu credit de la bancă, n-are ce să le mai facă! Hm?... Ba nu, nu-i aruncă, au costat bani, mătasea-i scumpă, îi va dărui Anicăi, la Crăciun sau de Paşte, ca să-i poarte prinşi cu *jartele* de pulpele sfrijite. Era singură în dormitor, plecaseră cu toţii; nu ştia când, dormise un somn greu, după chinul mulţumitor. Privind camera, zâmbi la gândul celor petrecute astă-noapte: patul era vraişte, una dintre perne zăcea pe duşumea, cu faţa sfâşiată (!...), cealaltă stătea într-o margine, ca un sac pe jumătate plin cu făină, un castravete gros, zgâriat, decojit şi strivit pe alocuri, cu urme de dinţi la capete, se zărea printre pliuri („Ei drăcia dracului, da' castravetele ce caută în pat, cum o fi ajuns aicea, oare?!... Să-l fi adus Anica, când a dereticat şi să-l fi uitat, zăpăcita?..."), veioza se răsturnase, abajurul de sticlă colorată rămânând întreg, printr-o minune, cearşaful cu miros aţâţător, cules noapte de noapte dintre pulpele ei, se strânsese ghemotoc către o latură a patului, descoperind stofa somierei, ruptă în mijloc („Da' ştiu că, după atâta amară singurătate, am făcut-o lată!... De-ar afla părintele Burducea de ce drăcii a fost în stare mioara nevinovată, cu cei patru berbeci alături, împungând-o-n fel şi chip... Harcea-parcea m-au făcut nesătuii,... da' nici eu, femeie zdravănă, nu m-am dat de râs şi nu m-am înmuiat până când ultimul n-a deşărtat în mine!"), în timp ce comisarul Boldeanu privea cu amarnică mustrare, de pe malul Techirghiolului... „De-asta mi-eşti, Sevastă, Paştele şi anafura mamii tale de muiere netrebnică?!...", gata să scape pălăria, de supărare. „Aoleu, Boldene, bine că eşti departe!" se fericea femeia de distanţa sigură la care se afla de mânia decedatului. „Ce m-ai fi călcat tu-n picioare,... uite cum mă cutremur, îţi ştiu, încă, de frică, proasta de mine, deşi eşti bine astupat în groapă! Una cu pământu', zob m-ai fi făcut, cu frânghia udă m-ai fi încolăcit, comisare, cu bulanu' gros mi-ai fi măsurat curu' şi spinarea, ca pe tâlharii de tine priponiţi, de-ai fi dat peste mine călărită de-un bărbat în patul tău, înfundându-mi găurile *din dotare*, cum tu n-ai fost în stare s-o faci!... Mai ţii minte, răposatule, când mi-ai scăpat, scurt, dosul de palmă... - pleosc,... nici nu am avut vreme să mă feresc! -, de mi-ai spart buza şi m-ai făcut de râs la nunta vară-mii, Despinica, şi asta numa' pentru că ţi s-a părut ţie, mare sculă de bărbat, că un nuntaş s-a uitat lung la mine,... ăla, 'năltuţu' şi subţirelu', din partea ginerelui

sosit, angrosist la Alba, în Transilvania, cu ochii ca marea şi mustaţa-n furculiţă aranjată?... Da' ce să mai zic, decedatule, de m-ai fi găsit şi cu alţi trei hăndrălăi, aşteptând la uşă, tremurând de poftă, ca dulăii, ca să să le vină rândul la căţeaua-n călduri ce-i văduvioara ta?...”

Parcă i-ar plăcea să-i povestească Adelei despre mulţumirile avute, cu amănunte,... „Întâi, regele mi-a făcut aşa,... apoi, aşa, şi prin faţă, şi prin spate,... zău, fată să mă crezi, nu mint,... şi sus, şi jos,... nu m-am lăsat nici eu, de, stătută de şase luni, şi... tot aşa, până spre dimineaţă,... dă-i, trage-i...”, confirmând spusele deşteptei de Kiki Eleutheriade, referitoare la *diapizm.* O s-o lase cu gura căscată pe secretara Primăriei, care se laudă mereu cu câte a încercat şi cu cine le-a încercat. „Cum, Sevasto?!!!...” se va minuna Adela, acoperindu-şi gura, a mirare şi oftică grea. „Cuuum?... Cu regele?!... Sevasto, tu,... cu regele?!... Nu m-aş fi gândit să vină Maiestatea Sa, la poarta ta, ca un muritor de rând... Scuză-mă, nu vreau să te jignesc, suntem prietene bune, doar,... dar, regele-i unul! Ai făcut tu, cu el, toate astea?!!!... Şi cu gura...?! Bravo, fată,... bravo, ai văzut că nu-i rău să-ţi gâdile cineva, astfel, amigdalele,... te-ai învăţat repede la prostii, aşa-i?... Păi, când eu îţi povesteam... Şi ai primit *castravetele* regal şi-acolo, la spate, pe unde, în mod normal, toată lumea nu face altceva decât..., la groapa din fundul curţii?!!!... Ai dat şi cu dosul, deci,... aproape că nu-mi vine să cred, Sevasto! Acolo, la spate, aţi făcut-o?!... Lucurile bune se învaţă greu, cele rele, în schimb... Bravo, recuperezi timpul pierdut pe lângă nătăfleţul comisar, fie-i ţărâna uşoară. Nici eu n-am avut-o înfiptă-n *derier*, vreodată. Auzisem de pe la altele, şi mai năzdrăvane ca mine, cum se face,... cum îţi sar ochii din cap, cum răcneşti ca disperata, nădăjduind să nu vie careva, să te salveze, ca la cinematograf, *all' ultimo minuto* şi m-am lăudat faţă de tine, ca să mă dau mare, c-am încercat-o şi pe-asta. Da' nu te-a durut, Sevastă dragă?... Până la urmă, în care gaură şi-a deşărtat prinosul testiculelor Maiestatea Sa?... Şi, după atâta fericit chin, întâmplat cu regele Carol al II-lea *Diapizmatul*, spui că s-au mai urcatără pe tine şi băieţii zdraveni de la Siguranţă?... Apăi, când începe Ăl de Sus să-ţi dea, îţi tot dă, nu se mai opreşte: scule peste scule,... mormane de scule! Se ia şi El cu altele, că are destule pe cap cu păcătoşi ca noi, şi uită să închidă robinetul ce curge în şuvoaie. Ce-ar fi fost, fată, dacă-i opreai pe toţi din treabă: ‹*la mai întârziaţi, măi, flăcăi, p-acilea, pe la casa mea, hăi, hăi!...*›, cât îi cinsteai, pentru isprăvile lor, cu o vişinată tare şi aromată, ca o gazdă bună, şi trimiteai vorbă, printr-un ţânc din vecini, ca să mă reped şi eu, poate...? Numai pentru mulţumirea personală să fi fost porcoiul de puţe de astă-noapte, egoisto?... Şi mai zici că mi-eşti prietenă... Prietenă, prietenă, da' prietenia merge pân' la sculă! Nu pun la suflet, căci este obişnuinţă între doamne.” Dar, nu putea să-i spună aşa ceva, s-ar făcea de ruşine, mai ales că Adela, gură-slobodă, ar trăncăni prin târg, de-ar afla întreaga Vale a Prahovei despre păţania ei, de la Timiş, de la munte şi până la Câmpina, la şes. Sevasta inspiră adânc prin nările dilatate, precum un bot de iapă fremătător, căutând, pofticios, din nou, izul de bărbat din dormitor. Mmm!... Mmmmmm!... Mmmmmmmm?!!!... În afară de mirosul propriu, de muiere stătută, de acela scârbos al violetelor pălite şi al apei împuţite din oală, nimic altceva

nu se simţea în camera neaerisită; nu mai era nicio urmă din odoratul minunatei năduşeli a nespălatelor gărzi regale...

Descălţă pantofii şi, aflată cu ciorapii ferfeniţă, cu jartierele desfăcute, atârnând trist, ca nişte drapele coborâte în bernă la Primărie, la Comisariat şi la postul de jandarmi în zi de mare doliu, dar şi cu castravetele lucios, muşcat şi strivit în mână, pentru a-l duce la bucătărie („Nu-l arunc, ar fi păcat,... ar fi o risipă. Nu-i bine să arunci, sunt vremuri grele pentru o biată văduvă ca mine. Îl curăţ de coajă, ca să n-am silă, căci nu ştiu pe unde a zăcut, îl tai în felii subţirele, de-a lungul, torn ulei şi oţet pe el, îl frec cu sare, presar un praf de piper negru şi-i bun, ca un *uordeovrî*, alături de niţică telemea de oaie şi câteva măsline de la Volo aduse; şi-o ţuică bătrână, de prună, dinspre Văleni, desigur...”), merse la intrarea casei. Trase zdravăn de uşă, ca şi când, lăsată descuiată, la plecare, de *mosafirii* plictisiţi, osteniţi, sătui şi grăbiţi, s-ar fi aşteptat să se deschidă dintr-o dată; dar uşa nu se deschise, tăindu-i elanul.

Nici n-ar fi avut cum; cheia era sigur răsucită în broască, de două ori, pe dinăuntru, aşa cum o lăsase aseară, târziu, după plecarea Adelei, zisă „Gazeta de Sinaia”...

Un fost soţ gelos

„Să lăsăm femeile frumoase
celor lipsiţi de imaginaţie!...”

Proust

Un fost soţ gelos

Taxi-ul rablagit se strecura anevoie prin spaţiul îngust, ferind automobilele parcate alandala, fără respect pentru litera subţirică a legii. Scârţâind din încheieturi, „Dacia” galbenă mai parcurse cu aceeaşi viteză redusă câţiva metri, traversând un grup de copii ce se jucau gălăgios şi se opri după ce încălecă, opintindu-se bătrâneşte, bordura înaltă a trotuarului. Piatra lunguiaţă, gri-pestriţă şi lucioasă, făcu prrrrr!..., deloc zgomotos, chiar înfundat şi se frânse sub greutatea automobilului prăpădit; abia fusese montată, pe multe parale, de una dintre societăţile comerciale, *under cover, of course,* ale Edilului-Şef al Capitalei...

- Vă las aici, domnu'?... întrebă şoferul, aflat pe vine, acum, pentru a cerceta dandanua. Ia te uită, s-a sfărâmat porcăria asta, înlocuită de două-trei săptămâni de hoţomanul de dom' primar... şi rabla mea nu cântăreşte nicio tonă!... Păi, înseamnă că, dacă urcă pe trotuar, peste bordurile nou montate, un *Merţan* de două mii de kile,... ca să nu vorbim de un „Hummer”, ca în filmele cu Schwarzenegger, că s-a umplut Bucureştiul de ele,... nu rămâne decât pietriş sub roţile babane. Mai bine lăsau dracului, pe loc, bordurile vechi, de pe timpul lui Pake Protopopescu,... dacă nu şi mai de dinainte,... oricum erau mai solide ca astea noi. Se lucra serios pe vremuri, dom'le, altfel erau oamenii şi de altă calitate erau primarii!

Deloc interesat de afacerile veroase ale şirului de primari-escroci ai Capitalei („Ăştia fac tot ce vor ei, mama lor de nemernici, oricât ne-am frământa noi şi oricât ar ţipa presa. ‹*Las' că românu' e prost, suferitor şi înghite multe,... aţi văzut doară că sub Ceaşcă nimeni nu sufla în front,... câinii latră, caravana şmecherilor trece!*›”), dar afectat de problema ce îi stătea pe cap şi înfiptă în inimă, ca un piron anti-vampir, din lemn bine ascuţit, Jorj Kalinderu consultă rapid afişajul contorului din faţă. Icnind, recuperă geanta de voiaj de pe banchetă şi, rotindu-şi vigilent ochii în toate părţile, coborî pe străduţa din spatele locuinţei. Pescui o bancnotă din portofel şi o strecură şoferului prin geamul întredeschis.

- Uite paralele, meştere; mulţumesc şi *la reventinde-o*!

Fusese scurt, căci nu de trăncăneală avea chef, cu sufletul cătrănit de necaz. Se îndreptă către casă.

- Ei, domnu'! se auzi strigat din urmă. Alo... Alo, domnu'! Domnu'!...

„Ăsta vrea să mă piseze iar cu nenorocita de bordură, nouă şi scumpă, abia montată de hoţul de primar, deja sfărâmată?!... Păi, de ce i-am zis eu *la reventinde-o*,... ca să mă lase-n pace!” Speriat că, atraşi de gălăgie, ar putea apărea vecinii pe la porţi şi ferestre, recunoscându-l şi deconspirându-i urzeala planului secret, Jorj se întoarse repede către maşină.

- Da?... Ce este, ce s-a întâmplat?... Doar n-ai apucat să distrugi altă bordură?!... Păi, dacă o ţii tot aşa, matale eşti în stare, de-a lungul unei ture prin Bucureşti, să sfărâmi un sfert din bordurile nou montate,... eşti o mană cerească pentru edili!

- *„Uitaţi, stimaţi concetăţeni, câte borduri stricate avem în oraş...”, se prinse şoferul în joc, imitând vocea serioasă a primarului Capitalei, preocupat, vezi, Doamne, de situaţia de netolerat. „Trebuie înlocuite imediat,... suntem o metropolă europeană, nu vrem să ne facem de râs în lume! Aveţi mare noroc că firma mea are pe stoc aşa ceva, chiar în acest moment. Voi, fraierii mei dragi, care mi-aţi dat votul... şi care mi-l veţi da din nou, la următoarele alegeri, veţi plătiţi escrocului care sunt bordurile la un preţ dublu... sau triplu... ori cvadruplu,... da, da, cvadruplu e mai bine, avem destui bani la buget, să nu vă faceţi nicio grijă; de restul mă ocup eu, ca întotdeauna.”*

- Ha, ha, ha, ai umor. Ai zis-o bine, te-ai strâmbat exact ca el, ai reuşit să-i copiezi până şi moaca de milog; ai stofă de actor, meştere, de ce nu te angajezi la „Divertis”?... Hm. Ca să nu ai necazuri, nu mai urca cu maşina peste bordură, e simplu; încearcă să opreşti la marginea trotuarului. Deşi, numai dacă ai călcat piatra, cu piciorul, din greşeală... Ai grijă unde pui pasul, fă ochii mari! Chestia asta trebuie să le-o spunem bucureştenilor şi navetiştilor, scrisă cu majuscule pe panouri uriaşe: „DRAGI CETĂŢENI, DAŢI DOVADĂ DE SPIRIT CIVIC ŞI NU CĂLCAŢI BORDURILE!”,... ca să nu rămânem fără ele, desigur. Mai bine pietonii ar merge direct pe stradă, printre maşini, ca să păstrăm trotuarele intacte. Hai, zii, ce este, că doar nu m-ai întors din drum din cauza bordurilor?...

- Mamă, da’ ce grijă aveţi de ele!... Mi-a plăcut poanta cu pancarta, spiritul civic nu vă lipseşte. Lăsaţi bordurile, poate să se sfărâme toate că ăştia montează mâine altele noi; sunt destule la „Granitul”, plătesc fraierii pentru ele. Restul, domnul meu,... poftiţi restul, de-asta v-am strigat din urmă. Păi, mi-aţi dat o hârtie de 500.000,... uite-o!, şi cursa noastră făcea...

Detaşându-se de gândurile nenorocite care îl frământau, Jorj avu câteva clipe de descumpănire, în timp ce faţa rotundă încerca să se lungească de mirare: mai întâi, taxi-ul, o rablă de „Dacie - 1300”, avea contor funcţional, apoi, înainte de începerea cursei, şoferul îl consultase, politicos şi fără greşeală gramaticală (părea o persoană educată, cu carte şi umor,... un inginer sau un profesor de gimnaziu rămas pe drumuri, de exemplu!), asupra traseului dorit pentru a ajunge la destinaţie,... aici, călcată de o roată de „Dacie”, o frumuseţe de bordură nou-nouţă, cumpărată de la „Granitul” primarului-milionar (că doar Rudolph Giuliano n-o fi vreun înger nevinovat într-un *city* cu miros incitant de dolari, cum este New-York-ul!...), se spărsese în două, iar acum, la final, pentru ca cireaşa să fie pusă,

ca un moţ de *cacao*, în mijlocul tortului, să-ţi vină să crezi sau nu... - se vor mai fi spart şi alte borduri, desigur, prin Capitală, că de-aia sunt noi, dar nu ăsta-i chichirezul! -, taximetristul îl întorcea din drum, ca să-i dea restul de la bancnota de 500.000!...

- Ce spui,... restul, zici?... Ai înnebunit de-a binelea, vrei să-mi înapoiezi restul?!... Ce neam eşti, că român de-al nostru, verde, sigur nu eşti?... Păstrează-l, răspunse Jorj şoferului, fără să se mai apropie de maşină. Mulţumesc, păstrează restul, prietene; bea o bere, ia şi doi mititei alături,... consideră că am făcut eu cinste, meriţi!

- Mulţumesc, am s-o beau când termin tura. Sănătate!

- La revedere, pasăre rară, mergi cu bine,... eşti cam pisălog, altfel eşti băiat bun, bombănea Jorj, îndreptându-se tiptil, pe vârfuri, către casă, precum motanul Tom, gata să-i joace un renghi şoricelului Jerry. Hm, ce chestie, dom'le,... toate minunile le-ntâlneşti în ţărişoara asta, n-ai timp să te plictiseşti, oricât te-ai strădui! Oare ăsta chiar voia să-mi înnapoieze restul?!... Nu-i român curat, trebuie să aibă sângele corcit de vreo mamă-mare săsoaică, dinspre Sighii, ori de o şvăboaică, din *fruncea* Banatului! (Sigur, ar putea fi vorba şi de o bozgoroaică, din Harghita sau Covasna...)

Fereastra luminată a dormitorului îl asigură că Viviana, soţia lui, era acasă. „Până aici toate sunt în plan, aşa cum le-am gândit, femeia n-a şters-o, încă, la bărbaţi!”, descuia Jorj Kalinderu portiţa din dosul casei, cu grijă, fără zgomot. Ascunse geanta, înghesuind-o într-o tufă de merişor şi îşi închise bluzonul de tercot, pentru ca haina să nu-l împiedice la căţărare. Camuflat de frunziş, se cocoţă pe zid, opintindu-se ca un spărgător neîndemânatic; încălecă parapetul şi ateriză direct pe mozaicul terasei. „Uită-te la mine,... uite ce drăcii am ajuns să fac la vârsta mea!” se minuna el, ostenit de ispravă. „Bine că nu mi-am rupt pantalonii-n fund, la o mişcare mai amplă ar fi fost posibil! Cum, oare, aş fi rezolvat situaţia, că nu mi-a trecut prin cap să iau o rezervă, ca s-o am cu mine în aventura asta?...” Rămase împietrit, încercând să-şi oprească gâfâiala şi să-şi liniştească inima suferindă, asigurându-se că prezenţa nu i-a fost remarcată. „Buuun, este în regulă; sau, mă rog, este un fel a spune,... cum să zici că e în regulă, când îţi pândeşti soţia necredincioasă?...” Se apropie de fereastră; printre faldurile perdelei, îşi văzu nevasta care, cu mersul elastic, sportiv, tocmai intra în dormitor. „Uite-mi comoara despuiată...” Aşa-i, Viviana era goală-puşcă, abia ieşise de sub duş, căci acum se ştergea cu un prosop mare şi gros. „Am picat bine... Da, da.”, încerca Jorj, fără entuziasm, să se bucure de nedorita reuşită. „Începe dichiseala, ca s-o şteargă de-acasă, cuconiţa mea... Păi, dacă-i sigură că tâmpitu' de bărbatu-său este plecat la mama dracului, în fundul ţării, ca să stoarcă niscai parale şi din pietrele seci de-acolo, ce să facă şi ea, săraca, de una singură, în mijlocul Capitalei, cu atâtea tentaţii la-ndemână?...” Îşi simţi inima accelerându-se de enervare. „Doamne, ţine-mă să nu crăp! Cum dracu' de n-am luat cu mine nitroglicerina, când bănuiam la ce aventură mă angajez?...” Nu se putu abţine, însă, să privească pofticios, ca întotdeauna, trupul gol, cu alură sportivă (în fiecare din noi zace un voaieurist!): muşchii voinici ai pulpelor încercau să reducă din lungimea picioarelor, urcând către şoldurile băieţos de înguste; fesele bombate se

aruncau ţanţoşe înapoi, tot aşa cum mameloanele mari ale sânilor mici (ce păreau nişte pectorali dezvoltaţi), dar teribil de tari (pectorali *lucraţi*, nu?...), căutau, totdeauna cu obrăznicie, în direcţia opusă; din peticul de păr pubian, dispus nu triunghiular, ca la orice femeie, ci urcând pe pântec, bărbăteşte şi desenând un romb, viril de stufos (de câte ori nu-şi rugase Jorj nevasta, altfel pedantă, să facă ceva cu părul bogat, de ţărancă de la munte! Degeaba...), ieşeau labiile vineţii, subţirele, printre care se arăta, plin de mândrie, clitorisul roz-închis, nefiresc de mare, cum Jorj nu mai văzuse. Teribil îl excita clitorisul, ca o puţă mititică, scos în evidenţă de carnea săracă a labiilor, aflate de o parte şi de alta a lui; întocmai ca un adolescent aţâţat, simţea o vânzoleală în cracul stâng... - *şopârloiul* se trezise! -, spionându-şi consoarta despuiată. (Persoană de modă veche, Jorj *purta pe stânga*.) „Oricât de supărat aş fi,... şi acuma sunt, căci am de ce,... aş lăsa necazul deoparte şi tot i-aş trage-o, la-nghesuială! I-aş linge clitorisul năzdrăvan, pentru început, ca să-l simt cum se întăreşte şi-mi joacă între buze, apoi i-aş penetra forţos sexul strâmt, pentru câteva ceasuri bune,...” (ca orice bărbat serios, Jorj se cam dădea mare; c*easuri bune*,... hm, *ceasurile bune* ale masculului Kalinderu măsurau jumătate de oră, de fapt,... ba, alteori, chiar un singur sfert de oră!) „...sugându-i sfârculoaiele babane.” Îi plăcea de nevastă-sa, era o femeie cu un *sex-appeal* evident. Dar căsnicia nu mergea grozav, iar ceva din interior îi spunea bărbatului că motivul era viaţa intimă, deloc spectaculoasă, în realitate. Sigur, Viviana nu se plânsese niciodată - ar fi fost greu pentru o introvertită ca ea! -, dar Jorj îi simţise nemulţumirea. „Stă în toate poziţiile, în pat, pe masă ori pe podea, exact cum o pun eu, îmi face tot ce-i cer, mă lasă să-i fac tot ce poftesc, n-a zis nu, la ceva, nicicând, chiar dacă i s-a părut mai ciudat... - deh, am şi eu fanteziile mele, nu sunt un bou încălţat, sunt o persoană cu imaginaţie! -, o aud gemând incitant,... chipurile, de cumplita excitare,... dar nu i-am citit împlinirea adevărată, oricât m-am străduit s-o satisfac!” Deşi între ei era o diferenţă de vârstă mărişoară,... 16 ani îi separau,... se considera un bărbat în putere; chiar dacă, grăsuţ cum era, nu arăta ca un june prim (îl văzuse doar, întorcându-l şi pe-o parte, şi pe alta, destulă vreme, înainte de a-l lua de bărbat, ce dracu'!...), Jorj Kalinderu avusese, holtei fiind, o groază de prietene, care se declaraseră mulţumite de prestaţia lui (sfertul de oră nebunatic... sau jumătatea de ceas zvăpăiată, din zilele norocoase şi frumoase, de sărbătoare!), îndreptăţindu-l să se considere un fel de macho,... mai rotofei, e drept. Tocmai de-aia nu înţelegea de ce acum... Dar, la urma urmei, nici nu avea importanţă; important era că Jorj simţise că, în viaţa Vivianei, mai exista cineva. „Ce i-o face, dom'le, în plus faţă de ce-i fac eu, ca s-o mulţumească?!... Poate aflu cu ocazia asta.” Se pusese la pândă, deci, ros de gelozie, ca să vadă încotro o va apuca nevastă-sa, cu *appeal*-ul ei interesant, la câteva ceasuri de la aşa-zisa lui plecare, după afaceri, prin fundul provinciei.

În dormitor, Viviana Kalinderu îşi freca smocurile de păr ale subsuorilor cu un deodorant sec, ignorând suferinţele voaieuristului de-afară. „Ca lacrima-i de curată mereu,... fizic, desigur,... adultera mizerabilă!” Spre mirarea lui Jorj, nevastă-sa, o femeie pedantă, după cum am spus, refuza

fără explicaţie să-şi epileze bogatele podoabe axilare; acelaşi lucru se întâmpla cu părul de pe picioarele frumos formate, ceara de epilat ungându-le o dată pe an! Femeia acţionă, apoi, atomizorul flaconului cu colonie franţuzească, primită cadou de ziua ei chiar de la Jorj. Spre stupefacţia urmăritorului, îndreptase jetul mirositor asupra sexului bine dezvoltat; desfăcu greu labiile, întorcându-le şi mai greu pe fiecare parte,... am spus că erau subţirele, deci dificil de manipulat! Masturbă carnea rozulie a clitorisului, frecând-o cu flaconul. Ochii lui Jorj se făcură şi mai mari; desigur, penisul din pantaloni se învârtoşă şi mai tare. Orientă un nou jet de colonie către ciudatul romb al părului pubian; schimbă direcţia şi veni rândul fantei feselor să fie pătrunsă de parfum. Bărbatul nu-şi amintea s-o mai fi văzut-o făcând figurile astea; ei, dar acum, după asemenea pregătiri, cu o ţintă clară - prea îşi înmiresma vulva rozulie, dar şi dosul bombat! -, nu mai exista dubiu asupra intenţiilor ei! Şi, în faţa ochilor minţii înfierbântate, luminile din sală se stinseră şi, pe ecran, începu să ruleze un autentic film porno: un bărbat de culoare... - hai să lăsăm fleacurile specifice *oengeurilor* super-vocale, care îşi fac de lucru cu toate prostiile, doar nişte tocătoare de parale, de fapt,... *bărbat de culoare*, hm,... un *negru*, deci, cu pielea întunecată, cu tălpile şi palmele galbene, părul creţ şi lucios (...şi sus, şi jos!) şi buzele groase, ca ale gemenelor Vlasov, dar naturale 100%,... ăsta e *bărbatul de culoare* din film! -, mult mai tânăr ca el,... buzat, suplu, vânos, fibros şi musculos, un produs al junglei super-ecologice... - Tarzan!, ...iar Viviana, Jane, cu siguranţă -, genul de flăcău care *perforează* orice, pentru ceasuri întregi, fără oboseală sau plictiseală, prin producţiile XXX, apărut de nicăieri, gol-goluţ, precum trebuie să fie mereu adevărul, îşi lipise trupul de cel al nevestei lui Jorj. Sărutări pătimaşe uneau gurile amanţilor. „Doamne, e ca o ventuză *negraciul*,... îi suge limba-ntreagă! O să mi-o lase mută, precis, după atâta chin, adio *french kiss*-uri în menajul nostru!” se speria Jorj. Apoi, *animalul* culcă femeia cu neaşteptată delicateţe în patul familiei, între aşternuturile curate şi proaspăt călcate („Unde-o regulez eu,... din an în paşte şi fără prea mult succes,... i-o trage şi el, izbânditor!”); priceput, îi desfăcu pulpele tari, ca ale unui alergător de fond şi îşi băgă capul între ele, înfigându-şi buzele groase (exact ca ale Vandei Ingrid Vlasov, ale *Ebei* Băsescu ori ale Marinelei Niţu!) şi adăpându-se din sexul împarfumat. Excitată de virilul partener, Viviana se contorsiona în toate chipurile („Uite-o,... uite-o ce-i place de Kunta Kinte!”), zvârcolindu-se cu disperarea şarpelui în laţ, chinuind salteaua şi strângând cearşafurile între degetele lungi şi subţiri ca nişte grisine. Într-un târziu, *negraciul* îşi retrase capul creţ dintre pulpe, deşi nevasta lui Jorj încercase cu o plăcere nebună să îl reţină acolo. „Parcă tot ar mai vrea *limbi*, nesătula!... Iar când este cu mine...” Răzbunătoare, Viviana apucase cu gura falusul gros, încercând să nu rateze nimic din lungimea impresionantă. „Phii, dar ce pricepută este, poţi să fii convins că toată viaţa numai de-astea şi cu puţălăi de-ăştia, *de culoare*, a făcut! Îmi vine să mă masturbez în faţa scenei, ca un liceean cu revista ‹Playboy› alăturea! Chiar că mi-ar fi trebuit o pereche de pantaloni, de rezervă, ca s-o am cu mine,... dar şi nişte chiloţi.” După ce amantul (un adevărat porc, după părerea lui Jorj!), dând ochii peste cap de satisfacţie şi

nechezând ca un armăsar, se săturase de amorul oral, trecu la treburi mai serioase: apucă pe dedesubt picioarele femeii cu braţele-i voinice, le desfăcu larg, le aşeză pe umerii laţi şi îi penetră sexul, prin ciudatul romb al părului pubian, cu membrul de dimensiuni exagerate (cum niciun individ normal, fie el şi în mijlocul junglei crescut, nu putea să aibă,... trebuia să fie o făcătură ordinară, un trucaj *made in Hollywood*, menit să zăpăcească spectatoarele ori să complexeze bieţii spectatori... - asta era, desigur, tot părerea nefericitului de Jorj!), traversând la iuţeală labiile subţirele; Viviana urla ca o apucată, cutremurând *termopanele* dormitorului...

Indiferentă la plăsmuirile încinse din mintea urmăritorului de-afară, doamna Kalinderu se îmbrăca fără grabă. Îşi acoperise sexul cu o pereche de chiloţei subţiri şi transparenţi, al căror material se mulă pe şolduri - firele de păr pubian îl străpunseră instantaneu! -, scoţând în relief protuberanţa din josul bazinului; şnurul *cache-sex*-ului, gros cât o aţă dentară, dispăruse ascuns de carnea feselor. Nu-şi puse sutien - la dimensiunile sânilor nu era cazul. „Parcă n-am văzut-o purtând sutien; o avea vreunul, rătăcit prin garderobul uriaş?... Ba da, am văzut-o,... am uitat, căscatul de mine, cu atâta supărare pe cap; i l-am făcut cadou chiar eu, acum câţiva ani, de ziua căsătoriei,... un *cache-sex* şi un sutien, set complet, cumpărate de la un sex-shop. O groază de parale m-au costat flecuşteţele roş-negre, minuscule şi dantelate... Nu zic ce îmi mai crăpa obrazul de jenă, ca unui libidinos adevărat, când vânzătoarea tinerică, o adevărată negustorească, mi le prezenta, în detaliu, folosindu-şi trupul pe post de manechin: ‹*Ia uitaţi-vă aici, domnu', la mine...*› încerca ea să-şi acopere ţâţele cu sutienaşul prăpădit. ‹...*Ei?... Cum vi se pare?... Iar mini-cache-sex-ul nu poate să ascundă mai nimic, după cum se observă,...*› îşi apăsa ea triunghiuleţul, demonstrativ, între pulpe, gâdilându-şi, comică, fără vreo jenă, *bombonica*, prin materialul fustiţei. ‹ *...exact ce-i trebuie doamnei dumneavoastră. Hm, ce spuneţi?...*›” Zăpăcit de vânzătoarea nurlie, de cârpele aţâţătoare şi de penisul din pantaloni care reacţionase prompt la scenă, Jorj plătise fără tocmeală suma obraznică cerută. „Aşa-i, arăta ca o dansatoare de la ‹Moulin Rouge›, Viviana, echipată cu ele,... asta mi-am şi dorit, de altfel, când i le-am luat,... o altă fantezie de-a mea! Ne-am tras-o mulţumitor, astfel stimulaţi; hm, cel puţin pentru mine a fost mulţumitor. Apoi, n-am mai văzut-o purtându-le; poate cu altcineva...” După îndelungi căutări, femeia alese din şifonier un *polo-shirt* roz-pal, cu crocodilul căscat, mic şi verzuliu, încovrigat în dreptul inimii (bumbacul tricoului se lipi de trup, scoţând în relief, cu nesimţire, sfârcurile ţuguiate! Păi, ce, era cazul să-şi reducă din *appeal*-ul evident, acoperindu-le şi turtindu-le cu harnaşamentul unui sutien?...) şi o pereche de pantaloni bleumarin, cu o croială amplă, bărbătească. „De minune o prind combinaţiile sport!...” constată pentru a nu ştiu câta oară Jorj, zâmbind amar; o pată umedă i se întindea pe pantaloni, încercând să copieze harta Norvegiei dintr-un atlas şcolar. „Mi-a plăcut stilul, de când am luat-o de nevastă...” Femeia încălţă o pereche de pantofi în două culori, negru şi alb, cu şiret şi fără toc, cu linie masculină, îşi perie părul tuns scurt, milităreşte, privindu-se în oglindă („Are capul lui Dolph Lundgren, dom'le,

zău aşa!”), îşi ordonă cosmeticalele pe măsuţa de toaletă, mai găsi timp să îndepărteze o cută de pe pat şi ieşi din cameră.

Discret ca o pisică, dar chinuindu-se cu dimensiunile lui, nepotrivite pentru astfel de aventuri, Jorj coborî de pe terasă. Neplăcută mai era umezeala cleioasă din chiloţi, îi amintea de năzdrăvanii ani ai adolescenţei, cu porţiile infernale de masturbare - o zi da, una pauză! - şi mustrările părinteşti, îngrijorate: „Vezi, bă, tată, să nu orbeşti de-atâta labă!” îl muştruluia bătrânul Kalinderu, ştiutor şi în de-astea. „Potoleşte-te, las-o dracu’ mai moale, că ai să ajungi, mai târziu, să nu poţi să-ţi mulţumeşti nevasta-n pat. Ia şi tu, Jorjele, câte o pauză,... iart-o, măcar din când în când.” Ei, a trecut timpul, tată-său cel înţelept era, de mult, la Bellu, în cavoul străvechi al Kalinderilor... - parcă, dom’ primar Vanghelie, de la sectorul 5, pusese, cândva, ochii pe el! -, iar Jorj era om la casa lui şi uite că avea ceva probleme, conform prezicerilor părinteşti. Sigur, acum asta e, a scăpat-o, a scăpat-o, numai la o poluţie de asemenea volum nu se gândise!... Lăsă geanta dosită între boscheţi, ca să nu-l încurce la urmărire, ieşi pe portiţa din spatele casei, o încuie cu meticulozitatea proprietarului şi se puse pe aşteptare. Viviana apăru, curând, din curte şi porni în lungul străzii, cu mersul elastic, elegant - pe arcuri călca, dom’le! Cum bine fusese pregătit de filmele şi serialele poliţiste, vizionate sâmbătă de sâmbătă, în alb-negru, de-a lungul vremii („Sfântul”, apoi „Baronul”, „Mannix”, „Incoruptibilii” lui Eliot Ness, cheliosul „Kojak” etc.), bărbatul îşi lăsă nevasta să se depărteze, dar păstrând ochii lipiţi de ea; începu urmărirea de la distanţă, amestecându-se printre rarii trecători, în lumina puţină a serii.

Aşa cum Jorj se aştepta, Viviana ajunse la locuinţa lui Dolce, cea mai bună prietenă a ei. „Dolce... Câte mai zăceau în femeiuşca nemăritată, fără griji şi plină de parale!...” (N-o înghiţise niciodată, dar o acceptase în cercul lor de dragul Vivianei.) Vilă cochetă într-un cartier şic, cabriolete roşu-Ferrari, schimbate la fiecare trei ani, casă de vacanţă la Bran, cu parc englezesc, grădină de legume şi livadă de un hectar şi jumătate, tustrele *eco*, tratate cu cel mai minunat gunoi de grajd din zonă şi niciun fel de chimicale, căci ăsta-i *trend*-ul, dar şi piscină şi teren de tenis cu o instalaţie electrică de talia unui stadion de fotbal, pentru o nocturnă petrecută, eventual, o dată la 15 ani, nu mai des, garderobă cu semnătura unor stilişti cunoscuţi prin preţurile obraznice practicate (Dolcica nu-l suferea pe înfumuratul şi mitomanul de Botezatu! Şi Jorj la fel, aveau, deci, un punct comun), ceasuri „Patek Philippe” ori „Vacheron Constantin” adevărate, cumpărate de la mama lor, din Elveţia, cu certificate de autenticitate, care costau cât o garsonieră frumuşică din centrul Bucureştiului, parfumuri şi bijuterii de la case faimoase (avea chiar şi o garnitură completă - lanţ cu medalion, inel, brăţară şi cercei - făcută de designerii *bulgari* de la „Bulgari”! Doar Jorj, complet *afon* în domeniu, putea crede că există vreo legătură între Bulgaria şi *bulgarii* italieni...), masor şi antrenor de fitness programaţi s-o viziteze de două ori pe săptămână printr-un abonament deloc ieftin („Cine ştie ce o mai primi, în cadrul abonamentului, de la golanii ăştia!...”), prânzuri ori cine în restaurante bine cotate de revistele mondene, vacanţe pe diverse paralele ale globului, numai în

compartimentul *business class* şi la hoteluri de 5 stele, niciodată angajată într-un serviciu, cu carte de muncă şi plata asigurărilor („Pun prinsoare, pe bani buni,... adică, valută forte,... că Dolcica n-are habar de fleacurile astea! Asigurări,... hm.”), un corp excelent proporţionat, cap frumos, de păpuşică Barbie („Ce-i al ei, e-al ei,... îl are!”), totdeauna proaspăt coafat, vorbă moale şi tărăgănată, cam sâsâită („*Siii sceee maai sfaaaci sduuumneeeataaa, sdraaagăăă sJuooorjiicăăă, diiin sneeeamuuul sveeechi aaaaal sKaaalindeeeriiilor?...*”), gesturi leneşe, învăluitoare, n-o vedeai grăbindu-se nici măcar claxonată în draci şi copios înjurată de şoferii-mitocani pe *zebra* din faţa „Hilton”-ului domnului Copos: „Păi, dacă şi-n p...lă te mişti aşa...” ori plângându-se de ceva, căci viaţa-i mergea strună,... asta era Dolce, o adevărată pisicuţă; nu torcea, e drept, în rest făcea de toate, de îşi permitea chefurile costisitoare! Dar Viviana dispăruse, deja, printre tufele de tuia ce ornau curtea; intrase în vilă. Şi, din nou, Jorj cel gelos se puse la pândă, ca un detectiv amator ce era,... amator, amator, dar bine pregătit de televiziune,... plimbându-se dintr-un capăt în celălalt al străzii mici, dar cu privirea prudent lipită de casă.

...Trecuseră 40 de minute, fără ca cineva să intre sau să iasă din reşedinţa frumoasă a Dolcicăi. Chiloţii şi pantalonii lui Jorj începeau să se usuce, devenind scorţoşi. Ploaia măruntă, de început de toamnă, străpunsese frunzişul. „Te pomeneşti...” se zgribulea *detectivul*, ca un vrăbioi bătrân, între trunchiurile a doi copaci. „...că înăuntru se aflau bărbaţi de dinainte de sosirea Vivianei şi eu stau, ca un prost, în ploaie, în timp ce fetele, nebunatice*...* Ce sex oral i-o mai aplica nevastă-mea unui hăndrălău, chiar în timpul ăsta! Ei, dar îmi place, nu-mi place, îmi convine sau nu, hai să vedem cum se petrec lucrurile de-a adevăratelea, că de-asta am urzit aranjamentul...” Se strecură pe poarta descuiată în curtea cu multă verdeaţă şi se apropie de casă, ascunzându-se printre tufele înalte. Privi spre fereastra camerei de zi a vilei; era lumină bogată în living... „Mda, au musafiri şi petrec clipe nemaipomenite în interiorul cochet al domnişoarei Dolce.” La multe se gândise Jorj,... la multe, da, dar la un *sex-group*, în cuibuşorul de nebunii, nu!... Trecut de un nou val de căldură din cauza stării de tensiune în care se afla - n-ar fi fost rău dacă şi-ar fi luat nitroglicerina cu el! Pastilele de nitroglicerină, dar şi pantalonii de rezervă,... asta înseamnă prevedere! -, se agăţă cu mâna de zidul casei, sprijini piciorul de ornamentul ferestrei de la demisol (iar îşi aminti speriat că i se puteau rupe pantalonii în fund. Ei, acum asta e, o să vadă *after* cum o s-o scoată la capăt!) şi se săltă greoi în muşchii braţelor, reuşind să privească pe fereastră.

Ochii, şi-aşa bulbucaţi ai gelosului de Jorj Kalinderu, se făcură şi mai mari, încercând să cuprindă scena în întreaga profunzime; elastici, rezistară, însă, la efort, fără să plezească. În schimb, inima lui, mai slabă, dar şi fără ajutorul nitroglicerinei, nu avu aceeaşi şansă şi se sparse în mii de bucăţi; părăsit de viaţă şi complet vânăt dintr-o dată, trupul mort se desprinse din îmbrăţişarea cu piatra rece a zidului, prăvălindu-se cu un zgomot surd pe pavajul curţii!

Ultima imagine pe care emoţia puternică o imprimase pe retină, ca un aparat de fotografiat „Leica”, o arăta pe pisica de Dolce, cu trupul bine

proporţionat, complet despuiat, întins pe o piele de vacă argentiniană. Se alarmase degeaba nenorocitul cel gelos,... degeaba, degeaba, căci nu era niciun bărbat în încăpere!

Fotografia naturală (de câte surprize minunate este în stare natura,... vizionaţi „Discovery Channel”, „Nature” ori „National Geographic”, nu vă mai uitaţi la toate porcăriile şi o să-mi daţi dreptate!) o mai arăta doar pe Viviana, văduva Kalinderu de-acuma, goală şi ea, cu capul cu părul tuns scurt, milităreşte (chiar că aducea cu americano-scandinavul Dolph Lundgren!), strecurat între pulpele cărnoase ale stăpânei casei...

Prietenul adevărat,... chiar la amarnică nevoie se cunoaşte!*

„Personal,
dacă mă-ntrebaţi pe mine,
nu ştiu mare lucru despre sex,
căci am fost măritată
mai tot timpul.”

ZsaZsa Gabor

Prietenul adevărat,... chiar la amarnică nevoie se cunoaşte!*

Renée se ridică de pe canapeaua mare, pe măsura livingului uriaş şi, cam timidă, se apropie de Tiberiu.

- Este caraghios, ştiu..., spuse ea, zâmbind, încurcată de situaţia neobişnuită. Aşa e, ai dreptate, se-mplinesc patru luni de când facem amor împreună şi... Da, recunosc, prietene, că nici eu nu m-am obişnuit cu toate astea; nu sunt mai brează, degeaba îţi aduc reproşuri... Ăsta-i adevărul, da!

Femeia era la fel de înaltă ca Tiberiu. Pantalonii subţiri, din mătase violetă, îmbrăcau cu eleganţă picioarele lungi, frumos formate, fesele proeminente şi şoldurile rotunde. La fiecare mişcare mai amplă a trupului superb, prin deschizătura adâncă a bluzei se vedeau sânii goi, mari şi elastici, care, exhibiţionişti, încercau să se facă văzuţi în deplasarea lor bezmetică; unul ieşise complet afară, la un moment dat,... asta imagine interesantă! Fără chef, Renée îl introduse la loc, într-un târziu, alături de fratele mai cuminţel (profită de ocazie şi, în treacăt, îi frecă mamelonul pentru un pic de excitare). Mângâie, apoi, cu voită indiferenţă, pectoralii bărbatului, reliefaţi metodic la sala cu aparate; ciupi şi sfârcurile ţuguiate, cu ocazia asta.

- Au! Ce-ţi veni?... părea că se supără Tiberiu (nu prea tare). De ce eşti obraznică, Renée?... Poftim, îţi fac la fel şi eu! ciupi şi el, răzbunător, un sfârc, după ce acoperise sânul cu palma, palpându-l şi încercând să-i simtă tăria. („Mişto ţâţe! N-au aflat, încă, ăia, de la ‹Playboy›, că le-ar dedica un număr întreg al revistei.) Ei, ia zi, cum îţi place *mameleala*, ca-n adolescenţă aplicată?...

- Ohoho! De ce mă mai întrebi, prostule scump?!... Sigur că-mi place, mă excit de mor când o faci, mi s-a zburlit şi clitorisul! Vrei să ţi-l arăt cât de zburlit este?...

Grăbite, mâinile chiar se pregăteau să dezbrace pantalonii eleganţi.

- Nu pofteşti, mă, să vezi un clitoris zburlit?!... se minuna Renée de atitudinea cam placidă a lui Tiberiu. Măcar ciupeşte-mă şi de celălalt sân... sau, dacă vrei, ţi-i scot afară pe-amândoi.

- Exhibiţionisto!

- ...şi tu suge-mi mameloanele. Apoi, am să-ţi extrag rapid, dintr-o mişcare, penisul din pantaloni,...

- Nimfomano!

- ...am să-l excit, frecându-l iute şi, când va dobândi poziţia sculată, am să îl introduc între sâni şi... Hm, ce spui, vrei calule oleacă de ovăz?... Nu vrei, mă,... ovăz?!... Eşti anormal, frate, zău, ce armăsar nu pofteşte ovăz?!...

Neinteresat, în mod inexplicabil, de furajul preferat al tuturor căluţilor din lume, bărbatul nu răspunse invitaţiei şi nici vexaţiunii; şi mai apatic, scoase mâna din decolteu, retrăgându-se şi reintrând în muţenie. Renée oftă, clătinând capul („Cu ce să-l mai momesc, dacă nici *ovăz*, de cea mai bună calitate, nu vrea?... Ăsta nu-i cal, e catâr.”), dar refuză să se dea bătută; se apropie din nou de Tiberiu, îi descheie nasturii cămăşii şi îşi plimbă buzele, din loc în loc, pe părul aspru al pieptului lat, îndeplinind, parcă, o fericită îndatorire.

- Of, Tibi... Tremuri tot, băiatule... şi doar te-am sărutat sau te-am ciupit de sfârcurile care mă excită ca pe un bărbat! constată femeia, disperată.

- Iar începi?...

- Ai un suflet aşa de complicat... Of, tremuri, prietene, uită-te la tine: ditamai omul tremură precum frunza plopului în bătaia vântului lângă o muiere care abia l-a atins - ţi-am făcut, mă, altceva?... -, mai mare ruşinea! Nu te-am sărutat franţuzeşte, ca să-ţi simt limba zvârcolindu-se în gura mea, ca o vrăbiuţă prinsă-n pumn,...

Vârful roşu al limbii se arătă printre buze, pregătindu-se, parcă, de un *french-kiss* serios.

- ...nu ţi-am pus mâna pe penis sau testicule ca să te masturbez, ca în filmele porno livrate pe *cabluri*,...

Indecentă, mâna lui Renée se deplasa rapid, în aer, stânga-dreapta, ca o suveică, cu pumnul pe jumătate strâns, frecând un falus imaginar, bine dezvoltat.

- ...nu ţi-am frământat fesierii, pentru o excitare amicală,...

Amândouă mâinile palpau acum, pofticioase, în aer, nişte fese inexistente, dar care ar fi trebuit să fie al dracului de proeminente!

- ...nu am încercat un amor oral,...

Gura frumos rujată se deformase, urmând o circumferinţă închipuită, impresionantă.

- ...nu ţi-am arătat clitorisul meu zburlit,...

Degetul mare indica locul cu pricina, ascuns în pantalonii de mătase, mimând în acelaşi timp un frecuş molcom asupra bucăţicii de carne.

- ...practic, nu ţi-am făcut nimic! Şi tu tremuri... Iar eu, femeie-n toată firea, nu ştiu ce să mai fac ca să rezolv în vreun fel situaţia teribil de tâmpită, fir-ar să fie!... Înţeleg, însă, ce se petrece cu tine, pentru că, îţi spun sincer, şi eu simt la fel îmbârligăturile din viaţa noastră.

- Mă-ndoiesc, Renée, o ţinea Tiberiu pe-a lui, cu încăpăţânare. Da, mă îndoiesc. Nu poţi să realizezi, draga mea, cât de jenat sunt de încurcătura în care mă aflu! Fac dragoste cu tine, îţi dai seama?... Fac dragoste de patru luni cu tine, Renée,... în cele mai cumplite futaiuri, de două-trei ori pe săptămână chiar,... cu tine, soţia celui mai bun prieten! Cred că s-au

scris duzini de romanţe despre povestea care ni se întâmplă nouă acum,... este, deci, vremea romanţei noastre! Există în colecţia maică-mii o vechitură de *vinil*, „La femme de mon ami” îi zice, la care ea ţine mult,... mă-ntreb de ce, oare,... tot cu o istorie de-asta, cântată în franţuzeşte de un miorlăit de-ţi vine să-l iei la palme, ca să aibă măcar o justificare pentru chelălăiala imposibilă.

- Enrico Macias, cumva?...

- Îl ştii?!... Da, Macias îl cheamă pe gurist, un fel de creol magrebian, arabo-evreu,...

- Interesantă combinaţie!

- ...creţuliu, buzat, unsuros şi libidinos,...

- Arabo-evreu!

- ...care făcea furori, săltând furourile cucoanelor exaltate ale anilor ’50-’60. Am văzut nişte afişe prin Bucureşti, în legătură cu un concert; mai trăieşte omul, deci, nu l-a achitat amicul a cărui nevastă o regula, plin de remuşcări mincinoase şi falsă tristeţe: „...*Mais moi je n’en ai pas le droit/Tu es la femme de mon ami”* etc. Vrăjeli! N-am dreptul, dar ţi-o trag, gagico, şi clasic, şi în gură, şi în fund, până-ţi sar capacele,... *parce que tu es la femme de mon ami*, cam aşa devine chestia. Te mai şi miri, Renée, de starea în care mă aflu.

„Zău, tipul ăsta este mai rău decât muierile surescitate ale mijlocului de secol XX, mă scoate din sărite cu lamentările interminabile,... dezvoltă atâta teorie, absolut inutilă, pentru un nenorocit de subiect! ‹*Fac dragoste cu tine, Renée, soţia celui mai bun prieten al meu. Tu es la femme de mon ami...* › *So what*?... Cu cine ar fi vrut să şi-o *pună*, mai potrivit, după părerea lui, decât cu o femeie serioasă, *la femme de son meilleur ami*?... Cu o piţipoancă de 19 de anişori, venită din Transnistria cu foamea-n gât, pentru care tot ce zboară se mănâncă, gata să-i strice casa bietului om?... Foarte bine că *l’ami de mon mari* mi-o trage mie, femeie coaptă, cumpănită, la gospodăria mea aflată! Dacă n-aş avea nevoie de el, în situaţia nefericită în care mă găsesc, nu mi-aş complica viaţa. Ce să fac?... Poate că ar trebui să-i ofer, ca un cadou - o mită! -, câteva şedinţe la un psiholog, pentru temperare.” Sâcâită de pisălogeala lui Tiberiu, femeia se întoarse şi îşi reluă locul de pe canapea, mutând pernele mici, fără rost, dar cu grija stăpânei casei.

- Of, Tibi, Tibi, chiar nu ştiu ce să mai fac, cum să mă descurc cu tine. Tibi,... mormăia Renée, cu ciudă, mai mult ca pentru sine. ...trebuie depăşit momentul. Hai să mai discutăm, ca să disecăm mai profund stările noastre sufleteşti. Fiecare dintre noi să-şi facă o atentă introspecţie,... ne comunicăm concluziile şi ne mobilizăm amândoi, astfel, în deplină cunoştinţă de cauză. Da?... Trebuie! Altfel...

Tremurul din voce îl făcu pe Tiberiu să-şi privească mai atent prietena; consternat, observă lacrimile care împânziseră dintr-o dată ochii mari şi frumoşi, făcându-i, parcă, şi mai frumoşi! „Încet-încet, mi se rupă inima slabă când o văd, o aud şi o simt în starea asta şi apare din nou în mine fireasca nevoie de a poseda-o în toate chipurile, exact ca pe o curvă ordinară şi nesătulă, cu un trup şi-o *meserie* care ar băga şi un sfânt în amarnică belea!”

- Ţi-am spus, Tibi,... reuşi eleganta „curvă ordinară şi nesătulă” să continuie, printre suspine. ...trebuie să depăşim momentul, nu există altă cale, dragul meu! Este o situaţie specială ce ni se întâmplă acum; tare specială, da,... tocmai de-aia nu avem de ales, prietene. Înţelege, noi nu facem dragoste împreună... - linişteşte-ţi, omule cu sufletul atât de curat, conştiinţa zbuciumată! -, pentru că nu ne iubim ca doi amanţi; dacă ar fi aşa,... da, atunci am avea o problemă serioasă, care ar afecta prietenia şi, bineînţeles, familiile noastre. Nu ne iubim, Tibi, ştii asta.

- Sigur, nu ne iubim, o ştiu foarte bine, dar ne-o tragem până ne rupem în două!

- Ei, ne-o tragem, pe dracu... Mai mult ne lamentăm, după cum se vede şi aude, decât să ne regulăm sănătos! ...Eu, ţin ca o nebună la bărbatul meu, sunt o soţie credincioasă, dedicată casei, mă cunoşti de-atâta vreme; tu, la rândul tău, îţi iubeşti nevasta, copiii, pentru care, ca orice om normal, eşti în stare de sacrificiu. Aşa că, noi doi, încercăm să..., da, încercăm să procreăm, în cel mai firesc mod! Ăsta este sprijinul pe care ţi l-am cerut deschis,... şi Alfons, şi eu; nimic altceva, atât. Sigur, recunosc, rugămintea către tine, cel mai bun prieten, nu este obişnuită, dar... Nici situaţia în care ne aflăm, eu şi bărbatul meu, nu este normală şi plăcută. Ştii bine cum stau lucrurile,... te-am făcut părtaş, fără vrerea ta, e drept, la intimităţile noastre, ni s-a părut firesc să ne consultăm cu tine. Da, aşa este, din păcate: eu şi Alfons, soţul meu iubit, nu putem avea copilul pe care ni-l dorim atâta, Tibi!

Strigătul disperat, ca un reproş adresat Cerului totdeauna nedrept, aproape că sfâşie inima bietului Tiberiu. „Când o aud răcnind cu atâta patos... ‹*Duoooar uuuuun cuooopil îmi duoooooresc!*›, de parcă ar fi zdrahoanca de Maia Morgenstern cu tiradele ei, sonore şi interminabile, la ‹Nottara›... - ce mai cur a făcut şi boşoroaga asta! -, nu mai fac faţă şi cedez, ca prostul: ‹*Bine, dragă prietenă, haide atunci să ţi-o trag iară, dacă asta ţi-e vrerea, aşa de patetic exprimată*!› Ei doar un biet om sunt şi eu, la urma urmei...” - *„Je ne suis qu’un homme*...” lălăia, cândva, Alain Barrière, pe scena *Cerbului* de la Braşov, declanşând delirul publicului românesc.

- ...Voi aveţi patru copii, frumuşei şi isteţi, în casă, încerca Renée, vărsându-şi din amar, să-şi recapete controlul. Patru copii, Tibi,... iar eu... *duoooar uuuuunul îmi duoooooresc*!

„Exact, exact, bravo... ‹*Duoooar uuuuunul...!*›”, se distra Tiberiu, în gând, de propria-i intuiţie. „...asta aşteptam şi, iată, a sosit! ‹*Duoooar uuuuunul...!*›” Ce am ajuns s-o mai cunosc de când o regulez...”

- Ştiu, aprobă el, cu voce tare. Chiar e prea plină casa noastră,... patru copii,... o clipă de linişte n-ai: unul vrea la plimbare cu tricicleta, dar zbiară că i s-a stricat soneria şi este posibil să-l amendeze poliţia, reţinându-i şi câteva puncte din permis... „Nu-i de glumă cu oamenii legii, cineva să-mi repare soneria chiar acum! Ah, ce lipsă de meseriaşi este pe piaţa românească,... iar şcolile profesionale n-au candidaţi, dacă vă vine să credeţi! Numai în România este posibil aşa ceva.”,... altul trebuie să se joace în parc, la *groapă*, cu găletuşele şi lopăţelele,... are un sac întreg!, dar insistă să-şi cheme şi camarazii aflaţi cu domiciliul în Militari, Pipera,

Chitila, Fundeni ori Berceni... „Se poate, sper, căci am nevoie de companie. Omul este un animal social,... Aristotel a spus-o, cred şi n-am motive să-l contest.”,... domnişorica noastră cântă la chitară şi muzicuţă, în acelaşi timp, de mama focului, convinsă că-i talentată... „Ei, cum vă place?...”, chinuindu-se să imite tremolo-urile *whisky-flavoured* ale lui Willie Nelson,... „*Slow down old world,/Slow down...*”, îndeamnă ea, ba poartă şi o bentiţă roşie în jurul capului, ca indienii americani, făcând o criză de nervi când o rătăceşte prin casă... „Unde-mi este eşarfa *shoshone*?... Nu pot cânta fără ea, fraţilor, mă reprezintă,... Doamne, dar nimica nu găseşti în casa asta, totul este vraişte! Oh, abia aştept să mă mut la cuibuşorul meu...”,... iar ultimul,... cel mai mare, desigur,... l-am surprins într-un început de masturbare... „Nu ştiu ce fac cu puţica, tati,... e bine sau nu că o frec,... dar îmi face plăcere!”...

- A sosit vremea frecuşului, tăticule. Trece timpul, Tibi...

- Trece. „Cine are să-i trăiască, cine nu, să nu-şi dorească!”, dragă Renée,... cunoşti vorba din popor; şi poporul are înţelepciunea lui, valoroasă, după ce generaţii întregi au trăit diverse experienţe, de obicei nefericite.

- Taci, şi nu mă supăra mai tare, amintindu-mi în momentele de cumpănă pentru Alfons şi mine de înţelepciunea populară! Mă vezi în ce stare mă aflu...

- Ziceam şi eu...

- Auzi la el: „Cine are să-i trăiască, cine nu...”. Îţi dă mâna să vorbeşti,... aveţi patru copii, o bogăţie, pentru care vă invidiez, într-un mod prietenesc,... poate singura bogăţie adevărată de pe pământul ăsta! Ia ascultă tu, aici, la mine: la ce ne foloseşte faptul că, eu şi Alfons, suntem acţionari principali la cinci firme super-prospere care au grase şi eterne contracte cu statul român (asfaltări de mântuială, urmate de reparaţii trimestriale,... îndiguiri masive în zone seci, deşertice,... canalizări la mare adâncime, exact după asfaltările scumpe,... defrişări în locuri unde, prin grija domnului Attila Verestoy, nu mai există niciun arbore,... deszăpeziri, de-a lungul unor ierni sărace în zăpadă, căci clima este în încălzire,... sigur, pentru asta suntem dijmuiţi, corect şi pe rând, de fiecare partid aflat la putere, ca să rămânem în cărţi, adică s-avem acces permanent la distribuirea caşcavalului bugetar, cum vine vorba),... am înscris câte două *sereleuri* pe numele socrilor şi ale părinţilor mei (parte egală pentru fiecare, special le-am împărţit aşa, ca să nu se certe cuscrii!),...

- Bună găselniţă,... bravo. Aţi făcut-o la sugestia contabililor şi avocaţilor, desigur, pentru liniştea familiei. Eu nu m-am gândit la aşa ceva. Tot ce avem este pus pe numele Monei şi al meu... şi cuscrii nu au pe ce să se certe; sau, mă rog, au reuşit ei să găsească ceva, până la urmă.

- Păi, ce să facem, trebuie să trăim cât mai legal. ...hotelul de la Sinaia şi motelul din Costineşti,... vila din Iancu Nicolae, de am reuşit să speriem clanul *machedonilor* cu proporţiile ei, dar şi ale piscinei olimpice, cu valuri artificiale,...

- Da, sunt daţi dracului de pizmoşi *armânii*; să nu cumva să ai „...*oi mai multe,/ Mândre şi cornute,...*” ca ei, că-i poznă mare!...

- Lasă *machedonii* în pace. ...blocul din Cotroceni cu şase etaje plus al şaptelea retras (două apartamente şi o garsonieră per nivel!) şi hardughia asta, din Primăverii, pentru care ne vine factura de gaz metan cât pentru o scară întreagă a unui bloc ceauşist din Prelungirea Ghencea (şi să vezi cât o să ne coste, curând, încălzirea, dacă îi mai zgândărim, ca proştii, pe ruşi şi foştii noştri fraţi ne vor scumpi iară gazele! În schimb, gazele noastre, extrase chiar de noi, din Podişul Transilvaniei, ni le vând francezii... - gazele noastre, auzi! -, iar pe celelalte, din Marea Neagră,... că România-i ţară bogată, săraca,... o să le cumpărăm pe bani şi mai grei de la partenerii strategici americani. Astea afaceri deştepte, suntem tari la vândutul ieftin şi la cumpăratul scump,... neam de negustori, ce mai!),... viluţa de 750 metri pătraţi din Halkidiki, cu cele 14 hectare de livadă de măslini şi o sfoară de vie de numai 12 pogoane (cu struguri dintr-un soi anume, pentru prepararea stafidelor), dar şi apartamentul din Albena (am luat şi în Bulgaria ceva, n-a costat mult şi e la doi paşi, o zvârlitură de băţ,... să fie acolo, cum zice omul gospodar) cu livingul de 120 de metri pătraţi (metri pătraţi utili, nu construiţi!),... casa de lângă Viena, un *peplusdoi* modest, cumpărată ca un refugiu pentru vremuri de restrişte în Balcani,... iahtul fabricat în Italia, cu două punţi şi aspect de bombardier „Stealth”, de speriem, când ieşim în larg, delfinii şi braconierii turci ori bulgari cu năvoadele pline de calcan,... cu sufragerie, living cu bar şi plasme de ultimă generaţie, dar şi patru dormitoare, fiecare cu grup sanitar,... fermele de la Cochirleanca,... colecţia de motociclete, mândria lui Alfons,...

- Şi mie îmi plac motocicletele bărbatului tău! Mă mai lasă, când are el chef, să mă *dau* cu câte una şi fac turul cartierului, atrăgând priviri admirative pe care mi le agăţ ţanţoş, în stânga pieptului, ca pe nişte decoraţii nemeritate. „Indianul”-1938, mai ales, este slăbiciunea mea! Dacă se hotărăşte s-o vândă...

- Eşti primul pe listă; sau, dacă te porţi frumos,... adică, mă regulezi cum trebuie şi ne rezolvăm problema, „Indianul”, care îţi place atât de mult, ar putea fi o răsplată pentru eforturile tale! Am să vorbesc cu Alfons. Nu face ochii mari,... ai început să salivezi, deja; salivezi la gândul că vei încăleca motocicleta de colecţie sau pe mine?...

- (Cu un corp ca ăsta, şi tu poţi face parte dintr-o colecţie valoroasă, fato; ai tot ce-ţi trebuie...) „Indianul”-1938,... cadou, spui?!... se minuna Tiberiu de pleaşca neaşteptată. Glumeşti, cumva, dragă Renée?...

- Arăt ca o persoană pusă pe şotii, în momentele astea, cruciale pentru viaţa mea?... Nu glumesc, mă, *parole d’honneur*. „Uite, Alfonsică, bărbăţel scump, amicul Tiberiu m-a regulat de m-a spart în ultima vreme, vizitându-mi absolut toate găurile; m-a lăsat şi borţoasă, dragul de el, deci, cred că ai putea să-i oferi una dintre motocicletele colecţiei tale, ca o recompensă binemeritată; mă refer chiar la ‹Indianul›-1938.” Fă-ţi datoria, Tibi, călăreşte-mă serios, trage-mi-o cât mai des, *însărcinează*-mă şi vei călări, apoi, propriul „Indian”! ...tăbăcăria din Jilava,...

- Mai aveţi, dom’le, tăbăcăria aia?!... Am crezut că v-a închis-o Agenţia de Protecţie a Mediului; pute al dracului, a toate porcăriile, manufactura,... nici nu poţi să treci prin preajma ei! De câte ori ajung în zonă la voi mă

gândesc, închizând geamurile automobilului şi strâmbând nasul în direcţia opusă...

- Păi, dacă-i tăbăcărie adevărată, tradiţională şi ecologică, a ce vrei să pută, frate,... a parfum franţuzesc?... Sigur c-o avem. Ei, ne-au închis-o... Au încercat, i-am omenit,... că asta voiau *fomiştii* de la Mediu... şi prelucrăm în continuare pieile de bovine pentru turci. ...terenurile din Otopeni, Corbeanca, Snagov şi Pârâul Rece,... vila „Leonardo” de la Lugano, construită la sfârşitul secolului al XIX-lea, pe malul lacului cu acelaşi nume, în Elveţia... - alături locuiesc nişte mitocani de miliardari ruşi! -, cele patru turme de oi, două de capre... - preparăm şi exportăm în Germania doamnei Merkel, sub ambalaj original, franţuzesc, faimoasa brânză de capră! -, dar şi păşunile alpine din Transilvania; parcă avem şi două pensiuni agro-turistice, nu mai ştiu sigur... Da, da, le avem şi le administrează, cam păgubos pentru noi, un văr de-al lui Alfons. Suntem vecini cu prinţul de Walles, Charles, moştenitorul tronului Marii Britanii, care are şi el nişte proprietăţi în stil tradiţional; în stilul tradiţional maghiar sau săsesc, nu românesc, desigur, căci noi nu le avem cu stilurile. L-ai vedea pe Alteţa Sa...

- Pe Charles?!...

- Da. ...cumpărând, de exemplu, în satul Cheraftei sau Fârţăneşti, din judeţul Galaţi, ori în Loloiasca-Prahova, o cocârţă super-pitorească din chirpici, cu uşa din trei scânduri strâmbe, legate cu sârmă, cu coşul gata să cadă, acoperită cu tablă ondulată, găurită, ciordită de la saivanele unui fost C.A.P., înconjurată de cotineţe aflate într-o rână, copiind arhitectura originală a unei stâne, încropite din resturi de materiale inteligent recuperate, gata să se dezmembreze la prima sclifoseală de vânt?...

- Uuuuf! Parcă povesteşti despre un *slum* din India lui Gandhi... Nu, nu prea l-aş vedea făcând aşa ceva pe Charles, mai ales că are solide cunoştinţe de arhitectură. ...Dar, mă surprinzi, de unde ştii tu de satele astea,... Cheraftei,... Fârţăneşti?!... Loloiasca-Prahova e mai aproape, desigur.

- Avem nişte gheşefturi şi pe-acolo,... patru cazane de fiert ţuica! Ne-a bătut la poartă, odată, săracul...

- Pardon?!... Sună ca un vers dintr-o poezie *sămănătoristă*: „Ne-a bătut la poartă,... săracul...”. Nu mă lua repede, te rog, că mă zăpăceşti,... nu pot procesa aşa de rapid atâtea informaţii surprinzătoare. V-a bătut la poartă... Charles?!... Ce sărac spui că v-a bătut la poartă?... Doar nu săracul de Charles Phillip Arthur George Mountbatten-Windsor, prinţ de Walles, Renée?!!!...

- Almanahul Gotha!... Măi, Tibi, dar o ai pe-asta, cu genealogia,... m-ai dat pe spate! se minuna femeia de asemenea cunoştinţe speciale. Charles Phillip Arthurică..., restul nu l-am mai reţinut, tu cum de-ai reuşit?... Da, chiar el era, ex-*hasbăndul Daianei*. Ştiai că în ebraică *daian* înseamnă judecător?...

- Nu ştiam, pe vremea mea nu se învăţa ebraica la şcoală; în prezent în ce clasă se studiază?... Şi care-i legătura dintre *Daiana* şi ebraică?...

- Ei şi tu acuma, te-ai apucat să despici firul în patru; dacă ţii s-o ştii, află că presa britanică de scandal a stabilit-o, deja. ...Charles, deci,... tatăl

lui William şi al roşcatului zbanghiu de Harry,... ne-a bătut la poartă; era singur, fără hidoasa de *Cămila*. Îţi dai seama ce interesant ar fi fost dacă era şi ducesa de Cornwall cu el?...

- Ducesa de Cornwall, Renée,... la voi, la ţară?!...

- Ar fi avut cine să sperie copiii din zonă, ţiganii noştri fiind plecaţi, cu treburi, în Franţa, Italia şi Marea Britanie. (Mai ţii minte cum ne speriau babacii, când eram mici-mititei?... „Taci, să ne te mai aud smiorcăindu-te,... te dau la ţigan, dacă nu eşti cuminte!”) M-a rugat politicos... - *inglişmean* educat, de! - să-i împrumut o căniţă de zahăr pentru ceaiul englezesc de la ora 5, că rămăsese-n pană,... ceilalţi vecini şi prieteni,... contele maghiar şi nevastă-sa, adică,... erau plecaţi la neamurile din Voivodina,... cooperativa este la mare distanţă, treci de un deal şi o vale şi, probabil, că prinţul nu avea decât lire sterline în portofel, deci nu putea să plătească pentru un kil de zahăr; nu era mai bine dacă intrau şi britanicii în spaţiul *euro*?... Dar, ei, nu şi nu,... eurosceptici până la capăt! Ia uită-te la noi, ce ne chinuim s-o facem,... ba-n 2014, ba-n 2015, ba-n 2018 şi ei... Ne chinuim până când o dispărea euro-ul de pe piaţă! I-am răspuns eu vecinului Charles când a bătut civilizat cu piatra-n gard, că eram prin curte, dădeam cu mătura. Ei, nu te minuna aşa, îmi făceam de lucru, ca să-mi mai pun sângele în mişcare. Mă strigă Alfons, aflat într-un şezlong, pe prispă: „Cu cine trăncăneşti acolo, Renée?...”, „Ei,...” zic, oarecum jenată de termenul *trăncăneală* folosit de bărbatu-meu, care credea că vorbesc cu un derbedeu alcoolic ce ne mai deretică prin gospodărie. „...nu trăncănesc, Alfons, scumpule, ci schimbam o vorbă şi câteva impresii cu vecinul nostru, Alteţa Sa, prinţul Charles...”

- ... de Walles, Phillip Arthur George Mountbatten-Windsor. Erai la portiţă,... vorba cântecului,... cu Charles, prinţul moştenitor al tronului Marii Britanii?!!!... continua Tiberiu să se minuneze, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Maică Precistă, mă laşi cu gura căscată,... dar ce mai vecini aveţi, frate! În Elveţia,... la Monte Carlo,... la Londra, miliardari ruşi, azeri ori din Kazakhstanul plin de petrol, iar în Ardealul nostru,... Charles Phillip Arthur George Mountbatten-Windsor, prinţ de Walles! Când am să-i povestesc Monei...

- Sigur, l-am împrumutat cu zahăr, ca-ntre vecini, că tot se laudă românul că-i ospitalier. Oricum, până în prezent, n-am văzut zahărul înapoi; bine că nu i-am dat un kil întreg, deşteapta de mine!

- Fă o plângere la Ambasada Marii Britanii, poate mai recuperezi ceva.

- Mda, o să-mi fac timp. ...Dar, să revin: deţinem o echipă de fotbal în divizia B. (Alfons vrea să mai cumpere alta, din *Onoare* şi să o ridice măcar la nivelul diviziei C.

- Zău?!... Păi, dacă aveţi parale de investit, mai bine cumpăraţi direct *Rapiduleţul* de la zgârie-brânză, cârpă-n cur, maţe-fripte de Georgică Copos... - cacofonia este absolut intenţionată!

- E o idee; dă bine, nu-i aşa, să fii patronul unei echipe de fotbal, te simţi ca play-boy-ul de Bernard Tapie cu „Olimpique Marseille”-ul lui! Alfons a uns pe cine trebuie la Liga de Fotbal,... a dat, săracul, şi-n stânga, a dat şi-n dreapta, pe la toţi *miticii* cu mâna-ntinsă aflaţi; păi, poţi să rezolvi ceva altfel?... Ştii şi tu cum merg treburile, unge osia ca să nu

scârţâie roata; dai şi lucrurile sunt pe calea cea bună),... podgoria producătoare de riesling italian de la Pietroasele, judeţul Buzău, condusă de un manager australian (nu am ştiut până acuma, crede-mă, ce podgoreni de valoare sunt australienii!... Ştiam de francezi, ştiam de spanioli, de italieni,... de portughezi, desigur, dar... Nici nu bănuiam că se cultivă viţă de vie în Australia, doar de vinul lor, făcut din kiwi, auzisem ceva),... tablourile şi bijuteriile mele cumpărate numai de la case consacrate şi însoţite de certificate solide de autenticitate,... cireada de vaci olandeze şi făbricuţa de produse lactate,... reţeaua de staţii de benzină,... duzina de haine de blană naturală pentru care până şi doamna Copos mă invidiază, sărmana, cât ar fi de ocupată şi năduşită cu frământatul şi coptul cozonacilor, poalelor-în-brâu şi colacilor, din zori şi până noaptea târziu...

- Şi Monei îi place vizonul tău! „Mă prăpădesc după mantoul lui Renée,... aş face moarte de om, crede-mă, ca să-l am!”, deşi are şi ea, cel puţin, 6 bucăţi în garderob. Să vezi ce o s-o mai enervez când îi voi spune că tu ai o duzină întreagă! Aşa-s femeile... N-a aparţinut blana minunată, cândva, Lenuţei Ceauşescu?...

- Ba da, a ei a fost. Avea gust, *tovarăşa*... Am cumpărat-o de la o licitaţie trucată, eu fiind *în cărţi* băgată de către organizatori; cumătrul verişoarei de-al treilea a lui Alfons conducea vânzarea. Vizonul l-aş face cadou Monei, fără reţinere,... - pentru tine „Indianul”-1938, mândria colecţiei lui Alfons, iar pentru nevastă-ta blăniţa tovarăşei Elena Ceauşescu -, asta se va întâmpla, desigur, atunci când ne vom linişti cu toţii, pentru că ne-am rezolvat cu bine oful.

„Nicio speranţă...” se amăra Tiberiu, cu discreţie, în adâncul sufletului.

- Ţin’te tare şi trage-mi-o, Tibi,... *uuuun cuooopiiil îmi duoooresc de la tiiine*!... (Special am zis-o, căci ştiu te distrează.) Dar, să continuu: ...abatorul de la Tecuci unde sacrificăm măgarii zonei şi a căror carne o exportăm în Italia, ca să pregătească acolo salamurile fine şi scumpe, ce fac deliciul *gourmets*-ilor internaţionali,... dar şi pensiunea pentru câini şi pisici de la Moara Vlăsiei,... patru automobile de ultimă generaţie, fiecare în valoare de peste 115.000 de euro (fără TVA, bineînţeles!) şi conturile secrete (cât or mai fi, oare, de secrete?...) din băncile elveţiene, cipriote şi...

- Dacă mai trăncăneşti, nu vor mai fi secrete! avertiză Tibi, cu amicală complicitate.

- Da, ai dreptate, trebuie să-mi pun lacăt la gură, căci şi pereţii au urechi astăzi! ...Parcă, tot ce am înşirat ar fi o declaraţie pentru Administraţia Financiară,... mi s-a făcut frică, ştii şi tu cum e cu fiscul, sper că n-am uitat nimic! Ei, bine, da, suntem în „Topul celor 300” stabilit de ziariştii de la „Capital”, dar nu ştiu pe ce poziţie. Spune-mi, însă, la ce folosesc toate astea nefericiţilor de noi, prietene drag, dacă printre picioarele noastre nu mişună ghemotoacele care ţie îţi umplu casa?... Cui o să rămână averea... - ai auzit câte am declarat... şi am făcut-o la repezeală, fără să mă consult în prealabil cu contabilii,... e clar, deci, că mi-au scăpat destule -,... cui?...

Îşi şterse alte lacrimi cu un şerveţel parfumat, grijulie pentru machiajul impecabil al feţei; dovedind un interesant spirit de economie, specific celor bogaţi - căci aşa se face averea, nu risipind, cum cred sărăntocii! -, folosi acelaşi şerveţel ca să-şi sufle nasul care, solidar cu ochii, tocmai lacrima şi el (prin vârful înroşit).

- Oh, Tibi, sunt o femeie zdravănă, sănătoasă. Uită-te la mine, Tibi!... Uite ce are fata aici!

„Pleosc, pleosc, pleosc!”, pleznea Renée crupa tare, demonstrativ; apucă ţâţele ascuţite, pe dedesubt, cutremurându-le şi înghesuindu-le sub nasul lui Tiberiu; îşi desfăcu şi pulpele senzuale, ca şi când ar fi fost goale, nu îmbrăcate de pantalonii din mătase violetă, încercând să-şi expună şi sexul bombat.

- Hm, ce zici?... voia ea, grăbită, să afle opinia amicului. Uite ce trup frumos şi sănătos am! Ce spui, mă?...

- Ce să spun?... Ce să mai spun, Renée?... Ştii foarte bine că te plac. Eşti o bucăţică nemaipomenită şi orice bărbat dotat corespunzător în sălaşul pantalonilor şi întreg la minte ar vrea să-şi facă mendrele cu o putoa..., pardon,... cu o doamnă ca tine. Dacă ai da un anunţ la ziar, la rubrica „Întâlniri pe fir”, însoţit de o fotografie, într-o poziţie grăitoare...

- Lasă-l dracului de ziar şi rubrica de *rendez-vous*-uri! De curvăsăreală îmi arde mie,... ce sunt eu, după părerea ta, nimfomană sau târfuliţă de doi bani, porcule?...

- Nu te enerva; am zis şi eu, nu am dat cu parul..., bâguia Tiberiu, intimidat de agresivitatea bruscă, dând chiar un pas înapoi. „Dar iute mai trece de la o stare la alta!...”

- Uite ce idei îţi vin, când eu, sărmana de mine... Chiar vrei să mă scoţi din sărite?... Nu pricep de ce faci atâtea mofturi. Sunt ca o iapă bună de prăsilă... sau, pentru că tot a venit vorba, mai devreme, ca una dintre vacile olandeze din cireada noastră. (Mă rog, poate că m-am lăsat dusă de val cu exemplul ăsta.) Ei, dar ia stai tu aşa,... apropo de prăsilă şi de văcuţe, mi-am adus aminte că mai avem ceva:...

- Bănuiam, mi s-a părut cam scurt inventarul; mă miram să am nişte prieteni aşa de pârliţi.

- ...şase tauri, dom’le,... da, avem şi şase tauri cu o zestre genetică de cea mai bună calitate, aduşi cu vaporul din fundul pampasului argentinian! Nu ţi-am povestit de ei?...

- Ţi-a scăpat, probabil,... deşi, fiind vorba de tauri...

- Mereu preocupată de problema spinoasă a împerecheatului nostru, am uitat.

- Tocmai de-aia n-ar fi trebuit, Renée, dragă; cum ai putut tu să uiţi aşa ceva?...

- Mă rog,... am uitat, am uitat. ...O frumuseţe de vite, nu altceva! Să vezi tu, Tibi, ce bine dotaţi sunt tăuraşii argentinieni...

- Cred, cred,... aşa sunt taurii, în general, bine dotaţi. Eu n-am auzit de un taur prost dotat.

- Ăla e bou, nu mai e taur. Am studiat *argentinienii*, cu atenţie şi plăcere, un week-end întreg petrecut la ţară, stând pe vine până am înţepenit.

- Statul pe vine este cea mai potrivită poziţie pentru observarea *podoabelor*.

- Da; incomodă, dar potrivită. M-am uitat la fuduliile senzual bălăngănitoare,... „zbang!” alunecau într-o parte, la o mişcare, „zbang!” o luau bogăţiile astea, cu mare viteză, în cealaltă parte, la următoarea mişcare,... au tot ce le trebuie taurii noştri, ca să-ncalece, ca la carte, şi să mulţumească pe deplin, când va veni vremea, desigur, văcuţele din cireada olandeză. (Numai de aş fi fost şi eu o vacă!...)

- Mă mir, scumpo, că nu mi-ai povestit de ei până acum! Un subiect foarte interesant,... cu asemenea mândreţe de testicule...

- Vezi, m-a luat valul şi am uitat de materialul genetic argentinian; aşa se-ntâmplă şi cu declaraţiile pentru fisc şi, după aia, dai din colţ în colţ şi nu mai ştii cum să afli cine cunoaşte pe cine, cine-i neam, chiar şi prin alianţă, cu cine şi poate să-ţi facă legătura necesară, contra cost, fireşte, căci brânza se vinde pe bani şi trebuie să mituieşti pe omul potrivit, ca să scapi de beleaua în care ai intrat,... dacă eşti căscat, desigur.

- Da, şi mie mi s-a întâmplat; o avere am cheltuit achitând şpăgile ca să ies cu faţa curată din rahatul consistent în care singur şi la fix m-am introdus.

- Ce-şi face omul cu mâna lui... (onanie-i zice!). Alfons este un soţ minunat şi se achită rezonabil de problema sexuală, n-am ce-i reproşa,... îl cunoşti de peste douăzecişicinci de ani, aţi copilărit împreună. Să-ţi zic o chestie intimă şi nostimă (ţie pot să ţi-o spun pentru că sunt sigură că *moare* în tine): când facem amor şi îl excit la culme, de nu mai ştie de el, săracul, şi este gata să juiseze aruncând sperma, ca o fântână arteziană - îi place să-l masturbez vreme îndelungată. Cunoşti de ce sunt în stare! -,...

- Ei, mie-mi spui ce faci tu când pui mâna pe ceva...

- ...mă strigă Artemiza, frate!

- Cum, Renée?!... Te strigă din pat, excitat la culme,... când îl masturbezi, de are sperma gata să ţâşnească... ca o fântână arteziană,... Artemiza?!... căsca gura Tiberiu minunat. Artemiza?!!!... Păi, pe maică-sa o cheamă Artemiza...

- Exact, Artemiza, soacră-mea; aşa-i bărbatu-meu, mai mămos. ...Şi îi place să adoarmă la pieptul meu, după partida de sex familială, cu unul dintre mameloane în gură. Mă rog... Dar, nu am rămas niciodată gravidă în şase ani de căsnicie, desăvârşită din celelalte puncte de vedere, după cum vezi. Asta este drama vieţii mele... Asta! Medicul a spus, după analize şi controale amănunţite, că eu n-am nimic în neregulă: „Madam, eşti numai bună de însămânţat, întocmai ca o tarla agricolă, abia pregătită,... felicitări. Sculă nouă îţi trebuie, caută-ţi doar alt mascul,...” Te-am găsit pe tine! „... lasă mustrările de conştiinţă şi pune repede cracii-n lături!” La Alfons este, deci, problema. Tu ai patru copii, Tibi,... patru copii! Vrem şi noi unul.

„‹*Duoooar uuuuun cuooopil îmi duoooorесc!*›, nu ştiu cum de a uitat să adaoge...”

- *Duoooar uuuuun cuooopil îmi duoooorеsc*! dovedi imediat Renée că se afla pe aceeaşi lungime de undă cu partenerul ei. De-asta insist pentru ajutorul tău. Sigur, există şi alte posibilităţi, nu mi le reaminti, sunt la

curent cu toate. Bineînţeles că ne-am gândit la fiecare dintre ele, ţi-am mai spus. Dar pot să ştiu eu, oare, dacă, peste câţiva ani, copilaşii concepuţi în eprubetă, cu atâta tehnologie, entuziasm şi o groază de parale, nu vor fi afectaţi de cine mai ştie ce maladie specifică procedeului?... Nu, nu pot. S-au văzut atâtea, doar, adu-ţi aminte, dragul meu, de anii '50 şi de scandalul Thalidomidei...

- Brrr!... se cutremura Tiberiu la îngrozitoarea evocare. Thalidomida,... nu mai pronunţa cuvântul cumplit! Da, am văzut nişte fotografii, într-o publicaţie germană, cu copii afectaţi de... Hai s-o lăsăm baltă, mă-nfior!

- Păi, vezi. ...Iar ca să înfiez un bebeluş, plin de tarele părinţilor biologici,... n-am curajul, nu mă încumet, pentru că nu vreau să-mi dau, ca o nebună, cu pumnii-n cap, peste nişte ani, văzând pe cine am crescut în casa mea, în cine am investit bani, timp, sentimente şi pentru cine mi-am sacrificat tinereţea. Şi-atunci,... atunci, da, ne-am gândit la tine. De fapt, dragului de Alfons i-a venit ideea, mie nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată una ca asta. „Calea firească este simplă şi sănătoasă!" zicea el. „O să ne ajute Tibi, desigur,... uite-l ce copii frumoşi, zdraveni şi isteţi are! Posedă gene faine, băiatul, precum tăuraşii argentinieni, aduşi cu vaporul de la dracul cu cărţi. Mă voi zbate să-l conving să renunţe la reţinerile fireşti, dictate de prietenia veche,... îl voi ruga, deci, să te reguleze şi să te însămânţeze Renée, dragostea mea, să bage în tine sperma lui de un înalt nivel calitativ, de patru ori verificat, la fiecare ţânc produs de el şi Mona; vom avea, astfel, succes garantat! N-o să ne lase Tibi în nevoia în care ne aflăm, nefericiţii de noi, este amicul nostru cel mai bun. Ne va înţelege necazul, ţi-o va înfige zdravăn între pulpe şi..."

- Mi se pare mie sau eşti cam vulgară?...

- Nu sunt, ştii că nu-mi stă în fire; doar îl citam pe Alfons.

- Renée, vreau să vă ajut,... de altfel, cred că mi-am arătat bunele intenţii, nu?... Sunt la voi acasă sâmbăta dimineaţa şi este clar pentru ce mă aflu aici,... ca să ţi-o înfig zdravăn, să ţi-o trag, să te regulez,...

- Cine vorbea de vulgaritate?...

- ...exact cum doreşte soţul tău şi să-ţi ofer, ca un adevărat prieten, din sămânţa pe care o apreciaţi, încerca Tiberiu să se explice, stânjenit, foindu-se în fotoliul în care se aşezase. Am fost şi rămân cel mai bun amic al vostru, desigur, iar voi sunteţi cei mai buni amici ai mei! Am înţeles situaţia delicată şi, la rugăminţile insistente ale lui Alfons şi ale tale: „Regulează-mi nevestica scumpă, Tibi, te implor,... eşti ca şi fratele meu!", „Trage-mi-o, *cumnate*, fă-mi un copil şi-ţi voi fi veşnic îndatorată!", „Tiberiu, ai suflet de creştin şi nu ne lăsa în necaz!...", de câte ori am auzit astea, oare?..., în ciuda reticenţelor mele... - absolut fireşti, recunoaşte! -, ...am acceptat să fac amor cu tine, soţia prietenului meu (şi iar mă duc cu gândul la romanţele care au stors kile de lacrimi cu tema asta, foarte posibilă, e-adevărat, dar atât de tâmpită şi de exploatată!). Dar, uite, Renée, au trecut patru luni de când tot încercăm... - patru luni de chinuri, spaime serioase şi fireşti mustrări de conştiinţă - ...şi nimic!

- *So what*?... Mai trebuie încercat! decretă femeia ţipând. Se va rezolva situaţia, sunt sigură! M-au consultat cei mai buni ginecologi la Viena (am fost chiar la spitalul unde s-a operat *Băşe* pentru problemele de la

coloană... sau, mă rog, ce dracu' o fi avut el; crezi că, după o intervenţie chirurgicală la coloana vertebrală, mai ai poftă să te *dai* cu *snoumobilul* la Predeal, ca un puştănel zgubilitic de 12-13 anişori?...), dar şi la Stockholm şi Paris, am făcut analize şi teste şi nu există niciun fel de problemă, sunt aptă pentru procreat, Tibi, asta a fost concluzia! La Alfons este necazul, nu la mine, este opinia precisă şi generală. Nu am rămas gravidă prin împerechierea cu tine în aceste patru luni... - vorbeşti cu atâta obidă de parcă ar fi patru ani lunile astea, prăpădite! - ...pentru că am făcut dragoste pe apucate şi, mai mult ca sigur, în afara perioadei propice pentru... însămânţare.

- Sexul este subiectul nostru, nu agricultura...

- Ei, şi tu acuma... Iată explicaţia! Trebuie să gândim pozitiv, prietene, dacă vrem ca lucrurile să meargă bine. Gândirea pozitivă are o valoare specială în rezolvarea celor mai complicate situaţii! Toată această energie, benefic emanată de minţile noastre...

- Hai, Renée, fii serioasă, sper că nu crezi tâmpeniile astea, doar un excelent subiect pentru cărţile ieftine, cu autori americani, abandonate fără regret în tren sau într-o sală de aşteptare, ricană Tiberiu pe seama mult discutatului subiect. Gândire pozitivă, energii benefice,... hm. Ar merge treaba prea uşor, în astfel de condiţii,... o groază de lucruri complicate s-ar rezolva foarte simplu, folosind gândirea pozitivă.

- Aşa, aşa.

- De exemplu, televiziunea publică ar anunţa la telejurnalul de seară, la ora de maximă audienţă: „*Breaking news*! *Breaking news*, fraţilor!... Comunicat special! Stimaţi telespectatori, mâine la ora 8 fix,... potriviţi-vă ceasurile la zecime de secundă!, toată lumea zdravănă la minte şi chiar *băşiştii* să se concentreze serios şi să gândească pozitiv la suspendarea preşedintelui Republicii şi la admiterea României (...şi Bulgariei, hai să-i ajutăm şi pe vecini, dacă tot ne vor merge treburile aşa de bine gândind pozitiv!) în binecuvântatul spaţiu Schengen!" Crezi tu că, mobilizându-ne energetic, la ora 8 *sharp*, am scăpa pur şi simplu de *hăhăit* sau ne-am plimba prin Europa, împreună cu megieşii bulgari, braţ la braţ, fără griji, fără clasicele resentimente naţionale şi fără vreun control la documente şi papornişe, la frontiere?... Poţi să gândeşti pozitiv, la fel de bine cum poţi gândi negativ, noi de *chior* nu scăpăm decât cu ajutorul şi vrerea lui Dumnezeu,...

- Nu te cunoşteam aşa de bun creştin!...

- ...că Europa de Vest şi America îi sunt alături, nu ştiu de unde atâta dragoste pentru el.

- Nici nu bănuieşti?...

- Ba da. ...Cât despre mult râvnitul spaţiu Schengen, până nu le dăm *dezinteresaţilor* din Vest ce ne-a mai rămas de dat,...

- O mai fi rămas ceva, pe care n-au reuşit să pună, încă, mâna?!...

- ...nu vedem *ausvaisul*! Beleaua sau eşecul se vor produce cu precizie dacă sunt cosmic programate să se petreacă, fără să se împiedice de energiile emanate de sufletele frământate sau creierele încinse...

- Mă rog, asta-i opinia ta. (După cum practici amorul, îmi păreai o minte mai deschisă, mă dezamăgeşti că gândeşti aşa.) Trebuie să mai încercăm,

prietene,... ajută-mă! Ajută-ne! nu se dădea Renée bătută. Ştiu că eşti ocupat, ai familia ta, afacerile tale, preocupări destule, dar este absolut necesar să facem zilnic sex,...

- Păi, ce dracu facem de patru luni încoa'?!...

- ...nu mult, pentru că nu ai timp, două-trei ore, şi vor creşte substanţial, desigur, şansele de a rămâne însărcinată. Uite, Alfons se duce la cinema acum,... este atât de delicat,... special ne lasă singuri, scumpul meu soţ, ca să încercăm să... Vrea şi el să fie tată! Nu fi egoist şi înţelege-l pe bietul Alfons, dar şi pe nefericita de mine,... ţi-o poţi permite tu, care eşti de patru ori tată!

Dând din mână a oarecare lehamite, Tiberiu oftă amărât; se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin living, de colo-colo, măsurându-i cu pasul când lungimea, când lăţimea, ca şi când l-ar fi interesat suprafaţa precisă a încăperii.

- Of, Renée, Renée,... uite care-mi este temerea: mă gândesc, plin de groază... brrr!, la ce s-ar întâmpla dacă Mona, soţia mea, ar afla de povestea care se petrece între noi! spuse el, scuturându-se înfiorat de gândul cumplit. Singurul serviciu pe care vei putea să mi-l mai faci ar fi să mă identifici în liniştea şi răcoarea de la morgă...

- Asta-i gândire negativă!

- Păi, ar putea crede nevastă-mea... sau altcineva... că facem amor,... ne-mperechem, ar fi mai corect spus,... cu acordul soţului tău, care este şi prietenul meu, ba chiar încurajaţi de el... „Băi, puturoşilor, dar voi când aveţi de gând să v-o mai trageţi?... Parcă, stabilisem împreună ceva,... hai, dom'le, treci la treabă şi regulează-mi nevasta!”, doar cu gândul la... o *însămânţare* sănătoasă?... Renée, te asigur că, dacă Mona ar afla situaţia, prietenia noastră, un lucru frumos şi rar,... prietenia noastră, care ne leagă solid de atâţia ani,... Eminescu şi Creangă, Quasimodo şi Esmeralda, Ceauşescu şi Arafat, Pif şi Hercule, Romică Tociu şi Cornel Palade, Ahile şi Patrocle, Marx şi Engels, Cei trei muşchetari, Andreea Marin şi Mihaela Rădulescu, Tom Sawyer şi Huck Finn, Asterix şi Obelix, Siegfried und Roy...

- Am înţeles, am înţeles,... prietenia noastră; şi?... Zii, vorbă-lungă, odată, ce se va întâmpla cu prietenia noastră, nemaipomenită,... Quasimodo şi Esmeralda, Marx şi Engels, Stan şi Bran,... că mă înnebuneşti de-a binelea!

- Nu bănuieşti? ...prietenia noastră, ei bine, se va duce, într-o clipită, pe Apa Sâmbetei, alunecând direct de-acolo în canalul plin de zoaie!

- Mona nu va afla niciodată nimic! îl asigură femeia, neclintită în planurile ei. Nu are cum să afle, gândeşte-te!... Nu ştim de înţelegere decât noi trei - eu, tu şi bărbatul meu; şi niciunul dintre noi nu are vreun motiv ca nevastă-ta să afle ceva. Legătura noastră... - mă refer la aceste simple împerechieri, care ne dau atâtea bătăi de cap! În jur este un futai generalizat,... Bianca Drăguşanu cu Botezatu (?!...), cu Victor şi cu *prinţul* Cristea, Mădălina Ghenea cu Gerard Butler, Remus Truică cu Patricia Kaas, Andreea Tonciu cu fotbalistul Mitea, juniorul Bănică cu Răduleasca, cu Andreea Marin, cu Lavinia Parva etc., Dani cu Răduleasca, Stanoevici cu Răduleasca, Răduleasca cu Felix Baumgartner, Valentina Pelinel cu Cristinel Boureanu, dar şi cu Cristi Borcea, din când în când, Romaniţa cu

avocatul..., Mutu cu...,. nu mai ştie nici el cu cine, Adriana Săftoiu cu Peter Imre,...

- Aşa zic tabloidele! Nu-i sigur.

- Şi de ce ne-am îndoi, mă rog?... ...toată lumea şi-o trage fără probleme, din pură plăcere, nu din obligaţie, cum este cazul nostru, numai noi, care chiar o facem dintr-o serioasă obligaţie, ni le creăm singuri... -, legătura va înceta, deci, imediat ce voi avea copilul. Că, doar, nu vom rămâne pe vecie împreună, precum Marks and Spencer, şunca şi ouăle, C A, Ilf şi Petrov, pantofii şi şireturile, Adriana Bahmuţeanu şi Silviu Prigoană, ţiganu' şi scânteia, *Băşe* şi Udrea,...

- Opreşte-te!

- ...Stela şi Arşinel, sarmăluţele şi mămăliguţa, Wilbur and Orville Wright, fonta şi oţelul...

- Ho!

- ...etc. Da, vom reveni la starea iniţială, adică, doar buni amici: vizite, când la unii, când la alţii, cu mâncare şi băutură până crăpăm, aniversări cu muzică finalizate dimineaţa, ca să ne ştie întreg cartierul,...

- Precum parangheliile ţigăneşti...

- Exact. ...plimbări cu copiii prin parcul I.O.R., Herăstrău sau Băneasa (căci, mulţumită ţie, vom avea şi noi plodul nostru!), week-end-uri şi vacanţe petrecute pe iaht sau în viluţa din Halkidiki ori în apartamentul de la Albena, Bulgaria, o ieşire sâmbata seara la un local, ca să vedem ce bucătar nou a fost importat din Franţa, o înmormântare... - poate scap de scorpia de soacră-mea, Artemiza şi, cu ocazia asta, de obsesia lui fiu-său! - ...şi un parastas, vreun spectacol, că, uite, agenţiile de impresariat aduc toţi obosiţii şi terminaţii,...

- Da, a fost şi Tom Jones, şi Adamo, şi Ricchi e Poveri...

- Îhî; vine, curând, şi Al Bano cu Romina după el. ...mă rog, chestii normale. Ştii foarte bine că poţi conta pe discreţia lui Alfons, ca şi pe a mea, de altfel, suntem oameni de onoare. Mona nu va şti niciodată nimic, Tibi, copilaşul, la fel şi el, iar secretul va merge cu fiecare dintre noi în propria-i groapă! Este interesul nostru la mijloc, al lui Alfons şi al meu.

Bărbatul se apropie de fereastra deschisă spre grădina casei, îşi sprijini mâinile pe lemnul stratificat, finisat într-un atelier din Bavaria - păi, cine dracului e în stare să facă aşa ceva la noi?... *Treaba de mântuială* este cuvântul nostru de ordine! - şi privi parcul de dimensiuni potrivite, cu peluzele de gazon des ca o mochetă. Un grădinar vesel, cu faţa congestionată şi o cutie de bere în mână, tundea iarba, atacând viraje periculoase cu un tractoraş viu şi frumos colorat, răcnind ca un apucat... „Schumacher!", „Hamilton!" ori „Button!", în timp ce tovarăşul lui, chicotind, la fel de binedispus, alimenta cu apă iazul umbrit de cetina unor brazi argintii (plin de imaginaţie şi haz, grădinarul folosea capul furtunului ca pe un penis în deşertare, hlizindu-se în faţa trecătorilor, dar mai ales a doamnelor şi domnişoarelor de pe stradă...). Cei câţiva bolovani mari, scobiţi de ploi şi vânturi, aduşi de pe valea unui râu, erau cu grijă răspândiţi prin grădină de mâna pricepută şi costisitoare a unui arhitect-peisagist bucureştean. Şapte pitici din piatră albă păzeau înţepeniţi în cele

mai nostime chipuri liniştea grădinii şi a casei. Mda, chiar aşa, de ce nu s-ar juca un copilaş zdravăn şi isteţ aici?...

- Tibi... Tibi, te superi dacă, în timpul ăsta,... în timpul încercărilor noastre... camaradereşti, le-aş zice eu, că noi doi amanţi, este clar, nu ne considerăm,... ca să mai schimbăm atmosfera, îţi spun *Alfons*?... îi întrerupse gândurile Renée, lipindu-se tandru de umărul solid; mâna insidioasă îşi făcea loc ca să intre în prohabul pantalonilor. M-aş simţi mai bine, cred. Ce zici?... *Alfons*,... hm?...

- Poftim, cum vrei să-mi spui, Renée?... *Alfons*? *Alfooons*?!!!... Vrei să nu uit nicio clipă, când ne chinuim făcând sex, ca animalele, că eşti soţia celui mai bun prieten al meu?... răspunse Tiberiu, privindu-şi disperat partenera. Of, abia aştept să rămâi însărcinată, Renée,... o să-mi dau toată silinţa, te asigur,... o să te penetrez cu scula mea ţeapănă... - acolo eşti cu mâna acum şi încerci să mă exciţi, perseverento! - ...în cele mai sălbatice partide de amor, până o să-ţi iasă ochii din cap şi urechile-ţi vor ţiui, îţi promit,... zilnic o s-o fac, cum văd că ţi-o doreşti,...

- Îmi doresc să mă străpungi zi de zi, oră de oră, clipă de clipă, Tibi, ai mare dreptate!

- ...o să te călăresc precum un armăsar o iapă-n călduri...

- Da, da, da,... călăreşte-mă!

Renée se şi aplecase, în binecunoscuta *poziţie a caprei*, pentru a fi imediat încălecată.

- ...sau o să mă caţăr pe tine, exact ca tăuraşii latino-americani, atât de bine dotaţi, pe frumuşelele văcuţe olandeze,...

- Sigur, sigur, sigur,... caţără-te! Uite cum stau, *Alfons*!

- *Alfons*?!... Aha, am înţeles. ...o să-ţi cedez, cu toată amiciţia, căci de dragoste nu poate fi vorba, este clar, ...o să-ţi cedez, deci, kile-ntregi..., ba nu, o să torn în tine găleţi pline-ochi de spermă proaspătă, încărcată cu spermatozoizi sănătoşi, ca să aveţi copilul pe care vi-l doriţi...

- Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc,... toarnă! Îmi vine să-ţi sărut mâinile... sau penisul. Haide, gata cu trăncăneala, scoate-l şi pune-l la treabă! Oh, da, râvnesc la sperma ta injectată-n mine, prietene!

- ...şi să se termine istoria asta, care îmi dă fiori. Punct! De acord, spune-mi şi *Alfons*,... spune-mi *Alfons*, da,... spune-mi cum vrei tu, Renée,... Grigori Rasputin, Johnny Steel, Terente Brăileanul... şi dacă, după cum se vede, altă cale nu există, hai să nu pierdem timpul, că mai am şi alte treburi şi să ne facem, din nou, doar datoria!

Se întoarse şi, dintr-o dată hotărât de propriul discurs, cuprinse femeia cu braţele, sărutând-o sârguincios. Înviorată, Renée se contopi cu pieptul lat, frământându-i muşchii puternici şi răspunzând cu acelaşi sârg sărutului. Mângâie, apoi, carnea dintre picioarele zdravene (găsise prohabul!), în timp ce gura partenerului renunţase la sârguinţa iniţială ca să treacă la pasiune acum, căutând spatele urechii şi ceafa acoperite de firele de păr blond. Mâinile se strecurară sub pantalonii de mătase, apoi sub chiloţii subţiri, desfăcând fesele calde şi intrând în despicătura şi mai caldă dintre ele; frecară anusul fin, încercând să-l pătrundă cu vârful degetului. Femeia pătrunsese şi ea cu mâna în pantalonii lui Tiberiu, apucând penisul.

- Ia uite ce-i aici!
- Puţa mea, ce vrei să fie?!...
- Ohoho, se pare că ţi s-au redus grijile şi inhibiţia, constată Renée, cu ochii umezi de mulţumire, trăgând de carnea lungă, încântată de descoperirea aflată între picioarele amicului familiei. Inhibiţia..., da, s-a redus. În schimb, uite ce creşte, prietene, zdrăngănea ea falusul, cu bucurie. Ce încărcătură consistentă de spermatozoizi este concentrată în ştiulete,... găleata de spermă pe care o vei deşerta în mine!,...
- Hai, să-i zicem găletuşă, totuşi..., se sfia, oarecum, Tiberiu, de atâta laudă. O găleată înseamnă zece litri, iar o găletuşă, de plajă...
- ...ce probă minunată că lucrurile merg bine se află-n mâna mea! Mă vrei, Tibi, nu a fost şi nici nu este vreun dubiu!
- Sigur, te vreau, tăria *cocoşului* este o dovadă palpabilă!
- De-aia îl palpez şi eu atâta. Oh, Tibi... - pardon,... *Alfons*! Aşa îţi zic în momentele astea - ...şi eu te vreau! *Alfons*, soţul meu iubit, ce mare s-a făcut falusul tău!!! Ohohoooo... Lasă-mă să-ţi dau jos pantalonii.
- Poftim,... scoate-mi nădragii, *nevastă* dragă!
- (Mă bucur pentru că ai intrat în rol.) Îmi place să te dezbrac. Aaaa, dar nu porţi chiloţi, ticălosule drag şi scump!
- Port, cum să nu, dar nu i-ai observat tu; mi i-ai scos chiar odată cu pantalonii, Renée!
- Zău?!... Dar iute de mână mai sunt! ...Şi, ca să nu pierdem timpul,... ai zis că mai ai şi altele de făcut,... dezbracă-mă. Repede, căci trebuie să-ţi aplic sex oral!
- Imediat, imediat,... repede, repede, desigur, dacă-i vorba despre o felaţie sănătoasă! Dar,...
- Ce împiedicat şi guraliv eşti. Hai, frate, mai ţine-ţi gura, *detextilează*-mă odată şi lasă-mă să-mi folosesc doar eu gura!
- ...nu pot să te dezbrac dacă nu dai drumul penisului! Mă împiedic de el, Renée!...
- Scuză-mă; poftim, l-am eliberat. Poţi să-mi rupi hainele, îmi este plin garderobul şi mai sunt destule în mall-urile bucureştene ori în cele din Milano, Londra sau Dubai. Rupe-le, auzi,... mă excită! ...Bine, bine, ai dreptate, şi dezbrăcatul lent are farmecul lui, ne întărâtă mai al dracului; şi ştiu că eşti un tip chibzuit, cu un simţ dezvoltat al economiei, care mă caracterizează şi pe mine, de altfel,... când sunt în stare normală de funcţionare, desigur.

Pe şolduri rămaseră chiloţii înguşti, care abia acopereau sexul bombat; smocuri rebele de păr creţ îşi făceau loc afară, pe lângă marginile ondulate ale *cache-sex*-ului. Tiberiu mângâie proeminenţa din josul bazinului, încurcă nostim ciufurile şi ciupi şiret prima labie ieşită, pe jumătate, din chiloţei,...
- Au, ce-mi faci, derbedeu scump?!...

...împingând materialul subţire în fanta îngustă. În acest timp, cu sârguinţa unei menajere adusă cu bani grei, dar şi cu relaţii, din îndepărtatele Filipine, Renée freca membrul gros şi dur al prietenului de familie, încercând, parcă, să-i dea un luciu; pentru a-şi uşura munca, trimise un scuipat, delicat şi precis, pe carnea tare.

- Ptiu! Minunată retevei ai, mă, băiatule,... şi extraordinar de prompt în reacţii! De câte ori îmi apare în faţa ochilor, mă extaziez ca şi când l-aş vedea pentru întâia oară. Dacă nu m-ar excita frecatul, n-ar fi cazul s-o fac! Scuipatul meu nu este o mitocănie, nu sunt în stare de aşa ceva, ci are două scopuri precise: unu/. micşorarea coeficientului de frecare, aşa cum la ora de fizică am învăţat. Ia uite cum îmi zboară mâna, precum un patinator pe luciul gheţii...; doi/. protejarea sculei de deochiuri,... nu râde, se întâmplă,... eu, una, cred în ele şi mă feresc cum pot. Atâta ar mai trebui, să rămân şi fără puţa ta şi fără spermatozoizii tăi,... ptiu, ptiu, ptiu, piei drace! (Poate că n-ar fi rău să leg un şnur roşu în jurul ei, ca la un mărţişor.) Îţi place cum ţi-o masturbez, *Alfons*?...

Sânii mari tremurau greoi la fiecare mişcare; bărbatul sărută în treacăt, dar cu poftă, cireşele pietroase ale sfârcurilor. Apoi, Renée se culcă pe canapea, iar Tiberiu îi trase chiloţii de-a lungul picioarelor, mângâind şi frământând carnea fierbinte. Apucă pulpele şi săltă bazinul, aducând sexul înfoiat în dreptul gurii; buzele desfăcură labiile, iar limba se abătu viguroasă asupra clitorisului care ieşise, de unul singur, la contraatac, cu minunata inconştienţă ce numai un erou putea s-o aibă.

- Oh, linsul mă face să-mi pierd uzul raţiunii! Liiingeee-măăă! Cât de bine mă cunoşti, prietene. *Alfons*... Îmi place, *Alfons*! se arătă Renée mulţumită de lucrătură. Ce bine-mi faci, iubitule, ce priceput eşti,... oooh! Liiingeee-măăă!

Limba atingea scurt clitorisul, apoi se retrăgea, din nou îl atingea şi iar se retrăgea, cu o iuţeală incredibilă; bazinul unduia incitant, silind gura pătimaşă să-l urmeze.

- Vreau şi eu,... oh! Vreau, *Alfons*, să te eliberez de gândurile rele, şoptea Renée. Sunt nevasta ta... - jocul ăsta ne va uşura sarcina, ai să vezi! Posedă-mă, atunci, profită de mine, profită de corpul meu, este al tău, cu acte în regulă obţinut; fă-mi, deci, tot ce-ţi trece prin minte, lasă-ţi liberă fantezia, să nu ai vreo inhibiţie alături de nevestica ta cooperantă,... fă-ţi, într-un cuvânt, datoria de mascul al familiei, *Alfons* şi, cu niţel noroc, o să avem copilul ce ni-l dorim atâta!

Şi bărbatul, temeinic impulsionat, părăsi clitorisul încins şi urcă pe canapea, deasupra trupului acoperit de o transpiraţie subţire, plăcut mirositoare. Falusul ajunse în dreptul gurii lui Renée,...

- Aha, al meu este; nu-l mai bălăngăni, dom'le, şi lasă-mă să-l înhaţ!

...în timp ce gura lui Tiberiu poposea în vârful unghiului încântător, format de picioarele lungi, îndoite din genunchi; buzele apucară din nou clitorisul umed de doritor, iar capul penisului fu cuprins, dintr-o mişcare hotărâtă, de gura pofticioasă a femeii nerăbdătoare. Limba încolăcea carnea dură, iar dinţii încercau să o muşte, fără să strângă prea tare.

- Nu vreau să vă deranjez..., se auzi din uşa livingului *sotto-voce*-ul grijuliu al adevăratului Alfons. Phii, dar ce scenă sexy aţi creat,... bravo, hărnicuţii mei! Hm, aţi trecut la sexul oral; bine, fie, faceţi-o şi p-asta. Nu, nu vreau să fiu ironic, feri-m-ar păcatele,... nu te uita urât, Renée, dar eu, după cum ştii, nu am beneficiat de aşa ceva din partea ta.

- Mmmmm,... mmm,... mmmm!...

- Ce spui?... Nu, nu este un reproş, dragostea mea, nu te mai enerva şi nu mai vorbi cu gura plină!

- Mmmmm,... mmm,... mmmm!...

- Nu-ţi înţeleg boscorodeala; zici, probabil, ceva legat de sexul oral. Sigur, într-o situaţie ca asta, sunt necesare toate stimulentele,... de ce n-ar avea nevoie şi Tibi de ele, ca orice bărbat?... Aplicaţi-le, atunci. Zău, ce bine îmi pare când vă văd aşa, îmi dau lacrimile, îmi vine să aplaud; chiar mă excit niţel!

- *Mermimă,... Mamfons,... cu mestiile mastea... miar amum*! (text care ar fi trebuit să sune, de fapt, rostit cu gura liberă, fără un *cârnat* în interior, cam aşa: „Termină,... Alfons,... cu chestiile astea... chiar acum!"), îşi tempera Renée bărbatul, exprimându-se dificil, din cauza cărnii morfolite, dar plină de plăcere şi mulţumire sufletească.

- Ceva mi-a tresăltat în pantaloni! Vreţi să vedeţi ce?...

- Mar mu mu mai mimio mumine, Mamfons!

(Traducere *mot à mot*: „Dar tu nu ai nicio ruşine, Alfons!")

- He, he, am început să te înţeleg; mă distrează, Renée, cum vorbeşti cu un penis în gură.

- *Meti mitet! Mi mai mimtu mumomumui*, găsea femeia vreme să-şi aprecieze soţul.

(Adică, în aceeaşi traducere *mot à mot*, precisă: „Eşti isteţ! Şi ai simţul umorului.")

- Ha, ha, ha, ce nostimă eşti! N-aş fi crezut că... Dar, scuzaţi-mă, uite ce porc sunt,... aşa-i, ar trebui să-i fie ruşine voaieuristului din mine! Vă rog să vă faceţi că nu m-aţi auzit. În timp ce voi munciţi, vă chinuiţi ca să-mi oferiţi un urmaş, eu... Chiar ca un porc nesimţit mă comport!

- Meim mom miu!

(Traducere,... în engleză, de data asta: „*Shame on you*!")

- *Sorry*. Procreaţi liniştiţi, scumpilor, iau cheile automobilului şi plec imediat, ca să-mi pierd timpul la un cinematograf ori la o cafenea de fiţe, din Calea Dorobanţilor. Mda, mi-e jenă de atitudinea mea: voi..., aici, cu atâta treabă, dar şi probleme pe cap, sunt convins că nu-i uşor, iar eu... merg la cinematograf, ca să mă distrez! Mă rog, acum asta este. Da, iertaţi-mă. Uite, plec, ca să nu vă mai reţin.

Fără să se oprească din acţiune, prietenul familiei îl salută pe Alfons, făcându-i, cu degetele dispuse în V, semnul *churchillian* al victoriei, o coroniţă deasupra vulvei încinse. Cu oarecare regret, însă, şi afectată de observaţia de mai adineaori, Renée, ascunsă de fesele lui Tiberiu, scoase din gură capul falusului, se linse pe buze, ca după un desert delicios şi, precum orice nevastă iubitoare, îi atrase atenţia soţului:

- Hm, hm... Hm, hm... Zău, câteodată, Alfons, parcă ţii cu tot dinadinsul să mă faci să mă simt prost,...

(Nu mai este cazul de traducere, gura a fost complet dezobturată!)

- ...deşi, în general, eşti o persoană delicată. Uite, poftim, ca să nu mai primesc remarci neplăcute,... cu musafiri de faţă, Alfons!,... am îndepărtat scula oţelită din cavitatea mea bucală. Parcă ai avea chef de discursuri, scumpule... şi nu ştiu, zău, dacă este momentul,... vezi cu ce mă ocup, aici, împreună cu amicul,... şi asta la sugestia ta. Hai, du-te, acum. Este

oră de vârf, fii atent cum conduci, Alfons! Sunt pline străzile de smintiţi cu permise de conducere în regulă, care nici nu au intrat în sala de examen (l-ai văzut la telejurnal pe cumătrul Bercea, faimosul şi balaoacheşul Mondialu',... nu ştia carte, dar a trecut cu brio *sala*!...) şi de alţi smintiţi care conduc automobilele cu sufletul împăcat, fără să aibă nici permisele astea, ilegal obţinute. Oh, Doamne, câte carnagii se întâmplă pe şoselele înguste şi găurite!

- Nu-i rău că sunt găurite, Renée, asta înseamnă că avem de lucru; le vor repara, în continuare, firmele noastre, cât mai prost cu putinţă, pe banii fraierilor,... adică, ai contribuabililor. Linişteşte-te, dragostea mea, şi iartă-mi remarca referitoare la vorbitul cu gura plină. Lasă-mă pe mine, sunt băiat mare, pot să-mi port de grijă. Voi fi atent cum conduc cu gândul la urmaşul nostru care se pregăteşte să alunece, poate, chiar acum, pe tobogan! Dar, fiţi şi voi atenţi ce faceţi acolo.

- Suntem, Alfons... Suntem, vezi, doar, ce conştiincios ne ocupăm de sarcină. Nu mă mai fierbe... - vreau să mi-o trag cum trebuie, Alfons, vreau să rămân gravidă,... devin isterică! - ...şi du-te la treburile tale.

- Da, sigur; bine, linişteşte-te, mă duc. Ştiţi,... v-aş ruga,... poate o lăsaţi mai moale, însă, cu sexul oral. Este foarte plăcut, am auzit, dar nu cred că varianta asta de amor ajută în mod special la împlinirea ţelurile noastre. Ce să caute, fir-ar ea să fie de treabă, spermatozoizii lui Tibi între amigdalele tale, Renée?!... Păi, acolo, în fundul gâtului, trebuie să ajungă ei, oare?... Hm?... Te-am pus în încurcătură şi nu găseşti răspunsul?...

- Alfons...

- În altă parte este locul lor, fetiţă dragă şi, la vârsta ta, ştii foarte bine unde. Un copil,... un urmaş,.. să rămână cineva şi după noi, ne doream, parcă,... iar sexul oral, care vă-ncântă, nu ştiu dacă...

- Alfons, *pliiiiz,*... cărăbăneala!

- Dom'le, dar ce se mai schimbă lucrurile, făcea soţul urechea toacă la rugăminţile disperate. Când vine vorba de amor, auzi comentându-se, în jur, de către persoane aşa-zis serioase, numai despre sexul oral ori sexul anal, chestii intrate în practica zilnică. Sper, dragii mei, că nu v-aţi spurcat şi la sexul anal, hm?... Tăcerea bruscă, amestecată cu oareşicare jenă, mi se pare suspectă,... ai explorat şi fundul splendid al nevesti-mii, Tibi?... De ce nu răspundeţi, mă rog?...

- Alfons, *biteşion*...

- Sexul obişnuit, sexul clasic, cum i-am observat, cândva, pe bunii mei părinţi practicându-l, zgâindu-mă prin crăpătura uşii, ca orice puşti curios,...

- Asta făceai, Alfons?!... Bravo, dom'le, bravo.

- Dar, ce, voi n-aţi făcut la fel? ...măicuţa mea, Artemiza, stând culcată în patul mirosind a săpun ieftin, ger şi fier de călcat încins, cu furoul roz, pătat şi descusut, având partea din faţă pudic săltată,... nu despuiată ori sexy semiîmbrăcată, aşa cum prezintă doamnele unele reviste,... cu ochii închişi de amarnică ruşine, cu pulpele, fleşcăite şi de varice marcate, depărtate de mâna nehotărâtă a soţului Alcibiade, dar cu gura strânsă, ca o pungă, pentru a-i fi numai un pic pupată... - dacă se poate, chiar deloc! -...

- Să înţeleg că *french-kiss*-urile nu erau la modă în vremurile acelea?...

- ...şi tăicuţul meu cocoţat deasupra ei, echipat cu ciorapi căzuţi pe gleznele umflate de problemele reumatice şi cardiace, cu pijamale vărgate, larg croite, din diftină sănătoasă, călduroasă, puţind a naftalină, organe genitale rar spălate şi transpiraţie iute... - ca şi acuma, nici atuncea nu se omora lumea cu îmbăiatul! -,...

- Vrei să ne scuteşti de amănuntele menite să taie cheful de amor?...

- Lasă-l, Renée, să-şi termine ideea, se băgă şi Tiberiu în discuţia familială. Lasă-l, poate pleacă după aia. Hai, spune-ne, amice, cum o făceau babacii tăi, pasionali şi odoriferi.

- Bine, îl las; este de neoprit, de altfel. Zii, Alfons mai departe...

- ...tăicuţul meu sprijinit în braţe, penetrând cu cocoşelul urât mirositor,...

- Vomităm, scârbosule!...

- ...ieşit prin spaţiul dintre doi nasturi ai pantalonilor şi care, cam de nimica stimulat, după cum v-am relatat, se chinuie să obţină tăria necesară pentru a fi introdus în orificiul consacrat,... penetrând păsărica*,* adică... - nu gura, dragii mei,... da, subliniez, nu gura... şi nici anusul, Doamne fereşte!... ale doamnei de dedesubt..., - sexul milenar, deci, binecunoscut şi agreat de părinţii, bunii şi străbunii noştri, că de-aia suntem astăzi pe lumea asta, a dispărut, parcă. Hm, şi se mai miră lumea că a scăzut natalitatea...

- Of, Alfons, guralivule, ce imagine interesantă ne-ai creionat din câteva fraze meşteşugite! Se vede că te-ai chiombit atent la minutele de amor ale părinţilor tăi, săracii. (Amor să fi fost ce ne-ai descris?!...) Cu unul ca tine în casă nu se putea vorbi, cred, despre prea multă intimitate. Dar, guralivul meu drag, chiar acuma, când vreau să fiu regulată, ca să contribui la sporirea natalităţii, ţi-ai găsit să analizezi problemele demografice naţionale?... Ţi se pare că suntem un neam obsedat de sexul oral şi de cel anal?...

- Suntem.

- Aşa-i; de aceea, dă-mi voie, te rog, să-nhăţ iar falusul, pentru o sfântă felaţie, căci timpul trece, nu aşteaptă.

- Poftim, înhaţă-l. (Am vorbit la pereţi, până acum...) Au, dar ce l-ai muşcat, Renée, pofticioaso!... ţipă Alfons, speriat, ca şi când propriul falus ar fi intrat în gura aprigă a soţiei, şi nu drugul prietenului. Sper că nu te-a durut, Tibi. ...Păi, auzi vorbindu-se altceva de către *star*-urile naţionale invitate la *teve*?...

- Ăsta o ia de la capăt, cu practicarea sexului oral şi anal!

- Vezi prin jurnale ori reviste alte recomandări pricepute decât cele referitoare la asta?... Desluşeşti, în public, altfel de înjurături savuroase decât cele legate de folosirea gurii sau a fundului în scopuri exclusiv sexuale?... Este foarte posibil ca,... după părerea mea, desigur,... îşi continua Alfons, imperturbabil, disertaţia, privind interesat cum femeia lui chinuia penisul mare. ...în condiţiile astea, într-un viitor deloc îndepărtat, locul firesc folosit pentru copulaţie să se atrofieze, frate,... să nu vă miraţi, da, se va astupa, nemaifiind utilizat.

Nici Renée şi nici Tiberiu nu se arătau miraţi de constatările lui Alfons, încercând să-şi vadă, minuţioşi, doar de îndatorire.

- Va rămâne o găurică pentru făcut *treaba mică*...

- Chiar mă întrebam, să ştiţi,... pe unde s-o mai putea face, atunci...? băguia Tiberiu, printre labiile umede.

- În schimb, gura şi anusul, fiind tot mai mult folosite, conform noului *trend...* - trăiască sexul oral şi cel anal!... -, vor lua proporţii neobişnuite, căci funcţia creează organul!

- Vai, Alfons,... scoase Renée iar falusul din gură, auzindu-se o pocnitură, întocmai ca la destupatul festiv al şampaniei. ...astăzi manifeşti o limbuţie de apostol adevărat! Hm... Şi mai văd că ai timp şi chef să dezvolţi interesante teorii evoluţioniste. Nu vrei să ne laşi, iubitule, ca să putem şi noi... să..., după cum vezi...?

- Treaba voastră; faceţi cum credeţi, faceţi-o şi pe-asta, numai să fie bine! Hai, Tibi, nu te lăsa,... ştiu că nu-i uşor, dar dă-i înainte, prieten drag, şi regulează-mi nevasta,... scoate ce-i mai bun din tine!

- O *fuck* cu plăcere, Alfons,... mai găsea timp Tiberiu să-şi liniştească prietenul, în atâta vânzoleală şi trăncăneală. ...o *fuck* în toate chipurile, dragul meu. Contează pe mine şi pleacă odată; când vei reveni, îţi vei găsi muierea *fuck*-ută ca după manualul de specialitate!

- Da, fă-o, te implor! Oh, Doamne, cât ne mai dorim să avem un copil!... Renée, dar obrajii tăi, frumos îmbujoraţi, parcă ar fi foale de fierărie, mă surprinde felul cum lucrezi cu falusul lui Tibi! Aşa, dragostea mea, trage cu foc, pompează, scumpo,... „*Trageţi la pompe,/Haznaua s-o golim,/Şi cui nu-i place,/Să pupe unde ştim!...*”, cum zice imnul pompiştilor,... pompează, este termenul potrivit, deşi, mi se pare cam tehnic pentru o partidă de amor,... pompează zdravăn, poate stimulezi ieşirea spermatozoidului cu noroc. (Dar, uite ce idee mi-a venit: propun să-i spunem Bingo ghiduşului, ca un nume de cod; ce ziceţi?...) Încearcă, da, să pui cât mai multă pasiune, Renée,... deşi, după cum văd, nu este nevoie de îndemnurile mele; văd că pui, fato, o pasiune... mamă-mamă!... Poate, de data asta,... o ovulaţie spontană, dacă o fi existând aşa ceva,... - aud şi eu tot felul de chestii, că mă interesez pe unde pot, citesc în revista „Felicia” pe care o găsesc la dentist, în sala de aşteptare ori aflu de la OTV-ul lui *Dan Diaconescu în Direct* -, se va întâlni, sper, la momentul potrivit, ceea ce-ţi va oferi Tibi... - la spermatozoidaşul Bingo, mă refer - ...cu ce ai tu în părţile intime, se vor cupla indestructibil şi, după cele nouă luni... sau după şapte, în fine,... poate fi şi prematur născut, va recupera, ulterior, în incubator,... copilaşul,... urmaşul,... moştenitorul nostru...

- Oh, Alfons..., gemu Renée, înfiorată de vibraţiile penisului ce îl păstra în mână, ca un microfon de scenă, la 2-3 centimetri de gură, doar, gata să-l înhaţe iar. Da, avem grijă. Lasă, omule, sfaturile şi discursurile acum. Nu este nevoie, vezi că ne descurcăm, uite ce falus puternic are Tibi! Faină sculă,... vai de mine şi de mine, ce tărie minunată!!!

- Te cred pe cuvânt. Dar să nu uiţi, iubire, că şi eu am, ca şi Tibi, tot între picioare,... la fel...

- Vrei să mă ocup acum şi de scula ta, Alfons,... chiar ţi se pare momentul potrivit?... Îmi ajunge una, deocamdată,... adică, a lui Tibi. Bă, te pomeneşti, că pofteşti un *sex-group*, cu mine, între voi doi?!... Revino-ţi, obsedatule,... porc pervers ce eşti, ce chefuri ciudate ai,... soţ serios eşti tu?!... Lasă-mă să-mi văd de treabă, uite ce excitată sunt. Sexul oral are rostul lui, ştii şi tu, dragostea mea, ai mai citit... - revista „Felicia”, de la cabinetul stomatologic, nu spune nimic în sensul ăsta, doar redactorii practică la greu aşa ceva, ce dracu?... -, ai mai auzit, ai mai văzut în filmele XXX, ziceai că eşti băiat mare. Noi n-am făcut sex oral,...

- Nu, n-am făcut...

- ...e-adevărat; nu se face cu soţul, toată lumea o ştie.

- Daaa,... nu se face?!... Eu n-am ştiut-o.

- Aşa este, nu... cu soţul,... de-aia există amanţi pe lumea asta! Ufff, m-am înroşit, mă jenez, mă comport ca o adolescentă, vorbind cu tatăl ei despre lucruri neortodoxe... şi nu este momentul. Hai, du-te la film ori la cafenea şi, poate, dacă eşti băiat ascultător, data viitoare încercăm sexul oral, să vedem cum îţi place şi ţie. Hm?... Cum mi-ar sta mie, femeie serioasă, să am înfipt în gură penisul bărbatului meu?!... Bagă-l, scoate-l, decalotează-l, linge-l bine şi cu poftă şi ia-o de la capăt,... mai linge şi sacul cu testicule, scapă, fato, o limbă şi în anus, că-i place şi-l excită, toate astea până când... şmaaak!... şi şmaak!... şi iar şmak!... ai juisa din plin, aproape înecându-mă,... ei, cum ţi s-ar părea?...

- Nu ştiu. Dacă lui Tibi îi place aşa de mult, poate că şi mie..., deşi sunt o persoană tradiţionalistă. Mereu mă gândesc la mama şi la tata, la patul lor...

- Mda, abia ne-ai povestit despre orgiile din *famiglia Borgia*; atunci n-o lua de la capăt, *Cesare, per favore*!

- ...şi la atmosfera paşnică în care şi-o trăgeau, cam patru minute maximum, când îşi aminteau de obligaţie,... o dată per trimestru, după statisticile mele, de băieţel curios. Nu i-am remarcat făcând sex oral şi i-am supravegheat atent, fii sigură! O vezi tu pe soacră-ta cu penisul lui taică-meu în gură?!... Bine, o să facem o probă amândoi, cândva, când situaţia ne-o va permite, Renée.

- Hm. Vom vedea. Alfons, nu ne mai încerca răbdarea acum, te rog, şi dă-ne voie să ne străduim cu folos. Distracţie plăcută la cinematograf, iubitule! Aş fi mers şi eu la filmul ăsta, să stăm strânşi, unul lângă altul, ca doi îndrăgostiţi sadea, să ronţăim floricele vechi şi uscate, foşnind enervant punga, să sorbim zgomotos, cu două paie din acelaşi pahar, coca-cola trezită şi cu apă îndoită şi să ne sărutăm, în timp ce tu îmi strecori mâna sub fustă, încercând să ajungi cu degeţelul şi cu orice chip la..., ca nişte adolescenţi,... am citit numai cronici favorabile despre el; o să-mi povesteşti la întoarcere. Hai, du-te odată şi lasă-ne să ne facem datoria. Căci aşa a fost de când e lumea: unii, cu munca, alţii, cu distracţia!

- Bine, Renée, vă las; mă duc. Mda, echitate nu a existat şi nu va exista, probabil, într-o lume strâmb întocmită.

- Oh, te-ai apucat să filozofezi acum! ...Continuă, prietene,... linge; sunt excitată ca o căţea în călduri aflată într-un cerc de dulăi,... este formidabilă lucrătura cu limba ce-ntre picioare mi-o aplici!

- Limba lui Tiberiu..., între picioarele tale, Renée?!!!... uitase din nou Alfons că este gata de plecare.

- Chiar între ele. Păi, ce crezi tu că face Tibi,... doarme?... Vezi cât avem de lucru, Alfons, nu?... Te uiţi ce bine mă linge,... i se-nvârte limba ca o morişcă! E o artă şi asta, să lingi sexul unei femei. Oh, e bine aşa, sunt impecabil excitată şi umectată, potrivită pentru penetrare... Aş vrea, când ai să fii mai disponibil, Tibi, să-l înveţi şi pe bărbatu-meu tehnica de lucru cu limba, este nemaipomenită!

- Mi-ar place să învăţ ceva special,... se arăta soţul deschis la noutate, uitând iar de cinematograf. ...chiar şi „tehnica... nemaipomenită de lucru cu limba...” a lui Tibi, cum spui, Renée! Vreau să te mulţumesc, curând, cum o face el.

- Ooooh, aşa, *Alfons*! ...Nu, nu cu tine vorbeam, bărbate,... - du-te la cinema, nu mai sta cu ochii căscaţi cât cepele! Să-ţi fie ruşine, voaieuristule!... -, ...cu Tibi vorbeam. Avem o înţelegere, *Alfons* a devenit nume de cod, precum Bingo pentru spermatozoidul cu noroc,... ca să-mi fie mai uşor, îţi dai seama că situaţia nu este la-ndemână pentru mine,... - oh, ce falus puternic are băiatul ăsta! -, ...nu este simplu să fac sex cu prietenul tău şi de-aia îi zic *Alfons*, ca să am impresia că sunt cu tine, soţul meu.

- Aha, aha, am înţeles! se lumină Alfons la minte şi la chip. Cum ar veni, nu-ţi este prea comod să ţi-o tragi cu cugetul împăcat şi cu prietenul familiei, vrei să spui... M-am prins! *Alfons*, deci?...

- Exact. Dar, du-te, adevăratule Alfons, vei avea timp şi ocazii destule să te familiarizezi cu minunata artă a cunniligus-ului şi să înveţi din capitolul ăsta. Du-te, deci, distrează-te şi lasă-ne să ne facem datoria! Ei, ce faci, stană de piatră,... nu pleci, tot te zgâieşti la noi?... Tibi, uite,... dacă Alfons, soţul meu iubit şi prea curios, pe care astăzi l-am descoperit a fi şi voaieurist, perversul, nu părăseşte încăperea în următoarea sutime de secundă, te rog să-l ignori complet şi să te ocupi de mine ca şi când nu ne-ai fi cel mai bun prieten, care vrea să ne ajute creştineşte să avem un urmaş, ci un actor ticălos de filme porno, împins de remuneraţia atrăgătoare, de rezervorul de testosteron plin-ochi şi atras de trupul meu superb, de actriţă în producţiile XXX: dă-mi limbi, prietene, inclusiv în anus,...

- Vai de mine! se sperie Alfons. Şi în anus se dau limbi, măi, fraţilor?!... În anus, dragii mei?!!!...

- Chiar acolo, chiar acolo. Se dau, desigur, ai să te convingi imediat, când ai să-l vezi pe Tibi învârtindu-şi limba între fesele mele.

- Dar, nu credeţi că linsul în *derier* este neigienic?... Eu nu vreau să îţi dau limbi în anus, Renée.

- Igienic, neigienic, ai să-mi dai, când va veni rândul tău în preajma fundului meu. Încearcă, nu fi catâr şi ai să vezi dacă mai ai vreun gând pentru igienă când lingi aşa ceva. ...muşcă-mă de pulpe până le

învineţeşti, *Alfons*, suge-mi sfârcurile şi înhaţă-mi ţâţele, trage-mi-o şi între ele,...

- Să ţi-o tragă între ţâţe, Renée?!... Ai înnebunit de-a binelea, iubito! tot se speria Alfons de propunerile ciudate - în accepţiunea lui. Poţi să-mi aminteşti când am făcut noi amor între..., între ţâţele tale, Renée, dragostea mea?...

- Între ţâţe,... - păi, dacă nu vrei să te cărăbăneşti la cinematograful ăla, nenorocit! - ...între ţâţe, da. ...sodomizează-mă, Tibi,...

- ?!!!...

- Nu te uita aşa, Alfons! Nu face ochii mari, nu căsca gura, este o simplă propunere de a mi se strecura falusul în anus.

- Dar ai un anus strâmt, scumpo; ţii minte ce chin cumplit a fost când cu clisma, tu fiind înfundată ca o criptă nedeschisă de-o sută de ani?... Şi acum vrei ca Tibi să-ţi introducă acolo ditamai penisul?!...

- ...juisează, prietene, când îţi vine şi acoperă-mă cu spermă fierbinte. Iar eu îţi aplic ţie, *Alfons*,...

- Mie?!...

- Lui Tibi, mă,... lui Tibi, nu ţie! Îi spun *Alfons* pentru că,... ţi-am explicat; concentrează-te, de câte ori vrei să-ţi mai zic?...

- Scuză-mă. Da, da, am înţeles, îi zici *Alfons* ca să ţi-o tragi fără mustrări de conştiinţă.

- Exact. ...iar eu îţi aplic ţie, *Alfons*, în contrapartidă, felaţii până te saturi, *french-kiss*-uri la discreţie şi o să-ţi ling anusul şi testicolele babane, uite, chiar aşa!...

Şi Renée, cu ochii mari, sfidători, aţintiţi asupra bărbatului ei, îşi plimba ostentativ limba pe *bilele* lui Tiberiu, plescăind sonor, a mare încântare.

- Mmmmm, minunat mai e să lingi aşa ceva! pedepsea ea voaieuristul neruşinat de alături, care nu voia să se dea plecat. Nu te jena de soţul meu, *Alfons*, poţi să mă şi sodomizezi cu scula-ţ uriaşă,... trage-mi-o şi în anus, şi între sâni, şi în vulvă, şi în gură, animalule,... trage-mi-o în toate părţile, cum îţi vin la îndemână. O să ne facem că bărbatul meu cel pisălog nu este cu noi. După aia, *Alfons*, dacă te simţi ostenit, cât timp îţi tragi sufletul, eu o să mi-o trag cu grădinarii din curte, ba chiar şi cu câţiva trecători mai voinici de pe stradă,... aflându-mă, deci, pe post de *cutie poştală* a cartierului. Ce părere ai, adevăratule Alfons?...

- Spun că eşti doar nostimă, iubita mea soţie!

Liniştit de bunele sentimente de alături, zâmbind la auzul micilor răutăţi (simţul umorului trebuie să ţi-l păstrezi şi într-o astfel de ocazie; asta înseamnă, de fapt, să ai umor!) şi privindu-şi recunoscător prietenul aflat în acţiune, soţul ieşi din cameră, închizând uşa încet, fără zgomot.

- Nu-mi pare bine c-a plecat, mă excita când ne privea! L-ai văzut cum se uita, în timp ce tu îmi lingeai clitorisul?... Sunt un pic exhibiţionistă, nebuna de mine, nu?... Aşa,... continuă, *Alfons*. Continuu şi eu,... îşi plimba Renée limba pe anusul de deasupra, în timp ce carnea vineţie se încreţea atinsă de lucrătura pricepută; recuperă capul falusului, strângând buzele în jurul lui şi decalotându-l cât mai mult cu putinţă, mai-mai să-i rupă *aţa*.

Neobosită, limba lui Tiberiu scormonea tainiţa dintre picioarele femeii, încercând să nu scape din explorare nicio bucăţică de carne acrişoară.

Apoi, acesta se ridică, se întoarse şi intră între picioarele larg desfăcute; sprijinit în braţele întinse, lăsă membrul puternic să-şi facă loc, de unul singur, în sexul care îl aştepta cu labiile desfăcute, de-atâta aprigă dorinţă.

- Oh,... gemu Renée, straşnic pătrunsă. ...ce-mi faci, prietene! Îmi place, *Alfons*, cum mă penetrează,... cum mă desface,... cum se-nfige, ca o pană-n mine, falusul voinic! Mă simt femeie dorită,... uite cum mă cutremur!!!... Suntem un cuplu desăvârşit! Chiar că-mi pare rău că l-am trimis pe Alfons la cinema,... mi-ar fi plăcut să fie cu noi, ţin mult la el, doar,... să vadă cum ne străduim, să fie sigur şi să nu-mi mai aducă reproşuri că nu ne facem treaba cu seriozitate. Îmi fac şi eu reproşuri, la rândul meu,... mă cunoşti, îmi ştii caracterul,... îmi fac reproşuri că am practicat sexul oral numai cu tine... - oh, ce bine mă posezi, prietene!... - şi, poate, ar merita şi el, bărbatu-meu,... măcar aşa, din când în când, ca un desert de sărbătoare,... da, ca să vadă cum este.

- De fiecare dată când te penetrez, încerc aceeaşi plăcere ca prima oară când am făcut-o, Renée; parcă eşti tot mai strâmtă, dragă prietenă... - să fie, oare, valabilă teoria expusă de soţul tău?... (Mă refer la organul nefolosit care se va atrofia.) Şi, trecând la polul opus: ţi se pare că gura ta, după atâta sex oral, a devenit mai largă?... Mie, parcă, nu. Hm, să fie aşa?... Ori, fundul frumos, să se fi lăţit după sodomizările crunte din ultima vreme?... Aici, însă, răspund da, fără ezitare! Ai un *derier* tot mai tentant, Renée. ...Să-i oferi un sex oral, ca un desert de sărbătoare, lui Alfons, ai zis?... Dar tocmai i-ai promis-o, parcă?...

- Da, aşa este, i-am promis-o; ai o atenţie distributivă; deşi păreai a fi pe altă lume, când îmi gâdilai clitorisul, ai reţinut spusele mele. Sigur, i-am promis sex oral, dar, am spus-o ca să-l fac să plece, ca să ajungă la timp, la film. Totdeauna m-au enervat persoanele nesimţite care, întârziind la un spectacol, deranjează spectatorii ca să-şi ocupe locurile aflate, normal, la mijlocul rândului.

- Ai dreptate. Te calcă pe vârfurile pantofilor lustruiţi, îţi dau pe jos hainele aflate pe genunchi, îţi răstoarnă punga cu floricele şi îţi varsă paharul cu suc pe pantaloni.

- Exact. ...Aşa, intră-n mine, nu mă cruţa, fă-mă fărâme, *Alfons*! Hm,... - eu ştiu?... -, mai bine nu, totuşi,... la sexul oral mă refer,... n-aş vrea ca bărbatu-meu să-şi schimbe părerea despre mine, aşa că o să uit promisiunea la înghesuială scăpată, iar el se va jena să-mi amintească; ştii ce persoană delicată este. Oricum, toată lumea este de acord că..., deci, şi bărbatul meu,... sexul oral nu este pentru soţi. Tu... cu Mona... o faceţi,... din când în când, măcar?...

- Nu, nu; cum aş putea, oare,... cu nevastă-mea?!... Respect tradiţia, desigur. Păi, am mai fi avut astăzi patru copii, ca o familie *middle class* americană?... Ai dreptate, aşa ceva nu se practică în căsnicie; ai auzit, doar, cum descria Alfons unul dintre rarele rapoarte sexuale ale părinţilor lui. Bănuiesc că are şi Mona un amant pentru... Ei, am glumit, Renée. Sexul oral este rezervat pentru tine.

- Mulţumesc, *Alfons*. Mai iute, te rog, dragule! Şi mai iute vreau acum! Înfige-te, *Alfons*! Măiculiţa mea, ce penetrare puternică,... tu nu ai carne între picioare, *Alfons*, ci un drug de oţel! Sexul oral, însă, va rămâne, în

continuare, o modestă recompensă pentru strădaniile tale prieteneşti. Sigur, ca soţ, bărbatu-meu nu poate să se bucure de aşa ceva. Tu, în schimb... Dar, aş vrea odată, când vei avea timpul, dar şi starea necesară, să-i dai o lecţie de cunnilingus lui Alfons al meu.

- Cui vrei să-i dau eu lecţii, Renée?! Lui Alfons... oh! prea... bună... oh! Maică... Precistă?!!!... bolmojea Tiberiu, muncind infernal, întocmai ca un salahor pentru o bucată de pâine. Lui Alfons?!!!... Zici că... - eşti de-a dreptul fenomenală, femeie, te-aş călări zile-ntregi!... - ...vrei să-i dau lecţii de cunnilingus... bărbatului tău?!...

- Călăreşte-mă, jocheule voinic, cine ori ce te reţine?... Doamne, dar ce sănătos mi-o tragi! Este imposibil ca, după atâtea eforturi, să nu rămân gravidă.... şi al tău va fi „Indianul”!

„Bine-ar fi...” se amăra Tiberiu la auzul promisiunii.

- ...Da, una sau mai multe lecţii, câte va fi cazul, Alfons are nevoie de aşa ceva, l-ai văzut cât de atent ne privea. Practici minunat cunnilingus-ul, Tibi, te apreciez, aceeaşi părere o are şi clitorisul meu, iar orgasmul ce va sosi curând va confirma şi... mi-ar plăcea ca şi bărbatul meu să se apropie de acelaşi nivel de folosire a limbii, în sex, ca al tău! Nu fi egoist, te rog, şi învaţă-l şi pe el ceea ce tu cunoşti atât de bine; câteva şedinţe ar fi suficiente, cred.

- Sigur, îl voi instrui...

- Eu, întinsă pe pat ori pe podea... - mai bine pe podea, căci, pentru trei persoane, aflate într-o astfel de acţiune, este nevoie de mai mult spaţiu -...

- ...pe podea.

- ...cu picioarele desfăcute şi cu genunchii flectaţi, aş fi un fel de material didactic ideal,... iar voi v-aţi înghesui la mine,... magistrul şi învăţăcelul,... primul explică şi practică, ...demonstrativ, bineînţeles, al doilea, cuminte, dar şi atent, se uită la ceea ce face magistrul, bagă la cap mişcările, nu are voie să rateze niciuna şi, apoi, îşi bagă nasul şi limba la mine, jos, şi execută ce a învăţat. Alfons prinde repede, în general, nu trebuie să-i spui un lucru de şapte ori,... o ştiu pentru că, la rândul meu, l-am învăţat destule... - mi-a mărturisit că eu l-am dezvirginat! - ...şi la facultate a fost un student bunişor. Mda. S-o faci, Tibi, te rog mult, eşti cel mai bun prieten al soţului meu.

- Bine, Renée, am s-o fac, pentru asta există prieteni! Am să-i dau meditaţii de cunnilingus, tu fiind materialul didactic pe care îl vom explora, pe podea, cu limbile, metodă şi meticulozitate; deşi mi-ar fi plăcut să rămân singurul capabil să te satisfacă şi în felul ăsta.

- Mulţumesc, egoistule. Ştiu că pot conta pe tine. Oh, iubitule,... şi mai adânc vreau! Aşaaaa, adânc de tot apasă-te-n mine,... parcă nu mă mai satur! Ooooh! Aşa, *Alfons*,... exact, asta-i mişcarea! Şi tu prinzi repede, isteţule, ce-mi place şi cum mi se potriveşte,... - e normal după patru luni de activitate sexuală comună. Aşa, aşa, intră-n mine, fără milă. Dacă ţie ţi se pare sexul meu mai strâmt, ei află că şi mie mi se pare falusul tău mai mare, la fiecare nouă întrevedere. Te pomeneşti că teoria susţinută de Alfons,... funcţia care creează organul,... se confirmă!

Ascultător, penisul intrase cu viteză în cuptorul de plăceri dintre pulpele fine, apoi se retrase, păstrându-şi acolo capul gros. Veni din nou, mai

repede, iar sexul femeii, fără să se lase mai prejos, se repezi în întâmpinarea lui cu şi mai mare grabă, opunând voinice *contre*; frecvenţa scurtelor întâlniri creştea,... hâţ-hâţ,... hâţ-hâţ,... hâţ-hâţ..., icniturile menţinând ritmul...

- *Alfooons*..., auzi Tiberiu şuieratul femeii la culme excitată. Oh, *Alfons*, singura mea dragoste, eşti divin, iubitule! Să nu mă laşi neterminată, cum o faci din când în când, din pur sadism,... dă-i înainte! Oh, ce bine e!... Ce bine este să te potriveşti cu propriu-ţi bărbat şi să nu ai nevoie de un amant! Câte femei au, oare, un asemenea noroc?... Eu, una, îl am, după cum se simte între picioarele mele,... sexul tău intră ca într-o mănuşă într-al meu,... o şansă la un milion, probabil, o asemenea potrivire! Nu te opri, dragostea mea şi străpunge-mă cu scula magnifică, cabalină! Oh, da... Oh, da, ce bine mă simţi. *Alfons*!!!... *Alfooons*, acum!... Te simt şi eu, la fel de bine, fericita de mine! Da, te simt... Vine!... Vine!... Şi-nainte, şi-napoi,... dă-i aşa! Acum, prietene,... acum, acum, acum, bag-o până-n plăsele!!! Înfige-mi-o!!! Exact, aşaaaaa!... Cuuuuuurg, *Alfons*, bărbate! Cuuuuuurg!... (Cred că m-ai spart, de-aia curg aşa!)

Urletul venise odată cu orgasmul năvalnic, în timp ce trupul lui Renée vibra precum coarda arcului lui Cupidon. Viguros, Tiberiu iuţi mişcarea falusului... hâţ-hâţ,... hâţ-hâţ,... hâţ-hâţ..., exact ca mai sus; femeia îşi încolăcea braţele după gâtul lui, sărutându-l şi zgâriindu-i spatele lat cât una dintre autostrăzile ce urmau, sub cele mai variate guvernări şi cu cele mai fanteziste cheltuieli, să se construiască în corupta Românie. (Desigur, firma „Bechtel”, apropiată de *preacinstita* administraţie americană, îşi avea contribuţia ei aicea...)

- Ai fost grozav, iubitule, mărturisea Renée, după câteva minute de linişte, potopită de-o copleşitoare satisfacţie. Ce orgasm divin am avut, nu mă opresc din tremurat, sunt ca o gelatină proaspătă,... uită-te tu la mine! Un orgasm autentic, nu simulez nimic; cu Alfons o fac adesea, recunosc,... mai joc teatru în patul familial! Să vezi şi să auzi contorsionări şi chiote prefăcute, de parcă suntem la rodeo; dar ce femeie are orgasme adevărate, 100%, în amorul conjugal?... Sunt sigură că nici Mona, nevastă-ta, nu are descărcări complete, chiar în partida de sex cu tine petrecută.

- Crezi, Renée?... găsi Tibi puterea de îngrijorare familială, gâfâind ca după parcurgerea celor 42 de kilometri ai maratonului. Uite, nu m-am gândit că se poate ca nevastă-mea... să...

- Precis; se poate, îţi spun eu. Îţi mulţumesc, Tibi, a fost minunat, eşti foarte priceput,... îţi mulţumesc şi, uite, pentru că vreau să mă revanşez, coboară gura şi gustă din rezultatul muncii tale. Desfac şi mai mult pulpele, pentru un acces uşor,... poftim. Îmi place cum mă muşti; poţi să-mi faci vânătăi, Alfons nu se va supăra, fiind sigur că tu le-ai produs. Aşa, aşa,... aşa, aşa, linge-mă, ia din plin, nu fi reţinut,... este destul, nu te jena,... lipăie ce curge, totul este pentru tine, o picăturică să nu rămână între labii, nu trebuie să-mparţi nimic cu nimeni, dulăule. (Dacă ar fi rămas Alfons, l-aş fi pus şi pe el să guste, să vedem cum îi place. Va trebui să-l obişnuim cu *limbile*, să nu îmi uiţi rugămintea.) Cum ţi se pare, a fost grozav cum mi-am dat drumul?... Am avut senzaţia că se cutremură pământul...

Corpul femeii trepida, în continuare, din cap şi până-n picioare, confirmând spusele pătimaşe.

- O descărcare totală, da, asta înseamnă un orgasm adevărat! Îmi place cum mă ai, *Alfons*, soţul meu desăvârşit! Dar, ia să văd şi eu acum ce-ai recoltat tu de la mine...

Şi Renée aplică un serios *french kiss*, gustând, ca un *veritable fin connaisseur*, prin intermediul partenerului, din propria-i descărcare. Acesta îi înapoie sărutările şi o parte din secreţia recoltată, limbile încurcându-se în culoarul creat de buzele contopite. Rămase prăbuşit peste trupul care vibra tot mai încet. Dar, fără să-l lase să se dezmeticească, Renée se ridică, se întoarse cu spatele şi, sprijinindu-se în genunchi şi coate, îşi expuse pulpele lungi şi albe, fesele rotunde, anusul vineţiu şi sexul roz desfăcut, deja, plin de dorinţă.

Tiberiu privi gânditor carnea frumoasă, care îl aştepta alături; mângâie încet, dar apăsat, fesele mari, le muşcă de porţiunea cea mai ţuguiată, lingând anusul în treacăt („Chiar, parcă i-a mai crescut fundul,...”), apoi strecură degetul în sexul umed („...iar *bombonica* asta, zău, e şi mai strâmtă, trebuie s-o folosesc mai des, ca să se *lase*!”); cu secreţia vaginală recoltată, ca pentru o analiză medicală, unse rozeta vineţie dintre fese, o linse din nou, arătătorul penetrând, oarecum indiferent, în orificiul mic.

- Nu, nu, *Alfons*,... nu acolo! îi atrase Renée atenţia, precaută şi fermă, ghicind gândurile necurate. Ne propusesem să facem un copil şi nu cred că, sodomizându-mă, perversule... Nu mai răsuci degetul, renunţă la provocări! Oh, *Alfons*,... ooooh, îmi place ce-mi faci, aşa cum mi-a plăcut şi ultima oară. N-am avut curajul să-i spun lui Alfons cât de minunat m-ai sodomizat, cînd el ştia foarte bine care este ţelul întâlnirilor noastre. Or, sexul anal nu cred că... Da, recunosc din nou, pentru că asta doreşti... - satisfacţie de mascul, nu?... -, a fost incredibilă sodomizarea la care m-ai supus săptămâna trecută, m-a încântat, o să mai vreau, eşti priceput întru-ale amorului. Îţi aduc aminte că tu mi-ai deflorat *derierul*, tu ai fost primul, *Alfons*, până la tine nimeni nu a pătruns în fundul meu (...în afară de termometrul copilăriei, ştuţul pentru clismă şi degetul medicului, cu ocazia tuşeului rectal, ca să respectăm adevărul istoric). Şi primul nu se uită, cum spune literatură romanţioasă. Ce strâmtă şi neştiutoare era găurica, acum câteva săptămâni!... Iniţial, ai vrut să-mi introduci o umbreluţă în anus şi s-o deschizi pentru a-mi destinde muşchii. Ţii minte?...

- Ei, am glumit, Renée; chiar crezi că ţi-aş fi înfipt umbrela,... elegantă, neagră, englezească,... în anus?!...

- Eu ştiu?... Poate nu ca o perversitate, ci pentru a-mi relaxa muşchii şi a ne face poftele; cred că da. Cum ar fi fost ca Alfons să intre în cameră, ca să-şi recupereze, ca de obicei, cheile automobilului (ăsta-i motivul favorit al voaieuristului neruşinat, ca să caşte ochii şi gura când încercăm să procreăm!) şi să mă vadă cu umbrela înfiptă în anus?... N-a fost, însă, cazul, căci penisul robust a făcut treaba umbreluţei şi am fost *pronto* deflorată şi în *derier*. Ia-ţi mâna că mă înnebuneşti, frate!... Hai, fii băiat cuminţel, scoate degetul şi să ne vedem de treabă. Te rog, *Alfons*... N-ai nicio şansă să introduci altceva în anus, să ştii, obsedatule,... n-am să te las şi, de altfel, n-avem lubrefiantul, la îndemână, care să te ajute să

pătrunzi într-un spaţiu atât de mic. Dar, tare îmi mai place ce-mi faci, ai reuşit să mă exciţi! Uffff,... uite, dacă insişti, totuşi,... într-unul din dulapurile din baie este... crema, cu care să-ţi ungi scula,... pe exterior, dar şi găurica mea,... pe interior, desigur; după aia, înfige-mi în poponeţ bastonul!

- Aha, bravo, devii cooperantă. *Lucky me*,... se bucura Tiberiu de reuşită. ...perseverenţa este totdeauna răsplătită! O să ţi-o trag imediat în *derier*. Lubrifiantul,... crema,... unde spui că este pusă?... Zii, fetiţă dragă,... în baie, în..., da?... Mulţumesc pentru că eşti înţelegătoare cu chefurile mele, mai speciale (deşi, după informaţiile lui Alfons, nu mai sunt deloc speciale, toată lumea le practică). N-am să abuzez de bunăvoinţa ta şi am să-ţi vizitez *derierul* apetisant doar pentru câteva minute,... minute bune, desigur; adică vreo trei sferturi de ceas! Un fund că ăsta nu poate fi ignorat. Haide... Unde zici că este lubrifiantul ascuns?...

- Se află în dulapul cu uşă de cristal; vezi, căscat cum eşti, să nu aduci crema pentru hemoroizi! Da, este acolo unde ţinem jucărioarele erotice, între setul de falusuri egiptene din lut, bilele gheişelor, dispuse perechi-perechi, în ordinea descrescătoare a diametrului şi trusa de vibratoare americane. Nu deranja nimic, este la-ndemână. Falusurile nu sunt *făcături*, sunt antichităţi veritabile, piese de muzeu, foarte scumpe, deci; ai grijă să nu spargi vreunul; eu te aştept în poziţia asta, care te inspiră. Mda, poate că nu e rău,... pentru variaţie,... să mă sodomizezi. Hai, hai, du-te, împiedicatule, şi trage-mi-o şi-n cur odată!

- Sigur, sigur, Renée,... mă duc, dragă prietenă, ce bărbat te-ar putea refuza?... se bucura Tiberiu, nevenindu-i să se dezlipească de fundul splendid şi frământându-i carnea feselor; de-atâtea manevre, un pârţ, ca o sirenă de vapor, scăpă din găuricea vineţie, incitând atmosfera cu mirosul *fresh* de ou clocit.

- Pardon! se făcea Renée că se jenează, fără rost. Scuză-mă, dar, de atâta emoţie...

- Nu face nimic, nu face nimic, se întâmplă, draga mea. Tot ce provine de la tine este binevenit. Mmmmm, plăcut miros!... Da, *derierul* tău trebuie onorat de fiecare dată. Orice bărbat de bun gust, care apreciază... Imediat mă ocup, Renée!

- Haide, înfige-mi-o! Tare sunt pofticioasă... şi nici nu am rămas gravidă, încă! Dar, fiindcă veni vorba de sarcină,... nu! Nu te mişca, băiete, stai aici, cu mine. Nu te duci nicăieri şi nu aduci nimic, *Alfons*, s-a zis cu sodomizarea!

„Phiii, abia de-o zăpăcisem şi-o păcălisem şi eram gata-gata să-i penetrez fundul ţeapăn!...” se foia Tiberiu pe canapea, ofticat de eşecul neaşteptat. „Câteva secunde dacă aş fi fost mai iute, trăncăneam mai puţin, nu-i chinuiam fesele îngereşti şi nu mă extaziam atâta la băşină, rezolvam şi capitolul ‹Sodomizare›, mama mă-sii de treabă!... Fiţoase mai sunt muierile,... ‹*Ba o vreau şi-n fund,... haide, penetrează-mă, nu sta pe gânduri, uite ce excitantă sunt,... ba nu, ba nu, m-am răzgândit, renunţ la perversităţi, sunt o femeie serioasă, trebuie să rămân gravidă,... o vreau doar în bombonică, în stilul clasic, deci,... dar şi în guriţă, bineînţeles!*›. Şi ce chef nebun de sex anal, între ţuguiatele astea, aveam astăzi!...”

- Mi-ai explicat că aveţi patru copii, frumuşei şi isteţi, pentru că în familie practicaţi sex clasic,... iar cu mine, Tibi, vrei şi... Da, bărbatu-meu are dreptate, lumea a înnebunit, domnule,... sexul oral şi sexul anal sunt baza în amorul vremurilor noastre!

- Sex oral, sex anal,... după ce am reuşit, cu greu, să-l împingem pe Alfons la cinematograf, împreună cu teoriile lui, revoluţionare, acum o iei tu de la capăt?... răcnea Tiberiu, apucându-se cu mâinile de cap.

- Preludiul înseamnă, de fapt, sex oral practicat, la greu, de ambele părţi, pentru ca finalizarea să se petreacă, ca o explozie, nicăieri altundeva decât în rectul partenerei. Chestiile clasice,... cocoşelul domnului înfipt, cu dragoste sinceră, fără gânduri murdare, în păsărica doamnei, cum o făceau socrii mei, ...tata Alcibiade i-o trăgea din an în paşte mamei Artemiza, după informaţiile voaieuristului de Alfons, ...au dispărut! Nu pot rămâne gravidă practicând masiv sex oral şi anal, sălaşul spermatozoizilor nu trebuie să se afle nici între amigdalele mele şi nici în rectul meu, este şi la mintea cocoşelului de care vorbeam mai adineaori! Şi, conform aceleiaşi teorii a lui Alfons,...

- Ce teoretician a devenit amicul Alfons, îl citezi, văd!

- Lasă-l în pace, are dreptate. ...sexul meu, puţin utilizat, se va atrofia, ai să-l simţi tot mai mic la fiecare nouă încercare,...

- Şi ce-i rău în asta?... Sexurile mici sunt la mare căutare!

- ...până se va obtura complet! În acest timp, gura şi fundul, folosite de tine,... căci am lămurit, deja, bărbatu-meu nu beneficiază de ele,...

- Dar elaborează teorii halucinante despre ele!

- ...mi se vor dezvolta; voi avea, deci, o gură largă ca a lui Whoopi Goldberg, dar şi o mândreţe de fund lat, ca al Mahaliei Jackson!

- Şi tu crezi că doamnele astea practică, în mod curent, sex oral şi anal?...

- Gata, nu mă mai duce în ispită, nu o să mă sodomizezi astăzi, oricât mi-ar plăcea şi mie s-o facem, e limpede?... Uite de ce eşti în stare, domnule,... uite ce poţi să faci din mine: mă exciţi,... mă zăpăceşti, bineînţeles,... nu mai ştiu de interesul meu şi, slabă de înger, ca orice muiere, cedez, punându-mi fundul la bătaie! După aia, îmi reproşezi că nu am rămas gravidă,... păi, cum să rămân gravidă, fir-ar să fie de viaţă, cu atâta sex oral şi anal, din greu practicat?!!!... Cum?... Hm?... Taci, *Alfons*, nu prea ai răspuns, gură-bogată, nu-i aşa?...) Deci, altă dată, iubitule,... altă dată, dacă ţii cu tot dinadinsul, o facem, pentru că ăsta-i *trend*-ul,... ţi-am spus că nu-mi displace nici mie. Uite, îţi promit..., şi ştii că mă ţin de promisiuni, ţi-am promis sex oral, mă conformez şi, la fiecare întâlnire, ai parte de sex oral, mă ustură şi gura,... îţi promit, deci, că, după ce rămân însărcinată, va veni şi recompensa asta.

- Îţi mulţumesc pentru promisiune; oricum, este mai bine decât nimic.

- Cu plăcere. În ultimele trei luni de sarcină, când voi fi greoaie şi dificil de manipulat, vom folosi anusul, de câte ori o să ţi-o doreşti; şi sex oral, bineînţeles, cât cuprinde guriţa mea,... cam mare, deja?... Scoate degetul din găurică acum. Uite ce ascultător poţi să fii, când vrei, desigur. Şi îndrăzneşti să mă întrebi de ce nu am rămas gravidă, *Alfons*, în cele patru luni de chinuri! (Îţi place cum miroase degetul, perversule...)

Bosumflat pentru că fusese prins cu şoalda, Tiberiu renunţă la planurile de sodomizare. Linse degetul şi apucă şoldurile late, trăgându-le în întâmpinarea falusului; iute ca săgeata Cupidonului de care am vorbit mai devreme, penisul pătrunse în sexul alunecos, natural şi minunat lubrefiat. Renée îşi aruncase şi ea, cu toată forţa, carnea doritoare împotriva înaintării de berbece, fesele potrivindu-se între şoldurile bărbatului. Un pocnet excitant, provocat de ieşirea aerului comprimat... - mai degrabă, o plezniţură ce amintea de pârţul scăpat în vâltoarea evenimentelor! - salută impecabila unire. Apoi, cele două sexe se depărtară, pentru a se aduna, din nou, la repezeală, cu şi mai multă dorinţă; o altă plezniţură (tot un *pârţ*, dar inodor, exact ca cel de sus!) incită şi mai tare partenerii. Agăţate de sfârcuri, mâinile lui Tiberiu susţineau sânii grei, încercând să-i oprească din mişcarea smintită.

...Se chinuiră aşa aproape trei ceasuri. Canapeaua protesta zgomotos, dar scârţâiturile plângăreţe nu făceau decât să stimuleze şi mai abitir cuplul dezlănţuit, mobila urmând, curând, să se dezmembreze, precum fosta Uniune Sovietică!

- *Alfons*! urlă Renée, repezindu-şi iarăşi, bezmetic, bazinul înapoi. Vai, dar abia acum am observat,... nu am închis ferestrele! Unde mi-o fi fost capul, zăpăcita de mine,... ce gândesc grădinarii care tund peluzele... - de-aia nu termină treaba şi plimbă tractoraşul, chiar sub fereastră! -, dar şi vecinii,... ce cred că se petrece aici, în miezul zilei?... Îmi este ruşine, *Alfons*.

- Ei, şi tu, acum,... mai lasă ruşinea deoparte.

- Suntem cunoscuţi ca nişte persoane onorabile şi n-aş vrea să... Nu are rost să mai închid ferestrele, faptul este consumat, ce s-a petrecut s-a petrecut, iar ce-a fost de auzit s-a auzit! Dar,.... dar,... oh!... Cred că... Ooooh,... *Alfons*,... acum!!! Dă-i dracului de grădinari... - căraţi-vă, labagii ordinari! - ...şi dă-i dracului de vecini, dă-o dracului de onorabilitate şi dă-l dracului de cartier şic! Poate să zică lumea ce-o vrea,... vorba cântecului: „*...poa' să zică/Că sunt nebună...*”, interesul familiei mai presus de orice! Dacă va fi cazul, după asta,... măcar pentru o vreme,... ne vom muta în vila din Iancu Nicolae sau la Halkidiki. Haide, nu te opri, vino, este momentul, prietene! Da! Exact! Daaaaa!!!....

- Renée, dar ce se întâmplă cu tine?... să făcea Tiberiu, hâtru, că nu pricepe situaţia. Tremuri, te zgâlţâi, dai ochii peste cap, spume la gură..., nu, spume nu faci, încă,... te simţi bine, scumpo?... Parcă, nu erai epileptică... sau isterică?!... Te simţi bine, Renée,... este totul în regulă?... Vreau să te înapoiez în stare bună soţului tău, nu doresc reproşuri din partea lui: „Păi, bine, măi, Tibi, eu ţi-am dat o nevastă impecabilă, iar tu îmi returnezi...”

- Du-te-n mă-ta mare şi nu-ţi bate joc de mine, porcule, mai ales în clipele astea, demenţiale! Aoleuoleu, alt orgasm!!!... Eu, isterică, cum poţi să spui aşa ceva?... Aoleuuuuu, înnebunesc de-a binelea!... Isterică, mi-ai zis, futu-te-n cur să te fut de lăbar?!... Aoleuoleu!!!... Aoleuoleuoleu!!!!!... Isterică, mă?... (Nu mi-ar strica o cămaşă de forţă.)

- N-avem la-ndemână!

- N-avem,... n-avem. Acum, dragul meu, *Alfons*!

Odată cu răgetul de leoaică, interiorul umed şi fierbinte deveni şi mai umed şi mai fierbinte, înfăşurând intim falusul. Fluierături, chiote de entuziasm, tropăituri, „*Avanti o popolo, alla riscossa*...” şi aplauze se auziră sub fereastra deschisă, dar şi din mijlocul străzii: „Brava, futăcioşilor, aţi început-o de dimineaţa,... ţineţi-o tot aşa!” răcnea cineva, felicitând finalul zgomotos. „Bine că măcar voi aveţi vreme şi stare de-un futai, de asemenea calibru, în ţara asta!”; „N-o ierta, băiete, că asta şi vrea, putoarea! Să mă fi văzut şi pe mine, cât de drept stăteam în şa, acum vreo 55 de ani...” rememora altcineva,... cel cu „*Avanti o popolo*...”, desigur; „Ia-o de la capăt,... ia-o, trebuie să mai poţi, flăcău, eşti în miezul zilei de-abia, mai este vreme de un *număr*, două, până se întoarce omul ei,... mobilizează-te, dacă nu vrei să te plezneascǎ ori să te zgârie căţeaua!” se auzeau încurajările camaradereşti; „Dar, de nu mai merge,... şi se întâmplă,... înhaţă *pastiluţa albastră*, nu te jena, prietene!”, oferea soluţia un sfat bărbătesc, plin de experienţă; „Poate că n-o are, dom’le, la el...”, se îndoia un individ, cotrobăind prin buzunare. „Uite, nici eu n-am...”; „Posibil, posibil. O vorbă zi-ne atunci, flăcăule din casă şi-ţi cumpărăm *bulina*!” venea sugestia amabilă din grupul adunat în faţa gardului. Numai oameni de bine se aflau în stradă,... cu suflet, săritori, creştini adevăraţi, gata să dea o mână de ajutor celui în nevoie aflat!...

„Uite-o cum şi-a dat drumul,... uite-o cum se cutremură din încheieturi, ca o marionetă şi cum dă ochii peste cap,... mi-e teamă să nu leşine, ţicnita! Bravo mie... Ar fi bine s-o pleznesc de câteva ori, ca s-o linişteſc. ...Da, da, vă mulţumesc pentru aprecieri, domnilor grădinari şi stimaţi trecători!” gândea Tibi, privindu-şi partenera, aflată ca după o criză de epilepsie. „A fost greu, dar am mulţumit-o şi de data asta,... oare, câte orgasme i-am provocat nesătulei?... Te pomeneşti că o zăpăcesc cu călăreala şi mă fac, curând, cu ‹Indianul›, mândria amicului Alfons?... Iar Mona va rămâne cu gura căscată, prezentându-mă acasă cu vizonul atârnat pe umeraş! Dar, să mă opresc din îmbătatul cu apă rece,... deh, nu se mai poate.”

În aceeaşi clipă, în interiorul vaginului extraordinar umectat, femeia simţi penisul trepidând forţos... - vrrr!..., vrrr!..., vrrr!... parcă era chiar vibratorul nr. 6, din trusa *made in U.S.A.*, folosit la capacitatea maximă! - şi lovitura jetului de spermă (ieşit ca din furtunul pompierului!) care îşi trimitea spermatozoizii sănătoşi, plini de viaţă, la întâlnirea cu ovulele doritoare de împerechiere.

- Oh, numai de-ar fi şi Bingo strecurat, dragul de el, printre ce mi-ai donat, *Alfons*!

*

- ...Eşti un adevărat prieten! se arăta Alfons mulţumit, abia întors de la cinematograf, strângând mâna lui Tiberiu. Eşti frânt de muncă, o femeie ca nevastă-mea nu-i uşor de satisfăcut,... muiere, nu glumă! Soarta a fost darnică cu mine, mulţumesc zeilor: şi o nevastă frumoasă, deşteaptă, credincioasă, dedicată căsniciei şi o avere cu 2 cifre urmate de 6 zerouri,... în euro, desigur... - nu spun care sunt primele 2 cifre, e secretul meu!

Bine-a zis cine a zis că „Banul trage la ban şi păduchele la ţigan!” - ...şi un camarad de nădejde, adică tu, pe lângă toate astea.

- Mulţumesc pentru apreciere, plecase Tibi ochii, cu modestie, aşteptând parcă atârnarea unei decoraţii de pieptul frumos bombat.

- Contez pe tine; şi, cu niţel noroc, poate reuşim în încercarea noastră! Am consumat duzini de teste, o groază ne-au costat răspunsurile la întrebările fireşti, pline de speranţă: „Te pomeneşti, Renée, că ai *rămas* şi nu este doar o banală *întârziere*!... Hai spune, nu mă mai fierbe, ce zice testul, iubito, voi fi şi eu tată?...”; deţinem un card de fidelitate la farmacia din colţ şi avem astfel o reducere a preţului piperat! Când apar în magazin şi cer, sigur pe mine, un set de 12 teste de sarcină...

- Ieşi mai ieftin cu duzina!

- Îhî. ...aud şoşotind farmacistele, dându-şi coate, invidioase: „Pssst, pssst,... iar a apărut futăcioasul neastâmpărat!”, „Care futăcios, dragă?...”, „Ei, care,... play-boy-ul călare pe splendoarea de ‹Indian›-1938!”. Cât am fost plecat de-acasă, am păstrat în memorie poziţia în care eraţi pe canapea; nevastă-mea îţi aplica un minunat sex oral,...

- Oh, da, Renée este foarte pricepută în felaţii,... confirmă Tiberiu. ...felicitări! Puţine femei mi-au chinuit falusul atât de plăcut...

- ...exact ca-n filmele marcate cu cei trei X!

- Exact, exact!

- Hai, Tibi,... şi tu, Alfons, mă faceţi să mă ruşinez, se îmbujora Renée, adolescentin. Sexul oral te obsedează, bărbate, mai frânează-ţi entuziasmul!

- ...Ţineţi minte cum mă excitasem, privindu-vă?... nu renunţa Alfons la rememorările aţâţătoare. Dacă aş mai fi rămas alături de voi, m-aş fi masturbat la cinematograf, întocmai ca un puşti super-excitat, deşi acţiunea filmului era legată de holocaust. Mai mare ruşinea, zău aşa!

- Holocaustul armean?!...

- Ei, holocaustul armean... Cui îi pasă de holocaustul armean, în afară de tine, preocupat de istorie?... Şi, apropo de filme, m-am gândit că, poate, n-ar fi rău să facem şi noi unul, ca un suvenir.

- ?!...

- Hm?... Da, da, să facem un film, nu vă miraţi, legat de această încercare. După cum arătaţi între aşternuturi şi la cât de pricepuţi sunteţi, s-ar vinde ca pâinea caldă! Problema este de discreţie asupra protagoniştilor, în rest... Zău, măi, fraţilor, nu-i rea ideea: o dată cu copilul dorit, facem şi bani cu afacerea asta; vindem filmul Ministerului Educaţiei şi Învăţământului, de exemplu. Sigur, este o sugestie. Nu cunoşti pe nimeni, Tibi, la *Învăţământ*?...

- La Învăţământ?!...

- La *Învăţământ*. Ungem pe cine trebuie,... adică, îi dăm procentul firesc...

- 15%, oameni suntem,... „Fii *ohm* cu mine şi, desigur, voi fi şi eu *ohm* cu tine” - legea lui Ohm!

- ...şi introducem filmul în reţeaua şcolară, ca un material educativ modern. Acoperim astfel cheltuielile cu botezul copilaşului, educaţia preşcolară, aniversările zilelor de naştere la McDonald’s, împreună cu

colegii de grădiniţă, meditaţiile pentru engleză şi germană... - are Ministerul destule parale! -, hăinuţele de fiţe, lecţiile de înot, arte marţiale, tenis, dans şi bune maniere şi, în funcţie de succesul filmului, taberele din străinătăţiuri, taxele Şcolii Americane din Tunari şi ale *after-school*-ului tot acolo situat, cursurile pentru obţinerea permisului auto,...

- ...taxele universitare de la Harvard, Stanford ori M.I.T., primul automobil englezesc, un cabriolet de sport, cheltuielile cu nunta, că i-o veni şi lui vremea de însurătoare, cu luna de miere, botezul primului născut... şi mai ce?... Ho, Alfons, opreşte-te! interveni Renée, iritată de spiritul mercantil al soţului ei. Numai la bani îţi este capul, măi, băiete, eşti un adevărat om de afaceri...

- Mersi.

- ...banul mai presus de orice! Auzi la el: producţie de filme porno având ca protagonişti propria nevastă,... o femeie normală, serioasă, de casă, şi cel mai bun prieten, la fel de serios şi ăsta,... poate ies parale şi de-aici! Şi asta pentru că ne-ai văzut încrâncenaţi într-un simplu „69”, Tibi lingându-mi vulva super-inflamată, iar eu un creând un vacuum, cu gura, trăgând cu foc şi spor din *ţeavă*,... nu-i aşa?... Bravo, felicitări pentru idee, eşti eficient, două lovituri dintr-un foc: şi bebeluşul dorit, şi paralele nu mai puţin dorite!

- Bine, bine, nu te mai ambala atâta, am glumit, Renée, ca să destind atmosfera. Când văd cât de stresaţi şi obosiţi sunteţi, ce să fac şi eu, cu altceva nu pot să vă ajut. Şi, la urma urmei, poate ne mai gândim,... în business, în politică şi în viaţă, în general, nu trebuie să spui nu, dintr-o bucată, mai ales că ies bani bunişori din filmele XXX. Să vedem pe cine cunoaştem la *Învăţământ*; sau la *Turism şi Dezvoltare*, că au primit multe parale de la buget...

- Nu ca la *Învăţământ*!

- ...şi aruncă cu ele în stânga şi-n dreapta, că doar n-au muncit ei pentru bani,... aşa că de ce n-ar arunca şi-n buzunarele noastre, numai larg deschise să le ţinem. ...Am glumit, Renée, nu te uita urât la mine! Dar, cred că, în curând, canapeaua va trebui recondiţionată... sau chiar înlocuită!

Pleznind pielea moale, Alfons se trânti cu fundul pe mobilă, făcând să scârţâie sinistru scheletul de lemn.

- Poftim de-auzi şi vezi cum face la cea mai mică solicitare!

- Alfons!... strigă iar Renée, privindu-şi mânioasă soţul, cu indignarea de mai adineaori. Dar eşti complet lipsit de tact, măi, băiete! Ai început cu filmul pentru adulţi... - la chestia asta aş mai reflecta şi eu, parcă, m-ai pus pe gânduri,... la urma urmei, chiar, de ce n-am îmbina utilul cu plăcutul?... Am o cunoştinţă, mare sculă la Ministerul Învăţământului, este fina fratelui Preşedintelui,...

- Ăştia au o groază de neamuri!...

- ...n-are decât bacalaureatul, obţinut în a patra sesiune la un liceu de renume din Ciorogârla, dar conduce cu mână de fier indivizi cu câte două facultăţi şi doctorate la Cambridge sau Harvard luate; s-ar putea să ne ajute, contra unui procent rezonabil, bineînţeles,...

- 15%!

- 15%. ...convingând factorii decizionali pentru cumpărarea filmului. ...Apropo de canapeaua stricată în timpul chinurilor comune: păi, unde voiai să facem amor, domnule, ca să-ţi aducem ţie, pe tavă, la nas, un copil,... pe jos, ca animalele?... Asta-i părerea depre mine, soţia ta şi despre Tibi, prietenul nostru cel mai bun?... Sau, poate, trebuia să ne tăvălim goi-puşcă, prin grădină, ca să ne vadă şi să ne încurajeze, ca pe nişte exhibiţionişti, grădinarii aflaţi la treabă, dar şi trecătorii atârnaţi de gardul nostru?...

- Mi s-a părut mie sau, la un moment dat, încinsă de situaţie, ţi-ai manifestat dorinţa, nevestică dragă, de a fi posedată şi de ei,... de grădinari, vecini, trecători, de-a valma,... dorindu-ţi rolul de *cutie poştală* a cartierului?... zâmbi Alfons, clătinând capul, maliţios şi mustrător, oarecum.

- Am spus-o, dar în glumă, desigur, ca să te fac să pleci la cinematograf, să te distrezi, în timp ce eu mă regulam, ca disperata, ca să rămân gravidă. Ai auzit cum am fost aplaudată, anunţând, cam zgomotos, sosirea orgasmului final?... Nu erai prin împrejurimi?... Mâine-poimâine, folosind astfel peluza, conform propunerii ciudate, ne vedem în „Cancan" ori ne anunţă cunoştinţele că există pe „Youtube" un filmuleţ interesant, cu mine straşnic călărită de prietenul familiei. Hm, asta vrei?... Unde-i discreţia pe care i-am promis-o lui Tibi?...

- Nu mă mai beşteli atâta, Renée, mă faci să mă simt prost, zău aşa!

- Ei, Alfons, Alfons, Alfons... Bine că n-ai ajuns în dormitor ca să vezi starea patului conjugal!...

- Parcă nu v-aţi tras-o şi în pat astăzi?...

- Dar ştiu, frate, că ne ţii socoteala! interveni şi Tiberiu în discuţie, amuzat de îngrijorarea lui Alfons.

- Aşa cum o ţine şi Renée pe-a mea acum!

- Oh, scuză-mă, nu mi-am dat seama! se fâstâcea femeia de observaţia impertinentă a soţului, eliberându-i *socoteala* în grabă. ...Ha, ha, te-ai îngălbenit! Uită-te, Tibi, la el ce figură a făcut! Te-ai speriat, Alfons, la gândul că am stricat şi patul... Stai liniştit, eşti la curent, astăzi nu am fost călărită în dormitor, patul este în regulă, meschinule! Chiar, zău, cum poţi să vorbeşti aşa în faţa lui Tibi?... După câte face pentru noi, după cât mă încalecă, pe deşălate, de-i iese sufletul şi pleacă crăcănat de-aicea, după cât de bine îmi înfundă găurile, în timp ce tu te distrezi... - mai-mai să te masturbezi în intimitatea cinematografului, juniorule, chiar pe subiectul cumplit al holocaustului! Asta perversitate... -, plimbi căţelul sau depeni amintiri cu camarazii, prin berării ori cafenele, nu cred că Tibi merită aceste reproşuri!

- Nu a fost niciun reproş. Scuză-mă, Tibi, am fost deplasat; am vrut, poate, să subliniez cât apreciez eforturile voastre, legându-mă de canapeaua pe care... aţi deşelat-o, măi! Păi, e necesară muncă zdravănă pentru aşa ceva...

- Bine că îţi dai şi tu seama, în cele din urmă, că-i vorba de canoneală, nu de distracţie!

- Sigur. Deci, asta făceam: vă apreciam eforturile,... într-un mod mai aparte, e drept. Nu are nicio importanţă starea în care aţi adus canapeaua,

bine că aţi deşelat-o, bravo; este o dovadă că vă faceţi datoria. Deşelaţi-o în continuare, dezmembraţi-o, praf s-o faceţi, până ne vedem visul împlinit! Abia aştept, Tibi, să mă anunţi solemn, alături de Renée: „Alfons, s-a rezolvat! M-am chinuit eu ce m-am chinuit, mi-am julit *socoteala* în acţiune, ţi-am distrus o parte din mobilier, mi-am epuizat rezerva de testosteron dintre picioare, te-am trimis la plimbare cu câinele, la cafenele şi la cinematograf, mi-am subţiat limba lingând vulva şi anusul cu toată pofta, dar, am reuşit, până la urmă, şi ţi-am lăsat nevestica-ţi scumpă cu burta la gură! De-acum poţi arunca testele de sarcină, femeia ta este sigur borţoasă.” şi „Iubitule, slavă zeilor, port în pântece copilul dragului de Tiberiu, cel mai bun prieten al nostru; mi-a făcut-o, futăciosul scump, în cele din urmă!” Sunt canapele de vânzare în magazine, trebuie să trăiască şi fabricanţii de mobilă şi avem destui bani ca să înlocuim mobilierul, după ce ne va sosi urmaşul. Îţi mulţumesc încă o dată, prietene şi vino să te sărut pentru că-mi regulezi atât de conştiincios soţia!

- Fac orice, totdeauna, pentru voi, Alfons. „Servesc Republica!” cum ziceam, ostaş în termen fiind, pocni Tiberiu călcâiele milităreşte, aplecând fruntea pentru a-i fi pupată. Vreau să vă ajut, voi susţine, deci, multe partide de amor cu Renée,... *iataganul* meu, de ienicer adevărat, se va împlânta tot mai des între cracii superbi ai nevestei tale, de-ar fi să-mi dau şi duhul călare, doar pentru asta sunt făcuţi prietenii!

- Şi eu îţi mulţumesc, Tibi, adăugă Renée, lingându-şi buzele senzuale şi cuibărindu-se în braţele soţului, pe canapeaua obosită.

Masturbă *socoteala* iară, prin pantaloni, la iuţeală, cu nostimă inconştienţă, ca dintr-o familială obişnuinţă, fără ca Alfons să mai reacţioneze în vreun fel anume.

- ...Că bine mai ziceau bătrânii, prietenul la nevoie se cunoaşte!

Soneria din hol se auzi ţârâind.

- Cine să fie?... Măăă, dar ce mai sună! se miră Alfons. Ia lasă-mi penisul, iubito, ca să pot vedea cine este la uşă.

- Mi-ar plăcea să-l masturbez, ridicându-l la cotele maxime, să-i fac la fel lui Tibi, cu cealaltă mână şi să vă aşez falusurile, unul lângă altul, pentru o comparaţie obiectivă. Ei, ce ziceţi, flăcăi, suportaţi competiţia cinstită,... care-i cel mai mare şi mai tare din parcare?...

- Potoleşte-te şi lasă-ne membrele în pace. Aştepţi pe cineva?...

- Îmi pare rău că nu vreţi; sunteţi cam plicticoşi. Mi-ar fi plăcut să am două penisuri recte lângă mine, ar fi fost stimulativ. ...Nu, pe cine naiba să aştept, tu crezi că am chef de musafiri după atâta muncă?... Un duş şi un somn bun, de după-amiază, ca să las spermatozoizii lui Tibi să se cunoască mai bine cu ovulele mele,... poate scoate Bingo capul şi..., doar asta-mi mai doresc acuma; iar, după aia, urmezi tu, Alfons! Vreau să facem amor câteva ceasuri, ca să nu sufere viaţa de familie, oricum n-avem alt program. Voi lăsa spermatozoizii tăi să se lupte pentru teritoriu cu ai lui Tibi, aflaţi deja în mine; cel mai bun să-nvingă... - normal că va fi al amicului nostru, laboratorul de analize a stabilit-o! - şi să rămân cu burta la gură, ca o femeie normală! Alfons, îţi sticlesc ochişorii la gândul că ai putea primi sex oral... Perversule! Pervers neruşinat ce-mi eşti!...

Soneria se auzi iar, la fel de grăbită.

- Cred că sunt grădinarii care şi-au terminat, în sfârşit, treaba (odată cu noi, obsedaţii!...) şi îşi vor plata. Eu nu aştept pe nimeni. Tocmeşte-te cu ei, bărbate, ştii cum sunt ăştia, se aruncă la preţ, după ce au apreciat valoarea proprietăţii noastre şi vor, desigur, să ia pielea de pe noi.

- Nevastă-mea!... Aoleu, da, Mona este la uşă, nu grădinarii hrăpăreţi! sări Tiberiu speriat, amintindu-şi că demult nu mai era un burlac fără nicio grijă. M-a întrebat, la plecare, pe unde am de gând să mă duc; i-am spus că mă abat pe la voi şi... dacă are drum... Am zis-o la plezneală, fără să gândesc... şi uite că a avut drum, fir-ar să fie gura mea bogată! Ea este la uşă,... măiculiţă, ce căscat sunt! Un pic dacă îţi mai întârzia, Renée, orgasmul final, precis ne găsea Mona încrâncenaţi pe canapeaua lui Alfons!...

- Şi tu mă îmbiai cu sexul anal...

- Sex anal?!... Ce vorbiţi acolo despre sexul anal?... se sperie Alfons, ignorând soneria din hol. Ai tentat-o, Tibi, cu sexul anal pe soţia mea, ai vrut să-i pătrunzi anusul?...

- Păi, uită-te oleacă la fundul ei...

- Mă uit!

- ...şi îţi răspunzi singur la întrebare. Cine nu ar vrea să i-o tragă şi în...?

Alfons studie rapid, dar atent, derierul nevesti-sii, ba chiar îl plezni pentru a-i verifica tăria.

- Obraznicilor! se indignă Renée de discuţiile neelegante, purtate la spatele ei.

- Ai dreptate; ai îmbiat-o, desigur, şi la sex anal...

- Ei, dar de sodomie îmi arde acum, chiar cu o parteneră mortală, ca nevastă-ta, şi cu un derier formidabil, ca al ei?... A ieşit cu copiii în oraş, precis; m-au prins problemele voastre şi am uitat de Mona! Dar să nu uitaţi şi voi ce v-am rugat: oameni buni,... fraţilor,... prieteni dragi, vă implor, aveţi grijă, nicio vorbă scăpată, nici în glumă, nicio aluzie ori vreun apropo,... sex anal, sex oral ori sex clasic, orice fel de sex,... nici cel mai mic gest care ar putea săăăăă... Doamne, mulţumescu-Ţi că n-ai adus-o, mai devreme, ca să vadă rodeo-ul în care am stat cocoţat pe iapa sălbatică...

- Frumos mai vorbeşti despre soţia mea!

- Scuză-mă, Alfons, am intrat în panică şi nu mă mai pot controla, m-a luat gura pe dinainte. Mona este la uşă! De ce m-am băgat în chestia asta, oare?... Pentru prieteni şi prietenie am făcut-o, ca să ajut şi eu, punându-vă la dispoziţie scula, căci „Bine faci, bine găseşti”, altruist nefericit ce sunt!

- Dar, dacă vorbim de înţelepciunea populară, absolut bogată, de „Facerea de bine, futerea de mamă!” ai auzit matale?... râcâia hâtrul de Alfons situaţia şi aşa tensionată.

- Mai ai chef de glumă, amice?!... Nu ştiu dacă aţi aflat, dar vârsta de apariţie a primului infarct a scăzut; ori accidentele vasculare cerebrale... Atenţie, deci: secret total, altfel, mă nenorociţi!

- Linişteşte-te şi nu-ţi mai face atâtea griji. Tu ia de bun doar primul proverb: „Bine faci, bine găseşti!”. Îţi mulţumim încă o dată, ne faci un mare bine trăgându-i-o cu atâta râvnă nevesti-mii; răsplata va veni,

desigur, este în firea lucrurilor. Păi, ce, tu ai impresia că poporul a *scornicit* proverbul ăsta aşa, tam-nisam?... Nu, prieten drag, au existat numeroase experienţe similare, de-a lungul a veacuri de istorie zbuciumată,...

- Lasă-ne cu istoria acum, Alfons. Cineva se află la uşă şi tot sună!

- ...ca să apară un asemenea panseu. Am înţeles, vei avea discreţie completă, este interesul comun. Ai încredere, tot aşa cum şi noi avem încredere în tine, prieten bun ce eşti!

Soneria sună din nou, impacientată.

- Vin, vin,... *I'm coming*, sunt *on my way*!

Surâzând amuzat de temerile nefondate, Alfons dispăruse către intrarea casei.

- Îţi mulţumesc încă o dată, *Alfons,* dragule,... - oh, iartă-mă! - ...Tibi, de-acum, şopti Renée, cu glasul sugrumat de emoţie, zâmbind recunoscătoare şi mângâind, cu adolescentină pudoare, testiculele ascunse în pantalonii prietenului de familie.

- Apucatul *podoabelor* a devenit un automatism la tine, Renée!

- Nu exagera. Cum ar fi fost ca să am o astfel de scăpare, în faţa Monei, şi să-ţi zic *Alfons*, zăpăcita de mine?... Am să fiu mai atentă, mă voi concentra mai serios, promit; trebuie să mă controlez. ...Doamne, ce coaie babane ai, parcă ar fi nişte mineole! Oh, scuză-mă, n-am vrut să fiu vulgară, m-am lăsat condusă de entuziasm,... că tot vorbeam de *self-control*! Mulţumesc, deci, prietene, şi sper ca, de data asta, vreunul dintre spermatozoizii puternici, pe care-i simţeam zbenguindu-se... - la Bingo mă refer - ...să fi ajuns unde trebuia şi să se împerecheze, în fine, cu cel mai doritor dintre ovulaşele mele.

- Da, şi eu sper, Renée, reţinu Tiberiu mâna, cu amiciţie, între picioare. Dar dacă, totuşi, nu..., mai încercăm, dragă prietenă, o să vin des la voi, chiar dacă Alfons este plecat, îi avem binecuvântarea. Nu înşelăm pe nimeni, o să facem temeinic amor, până când vom reuşi! Va veni şi ziua aceea,... trebuie să vă ajut, n-o să mă las cu una, cu două, sunt un om de încredere; şi îmi doresc „Indianul"-1938, mor de plăcere când îi aud motorul supraturat!

- Exact aşa fac şi eu când îmi soseşte orgasmul!

- Da, imiţi perfect motorul *Indianului*, ambalat la maximum; rrrrroooooaaarrr!...

- Stai să fac la fel*,... just for fun*, îşi umfla Renée pieptul superb reprezentat, întocmai ca Montserrat Caballé pe scenă, pregătindu-se pentru urletul sinistru.

- Acum?!... Ferească Dumnezeu! Vrei să ragi, a orgasm împlinit, acum, când s-ar putea să fie nevastă-mea la uşă?...

- Bine, nu te speria, n-o voi face. N-am să rag şi gata, se dezumflase imediat femeia.

- ...Te-aş mai ruga, însă, măcar din când în când,... la sexul anal mă refer, este una dintre slăbiciunile mele,... - astăzi mi-ai tras clapa, şmechero, şi ce ţi-aş mai fi vizitat anusul rotat! -, ...ca şi sexul oral, de altfel.

- Şi bine că ţi-am tras-o, ca o înţeleaptă, căci, dacă mai făceam şi sex anal, *Nu-ştiu-cine-este-la-uşă*... - să nu fie chiar nevastă-ta!... - ne-ar fi

surprins încovrigaţi, ca două cotarle în mijlocul maidanului! Superbă imagine, nu?...

- Brrr, ai dreptate. Oh, nu ştiu ce se întâmplă, dar... Mâna ta, care umblă la mine, jos, este de vină! Renée, te doresc din nou!

- Perfect, trage-mi-o atunci.

- Uite, doar m-ai masturbat niţel,... hâţ-hâţ, hâţ-hâţ, hâţ-hâţ, în joacă, precum o fetiţă obraznică şi fiţoasă şi mi s-a întărit penisul!

- Da, eşti prompt în reacţii. Am simţit şi eu, pipăindu-l şi mângâindu-l, că se-ntâmplă ceva; Tibi, neastâmpăratule, într-adevăr, ce erecţie puternică!!! strângea femeia falusul, prin pantaloni. *Alfons*... sau Tibi... - drace, cum să-ţi mai spun, oare?...

- Zi-mi Tibi, căci am ieşit din schimb, se pare.

- M-am zăpăcit. Iartă-mă, dar,... oh!... vreau să rămâi în schimb, vino repede în dormitor şi... trage-mi-o!!!

- Potoleşte-te, Renée; persoana de la intrare este soţia mea căreia îi datorez credinţă şi respect!

- Poate... sau nu. Conform calculului probabilităţilor, şansele ca Mona să fie la uşă, întreţinându-se cu Alfons... „Ei, cum ţi se pare, Mona, scumpo, gazonul tip Wimbledon de pe peluza noastră?... Să mai adaog, după părerea ta, niţel îngrăşământ în primăvara următoare?... Dar crezi că brăduţii argintii au mai crescut?... Faţă de brazii obişnuiţi, ăştia sunt mai delicaţi şi se înalţă mai greu.” sau „Aoleu, Jana, menajera, a uitat să strângă rufele de pe frânghie! Scuze, Monica, sunt jenat că trebuie să-mi admiri *boxerii*, inclusiv pe ăia, găuriţi în fund şi definitiv îngălbeniţi între picioare, fluturând ca nişte drapele cu doi craci în bătaia vântului!”, ...şansele, deci, sunt *fiftififti*, adică, favorabile nouă.

- Ce socoteli faci, Renée, zău aşa: „...*fiftififti*, adică, favorabile nouă.”! Eşti tare în calculul statistic.

- Lasă-mă să-ţi desfac fermoarul, altfel, îl rup cu dinţii şi să te văd, după aia, cum ajungi acasă cu prohabul făcut ferfeniţă! Să profităm de forma minunată în care se află penisul şi să adăugăm un nou lot de spermatozoizi proaspeţi în mine; lasă-mi câţiva şi între amigdale, ca o amintire, până la următoarea şedinţă, care va fi chiar luni, sper.

- Luni?... o sfeclise Tiberiu, la auzul informaţiei neaşteptate. Luni, zici?... Păi, luni, Renée, dragă,... cred că...

- ...suntem programaţi la amor, ca să rămân gravidă! îşi completă femeia partenerul, sigură pe sine şi cam iritată. Ori facem o treabă, ori ne astâmpărăm dracului, nu te mai dai a fi cel mai bun prieten şi mare *sculer* şi n-o mai facem. Parcă-ţi doreai „Indianul”-1938, al lui Alfons... şi vizonul meu, o blană de colecţie, de mare valoare, pentru Mona?... De ce oftezi?... Nu mă dau în lături ca să folosim acum,... un pic, măcar,... şi anusul strâmt (ei?...), ca să depozităm, ca o rezervă, câţiva dintre zglobii tăi în rect. (Fac ce pot, după cum vezi, să te tentez, ca să mă mai posezi încă o dată, Tibi!) Măiculiţă, m-au apucat poftele, clipocesc, de parcă n-am făcut amor de o zi întreagă; dacă mă mişc, ai să auzi, ciuleşte urechile! Haide, linge-mă, pentru început, ca să vezi ce se întâmplă prin părţile mele intime.

- Renée, am aflat de-a lungul a trei ceasuri, cât a durat partida de sex, zgomotos salutată de grupul din stradă, ce se întâmplă cu tine; sunt la curent! Ştii că te doresc şi eu; ţi-aş da jos chiloţeii, ţi-aş depărta pulpele, ţi-aş desface lăbiuţele, ţi-aş excita vulva cu degeţelul, te-aş linge cu mare plăcere chiar acuma, dar,...

- Poftim, linge-mă, de ce mai stai?... Treaba ta, Tibi, o să-l pun pe Alfons să mă lingă, cum s-o pricepe şi el, săracul; şi, dacă mă superi în continuare cu încăpăţânarea ta, o să-i sug şi... Nu te mai ţine, dom’le, de prohab, ca un disperat, că nu vreau să ţi-o mănânc! (Ba nu, mint, aş vrea.) Ce, eşti copil?... se enerva femeia, agăţată de pantaloni. Haide, să ne-apucăm de lucru: un scurt cunnilingus la început şi mă voi descărca pe limbuţa zglobie...

- Dar mi s-a iritat limba, Renée, de-atâta linsoare!... Abia de mai pot să vorbesc; nu-ţi par peltic în exprimare?... Chiar că-ţi place cunniligus-ul!

- Sigur, îmi place. ...un amor oral, mai lung, dar să nu te descarci decât parţial în guriţa mea, pasională,...

- Sunt foarte satisfăcut, deja, de ce i-a făcut guriţa pasională, penisului meu, la fel de pasional, mulţumesc; mi s-a umflat de la solicitare...

- ...o penetrare între fese,...

- Asta, da,... în fine, o idee bună! Mă surprinzi plăcut. Şi aşa umflat, tot ţi l-aş înfige acolo, chiar acum!

- ...aici nu mai vorbim de descărcare... şi, la sfârşit, o răzbatere între picioarele mele,... - uite, le desfac! -,...

- Iar desfaci picioarele, scumpă Renée?... privea Tiberiu, descurajat, coapsele mari, ostentativ şi neruşinat deschise.

- ...finalizată cu cedarea unei găleţi de spermatozoizi... - ăsta este planul pentru următorul ceas de-amor! Ei, prieten drag,... magistre priceput în chestiile astea, ce zici de ofertă?... Haide, nu te lăsa rugat, pune-mi zăbala, încalecă-mă, înfige-ţi pintenii şi călăreşte-mă din nou, voinicule, ca pe-o iapă-n amarnice călduri!

- Da, sigur, ne vom chinui, ca să rezolvăm... şi să fiţi mulţumiţi. N-ai grijă, îţi voi lăsa spermatozoizii pe unde vrei şi nu vrei, am să-i împrăştii cu amiciţie şi generozitate, am suficienţi, doar, încerca Tiberiu să-şi liniştească prietena ce părea că se apropie de o criză de isterie. Lasă-mi penisul,... te rog frumos, Renée, ca să nu ne surprindă cineva. Hai, fii fată înţelegătoare, abia de te-am posedat în toate chipurile, ce dracu’!

- Mai puţin cel anal! „Abia de te-am posedat în toate chipurile...”, îşi îngâna Renée partenerul. ...nu te mai umfla în pene, te rog.

- Da, mai puţin cel anal, ai dreptate. Uite cum facem, iubito...

Bărbatul se chinuia să desfacă degetele ce strângeau penisul prin stofa pantalonilor.

- Lasă-l! Poate oricând să intre cineva; necunoscând secretul nostru, puţini ar înţelege... bunele intenţii, mânate de gânduri curate. Opreşte-te, Renée, nu mă mai masturba,... vrei să-mi pătez pantalonii?... Este păcat să pierdem, fără rost, orice picătură de spermă, nu?... Da, vom mai încerca, până când vom reuşi să aveţi bebeluşul! Şi nu uita de rugămintea mea sinceră: mici şi dese reprize de sex anal intercalate cu...

- Bine, bine, am înţeles, poţi să-mi penetrezi toate găurile,... vezi cât de cooperantă sunt. Mulţumesc, dragul meu prieten, pentru înţelegerea ta. Ufff, ce erecţie formidabilă! Iartă-mă, Tibi, dar nu pot să-i dau drumul falusului, îmi este lipit de mână cu prenadez!

- Să vezi ce te *lipesc* eu, Renée,... fără prenadez! Mă scoţi din sărite cu încăpăţânarea ta!

- Ei, uite că nu-i dau drumul! se răsti femeia, teribil de aţâţată, cu ochii strălucind de amarnică pasiune. ...Nici ideea lui Alfons, cu filmul patimilor noastre, nu-i rea, cred că m-aş simţi special ca actriţă porno. Dacă nu îl vindem vreunui minister... - deşi, ce dracu’ nu poţi vinde statului, împărţind bacşişuri grase?... -, măcar să facem filmul pentru noi, ca o amintire, cum spunea şi bărbatu-meu... şi, peste ani buni, când n-o să mai fim tineri şi o să avem nevoie de stimulente, o să stăm la gura sobei şi o să ne excităm, uitându-ne la... Mi s-a încleştat în mână,... vreau, dar nu pot, să-i dau drumul!

- Lasă-l odată, Renée! Cum prinzi un penis, te loveşte strechea, femeie smintită!

- Şi nu ţi se pare normal?... Nu sunt smintită, sunt o persoană obişnuită, cu reacţii fireşti. De ce să pierdem timpul, *Alfons*?... Hai să mergem în dormitor, ca să..., să mai încercăm,... o dată, măcar; folosim patul, canapeaua fiind harcea-parcea făcută, după spusele lui Alfons. Ooooh, m-a cuprins un chef nebun de a-mi fi penetrate orificiile din nou!... Hm, facem o încercare, ce zici?... Nu uita că mâine este duminică şi nu o să ne vedem, iar până poimâine este vreme lungă. „Ce poţi face azi nu lăsa pe mâine!”, pentru că vorbeai de înţelepciunea populară; „Las-o pe poimâine...” va adăuga românul chibzuit, cu experienţă de viaţă. „...sau las-o baltă, de tot, că oricum nu interesează pe nimeni!” Ia să vezi tu ce o să mă doreşti în zilele următoare, când vei fi departe şi o să te tenteze, fără discuţie, o masturbare având ca suport amintirea corpului meu... Sau o să profite Mona, poate îl faceţi voi pe al cincelea, dacă eu nu rămân gravidă, sărmana de mine. Hm,... sunt cam pizmoasă, iartă-mă.

- Ha, ha, ha. Cum ai spus că eşti, Renée?...

- Pizmoasă, pizmoasă, am pronunţat clar, nu sunt peltică, ca tine, deşi mi-am folosit şi eu, din plin, guriţa. Haide, Tiberică,... la fapte! Îl trimitem pe bărbatu-meu să ude gazonul, deşi asta au făcut grădinarii,... la film nu vrea să mai meargă, s-a săturat, zice că a văzut toate filmele, şi bune, şi proaste, din Bucureşti,... fericitul!

Femeia îl privea rugător pe Tiberiu, cu ochii mari şi umezi, întocmai ca ai unei căprioare aflată la primul rut, agăţându-se, ca de o speranţă, de penisul zdravăn al lopătarului de alături.

- Uite..., propuse ea înfierbântată de ideea nu tocmai originală. Dacă avem noroc şi la uşă nu este nevastă-ta... Sunt sigură că nu este Mona!

- Cum poţi să fii aşa de sigură?!...

- Sunt grădinarii, frate, se tocmeşte bărbatu-meu cu ei, ca să nu rămânem în fundul gol după ce îi plătim. ...Ori îl trimitem să plimbe câinele vreo două ore,...

- Ziceai ceva de-o oră! Ai lungit-o acum?...

- O oră, două, vedem noi. ...se va duce cu siguranţă, dragul de el, atât de mult îşi doreşte un copil; sau, de ce nu, îl lăsăm să stea cu noi, ca să se uite cu ochii bulbucaţi, ca la broaşte, voaieuristul, să fie sigur de seriozitatea strădaniilor comune şi să ne încurajeze, eventual,... de parcă de asta avem nevoie. Prin bunăvoinţa ta, magistre, ar putea fi, pentru Alfons, prima lecţie de cunnilingus,... ţii minte ce te-am rugat, nu?...

- Oooofff!

- Îl expediem, apoi, să-şi citească tabloidele în grădină şi să ţină galeria străzii la distanţă. Am să te las să mă şi sodomizezi, după un sex oral serios... - două cireşe puse pe acelaşi tort pentru cel mai bun prieten al familiei noastre! -, dacă penisul tău se arată cooperant. Sigur, de ce să mint, nici mie nu-mi displace sexul anal. Haide, dacă ai sânge în instalaţie şi nu apă chioară...

- ...ori zer,...

- ...ori zer, bagă-mi un copil în pântece! Trage-mi-o, te implor, *Alfons,*... trage-mi-o din nou, iubitule. Trage-mi-o, trage-mi-o, trage-mi-o, de câte ori să-ţi zic, surdule, insensibilule... şi impotentule?...

Dar uşa se deschise şi...

- Mona!...

- Bună ziua la toată lumea! salută soţia lui Tiberiu, stricând dintr-o dată, cu inconştientă cruzime, planurile urzite alături. Ei, dar ce gălăgie faceţi, despre ce *trageri* să fie vorba, asupra cărui subiect nu vă înţelegeţi, iară?... Aveţi-vă ca fraţii, bine v-am găsit, prieteni! Speram să mai fii pe-aici, Tibi...

- Da, da,... sigur, aici sunt, Mona. *Trageri*, zici?... Mda, *trageri*... Ei, schimbam o vorbă cu Renée,... spunea săăă... *tragem* linia,... da, pentru nişte socoteli mai vechi,... ăsta era subiectul; fleacuri, desigur,... nimic important. Păi, unde puteam să fiu, scumpo?... Ţi-am zis, la plecare, că vreau să-i salut pe prietenii noştri.

- Bună, Mona,... bine-ai sosit. De mult nu ne-am văzut, ce surpriză plăcută ne faci! se bucura, complet fals, Renée („Sper că n-a remarcat nimic inoportuna asta?...”), înghiţindu-şi dezamăgirea împreună cu o grijanie legată de măicuţa Monei, dosită la doi metri sub pământ; eliberase în viteză falusul lui Tiberiu, făcându-şi de lucru acum, casnic, plină de firesc, cu aranjarea pernelor canapelei, în faţa musafirei. Ce mai faci, măi, Mona?...

Luîndu-şi repede seama, însă, Renée îşi domină zăpăceala şi se întoarse în întâmpinarea prietenei, urmată de Tiberiu; „ţoc!”, „ţoc!” se pupară doamnele cu dragoste, reuşind să nu se atingă niciun pic. „Nu, n-a

observat nimic, se pare,... cine ştie la ce sculă îi este şi ăsteia capul,... ca şi mie. Mai are dreptate şi scumpul de Tibi, trebuie să fim prudenţi.”

- Ce să fac?... răspunse Mona, sărutându-şi în treacăt şi bărbatul. Sunt prinsă cu casnicia şi problemele ei. Avem gospodărie grea, dom’le,... şase guri de hrănit, plus servitoarele; nu-i uşor. Astăzi, sâmbătă dimineaţa fiind,... deci, mai liberă,... am fost cu ăia mici la un film de desene animate, apoi i-am condus la lecţia de înot; aflându-mă prin apropiere, mi-am zis că nu ar fi rău să trec pe la voi, ca să schimbăm o vorbă, să mai aflăm de una, de alta.

- Bine-ai făcut! Ne-ar fi plăcut şi mai mult dacă ai fi adus *trupa* cu tine, ştii doar cât iubim copiii!...

- Ei lipseau aici! Sunt ruptă de oboseală la un sfârşit de săptămână în care, dacă ar fi posibil, ar trebui să mă odihnesc şi eu, ca toată lumea; după cum bine vedeţi, nu este posibil... Asta fac! se plânse musafira, aşezându-se comod într-un fotoliu. Uite, Tibi, dragule, stai şi tu aici, lângă mine.

Tiberiu se aşeză supus, camuflându-şi cu greu umflătura din pantaloni; Alfons remarcase situaţia incomodă şi, amabil, grijuliu şi recunoscător, produse o diversiune, atragând atenţia musafirei către altă direcţie, până la intrarea lucrurilor pe un făgaş normal.

- Nu bei ceva, Mona, ca să mai uiţi de groaza de probleme cu care te confrunţi?... îmbie gazda, arătând spre barul bine garnisit. Chiar, nu sunt uşor de hrănit atâtea guri în familia voastră. Voi doi mai mâncaţi pe la restaurante, pe unde apucaţi, în timpul zilei, ca vai de voi; apropo, la „Doina”, la „Noblesse”, la „Vacamuu” ori la „Osho Fish” cum se mai mănâncă?... Ia un păhărel, ca să te remontezi; uită-te tu la stimulente...

- Mmmm, ia să vedem, se îndreptase Mona, curioasă, către bar, căzând în capcana diversionistului Alfons. Măi, dar chiar aveţi de toate! Nu, nu, Alfons, „Chivas”-ul de 12 ani nu-mi place,... de 18 ani n-aveţi?!... Este singurul care merită gustat, să ştii de la mine. Mă mir că v-a scăpat. Păi, cam aşa-i la noi, în România,... abundenţă! Ştiaţi că Jeffrey Franks, de la misiunea *fe-me-i,...* omul şcolit la trei universităţi americane din Ivy League şi care învârte cu lopata porcoaie de parale, dar care poartă pantofii găuriţi în talpă, când a sosit la Bucureşti şi a văzut automobilele de pe străzi, a fost convins că maşina naţională este „Range Rover”-ul, şi nu „Logan”-ul?...

- „Range Rover”-ul?!... Exagerează domnul Franks, cum să fie „Range Rover”-ul maşina noastră naţională?!...

- Sigur, sigur,.. exagerează americanul!

- Păi, în Bucureşti sunt la fel de multe *merţane*, Audi-uri, dar şi B.M.W.-uri,...

- ...la fel de multe „Bentley”-uri şi „Porsche”-uri,...

- ...„Ferrari”-uri şi „Jaguar”-uri, trebuia să caşte mai bine ochii omul *fe-me-i*-ului, că de-aia l-au trimis şefii lui aici. Ei, o fi trecut şi el, în grabă, pe Radu Beller ori prin Primăverii, ca să bea o cafeluţă la un local de fiţe, alături de Syda şi Eba, Poponeţ, Gina Pistol, Pepe şi Raluca Pastramă, Irinel şi Oana Zăvoranu...

- Ba nu, ba nu, a mers şi în Cotroceni, Aviatorilor ori Kiseleff, dar şi în cartiere mai puţin selecte. „‹Range Rover›-uri şi iar ‹Range Rover›-uri, negre şi impecabil lustruite!” zicea mormonul Jeffrey Franks. (I-a atras atenţia unul, cu o domnişoară buzată la volan...)

- Ha, ha, ha. Bine că nu i-a ieşit în cale şi „Lamborghini”-ul cu care se vântură prin urbe pârlitul de Honorius!...

- Abundenţă, da, este în Românica... - deşi „Chivas”-ul vechi vă lipseşte,... ăsta-i un reproş, Alfons! -, dar toţi, de la vlădică până la opincă, ne plângem de sărăcie; sigur, nu este cazul vostru, o să vedeţi imediat la ce mă refer. ...Nu, mulţumesc, gin nu beau niciodată. Parcă, regina-mamă a Marii Britanii a trăit peste 100 de ani, - fie-i ţărâna uşoară! - încercând zilnic câteva păhărele din băutura asta; eu, una, nu mă omor după ea. Mă uitam aseară la *tivi*,...

- Mai ai timp de *tivi*?!...

- Ei, aşa, printre picături şi doar cu coada ochiului, înainte de a adormi ruptă-n două de oboseală. Mă uitam, deci, la *tivi*, nu mai ştiu pe ce canal,... că aicea voiam să ajung, ...la nişte nenorociţi cu 12 copii de undeva, din Moldova, de mai sus de Vaslui. N-aveţi idee ce se mai miorlăiau de lipsuri, dându-se pârliţi autentici, deşi încasau alocaţia de la stat,... ţineţi-vă bine şi fiţi atenţi,... de 12 ori, nu-i aşa?...

- Da, da, ai dreptate. O alocaţie înmulţită cu 12 face o sumă lunară frumuşică, care pe oricine ar tenta!

- Este?... (Aoleu! Pentru că veni vorba, am uitat să ridic de la oficiul poştal alocaţia pentru ultimele 3 luni...) Cârcotim în fel şi chip, dom’le, asta-i realitatea: ba că nu-i aia, ba că nu-i ailaltă,... ba că nu avem morfină pentru canceroşi, ba că gazul metan şi curentul electric se scumpesc pe zi ce trece,... ba că *Băşică* şi gaşca fură ca-n codru, ba că nici ăilalţi, de dinaintea *portocaliilor*, nu s-au lăsat mai prejos, că de-aia a câştigat alegerile, în 2004, unul fără de carismă cum e *Băşe*, că se săturase lumea de matrapazlâcurile şi aroganţa lui *Năstase-patru-case*,... ba că-i secetă, ba că sunt inundaţii,... ba că sistemul sanitar funcţionează prost, ba că vrem să-l privatizăm, vânzându-l pe nimica toată ştim noi cui,... suntem neîntrecuţi, ca neam, în chestiile astea! ...Da, Alfons, ai dreptate, excelentă idee, un „Martini” este foarte potrivit; un „Martini”, dar şi cu o măslină în el, aşa cum bea lumea bună din filmele americane. Văd că aveţi pahare noi pentru „Martini”,... aţi uitat, însă, să le dezlipiţi etichetele.

- Etichetele?!... Aoleu, n-am observat...

- Pune-ţi, Renée, dragă, menajera la treabă, că-i cam puturoasă. Chestia cu măslina în paharul cu „Martini”..., sunt snoabă, este?... Snoabă, dar şi terminată, zău aşa! Dragul de Tibi, soţul meu şi prietenul vostru bun...

Cu buzele nostim ţuguiate, Mona îşi sărută bărbatul pe vârful nasului, în timp ce Alfons turna băutura în pahar.

- ...a avut grijă şi m-a pricopsit cu patru copii, de mă simt ca moldoveanca cu cei doisprezece şobolani şi... ocupă-te de ei, fetiţo! Am început şi eu să mă plâng, ca tot românul. Unul dintre puştii noştri, de exemplu, doreşte să-i citesc o poveste cu zâne bune şi frumoase, dar fără balauri, căci dihăniile îl sperie, după ce a văzut filmul lui Spielberg,...

- L-am văzut şi eu de 30 de ori, în ultimele 4 luni! sări Alfons, încercând să nu verse „Martini”-ul din paharul conic, cu piciorul subţire, incomod de lung. Mie mi-a plăcut: spectaculos, efecte speciale interesante, trucaje uluitoare. Scena cu avocatul halit de dinozaur m-a uns pe inimă, să fi fost de-adevăratelea nu era rău.

- Nu ştiam că te interesează aşa de mult filmele, Alfons.

- Ei, mă interesează, nu mă interesează, eu trebuie să le vizionez!

- ?!... Parcă ai fi critic de cinema. ...altul vrea să facă pipi, chiar în timpul ăsta, dar numai la oliţa model IKEA, albastră cu floricele galbene, a surioarei, care refuză s-o împrumute pentru că tocmai tronează pe ea, împuţind dormitorul şi, oricum, ştie că lucruşoarele astea sunt personale, nu se dau de la unul la altul; domnişoarei trebuie să-i spăl urechile ca să nu încolţească fasolea acolo şi să mă facă de râs la *chindergardăn*,...

- Ce frumos şi cu cât drag vorbeşti de copilaşii tăi, Mona! se entuziasma Renée, la gândul că, în curând, după atâta sex profund, petrecut cu soţul prietenei, ar putea deveni şi ea mămică. Oh, ce mi-aş dori să am problemele tale...

- O să le ai, îţi va veni vremea, bănuiesc că lucrezi la asta.

- Bineînţeles, bineînţeles, mi-o trag de câte ori pot...

(„...chiar cu coiosul de bărbatul tău!” adăugă Renée, în gând, cu nejustificată maliţiozitate.)

- ...iar cel de-al patrulea, cel mai mare, normal, îmi cere detalii despre viaţa sexuală a şerpilor, prin comparaţie cu a broaştelor ţestoase de apă. (Mă documentez pe „Nature Channel” şi pe Internet ca să fac faţă întrebărilor.) Simt că mă apucă pandaliile! Să n-aveţi impresia că cele două bone importate, una din fundul Filipinelor, cealaltă de la Bangkok, din Thailanda, plus bucătăreasa şi menajera,... astea sunt de-ale noastre, autohtone, una ardeleancă, alta bănăţeancă,... îmi sunt de mare ajutor; eu rămân baza,... cârcaşul, adică,... în casa noastră!

- Ei, sigur, dacă nu pui tu mâna să faci ceva, ceilalţi, deşi sunt bine plătiţi... După cum ai remarcat, menajera nu a dezlipit etichetele de pe pahare; le voi răzui eu, în după-amiaza asta, după partida de sex cu bărbatul meu...

- Aveţi planuri mari, deci, pentru după-amiază...

- Da. ...şi i le voi arăt puturoasei: „Cum îţi plac acum, Jano, paharele de ‹Martini›?... Nu ţi se pare că arată altfel, oare?... M-am făcut de râs din cauza puturoşeniei tale, nesimţito! Să-ţi mai torni un păhărel ştii s-o faci, când stai răsturnată în fotoliu, zgâindu-te la telenovele, dar să pui mâna la treabă...? Te ard cu 10%, la salariu, fato!” Da, eu trebuie să le rezolv pe toate. Mie-mi zici, Mona!...

- M-am săturat, vă spun cinstit; să nu mai aud de ştrengarii mei! Uneori, stau şi mă gândesc dacă nu era mai bine fără..., ca voi, dom’le, nicio grijă n-aveţi, trăiţi fericiţi unul pentru altul. Vreţi să faceţi shopping-ul la Milano, Londra ori Dubai,... sus, în primul avion care decolează şi, peste 3-4 ceasuri de zbor, vizită de voie în magazine,... vă vine pofta să vă prăjiţi la soarele din Halkidiki,... urcaţi într-un automobil uriaş şi comod din garaj, achitaţi, în tranzit, şpăgile cerute tradiţional de vameşii şi poliţiştii bulgari şi, la prânz, sunteţi pe plajă,... vi s-a făcut chef de o porţie de calcan

proaspăt, de voi pescuit,... îmbarcarea rapidă pe iahtul personal şi trei zile plutiţi, nederanjaţi de nimeni,... poate de braconierii turci ori de domnul Copos aflat, ca şi voi, pe bărcuţa lui, în largul mării! Este aşa sau nu?...

- Mona, dragă..., interveni Alfons în discuţie. ...lucrurile nu stau cum spui tu. Ne dorim mult un copil şi depunem eforturi pentru a-l avea.

- Ei, mai lăsaţi-mă, dădu soţia lui Tiberiu din mână, a lehamite. Ştiţi, ca să nu mai avem probleme în viitor... - patru ne sunt suficiente. Nu vreau să ajung ca iepuroaica de la Vaslui, cu duzina de guzgani prin preajmă! Deşi, dacă socotim câte parale încasează de la stat şireata de moldoveancă...-...

- Nu uita să mergi la oficiul poştal pentru a ridica alocaţiile! îi aminti Renée prietenei, grijulie.

- Sigur. ...m-am gândit, la un moment dat, să-mi fac o operaţie de legare a trompelor.

- Nu este cea mai bună soluţie, Mona. Vorbeşte lumea că legarea trompelor are urmări în timp,... cel puţin neplăcute.

- Aşa am auzit şi eu. Ai şanse să te îngraşi după chestia asta, spun unii; alţii, te sperie cu boli, prin zona de jos. O fi aşa, n-o fi, noi am rezolvat problema, de ceva vreme, alegând altă cale. V-a zis Tibi?... Nu le-ai spus nimic, măi, discretule?...

Galben ca ceara, Tiberiu negă, scuturând capul cu necontrolată spaimă.

- Păi, vă pun eu imediat la curent: acum cinci luni, parcă,... îşi începu Mona povestea, fără să observe disperarea ce-i cuprinsese subit soţul. ...da, da, era începutul lui martie, după ce mi-am schimbat automobilul,... apăruseră „Audi”-urile noi,... SUV-urile „Q7”, parcă sunt autobuze, nu?..., şi-mi doream unul; cu ăsta am venit, de-abia am reuşit să-l parchez într-o staţie, negăsind alt loc disponibil. L-am parcat, după nu ştiu câte manevre, dirijată de câţiva binevoitori... „*Ia, cocoană, volan dreapta un sfert de tură! Un sfert de tură nu înseamnă o optime, cât ai luat dumneata,... mai ia niţel, proasto!*” Şi, proasta, adică eu, a mai *luat*, până la un sfert de tură. „*Buuuun,... acu’, imediat stânga! Stânga,... stânga, complet, femeie,... parcă ai din lemn făcute mâinile! Aşa, aşa,... dă-n spate,... dăi, dăi,... dăi, dăi,...*”, dădeam, dădeam, conform indicaţiilor, „*...merge, merge,... ia niţel volan dreapta,... n-ai julit-o decât oleacă de scheletul staţiei, e ochei,...*”, păi, cum e *ochei*, dacă am julit-o?!..., „*...merge, merge, acum ai pierdut oglinda stângă, de-aia s-a auzit zgomotul,...*”, oglinda,... vai de mine?..., „*...face, pe puţin, 400 de euroi,...*”, ştiu cât face o oglindă de „Q7” şi va afla şi bărbatu-meu!, „*...lasă că ai cu ce s-o plăteşti, eşti plină de parale,...*”, de-aia e bine să te plimbi cu „Logan”-ul, nu bate la ochi, „*...dăi, dăi,... ai înfundat portbagajul, bravo. Nu! Nu! N-ai unde să mai dai înapoi că ai proptit-o în stâlpul de iluminat public, toanto!*”, oh, ce rău îmi pare, dar chiar în tine voiam s-o proptesc, boule!, „*Nu trebuie să te bagi, ca să faci bine...*”, facerea de bine..., „*Exact, exact, nu eşti complet proastă. Lasă, nu vă plâng eu pe de-alde voi, Dana Săvuică, Monica lui Irinel ori Romanitza,... pagubă-n ciuperci, precis aţi achitat full cascoul!*” Nostim, nu?... Apropo, de binevoitorii ăştia: ce se întâmplă, frate, la voi pe stradă de este atâta lume, excitată, parcă, adunată la un loc?...

- Aha, deci ţi-ai *tras* un „Q7”, Mona?... se amărî Renée, ignorând întrebarea prietenei. N-am ştiut, nu mi-ai spus nimic,... şi mai zici că mi-eşti amică adevărată!... Auzi, Alfons, dragule, vreau şi eu un „Q7”, exact ca al Monei, doar culoarea să difere! O să-l vedem în staţia de troleibuz, unde l-a parcat, o să ne prezinte performanţele şi vom cumpăra unul, cu acelaşi pachet de dotări, dacă nu se poate ceva în plus.

- Lasă-l dracului de „Q7”, Renée,... crezi că „Navigator”-ul tău este mai prejos?... sări Mona în ajutorul lui Alfons, văzându-i chipul dintr-o dată crispat („Aoleu, să cumpăr şi un ‹Q7› pentru flotila noastră?...”). Parcă asta conduci, un „Lincoln Navigator”, cât o locomotivă „Pacific” de mare, nu?... Te-am văzut acum o lună, în parcarea de la „Hilton”; te bălăcăreau unii, cu două „Logan”-uri nenorocite, pentru că ocupasei câteva locuri dintr-o dată. Poţi să faci şi mutări de mobilier cu hardughia ta, dacă vrei să scoţi parale.

- Da, da, ar fi o idee,... felicitări, Mona! îşi freca mâinile Alfons, bucuros de diversiunea creată. Când te nimereşti, Renée, în zona unui hipermaket şi vezi pe unii, săracii, că se învârt de colo-colo şi nu au cu ce transporta un frigider, o cadă de fontă, lemne de foc, brichete şi peleţi, un boiler electric, un mesteacăn în hârdău, un şifonier ori mobila unei bucătării, un rezervor elegant pentru hazna, 100 bucăţi de lemn câinesc, pentru un gard viu,... îţi vei oferi imediat serviciile, cu amabilitate: „Ia uitaţi-vă, poporenii mei, ce maşinuţă pune doamna la dispoziţia voastră! Nu vă place?...” şi amărăştenii vor căsca ochii cât cepele la „Navigator”, fericiţi de pleaşca picată-n cap. „Unde aţi vrea să vă ducă doamna şofer,... Bragadiru, Fundeni-Fierbinţi, Corbeanca, comuna Berceni, Baloteştii ori Chiajna, Ciorogârla,... ia ziceţi?... Hai, hai, nu vă codiţi, că n-o să iau pielea de pe voi. Ne înţelegem, sunt vremuri grele pentru toţi, chiar şi pentru politicieni,... oameni suntem, doar.”; şi te întorci aici, în Primăverii, cu un ban în buzunar, cinstit câştigat şi deloc impozitat!

- Este?... Nu uitaţi că eu v-am dat ideea şi am dreptul la comision.

- 15%.

- 15%, de acord. ...Deci, acum cinci luni, cum începusem să vă povestesc, mi-am obligat partenerul să meargă la un specialist, să-şi facă o simplă vasectomie. A costat câteva mii de euro la o clinică particulară israeliană din Dorobanţi... - 5-6 mii, Tibi?... - ...şi gata, dom’le, nu mă mai doare capul!

- Pardon?!... Paaar-dooon?!!!... bâguia Renée, privind uluită când la Mona, când la Tiberiu. Vasectomie?!!!... Vasectomie!!!... Tibi,... Tibi, prietenul nostru bun... şi de încredere,... fratele nostru... Tibi?!... Alfons... Alfons, ai auzit spusele Monei?!... Vasectomie?!...

- ...?!!!

- Cum, Tibi?!!!... Acum cinci luni, Tibi,... la începutul lui martie, după cum spune Mona, i-ai cumpărat ei, mai întâi, „Audi”-ul Q7,... cât un camion, de de-abia a reuşit, sărmana, să-l parcheze în staţia de autobuz... - de ce n-o face Primăria, oare, staţiile mai mari?... - şi-apoi,... apoi, aţi plătit *cash* câteva mii de euro israelienilor din Dorobanţi pentru... Tibi!!!... *Cash*,... israelienilor..., 5-6 mii de euro, fir-ar să fie?!!!...

- Şi ce dacă am plătit 6 mii de euro israelienilor?!... veni rândul Monei să se mire. Cuiva trebuia să plătim operaţia, nu?... Noi am plătit frumuşel,

cu inima şi portofelul larg deschise, israelienilor care ne-au rezolvat problema la clinica din Dorobanţi; a fost o reuşită, pot spune. Da. Ce e cu voi?... Israelienilor, da. Doar nu sunteţi, mă, antisemiţi?....

- Cum să fim,... antisemiţi?... An-ti-se-miţi, ai zis, Mona?... Vai de maica noastră,... numai *Băşică* aruncă afurisenia asta asupra duşmanilor politici, când nu mai are altfel cum să-i desfiinţeze: „Este un antisemit!”

- Ei, nu este cazul meu...

- Nu suntem antisemiţi; cum poţi să crezi aşa ceva despre noi, Mona, dragă?... Este ca altădată, când te lichida cineva, aruncându-ţi în faţă (cu martori, desigur): „Chiabur îmbuibat!” sau „Legionarule!” ori „Duşman de clasă!”; o ştiu de la babacii mei. Acum ţi se spune simplu „Antisemitule!” şi poţi să fii sigur că ai încurcat-o. Antisemiţi, hm,... ferească Dumnezeu să te audă cineva! Deci, ţi-ai făcut vasectomie la israelienii din Dorobanţi, la începutul primăverii,... Tibi?!!!...

Renée şi Alfons se priveau zăpăciţi, nevenindu-le să creadă cele auzite; îngrozit, Tiberiu căuta o gaură de şoarece, în care să se ascundă cât mai repede.

- Nu v-a spus nimic?!... se mira şi Mona, ocupată cu „Martini”-ul ei, fără să remarce agitaţia şi tensiunea iscate în încăpere. Ei, ca orice mascul vanitos, s-a jenat, probabil, de situaţie tăuraşul meu...

Şi, plină de mulţumire pentru remediul găsit, îşi sărută iar soţul.

- Păi, bine, măi, Tiberică, celor mai buni amici ai noştri puteai să le povesteşti prin ce-ai trecut, nu trebuia să te jenezi aşa, ca un adolescent cu caş la gură şi acnee purulentă pe obrăjiori-ţi trandafirii. Când le-am ascuns noi, lor, ceva, introvertitule?...

- Chiar la începutul lui martie, când aţi cumpărat, *pe şestache*, superbul „Q7”, cât un camion de mare,... mormăia încremenită Renée, rămasă cu privirea pierdută în gol. ...în timp ce eu mă foloseam, ca o pârlită, de vechiul „Navigator”.

- Da, asta a fost rezolvarea problemei noastre: vasectomia! îşi întări Mona spusele, pentru a nu lăsa dubiu asupra soluţiei alese. Vasectomie, dragi prieteni,... ieftin şi bun.

- Vasectomie, spui,... în Dorobanţi, la...?

- ...la israelieni, da. (Nu începeţi, măi, iar cu „...israelienii din Dorobanţi...”, ce nu sunteţi zdraveni la cap?...) Şi de-atunci facem amor, dom’le, fără restricţie. Când îmi vine pofta, nu stau pe gânduri, alung copiii prin curte, la joacă,... „Cărăbăneala, *kids*, căci măicuţa şi tăicuţul au treabă acuma!”,... cu bona filipineză ori thailandeză după ei, mă despoi la iuţeală, mă trântesc pe unde apuc, de preludiu nu am nevoie, desfac picioarele sau întorc fundul, depinde de cheful de moment, şi-mi pun bărbatul să stea cocoţat pe mine, fără teamă de necazuri! (Deşi, ca un amănunt intim... - vouă pot să vi-l spun, nu mă jenez! - ...Tibilică este cam ostenit de câtăva vreme! Hai, măi, nu te ruşina, se mai întâmplă; stressul afacerilor, probabil... ori... Sper să n-ai vreo amantă, ticălosule, am să pun un detectiv pe urmele tale, să ştii!...) Păi, altfel nu se mai putea, căci la noi, anul şi copilul, oameni buni!

- Vasectomie...

- Da, da, vasectomie. Am ajuns ca, de frica unui nou plod în echipa noastră, să-mi cumpăr un vibrator cu care să înlocuiesc riscantele servicii ale lui Tibi.

- Ţi-ai cumpărat şi vibrator...

- Este cel mai puternic model al gamei, un „Westinghouse” original, consumă curent cât o maşină de spălat profesională şi are 25 de programe, în funcţie de poftele de moment. Săreau siguranţele de la tabloul electric, folosindu-l,...

- Săreau siguranţele...

- ...înainte de operaţia petrecută la israelienii din Dorobanţi! (*Pliiiz*, amicii mei, nu vreau să aud, din nou: „La israelienii din Dorobanţi, Tibi, prietenul nostru bun şi de încredere?!!!...”).

- La israelienii din Dorobanţi, Tibi, prietenul nostru bun şi de încredere?!!!...

- Dar nici eu nu mă lăsam: fugeam, despuiată şi desculţă, la parter,... ţac, ţac, ţac, apăsam pe clapetele de la tablou, curentul electric alerga din nou prin cabluri către aparatul minunat, urcam treptele în goană şi ia-o, fetiţo, de la capăt, cu vibratorul înfipt în vulvă, dacă eşti speriată de o nouă sarcină! Acum nu mai am nevoie de maşinărie, îmi ocupă degeaba locul în casă. Dacă te interesează, Renée,... ca o schimbare, din când în când,...

- O maşinărie...

- ...ţi-o ofer cu plăcere, este păcat s-o arunc, a costat o groază de parale, căci este un model performant, de top. (Când cumpăr, sunt adepta proverbului scoţian: „Sunt prea sărac ca să îmbrac haine ieftine!” Cumpăr lucru bun, dom’le, să ţină, nu mă zgârcesc la bani.) Deşi, nu cred că un astfel de cadou este igienic.

- (La *sex-group*-uri, când aceeaşi sculă intră prin mai multe guri şi vulve căscate, nu-şi mai pune nimeni problema de igienă.) Îţi mulţumesc, Mona, pentru atenţia amicală, dar am şi eu, ca orice femeie educată, o trusă de vibratoare performante în dulăpiorul din baie. Le folosesc câteodată,... ca şi colecţia de falusuri din lut, nişte antichităţi splendide şi, desigur, autentice,... când sunt singură acasă, - ce să fac şi eu?... -, Alfons fiind plecat cu afacerile multă vreme.

- Este normal să ai un vibrator în gospodărie, tot aşa cum trebuie să ai o maşină de tocat, o râşniţă de cafea ori o *piuliţă* pentru piper-boabe. Până la urmă, o fi avut niţică dreptate şi *muolduovianca* aia, de se miorlăia pe sticla *tivi*-ului, înconjurată de cei 12 mucoşi... „*Uamini buni, naviem aia, naviem ailaltî, naviem nişi di unili,... statu’ român iesti un stat-pungaş, numai sî ia ştie, di dat nu ni dă mai nichica... şî nişi măcar autuostrăzi din aistia, cum pânî şî-n Albania igzistî, nu cuonstruieşti...*” Uite, dacă tu nu-l vrei, îi trimit ei vibratorul, la Vaslui, prin „FanCourier”. Să nu crezi că-i complet proastă şi nu ştie cu ce se mănâncă...

Şi Mona sorbi din paharul cu „Martini”, ronţăind măslina culeasă cu vârful limbii, în timp ce Renée şi Alfons continuau s-o privească înmărmuriţi.

- Mmmm... Bun „Martini”-ul, îmi place. Dar, sinceră să fiu, nu pot să spun că-mi place şi ideea tâmpită, cu măslina trântită-n băutură, cine-o

mai fi avut-o, oare, ca să-şi bată joc de snobi, că alt rost nu-i văd?... Iar paharele „Martini” au un design imposibil,... ia uită-te ce picior înalt au, dar şi ce cupă largă! Dacă nu eşti atent,... zbang!... te trezeşti cu băutura pe fustă ori pantaloni. ...Măi?... Dar de ce vă uitaţi aşa la mine?!... Hm?... Ce, n-am pronunţat corect?... Va-sec-to-mi-e am spus, nu?...

- Vai de noi şi de noi! Va-sec-to-mie, Tibi, prietenul nostru de nădejde?!!!... Şi eu, proasta de mine, îţi promisesem „Indianul”... şi blana Lenuţei... Vasectomie!!!...

- Vasectomie, da, asta a fost. Pentru ce atâta mirare şi lamentare?!... Ce bâgui acolo, Renée,... vorbeşti în dodii, care *indian* şi care blană a Lenuţei?... Ce-i cu voi, dom’le, de ce-aţi rămas aşa, cu feţele atât de lungi?... Tibi, iubitule, eşti galben ca ceara! Ţi-e rău, Tibi?... Nu vă simţiţi, mă, bine,... aţi mâncat ceva, ce nu v-a priit sau...? Vreţi să vomitaţi?... Mergeţi la baie, băgaţi degetu’ pe gât şi deşertaţi-vă; o să vă simţiţi mai bine. Nu vreţi?... Doamne, dar ce se întâmplă aici?!... Sper că faceţi o glumă tâmpită cu mine şi suntem la „Camera ascunsă”,... mă speriaţi, zău aşa, dragi prieteni! Spuneţi! Să sun la 112?... Ce este, mă, cu voi?!... Uite, poftim, sun la 112!

**După o idee nostimă a lui Horacio Altuna, grafician argentinian. Atenţie: doar ideea este a lui Altuna, restul îmi aparţine! Am spus-o cinstit, ca să nu fiu vreodată acuzat de plagiat, ca d-l Mang ori ca d-l Ponta.*

Leguma din grădina Spitalului Municipal

„Bărbaţii îşi doresc din tot sufletul
o virgină
care să se comporte
ca o târfă în
pat.”

Edward Dahlbert

Leguma din grădina Spitalului Municipal

Parkingul Spitalului Municipal, ticsit de automobile în timpul zilei, de nu găseai liberă o fâşioară de asfalt, de jumătate de metru lată, unde să garezi scuterul de la „Delivery Pizza”, pentru 10 minute măcar, era aproape gol acum, la ora 22, când începea tura de noapte. Precaută, asistenta Ana Cialera oprise maşina la câţiva paşi de clădire, în lumina puternică ce răzbătea din hol; astfel, spărgătorii de automobile îi vor ocoli, prudenţi, rabla şi vor cotrobăi după roţile de rezervă cu anvelopele uzate, cricurile strâmbe de-atâta folosinţă ori trusele cu scule desperecheate pe la celelalte maşini, parcate în periculosul întuneric. (Mă rog, asta era părerea ei... „Aşa aş face eu: aş ochi o maşină făţoasă, de şmecheri, numai pe o stradă dosnică şi în beznă cufundată, m-aş chiombi în stânga şi-n dreapta şi, când mi-ar veni mai bine,... acum!, i-aş demonta rapid ‹Sony›-ul, „Blaupunkt”-ul ori ‹Pioneer›-ul super-performant, plus cele 6 boxe, ca să înlocuiesc cu ele anticul ‹Predeal›, cu 2 lungimi de undă, fixat cu şuruburi solide în bordul *dăcioarei* mele,... din 1987, dom’le. O fac, o fac, până la urmă, ca să ascult şi eu o muzică cumsecade pe banii altora, mai avuţi ca mine! Dă-i dracu pe şmecheri, nu suferă nicio pagubă, oricum au *full-casco* la maşină.” se îmbăţoşa asistenta, convinsă, totuşi, că n-ar fi în stare de asemenea ispravă.)

Trase geanta mare de pe banchetă şi trânti portiera care, încăpăţânată, refuză să se închidă complet. „Rabla dracului!...” scăpă înjurătura, printre dinţi, Ana fioroasă, privind uşa cu ciudă. „Iar s-a stricat; şi de-abia a reparat-o neisprăvitul de la service... sau asta a pretins când mi-a încasat paralele.” ‹*Gata, s-a rezolvat,... nicio treabă nu mai aveţi de-acuma cu portiera asta! Sunteţi bună de cinste, desigur...*› garantase el, cu siguranţă imbecilă. „Maică, măiculiţă, cu ce criză de competenţe o să ne confruntăm, curând!... Ăia, mai isteţi, în stare să rezolve cumsecade o problemă, s-au cărăbănit pe alte meleaguri, ca s-o facă acolo pentru alţii,... spanioli, italieni, englezi, francezi ori nemţălăi... şi, dacă a mai rămas vreunul, pe-aici, ăsta-i cu bagajele în vestibul, gata de plecare. Păi, nu ne-a sfătuit aşa, binevoitor, *jucătorul* de la Cotroceni: ‹*Duceţi-vă, dragi*

compatrioţi, unde vi se pare că e mai bine,... ubi bene ibi patria, doar de-aia v-aţi dobândit dreptul la liberă circulaţie! Duceţi-vă, răspândiţi-vă în patru zări, lăsaţi goală ţara strămoşilor voştri, picior de românaş să nu mai rămână, ca să poată veni alţii aici...› Care să fie ăia, oare?!... Ai să dai cu tunul,... bum-bum!, barabum!,... ca la Mărăşeşti, Mărăşti, Oituz, ţi-o zic eu, căci văd cum merg lucrurile, ca să-l găseşti pe ăla care să ştie ce trebuie, când trebuie şi cum trebuie ceva făcut. Şi individul ăsta (cu atâtea calităţi e bun de prim-ministru, dom'le,... să-l înscăunăm rapid, altul ca el nu mai găsim!), plin de mofturi şi fiţe,... normal, fiind aşa de curtat de o groază de lume!, pielea de pe tine o să ţi-o ceară ca să beneficiezi de serviciile lui. Ei, dar la omul sărac nici boii nu trag!...” Redeschise portiera, îşi luă avânt... acu' să vezi! ...şi o lansă către caroseria veche care, serios lovită, se cutremură din toate încheieturile - „Se alege praful de ruginitura mea, dacă mai repet figura!”; în urma tratamentului aplicat, zăvorul, întocmai ca un lider sindical aflat sub presiune politică (...şi ameninţat cu controlul averii), acceptase să intre în locaşul lui. Femeia privi atentă uşa care se încadrase în linia laterală a automobilului, se declară mulţumită şi răsuci cheia în broască, verificând-o prudent, ca de fiecare dată (deşi, o „Dacie”, ori o încui, ori n-o încui, tot aia e!).

Trăgând de geanta în care ceva metalic se lovea de o sticlă, zdrăngănind enervant în cadenţa paşilor, intră în holul pustiu al clădirii. O aştepta încă o tură de noapte în Secţia de Anestezie şi Terapie Intensivă a Spitalului Municipal. Scorpia de soră-şefă, Mimi Dănciulescu (nu scăpa nicio ocazie, tâmpita, ca să se laude cu o presupusă rudenie, prin bărbatu-său, cu *Danciu-gol* de la „Dinamo”), îşi făcuse obicei în a o repartiza numai în schimbul al III-lea, Ana, fără soţ şi copii, („Fericito! Nu bărbat, nu căţel, nu purcel, n-ai nicio grijă, capul nu te doare!”), putând fi, deci, prezentă pentru serviciul de noapte. A protestat, nu prea sonor, în limitele bunei cuvinţe, dar fără rezultat; s-a resemnat („Parcă vorbeşti la pereţi!”), ca să se obişnuiască, în cele din urmă, cu numeroasele ture de noapte, ca şi cu celelalte necazuri ale ei.

Îndreptându-se către ascensor, răspunse la salutul unui medic rezident apărut din casa scărilor.

- Săru' mâna, duduia Ani!

- Bună seara, dom' doctor.

O asistentă de la Chirurgie II, frumuşică foc, machiată cam exagerat, impecabil apretată din cap şi până-n picioare, chiar şi la ora târzie („Phiii, parcă-i scoasă din cutie, piţipoanca!”), coborî din lift, val-vârtej, după care, ignorând-o pe Ana („Asta nu zice nici *bonjur*, nici futu-te-n cur!), o apucă, precum copoiul, pe urmele calde ale vânatului; ei, o ceartă între amorezi, probabil. „Să nu te miri că doctoraşul o fi însurat,... chiar nu sunt la curent dacă este sau nu,... o avea un bebeluş pe-acasă, iar râia de asistentă,... numai sfârc şi pară, urlă hormonii-n ea, dracul îmbrăcat în haine de muiere, teribil de tentantă, deci, recunosc cinstit,... se pregăteşte să-i strice căsnicia! Nu s-a nimerit şi prin perimetrul meu vreunul de-ăsta, uşor de fraierit, ca să-i încurc socotelile vechi şi să-şi facă altele noi, cu mine...”

Ascensorul din oţel inoxidabil, oglinzi şi aluminium... - marca „Schindler”,... dar fără nicio legătură cu „Lista lui...”, cu o groază de

oscaruri în palmares, suspecte faţă de pelicula mediocră... -, montat odată cu reabilitarea clădirii („Dacă nu soseau fondurile europene, ne cădeau tavanele în cap şi se alegea praful şi pulberea de asistenţa noastră medicală!...”), se opri lin, fără zdruncinătură, la etajul al IV-lea unde funcţiona Secţia de Anestezie şi Terapie Intensivă. Uşile se deschiseră cu un fâşâit discret în faţa culoarului luminat de neoanele palide. „Nemaipomenită maşinărie, ‹Schindler›, ăsta...”, se minuna asistenta, cu gândul la liftul mizerabil din blocul în care locuia. „...aspectuoasă, dar şi eficientă! Nemţească, după nume,... ‹Schindler›,... ori elveţiană sau austriacă; tot un drac, o spiţă sunt toţi, deşi nu se ţin de neamuri!”. Trăgând de geanta zdrăngănitoare, ieşi din ascensorul perfect, îndreptându-se către cabinetul asistentelor.

Cu câţiva ani trecută de prima juneţe, mai înaltă decât majoritatea femeilor, Ana Cialera îşi purta talia cu oarecare semeţie. Dar, mândria pentru propria-i ţinută, o reminiscenţă a tinereţii trecute, se oprea aici: sânii, fermi şi potriviţi ca mărime, erau ascunşi între umerii ce dădeau premature semne că ar vrea să se încovoaie; croiala neinspirată a fustelor sau rochiilor acoperea urât şoldurile voinice şi fesele bombate - mai potriviţi păreau a fi *ginşii*! -, iar pantofii, niciodată cu toc („...şi-aşa sunt ditamai prăjina, tocuri îmi trebuie?...”), aveau comoditatea drept singură calitate, reuşind să strice, fără tăgadă, linia unor picioare altfel frumoase; părul şaten, înspicat de fire albe, ocolit de mâna coafezei, avea o linie neclară, iar faţa, cu început de ofilire, nu era acoperită de fard. În mod evident, Ana dovedea lipsă de interes faţă de felul cum arăta, spre neglijenţă, în timp ce răutăcioşii scăpau, pe la colţuri, termenul „şleampătă”, când făceau o referire la ea: „Păi Cialerica de la A.T.I. cum se scoală dimineaţa, dă cu oleacă de apă pe faţă... şi pe gât, probabil,... flişc-flaşc,... poate şi pe la subsuori, nu-şi ia în seamă părul precum mopul uscat, rămâne îmbrăcată cu pijamaua, ca să facă economie la ţoale, încalţă saboţii de spital şi-aşa o vezi ieşind pe stradă!”

După ce străbătuse cu paşi mari şi iuţi lungimea culoarului pustiu, de parcă ar fi vrut s-o măsoare cu compasul picioarelor, ca un topometrist, intră în cabinetul asistentelor, fără să bată la uşă, precum una de-a casei.

- Ahaha, iată-te; bine că ai ajuns, în cele din urmă! o luă în primire mai tânăra colegă, Nona Marinescu, aflată în spatele biroului metalic alb. Şi te-am rugat, doar, să vii mai devreme în seara asta! Of, Ana, Ana,... mi-ai promis ieri... sau ai uitat, ce naiba?...

Nou-sosita aşeză geanta pe taburetul acoperit cu vinil, imitând o piele de crocodil (albastru?!...), crăpat în mai multe locuri şi cu buretele ieşit afară după atâta folosinţă.

- Bună, Nona, îşi salută ea colega. Şi eu mă bucur să te văd la fel de mult. Nu, n-am uitat, n-am ajuns să mă *savarinizez*; nu te mai enerva atâta pentru zece minute de întârziere, îţi saltă colesterolul! Mi-a pornit greu rabla, de-aia am ajuns acum. A trebuit să chem un vecin, ca să arunce un ochi la ea,... la ora nouă fără un sfert; l-am scos din casă în halat şi papuci, îţi dai seama ce l-am deranjat pe bietul om?... Nevastă-sa s-a uitat strâmb la mine,... probabil că reacţia mea ar fi fost aceeaşi, dacă

cineva ar fi venit seara, târziu, la bărbatu-meu şi...: „Domnu' Benone, dragă,...”

- Benone îl cheamă pe mecanic?... se hlizea Nona, uitându-şi repede supărarea. Haios nume,... Benone!

- Nu ştiu cum îl cheamă, de fapt; am *scornicit* şi eu, la iuţeală, un nume, pentru farmecul scenei. Ba nu, ba nu, aşa îl cheamă, Benone. „Domnu' Benone,...”, deci, „...trebuie să plec la slujbă, unde mă aşteaptă ca să preiau schimbul colega şi prietena Nona Marinescu,... nu cred că ai auzit de ea,... care are *after* nişte aranjamente cu un playboy; ‹Dacia› mea dă rateuri, dar nu şi semne de pornire, de-aia te deranjez la ora asta. N-ai vrea, scump vecin, să vii, cu un patent şi o şurubelniţă, chiar şi în pijamale, nu te vede nimeni... - şi dacă te vede, ce?... Câte cucoane nu apar, la ‹MegaImage›-ul din colţul străzii, în capot, papuci şi părul pe bigudiuri aranjat?... -, ca să te uiţi..., poate faci o minune cu sculele personale şi-mi porneşte rabla?... Mă voi revanşa, cu o injecţie în curul dumitale sau al soţiei, dacă va fi nevoie, ori, poate,... cu o partidă de sex, domnu' Benone... - e mereu nevoie! -, în ghena de gunoi, când ne întâlnim pe palier,... eu, cu poalele săltate, matale, cu brăcinarele-n vine, dar puţica frumos ridicată lângă dosul meu, cam mare,... dacă nu-ţi par ofilită şi dacă mai simţi nevoia!...”

- Nostim dialogul, chiar asemenea parascovenii aţi vorbit?!... Şi te bate gândul, deci, să v-o trageţi prin ghenă, cu sacii cu gunoaie lângă voi?... Cam perverşi vecini, cam perverşi.

- Mda. Pitoresc, nu-i aşa?... Se înfundase un jiclor, am înţeles; omul meu a suflat în el, de i-au ieşit bojocii; benzina este de vină, după spusele domnului Ben cel Blând, deşi, n-ar trebui, căci o cumpăr pe bani grei numai de la „Shell”, de, parcă, aş avea un abonament tocmit la firma asta. De ce naiba „Shell”-România trebuie să fie de altă calitate decât „Shell”-urile din restul Europei, zău dacă ştiu...

- Răspuns simplu şi previzibil: pentru că la „Shell”-România lucrează operatori de-ai noştri, fato, pe care-i doare-n paişpe sau în pix, cum vrei s-o iei, de calitatea benzinei ce o vând, de ce se-ntâmplă carburaţiei din cauza asta şi, în general, de orice altceva,... în afară de propriul lor câştig, desigur! Nu ştiai?... Şi, dacă nu-ţi convine situaţia, n-ai decât să-ţi faci bagajul - văd că ai o geantă cu tine! -, să-ţi traduci între timp, dar repejor, diplomele, ca alte milioane de conaţionali şi să pleci la lucru, cu o companie aeriană *low-cost*, prin Olanda, de exemplu... În Olanda, da, unde-i sediul lui „Shell”-mamă, de care văd că eşti legată - se pot obţine în Ţările de Jos, la nivelul tău de calificare, cam 1500 de euro pe lună, după cum vorbeşte lumea; plus gărzile! ...Ei, dar toate astea trebuiau să se întâmple exact astăzi, când am şi eu un amărât de aranjament! reîncepu lamentarea Nona Marinescu, gesticulând cu nostimă exasperare. Nici ieri, nici mâine, nici altădată, dom'le,... nenorocitele de jicloare ale *limuzinei* „Dacia 1300” a domnişoarei Anei Cialera, asistent principal la Secţia de Anestezie şi Terapie Intensivă a Spitalului Municipal, au fost programate, de o forţă malefică, să se înfunde cu precizie chiar astăzi, la orele 21, când tocmai te pregăteai să mergi la serviciu! Şi l-ai mai deranjat şi pe vecinul Benone, sărmanul, în pijamale echipat...

- *Limuzina* „Dacia 1300”, zici, ofticoaso?... se dădea Ana enervată de sarcasmul amical. *Limuzină*, hm... Aşa-i, e lung drumul de la „Dacia” mea la un *Bemveu*, de exemplu, marca favorită a ţiganilor,...

- Diesel, neapărat!

- ...*Bemveu* diesel, desigur,... nu-l voi parcurge niciodată; dar şi mai lung e, Nona dragă, drumul de la *Nimic*, marca limuzinei dumitale, cu motorul cu 6 cilindri, dispuşi în V, şi tapiţerie din piele, la „Dacia” mea, 1300, model 1987! Ţi-am zis-o, ca să nu-mi mai jigneşti maşinuţa. Ei, dar tu ai mereu aranjamente, nu numai astăzi, Nona, fericito, îi aminti asistenta, zâmbind, necăjitei colege. ...aşa că nu-ţi mai face atâtea probleme. Ce bărbat normal la cap, dar şi în pantaloni, n-ar aştepta o fată ca tine?...

- Sper să mă aştepte, *normalul* meu...

- Hai, curaj, că nu-i nimic pierdut. Să uităm acum de domnul Benone şi de jicloarele *limuzinei...* - a fost bună când te-am dus, cu ea, la ţară, la tac-tu şi la mă-ta, n-ai stat să aştepţi în vânt şi ploaie, la *rată* sau prin gări, înghesuită ca ultima pârlită, ori la „Ia-mă, nene, şi pe mine, că uite ce bine făcută sunt!”, încărcată cu paporniţe cu brânză, urdă şi smântână, pătrunjel şi leuştean din grădină culese, dar pişate de căţei şi pisici,... *bio*, deci,... porumb pentru floricele, mălai şi făină, ouă şi găini proaspete, ecologic hrănite-n bătătura casei, nu-i aşa?... Echipează-te, amorezul te aşteaptă; la felul cum arăţi, suceşti şi capul unui eunuc, Nona, darămite... Apropo, cu cine şi unde spui, mă, că ieşi, iară?...

Sâcâită, colega îşi aduna repede portcheiul, trusa de pixuri colorate şi alte mărunţişuri, împrăştiate pe sticla mesei.

- Vino în vestiar, să ne schimbăm, propuse ea, aruncând privirea peste umăr, ca să se asigure că n-a uitat nimic. Îţi povestesc acolo... şi mai câştig ceva timp.

Ana ridică geanta grea, urmându-şi colega.

- Ce naiba cari în traista aia, aşa de umflată?... se interesă Nona, fără curiozitate, îndesându-şi în buzunar agenda cu sigla „ProTV”-ului imprimată pe copertă. Doar nu ţi-ai pregătit băgăjelul şi îţi iei valea, înaintea mea, către Vest, cu prima cursă „CarpatAir”, chiar mâine dimineaţa, cum au fost sfătuiţi sanitarii din România?...

- Ai făcut un fix cu cărăbăneala în Vest, ca tot românul căruia i s-a acrit de bogata, frumoasa şi nefericita lui ţărişoară; de fapt, cred eu, românului nu de ţărişoara cea binecuvântată cu de toate de bunul Dumnezeu...

- Ne-a dat destule, Săracul, ba ne-a băgat şi-n traistă, ca s-avem...

- ...ar trebui să i se acrească, ci de sine însuşi!

- Aferim, subscriu.

- Mda. ...Ce am în geantă eşti curioasă să afli?... Ei, doar câteva lucruri, de care am nevoie mâine, când ies din tură, la prima oră. Hai, spune odată, că mor de curiozitate... Cu cine zici, dragă, că te întâlneşti?...

În vestiar, Nona îşi scoase halatul alb; rămase îmbrăcată cu sutienul şi chiloţii, amândouă câte o bucăţică doar din acelaşi material alb, imprimat cochet cu figuri geometrice verzi. Un miros *fresh*, de deodorant sport („Rexona”?...), învăluia intim trupul frumos şi curat.

- Îţi spun,... dar rămâne între noi, să n-aud vreo vorbă, pe undeva, despre...

Ana îşi privi lung prietena, cu ochii scânteind de amicală indignare.

- Mă, Nona, ţie nu-ţi e ruşine?... Nu-ţi este?!... Aşa-i, eşti cam neruşinată, de mult m-am prins; dar, ce să fac, chiar şi neruşinată, eşti tot prietena mea şi nu mă lepăd de tine. Spune-mi, când s-a mai auzit prin spital ceva din discuţiile noastre, ca să să-mi faci acum recomandarea idioată?... Hm?... Zii cinstit! Când?...

Niţel încurcată, nefiind prea sigură de cât de enervată era Ana, Nona îşi privi la rândul ei colega.

- Ai dreptate, nu ştiu ce mi-a venit de-am spus asta. Da, mi-e ruşine,... deci, nu sunt aşa de neruşinată, hm?... E-adevărat, tu ai fost totdeauna discretă, recunoscu ea. Numai că eu, gură-spartă cum sunt,... eu sunt de vină! Lansez confidenţe în stânga şi-n dreapta, trăncănesc, ca proasta, cu alte proaste... - simt nevoia să mă dau mare, nu? E o trăsătură a neamului, fiind mărunţi şi neînsemnaţi!... -, deşi ştiu cât de invidioasă este lumea, iar după aia mă mir că se bârfeşte pe seama mea. Ăăăă,... cu cine mă-ntâlnesc?... Hm,... să-ţi spun, să nu-ţi spun?...

Prietena se uita strâmb de-alături.

- Bine, îţi spun, nu te mai zgâi aşa la mine. Sigur că-ţi spun; am glumit doar, ca să te irit, îmi place să enervez omul, sunt o perversă. Sunt perversă nu numai pentru că practic la greu amor oral şi anal, dar îmi place să te şi necăjesc! Păi, cu doctorul Zăvoianu mă întâlnesc, dom’le!

- Cu cineee,... cu doctorul Zăvoianu?!... Mă laşi mască, fată dragă. Ăsta-i playboy-ul tău, urâtu’ de Zăvoianu?!...

- Păi,... Zăvoianu, da.

- Vai de mine şi de mine! Poţi să ţi-o tragi în toate găurile, în vulvă, în gură sau în anus,... (ba chiar şi-n urechi!) şi nimeni nu te consideră astăzi perversă pentru atâta lucru, ci o femeie normală, amatoare de variaţie; dar dacă vrei să faci sex, sub orice formă, cu Zăvoianu, ascultă la mine, chiar eşti perversă!

- Ce spui, mă, acolo?...

- Doar într-o puşcărie de femei, condamnate pe viaţă toate, credeam că ar putea avea succes un nasol ca ăsta! Dar, uite că nu-i aşa: tu, bunăoară, nu eşti puşcăriaşă, ai destui tipi în jurul tău cărora le curg balele şi te întâlneşti, totuşi, cu Zăvoianu! O gagică frumoasă ca tine, măi, Nona,... ia uite, tată, ţâţe, cur şi craci la tine!

Ana şterse la iuţeală, cu admiraţie, o palmă peste fundul săltat al prietenei.

- Zici că ţi-o tragi şi-n anus?... Merită şi el o penetrare, la cât de bine făcut este.

- Au! căscase ochii Nona la fesa lovită. Bă, dar ce palmă grea ai!... Normal, eşti ditamai muierea. Te pomeneşti că-mi apare vreo vânătaie şi nu este momentul potrivit. Ce-ţi veni, dragă, de m-ai altoit aşa?!...

- A fost un semn de apreciere. Păi, câte femei au ce-ai tu aicea?... Şi tu..., cu Zăvoianu, mă?!... Ohoho, de-aia nu suflai nicio vorbă, bănuiai reacţia mea.

De atâta mirare, Ana uitase să-şi mai dezbrace hainele de stradă.

- Da, cu Zăvoianu. E urât, spui?... rămase Nona pe gânduri, uitând la rândul ei să se îmbrace de plecare. Şi ce dacă-i urât?... îşi reveni ea repede, totuşi. Oricum, un bărbat trebuie să fie niţel mai frumos decât dracu',... nu ştiu unde am auzit vorba asta.

- Nişte nasoli ca Zăvoianu au *scornicit*-o, te asigur eu.

- Este un tip de viaţă doctorul Zăvoianu, căruia-i place să se distreze... şi sper să facă dragoste destul de bine. Vom vedea. Mâine, la bârfa de seară, vei avea puse pe tavă toate informaţiile despre calităţile lui reale.

- Nu te agita, nu sunt interesată; numai când îl văd... Apoi, dacă şi bocciul ăsta face pe playboy-ul...!

Grimasa de pe faţa Anei imită un început de vomare.

- Degeaba zici tu, scârboaso, încerca Nona să ţină piept atacului, fără prea mult curaj. ...o groază de asistente şi chiar doctoriţe sunt moarte după Zăvoianu. Este un tip interesant...

- Zăvoianu,... zău, dragă?... Poate pentru că posedă un „B.M.W-X6”, totdeauna abia lustruit,... are, precis, un abonament la spălătoria auto din colţ!, şi face cadouri domnişoarelor frumoase, am auzit, nu se lăsa adversara nasolului de doctor.

- Ana, drăguţo, dar răutăcioaso, tot aşteptând sosirea prinţului călare pe armăsarul alb, viaţa trece, nu stă pe loc: azi e luni şi ne ofticăm că începe o săptămână de lucru, mâine-i deja duminică şi ne bucurăm că dormim mai mult, dacă nu ne aflăm în gardă,... acum suntem în ianuarie, la cap de an, cu reducerile mincinoase de preţuri, în mall-uri, şi decembrie... - „Jingle Bells”, „Merry Christmas!”, „O Tannenbaum...”, „Rockin' Around the Christmas Tree”, „Feliz Navidad” şi alte căcaturi de-ale societăţii de consum... -, sfârşitul aceluiaşi an, care parcă ieri a început, ciocăne la uşă: „Cioca-boca, cioca-boca, cioca-boca,... fetelor, puturoaselor, treziţi-vă, că fuge vremea!”. Suntem, încă, tinere, credem noi, dar pensia-i colea...

- Să ne luăm gândul de la pensie, pe viitor!

- Aşa-i; nu va mai avea cine să ne-o plătească. Rectific, atunci: să zicem, în loc de pensie..., vârsta de pensionare-i colea! Zboară timpul, ce mai şi de întors nu se mai întoarce, n-ai pe nimeni lângă tine, fato, şi... N-ar fi rău dacă ai prinde un armăsar între picioarele zdravene, un prinţ nefiind posibil, după cum s-a văzut până acuma!

- Interesantă prezentare pentru *fugit ireparabile tempus!*... Bă, nu te mira de vorbele mele, eu aparţin ultimei generaţii care a făcut carte, nu glumă, la şcoală,... „Dacă nu ştii, te învăţ,... dacă nu poţi, te ajut,... dar, dacă nu vrei...”, asta era deviza pedagogiei comuniste,... da, am luat şi cafteală! Am avut în program ore de latină...

- Cafteală n-am încasat, dar nici latina nu s-a lipit de mine.

- Cum de nu s-a lipit, noi fiind un neam latin?...

- În familia mea nu se vorbea latineşte...

- „*In patria nostra multae silvae sunt...*”, aşa începea prima lecţie şi tare frumos suna latina înaintaşilor! Cu gura căscată am rămas când am citit: „*In patria nostra*...”. „Mamă ce deşteaptă sunt,...” m-am minunat eu de mine însămi. Cred că eram printr-a opta sau a noua. „...înţeleg, deja, latineşte!”. ...Cu doctorul Zăvoianu te întâlneşti, carevasăzică...

Cu gândurile furate, probabil, de ideea prinsului unui mustang între picioare, Ana Cialera privea trupul suplu al Nonei, nervos de-atâta nerăbdare. Carnea tânără, cu pielea ieftin bronzată pe terasa blocului, contrasta cu griul trist al vopselei *de ciocan* cu care erau acoperite dulapurile din vestiar (şi de pe tot plaiul românesc, de altfel).

- Bine. Ana, încă o dată, te rog,... toată discreţia, da?... Nu te mai uita, mă, urât la mine! Insist pentru că Zăvoianu este însurat; nevastă-sa este caraghioasa aia, cu un neg păros deasupra buzei... O cunoşti?...

- Cum dracu' să n-o cunosc?!... Cine n-o ştie pe *doctoreasa* Zăvoianu de la Registratură?...

- Da, aia cu gura mare, de umileşte pacienţii pe care îi simte având mai puţină carte; se dă doctoreasă pentru că lucrează într-un spital, e îmbrăcată în halat alb şi e nevasta lui Zăvoianu, deşi este o simplă funcţionară. O tâmpită,... singurul lucru pe care l-a învăţat de la bărbatu-său este aroganţa medicului. ...Şi nu-mi trebuie scandal, nu vreau să stric casa nimănui, sunt o persoană serioasă. O facem de câteva ori, pentru plăcerea amândoura, până ne plictisim, e clar?...

Ana îşi dezbrăca hainele de stradă. Alături de corpul frumos, bine mirositor şi fremătător al Nonei, trupul ei, cu desuuri ieftine, mohorâte şi desperecheate, nu strălucea prin nimic; conştientă de asta, parcă, îl acoperi repede cu halatul alb, luat din dulap.

- Mai întâi, mergem la un local, îşi deşerta sacul cu informaţii Nona neobosită, în timp ce scotea de pe umeraş bluza din mătase super-transparentă şi agresiv decoltată. Îţi place bluza asta?... Şi mie; ar trebui să o port fără sutien.

- Să vezi creştere spectaculoasă a ratei violurilor atuncea!

- Am luat-o de la reduceri,... minus 70%!

- Chilipir! Nici la cumpărături n-am noroc...

- Poate chiar la „Velvet" mergem. Eu zic că trebuie să mă grăbesc şi uite ce mai stau la trăncăneală, dându-ţi detalii. Ai fost vreodată acolo?...

- Vorbim, dar te şi-mbraci, în acelaşi timp. La „Velvet", ai spus?... Ăsta-i localul şic, de lângă palat, unde un fel de mâncare e cam şapte-opt sute de mii, o salată, două-trei sute de mii, un tiramitsu, vreo sută cincizeci de mii, o sticlă de vin, de-al nostru, costă cel puţin opt-nouă sute de mii,... ?

- ...iar una de vin franţuzesc sau italian cam două milioane?... completă Nona lista de preţuri. Da, de ăsta e vorba. „Velvet". Mă surprinzi, eşti bine informată pentru o persoană care nu frecventează localurile; te pricepi, măi, Ana!

- Ei, mă pricep pe dracu'! I se făcea, de curând, reclamă localului, într-o revistă de week-end, acordându-i-se numărul maxim de stele. Sigur, nu am fost niciodată la „Velvet" şi nici nu văd vreo perspectivă. Cu salariul meu de bugetar, plus toate ciubucurile, am trecut doar pe trotuarul din faţa lui...

- Păi, ce, tu crezi că eu intru acolo pe banii mei?... Ha, ha, ha... Nu, drăguţo. Zăvoianu, omul cu „B.M.W." - ul X6, frumos spălat, plăteşte, desigur,... de-aia-i chirurg într-un spital mare şi cu o clientelă pe măsură.

- Da, dar pe mine nu m-a invitat nimeni la „Velvet”, Nona... sau la oricare alt restaurant. Eu şi fizicul meu nu atragem în asemenea măsură încât să...

- Mda... Oricum, nu-i decât vina ta, ţi-am mai spus-o. Nu ştiu, parcă nu te interesează deloc cum arăţi, ai devenit teribil de neglijentă în ultima vreme, Ana! ...Iar după aia mergem la mine şi... Zău, ar trebui să mai ieşi prin lume, să vezi, să cunoşti,... să... Ştiu, ai avut dezamăgiri şi ghinioane, dar cine nu le-a avut, la urma urmei?...

Ana terminase de încheiat nasturii halatului, încălţă o pereche de saboţi albi („Chiar, ai dracului mai sunt olandezii ăştia,... uite ce chestie practică, comodă şi solidă, în afară de ‹Shell›, morile de vânt şi casele plutitoare, au mai inventat! Ca să nu mai vorbim de Cartierul Roşu, culturile de lalele, legalizarea drogurilor sau de faimoasa ‹Zaan Cocoa›,... cum să nu se cărăbănească lumea către ei?...”), îndesă geanta în dulapul îngust, răsuci cheia de două ori, zdrăngăni uşa de tablă ca să se asigure că este închisă cum trebuie - la fel procedase şi cu portiera „Daciei”! - şi se întoarse către colega ei; Nona era îmbrăcată de stradă şi se ruja acum, privindu-şi buzele ţuguiate în oglinda veche, cu argintul sărit pe la colţuri, fixată în peretele vestiarului.

- Ştii, Nona, la cei 37 de ani ai mei, cinstind vorbind,... stam şi mă gândeam şi eu, de una singură, că am destule momente de-astea, ...nu-mi mai doresc altceva decât un copil; sper să nu fie prea târziu. Ultimul avort l-am făcut la 28 de ani, la Polizu, că n-am vrut să mă ştie tot Spitalul Municipal. Da, aş vrea să am un copil, cred că mi-ar schimba într-adevăr viaţa.

- Un copil?!... se mira colega-asistentă, cu grijă pentru gura frumos rujată. Păi, Ana, ca să faci un copil, drăguţo, dacă mai ţii minte, ar mai fi necesară prezenţa cuiva, nu?... Căci, pentru dragoste, ca şi pentru scandal ori pentru tangoul argentinian trebuie să fie prezente cel puţin două persoane; peste două, devine un *sex-group*, o *panaramă* sau o horă! Şi tu zici că, de o jumătate de an, n-ai mai avut pe cineva în stare să...

- Da, aşa este. N-am avut de mult o relaţie, mai serioasă, care... Dar asta vreau, un copil! Îţi zic şi eu ţie, căci altcuiva n-am cui să-i spun: chiar dacă, după cum merg treburile, nu voi avea un soţ, vreau să am un copil,... un copil frumos, sănătos şi deştept, pentru care să merite să trăieşti,... un copil reuşit, pe care să mi-l facă un bărbat deosebit!

Surprinsă de patetismul ivit în vocea Anei, Nona îşi privea lung colega, uitând se mai admire în oglindă.

- Măi, Ana,... un copil,... ce spui acolo?!... Şi de unde, mă rog, vrei să iei bărbatul ăsta, tatăl posibilului tău copil, aşa de deosebit şi gata să se încarce dintr-o dată cu asemenea responsabilitate?... Hm?!.... Nu vezi că mintea domnilor nu mai este la însurătoare?... Probabil că, din cauza situaţiei economice nenorocite, fără siguranţa zilei de mâine, sunt tot mai puţini cei care intră într-o căsnicie adevărată. Concubinajul este la ordinea zilei, ce a fost mai prost în Occident aia am importat şi noi, în primul rând. Cuplul se păstrează bine sudat cât sunt de împărţit mici bucurii,... se împart studenţeşte şi cheltuielile menajului,... ferească Dumnezeu să iasă cavalerul în pierdere!, şi când este vorba să se împartă şi vreun necaz, că

vin şi astea, desigur, se rupe *sudura* care părea solidă, se face repede bagajul şi o apucă fiecare pe drumul lui, cu bocceluţa în mână, pentru un nou rost în altă parte. Copii nu se mai produc, decât în ţările lumii a treia ori de către ţiganii noştri, căci nu sunt decât un balast care ar îngreuna şi mai tare situaţia. Dar, ai cumva pe cineva anume în vedere,... care a apărut în ultima vreme în viaţa ta şi despre care eu, confidenta *number one*, nu ştiu nimic?... Ori te gândeşti să apelezi la serviciile unei bănci de spermă?!... Că citeam un articol într-o revistă de specialitate, la care este abonată doctoriţa Greavu, despre băncile de spermă de peste ocean; este posibil să se înfiinţat şi la noi, dar nu sunt eu la curent. Hm, ce spui?...

Ana Cialera tăcea încurcată. „Am vorbit mai mult decât trebuia, gură-bogată ce sunt...”

- Nu, n-am. N-a apărut nimeni în viaţa mea, îşi recăpătă ea controlul. Ţi-am spus-o pentru că asta îmi este dorinţa,... irealizabilă, deocamdată, ştiu. Sau, poate..., dar să lăsăm ideile mele de ultimă oră. Trebuie să mă apuc de treabă, că de-asta mă plăteşte contribuabilul român,... la fel ca şi pe preşedinte, guvern sau parlament, ca să muncim cu spor şi folos pentru el.

- Bravo, felicitări pentru spiritul civic!

- Mulţumesc. Tu, în schimb, şterge-o la *rendez-vous*. Zi-mi, ce asistentă şi ce medic este de gardă cu mine, pe secţie, în noaptea asta?...

Cu gândul rămas la discuţia de adineaori, Nona nu răspunse imediat.

- Mda, ai dreptate, deschise ea, totuşi, gura. Un copil ţi-ar schimba viaţa, e-adevărat, dar... Mi-ar schimba-o şi pe-a mea! Poate fac unul, cu doctorul Zăvoianu, în noaptea asta... Doamne fereşte, Ana, am glumit, desigur! Bine, o să mai vorbim cu altă ocazie, este o problemă asupra căreia merită să reflectăm serios,... împreună, în apartamentul meu cu două camere comandate, confort II, cu un pahar de vin roşu în faţă,... basarabeanul „Cricova” are un raport preţ-calitate acceptabil, ca să ne dea mai multe idei.

Câteva puf-puf-uri se răspândiră din colonia franţuzească în spatele urechilor şi în jurul gâtului Nonei.

- Ce spuneai, oare?... Ah, da,... garda! Micki Dolofana este perechea ta în noaptea asta. A sosit, a făcut un duş şi s-a culcat, deja; ţi-a transmis să nu te pună dracul s-o trezeşti sub niciun motiv, că-i ostenită; te descurci cum ştii, de una singură, dacă apar urgenţe,... despre ea, pot să moară-n cumplite chinuri bolnavii din jumătate de secţie! A fost plecată în fundul Maramureşului, la neamuri, ca să-şi aducă de-ale gurii. Face economii şi ea, cum facem şi noi,... ştii că bărbatu-său este militar plecat în Kandahar, ca să apere interesele româneşti de-acolo; oare ce interese avem noi în Afganistan, vai de maica noastră de pârliţi?!... Ce-ai mai întrebat?... Doctorul Ziemermann conduce garda.

- Bine, am s-o las să doarmă pe Dolofana ostenită, chiar n-am niciun chef să-i aud guriţa clopoţind. Mmmm, frumos miroase parfumul tău,... marfă de calitate, se cunoaşte că nu-i traficat! Am şi eu unul, la fel de bun, cred; nu mă prea dau cu el, îl păstrez pentru o ocazie, poate-o apărea într-o zi. Doctorul Ziemermann?... Mai trăieşte, dragă, doctorul Ziemermann?!... Noi de fosila asta nu scăpăm; Gică Petrescu, săracu’, bântuia de trei sferturi de veac prin lumea revistei, aşa cum face acum

Ziemermann prin lumea medicală! Trebuia să iasă la pensie de cel puţin12 ani şi să emigreze în Israel, nu-i aşa?... Păi, atunci când cadrele medicale tinere o şterg, în direcţia opusă, în Occident, ca să lucreze pe bani buni acolo, nu-ţi rămâne altceva de făcut aici decât să te foloseşti de alde Ziemermann, nu?... Mă rog, fie încă o tură cu el,... parcă aş avea de ales. Altfel, ce mai este prin secţie?...

- Nimic special. Mimi Dănciulescu, oacheşa asistentă-şefă, nu-ţi transmite salutări, dacă asta te interesa. În schimb, vrea să stea de vorbă cu tine ca să-ţi spună, cu siguranţă, că vei rămâne în schimbul de noapte încă două săptămâni; în acest timp, colegele noastre, dragele de Cecilia, Renata şi Adorata, trebuie să fie prezente în patul conjugal, cu cracii daţi în lături,...

- Zău, devii obsedată, Nona!

- ...noapte de noapte, alături de bărbăţeii lor. Păi, dacă au bărbaţi... Mda. Astăzi au fost cinci operaţii, iar pacienţii sunt aici, acum, fără probleme deosebite, îşi prezenta Nona raportul, în continuare. Băiatul pe care l-a adus ambulanţa ieri,... moldoveanul din Tecuci, zidarul care a alunecat de pe schelă,... a fost şi el operat; şi-a revenit, este mai bine, mă bucur pentru el. În schimb, beţivanul,... scandalagiul bătut de ţigani în restaurant, o să crape probabil în câteva ceasuri; tot ţigan e şi el, s-au caftit neamurile între ei! Chiar nu pricep de ce mai intervine poliţia şi nu-i lasă să-şi spargă capetele şi să-şi rupă oasele în linişte,... am face astfel serioase economii la buget.

- Nu-mi mai zice de derbedeu, a primit ce merita de la ai lui. Ai dreptate, poliţia ar trebui să-i lase să se masacreze pe-ndelete, ba chiar să le creeze un spaţiu special pentru asta - un stadion dezafectat sau un combinat abandonat; sunt destule. „Poftiţi, stimaţi concetăţeni romi, ciomăgiţi-vă aici, în mod organizat! Statul român, deşi sărac, dar foarte grijuliu cu dumneavoastră, v-a pus totul la dispoziţie, conform cerinţelor Uniunii Europene: săbii, furci, sticle şi fitile pentru cocktailurile Molotov... şi benzină, desigur,... deşi benzina aţi putea-o aduce chiar voi, extrasă din conductele perforate,... topoare, pistoale cu bile, coase, vitriol,... sunt şi câteva *calaşnicoave* calibrul 7,62, cu muniţie de război uşor de procurat, pentru caracterele şi mai aprige ale neamului, măciuci, calupuri de dinamită, cuţite, boxuri, grenade de mână,... întreg arsenalul! Fiţi cuminţi, folosiţi-l şi tocaţi-vă meticulos în acest spaţiu de siguranţă până când niciunul nu mai rămâne în picioare.” - şi staborul să stabilească, ulterior, pe cheltuiala neamului, nu a mea şi nici a ta, a cui e vina, vii sau morţi. Că au parale cu ghiotura, ai văzut doar ce automobile scumpe, palate *frez*, verde fistic, *bleu gendarme* sau galben-canar, cu acoperişuri stil pagodă, argintii şi kile întregi de aurăraie deţin! L-ai văzut, desigur, şi pe *porte-parole*-ul lor, umflatul şi buburosul de *Medelin*,... ce de brăţări şi ghiuluri mitocăneşti are pe mâini...

- Sunt morţi după tot ce luceşte, frate! Moştenire asiatică... Mie îmi place şi de pitoreasca casă regală,... de balabusta de regină, cu cele şapte rânduri de fuste, unul peste altul, fiecare în alte culori,... de guşaţii prinţi moştenitori, nişte imbecili preţioşi.

- Mda. Oricum, pe noi nu ne interesează; dă-i în mă-sa, cu averea lor cu tot! N-aş schimba viaţa mea, aşa cum este ea, cu a niciunuia din ei. ...Şi actorul, Nona?...

Vocea Anei se dorea a fi neutră, încercând să ascundă orice urmă de emoţie.

- Actorul?... Actorul,... ăăă..., nimic nou, răspunse Nona, în timp ce îşi verifica, din ochi, inventarul poşetei. Este la fel cum îl ştii,... o *legumă* în grădina Spitalului Municipal. Comă profundă, ce vrei, nicio reacţie la stimuli. Nu găsesc oglinjoara,... am lăsat-o acasă, probabil; mi-o împrumuţi pe-a ta?... Ţi-o dau înapoi când ne vedem mâine seară, oricum n-ai nevoie de ea în noaptea asta,... cocheto! Cum, n-ai nici tu o *oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă fetişoară din ţară*?... Păi, ai dreptate, la stilul tău, de ce ţi-ar trebui aşa ceva?... Îl mai încearcă doctorii, din când în când, pe actor, dar fără vreun rezultat; pentru că veni vorba, să-ţi zic o chestie nostimă: acum câteva zile le-am surprins, în tura de dimineaţa, pe nebunele de infirmiere... - Nina şi Dorina, dragă, despre ele-i iar vorba! - ...probându-l, în felul lor, în timp ce îl spălau, dacă este complet inert. Înţelegi ce vreau să zic, nu?...

- L-au masturbat, adică?!... L-au masturbat curvele?!... Ei, nu mai spune, asta au făcut nemernicele de infirmiere?!... se minună Ana de neruşinarea fetelor de serviciu. Mă, dar pline de tupeu şi nesimţite mai sunt!

- Da, l-au masturbat. Şi, după câte am înţeles din chicotelile dezamăgite, n-a apărut niciun răspuns, deşi mâinile abile au lucrat-o în fel şi chip pe vedeta noastră; zicea trăznita de Nina că au folosit nu numai mâinile... Te-ai prins ce-au mai folosit, da?...

- Guriţele, bănuiesc...

- Exact. Ha, ha, ha... Guriţele, da,... sex oral! „Am luat-o şi oleacă la m...e, poate-poate, cine ştie...” se hlizea Dorina tălâmba, cu gura largă cât un spoiler auto. Păi, dacă nici sexul oral nu l-a trezit... Absolut nimic, ăsta a fost răspunsul! Oricum, cred că şi la parametri normali de funcţionare, omul ar fi reacţionat identic. Păi, ce, vedeta asta era de nasul infirmierelor,... îţi dai seama cam ce cucoane i-au trecut prin aşternuturi?...

- Sigur, la calibrul lui... Vedetă, de!

- Or, numai mirosul nespălatelor de Nina şi Dorina ar fi fost suficient ca să anihileze orice urmă de bunăvoinţă din partea pacientului. Dar, frumos bărbat, Ana, nu-i aşa?... Uite, cu unul ca ăsta, în stare de funcţionare, bineînţeles,... da, ar merita să faci un copil! În vremurile bune, însă, fără să vreau să te jignesc, nu te-ar fi luat în seamă individul.

- Aşa de nasoală sunt, mă?...

- Ei... l-am urmărit, cândva, un interviu, la televizor,... era un încrezut, mamă, mamă! Zice-se că ar fi lucrat la un film cu Nicolas Cage; nu îmi aduc aminte să-l fi văzut, merg rar la cinematograf. O fi plimbat o tavă cu mâncare şi băutură, pe-acolo, ca să nu moară de foame ori sete Nicolas Cage şi apropiaţii lui. Hm, asta-i viaţa, ieri, în culmea gloriei, astăzi... Uite ce a putut face un accident stupid! Păcat. Acum nu se mai interesează nimeni de starea lui.

- Morţii cu morţii, viii cu viii!

- Deşi este un mort viu, încă, nenorocitul, până când şi-o lua cineva inima-n dinţi şi păcatul pe suflet şi l-o decupla, ca dintr-o greşeală, de la aparate. Să nu te miri dacă va face asta chiar Guvernul, considerând-o o măsură de economisire pentru bugetul Sănătăţii. De unde să mai aibă bani şi statul dacă s-au plătit de către Casa Naţională de Asigurări de Sănătate peste o sută cincizeci de milioane de euro pentru un program de calculator care nu a funcţionat şi nu va funcţiona vreodată?... O sută cincizeci de milioane,... mi se face rău, teribilă grijă există pentru banul public!

- Da, am urmărit şi eu scandalul, la *tivi*. Noroc cu ăştia, de la *antene*, că mai aflăm câte ceva din matrapazlâcurile petrecute în *ţara românească*. Chiar, o sută cincizeci de milioane,... *euroi*, nu *roni*! Îţi dai seama în ce buzunare, de cel mai înalt nivel, au intrat paralele plătite de fraierii ca noi?...

- Îmi dau foarte bine seama cum s-au îngroşat conturile elveţiene, cipriote sau din Bahamas-ul prieten! Dacă angajau un mucos de vreo douj' de ani, năuc, cu privirea pierdută şi cu fumurile *etnobotanicelor* în cap, care se plimbă nopţi întregi, ca pe bulevard, în cele mai secrete informaţii ale Pentagonului, N.A.T.O. sau C.I.A.-ului şi-i puneau în palmă vreo două sute de mii de *euroi*, nu mai mult... „Ia vino, bă, muceo, 'ncoa, mânca-te-ar tata,... na paralele, asta-i treaba de făcut şi, în maximum trei luni, să vii cu programul de calculator super-funcţional, că altfel plătesc un basarabean să-ţi ia gâtul, băga-te-aş în mă-ta mare de neisprăvit!", ...ţâşti-bâşti-ul, cu gândul la viitorul „Porsche", la alcool şi la cocaină, la „Bamboo" şi la „Chaboo", dar şi straşnic speriat de moldoveanul vânjos şi blondiu de peste Prut,...

- Tolea Ciumac!

- Ciumac! ...lua banii, pupa Guvernul pe guriţă şi portofel, „ţoc-ţoc", ca mulţumire, şi făcea o treabă pe cinste pentru mărunţişul ăsta.

- Păi, cum s-ar mai fi umflat conturile secrete?...

- Aşa-i. Dar, gata cu trăncăneala, degeaba lătrăm noi, caravana tot trece! hotărî Nona, dintr-o dată grăbită. Sper să mă aştepte Zăvoianu al meu. Am şters-o, draga mea! Restul de informaţii le găseşti în caietul de tură, iar spray-ul anti-gândaci la locul lui, sub masă. Mai este o rezervă în dulap, am cumpărat-o ieri, aşa că poţi să faci faţă oricărui asalt. Este rândul tău să ne aprovizionezi cu spray-uri; nu uita, dacă nu vrei să ne mănânce de vii *carcalacii*!...

Nona îşi luă poşeta, pregătindu-se să iasă pe uşa vestiarului.

- Deci, în afară de gândăceii roşii şi iuţi, spaima construcţiilor ceauşiste, nu cred să te mai deranjeze cineva. Ţiganul dă ortu' popii repede,... dacă n-o fi murit, deja, verifică după ce plec eu,... aşa că vei avea o noapte liniştită, îşi asigură ea, din nou, colega. A mea, în schimb, sper să nu fie la fel de liniştită; ba, atât eu, cât şi hormonii mei zglobii, ne-o dorim cât mai zbuciumată, chiar şi în compania „urâtului" de Zăvoianu, cum îi zici matale! Ştii povestea cu vulpea care este de părere că strugurii copţi sunt aguridă, fiind prea sus pentru talia ei scundă?... (Deşi, tu ai o talie înaltă.) O ştii, nu?... Nu te mai încrunta aşa, am glumit. Hai, ciao, invidioaso...

Şi, în sfârşit, asistenta ieşi, nu mai înainte de a-şi pune arătătorul pe buze şi de a trimite o bezea către colega ei mai puţin norocoasă.

Ana încuie uşa vestiarului, apoi, se îndreptă către camera de gardă.

*

Trecuse miezul nopţii.

Conştiincioasă, asistenta mai făcu un tur prin secţie, ca să se asigure că totul este în ordine. Beţivanul crăpase, într-adevăr, cadavrul ajunsese în răcoarea de la morgă, rudele fuseseră anunţate, urmând să-l ridice la prânz, după autopsie („Să vezi chelălăiala dracului, clăbuci la gură, poale săltate, datul cu pumnii în cap, tăvăliri pe asfalt, ameninţări cu răzbunări până la al paişpelea neam, *panaramă* şi isterie, *bodigarzi*, mascaţi şi care de televiziune în curtea spitalului! Au şi telejurnalele ce arăta la ediţiile de seară...”). Telefonă la Chirurgie; colega îi răspunse somnoros că nu existau urgenţe, urându-i grăbită o noapte bună. Plictisită, Ana se privi în oglindă, cu gândul la spusele Nonei; încercă să-şi aranjeze părul. „Are dreptate, sunt neglijentă,... se poate spune, pe bune, că sunt chiar şleampătă, cum ar fi zis urâta de nevastă a lui Zăvoianu!” Nemulţumită, întoarse spatele propriei imagini, stinse lumina şi ieşi pe culoar. Bătu la uşa medicului de gardă, ca să afle eventuale instrucţiuni; răspunsul a fost doar un sforăit trepidant, dublat de pârţuri sonore („Ce putoare trebuie să fie în cameră,... ai putea muri gazat, ca la Auschwitz, cu faimosul *Zyklon B*. Dacă face întrerupătorul electric o scânteioară sare coşmelia în aer! Ei, dar, mâine-poimâine ajung şi eu ca Ziemermann, nu mai e mult după cât de repede trece vremea.”). Scârbită de băşinosul medic, dar mai mult de viaţa ei, de fapt, asistenta se îndreptă către vestiar - de camera în care dormea Micki-Dolofana nu avu curajul să se apropie („N-am chef să-i aud gura!”); luă geanta din dulapul metalic, încercând s-o facă să nu zdrăngăne şi ieşi pe culoarul pustiu. Liniştea nopţii era tulburată doar de zumzetul continuu, sâcâitor, al tuburilor de neon şi, din când în când, de sirena disperată a unei ambulanţe.

Intră într-o rezervă. O lumină violacee, săracă şi nesănătoasă, acoperea camera cu aparate complicate, cu ecrane verzi, fosforescente. Încremenit, actorul,... *leguma*, stătea întins în patul alb. Fire şi tuburi subţiri legau de viaţă trupul tânăr şi robust prin mijlocirea aparatelor sofisticate; alt tub, mai gros, îndoit ca un baston, era introdus în gură, trimiţând aer în plămâni, cu un şuierat uşor. Asistenta se apropie de pacient şi îi mângâie obrazul neras; dar, cufundat în somnul de moarte, bărbatul rămase nemişcat la dezmierdare.

Ana deschise geanta şi scoase două sfeşnice, o sticlă de şampanie, pahare şi o frapieră - astea zdrăngăneau! Le îngrămădi pe noptieră. Aprinse lumânările; fumul subţire, parfumat, se răspândi prin cameră, înlocuind treptat mirosul nesănătos de spital. Asistenta ieşi; se întoarse cu o pungă cu gheaţă şi răsturnă zgomotos cuburile în găletuşa argintie, observând chipul imobil din pat. Scoase un CD-player din geanta mare şi muzica lui Joe Cocker, lentă şi ireală, parcă, alunecă în încăpere. „*Baby, take off your coat...*” îşi începuse anglo-saxonul ruga, cu vocea hârşâită şi tărăgănată. Ascultându-i dorinţa - păi, ce, poţi să nu-i faci pe plac?...-, femeia desfăcu nasturii halatului, lăsându-l să cadă pe pardoseală, peste

saboţii de spital. „*Baby, take off...*” se arăta nemulţumit Joe Cocker... „*Mai scoate, honey, dracului ceva, nu vezi ce înfofolită eşti, încă!*”, insistând pentru despuierea totală, ca un pisălog, stimulat de vreun *drink...* - sigur, putea fi stimulat şi de o doză de cocaină! Supusă, Ana îl ascultă din nou (un star trebuie luat în seamă!), deschizându-şi sutienul, care ateriză peste halat. „*Aha, devine interesant,...*” Alunecară şi chiloţii („...*şi mai interesant...*”), de-a lungul pulpelor robuste, fără rugăminte; eliberat, sexul se înfoie imediat, ca trezit dintr-un somn greu, odihnitor, printre firele de păr aspru ivindu-se, mirată şi curioasă, carnea roză, încreţită, ca o creastă bleagă de cocoş. Ana scoase din geantă o centură roşie, îngustă, cu aspect fragil, pe care o încinse forţat deasupra şoldurilor mari - n-o mai folosise de multă vreme,... sigur, se îngrăşase între timp, carnea tare izbucnea la marginile ei. Apoi, rulă pe mână o pereche de ciorapi; îi îmbrăcă întinzându-i pe pulpe, roşul lor scăzând în intensitate şi prinse marginea, mai groasă şi frumos brodată, de portjartier, materialul acestuia dilatându-se pe pielea mată. Încălţă în locul saboţilor butucănoşi o pereche de pantofi înguşti, cu vârfuri ascuţite, cu tocuri exagerat de lungi şi subţiri, cam demodaţi, e drept - nu-i mai ceruse îngăduinţa d-lui Cocker... Lumina pâlpâitoare a lumânărilor scălda trupul, încercând să-i dezvăluie, cu indiscreţie, ascunzişurile tot mai tentante. Puţinele haine de pe corp îi schimbaseră întreg aspectul: picioarele căpătaseră o altă linie, părând mai lungi pe tocurile înalte; fibra pulpelor era senzual scoasă în evidenţă de ciorapii roşii; fesele rotunde, ca nişte jumătăţi de mingi de volei, se săltaseră cu obrăznicie în spatele şoldurilor zdravene ce izbucneau din strânsoarea harnaşamentului-portjartier; umerii se îndreptaseră, iar sânii, scăpaţi din îmbrăţişarea sutienului şi nevrând să se lase mai prejos, se umflaseră mândri, sfârcurile lor, ca înroşite de o emoţie puternică („*You're a hot chick, honey!*”, Joe Cocker *dixit!*), căutând la bărbatul aflat în patul metalic. Asistenta aşeză trusa de machiaj pe poliţa de faianţă de deasupra chiuvetei; mâinile lucrau abil, întinzând fardurile colorate pe faţă, în timp ce mirosul de cosmeticale, atât de feminin, umplea încăperea, intrând şi în nările pacientului. Albastrul acoperi pleoapele, negrul sublinie genele, chipul şters metamorfozându-se şi căpătând o senzuală violenţă; rujul de buze sublinie vulgaritatea neaşteptată a feţei. Ana îşi perie părul, schimbându-i cu greu linia, din mişcări insistente. Flaconul de colonie franţuzească, un *folos necuvenit* primit de la un pacient mai cu dare de mână, îşi trimise *spray*-ul în spatele urechilor, amestecându-se cu mirosul lumânărilor şi fardurilor din cameră.

„*You can leave your hat on...*” acceptă, totuşi, o concesie, Joe Cocker, cu vocea-i tristă. (Stau şi mă întreb,... n-ar fi fost mai corect, oare, „*You may leave...*”, ca o formă politicoasă de adresare, un fel de permisiune acordată... „*Poţi să-ţi ţii găina pe cap, soro, dacă ţi se pare elegantă!...*”, aşa cum am învăţat în clasa a V-a, la şcoală?... Hm, ce ziceţi,... „*You may...*”?... Acuma, dacă nici englezul n-o şti bine englezeşte, cine să mai ştie?... Hai să nu ne mai dăm cunoscători... - vin tot eu, care am stârnit controversa, cu împăciuirea! Eu fac hora, eu o stric... - şi să spunem ca în cântec: „*You can leave your hat on...*”, adică „*Păstrează-ţi, fată, găina ce te face aşa făloasă!*”) Pacientul zăcea aparent insensibil la ce se petrecea

în jur. Ana desfăcu sârma care asigura dopul, agită sticla şi pluta rotundă ţâşni ca un glonţ, lovindu-se de tavan. Turnă puţină şampanie în pahare, lichidul gâlgâind sonor; vărsă o picătură sau două pe buzele bărbatului, având grijă să nu schimbe poziţia tubului-baston; dar băutura rece alunecă pe bărbie, fără să trezească vreo reacţie. Se aplecă, presându-şi sânii de pieptul pacientului; adună cu limba picăturile de la colţul gurii, în timp ce mirosul coloniei din spatele urechii pătrundea în nasul inertului partener. Răsuflarea femeii învălui faţa odată cu un potop de vorbe obscene, incitante. Vârful limbii ataca gâtul, bărbia, buzele, ochii şi părul bărbatului. Asistenta îşi apucă sânul stâng pe dedesubt şi introduse mamelonul între buzele uscate; sfârcul se întări în asprimea lor. Cu mâna aflată între propriile picioare, pătrunse adânc cu degetul în vulvă, mişcându-l şi umezindu-şi cotlonul; îşi masturbă şi clitorisul, frecând carnea fină („Va merge mai uşor penetrarea...”). Luă cu grijă mâna pacientului şi masă cu palma desfăcută pieptul, apoi şoldul, coborând pe pulpa îmbrăcată de ciorap; materialul fâşâi provocator. Apropie de nările bărbatului degetul folosit la masturbare, plimbându-l când la una, când la alta, ca pe un flacon cu săruri pentru muierile istericoase; introduse printre buze, până la limbă, degetul încărcat de secreţie călduţă. Bărbatul continua să zacă cu ochii închişi, dar broboane de transpiraţie i se aşternuseră pe fruntea frumoasă... Ana remarcă schimbarea şi îşi strecură mâna sub cearşaf, plimbând-o pe corpul robust. Se opri în josul bazinului, între coapse şi degetele apucară falusul aflat la început de erecţie, frecându-l lent, dar sigur. Femeia surâse scurt, a parşivă mulţumire („Ei, cam asta ar fi trebuit să faceţi şi voi, Nina şi Dorina, putorilor ordinare, dacă aţi fi avut ceva în căpăţânile proaste!”), simţind carnea consistentă ce intrase în vibraţie, semn al vieţii care nu voia să părăsească trupul. Îndepărtă cearşaful, acoperind cu gura jumătate din lungimea membrului întărit; limba lingea încet, iar dinţii strângeau, încercând să muşte. Decalotă falusul cu buzele, îl acoperi la loc... şi iar îl decalotă şi îl acoperi la loc; astfel stimulat, falusul se făcu şi mai mare. Asistenta urcă în patul metalic, încălecând cu atenţie trupul pacientului. Îşi desfăcu labiile umezite de masturbare, dar şi de poftă; oftând intens şi continuându-şi monologul obscen cu vocea-i şuierată, se lăsă pătrunsă de carnea rigidă („...cu unul ca ăsta,... în stare de funcţionare, bineînţeles,... da, ar merita să faci un copil! În vremurile bune, însă, fără să vreau să te jignesc, nu te-ar fi luat în seamă individul.” zicea Nona, înainte de întâlnirea cu Zăvoianu. Păi, dacă în vremurile bune nu s-a putut, uite că se poate acum, dom’le,... *better late than never*! cum ar spune, de alături, cântând, britanicul de serviciu). Bazinul coborî până când fesele apăsară pântecul bărbatului, apoi se ridică păstrând înăuntru capul gros al membrului. Ana se asigură că nu atingea firele şi furtunaşele care legau corpul de aparate şi, alintându-şi metodic sânii, repetă mişcarea; mameloanele căpătaseră consistenţă, ieşind în relief şi se întunecară la culoare. Cu mâinile inerte, dar tot mai calde, ale bărbatului, îşi mângâie şoldurile, apoi clitorisul umed; reuşi să păstreze una dintre mâini lipită de pulpă, strecurând-o cu greu sub bareta portjartierului şi introduse din nou, în gura pacientului, degetul ce îi explorase interiorul. Respira cu excitare, repetând obscenităţile în liniştea deplină a nopţii.

Între vintrele fierbinţi, doritoare de împerechiere, simţea penisul puternic, la fel de fierbinte, al actorului aflat în coma profundă. „Nu ştiu cum o fi scula nasolului de Zăvoianu şi în ce orificiu al Nonei este înfiptă acum, dar asta, din mine, e teribil de puternică! Dacă tot am adus-o, cu atâtea eforturi, la asemenea tărie şi dimensiuni, cred că pot s-o utlizez până dimineaţa, la ieşirea din tură,... sigur, dacă nu apare vreo urgenţă în secţie şi îmi strică socotelile. Mai-mai că aş încerca şi o penetrare anală... - este ideal de tare membrul! -, ...cum îmi recomandă perversa mea prietenă; nesătulă mai sunt,... sentimentul este normal, cred, după atâta repaus. Când mi-am tras-o, oare, ultima dată?... Nici nu mai ţin minte. Acum trei luni, parcă, împreună cu cabanierul de la Bâlea Lac. Dar nu, nu se poate, piei, ispită! Ţin'te tare, Ana, păstrează poziţia decentă şi lasă perversităţile; să rămân gravidă, ăsta-i ţelul,... s-o nimeri, mai târziu, vreunul capabil să-mi aplice şi un sex anal, ca să pot comenta cu Nona, pentru un schimb de impresii...”

...Căpăţâna pleşuvă, acoperită cu piele groasă, pistruiată şi încreţită precum coaja unei nuci, se strecurase prin uşa întredeschisă a rezervei slab luminate, iar privirea decrepită, pe jumătate adormită, a doctorului Ziemermann Israel, medicul de gardă al Secţiei de Anestezie şi Terapie Intensivă, încremenise în spatele ochelarilor demodaţi, încercând să înţeleagă ce se petrecea în patul de spital; poziţia personajelor, gemetele, zgâlţâiturile şi scârţâiturile constituiau indicii nu tocmai sigure în lumina lumânărilor. Dar uşa se deschise mai mult şi capul mare, cu părul blond-platinat, vâlvoi, al asistentei Micki Dolofana, întoarsă de la Sighetu-Marmaţiei, cu faţa buhăită de somn nedemachiată şi marcată de cutele pernei, apăru deasupra medicului; Micki pricepu imediat, însă, situaţia: „Ia te uită ce i-a trecut prin minte Cialerei!... Mi s-a părut mie, în drum spre closet, că aud muzică, în liniştea nopţii... Vai de mine, dacă n-aş vedea cu ochii mei, n-aş crede! Uite-o cum a încălecat *mortu'*, nebuna,... uite-o cum se lucrează singură, dar cu mâinile lui şi ce şi-o trage!... Păi, dacă n-a găsit şi ea unul întreg, se regulează cu cadavru' viu, care n-are de ales, că nu i-a cerut nimeni părerea şi nu se poate opune în niciun fel, săracul! Ce desuuri mişto are, parcă-i o curvă de lux, din reviste; n-arată rău, ca să fiu cinstită! Haina face pe om, am zis-o întotdeauna; ar fi cazul să investesc nişte bani în ţoale,... dacă Cialera arată sexy aşa echipată, de ce n-aş arăta şi eu la fel?... De unde, însă, atâtea parale?... Da' ce dracu' o fi meşterit, priceputa, ca să salte membrul *mortului* la cotele de penetrare?!... Că le-am auzit şi pe boarfele de Nina şi Dorina că ar fi încercat ceva, în direcţia asta... şi nimic. Vrăji ori descântece, legături drăcoase cu forţele întunericului, ca la vracii din Caraibe, mama Omida, Vanessa Zăvorancei ori chiar Mercedesa, să fie implicate, printre muzică, lumânări şi şampanie?... Doamne, când le voi povesti mâine, după raport, la fete,... cu gura căscată le las, la fel cum sunt şi eu acuma! Oh, dar, fii atentă, Micki,... fii atentă la mişcare şi reţine tot ca să ai ce-mprăştia prin întreg spitalul! A scos-o dintre craci... - mamă, ce sculă! Păi, dacă-i odihnită... Felicitări, Ana, ai lucrat-o impecabil,... acuma o strecori şi-n cur?!...” Stimulată de scenă, Micki încerca să răzbată cu mâna prin prohabul pantalonilor doctorului Ziemermann. „Hai, tătăiţă, mânca-ţi-aş

puţica... - unde s-o fi rătăcit, bre, oare?... -, să-ncerc şi eu, cu matale, poate-ţi fac vreo bucurie,... da' şi mie una, că-s stătută al dracului; bărbatu-meu e de şase luni plecat la naiba cu cărţi, în Afganistan, ca să apere iudeo-creştinismul şi interesele lui, acolo! Da' tot bărbat eşti şi matale, tătăiţă... sau te fac eu acuşica unul. Ia să văd, reuşesc să fiu dibace, ca Ana, cu *mortu*-n păpuşoi?... Eu vrăji nu mă pricep să fac, descântece păgâne nu ştiu a zice, - a adus şi muzică, dom'le, nebuna, dar şi lumânări mirositoare... şi şampanie, ca să creeze atmosferă! -, sunt o ortodoxă paşnică şi fricoasă, nu-s meşteriţă-n farmece, deci, dar... Stai, bre, dom' doctor, de ce-ai sărit aşa?... Mi-ai povestit, cândva, mângâindu-mi cracii, la mine acasă,... că n-am găsit alt ogeac, sărmanii de noi,... că-ţi plac muierile bine făcute; ţi-ai pierdut proteza, muşcându-mă, ca nebunu', de pulpă, sus, chiar lângă *bombonica* mea dulce-acrişoară, ţii minte?... Da' unde e, bre, puţica aia?!... Aha, am găsit-o! Aoleu, dar mică şi moale e,... păi, dacă e doar o râmă bleagă, cum să fie altfel?... Hai, hai, s-o lăsăm pe Ana, cu bucuria-ntre picioare şi să mergem la camera de gardă, poate ne facem şi noi o bucurie. Dacă şleampăta a reuşit cu *mortu'*, de ce n-aş reuşi şi eu cu matale, care eşti viu, chiar dacă la vrăji nu mă pricep?... Uite-o, acuma a scos-o din cur... - mamă, ce-o mai freacă! Mor cu zile, tot ţeapănă şi lucioasă a rămas! - ...şi o bagă-ntre craci. Ei, domnu' doctor Ziemermann, boşorog-boşorog, dar te-ai prins ce face Ana călare pe *mortu*' nostru şi te-ai trezit la viaţă, bărbate, aşa-i?... Haide-atunci, că sunt şanse,... te ajut şi eu. Bravo, te-ai concentrat, tătăiţă, şi ai intrat cu mâna la fix, în chiloţii mei; n-ai uitat locul! Poate ne vede dracului cineva şi ne facem de poveste în spital,... Ana cu *mortu'*, în rezervă, eu cu dumneata, în camera de gardă,... cine mai ştie ce-o fi şi prin saloane,... o să zică lumea că-i tractir în *Municipal*! Ei, dar m-ai ciupit de labie,... mă surprinzi, grăbitule, m-ai şi penetrat cu deştuleţul precum gheara, de artroză deformat! Hai, poate săltăm râma şi-o introducem la mine, jos. Oh, domnu' doctor Ziemermann, îţi lingi degetul... Da, da, ştiu ce mai vrei să lingi, ai s-o primeşti imediat! Pofteşti şi french-kiss-uri, moşule, de mă mozoleşti atâta?!... Aoleu, da' ce-ţi mai pute gura,... suge şi mata o *mentosană*, din când în când! Ne încuiem în camera de gardă, eu mă pun cu cracii-n lături, iar dumneata... Te-am înţeles, te-am înţeles, vrei şi sex oral, ca s-o săltăm, ca ultima oară când am făcut amor, ca nebunii, cinci minute,... faine şi alea, în lipsă de altceva!,... tot la spital, aşa-i?... Sigur, am să te las să mă lingi, ne place la amândoi. Ştii ce-aş mai vrea în noaptea asta?... Să facem un filmuleţ, bre, cu telefonul,... un *selfie*, dumneata aflat cu gura-ţi largă între picioarele mele şi frământându-mi cracii, bucile şi ţâţele,... ca să-l trimit pe linia frontului, în bătaia focului, în Afganistan, dobitocului de sergent-major care este bărbatu-meu: „Uite, Gicule, fraiere dragă, cu ce mă ocup în lipsa ta!”, poate lasă musulmanii în pace, ca să-şi vadă de Jihad-ul lor şi pe americani să-şi dinamiteze singuri, ca nişte terorişti serioşi, zgârie-norii şi se întoarce acasă, să aibă grijă de nevasta-i nefutută. Stai, bre, domn' doctor, de ce-ai sărit iară aşa, ce ai?!... Doar nu ţi-am zgâriat, în vânzoleala cotrobăielii, testiculele-ţi bătrâne?... Gata, gata, m-ai giugiulit suficient... - ce-ţi mai place, porcule!... -, hai să mergem în camera de gardă, ca să ne apucăm de treabă, ne-am excitat

destul căscând ochii la Cialera şi gagicu' ei! Bre, să fiu a dracului dacă arată rău şleampăta! Te-a zăpăcit şi pe matale, aşa-i?... A reuşit să învie *leguma* din grădina Spitalului Municipal! Phii, când voi povesti pozna, la fete, mâine dimineaţa, după raport... Aoleu, ce-ai făcut?... Ai scăpat o başină, a mare emoţie, domnu' doctor! Mmmm, ce puturoasă e,... bine că nu a fost şi zgomotoasă, ci pe tăcute lansată, că o speriam pe Ana şi amantu' ei, deranjându-i din partida de amor!”

Rîmaru jr.

„Sunt un amant aşa de bun
pentru că exersez foarte mult
de unul singur!”

Woody Allen

Rîmaru jr.

Cu gesturi stângace, nepricepute, de anormală timiditate adolescentină,... împlinise, totuşi, 34 de ani, neisprăvitul!, şi cu inima bătând... zdupa-zdup!..., zdupa-zdup!... mai-mai să-i spargă pieptul de-atâta spaimă, Gogu Rîmaru (atenţie: se ortografiază cu *î* din i, precum numele legendarului înaintaş!) se încurajă de unul singur: „Mişcă-te, bărbate, odată, ce naiba! N-ai vână în tine, eşti neam de molâi, bă?... Hai, hai, şo pe ea,... încalec-o!” şi îmbrăţişă femeia. „Uite c-am făcut-o!...” nu ştia el dacă să se bucure sau să se îngrijoreze de ispravă. Se aştepta ca, dintr-o clipă într-alta, să fie respins, să fie bruftuluit... „Mă, dar ţie nu-ţi este jenă deloc, te dai la mine aşa, pe faţă, drept cine mă iei?... Sunt nevasta prietenului tău, anormalule! Ia uită-te la el...” şi să încaseze perechi de palme răsunătoare... „Poftim, fir-ai al dracului de *râmar*,... na, ţine!”, pleosc!, pe un obraz, pleosc!, şi pe celălalt, pentru simetrie,... le-ar fi meritat, desigur, încărcându-l de grea şi amarnică ruşine, fără a mai putea să apară, cu fruntea sus şi zâmbetul pe buze, în cercul de amici comuni. Spre surprinderea lui, însă, Anduţa, nevasta amicului Nicki, nu schiţă nici enervare, nici supărare, nici palmele lipite nu se produseră, lăsându-l să întârzie cu gura şi nasul prin păr suficientă vreme pentru a-i simţi căldura şi parfumul. Mai mult chiar, deşi năuc, Gogu simţi şi sânii tari frecându-i-se de piept,... la iuţeală, e drept; phiii, faină *înaintare*! Ei, dar are şi sutienul contribuţia lui, desigur, la tăria tulburătoare, o fi căptuşit cu un burete mai gros. Într-un târziu, femeia se retrase cu oarecare regret, desprinzându-se cu şmecheroasă abilitate din strânsoarea braţelor.

- Gata, ai făcut-o şi p-asta,... cuminţeşte-te acum, decise ea, fără entuziasm, aranjându-şi părul, ca orice cochetă ce se vrea surprinsă în cea mai bună formă. Ia uită-te, măi, la el!... împunse Anduţa musafirul cu arătătorul, adresându-se, peste umăr, unui interlocutor imaginar, ce părea că freamătă, ca martor, la vederea scenei petrecute. M-ai tulburat cu purtarea ta, Gogule! Cine ar fi zis că, sub masca de timid, gata să roşească pentru te-miri-ce,... de licean sperios, aş spune, care a reuşit să păcălească atâta lume, s-ar ascunde un Casanova?...

- Eu, Gogu Rîmaru,...

(Aşa, aşa,... exact, cu *î* din i!)

- ...Casanova?!... Chiar o ziseşi, de data asta! Hm, Casanova... A fost o simplă îmbrăţişare,... un banal pupic, prieteneşte şi la iuţeală aplicat, deloc senzual şi fără de păcat, deci. Hai, nu exagera, ca să mă faci să mă simt şi mai prost, se ruşina Gogu, roz în obrăjiori, evitând să-şi privească prietena şi fâţâindu-se fără rost, neştiind ce ar trebui să facă în continuare - să spele putina, poate i se uită obrăznicia sau să rămână pe loc, ca să dreagă busuiocul pălit?... (Deşi, tot înţeleptul, prin multe în viaţă trecut, ştie că o poznă de-asta o laşi dracului aşa, cum ai produs-o, ca un nătărău ce eşti, căci nu mai poate fi dreasă, ci, eventual, amplificată!)

- Păi, bine, măi, băiete, eu, fiind singură şi disponibilă, te-am chemat ca să discutăm despre..., despre... - uite! Nici nu mai ştiu despre ce voiam să discutăm, că m-ai zăpăcit cu gestul necugetat, doar din sânge şi carne sunt făcută -, ...iar tu,... don Juanule...

- Mai adineaori eram Casanova, iar acum sunt don Juan, hai?...

- Casanova, don Juan,... doi curvari latini! La fel şi tu. Zău, Gogule, după cum mi se pare mie, profiţi de lipsa soţului meu.

- Cum zici?... Profit de...?... Eu?!...

- Chiar tu! Nicki,... cu treburile, săracul, ca orice bărbat serios, care se gândeşte la binele şi problemele familiei,... cum şi de unde îşi îmbracă nevestica şturlubatică, în ce casă *pe-plus-cel-puţin-unu-şi-mansardă* şi în ce cartier bine-cotat o culcă, cu ce companii aeriene o plimbă-n lume şi la ce lanţ de hoteluri o cazează, ce automobil de ultimă generaţie şi de la 25.000 de euro (fără TVA!) în sus foloseşte în deplasări, la ce restaurante o hrăneşte şi pe la ce cluburi scrântite, de fiţe, o distrează, sărmana, ca să nu moară de plictiseală,...

- „Bamboo” şi „Chaboo” sunt cele mai la modă!

- Eşti bine informat! ...iar tu, Gogu Rîmaru, prietenul familiei,... tu, un cocoş ţanţoş înfoiat, cu hormonii inflamaţi,... „Cucurigu, boieri mari...”, pardon, „Cucurigu, boieroaicelor, singurele şi stătute,... iată-mă-s!”, ...te fâţâi şi ataci frontal prin poiata cu o singură găinuşă, şi aia speriată şi făr’ de apărare! Ca să nu fie vreun dubiu, chiar sărăcuţa de mine este găinuşa înfricoşată din fabulă,... da, „puicuţa” care trebuie îmbrăcată, hrănită, plimbată, distrată, culcată şi trezită-n pupături, cu un *cocoş* rect alături.

- Ha, ce zici acolo,... un *cocoşel* rect?!... Ce vorbeşti tu despre *cocoşei*, Anduţo, draga mea prietenă?!!!...

- Ţi s-au aprins felinarele, cocoşule cu *cocoş* între picioare, hai?... Ei, cine îmi eşti tu, Rîmarule, Rîmarule...

Rămas pe gânduri dintr-o dată, bărbatul îşi găsise locul într-un fotoliu, surprins în continuare de reacţia blândă faţă de gestul îndrăzneţ.

- Păi, cine să fiu?... Uneori, intru în criză de identitate şi scormonesc, adânc, în mine: „Cine sunt eu, oare, Gogu Rîmaru?...” Multe persoane, când mă prezint, ca o persoană educată... „Gogu Rîmaru, mă cheamă! Încântat de cunoştinţă.”, fac ochii mari cât cepele, rămân cu gura căscată, privindu-mă lung şi cam ciudat şi durează niţel până se adună la loc. Oare de ce?!... Şi mai vii şi tu, acuma, şi te întrebi, gânditoare: „Ei, cine îmi eşti tu, Rîmarule, Rîmarule...” ...Anduţo, găinuşă scumpă, te rog să mă ierţi, se ridică el deodată din fotoliu, întorcându-se către vestibul, gata de plecare, evitând să-şi mai privească gazda. Chiar nu ştiu ce mi-a venit de m-am dat

la tine,... mă simt prost, mi-e jenă, uită-te cum m-am înroşit ca para focului! Iartă-mă! Nu vreau şi nici nu pot să fiu eu cocoşul cel ţanţoş din povestioara ta.

Deşi făcuse paşi către ieşire, Gogu reveni în fotoliul din care se ridicase.

- Eu..., continua el să se explice. ...trec printr-o pasă proastă. Nu ştiu ce este cu mine,... o depresie, probabil. Mulţi suferă azi de depresii; iar neamul Rîmarilor s-a chinuit mereu cu aşa ceva. Am avut un înaintaş faimos (...apropo de criza de identitate, de care îţi vorbeam),... Ion Rîmaru,...

(Exact, exact,... Rîmaru! Cu *î* din i.)

- ...la fel, săracul. Nici cu nevastă-mea nu sunt într-o relaţie prea bună; am să-ţi povestesc altădată, pe-ndelete, acum n-am starea necesară. Dar, fiind chestii personale, nu cred să te intereseze...

- Ba da, ba da, cum să nu, protestă Anduţa. Mă interesează tot ce este legat de tine, inclusiv neamul tău legendar, Ion,... eşti prietenul meu şi al lui Nicki, doar.

- Mulţumesc; este important să ai prieteni adevăraţi. Neamul era, de fapt, unchiul lui taică-meu,... Ion Rîmaru,... nu l-am cunoscut, nu ştiu mare lucru despre el, decât că a fost un personaj interesant; s-a prăpădit de mult, am să caut informaţii prin arhive. ...Dar, ce s-a petrecut mai adineaori a fost o scăpare, i se putea întâmpla oricui.

- Desigur, desigur, orice bărbat normal simte nevoia *să se dea* la o damă bine.

- Aşa este cum ai spus tu, sunt un timid,... la fel ca unchiul tatei (...cam trag spre partea lui!). Dar să te ferească Cel de Sus de curajul timidului...

(...apropo de unchiul pomenit!)

- ...şi de norocul ageamiului, cunoşti proverbul! încerca să se încurajeze bărbatul. Şi de-aia, probabil, mi-am pierdut controlul şi am vrut să mă dau drept cocoşul cel ţanţoş din poiată - nici nu-i de mirare în faţa unei puicuţe bine făcute ca tine, cu un *sex-appeal* de excepţie...

- Zău, măi, băiete?!... Zăăău?!!!... Aşa crezi tu că este *appeal*-ul meu, de excepţie?... se răsfăţa Anduţa, dând capul pe spate, aruncându-şi sânii înainte, la atac şi clătinându-şi zulufii încântători.

- Precis. Cu siguranţă *se dau* o groază de bărbaţi la tine, nu sunt eu primul care reacţionează astfel. Nu te supăra pe mine; uite, plec acuma.

Şi iar se ridică Gogu din fotoliul cel greu încercat de-atâta fâţâială... aşează-te, ridică-te,... aşează-te, ridică-te,... şi se miră lumea de cât de repede se strică mobila modernă. Ei, dar ce lucruri solide se făceau pe vremuri,... de exemplu: aspiratorul sovietic „Ceaika”, cu aspectul hidos de bombă aeriană, dar care nu cunoştea noţiunea de „defect!”, cumpărat de la contrabandiştii basarabeni pentru 6-700 de lei,... scaunul în X, florentin, din lemn de nuc, care costase nu cine ştie ce la „Consignaţia” de la Hanul cu Tei şi care avea în spate trei generaţii de proprietari, toţi sub formă de *oale şi ulcele*, în prezent,... pantofii „Guban”... 380 lei!, cu calapodul comod şi elegant, râvniţi de cucoanele gătite, care mergeau, după ceva purtare, la cizmarul din colţ pentru a le aplica flecuri şi tălpi noi,... de 3-4 ori se repeta operaţia asta, până să ajungă la gunoi încălţările d-lui „Guban”!,... frigiderul „Zill”, ce se găsea numai în magazinele Cooperaţiei

Săteşti (trebuia să-l achiţi cu mii de ouă de găină, nu *cash*, căci nu de *hârtie* avea nevoie statul socialist!) - şi azi îl afli în stare de funcţionare la un pensionar amărăştean!,... la fel şi radio-ul cu tranzistori „Vef” ce *prindea* atât de bine parşiva „Europă Liberă”, după orele 17, cu cele 5 extensii de lungime de undă (1.850 de lei! Era o sumă frumuşică pentru vremurile alea...) - de-a dura puteai să-l dai, pe trepte, şi tot funcţiona *sovieticul*! -,... *alendelonul* râvnit de junii vremii, lansat... de Alain Delon, desigur, în filmul „A fost cândva un hoţ...” - să fi fost pelicula o campanie de promovare disimulată?... -, confecţionat din piei velurate, de oaie românească, la Oradea, care nu apărea niciodată în vitrina magazinului, căci pleca foarte iute la *export*, spre disperarea doritorilor,... sau camera foto „Praktica” (5.500 de lei, echivalentul a două salarii bunişoare) importată din fostul *redege* şi care folosea lentile de cea mai bună calitate nu de la Karl Zeiss Jena, ci de la fostul I.O.R. din Bucureşti (numai parcul cu acelaşi nume mai supravieţuişte astăzi!)... - şi-acum am una, prin pod abandonată, dar gata să facă poze de aceeaşi bună calitate, sunt convins; păi, o viaţă de om funcţionau toate astea, nu ştiai de service-uri fără piese de schimb ori de meseriaşi indolenţi („Cumpără, dom’le, altul şi p-ăsta aruncă-l dracu’ la gunoi,... trăim într-o societate de consum!”), ba, dacă te arătai niţel grijuliu cu ele, le lăsai moştenire, în bună stare, urmaşilor!

- Te-aş ruga ceva, însă,... îndrăzni, delicat şi politicos, Gogu Rîmaru. ...deşi nu cred că ar mai fi cazul să-ţi cer vreun favor, după cele întâmplate. Nu te supăra, dar aş vrea, dacă se poate, să rămână între noi tărăşenia cu cocoşelul înfoiat şi găinuşa terorizată de ce i-ar putea face *cocoşelul* cocoşelului cu pricina! Hm, ce zici, e posibil să ştergem cu buretele şi să nu transpire nimic din cele întâmplate între noi doi?...

- Dar ce s-a întâmplat, la urma urmei, aşa de special, între noi doi?!... Nu ai rupt hainele de pe mine, ca un violator,...

- Când pronunţi cuvântul ăsta se-ncrâncenă carnea pe mine, nu ştiu de ce!

- ....nu ţi-ai folosit guriţa senzuală, ca să mă exciţi într-un sălbatic *french-kiss* ori într-un cunilingus susţinut, nu mi-ai pus membrul în palmă, obligându-mă la o masturbare prietenească, nu ai pretins o felaţie îndelungată ori un *69*... Nu s-a întâmplat nimic, prietene, încă.

(„...*încă*?!...” ciuli Rîmaru urechile mari.)

- Deci, e posibil. Dar, stai, măi, omule, nu te grăbi aşa, că-mi strici aranjamentul, îl întoarse femeia din drum pe Gogu pintenogu’, apucându-l strâns de-o aripă şi plantându-l în acelaşi fotoliu. Stai aici, nu pleca. Să-ţi ofer ceva, ca să te mai linişteşti: o bere rece,... că aşa trebuie să fie berea, ...rece, iar femeia caldă,... pe mine... - ei, nu sări iar, am glumit, mă, ca să-ţi arăt că nu sunt supărată pe tine! -,... un pahar de vin,... am un molan adus de Aspazia, verişoară-mea, din Oltenia,... o minune!, sau ceva mai tare, care să te pună la loc, pe şine?...

- Nu, nu, mulţumesc, nu te deranja, nu pricepea Gogu de unde mai avea Anduţa bunăvoinţă faţă de el. Cred că am inoportunat prea mult şi ar fi vremea să fac paşi în noapte.

- Da’ repede mai treci, Gogule, dintr-o extremă într-alta! Acum câteva clipe erai cocoţat pe mine, aproape că ţi-am simţit ghearele-nfipte în

copane şi-acum... Doar nu vrei să pleci aşa de repede?... Mai stai. Te-nţeleg, se întâmplă, nu-ţi face atâtea probleme. Ai încercat şi tu, să vezi,... dacă tot e singură, poate merge treaba cu Anduţa, nu?...

- Da, aşa, dădu Gogu din cap, fără să-şi privească partenera de trăncăneală. Am vrut să văd,... ţine, nu ţine,... te laşi sau nu,... ţi-o trag ori ba!

- Păi, aşa fac toţi bărbaţii, mă, Gogulică Rîmărică, cine nu pofteşte să i-o tragă nevestei prietenului cel mai apropiat?!...

- Corect!

- Nu eşti nici primul şi nici ultimul n-ai să rămâi care a încercat aşa ceva cu mine. Am înţeles, nu-i plăcut să afle lumea de ce acte de bravură eşti în stare vizavi de nevestele amicilor, când aceştia nu sunt acasă; deci, n-am să te fac de râs pe nicăieri, am să-mi ţin gura (chestie dificilă, dar am să-mi dau silinţa!),... da, povestea va rămâne între noi. Eşti mulţumit acum?... Nu spun nimic la nimeni, gură pecetluită, promit, ştii că sunt om de caracter; oricum, te-am iertat. Nu pleca, te rog, avem atâtea de discutat,...

- Despre ce, oare?...

- ...numai să-mi aduc aminte despre ce trebuia să vorbim. Rămâi, nu este nicio problemă,... asta, bineînţeles, dacă te porţi ca un om civilizat.

Încercând să se distanţeze oleacă de ispită, Gogu răsfoia automat programul TV al unei reviste de week-end, aflată pe măsuţa de lângă fotoliu, parcurgând rapid titlurile serialelor „National Geographic”. „Măcar ăsta este un canal serios, ai ce vedea aici. Mmmm...?! Dar, ia te uită ce serios este şi ce lucruri *mortale* ai de văzut: ‹*Sfârşitul lumii în 10 moduri*›... interesant, interesant, deşi un singur mod ar fi suficient ca să scăpăm de toate grijile,... ‹*Ţigani în America*›,... şi aici poţi să dai de ei?!... Bravos, etnie. Na de mai emigrează în State!,... ‹*Al doilea război mondial*›,... în fine ceva mai relaxant, cu trimitere la cel de-al treilea... şi ultimul, probabil,... ‹*Bomba atomică*›,... asta-i chiar relaxant, Hiroshima, Nagasaki,... ‹*Apocalipsa. Eşti Gata?*›,... cum dracu’ poţi să fii gata de Apocalipsă?,... ‹*Clipe de coşmar*›,... despre ce o mai fi vorba?..., ‹*Escroci*›... aici e clar despre ce e vorba, titlul este edificator!” Parcă dintr-o dată liniştit de atitudinea plină de înţelegere a femeii, abandonă revista cu titluri ademenitoare şi îndrăzni să ridice din nou privirea, ca să-şi vadă interlocutoarea, aflată pe canapea, zâmbindu-i larg, într-o nouă chemare,... hai, măi,... mişcă-te!, ce-i contrazicea spusele de adineaori. O considerase dintotdeauna pe Anduţa o femeie interesantă, frumoasă, teribil de atrăgătoare, o adevărată bombă sexy - craci, ţâţe, cur, cu de toate o dăruise bunul Dumnezeu! De câte ori asculta „Sex Bomb”-ul lui Tom Jones primul gând ce-n minte-i venea chiar către Anduţa-cea-bine-făcută se-ndrepta! - şi nu putea concepe ca cineva cu asemenea calităţi să mai aibă, pe lângă ele, şi o doză de moralitate (la ce ar folosi un asemenea balast?...). Nedumerit, bărbatul privea picioarele dezgolite de rochie; „Păi, frate dragă, vai de viaţa mea, dar şi de păcatele mele, ia uită-te ce genunchi superbi, ia uite ce copane rotunde şi senzuale are găinuşa, dar am şi eu în faţa ochilor,... ca să nu mai zic de ce-o fi ascuns între ele..., uite carne apetisantă... Dacă nici asta nu este o invitaţie clară, o poftire-n toată regula: ‹*Nu te-ar interesa, cumva, dragă Rîmarule, pentru că pari*

cam posomorât, dar şi disponibil, în ultima vreme, să vezi ce am eu, Anduţa, nevasta prietenului tău, între picioarele care ar merita să fie prezentate în mensualul „Hustler”, de exemplu?...›, atunci ce naiba putea să fie?!...”

- Aşa că rămâi în fotoliu, Goguţă! infirmă Anduţa chemarea ce părea atât de evidentă. Acolo să stai.

- Aicea stau, cum zici tu.

- Aştept să te porţi ca un gentleman, cum te-am cunoscut până acum...

- Aşa suntem noi, neamul Rîmarilor, gentlemani din tată-n fiu! Unchiul, Ion Rîmaru...

- ...şi să nu profiţi de lipsa bărbatului meu, pe unde o umbla cu afacerile lui, de mă lasă singură cu un armăsar focos ca tine?... Să punem punct la jocul ăsta, nu numai pentru astăzi, ci pentru totdeauna,... asta-i părerea mea, de femeie serioasă. Da, da, nu te uita aşa la mine, precum uliul la puiul de găină... şi, mai ales, la picioarele mele,... o să-ţi curgă balele, curând, sau o să-ţi iasă coşuri galbene pe faţă, adolescentule! Nu te las să te apropii,... păstrează distanţa, Gogule, ca în faţa ghişeului unei bănci,... rămâi în fotoliu şi ţine-te bine de el, căci, după cum s-a văzut, devii obraznic... şi periculos, *cucoşule*.

Dar, într-un nou gest care nu avea nicio legătură cu spusele de adineaori, *găinuşa* îşi trecu limba roşie peste cioc,... pardon!, peste buze, umezindu-le din plin. Nu-şi scăpa din ochi vecinul, precum vânătorul prada, urmărindu-i reacţiile. Şi Gogu,... o bucăţică de fier atrasă de magnet!,... se ridică din fotoliul greu încercat, venind către femeie, în timp ce aceasta se foia, căutându-şi o poziţie mai bună pe canapea; rochia se ridică pe pulpe, lăsând să se vadă culoarea chiloţeilor („Îmi arată desuurile, vai de mine! Cum s-o mai iau şi pe-asta, oare?!...” înghiţea în sec bărbatul, nod după nod, cu greutate).

- Sau, poate, tu ai dreptate şi nu eu şi este mai bine să pleci; este mai sigur aşa,... da, da, şterge-o, Gogule! se răzgândi Anduţa, fără să-şi strângă picioarele. Du-te acasă, la Gina, du-te la nevastă-ta! O să purtăm altă dată discuţia,... altă dată, da, când va fi şi bărbatu-meu aici, ca să nu mai apară niciun pericol. Hai, du-te, acum,... *dismiss*!,... şterge-o!,... valea!,.... spală putina!,... roieşte-o!,.... plimbă ursul că rugineşte lanţul, mai pe româneşte zis.

Năucit de atitudinea neclară a Anduţei, „Du-te-ncolo, vino-ncoace,/ Lasă-mă şi nu-mi da pace!”, vorba românului, Gogu era, deja, alături de femeie, ca şi când, dimpotrivă, spusele ei ar fi fost o nouă şi evidentă chemare: „Hai, bre, *cucoşule*,... hai, curaj, suntem singurei în casă! Vino şi pune-ţi gheara pe *găinuşă*!...” Îşi înhăţă inima în cioc..., în dinţi, pardon - fie ce-o fi! *It’s Now or Never*, Rîmarule! Păi, uite-o, domnule, cât de răscrăcită stă! Uite-o... - şi privi fix, ostentativ, între picioarele Anduţei, săltând cu degetul tivul rochiei şi încercând să vadă ce se petrecea prin ascunzişuri.

- Anduţo, dacă tu vrei să plec,... înghiţi el, cu serios efort, alt nod din gât. ...eu plec. Dar, poate că n-ar fi rău să mai rămân ca să..., ca să vedem ce s-ar putea întâmpla şi...

Degetul îndrăzneţ continua să ridice marginea rochiei.

- Şiii,... când spuneai căăă... Mda, când spuneai că se întoarce Nicky acasă?... strângea Gogu informaţii, ca un *ceist** veritabil, aşteptând ultima ştire pentru a trece la un nou şi definitiv atac.

Anduţa nu răspunse; se uita lung la bărbat, muşcându-şi, a nerăbdare, parcă (după părerea sărmanului Gogu!), buzele frumos arcuite.

- Hm, ce spui?... Nu mă pot concentra, nu ştiu ce am ori ce-o fi cu

**C.I. - Serviciul de Contrainformaţii al Armatei.(N.A.).*

mine,... stai prea aproape, asta e! Fă, te rog, un sfert de pas înapoi... sau schiţează un gest de retragere; o să cred, astfel, că am făcut tot posibilul pentru a evita, ca o femeie serioasă... Nu vrei, văd,... deci, nu te laşi. De cine vorbeşti, băiatule?... gângurea ea, cu mintea nesigură, lăsându-şi mâna să cadă, tragând poala rochiei şi acoperind doar jumătate din coapsele frumoase. De Nicky?...

- De Nicky, da. Când se întoarce acasă?...

- Păi, ştii,... bărbatu-meu, ar trebui să vină,... după spusele lui... Hmmm?... Nu-mi aduc aminte, nu ştiu când vine. Haide, m-am răzgândit, nu

vreau să pleci, Gogule... - nici eu nu mai ştiu ce vreau de la tine, când te văd aşa băiat frumos! -, ia loc pe canapea, nu prea aproape, fii cuminte şi hai să stăm de vorbă.

Ascultător, Gogu se aşeză, fără să-şi dezlipească privirea de la pulpele Anduţei. „Frumoase copănaşe are găinuşa din poiată! Ar fi putut, foarte simplu, să şi le acopere,... măcar niţel, numai dacă ar fi voit, desigur. Dar ea, nu... ‹*Uită-te, cucoşule, cască ochii, că ai ce vedea!*›"

- Sigur, stăm de vorbă, acceptă el propunerea. Iartă-mă pentru pentru purtarea de adineaori, n-o să se mai întâmple, continua să trăncănească gura lui la întâmplare, fără o consultare prealabilă cu capul (ori cu inima!).

Carnea dezgolită nu-i dădea pace cu niciun chip; fremăta, trimiţând prin porii pielii o umezeală fină, cu miros curat, dar al dracului de aţâţător. Pierzându-şi iar controlul... - un biet om şi el, doară, din carne şi sânge plămădit, la fel ca vecina de canapea! -, Gogu se pomeni cu mâna strecurată între picioarele Anduţei.

- Ahaha, te-am prins, neastâmpăratule! strânse femeia coapsele, bucuroasă (?!...), reţinând mâna obraznică în spaţiul cald, ca într-o plăcută menghină, ce se voia, altfel, a fi o pedeapsă pentru neruşinatul gest. Păi, ce te-am rugat mai devreme, Gogule?... Stai, nu scoate mâna, mă, speriatule şi repezitule, că-ţi faci de ruşine neamul,... mai las-o, cât să-mi termin beşteleala. Ce am hotărât amândoi, acum câteva momente?... Ce ai spus tu, Gogu Rîmaru, prietenul meu, dar şi al soţului meu,... tu, de unul singur, cu gura ta, nu a altuia, fără să te fi forţat cineva,... ce ai spus mai înainte, da, când te căiai ca un păcătos care suferă din cauza faptelor lui ticăloase?... Hm?... Ce caută, atunci, mâna între picioarele mele şi încearcă să-mi frământe carnea într-un mod delicios?...

- Delicios, zici?!... Delicios?... Chiar îţi place, Anduţo?...

- Da. Nu ai găsit alt loc, în casa mea, *pe-plus-unu-şi-mansardă*, unde s-o pui?... (Ho, stai! Când am spus „alt loc", n-am vrut să zic mai sus, între pulpe, către *bombonică*, unde te chinui să răzbaţi acum. Păi, la

următoarea mişcare, tu ajungi cu mâna îndrăzneaţă... sau măcar cu un deget chiar în sexul meu, băiete! Doritor cum este, mititelul, să nu te miri că asta şi aşteaptă,... pentru început, desigur.) Scoate-o, Goguţă, imediat,... - la mână mă refer, mă, nu te gândi la ce ai înăuntrul pantalonilor! -, scoate-o rapid, dacă nu vrei să mă supăr definitiv pe tine!

Dar Gogu, zăpăcit şi încins de jocul neclar, făcu urechea toacă şi răsuci mâna mustrată, depărtând pulpele ce încercau să rămână strânse, fără a opune, însă, cine ştie ce rezistenţă. Rochia se adunase în jurul taliei, descoperind şoldurile, în timp ce bărbatul trăgea în jos, cu cealaltă mână, chiloţeii transparenţi.

- Rîmarule! ţipă Anduţa, speriată de intenţiile tot mai evidente ale bunului prieten de familie. Rîmarule, ce vrei să faci tu?...

(Păi, cam ce ar putea face un Rîmaru, de viţă veritabilă, aflat lângă o duduiţă atât de tentantă?!... Hm, ce ziceţi?...)

- Profiţi că suntem singuri, eu nu-ţi opun rezistenţă, fiind o biată femeie încărcată de pofte fireşti şi nu are cine să-mi ia apărarea?... Am crezut că glumeşti, că este o joacă... nevinovată, ca orice joacă... - găinuşa şi cocoşelul fâţâindu-se nebunatici, unul după altul, prin poiată („Oare nu fug prea tare?...” reflecta puica şovăielnică. „Şi n-ar fi cazul să mă-mpiedic,... întâmplător?...”), ca într-o fabulă frumos pilduitoare! La Fontaine, Krâlov ori Donici au scris, pare-mi-se, porcărioare de-astea... -, o hârjoneală haioasă care nu merge departe. Şi tu,... Gogule?...

Bărbatul ridică privirea năucă („Şi eu, ce, sărmanul de mine?!... Eu, ce?...”), oprindu-se din acţiune; dar, în clipa următoare, decis,... - ajunsese destul de departe, uite unde avea mâna înfiptă,... păi, cale de întoarcere nici că mai exista! -, trase chiloţii descoperind sexul zburlit.

- Aoleu! se făcu el a cădea pe spate, în faţa surprizei păroase, umede şi incitant mirositoare, aflată la două degete distanţă, sub nasul lui. Ce minune mică-mititică-i aicea, între copănaşele puicuţei mele! răzgâia el pămătuful creţuliu, suflând uşor şi cu tandreţe, pentru a-i zburli zulufii şi a recâştiga bunăvoinţa Anduţei. Chiar, ia uite ce-ai tu aici!...

- Ştiu foarte bine ce am între picioare, Gogule, sunt informată, nu trebuie să-mi explici sau să-mi atragi tu atenţia! nu ceda nici jumătate de pas Anduţa, părând a se enerva tot mai tare. I-auzi la el,... ce am eu între picioare... Ştiu, da?... M-a lămurit mămica mea, pe îndelete, când a sosit vremea, adică, acum douăzeci şi ceva de ani,... „minunea mică-mititică” a mai fost admirată şi de alţii înaintea ta, inclusiv de bărbatu-meu, posesorul legal, în prezent,... că, doară, nu era să te aştept pe tine, Gogu-Pintenogu, marele mascul, cu teancul de informaţii sub braţ; „minunea mică-mititică... între copănaşe”, hm,... am fost şi la ginecolog cu ea, ca s-o prezint, pentru controalele periodice, ca orice femeie civilizată, aşa că nu trebuie să-mi povesteşti despre asta, e clar?... Vrei să mă laşi să-mi trag chiloţeii şi rochiţa la loc, să-mi acopăr *ruşinica*, ca o persoană decentă, iar tu să-ţi vezi de treburile tale, ca un bărbat serios?...

- Sigur, te las. Dar, de multă vreme doream să o văd şi eu,...

- Nu mai spune, Gogule!... Nu mai spune. Auzi la el: „...doream să o văd şi eu...”. Numai tu nu mi-o văzuseşi, cocoşule!

- ...precum ceilalţi care au admirat-o ori domnul doctor, aflat toată ziua cu nasul în..., fericitul!

- N-aveai decât să te faci ginecolog, obsedatule, cine te-a oprit?... Aşa ai fi aflat că, pe lângă puţinele *ruşinici* fermecătoare, cum este a mea,...

- Fermecătoare,... da! se extazia Rîmaru jr. în faţa vulvei splendide şi divin mirositoare.

- ...pe care le examinează un ginecolog... „fericit”, cum zici tu, mai are de văzut, zi de zi, sărmanul, o groază de fofoloance grase şi chele, hidoase şi nespălate, cu aspect de melc ieşit din cochilie şi care constituie, de fapt, baza *nefericitei* lui meserii.

- Brrr, aşa o fi, cum zici. Dar, a ta,... asta care e acum sub nasul meu,... tare frumoasă mai e, mică, umedă şi încreţită, ca o smochinuţă foarte coaptă, ce trebuie neîntârziat culeasă,... mânca-o-ar tata!, dar şi excitant odoriferă,... mmm, hormonii îşi fac treaba, cum mă şi aşteptam, de altfel. Dacă n-am avut inspiraţia să mă fac ginecolog, hai, atunci,... să..., amândoi. Păi, ce vrei să faci din mine, Anduţo, chinuindu-mă, precum Cerul Mare pe sărmanul Iov?... Şi, la urma urmei, tot un om sunt şi eu...

- Rîmarule,... te rog, lasă prietenia, ginecologia, omenia, Cerul şi lasă-l şi pe Iov şi pildele biblice, cam nepotrivite când tu te pregăteşti să mă violezi, parcă; am dreptate, chiar vrei să mă violezi?!...

- Ştiu şi eu ce să zic?... M-am *ambalat*, sunt excitat, *cocoşul* mi-a tresărit între picioare,... neam de Rîmari, de,... da, te-aş viola cu plăcere, Anduţo, dragă, de ce să mint?...

- Zici că m-ai viola, mă?... Bravo, eşti un bărbat cinstit, nu umbli cu şoalda, ca majoritatea domnilor,... „Ce să spun, Anduţo?... Şi te-aş viola,... şi, parcă, n-aş face-o, că eşti nevestica prietenului meu...”, nu, tu mi-ai zis-o direct... „Vreau să ţi-o trag, gagico!”,... îţi apreciez sinceritatea. Dar, crezi că sărmanul Iov a fost un violator al vremurilor biblice?... Vrei, oare, să mă brutalizezi fizic şi verbal, ştiind că, singură acasă fiind, nu fac faţă unui mascul puternic ca tine şi, apoi, să-ţi înfigi... hââârşt!... penisul solid în sexul meu delicat, ce pare a-ţi plăcea atâta?... Hai, fii băiat cuminte. Poate sunt şi eu de vină,... aşa este, m-am angrenat, alături de tine, într-un flirt nevinovat. Sunt femeie, îmi place să flirtez,...

- Cui nu-i place hârjoneala?...

- ...mi se întâmplă şi mie să-mi încerc, din când în când, măcar, puterea farmecelor personale: „Ia să văd, dom’le, mai sunt în stare să atrag pe cineva,... un tânăr pensionar ori un adolescent buburos, pentru dezvirginare?...”. O fac,... din plictiseală, probabil, dar am greşit, recunosc, şi nu se cade, suntem vechi prieteni. Tu şi Nicky aţi fost colegi de serviciu,... familiile noastre se cunosc şi... Lasă-mă, Gogule! Vai, dar nu pierzi timpul, mi-ai rupt chiloţii cu dinţii, sălbaticule! (Fiuuu, excitantă figură, îmi place, nu mi-a mai făcut nimeni aşa ceva, recunosc.) Şi erau cumpăraţi dintr-un *mall* din Dubai, garnitură completă, împreună cu sutienul pe care nu ai apucat să-l vezi, încă! Gogule! Gogule, vrei să-mi vezi şi sutienul?...

Cu lacrimile şiroind pe obraji, ca la comandă, Anduţa se zbătea fără curaj în strânsoarea braţelor puternice. Mâna ei ajunse - întâmplător?... - între picioarele bărbatului, verificând cele ce se petreceau acolo. Prins în

viermuială, Gogu nu sesiză gestul curios; îşi băgase capul între pulpe, încercând să-şi strecoare limba în sexul mirositor, reuşind să încurce, deocamdată, părul pubian, des şi creţuliu, aflat la intrarea *grotei*.

- Gogule, ce vrei să faci?... Aoleu, ai început un cunnilingus,... mmm,... ca un fel de preludiu, nu-i aşa?!... Te rog, Gogule! Gogule! Păi, după chestia asta,... la lucrătura cu limba, mă refer, după ce ai să mă zăpăceşti şi mai tare, sărmana de mine, răscolindu-mi interiorul intim, de n-am să mai fiu în stare să răspund de faptele mele, ai să pofteşti să mă şi... Nu glumeşti, nu te astâmperi, văd,... chiar vrei să mă siluieşti, Rîmarule, violator nenorocit! (Deşi, n-am văzut în niciun film un viol precedat de un cunnilingus; orice viol se petrece în grabă, dom'le, începând cu înfigerea directă a penisului în..., nu stă nimeni să dezmierde vulva cu ochii, degeţelul sau cu limba! Trebuie să-ţi explic eu lucrurile astea, bă, siluitor tâmpit?...)

Încercând să pară disperată, Anduţa căra un potop de pumni capului aflat între picioare. Indiferent la durere, Gogu lingea sexul fierbinte precum un căţel laptele din strachină („lipa-lip!, „lipa-lip!, „lipa-lip!...” făcea el, cu plăcerea căţelandrului lacom), deschizându-şi din mers prohabul; scoase penisul în erecţie prin spaţiul strâmt, ca să mai încaseze imediat o palmă zdravănă peste obraz. „Aoleu, ce mi-a tras-o,... fata asta nu se joacă şi nici de glumă nu ştie! E drept că ce fac eu acuma nu pare o glumă...” Un zâmbet de satisfacţie lumină chipul Anduţei, în timp ce observa capul de piele-roşie al membrului rect îndreptându-se către triunghiul din josul pântecului.

- Să nu îndrăzneşti, Rîmarule! continua ea să se arate agresivă, însă. Bagă-o la loc, auzi?... Să nu îndrăzneşti, nemernicule, să înfigi chestia aia, aşa de urâtă şi de mare, în mine; parcă-i Joe Indianul, duşmanul de moarte al lui Tom Sawyer şi Huck Finn! De-asta ai venit la noi, ca să mă violezi?...

- Nu, nu, să nu crezi aşa ceva! Ce părere proastă ai despre mine, Gogu Rîmaru... - şi ne cunoaştem de-atâta vreme! -, ...cum să vin chitit ca să te violez?... N-am venit cu gândul ăsta, încerca bărbatul să se explice răbdător, continuându-şi, totuşi, treaba începută. Tu m-ai chemat, dacă ţii minte... „Nu vrei să treci pe la mine?...” mi-ai spus la telefon, ca şi când mă invitai, politicoasă, la un ceai sau o cafeluţă şi o felioară de chec cu fructe confiate,... iar eu, la fel de politicos, n-am făcut decât să dau curs invitaţiei, că nu-i frumos să refuzi.

- Aicea ai dreptate: nu-i frumos să refuzi o invitaţie. Când ai dreptate, ai!

- „Sigur, Anduţo, vin cu plăcere, de ce nu?...”, ţi-am răspuns. Pe parcursul discuţiei noastre, însă, şi zgândărit de tine... - asta-i părerea mea, nu te supăra, te rog. M-ai zgândărit, femeie! -, mi-a apărut un impuls interesant în minte, dar şi în pantaloni,... un impuls de a...

- Termină cu teoria impulsurilor, lasă trăncăneala şi bag-o la loc, porcule, am zis! ...Vai de mine ce dotare de excepţie posezi,... ia uite ce-i acolo!

Fără să iasă dintre picioarele săltate, Rîmaru jr. îşi coborî privirea, uitându-se la penis.

- Mda, mi se pare destul de mare şi mie; este într-o formă bună astăzi.

- Este, aşa-i, bravo! Bag-o, ascunde-o în pantaloni, să n-o mai văd, că mă-ngrozesc. Uite cum îmi bate inima! Pune mâna pe sânul meu ca să simţi starea în care m-ai adus. Nu pe amândoi sânii, mă,... nu mă cobzări, porc ce eşti, nu asta ţi-am cerut! Uită-te la el, măgarul, ce vrea să-mi facă, deşi nu mi-a scos sutienul.

- Scuză-mă, Anduţo, m-am zăpăcit; ţi-l scot imediat. Tare supărăcioasă mai eşti...

- Potoleşte-te! I-auzi la el... Cum să-mi scoţi sutienul, neruşinatule?... Ce crezi tu, că eu sunt de-alea, de...? Numai pe stângul pune mâna, aşa, ca un medic care mă supune unui control mamar,... - fără să-mi cauţi mamelonul, aţâţatule! -, ...pe stângul, da, pentru că acolo este inima şi am vrut să simţi cât de tare-mi bate de spaima necinstirii mele. Mă-ngrozesc, Gogule, da, de dimensiunile uriaşe ale chestiei dintre picioarele tale, hidoasă şi mizerabilă, ca de *râmar* adevărat; ar putea penetra, curând, vulva excitată de expertul în *limbi* ce eşti!

O nouă palmă şterse nasul bărbatului, însângerându-l. La fel de atentă, Anduţa continua să observe starea penisului. Fără să ia în seamă durerea, întărâtat de opoziţia femeii, Gogu îşi luă inima în dinţi pentru asaltul final („Acum!”) şi reuşi să introducă, printr-o mişcare precisă, capul falusului între labiile roze. Picăturile de sânge scurse din nas se întinseseră pe pulpele Anduţei şi prin părul pubian, exact ca la o splendidă deflorare.

- Ieşi afară, animalule! Ai să vezi ce-o să-ţi facă bărbatu-meu când va afla... N-o să spăl sângele, am să-l păstrez pe craci până se va întoarce Nicky, ca să i-l arăt şi lui,... mă excită şi pe mine!, pentru că nu se poate să nu-i spun una ca asta! „Uite, Nickyşor, scumpule, ce am păţit,... uite ce mi-a făcut prietenul nostru, Goguţă Rîmaru, în lipsa ta!...” Tot aşa, însângerată (am să iau şi chiloţii rupţi cu mine, într-un plic sigilat!), voi merge la poliţie, ca să depun plângere... „Declaraţie. Subsemnata, Anda...., CNP..., CI seria..., nr. ..., cu domiciliul în Buc., sect..., strada... nr. ..., declar că la data de...., am fost supusă unui viol absolut sălbatic de d-l Gogu Rîmaru, prieten bun de familie,...”; dar şi la Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” am să merg, ca să-mi scot certificat cu timbru şi să te port, după aia, prin tribunale până ai să-nfunzi, pentru ani grei, ocna.

- Exagerezi, Anduţo. Poliţia,... Institutul „Minovici”,... tribunalul,... ocna?!...

- Nu exagerez, bă, deloc; asta meriţi! Dar, înainte, o să te spintece bărbatu-meu când va afla cum m-ai violat, porcule ce eşti! Arşice are să te facă, cu briciul neascuţit o să te castreze... hârşa-hârşa, hârşa-hârşa,...

- Hârşa-hârşa, hârşa-hârşa,... cu briciul neascuţit,... ţi-ai ieşit din minţi, Anduţo?!... se înfiora Gogu, speriat de posibilitatea înfiorătoare. Măcar de-ar folosi un „Solingen” tăios, la castrare, suntem, doar, prieteni buni,... familiile noastre se cunosc, nu?... Hârşa-hârşa, hârşa-hârşa,... exagerezi tot mai tare, zău!

- ...iar eu am să-ţi atârn fuduliile de gard, la uscat, precum o gospodină rufele stoarse. (Aoleu, chiar aşa, ce fudulii superbe ai, Gogule, trebuie s-o recunosc! Ce-i al tău, e-al tău.) O să le stea foarte bine, arse de soare, bătute de vânt şi stropite de ploaie; alături am să-nfig o pancartă mare, de

mânuţa mea frumos caligrafiată: „Acestea sunt testiculele lui Gogu Rîmaru-siluitorul!”

- Morbidă imaginaţie ai, femeie!

- Vor fi admirate, cu siguranţă, de toate cucoanele care trec pe stradă: „Dragă, mie mi se pare că astea sunt fudulii puse la uscat. Ce zici, văd bine?...”, „Fudulii... la uscat, spui?!... Am auzit de rufe puse la uscat, de prune şi miez de nucă... sau frunze de tutun puse la uscat, struguri pentru stafidire, dar... Vezi foarte bine, draga mea,... da, şi eu spun la fel: o pereche de fudulii, tare frumuşele, sunt atârnate de gard! Deşi, este ciudat, scumpo, nu crezi,... fudulii puse la uscat în mijlocul Bucureştilor?!... N-am mai întâlnit.”, „Da, da, sunt fudulii veritabile,... uite, scrie clar pe pancartă: ‹Acestea sunt testiculele lui Gogu Rîmaru-siluitorul!› Cine o fi fost fericita siluită?...” , „Rîmaru, zici?!... Rîmaru, Rîmaru-siluitorul,... îmi este familiar numele, venit din anii frumoşi ai tinereţii mele.” etc. (Ca să ţină în timp, le voi da cu sare şi să le voi pune la fum, oleacă...

- Testiculele mele..., cu sare... şi puse la fum, Anduţo?!...

- ...dar numai folosind rumeguş curat de mesteacăn.) Scoate-ţi, mă, nemernicule, mădularul, îţi spun pentru ultima oară!

Din Gogu Timidu’, aşa cum apropiaţii îl cunoşteau, nu mai rămăsese nicio bucăţică, însă. Apucase pulpele Anduţei, săltându-i picioarele pe umeri; mâinile lui frământau carnea transpirată, mai-mai s-o rupă de-atâta plăcere; unul dintre tocurile pantofilor i se înfipse în umăr, iar celălalt îi zgârie pielea gâtului; dar Gogu nu luă în seamă durerea şi introduse şi mai tare membrul în adâncuri; drept răspuns, femeia strânse zdravăn picioarele în jurul gâtului, încercând aplicarea soluţiei finale, adică sugrumarea atacatorului, soluţie care, ulterior, în faţa instanţelor de judecată, putea fi justificată printr-o legitimă apărare.

- Te omor! Auzi?... Teee omooor!!! Ieşi din mine, violatorule! Ieşi, Rîmarule,... ieşi! O clipă să nu mai rămâi, chiar acum să ieşi! Auzi?... Ieşi sau te omor de-ar fi să-nfund puşcăria pentru tot restul vieţii!

Unghiile încercară să zgârie obrajii, oprindu-se la timp, atente. Fără să schiţeze vreun gest de apărare, bine agăţat de picioarele desfăcute, bărbatul se retrase o idee, pentru ca în clipa următoare să-şi arunce şi mai mult membrul în sexul strâns. Repetă mişcarea la iuţeală,... hâţa-hâţa, hâţa-hâţa, hâţa-hâţa,... în timp ce, ca răsplată, primea palme grele şi amarnice ocări. Dar, firescul se produse curând şi, în faţa impecabilei tării, interiorul se umezi, acceptând, cu arătată plăcere, carnea grea a falusului puternic. Mirate, palmele rele se opriră, apucându-se, cu neaşteptată tandreţe, de spatele lat, iar şoldurile veniră dintr-o dată,... bucuroase, parcă,... într-o zvâcnitură scurtă şi viguroasă, o *contră* autentică („Hâu!” se opintise Anduţa instinctiv...), în întâmpinarea *berbecelui*.

- Oooooh, asta a fost, Rîmărică, Rîmărică,... îngâima femeia fericită, copleşindu-şi din senin, cu gesturi drăgăstoase, partenerul şi mai zăpăcit acum. Da, asta a fost. Ce-mi faci tu, Rîmarule,... *prieten drag*, vorba cântecului. Că uite, nici nu mai pot să... mă opun, atât de slabă am devenit; ca o cârpă am ajuns, cu scula ta înfiptă până-n plăsele, în mine. Oh!... Aşa, haide... Nu te mai lovesc, n-are rost să mă mai opun, violează-mă în pace, băiatule, fă ce vrei din mine. Nicki nu vine în seara asta, te-am

minţit. Are treabă în provincie, cu afacerile lui; a găsit pe undeva, se pare, un nou furnizor de europaleţi, la un preţ bun de achiziţie. Păi, când cumperi *en gros*...

- ...ieşi mai bine, la preţ, fără discuţie, completă Gogu informaţia, dovedind oareşcari cunoştinţe şi în comerţul *en gros*, în timp ce îşi împingea *pistonul* între pulpele primitor desfăcute. E priceput Nicki, nu-i duc grija, are spirit de comerciant; să-l lăsăm la treburile lui, atunci, poate face vreo ispravă acolo... şi noi alta, aici.

- Da, Goguţă, poţi să mă siluieşti ceasuri întregi, după pofta inimii. Păcat că n-avem un europalet, la-ndemână, ca s-o facem chiar pe el cocoţaţi,... un gând bun pentru reuşita lui Nicki, aflat la treabă pentru bunăstarea familiei! N-avem, n-avem, acuma ce să facem, continuăm aşa, cum am pornit-o. Mmmm, ce bine e, cu tine-n mine! Să terminăm liniştiţi, deci, ce am început, pe canapea, dacă un europalet negeluit nu avem ca să-mi pun fesele pe el.

- Anduţo, dacă ţii la treaba asta, cu europaletul,... te excită, probabil, înţeleg, ţi-ar înţepa fundul,... mă duc în garaj, poate găsesc vreunul, se oferi Gogu amabil, comportându-se politicos, cum am văzut că-i stă în fire, ca un gentleman autentic ce violează o doamnă la fel de veritabilă. ...sau mergem acolo împreună, ca să continuăm...

- Nu, lasă, rămânem aici; ai început siluirea mea aici, o finalizăm tot aici. Eşti drăguţ, violatorule, dar, cu gândul la bărbatu-meu, ca o soţie devotată, chiar şi cu penisul tău înfipt în mine, amorul făcut pe un europalet a fost o toană,... o fantezie!

- Cu toţii avem fantezii...

- N-o fac în mod curent pe europaleţi, deşi sunt nevastă de angrosist de europaleţi. Haide, atunci, Gogu Rîmaru, dă-i înainte, te rog, cu violul minunat!

Picioarele se sprijineau pe umeri, ajutând bazinul să se unduiască în încercarea de a fi bine pătruns de carnea tare, în timp ce mâinile Anduţei se prinseseră sigure de braţele bărbatului, amplificând balansul; canapeaua cumpărată de la „Mobexpert” ţinea isonul, scârţâind din încheieturi, a mare bucurie.

- Îmi place cum mă violezi,... ai violul în sânge!

(Neamul Rîmarilor, de...)

- Nu sunt prima pe care o violezi atât de bine, nu-i aşa?...

- Hai, mă, Anduţo, zău,... drept cine mă iei?... Sunt o persoană de calitate, aparţin doar *klanului* Rîmaru!

- Ai experienţă, siluitorule, se vede; la câte doamne le-ai mai tras-o, astfel, oare?... Timiditatea, roşeala feţei, bâlbâiala sunt o mască; ăsta care-i în mine acum, necinstindu-mă, este adevăratul Rîmaru, prietenul familiei mele! Nu te opri, necinsteşte-mă mai departe; sigur, de-acum încolo ce facem amândoi, aici, nu mai poate fi considerat un viol, căci m-am dăruit ţie,... ca o variantă a sindromului Stockholm. Dar, dacă simţi nevoia, putem continua scena siluirii: vrei să mă brutalizezi,... fă-o, răstoarnă-mă pe podea, pe masă ori pe canapea; penetrează-mi orificiile cu sălbăticie de animal, cu mădularul hidos, pe maşina de spălat rufe, pe masa din bucătărie ori pe congelator, în orice poziţie, fără jenă...

- Ai uitat de europalet, Anduţo!...

- ...sau pe un europalet din lemn negeluit, desigur, de Nicki cumpărat; zbiară la mine, zi-mi curvă ordinară, putoare de două parale, boarfa cartierului, *centuristă* ori căţea nesătulă, înjură-mă; scapă-mi, la-nghesuială, câteva perechi de palme, dacă ţi se pare că ar trebui să fiu mai cooperantă, dar fără să-mi laşi semne.

- Oh, Anduţo, cum crezi că aş putea eu, Gogu, din neamul gentlemanilor Rîmaru, să dau în tine, o fată atât de frumoasă şi, pe deasupra, nevasta lui Nicki, prietenul meu cel mai bun?... Hai, să continuăm aşa,... adică, blând, chiar drăgăstos,... aici, în living, pe canapeaua elegantă, ca nişte persoane civilizate.

- Perfect, facem cum spui tu, folosirea brutalităţii a fost o simplă propunere. Dacă nu vrei să mă molestezi, ca într-un autentic viol, nu-i nicio problemă; este opţiunea ta. Nu cumva te-ar incita şi mai mult să mă zbat în braţele tale, ca o femeie care se opune de a fi necinstită?... Hm?... Fac ce vrei tu, Goguţă,... pot să urlu ca o apucată care n-are chef de sex şi pot să-ţi trag, dacă doreşti, două perechi de palme răsunătoare. Ia să văd, îţi mai sângerează nasul?... Dar să ne oprim, ca să-ţi dai jos pantalonii. Hai, mişcă-te, de ce eşti aşa de împiedicat,... nu-mi place să pierd contactul!

În fine, nădragii zăceau pe podea, frumos adunaţi în jurul gleznelor.

- Bun. Intră repede, la loc.

- Intru, Anduţo.

- Mamă, ce mişto a alunecat în interior, ca peştele în apă! Acum vreau o mişcare scurtă,... exact, aşa. ...Da, sângele de pe pulpe m-a excitat şi pe mine, am remarcat cum ţi-a vibrat falusul, *râmar* scump ce eşti! M-am simţit ca la 13 ani, când m-a dezvirginat profu' de *mate*, care mă medita, în particular, ca să trec cu bine admiterea la liceu; mai era şi *dirigu* meu, pe deasupra,... aflat deasupra mea!

- Aoleu?! se lovi Gogu peste frunte, minunându-se de cele aflate. Ai fost deflorată la 13 anişori?!... Doar o adolescentă erai,... un copil,... nici nu erai complet formată! 13 ani, când fetiţele se joacă cu păpuşile Barbie...

- Dar şi de-a mama şi de-a tata s-au jucat.

- Mda, aşa-i, şi de-a mama şi de-a tata... N-am bănuit, zău, că ai pornit-o aşa devreme; şi chiar cu profu' de matematică, care mai era şi dirigintele tău, nemernicul, ai făcut-o pentru întâia oară?!...

- Da, cu el. Şi nu-i mai spune nemernic, te rog, avem o groază de amintiri frumoase împreună. Trebuia să fie cineva primul, nu?... Sigur, mi-am început viaţa sexuală din timp, căci am fost o fetiţă rea şi precoce: la 5-6 anişori mă uitam prin gaura cheii, teribil de curioasă, cu păpuşica sub braţ, la mămica şi tăticul meu aflaţi în clipele intime... - nu-ţi mai spun că babacii erau al dracului de gălăgioşi, deci n-aveam cum să ratez momentul, iar ofticoşii de vecini ne băteau cu un fier în ţeava caloriferului, când se producea orgasmul familial! -,...

- Ei, oftica e boală grea...

- ...iar vecinii sufereau de ea!, ...pe la 8-9 mă hârjoneam şi mă ciupeam cu băieţeii, suflând în prezervative şi transformându-le în baloane colorate - cel mai mult ne plăceau cele cu rizuri şi aromă de ciocolată! -,... ei mă

apucau de mameluţe, pulpiţe şi poponeţ, eu le căutam testiculaşele şi cocoşelul în pantalonii scurţi, când ne jucam de-a v-aţi ascunselea prin boscheţii parcului,...

- Bravos, copil precoce!

- ...la 10-11 mă masturbam jumătate de ceas în faţa oglinzii ori a televizorului urmărind filme XXX, cu *spielhosen*-ii în vine lăsaţi, până mi se aprindea clitorisul,...

- Aici te-am întrecut! Eu am început-o mai devreme...

- ...iar la 13 anişori..., abia de ţi-am zis ce mi s-a întâmplat. Doar cu matematicile stăteam mai prost, în rest... Nu ţi-am povestit niciodată?...

- Nu; până acum, nu.

- N-am avut ocazia. Număra peste 60 de primăveri boşorogul de diriginte al clasei mele, nimeni nu-l credea în stare de asemenea pozne, n-ai văzut individ mai inofensiv. Asta-i mişcarea, da,... mulţumesc, prietene, ai prins-o, te-nfigi impecabil în mine! Nici dinţi în gură nu avea, scuipa când vorbea, avea smocuri de păr în nas şi urechi, sprâncenele zburlite ca la draci, îi mirosea cumplit gura, avea tensiunea mare, sărmanul,... - de dragul lui am învăţat să folosesc tensiometrul, ca o infirmieră de nădejde -, ...când făcea efort scăpa un pârţ,... două, trei... ori o rafală completă de Kalaşnikov,... pâc, pâc, pâc, pâc, pâc, pâc!... - îţi dai seama ce putoare ar fi fost în cameră dacă profu' era acuma, în locul tău, între picioarele mele... -, iar ochiul drept îi fugea de la făină către slănină, adică nu eram sigură dacă se uita la vulva mea, inflamată de excitare, sau la şifonierul deşălat din colţul camerei,... ai fi zis că nu mai aşteaptă decât moartea ori pensionarea!

- Interesant portret pentru primul amant din carieră!

- Nu te pripi, nu te pripi, nu da cu băţu-n baltă. ...Să vezi tu, Goguţă, când a scos prăpăditu', din pantalonii diformi şi nespălaţi, în faţa ochişorilor mei de şcolăriţă, o mândreţe de mădular, în jur de 20 de centimetri şi gros ca un caltaboş, nu exagerez nimic,...

- Aşa-i, m-am pripit.

- ...într-o poziţie impecabil rectă,... porcul şi libidinosul! Tot aşa era penisul profului, ca al tău, care mă sfredeleşte acum şi tare e frumos în hidoşenia lui!...

- Ei, nu exagera, al meu nu are 20 de centimetri, este un penis normal, de 17 centimetri; mi l-a măsurat Gina, înainte de însurătoare, explicându-mi că minimul acceptabil pentru ea este de 16,5 centimetri; întâi m-a masturbat, falusul s-a întărit şi lungit cum trebuie, mi-a aplicat o felaţie serioasă, ca să fie sigură că s-a ajuns la cotele maxime şi se poate păstra aşa pe durata evaluărilor,... abia, apoi,... „Ia să aflăm, Rîmarule, dragă, de cine îmi leg eu viaţa...” A fost o pregătire corectă şi o măsurătoare cinstită, n-am de ce mă plânge; am fost cotat, deci, cu jumătate de centimetru deasupra baremului Ginei. Dacă ai o riglă sau o ruletă, verificăm împreună acurateţea măsurătorii nevesti-mii. Eşti amabilă, însă,... mulţumesc pentru aprecierile făcute..., se arăta Gogu, în continuare, un partener politicos de discuţie. ...şi mă bucur că ţi-am trezit atâtea amintiri minunate.

- Ai o sculă splendidă, Goguţă! Poate nu de aceeaşi lungime ca a dezvirginatorului meu,...

- Nimeni nu-i perfect.

(„Al dracului boşorog!...”)

- ...dar grosimea ei este pe-aproape. N-am să uit întreaga viaţă cum, cu blândeţea şi tactul unui dascăl de modă veche,... - chestiile astea, delicate, le avea din plin, era un fel de domn Trandafir al vremurilor de azi... -, m-a convins la iuţeală că sunt suficient pârguită şi mi-a venit vremea să fiu culeasă de pe cracă de cineva priceput (adică de el...), ca să nu cad pe jos şi să mă calce porcii în picioare; mi-a explicat, apoi, ce urma să se petreacă, ce aveam de făcut împreună,... nu mă refer la rezolvarea problemelor de geometrie, ipotenuze, catete, teoreme... sau a împuţitelor de exerciţii de algebră, ecuaţii de gradul unu şi doi, soluţii, că nu-mi era mie capul la ele! Eram mică şi proastă, Gogule, dar trupeşă şi cu destui draci pentru vârsta mea, de-am reuşit să-l zăpăcesc pe bietul om. Mmmm, te simt bine! Parcă-ţi vibrează mai abitir falusul când depăn amintirile...

- Păi, sigur, povesteşti frumos şi cu lux de amănunte, interesante şi incitante; ai har. Îmi imaginez scena meditaţiilor la matematici, văd un film, parcă,... iar *cocoşelul* cucoşului tău,... adică, al meu, reacţionează în consecinţă, după cum cred că simţi.

- Aşa-i, simt. ...Nu m-a dezvirginat dintr-o dată domnu’ diriginte,...

- Delicat, individul...

- ...ci a făcut-o pe-ndelete, de-a lungul a câteva şedinţe plătite de bietu’ taică-meu, care era convins că sunt serios meditată la *mate*, continua Anduţa depănarea amintirilor. Se vedea că-i place de mine, dar şi deflorarea, în sine, îl pasiona; mi-a făcut-o, ce mai, porcul bătrân! Iară mie, după asta, nu-mi mai trebuia mâncare ori băutură, odihnă sau distracţie,... învăţătură, admitere la liceu, nici pe-atâta,... slăbisem, ochii mi se duseseră în fundul capului, nici nu vedeam pe unde mergeam,... pluteam, parcă, şi de-abia aşteptam următoarea meditaţie cu trecutul amorez! Mi-o trăgea minunat boşorogul, făcea faţă foarte bine,... uneori, după un *rendez-vous*, nu mai urcam în şaua bicicletei „Pegas” o săptămână întreagă! Mi-a predat noţiuni precise despre sexul oral... - nu-ţi mai zic ce gust avea penisul lui, căci nu se omora cu spălatul -, dar şi despre cel anal;...

- Şi despre cel anal?!... Foarte priceput dom’ profesor... şi rafinat în gusturi.

- ...îi plăcea la nebunie dosul meu,...

- Cui nu i-ar plăcea!...

- Eşti drăguţ, mulţumesc. ...avea o vărguţă cu care îl altoia de câte ori greşeam *din învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său, Teodosie*... „Anduţo, scroafă mică, nu stai suficient cabrată!” şi hârşt!... îmi aplica o nuia pe fesa dreaptă...

- Ei! Te-am simţit vibrând la amintirea nuieluşei!

- ...sau „Fetiţă vicioasă, şarpe cu clopoţei adevărat, hienă mereu flămândă, de câte ori să-ţi mai zic: nu mă stimulezi destul, maimuţo!”, hârşt!... mă ardea nuieluşa rea peste fesa stângă.

- Iar ai tresăltat!

- Parcă îl aud şi acum... Iar eu urlam de plăcere, ca o nebună scăpată de la *Bălăceanca*. Mi-a descris, pe viu, toate poziţiile cu avantajele şi

dezavantajele lor... „Uite, acuma facem aşa, fii atentă,... eu, întins pe spate,... stai să mă las încet, şcolăriţo, că mă dor oasele şi încheieturile... şi tu... Data viitoare te învaţă tata altceva, ca pe copilul lui...”, mi-a arătat ce înseamnă o lucrătură, cu limba, prin cotloanele mele intime, unde rămânea un ceas întreg, făcând aplicaţii serioase; şi-avea o limbă pe măsura mădularului! Uneori, dacă nu i-aş fi simţit-o răsucindu-se, aş fi zis că dirigu’ a adormit sau a murit. Aşa am trăit pentru prima oară-n viaţă un orgasm!... Ei, bine, dragă Gogule, rablagitul ăsta, cu scula bătrână şi limba mereu tânără,...

- *Neagoe Basarab!*

- ...mi-a provocat o groază de orgasme,... curgeam ca un robinet stricat, zbieram şi mă cutremuram ca posedată de demoni, exact ca-n „Exorcistul”, dacă ai văzut filmul! Şi-acuma îl mai regret, când am o dezamăgire la aşternut.

- Mi-ar plăcea să te aud şi eu cum făceai, se arătă Gogu curios de talentele vechi, adolescentine, ale Anduţei.

- Va veni şi asta, de la sine; nu vreau să te sperii de la început, mă ţin, nu mă dau, încă, în spectacol. ...Mda, primul nu se uită niciodată! Aveam o prietenă pe scara blocului, Micşunica Gavrilachi, de o vârstă cu mine - eu stăteam la etajul III, ea la VII; frecventam aceeaşi şcoală, dar în clase diferite. Fusese dezvirginată în subsol, printre conducte, robineţi, boxe cu troace împuţite, şobolani, păianjeni şi gândaci, tot pe-atuncea, când am păţit-o şi eu, dar autorul a fost un coleg de clasă, Vinăncoa Arthurică,... chiar ăsta era numele lui!, un mucos ca şi ea. Schimbam impresii, ca fetele, la un pahar de vorbă şi o sămânţă, la intrarea blocului şi o lăsam cu gura căscată, povestindu-i ce făceam eu cu domnu’ diriginte. Habar n-avea, săraca, ce-i aia sex oral, deşi stătea cu gura căscată, cu ce se mănâncă cel anal, ce înseamnă un lins, făcut pe-ndelete, ori cum se manifestă un orgasm veritabil într-o partidă serioasă de amor.

- Tu, Anduţo, în schimb, le-ai ştiut pe toate, din vreme, ca un om mare, slavă Celui de Sus!

- Sigur că le-am ştiut, după atâtea meditaţii serioase. Mă umfla râsul când, la rândul ei, vecina Micşunica, de la etajul VII, simţea nevoia să-mi relateze cum decurgea propria partidă de amor: ăla micu’, mucosul,... amantul, vreau să zic, Arthurică Vinăncoa - da, dom’le, ăsta era numele lui, nici vorbă de poreclă! -, se cocoţa pe ea, roşu ca un rac fiert de excitare, pătrundea, după niţică bălmăjeală,... c-o fi aci, c-o fi colea,... cu puţulica în orificiu, dădea din fundul sfrijit de câteva ori... hâţa-hâţ, hâţa-hâţ, hâţa-hâţ,... *scuipa* în interior... pruşşşşt!, ca un cotoi întărâtat şi răcnea victorios: „Gata, treaba-i terminată, m-am uşurat! Văzuşi, gagico, ce repede te-a dovedit Arthurică Voinicosu’?... Ha, ha, a durat juma’ de minut lucrătura!” se mândrea el, ca prostul. „*Speedy Gonzales* în carne şi oase! Ai avut timp să simţi şi tu ceva, nu-i aşa?... Zii, mă, Micşunico, c-ai simţit, te rog eu mult! Dacă zici,... uite, îţi dau o *ciungă* numa’ oleacă mestecată.” Micşunica, fată bună, inimoasă, dar şi cu gândul la *ciunga* niţel molfăită,...

- Adică, mai avea aromă în ea...

- ...îi făcea plăcerea şi zicea că, dacă se gândeşte bine,... da, da, a simţit ceva (probabil mirosul de varză acră, stricată, dintr-o putinică!). ...Prietena mea, tot mai interesată de subiect, m-a rugat s-o duc la meditaţii, la profu' meu, căci se simţea cam slabă la *mate*. „Ia-mă, Anduţo şi pe mine, măcar o dată, la domnu' de geometrie şi algebră; pare o persoană serioasă. Sunt nepregătită, în clasă nu înţeleg mare lucru,... nu îmi este mintea la carte, ci la puţă,... mi-e teamă de-o corigenţă, dar şi de chelfăneala de-acasă, am nevoie de meditaţii! Nu vreau pe gratis, fată, nu sunt pomanagioaică, am cu ce plăti; am strâns din alocaţie, de la sorcovă, mi-a mai dat şi năşica la sărbători şi cu ce mi-a rămas de la cumpărături...”

- Sunt convins că nu i-ai făcut lipeala!

- Mă crezi proastă, Gogule?... „Până aicea, gagico, scula mea e a mea şi-o păstrez cât este necesar, iar puţa prăpădită a lui *Speedy Gonzales* e a ta, pe mine nu mă interesează, nici măcar ca o curiozitate. Fă ce vrei şi, mai ales, ce poţi cu ea!” Mă maturizasem, vezi, ştiam cum să pun problema; am avut o reacţie de femeie în toată firea, nu-i aşa?.... Am mai trăit cu profu', în secret, până după bacalaureat, deci vreo patru ani; nu s-a prins nimeni de relaţia noastră, nu tocmai potrivită şi petrecută, cel mai adesea, în cabinetul prăfuit de matematică al şcolii, între planşe şi cuburi sau piramide din material plastic, dar şi în closete ori în cabina portarului,... nu s-a prins nici nevastă-sa, fetele lui, care erau mai mari ca mine, mămica ori tăticu'. Făcea faţă foarte bine, cum ţi-am spus,... boşorog-boşorog, da'... Sigur, şi eu învăţasem destule, între timp, cu ajutorul lui, bineînţeles... - nu la exerciţii de algebră ori probleme de geometrie mă refer! - şi îl stimulam serios, de mi-era teamă să nu-l lovească damblaua ori infarctul - precaut, mă învăţase cum să-i bag sub limbă nitroglicerina! Da, da, când apărea necazul, îi scoteam limba afară din vulva, guriţa sau anusul meu,... mă rog, unde se afla în momentul suferinţei,... i-o săltam şi introduceam sub ea, printre clăbuci, pastila salvatoare.

- Printre clăbuci, spui?... se strâmba Rîmaru, jr., dezgustat.

- Da, printre clăbuci. Mă obişnuisem, crede-mă, nu-mi era scârbă! Îl lăsam liniştit o jumătate de ceas, ca să-şi revină - nu eram absurdă, să fi tăbărât imediat pe el: „Trage-mi-o,... trage-mi-o din nou, dirigule!...” ca o nehalită -, îi aplicam sexul oral stimulator, cum bine mă şcolise şi... „Hai la treabă, tataie!...” M-au mai prelucrat, printre picături, şi nişte vecini tare amabili, că mă vedeau, săracii, că eram cu caşul la gură şi aveam nevoie de educaţie ca de aer. (Goguţă, da' minunat mai e violul ăsta!) Mă instruiau pe rând, cum puteau şi ei şi cum mă prindeau disponibilă, în parcul din vecinătate ori prin vreo fundătură sau printr-un pod de casă părăsită, ca să nu îi afle fufele de neveste; şi, uite aşa, am ajuns încet-încet să fiu în stare să-mi mulţumesc tomnatecul amant. Nu zici că m-a lăsat gravidă dirigu'!....

- Anduţo, te-o fi lăsat el gravidă, da' şi tu mă laşi pe mine cu gura şi mai căscată decât pe Micşunica Gavrilachi, de la etajul VII, gagica lui Arthurică Vinăncoa! N-aş fi zis că ai avut o aşa de precoce şi tumultoasă viaţă

sexuală,... păi tu, fetiţa mea, ar trebui să-ţi aşterni pe hârtie „Amintirile din copilărie”, să vezi cu câtă seriozitate vor fi studiate!

- Ei, eram şi eu mică... A trecut vremea. Îl mai visez şi-acum pe dirigu’, Dumnezeu să-l ierte, că s-a prăpădit răpus de un infarct, ocupându-se de o fetiţă de nouă anişori, nepoţica unor cumetri...; îl visez cum se prăvălea peste mine, ca un copac doborât de securea tăietorului de lemne, strigând cât îl ţineau băierile bătrâne: „Mona Lisa, am nevoie de o felaţie sănătoasă, fetiţă dragă!...” - Mona Lisa o chema pe mezina lui.

- Brrr!..., se cutremura înfiorat Rîmaru jr. şi, odată cu el, trupul frumos al Anduţei, dar mai ales sânii ei bogaţi. Doamne, cum de-ai reuşit, oare, să ne faci aşa de stricaţi?...

- Aruncăm şi noi vina, pentru nemerniciile noastre, pe Cel de Sus, săracul... După visul care se repetă, am orgasm în somn, îmi dau drumul, înmuindu-mi chiloţeii,... urlu de-l trezesc pe bietul Nicki şi-i spun, apoi, că am avut un coşmar. Sigur, a fost un domn adevărat profu’, foarte responsabil, nicio grijă n-am avut, căci s-a ocupat el de rezolvarea problemelor ginecologice, dar şi de intrarea mea la liceu - doar am trecut prin sala de examen şi am zis *bonjour, mes professeurs* comisiei de la probele de matematică; iar pentru proba de limbă română dragul de dirigu’ m-a pasat cu bunăvoinţă colegului de specialitate, care m-a meditat de câteva ori înaintea examenului de limbă şi literatură..., cu aceeaşi seriozitate, chiar fără să-i mai ceară bani lui bietu’ tăticu. Am făcut o economie, astfel, la bugetul familiei...

- Anduţo, opreşeşte-te cu amintirile, că mă aduci în pragul infarctului şi eu n-am nitroglicerină! Slavă Domnului că admiterea la liceu a constat în două probe, matematică şi română; ce s-ar fi întâmplat, copil frumos, dacă ar fi trebuit să susţii concursul la 5-6 materii,... fizică, geografie, chimie, istorie, limbi..., hm?...

- Şi la *limbi*?...

- Memoriile lui Casanova ori povestirile lui Boccaccio, cele „Onze mille verges” ale lui Apollinaire sau „Fantezia de primăvară” din literatura română ar fi fost cam ca poveştile fraţilor Grimm... „Hansel şi Gretel”, „Scufiţa Roşie”... sau ale lui Andersen... „Mica sirenă”, „Răţuşca cea urâtă”, „Fetiţa cu chibrituri”, faţă de trăirile tale din preajma admiterii la liceu. Oh, dar faci amor ca un înger, fato! Sigur, nu ştiu prea bine cum şi-o trag îngeraşii, dar,... bănuiesc...

- Mulţumesc, îmi dau şi eu silinţa cât pot; la fel îmi spunea şi dirigu’, săracul: „Nu te mai saturi de sculă, înfometato!” sau „Ventuzo, eşti genială!” ori „Numai când sunt călare pe tine nu mă gândesc la moarte!”. Apropo de profu’ de română: pentru că ţineam, totuşi, la vecina Micşunica de la VII... - crescusem împreună, cu cheile de gât atârnate,... eu mâncam din fasolea lor, ea din spanacul nostru, împărţeam în pauză, la şcoală, mărul pe din două şi punga cu pufuleţi, mestecam, cu rândul, *ciunga*, beam, o gură eu, o gură ea, din sticla de *cola*, ne-am cumpărat prima apă de colonie bulgărească asociindu-ne la cheltuială, eu jumătate, ea jumătate, am avut o pereche de chiloţi, mai sexy, comună,... o purtam când eu, când ea, în funcţie de împrejurări,... erau vremuri grele, dom’le, inflaţie, lipsuri multe, nu ca acuma,... am evadat pe litoral tot în tandem,

călătorind cu *naşul* şi revanşându-ne cu un sex oral în toaleta vagonului, ea spunându-le babacilor mei că mergem să ne recreem la ţară, la mă-sa mare, ca s-o ajutăm la vite, eu minţindu-i pe şubrezii ei că ne ducem la o tanti de-a mea, la culesul castraveţilor! -, ...ei bine, pentru că, vezi de ce, ţineam la ea, i-am făcut o surpriză şi am luat-o cu mine la o meditaţie de limba română; când s-a prins profu', colegul dirigului, de ce am sosit amândouă, pe nepusă-masă, i s-a luminat faţa, au început *să-i râdă ochişorii şi să-i ardă obrăjiorii*... „Bine-aţi venit, pupezelor, mânca-v-ar tata să vă mănânce cu pene, cu tot!...”; ne-a oprit la lecţie, ne-am despuiat rapid tustrei - Micşunicăi nu-i venea să creadă! Mă bombănea că de ce nu i-am spus din timp, ca să-şi schimbe chiloţeii cu cealaltă pereche, păstrată curată în şifonier,... la fel şi ciorapii, care aveau câteva găuri... Sutien, din fericire, nu purta, ca să-i fie îngălbenit sub braţe! -, el s-a băgat între noi, în patul mare şi... ne-au zburat fulgii la tustrei, desigur! Ăla a fost momentul când Micşunica Gavrilachi de la etajul VII... - eu stăteam la III, cum ţi-am zis -, ...nu a mai vrut să ştie nimic despre drăguţul ei, bietul Arthurică Vinăncoa,... *Speedy*...

- ...*Gonzales*, da. Mă omori, fato!...

- Bine, mă opresc aici. (Arthur, trădat în dragoste, a avut mai multe tentative de suicid,... e normal, după atâtea telenovele vizionate: mai întâi, a folosit o lamă de bărbierit „Gilette”, de la tat-su, că el nu era încă de bărbierit, cam tocită, ca să-şi reteze venele... şi a rămas cu cicatrici sinistre la încheietura mâinilor şi la beregată, apoi a vrut să se spânzure cu un dres putred de-al maică-sii, pe post de ştreang... şi a reuşit să-şi rupă un picior, strâmbându-şi definitiv coloana vertebrală,... ba chiar s-a aruncat în faţa unui „Trabant”, pe stradă,... un *vintage car*, desigur, cu sistemul de frânare şi reflexele şoferului impecabile, din păcate... şi, de data asta, un braţ şi celălalt picior au fost triplu fracturate, rămânând veşnic deformate,... câteva luni a vuit cartierul! Astăzi, *Lagardère* îi zice lumea, funcţionează pe post de curiozitate la un circ ambulant. Pe Micşunica Gavrilachi de la etajul VII fleacurile astea n-o mai interesau, povestea de mini-amor, cu pierderea virginităţii în subsolul infect al blocului, era de domeniul trecutului. M-am întâlnit cu ea acum juma' de an într-un mall; arăta foarte bine,... elegantă, înfloritoare, poşetă „Burberry London” de câteva mii de *euroi*, ochelari fiţoşi „Persol” - 550 *euroi*, un „Bentley Continental” - peste 175.000 *euroi*, abia spălat şi *polişat* o aştepta în parcare,... măritată cu un fotbalist cu contract în Emirate.

- Cu Mirel Rădoi, te pomeneşti?!...

- Nu ştiu cum îl cheamă; ea n-a vrut să-l urmeze acolo,... călduri mari, restricţii musulmane de neacceptat pentru o creştină modernă, nu tu un adulter, urmat de scandal, nu tu o duzină de whisky-uri *on the rocks* ori un litru de cocktail-uri elegant servite pe terasa unui restaurant, să fii mahmur jumătate de săptămână, nu tu *liniuţe* de bună calitate, de tras pe nas, să ajungi *after* la camera de gardă, gata să-ţi dai duhul, plictiseală etc.,... sunt necivilizaţi islamiştii, dom'le,... fundamentalişti, dă-i dracului,... noi, creştinii, le dăm clasă,... a rămas aici, deci, ca să aibă grijă de casă şi să investească paralele soţului. Mai apare din când în când prin „Cancan”, alături de un neisprăvit de gigolo sau de alte *paraşute*, ca şi ea; după ce

terminăm violul, am să-ţi arăta ziarele, le-am păstrat). Ei, asta e, deci, Gogule, povestea adolescenţei mele.

- Absolut interesantă, am ascultat-o cu urechile ciulite, penisul rect şi tot interesul!

- Da, cu dinţi sau fără, cu infarctul ori damblaua colea, cu rafale lungi şi dese de pârţuri,...

- Kalaşnikovul!

- ...dar cu o sculă şi o limbă de acelaşi calibru, care ar face invidioşi mulţi bărbaţi tineri - nu este cazul tău! -, primul nu se uită niciodată. Dar să lăsăm rememorările, ţi-am povestit destule; te-am surprins?... Hai, nu mai sta cu gura căscată, precum Micşunica în copilărie,... închide-o; avem treabă, gata cu trecutul. Uite, pentru că am ajuns aici, pot să-ţi spun tot adevărul; adevărul adevărat, gol-goluţ, cum e penisul tău acum, este că te-am păcălit, Gogule!

- Anduţo?!!!... se opri bărbatul din acţiune, rămânând cu falusul introdus complet în sexul mic; femeia profită de ocazie, dar şi de poziţie, pentru a se răsuci, când în stânga, când în dreapta, în pironul înfipt între pulpe. Oh, ce artă ai în tine, divin te mai mişti! Dar, ce vrei să spui cu asta,... m-ai păcălit, Anduţo?!...

- Ce te uiţi aşa la mine?... Da, te-am păcălit. ...Nu, mă, nu de *storia* cam lungă cu profu' de matematici e vorba; asta-i adevărată în întregime, chiar aşa a fost de la cap la coadă, şi cu colegul de română şi de viciu, şi cu tinerii binevoitori din vecini, şi cu Micşunica Gavrilachi, fosta gagică lui Arthurică Vinăncoa, actuala doamnă...

- Rădoi?...

- Parcă, nu; dar n-are importanţă. ...Fii liniştit, sunt o fată serioasă, nu-i păcăleală aici. Uite care-i păcăleala: am vorbit cu nevastă-ta... despre voi. Ştii cum îi place Ginei să trăncănească, la fel şi mie; mi s-a plâns că nu prea eşti bun de nimic, la pat, în ultima vreme!

- Scroafa! Scroafa, scroafa, scroafa!... Asta ţi-a spus scroafa despre mine?... se sufoca Gogu Rîmaru, dând şi mai tare din fund, serios lovit în mândria de bărbat şi încercând să dovedească contrariul spuselor soţiei decepţionate. Gina, nevastă-mea, ţi-a zis aşa ceva?... Futu-i...

- Nu, nu pe ea,... pe mine, te rog, exact cum ai început. Iubeşte-mă, fute-mă, trage-mi-o,... zii cum vrei tu, dă-i înainte, da, că o faci foarte bine. ...Şi că, în curând, spunea nevastă-ta, va trebui să-şi ia un amant, sărmana. De ce faci ochii aşa de mari?... Nu te opri din treaba noastră, da?... Dă-i înainte, Gogule; vorbim, dar ne împlinim şi datoria. Dacă vrei, îţi ofer imediat un sex oral, nu mă dau în lături,... cere-mi-o, când simţi nevoia. O să te urci pe pereţi, prietene! ...Asta e, nu trebuie să te superi, acum n-ai să fi tu nici primul şi nici ultimul încornorat de pe lumea asta. Că nu mai poate fără..., zicea Gina...

- Nevasta mea,... să-şi ia amant?!... Nu mai poate să trăiască... fără ce?... Fără s-o călărească un amant aşa cum te călăresc eu pe tine acuma?!... Eşti sigură că ai auzit bine, Anduţo?... Eşti sigură că despre Gina Rîmaru-i vorba?... Daaaa?... se strofoca bietul Gogu, năucit de noutate. Bine, draga mea nevastă, stai că ajung eu acasă şi-ţi dau la amanţi pe spinare şi peste bot până te vei sătura!

- E şi ea tânără, simte nevoia, dacă n-o face acum, cu tine, atunci când şi cu cine, vremea trece şi nu se mai întoarce,... ea mai frumoasă n-o să se mai facă, ştii cum e cu chestiile astea, nu se oprea Anduţa din prezentarea informaţiilor supărătoare. Am fost curioasă, chiar aşa să fie?... Un bărbat tânăr să nu mai fie în stare să...? Sigur, se poate întâmpla dintr-o mie de motive,... o să vezi, curând, ce vreau să zic. Domnii se plictisesc repede de aceeaşi duduie, asta-i, de fapt, cauza apatiilor; nu degeaba spune Murphy: „Până şi pe lângă cea mai frumoasă muiere există cel puţin un bărbat care s-a săturat de farmecele ei!”. Gogule, de-aia te-am chemat, am vrut ca să verific dacă e adevărat şi, poate, sub o formă sau alta, să te ajut.

- Mulţumesc, Anduţo. Totdeauna ai fost o persoană amabilă, săritoare...

- N-ai de ce. Pentru asta există prieteni, nu-i aşa?... Oh, dar bine te mai descurci cu mine, Gogule! Gina nu-i decât o proastă. Cum spune proverbul spaniol?... „Succesul în amor...”

- Ca şi eşecul...

- „...aparţine numai doamnelor.” Deci, cunoşti proverbul. În cazul tău, succesul îmi aparţine, iar eşecul Ginei, este clar; sunt gata să confirm, nevastă-ta-i de vină! Stai nemişcat şi lasă-mă să mă despoi complet.

Fără să piardă legătura cu falusul violatorului, Anduţa se ridică în coate, scoţându-şi rochia peste cap, cu dificultate.

- Hai, c-am reuşit să mă *detextilez*!

Carnea pieptului bogat izbucnea din sutienul roşu, greu stăvilită. Femeia desfăcu închizătoarea, cupele sărind în lături; răsuflând uşuraţi, sânii mari, ca nişte grapefruit-uri (absolut naturali, niciun fel de *silicoane* nu se aflau prin zonă!), cu sfârcurile rozulii (există grapefruit-uri roz, nu?...), turtite ca nişte butoane de sonerie, se mişcară incitant la tremurarea de frison a trupului.

- Saltă-mi mameloanele! ceru ea partenerului, deranjată de aspectul bleg al sfârcurilor. De obicei, sunt ascuţite ca nişte muguri în primăvară, dar acum, strânse prea mult de sutien... Fă-le ţuguiate, te rog.

Menţinând picioarele pe umeri, Gogu se aplecă şi acoperi cu gura rozeta unui sân; limba zgândări sfârcul, întărindu-l şi trecu apoi la celălalt, mozolindu-l la fel de serios.

- Ei, se prezintă altfel, acum, excitate; mulţumesc. Oh, Gogule, ce crezi tu, că eu sunt contorsionistă ca să stau aşa?... se plânse, cu plăcere, Anduţa de poziţia incomodă, dar admirându-şi mameloanele săltate. Oooh, sunt nemaipomenit penetrată de penisul tău puternic! Necazul e că, în poziţia asta, nu-ţi pot aplica o felaţie, ca să vezi cu cine stai de vorbă. O lăsăm pe mai târziu... - de acord?... -, căci trebuie să primesc o notă şi pentru asta. Şi, dacă tot am ajuns la confidenţe, să-ţi zic şi de-ale mele, ca la un prieten adevărat: Nicki, bărbatu-meu, este într-o situaţie tâmpită,... cum zicea Gina despre tine.

- Păi, nu vezi, femeie, că nu sunt într-o astfel de situaţie?... se enerva Gogu Rîmaru de neadevărul evident, muncind din greu pentru a dovedi contrariul afirmaţiilor nevesti-sii. Facem sex de o jumătate de oră, cred, fără întrerupere... şi suntem departe de final. Apoi, urmează *numărul* 2, *numărul* 3..., nu?... Mi-ai spus că eşti mulţumită de felul cum mă descurc cu tine; ţi se pare, deci, că sunt „într-o situaţie tâmpită”?...

- Nu te enerva. N-am zis „...că eşti tu” într-o situaţie tâmpită, ci „...că ai fi tu”, explica Anduţa, înţelegătoare şi răbdătoare. Chestie de nuanţă, fii atent, ce naiba. (Nici nu-ţi dai seama cât mă excit când îţi simt testicolele bălăngănindu-se şi atingându-mi fesele,... bine mai e să fii violată ca în manualele de specialitate!) Nu ştiu ce este cu el,... la Nicki mă refer. Am încercat de mai multe ori să facem sex, am aplicat stimulente, amor oral cât cuprinde gura mea, lenjerie sexy de la cele mai scumpe magazine, dar şi un *body* din latex, cumpărat din Amsterdam (aproape 300 de *euroi* m-a costat,... dacă mai puneam 200 puteam să cumpăr o maşină second-hand!)...

- Aha, splendid, să mi-l arăţi şi mie, îmbrăcat pe trupul minunat, care, în plină formare, l-a dus în greu păcat pe bietul dirigu'! Îmi plac chestiile astea, mă excită al dracului.

- Pe cine nu excită?... (Pe Nicki, poate...) De-aia sunt făcute, ca să excite. Ţi-l arăt, normal; numai să-l îmbrac şi să vezi cum îţi sare ţâmburuşul, fără să-l ating! ...Am pus muzică în surdină, filme cu porcărele, şampanie la rece, am montat o bară în dormitor,... ţi-o arăt şi pe-asta!, şi i-am executat un dans lui bărbatu-meu, ca o *stripteuză* autentică*;* nu râde, fac orice pentru binele familiei! Că aşa sunteţi voi, bărbaţii: te coafezi impecabil la cel mai tare *hair-stylist*,...

- La frizerul Marian Cotoi, cumva, cu salonul de la Lizeanu?...

- Ei, la Marian Cotoi... ...te machiezi ca o actriţă de cinema,...

- La *make-up*-artistele fiţoase, de la „ProTV”?...

- Ei, la fiţoasele „ProTV”-ului... ...te îmbraci elegant de la o casă mare de mode,...

- La croitorul Botezatu?...

- Ei, la Botezatu... ...încalţi pantofi de 500 de euro perechea,...

- De la cizmarul Mihai Albu?...

- Ei, de la Mihai Albu... Bă, mă laşi să-mi termin ideea?... Dar ce cunoscător eşti, Gogule! ...asortezi la ei o poşetă care costă cât o maşină *second-hand* bunişoară,...

- De la prăvălia „Prada”?...

- Bă, băiatule, te potoleşti odată?... ...te împarfumezi cu chestii franţuzeşti, originale,...

- De la drogheriile „Gucci”, „Nina Ricci” ori „Yves Saint-Laurent”?...

- Eşti incorigibil, omule. ...doar ca să auzi: „Ce mai cur are şi gagica asta!” Totul se reduce la cur, deci, nimeni nu vede altceva!

- Poate, cracii şi ţâţele?...

- ...I-am oferit şi sex anal lui Nicki...

- Vreau şi eu!

- Vrei, că vezi ce fund superb am; de-asta te-ai dat la mine. („Totul se reduce la cur...”, am mai spus-o.) ...Fără succes, mortu-n păpuşoi, Gogule! „Viagra” n-am vrut să-i administrez, încă! Păi dacă o luăm de-acum cu „Viagra”, mai târziu, spre vârsta a treia, pe ce mai contăm, ca să mai am şi eu câte o mică bucurie?... Că de violuri serioase, cu prietenii familiei, n-o să mai am parte, zbârcită, plină de celulită, cu curul şi ţâţele fleşcăite! Apoi, pentru un timp, l-am lăsat în pace, ca să nu-l necăjesc şi mai tare. Starea tâmpită poate fi cauzată şi de stress-ul afacerilor: treburile merg

prost, concurenţa s-a înteţit, toată lumea vrea să exporte europaleţi pretutindeni pentru că-i o afacere comodă, nu trebuie decât să ne tăiem complet pădurile (oricum nu mai avem multe, o să fie ca-n Sahara, curând, la noi),... taxele se înmulţesc, *garda* e pe urmele tale, nici nu ştii pe cine dracu' să ungi că stau toţi cu mâna-ntinsă, ca milogii la poarta bisericii,... riscuri, o groază,... muncă destulă, desigur...

Fără să mai asculte trăncăneala, Gogu trecea iar cu gura, de la un sân la celălalt, încreţind carnea mameloanelor care, din „butoane de sonerie”, deveniseră ascuţite, acum, precum mugurii de brad primăvara, dar nu verzi ca aceştia, nu..., ci roşii ca frăguţele-n toiul verii; şoldurile lui se ridicau şi coborau, introducând şi scoţând penisul din sexul plin de umezeală fierbinte.

- Eşti meseriaş, Gogule, îmi place cum mă ai! M-am folosit de informaţiile nevesti-tii, am citit prin reviste, am văzut în filme,... am pregătit deci, pe-ndelete, scena cu violul, te-am atras în capcană, adică,... „Hai, Gogule, nu vrei să treci pe la mine?... Sunt singură şi stăm de vorbă liniştiţi, la un pahar, despre una, despre alta...”, te-am zgândărit cum am putut mai bine; te-am lăsat să mă pipăi, că ai pe ce pune mâna la mine,... mi-am dezgolit ostentativ pieptul şi pulpele... - ia uite ce-are fata aici! -,... ţi-am arătat culoarea chiloţilor, ca să-ţi demonstrez că nu sunt o pudică,... te-am întărâtat şi cu vorba, că sunt bună de gură (deşi, nu ţi-am demonstrat-o în totalitate...), doar trebuia să fac un violator din tine!

- Da, m-ai râcâit binişor, recunoştea bărbatul, cam jenat. Iar eu, Gogu Rîmaru, un biet naiv, din faimoasa familie a Râmarilor, nu m-am prins şi ţi-am căzut în plasă, acţionând, spre ruşinea mea, ca un violator autentic... M-ai păcălit, ce mai!

- Am fost sigură că vei marşa,... inconştient, desigur şi, uite, am aplicat în neplăcuta ta situaţie *terapia violului*,...

- Ai şi găsit omul potrivit: pe mine, Rîmaru, jr.!

- ...căci în fiecare bărbat zace un potenţial violator, el doar trebuie descoperit. Eu, cu talentele mele ascunse, te-am descoperit pe tine, Goguţă, din familia Rîmarilor, şi, iată, treburile merg bine! Nu te tentează, mă, să-ţi aplic un sex oral, ca să vezi ce meseriaşă sunt?... Nu?!... Nu-ţi vine să ieşi din mine, asta e,... e prea bine unde te afli, m-am prins.

- M-ai ghicit, acceptă Gogu intuiţia Anduţei. Normal că o să vreau o felaţie, nici nu ştii cât îmi place,...

- Tu crezi că există bărbat căruia să nu-i placă?... Eu, una, nu am întâlnit.

- ...poate încercăm astăzi; mergem în dormitor şi încropim un „69”, ca să ne dăm drumul amândoi, fiecare în gura celuilalt, exact în acelaşi timp!

- Gogule, intră mai adânc! Realizăm şi un „69”, desigur. Mai repede vreau; da, aşa. Şi mai repede acum! Da, da. Ooooh, ce bine merge!... Nu cred că am să mai rezist în poziţia asta, deşi îmi place tare mult. Vreau să te urci deasupra şi să-mi strecori penisul între sâni,... îţi place şi ţie, nu-i aşa?... Este excitant să-l văd cum intră şi iese dintre ţâţe, ai spaţiu suficient la cât de mari sunt. Cum ţi se pare, pieptul meu?...

- Cum să mi se pară?... Este minunat: mare şi tare, sfârcuri ascuţite,... când nu sunt turtite, ca *butoanele de sonerie*...

- Mă, neruşintule!

- ...- ei, am glumit şi eu, Anduţo, nu te supăra! -, ...piele fină etc.... Şi înainte, de câte ori se ivea posibilitatea, îmi strecuram, cu plăcere şi curiozitate, privirea în *vâlceaua* decolteului.

- Te-am simţit uitându-te ca un porc nesimţit la ţâţele mele; sigur, şi eu, dracul travestit în muiere, ţi le băgam sub nas: „Ia vezi, Gogulică, ce are fata aici!”. ...Şi când ai să juisezi,... dar mai rezistă, te rog,... poftesc să prind jetul de spermă fierbinte direct în cerul gurii, Gogule. Aş vrea să rămâi cu mine toată noaptea. Îi telefonezi Ginei şi-i spui că ai treabă pe undeva. N-o să fie nicio problemă, te asigur eu; n-o să sufere dacă doarme singură. Păi, la cât de fraier te crede ea... Stai, bă, nu te mai irita aşa că faci dracului infarct! Asta e, ai să vezi tu cum rezolvi problema acasă, plin de tact şi înţelegere, că doar n-ai să-ţi strici bunătate de căsnicie pentru atâta lucru. ...Da, cum îţi spuneam, aşa-i cu Nicki. La medic nu am fost, încă; vanitos cum e, îl ştii, nu cred că o să-l consulte un doctor. O vreau între sâni, cum ţi-am zis! Gogule, să nu laşi treaba începută şi neterminată, asta este deviza mea! (Dar, desigur, nici să te termini prea repede nu-i bine.)

- Aşa nu-i bine, altminteri nici pe-atât, cum s-o mai dau şi eu...

Gogu se ridicase, aşezându-şi falusul natural lubrefiat între sânii Anduţei. Femeia îi adună, apucându-i pe dedesubt şi strângând la mijloc carnea lunecoasă şi tare; se uita la ea cu privirea încrucişată din cauza distanţei mici, încercând, fără succes, s-o atingă cu vârful limbii.

- Oh, Anduţo, că bine mai e şi-aicea!... începu bărbatul să-şi mişte bazinul, ridicând şi coborând penisul în spaţiul strâmt; şi, aflat în poziţia cea mai de sus, femeia reuşi să-l lingă, la repezeală. Ei, dar ai făcut ce-ai făcut şi...!

- Zii că nu ţi-a plăcut, *râmar* scump ce eşti!

- Ba mi-a plăcut. Uite, ţi-l ridic iară, fii atentă şi linge-l,... acum! Bravo, ne coordonăm perfect. Sexul oral trebuie, însă, făcut pe îndelete. Dar ai nişte ţâţe al dracului de tari, mă înnebuneşti de-a binelea!

- Nu-i aşa?... Mă bucur că te pot zăpăci, prietene, cu *ţepenoasele* mele.

- Chiar *ţepenoase* adevărate! Nu văd rostul sutienului la cât de tari sunt.

- Păi, ce, vrei să sară bărbaţii pe mine, pe stradă?... Ştii că, pe undeva, printr-unul din statele americane, dacă violatorul, plin de căinţă, dovedeşte în faţa instanţei că violata nu purta, în momentul faptei, sutien sub tricoul mulat pe tors sau chiloţi sub pantalonii lipiţi de fese este absolvit de vină?...

- Zău, aşa stă treaba la americani?!... Se consideră, deci, că bietul siluitor a fost stârnit de victimă.

Orice referire la un viol îi provoca juniorului Rîmaru o stare ciudată, de cutremurare, ca un fel de *remember* ori *un déjà vu*, din străbuni sosit, pe neştiute căi.

- Da, e bine, Gogule, constată femeia mulţumită, în timp ce membrul gros se freca de sâni, când urcând către gură,... - încerca să-l înhaţe cu dinţii ascuţiţi şi ochii cruciş adunaţi, speriindu-l pe Gogu! -, când coborând către ombilic... - Anduţa avea o grimasă de nemulţumire, întocmai ca un

trapezist neîndemânatic, care a ratat apucarea şi îşi priveşte partenerul adunat pe făraş de îngrijitorii sictiriţi de atâta mizerie. Aş vrea să rezolv şi problema lui Nicki, într-un fel; ştii cât ţin la el, e bărbatul meu, doar, şi la bine şi la rău. La medic nu a vrut să meargă, ţi-am spus şi nici nu cred că l-ar ajuta. Doctorul îi va recomanda stimulentele din poşta electronică, o ştiu fără să plătesc paralele pentru consultaţie. Mişcă-te mai iute, Gogule! Oh, dar frumos se vede penisul tău cum pătrunde şi iese dintre sâni!... Uite-l cum se decalotează... şi, roşu de ruşine, pentru că a îndrăznit să mi se arăte astfel, mie, unei doamne, iar se acoperă la loc, capul de indian,... din fier să fii şi tot îţi sar capacele! (Iar eu nu sunt o *doamnă de fier*.) Când vei simţi nevoia să juisezi, anunţă-mă ca să deschid gura mare, să nu scap nimic! Şi, oricum, o luăm de la capăt, ai să vezi ce surprize te aşteaptă. Îţi prezint dansul la bară, ca o trestie îmi voi undui formele prin faţa ta; pun pe mine latex-ul, să mi se vadă ţâţele şi fundul şi mai excitant; ne încrâncenăm într-un „69”, de nu mai ştii care e unul şi care e celălalt,... avem o noapte întreagă în faţa noastră. Iar tu,... tu,... uite ce bine te descurci, prietene! Nici nu i-ar fi trecut prin cap Ginei aplicarea unei astfel de terapii...

- Să vezi ce terapie îi aplic eu nevesti-mii, direct pe spinare! se enerva iar bietul Gogu de necazurile casnice. Spui că voia să-şi ia un amant?...

- Aşa zicea. Asta nu înseamnă că şi-a *tras* un ibovnic, deja!... Este o chestie de perspectivă... sau, poate, a fost o vorbă aruncată-n vânt, la supărare. Ce mai, s-a dat prea repede bătută în problema voastră. Aşa că n-o mai bate şi tu,... las-o.

- Auzi... Nevastă-mea,... amant?...

- „Nevastă-mea,... amant?”,... mare scofală!... Un amant, da. ...Ştii, m-am gândit la diverse variante pentru a rezolva necazul lui Nicki,... am imaginaţie, după cum vezi. La medic nu a vrut să meargă... - vanitate masculină, cum să mărturisească el: „Doctore, de câtăva vreme nu mi-am mai văzut penisul în poziţie rectă; şi nici soţia mea, sărmana.”?... Mai mare ruşinea! - ...şi cum nici eu nu am încredere în medic, cea mai potrivită soluţie mi s-a părut a fi...

- Să nu-mi zici de rostopasca care vindecă 113 boli şi niciuna sau ceaiul de leuştean, 100% rata de însănătoşire în cazul afecţiunilor hepatice ori de aloia vera care lecuieşte orice! se arăta speriat Gogu de arhicunoscutele remedii populare.

- Ei, rostopască... Nu vezi ce bine am rezolvat problema ta, de una singură, fără sprijin?...

- Care problemă, Anduţo, dragă?... Parcă, lămurisem...

- Bine, bine, scuză-mă, nu ai avut nicio problemă; poate, în imaginaţia Ginei. ...M-am mobilizat, deci, am adunat informaţii, am reflectat serios, m-am sucit, m-am învârtit (...aşa cum o fac în puţa ta acum!) şi a sosit iluminarea: cui nu-i place, dom’le, să se uite la alţii...? Cine nu s-a zgâit prin gaura cheii ori printr-o fereastră sau prin uşa întredeschisă,... bărbat ori femeie?... (Apropo, ştii care este definiţia melomanului?... Nu, p-asta precis n-o ştii: melomanul este persoana care, auzind o soprană cântând în baie,... „Ah, ce comic, la, la, la.../Ah, ce comic...” ...se apropie tiptil de gaura cheii şi... lipeşte urechea de ea! Bună, nu?...) „Eşti fată deşteaptă,

Anduţo!” m-am congratulat eu, mulţumită de idee, altcineva nefiind prin preajmă pentru a-mi recunoaşte meritele. Hai, nu te mai mira, ai să afli imediat în ce constă planul. Pentru că eşti timid,... deşi, după cum te descurci cu mine, n-aş zice,... ca să nu te sperii, Gogule, stricând urzeala, am să te pregătesc pentru surpriză: tot o terapie,... naturală, curată, fără intervenţia medicamentelor, o să folosim în continuare.

- Rostopasca, leuşteanul, aloe vera?!...

- Mă laşi?... Stai liniştit, totul se află sub control. Poftim, Nicki, bărbate!

Cu penisul aflat între sânii superbi şi în ciuda seriosului preambul, Gogu rămase blocat de spaimă, privind la zdravănul soţ al Anduţei ce intrase vesel în încăpere. (Ca un bun creştin ce sunt, nu doresc nici celor mai aprigi duşmani ai mei să se afle într-o situaţie ca asta!) Scos din pantaloni, membrul lui Nicki, în poziţie rectă, studia cuplul de pe canapea...

- Salutare, Gogule! Şi nu te speria, flăcău... Eficientă ideea ta, Anduţo! se arăta soţul bucuros de reuşita dintre picioare. Ai avut dreptate, voaieristul din mine a reacţionat şi am depăşit momentul,... eşti o fată deşteaptă, cu capul plin de drăcii. Ia uitaţi-vă, măi, ce am şi eu aicea!

Ţinându-l de la rădăcină, Nicki bălăngănea demonstrativ penisul tare sau îl rotea, expunându-l mândru şi fericit.

- Hm, ce ziceţi,... exact ca-n vremurile frumoase! Uite, uite, uite, marfă a-ntâia, scoasă pe tejghea şi din *prăvălia* lui Nicki, tot cum ai şi tu, Gogule, înfiptă între ţâţele nevesti-mii.

- Vai de mine, Nicki..., îngâima bietul Rîmaru jr., cu gura uscată de frică, fără să mai aibă puterea să-şi extragă penisul din carnea sânilor pietroşi. Să mă scuzi, dar,... n-aş vrea să crezi, prietene, că... eu şi soţia ta..., chiar aici, la voi, în casă...

- Hai, lasă trăncăneala, n-avem vreme de pierdut; te-am scuzat. Uite, dom’le, ce-i între picioarele mele!... Îţi mulţumesc, băiatule,...

Nicki şterse o palmă camaraderească pe spatele încremenit al prietenului familiei.

- ...nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Hai, flăcău, revino-ţi; vrei să-ţi aduc un pahar cu apă?... N-are rost spaima asta, totul a fost regizat de Anduţa,... cu acordul meu, normal,... deci, situaţia este sub control.

- Linişteşte-te, Gogule, nu este nicio problemă, interveni şi femeia, speriată de reacţia spăimoasă a siluitorului, continuând să-şi ţină sânii strânşi în jurul penisului imobil. Curaj, eşti neam de Rîmari, băi, nu uita!

- Da, aşa-i,... sunt un *rîmar* şi eu...

- Aveam nevoie de participarea cuiva de încredere ca să depăşesc momentul..., continuă Nicki. ...jenant pentru orice bărbat. Deh, se mai întâmplă; mi-a povestit Anduţa, că a aflat de la Gina, că şi tu...

- Eu?... Ţi-a povestit Anduţa de mine?... Păi,... mda, şi eu..., găsi Gogu, în final, puterea de a fi cinstit, sperând a obţine compasiunea amicului.

- „Să vezi tu cum împuşcăm doi iepuri dintr-un foc!” mă asigura nevastă-mea, care a pus totul la cale. „Vă rezolv eu pe-amândoi, o să vedeţi!” V-am urmărit de pe verandă, a fost mai ceva ca un film porno de calitate. M-a excitat teribil, Anduţo, povestea cu deflorarea la 13 anişori de către profu’ de matematici... şi cum te mai încălecau flăcăii amabili, din vecini, prin grădinile publice... ori profu’ de română, colegul de cancelarie

al dirigului... - c-aşa sunt colegii,... se-ajută! Uită-te unde este înfiptă puţa colegului meu acum... -, dacă nu te-aş fi cunoscut bine, aş fi crezut-o!

Păstrându-şi sânii adunaţi în jurul falusului şi mişcându-se în fel şi chip pentru a fi mai excitantă, deloc deranjată de prezenţa bărbatului ei, ba chiar stimulată şi potopită de amintirile frumoase, din adolescenţă, femeia zâmbea discret, cu ascunsă parşivenie.

- Ca bârna de tare mi s-a făcut penisul la gândul că erai fata cartierului,... ia uite-l! Hm, ce ziceţi?... Nu se poate să nu aţâţe pe oricine, în vreun fel, noutăţile despre poama care a fost, cândva, nevastă-sa; după cum vedeţi, şi pe mine! Doamne, dar ştiu că m-ai lăsat mască, cu amintirile,... cred că şi obrazul Monikăi Tăţoiu, cât este el de gros, ar crăpa de ruşine...

Oare?...

- ...la evocarea trecutului interesant! (I-am citit un interviu într-o revistă; povestea fără jenă despre adolescenţa ei tumultoasă,... cam ce i-ai povestit şi tu lui Gogu, în particular, însă, şi în scop terapeutic, desigur.) Ce mai încoace şi-ncolo, ai condus bine jocul, perfectă regie, da! Iar ţie n-am ce să-ţi reproşez, prietene, ai avut o reacţie firească; altfel, neluându-mi nevasta în seamă, ai fi jignit-o (şi pe mine!).

- Nu aş fi niciodată în stare de aşa ceva! adună Gogu ceva forţă ca să-şi mai dreagă din imagine. Te respect mult, Nicki,... la fel şi pe Anduţa...

- Totul a mers cum trebuie, am depăşit momentul nefericit, şi tu, şi eu. Asta, da, terapie, curată, sănătoasă,... nici un drog nenorocit prin preajmă!

- Rostopasca?!...

- Hai, gata, că faci şanţ cu rostopasca şi cu leuşteanul ori cu... Dar, lasă-mă şi pe mine, Gogule, te rog, cu nevastă-mea.

- Sigur, Nicki... Imediat. Dacă-mi dă voie Anduţa să extrag penisul dintre ţâţele ei superbe,... eu mă dau deoparte şi...

- Bravo, fată înţeleaptă,... continua Nicki congratulările. ...data viitoare, dacă vrea şi Gogu, o chemăm şi pe Gina să participe, că suntem prieteni buni, familişti serioşi,... să vedeţi ce chestie frumoasă o să iasă!

Şi, de-atâta bucurie pentru rezultatele obţinute prin originala terapie, şoldurile Anduţei zvâcniră, săltând fesele cărnoase de pe canapea, iar sânii mari se strânseră şi mai tare în jurul penisului înţepenit; obosit de activitatea susţinută, stimulat de frecuşul cu pieptul cald şi speriat de încărcătura de evenimente, *Joe Indianul* nu mai ţinu cont de nimic şi se descărcă intempestiv, împroşcând cu presiune, precum furtunul scăpat din mâna unui grădinar căscălău, faţa femeii, umerii, pieptul mare, dar şi spătarul canapelei, cu jeturi lungi şi grele de spermă lipicioasă: pruuuşşşt, pruuuşşşt, pruuuşşşt!...

- Aoleu, prietene, dar ce-ai scăpat-o!... se îngrozea Nicki, dându-se înapoi deodată, ca şi când chiar el ar fi fost autorul cumplitei greşeli. Măiculiţăăă, te-ai făcut de tot râsul, Rîmarule,... ai trântit mucii-n fasole, cum s-ar zice!...

- Ce poznă îmi făcuşi, Gogule!... se enervă şi Anduţa, ştergându-i, plină de draci, o pereche de palme partenerului împietrit de disperare. Bine, bă, neisprăvitule, de ce nu ai niţică grijă şi strici totul, ca prostul, în final?... Nu te-am rugat eu să mă anunţi când juisezi, ca să ţin gura deschisă şi să nu

scap vreo picăturică din spermulicea aşa de hrănitoare?... Ai uitat, mă, retardatule?...

- Oleacă dacă te mai ţineai, bă, Gogule... Aoleu!

- Eu, Anduţo... Mă iartă, te rog,... şi tu, Nicki...

- Vezi ce-ai făcut pe canapeaua de la „Mobexpert" cumpărată?... Fiuuu, cât ai deşertat aicea,... jumătate de kil,... sper că nu pătează! Ce mă fac, cu ce naiba se curăţă, oare?...

Printre atâta necaz, Anduţa mai avu starea să-şi ridice unul dintre sâni şi, răsucindu-şi limba, să lingă din sperma consistentă care îl ungea din plin.

- Buuun. (Mai rău mă oftic acum, când am gustat-o!) Cum se poate, bă, Nicki, să fie cineva aşa de tolomac?...

- Eh, se mai întâmplă, nevastă. Iartă-l şi tu, acuma,... e prietenul nostru vechi.

- Mergi în debara, ia cîteva cârpe, un burete şi *şpreiul* pentru întreţinerea pielii şi încearcă să ştergi kilul de spermă. Ia uite, tot mai curge, nu s-a oprit,... dar plin ţi-a fost, Gogule, rezervorul! Hai, Nicki, du-te, nu mai căsca gura, eşti gazdă, doar; de ce ai rămas, frate, cu ochii ca două faruri aprinse-n noapte?... Nu-i altceva decât spermă,... foarte multă, e-adevărat. Te excită?... Să aduci şi un prosop din baie, ca să mă şterg. Păi, dacă m-ai fi văzut tu, în adolescenţa tumultoasă, când juisau pe mine junii cartierului...

Falusul lui Nicki zbârnâia şi mai tare!...

- Perfect, e-n regulă! observa Anduţa situaţia, găsind tact didactic ca să-şi încurajeze bărbatul, printre atâţia nervi. Ai o reacţie impecabilă, Nickişor, ţi-ai revenit, felicitări, dar nu te mai uita la isprava lui Gogu, e deprimant. Eu ar fi trebuit să casc gura în faţa jetului de spermă, nu tu,... asta, desigur, dacă amicul m-ar fi anunţat din timp: „Anduţo, îmi vine să juisez, fă guriţa mare!" Adu lavete şi un detergent, să vedem cum rezolvăm necazul. Gogule, dragă, asta se cheamă *ejaculare precoce*,... cunoşti, bănuiesc, poate să-ţi fie ruşine...

- Ştiu, Anduţo..., intra la apă prietenul Gogu Rîmaru, de jenă. Chiar îmi este, iartă-mă! Oh, ce-am făcut... Iartă-mă şi tu, Nicki, dacă poţi, pentru că am juisat pe soţioara ta,... vai de mine, dar am umplut-o cu spermă! Ia te uită ce-am făcut şi pe canapeaua dela „Mobexpert"!... Lăsaţi-mă pe mine s-o curăţ. Adu ceva,... cu care să şterg...

Nicki ieşi din încăpere, păstrându-şi *oiştea* ridicată.

- O fi avut şi biata Gina niţică dreptate când te bârfea că..., bombănea Anduţa necăjită, privind seva consistentă, alburie, care se întindea pe trup, dar şi pe canapea.

- Nu-mi mai aminti de nevastă-mea...

- Ai să-ţi plăteşti greşeala prin încă trei-patru *numere*, ca să te înveţi minte, pe care ai să mi le tragi, cu pauze scurte, în noaptea asta. Stai, Rîmarule, nu te speria, ai să faci faţă! Te ajută şi bărbatu-meu, desigur. Este rândul lui,... tu vei mai sta pe margine, ca să-ţi tragi sufletul, să priveşti şi să ne încurajezi, dacă va fi cazul.

Zbuciumurile călugărului Mischie

De ce ar trebui să ascultăm
sfaturile Papei în materie de sex?...
Ziceţi!
Dacă Prea Sfântul ştie ceva despre
subiect, ei bine, vă spun eu,
n-ar trebui să ştie absolut nimic!”

B. Shaw

Zbuciumurile călugărului Mischie

in memoriam dr. Vasile Voiculescu

Trecând pădurea, cărarea şerpuia stingheră pe versantul muntelui, încercând să-i îmblânzească panta abruptă. Cu fiecare metru cuprins cu hotărâre între picioarele robuste ale călugărului Mischie, mânăstirea din vale se făcea mai mică, rămânând în urmă încărcată de tristeţe la gândul oii rătăcite (desigur, în cazul de faţă, am face bine să zicem chiar... *berbecului rătăcit*!), iar din construcţiile ei, ascunse în aburul subţire al dimineţii răcoroase, abia se iţeau, între brazi, ţigla roşie a turlelor şi, din când în când, prin spărturile desişului verde, câte-o pată din zidul gros ce-o înconjura ocrotitor.

Aflat în floarea vârstei, cu barba stufoasă oleacă încărunţită, înalt şi lat în spete, cu toiagul noduros în mână, ca să lovească cu curaj şi mânie, de-o fi nevoie, în zăvozii stânelor din munte şi cu desagii din ţesătură groasă în spinare, Mischie iuţi pasul, ca omul ce se grăbea să iasă în întâmpinarea grijilor şi să le dovedească mintenaş. Răsuflarea-i era liniştită, căci bărbatul se afla, cum abia am povestit, în deplină putere, dar gânduri multe i se învolburau în cap, precum frunzele uscate, stârnite de vântul rece al toamnei târzii. Se opri, deodată, ca împiedicat, nu din cauza înţepăturii în inimă ori a junghiului de la picior... - cu timpul, sosesc şi astea, n-aveţi grijă! Sunteţi juni, încă, feţii mei... -, ci potopit de ciudate închipuiri. Întoarse capul către vale; mânăstirea nu se mai vedea, dar se auzeau clopotele chemând călugării la slujbă şi pe Mischie cel Răzvrătit înapoi, acasă. Într-o adiere deloc molcomă, iscată prin cerurile înalte, brazii bătrâni îşi plecară vârfurile în aceeaşi parte, ordonaţi ca o sotnie făr' de crâcnire supusă în faţa vărvărescului polcovnic. Peste creasta zimţată ce unduia în suflarea vântului, se vedeau în vale firul apei repezi (bogată-n păstrăvi, ştiuci şi raci...), ce râurea cu energia monotonă a unei obişnuinţe fără săvârşenie, dar şi podul de lemn ce o trecea, carele mari, scârţâind amarnic de grea povară, trase de boi indolenţi (boii tot boi, ce vreţi!...) şi ţăranii slăbănogi, la fel de indolenţi, muierile voinice şi harnice (ah, femeile

astea,... femeile cu pieptul bogat, abia ţinut în loc, din învolburarea obraznică, de iia subţirică şi, deci, zăpăcitor de străvezie, dar şi cu şoldurile ospitalier de late...), ieşite, sărmanele, cu rufe la spălat, cirezile de vite şi turmele de oi urcând alene, în sunet blând şi leneş de talangă, către păşunea cu iarbă grasă, încercuite de dulăi lăţoşi, zbânţuindu-se liberi şi fericiţi, dar urmate de flăcăiandri deşiraţi, buburoşi, nespălaţi, căscălăi, vicioşi şi puturoşi, fetele gureşe şi nurlii... - sfârcul şi para adunate într-un singur mănunchi, dracul îmbrăcat în haine de muiere, păcatul pus la-ndemâna oricui! -, purtând donicioare pentru culesul fructelor pădurii (fetelor, fetelor, cu mirosul crud de lapte, dar şi lămâiţă dosită la subsuori, cu viclene rosturi...). Totul arăta minunat în lumea pe care călugărul o părăsea, dornic să-i uite ispitele, ploaia aurie de raze fericite ale soarelui strălucitor răsfrângându-se peste verdele cetinei mirositoare a brazilor, dar şi peste păşunile din valea-ntinsă, peste livezile (de unde venea ţuica tare, de două ori fiartă în căzănelul de aramă ţigănească, ce-mbătrânea netulburată peste ani, furând,... abia ce-am zis de arapinele hoţomane!, fără a supăra pe cineva, puţin câte puţin, din aroma lemnului de dud al butoiaşului încălat!) şi viile încărcate cu poamă (oh, licoarea lor, tare, dulce-amăruie, ca frunza de nuc şi cu buchetul plin, aşezată în poloboace pentru a fi limpede băută abia spre Sfintele Paşti, ce uşor şi cu plăcere îţi pierdea minţile, te făcea să lepezi necazurile,... - huş, huş, rămâneţi în urmă păcosteniilor, duceţi-vă,... boală, sărăcie, credite la bănci,... păi, nu te-a învăţat ăl bătrân, citindu-ţi rar din Scripturi, să nu iei şi să nu dai parale cu-mprumut?..., secetă, foc la şura de paie, de la un chiştoc de ţigarcă ori revărsări de ape furioase, fuga nevestei zburdalnice c-un ibovnic fălos,... tot satul ştia de peripeţia lor, numai tu, tontule, habar n-aveai! ‹*Nu ştie bărbatul ce ştie tot satul!*›,... copii neascultători... - şi te-mpingea, cu inima neîndoită şi pasul săltat, uitând şi bruma de credinţă ce-o mai aveai, către nesăbuite fapte; viaţa-i frumoasă, dragii mei, s-o trăim, aduceţi, aşadar, ciorile de lăutari, muzica să cânte, curgă vinul în bărdace, hora să pornească, duduind pământul!), coroana bogată de lumină învelind în briantă mantelă ogoarele din depărtare, felurit colorate de holdele grele (din care se făcea pâinea albă, pufoasă, dar şi mămăliga aburindă... - mămăliga! Deriziunea pusă de pizmătari pe fruntea românului: ‹*Neamul vostru de mămăligari*!...› -, rotunde ca nişte sori, daruri dumnezeieşti adevărate, puţin meritate şi la fel apreciate; tot din belşugul holdelor se încărnau, mereu peste măsură, orătăniile din ogradă, purceii şi viţeluşii cu carnea dulce şi săţioasă...). Rezemat în măciuca groasă, cu fruntea-ncruntată către cele-nşirate ce, parcă, nu se mai terminau şi molfăind, făr’ de poftă, doar o crenguţă de brad, rostogolind-o printre dinţi dintr-un colţ al gurii către celălalt şi ’napoi, la loc, de-acolo, călugărul privi apoi la drumeagul care cobora către mânăstire; dangătul clopotelor nu contenea, rostindu-şi vrerea-n dungă: „Vin’, bre, frate Mischie ‘napoi! Vină, zărghiu ce eşti, la noi, acas’!... Vin’, bre, frate Mischie ‘napoi! Vină, zărghiu ce eşti, la noi, acas’!...”. Dar, dintr-o dată decis (pentru a câta oară?...), fugarul făcu urechea toacă, nemaiauzind chemarea îmbietoare, trânti un scuipat mare (...şi copt de galben!) în ţărână, la gândul dulceţei otrăvite a celor lăsate-n urmă („Duc’-se toate-

ntre cracii măiculiţei lor, să nu mai auz de ele!” sictirea Mischie în sine, nu tocmai pios, brusc uşurat de-atâta hotărâre), îşi îndesă potcapul soios peste claia de păr, la fel de soioasă, în coadă de cal adunată, strânse în pumn măciulia toiagului şi întoarse scăfârlia de la valea cu minunăţiile ademenitoare, îndreptându-şi privirea către creasta fără urmă de bogăţie, dar curată, a muntelui. „Ia uite... Uită-te, megieşe, bre, mândreţe ce am eu, acum, aci, în faţă! Hai, mişcă-te către noua-ţi casă, bobocule de pustnic, nu sta pe gânduri şi repede aşează-ţi paşii unul înaintea altuia!” se îmbărbăta călugărul, împingându-se singur de la spate, nefiind urmă de megieş primprejur, care să-l imboldească în vreun fel. „Păi, tot către sus, atuncea, Mischie, încotro ai pornit-o disdedimineaţă! Fii bărbat şi nu te lăsa adăstat, căci vremea trece răpide, la fel ca şi viaţa pe lângă tine.” Săltă sacii grei, se răsuci pe tocurile potcovite ale bocancilor, făcând să scrâşnească amarnic pietrişul din cărăruie (dinţii din gură îi ţinură isonul şi scrâşniră, la fel de amarnic, de hotărâre!) şi îşi continuă calea.

Abia târziu, spre miezul zilei, călugărul ajunse la locul sihăstriei, ostenit de drumul anevoios - nu era tocmai aproape! Mângâiat de adierea de vânt strecurată printre razele soarelui, luminişul, cât palma doar de-ntins, îl primi cu bucurie, ca şi cum numai pe el l-ar fi aşteptat de-o veşnicie, în înţeleaptă linişte, pe spinarea muntelui. După anii petrecuţi între fraţii călugări, Mischie era departe acum de mânăstire, departe de lume şi de ispitele pe care zidurile groase de piatră şi porţile de stejar în fier bătute nu le puteau opri cu niciun chip intrarea; era departe de toţi şi toate, aşa cum singur şi-o dorise, în ciuda sfaturilor binevoitoare ale părintelui stareţ şi ale fraţilor mai vrâstnici: „Da’, crezi că bine faci, sfinţia ta, cu deciziunea asta,... nepotrivită, după opiniunea noastră?... Hm?... N-ar fi bine să mai chibzuieşti mătăluţă lucrurile oleacă, oare?... Şi dacă nu te-ai repezi, precum berbecul, de parcă diavolul cu furca-i ascuţită te-ar împinge... ‹*Du-te departe, Mischie,... lasă-ţi tovarăşii, dar şi sfânta mânăstire,... du-te-n munte, du-te-n pustnicie!*› ...şi te-ai consulta şi cu protopopul, om bătrân, cu un morman de minte adunată în atâta trai pe lumea asta, ce-ar fi?... Încearcă, bre, nu te zori,...” nu se lăsau fraţii,... c-aşa sunt fraţii iubitori. „...ţine post negru o săptămână, apă şi pâine, nimic altceava, nici pe-ascuns nu băga *de dulce*-n gură, hoţomanule, limpezeşte-ţi gândurile şi vezi, abia atuncea, care-i hotărârea potrivită.”; era aici, sus, sub vârf de munte, mai aproape de cer şi de râvnita lui neîntinare, doar el cu sufletu-i zbuciumat şi gândurile ce nu-i dădeau pace.

În borta ce îi va sluji drept adăpost de-acum încolo, tăiată-n stâncă de răbdătoarele capricii ale vremii şi chitită-n sigură taină de călugăr cu multe luni înainte, înjghebă din câteva scândurele o măsuţă ce-o înţepeni lângă peretele rece; orândui pe coaja lemnului blidul de pământ ars, lingura din metal îngălbenit, cuţitul cu plăselele imitând, cu nepriceperea ţiganului fierar, un peştişor urât, cu solzii scoşi în relief, funia groasă de cepe roşii, dar şi cea subţire, purtătoarea căpăţânilor de usturoi binefăcător, ulciorul gol, pentru apă, câteva turte şi bucăţile de slănină prăfuită cu roşie boia, învelite într-un ştergar vărgat, soios şi el de-acuma, două smocuri de crenguţe de brad, frumos şi proaspăt mirositoare, ce ascundeau fiecare şase păstrăvi lucioşi, bine-afumaţi ca să se păstreze în timp, săculeţul cu

mălai şi ceaunelul de tuci înnegrit, bucata de urdă acoperită de-o foaie de jurnal şi ulcica ciobită în gură şi la mâner de-atîta purtat, plină cu lapte covăsit (ce natură moartă interesantă s-ar putea aşterne cu o pensulă şi vopsele ieftine, dar şi cu scump har de la Dumnezeu, pe pânza aspră a unui viitor tablou!), toate cărate-n desagi. Se adunase greutate, chiar şi pentru unul mai tânăr, darămite pentru el,... de-aia-l dureau şalele acum! Suflet delicat, Mischie ieşi din adăpost, ca să se întoarcă cu un buchețel de flori firave; îl cufundă în apa adunată în scobitura din perete. Ieşi iară; rostogoli înăuntru un bolovan albicios, rotunjit de ploi şi vânturi, ca un fel de *tamburet*. Amnarul şi lumânările le puse la loc uscat, lângă intrare, precum şi bucăţile strâmbe de săpun, urât mirositor, ca să le aibă la-ndemână, pentru îmbăierea lunară (că, doară, nu era să stea nespălat, precum ţăranii cei netoţi!); în altă scobitură, mai largă, mai adâncă, aşeză, întocmai ca pe-o policioară, cărţile bisericeşti, vechi şi zdrenţuite de parcă erau din vremea Marii Schisme. Grijnic, lampa şi bidonaşul cu gaz le dosi mai hacana - ferească Cel de Sus de-un foc! Apoi, îşi încropi culcuş din cetină şi iarbă în fundul bortei, într-un loc ferit de curent (pe Mischie îl cam chinuiau durerile de măsele şi, prevăzător, se păzea de necaz), îl probă, ca să se asigure că şi-a săvârşit trebuinţa şi înghesui, pe de lături, nişte schimburi ponosite, ca să-i ţie de cald, mai către iarnă; tot acolo puse sticla cu uleiul pentru candelă. Şi ieşi iară, în mijlocul luminişului („Da' ce te mai fâţâi, bre, frate Mischie, când înăuntru, când afară! Ce nu ţi-o da pace?... Zău, viermi mulţi în popou parc-ai avea, prea sfinte!" - megieşul vorbise, oare?...), se răsuci către toate zările („Viermi, viermuşori!..."), urmărind calea sigură a soarelui pe boltă (mulţumi Cerului şi cu ocazia asta, cu pioasă recunoştinţă, pentru preţiosul dar primit) şi stabili încotro era răsăritul; acolo este, precis,... da, de-acolo vine lumina, căldura şi speranţa! În sfârşit, cu gesturi mângâioase, de amant platonic al celor imaculate, aşeză în adăpost, la locul potrivit, la capătul stratului încropit, iconiţa cu lemnul ros de carii rele, vegheată de flăcăra firavă a candelei. Închise intrarea, înţepenind câteva trunchiuri subţiri, ca o uşă, anume pentru asta grijite şi dosite în tufele mari, încă de-acu două luni de zile.

Gata trebile! Făcu ochii roată, cercetând cu ochi pricepuţi, de gospodar, puţina avuţie ce-o adunase într-un ceas de trudă; apoi, se uită cu adâncă mulţumire la singurătatea deplină ce-l înconjura; mai mult de-atâta nici că-i trebuia!... Astfel întărit în noua viaţă şi ostenit de drumul lung, de rânduirea averii sărace, de aerul tare de munte şi de gândurile ce nu-i dădeau pace, Mischie se lăsă să alunece în culcuşul verde, încercându-i moliciunea; şi parfumul bogat al cetinei, amestecat cu mireasma ameţitoare a fânului, îl învăluiră în poala largă, făcându-l să se simtă ca în mult-râvnitul sân al biblicului Avram. Că bine mai este, Doamne, aicea, lângă Tine...

Slavă Cerului, căci te-ai liniştit, părinte, că ne lua ameţeala, ca de băutură multă, privindu-te cum te fâţâiai ba-năuntru, ba-n afara sălaşului! Călugărul uitase de lumea ce o părăsise, de lumea care, aflată la poalele muntelui, era departe acum ca să-l ajungă cu ademenirile ticăloase, de care-i era atâta frică; lepădat de griji şi împăcat cu sine, adormi îndată, cu faţa luminată de zâmbetul curat al unui prunc.

Apăi, după cum se vede, puţin şi ieftin ne mai trebuie pentru a fi fericiţi, dacă stăm să gândim lucrurile, Prea Curată Maică!... Tot ce-i bun pe lume e fără de parale şi-i nobil dar din parte-Ţi, numai că nu luăm seama şi când, în fine, luăm, e târziu! De ce atuncea nu ne-o zici mai des, căci înţelegem anevoie şi uităm grabnic, precum ucenicii grei de cap, Maică răbdătoare cu zamparagii ca noi?... Pune-ne împiedicare cu piciorul-Ţi sfânt, oprindu-ne din goană, trage-ne urechile până le faci lungi, ca la măgari şi plezneşte-ne peste faţă, precum dascălul şcolarii, ca să rămână urma degetelor Tale pe obrajii noştri: „Ho, pătimaşilor,... ho, nesătuilor,... ho, descreieraţilor,... unde alergaţi aşa, cu toţii?!... Încotro aţi luat-o, unde vă mai duceţi?... Nici voi nu ştiţi, de-aia aţi rămas cu gura largă, a mirare, în faţa Mea. Oleacă, doară, de staţi şi-n jur priviţi,... oleacă, nu mult! Ascultaţi-Mă, cât timp vă trageţi răsuflarea: fericirea-i aci,... aci, aci, la-ndemână, precum găina din ogradă, căscaţi ochii şi cătaţi după ea, se vede şi de către chiori, căci şi ei trebuie să-şi aibă porţia, am făcut parte fiecăruia, dinadins am pus-o aproape, ca să nu fugiţi departe, trecându-vă zilele, şi-aşa puţine.” Dacă Tu nu ne opreşti, Prea Curato, din goana făr’ de rost, cu puterea, dragostea şi înţelepciunea Ta, noi n-o s-o facem decât în clipa cea din urmă când, oricum, nu mai putem fugi, căci nu mai avem încotro, inima şi picioarele nu ne mai ţin şi nu mai există trebuinţă de vreo mulţumire... Ei, dar degeaba vorbeşti cu de-alde noi, cine-Ţi dă ascultare, Înţeleapto,... nu ne trebuie vorbele Tale, nimeni nu doreşte sfaturi, lumea vrea parale, după asta fugim cu toţii,... rămâi cu bine acum, am luat-o iară la picior!

...Se trezi peste două ceasuri de somn adânc, de nimica tulburat. Năuc, pustnicul se frecă la ochi şi îndepărtă firele de iarbă lipite de ceafă şi obraji, privind cu subită spaimă pereţii întunecaţi ai bortei reci, care nu semănau cu cei albi, calzi şi primitori, ai chiliei de la mânăstire, zugrăviţi cu var şi trudă înainte de Sfintele Paşti. „Unde să fiu eu, oare?!...” se speria Mischie, agitat ca pruncul care nu-şi zăreşte maica alăturea. Dar se dumiri... „Aha, aha, sunt la mine acas’, megieşe, bre!”, fericindu-se din nou de singurătatea ce-i va fi, de-acum încolo, unic tovarăş. Se ridică în capul oaselor, se scărpină pe piept, prin lâna creaţă, făcând să scârţâie pielea groasă şi ’nnăduşită, slobozi fără seamă câteva pârţuri sonore... - păi, cine-l auzea, ca să se facă de batjocură?... -, „poc! poc! poc! poc! poc!...” făceau la curul lui băşinile, precum rafala rară a mitralierei Maxim, din dotarea sotniilor lui Ceapaev (hm?!... Oare, nu trebuia...? Nu, nu, era doar o alarmă falsă, nu era grabă către tufişuri, nu venise vremea deşărtatului maţelor!), căscă zdravăn, cu sănătoasă poftă, îşi curăţă urdorile din colţul ochilor şi se-ntinse până îi troznіră încheieturile în linіştea austerei locuinţe (şi mai scăpă un ultim pârţ, rătăcit prin străfundul măruntaielor: „Poc!” făcu el, ca o simplă puşcătură). Cu puterile refăcute, cu pântecele liniştit şi aşezat, Mischie luă ulciorul, ieşi din bortă şi se îndreptă către izvor, descâlcindu-şi barba şi târşâindu-şi bocancii cu forma broaştelor strivite de bolovanul mare.

Se opri în mijlocul pâlcului de cireşi, încărcaţi de poamă bogată; foamea-i dădea ghes, cuţite rele împungeau stomacul, iar şoricei flămânzi cronţăneau din el,... parcă s-ar căţăra în copaci, după fructe, întocmai ca

un flăcăiaş zurliu! Hm?... Dar, cireşele negre din pomi erau roşii pentru că erau verzi, nu erau, deci, bune de mâncat - mai era pân' la cules; nu-i nimic, are timp, deocamdată o să-şi astâmpere foamea cu altceva,... uite, a şi găsit! Se bucură copilăreşte la vederea frăguţelor, ca nişte picături de rouă roşie, ce pătau, cu divină inspiraţie, ici şi colo, iarba de la picioare: „Ia te uită, megieşe, bre, alt dar ce-i aicea, chiar sub nasul meu! Astea-s bune de halit, nu mai trebuie să aştept ca să se coacă...” îmbrăţişa el, cu bucurie, fără de vreun megieş-martor alături, tabloul minunat de pe pământ, dând să se aplece pentru cules. Ca trăznit, însă, de vocea cântătoare ce răzbătea dinspre iazul în care se aduna apa izvorului,... „Ho, da' asta ce-o mai fi?!...”, Mischie uită de foamea şi setea ce îmboldeau, de parfumul şi aroma fructelor aşternute-n faţă, măruntă, dar minunată răsplătire pentru rosturile pioase ce-l aduseseră pe creasta muntelui. Precum viţelul tras de lanţ, se apropie de brădetul ce îi acoperea privirea; dădu la o parte, cu înceată fereală, ramurile ţepoase, ca s-o vadă, cu mirarea florilor firave ale deşertului în faţa ploii neaşteptate, mirare căptuşită cu un pospai de spaimă,... ca s-o vadă, deci, pe Mara, nevasta pădurarului de la ocol, venită pe munte la cules de fragi, pesemne (cireşele negre nefiind coapte, deocamdată,... adică erau roşii pentru că erau verzi, după cum ne-am lămurit); cânta o doină de dragoste... „Lia, lai, lai, lai,/Cine mă aude cântând, măi,/ Cine mă aude cântând, măi,/Ei, zice că n-am niciun gând...”... în timp ce se scălda, despuiată, aşa cum mumă-sa, cândva, o lepădase pe astă lume. Două capriţe alb-negre, neastâmpărate şi-o junică roşcată, venite cu femeia, desigur, o ascultau doinind, tocând, între fălcile harnice precum meliţa, verdeaţa de sub tufe; minunată scenă pentru un goblen atârnat în *casa mare*, la vază, ca să oftice *mosafirii* cei pizmaşi! Cutremurat ca de frisonul de fierbinţeală... „Brrrr,... brrrr,... brrrr, mi-e pielea precum a găinii, şi nu-i iarnă, ci-i mijlocul verii... O, Doamne, da' ce-o fi cu mine, aşa, dintr-o dat'?!...” călugărul se zgâia la trupul tânăr, cu un fel bizar de desfătare,... incestuoasă, orice ar însemna această vorbă..., mai degrabă gras decât slab, cu umerii rotunzi peste care se vărsa părul bogat, de nimfă, cu firul tare ca sârma, cu braţele ca nişte şerpi groşi, vicleni şi ademenitori, din subsuoara cărora ieşeau smocuri ghiduşe de păr aspru şi negru, cu ţâţele mari şi grele, ca nişte pepenaşi buni de pus în putinică, la murat, pentru vreme de iarnă, bălăngănindu-se la cea mai mică mişcare, cu pântecul alb, vârtos bombat în jurul buricului adânc şi iute mirositor, precum fântâna necurăţată de gospodarii lenevoşi, ascuns în lăţimea şoldurilor, cu picioarele lungi şi voinice, dar cu gleznele neaşteptat de subţiri, ca de capră de munte, cu pulpe cărnoase, adunate una lângă cealaltă, frecându-se la mers cu foşnitură ispititoare, dar şi cu pielea, dintre ele, tocită şi roşie, de frecătură, ca la vite..., din susul cărora se iţea..., se iţea, deci,... (ei, oameni buni şi mata, megieşe, bre, ţineţi-vă, dacă aveţi tărie-n voi,... acu' i-acu'!)...

- Oh, Cerule... şi Tu, Neîntinato, mă feriţi şi nu mă lăsaţi pe mine, un biet păcătos ce îşi caută doar tihna sufletească..., încerca să se ţie şi Mischie (fără să fi auzit chemarea de mai sus!), cerşindu-şi îndurarea şi aşternându-şi crucea pe piept, cu trei degete strânse mănunchi, speriat de

faustiana aspiraţie de a opri fermecătoarea clipă-n loc, dar şi înfiorat de tremurările ce veneau dinspre iaz (şi, desigur, dinspre muierea dezbrăcată ce continua să cânte fericită... „Lia, lai, lai, lai,/Cine mă aude cântând, măi,/ Cine mă aude cântând, măi,/Ei, zice că n-am niciun gând...”). ...ş-aveţi Voi milă de un suflet ce...

...din susul cărora se iţea, ca să nu uităm spusa-ncepută şi să nu ne enervăm cetitorul cu asemenea întrerupere („Ia zi, dom’le, odată, ce dracu’ se iţea acolo,... vorbă lungă ce eşti! Că, doară, nu vei fi plătit matale după numărul de slove înşirate cu plaivazul pe hârtie...”), ...se iţea, da, tufa triunghiulară, bogată şi creaţă ca un cap urât de harap, ce ascundea, cu neaşteptat de delicată pudoare, esenţa a tot ce exista pe lumea asta! „Ei, da,...” aş zice eu, uşurat. „...am spus-o! A meritat aşteptarea, *iţeala* asta, dragi cetitori?...”

Simţind cum, sub sutană, între picioare, se petreceau grabnice transformări împotriva propriei voinţe, dar conform legilor nesmintite ale firii, pustnicul întoarse cu greu capul de la ispită, privind către vale, spre locul unde, departe, sub cetina deasă, se ascundea mânăstirea; se uită şi mai jos, spre sat, fără să vadă nimic, însă - era prea mare distanţa, doar jumătate de zi îl costase drumeţia. Cu necaz privi apoi la poteca ce ducea la grota rece şi întunecoasă, unde se aciuase, ca pustnic. Dar, părând că ignoră chinurile ce torturau prin preajmă, Mara continua să-şi cânte doina... „Lia, lai, lai, lai,/Cine mă aude cântând etc...”, fără urmă de sinchisire pe lumea asta, plină de griji, de altfel („Gospodărie, avere, copii, dragoste, boală, necazuri, viaţă şi moarte,... de ce să mă frământ atâta?... Las’ că le rânduieşte bunul Dumnezeu pe toate!"). Mischie îşi simţea bărbăţia săltând mârlăneşte pânza sutanei şi trăgându-l cu forţă către muiere, arătând, astfel, precum acul sigur (şi cam gros!) al busolei unei corăbii, altă cale de urmat, decât aceea pe care şi-o alesese. Sufla greu călugărul, înfrânându-se cu ultimele puteri. Se uită iară către adăpostul sihăstriei, oftă a amarnică neputinţă înghiţind anevoie din uscăciunea limbii,... oftă iar, a înfrângere prea repede asumată şi depărtă crengile brădetului, zgâriindu-şi mâinile, fără a simţi durere; păşi împleticit către iazul aducător de vremelnice mulţumiri, dar şi de veşnice păcostenii...

Nimfă a ochiului verde ce privea strălucitor spre cer, Mara tocmai ieşise din apă - chiar acum! -, aplecându-se ca să ia din vârfurile tufei ştergarul împodobit cu flori de mac de mâna-i pricepută; bucile lucioase se lăţiră şi mai mult, normal, în faţa bietului pustnic, precum baloanele umflate cu aer, la iarmaroc, iar despicătura strâmtă dintre ele, capabilă s-adune de pe jos paraua, se crăpă devoalând scâlba sidefată! La auzul freamătului, femeia tresări ca speriată, iar ţâţele grele îi ţinură isonul, cutremurându-se viguros. Nici gând ca blestemata ispită să-şi acopere din goliciunea ademenitoare, să ţipe îngrozită după un ajutor care, oricum, n-avea să vină... „Văleu, văleleu, săriţi, oameni buni,... tâlharul, zărghitul, siluitorul, i-aicea, aracană de mine!”, ori s-o ia la goană, cu spaimă, către ascunzişul pădurii, cu caprele şi junica ţopăind, înţepându-şi şi zgâriindu-şi picioarele în mărăcini, ca să dispară ca o nălucă,... nu, nu, niciun gând de aşa ceva! Din contră, braţele albe cu picături de apă ce alunecau pe piele lăsând dâre lucioase se deschiseră în semn de bun sosit, faţa renunţase la

minciuna subţire, luminându-se la vederea bărbatului ce venea îndepărtând şi călcând tufele din cale, întocmai ca un căprior atins de izul primei iubiri, sânii mari se făcură şi mai mari, în timp ce sfârcurile se învineţiră, ca de o nestăpânită furie, dorindu-şi de fapt să pocnească de-atâta poftă, iar pântecul rotunjor unduia deja în valuri mici şi ademenitoare, împreună cu şoldurile late, ca pus în mişcare de-o bine rostuită maşinărie înlăuntrul lui dosită.

- Dumneata erai, prea sfinte?... încercă moale femeia să-şi arate neadevărata mirare, plină de-un zâmbet de mulţumire (100% veritabil, de data asta!), gura întredeschisă lăsând să se vadă dinţii mari şi albi, puternici, de iapă ce necheza fericită către armăsarul ce tropăia greoi spre ea. M-am speriat,... c-aşa dă bine să fie muierea, mai sperioasă, hai,... o fi lotrul ori vreo dihanie în preajma mea?... Dar sfinţia ta erai, fie-ţi binevenită sosirea şi... Ia uită-te! Da, priveşte, părinte, la mine, ca să nu pierdem vremea...

Alunecă încet pe spate, în iarba bogată, desfăcându-şi într-o ospitalieră chemare pulpele groase şi peticul de blană creaţă, cu perle mărunte de apă ciorchine atârnate; despicătura umedă de poftă de dragoste, adunată ca două arce de carne vineţie, groase şi urâte, dar al dracului (iertare, prea sfinte!...) de ademenitoare, se dezveli deodat' uitând de mincinoasa ruşinare.

- Vină, atunci..., pofti ea bărbatul cu acelaşi glas ca mierea de dulce, cu care, mai devreme, doinise în marginea apei: „Lia, lai, lai, lai,/Cine mă aude cântând, măi,/ Cine mă aude cântând...”.

Şoldurile se repeziră scurt către călugăr într-o zvâcnitură chemătoare.

- Vină-ncoa, la Mara... Haide, nu sta,... vină!

Dar, juncana roşcată, obişnuită cu vorba stăpânei şi sătulă, probabil, de-atâta iarbă... - tot ce-i mult nu-i bun -, părăsi păscutul şi răspunse cea dintâi poftirii, sosind în trap mărunt ca să lingă coapsa udă.

- Nii, d-acilea, boală! lovi Mara, rânzoasă, cu piciorul peste botul fin. Nii!... Ce crezi că pe tine te-am chemat?... Animalu-i tot animal. Haide, părinte, lasă, rogu-te, sfiiciunea mânăstirească şi... fii animal cu mine! Priveşte aci...

Femeia undui iar, cu veche pricepere, pântecul rotund şi odată cu el odorul vânăt dintre picioare, mustind de dorinţă, într-o caldă şi de nerefuzat poftire. Ţâţele nu se lăsară mai prejos („De ce-am fi noi mai proaste?...”) şi participară la chemare, carnea multă tremurând precum piftia pregătită-n ultimele zile ale Postului Crăciunului, mereu prea lung, parcă!

- ...Te-am aşteptat,... vrei să crezi ori ba, asta-i doar treaba domniei tale,... ca să mă ai acum şi-aicea, ascunşi sub poala codrului de uităturile pizmoase!

Sutana se-nălţase deja peste brădet, zburând greoi, întocmai ca uliul bătrân deasupra puilor de găină lipsiţi de apărare; iedele se depărtară, fugind şi behăind subţire din gâtlej, speriate de ciudata bahahuie; la fel şi Sorina, viţeaua cea roşcată. Pantalonii de dimie căzuseră, strângându-se în jurul bocancilor precum burduful dezumflat al unei armonici vechi; astfel împiedicat, dar împins de pofte rele, de june cu coşuri coapte pe obraji,

Mischie se prăvăli peste trupul ce-l aştepta pe jumătate ascuns în iarba mare.

- Îu, aoleu, prea sfinte, da’ greu mai eşti matale; bărbat adevărat se află peste mine, nu sfrijitură bolnăvicioasă! Las’, nu te sfii, nu-i, bre, nimica, ai picat bine, unde trebuie şi la clipa potrivită. Aşa, părinte,... îşi încuraja Mara voinicul, făcându-şi, bătăioasă, loc sub el. ...şi hai acu’ să scoatem bulendrele. Da’, lasă-mă pe mine,... hai, lasă-mă,... - dă-te, bre, oleacă, într-o parte,... dă-te, parcă nu-ţi mai vine să cobori din şa! -, tare eşti împiedicat. Poate te-oi fi zăpăcit şi eu, că nu mai am răbdare, sunt smintită de cum adulmec bărbatul,... uite, mor de focul dragostei. Mooor! Sunt muiere tânără doară, simţi cum trupu-mi arde?... Tăciuni mocnind, o groază, am băgaţi sub piele, numa’ să sufli-n ei,... fu, fuuu,... fu, fuuu, nu mult, ca să se aprindă,... iar între picioare... Ia pune mâna,... pune mânuţa cu curaj, nu te scăndăli, faţă bisericească! Da, da,... aşa, aşa. Bine-ţi mai împingi, bre, deştul,... oh, ce-mi place cum îmi faci trebuinţa, zărghita de mine! Zii, simţi umezeala adunată, de-atâta poftă de bărbat?... Dacă mişti deştul, zgândăriciosule,... - nu te opri acuma, ca de-o stânjeneală, mai mişcă-l,... mişcă-l precum lingura în oala cu prune fierte, pentru magiun, îmi place! -, ...mă umezesc şi mai tare la ruşinea dintre pulpe, să ştii. Să-ţi scot şi ghetele...

Întors pe spate de mâinile puternice - voinică femeie, nu glumă!-, în vreme ce Mara îi descălţa cu grăbire bocancii grei, Mischie privea resemnat văzduhul senin şi lingea degetul băgăcios, întocmai ca o îngheţată pe băţ cu urme de ciucalată în ea. „Aiaiaiaiai,...” îi zbârnâia *caltaboşul* la gustul acrişor. „...de ce, oare, megieşe, bre, lumea nu-i drept tocmită şi ce-i aşa de paradiziac pentru păcătoşi nu este şi pe placul Cerului mereu parcă prea pretenţios?...” se căina călugărul, neputându-se împăca cu toate, şi cu pământul de dedesubt, care prosferisea ademeniri minunate („Ia uite cine-i acuma cu mine,... uite trup acilea, cu carne multă şi tremurător îmbietoare... şi uite cum de se pregăteşte şi carnea mea pentru împătimirile următoare!”) şi cu bolta neîntinată care oferea o groază de promisiuni, din păcate pentru lumi de aiurea, de nimenea văzute, căci paradisul este totdeauna altundeva, dar adesea pomenite; megieşul din mintea lui Mischie nu răspunse, ţinându-şi gura cu încăpăţânare („Păi, dacă tăceai, filozof rămâneai!”), nevoind a se pune rău cu Cerul pentru a-i face pe plac păcătosului şi văzându-şi ca omul chibzuit de treburile lui.

- Cam puturoase-ţi sunt, prea sfinte, încălţările, aracan de mine! strâmba din nas femeia. Nu te omori cu spălatul, mai mult de dereticarea sufletului te grijeşti; călugăr, de... Stai să zvârlu ciuboatele, ca să nu ne strice cheful de *iubială*.

Pentru scurtă vreme, în timp ce îşi sucea degetele murdare scoţând viermuşori de negreală dintre ele, călugărul îşi aminti cu necaz de socotelile cu pustnicia, în munte pregătită. (De ai, vodată, omule, capriciul să-l faci pe Dumnezeu să râdă, încearcă să-I destăinui din planurile tale!...) Dar de ce nu se acoperă, făr’ de vestire, cerul limpede cu nouri negri şi grei şi nu se porneşte o furtună din acelea, de-a lungul a multe săptămâni şi luni, cu puhoaie nestăvilite de apă, cu mii de tunete şi trăznete, ca-n

vremurile biblice, când Noe nu ştia, sărmanul, încotro să-ndrepte lotca împovărată... şi-apoi un fulger... buuuum! - cel mai mare, da, încărcat de grămezi de volţi, chiar pe ăsta l-ar merita Mischie! - ...să se abată ca un paloş de foc asupra păcătosului, lovindu-l ca o năprasnică răsplătire pentru netemeinicie, împuţinându-l la un canceu de cenuşă?... Pentru scurtă vreme îi trecuse prin cap gândul spăimos, căci potopul nu apărea, fulgerele ucigaşe nu soseau din senin, pământul nu avea plan de cutremurare pentru cine mai ştie cât timp de-acuma-ncolo, soarele lucea vesel, ca atunci când, jucăuş, scăpase precum mingea din mâna Făcătorului, lăsându-L cu gura căscată de-asemenea obrăzniceală, păsărelele ciripeau gureşe, căpriţele Marei behăiau, mulţumite de iarba dulce a pădurii, gângăniile bâzâiau şi înţepau sâcâitor tot ce avea sânge cald în el, sălbăticiunile se-mperecheau prin tufişuri, junica Sorina lingea deştele împuţite ale călugărului, *văduva neagră* îşi halea concubinul ce-i împlinise râvnirea, potolindu-şi foamea cu el acum, florile..., mă rog, mă rog, chestii de-astea, mai bine cântate de lira măiastră a poeţilor, nu de-alde noi,... iar mădularul voinic căta şi el, plin de curiozitate şi fără de căinţă, tot către cerul rămas la fel de limpede şi impasibil. Să fie cu putinţă să scape de pedeapsă, oare?!...

- Hai să scoatem şi nădragii, îşi urma femeia planul, nevăzând nimica din frământările de alăturea.

Se ocupa, iute şi dibace, dar cam strâmbând nasul de târşâiala pantalonilor diformi şi soioşi, la fel de puturoşi ca şi bocancii descălţaţi.

- Aşa, aşa,... saltă curul oleacă,... te mişti cam greu, parcă,... dă-te într-o parte,... stai să trag şi cracul ăsta,... gata! E mai bine acuma, eşti mai *lejer*,... ne e mai la-ndemână treaba ce-o avem în săvârşire. Părinte, părinte... Cât m-am gândit, părinţele scump, la bărbăţia dumitale..., îngăima ea, cu ochii lipiţi de membrul al cărui cap, gros şi umed, ca de dihanie din alte lumi sosită, privea la trupul gol din faţa lui.

Mara se aplecă peste Mischie sărutându-l pe pieptul păros, în timp ce carnea, învârtoşată de dorinţă, se strecurase prin cercul vineţiu, fără diriguirea mâinii, pătrunzându-l nemilos şi drăgăstos, în acelaşi timp, răscolind şi umezind şi mai tare măruntaiele fierbinţi.

- Maică, măiculiţăăă!... răcni deodat' muierea, a uimeală şi mulţumire, dar muşcând, rea, gura călugărului, ca de-un aprig pârţag.

Brazii de pe creasta muntelui se cutremurară de zbierătul de căpială, iar văile hăuliră, la unison, muzicale, ca o corală; iedele şi viţica se opriră din păscut, cătând curioase şi temătoare în jur.

- Aşa, prea sfinte..., bolborosea iubăreaţa acum, zărghită de desfătare, mozolind pielea cu miros ameţitor (transpiraţie abundentă veche nespălare!...). Aşa! îşi aruncă ea trupul, icnind „hâc!”, înaintea fericitei tării. Am visat mereu... să fiu... cu dumneata. Am tot visat,... de-atuncea, de când te-ai uitat la mine,... cu ochii adânci, ca miezul de noapte făr' de lună, dar cu nouri aducători de ploaie grea,... atuncea, da, când, cu alte muieri din sat, am fost la clacă, să culegem poama din livada mânăstirii,... atuncea când, privindu-te, la rândul meu, mi-am zis: „Malacului ăsta, de părinte,... voinic bărbat, da,... uite, îi curg balele după curul, ţâţele şi cracii mei şi vrea, porcul, să mă aibă, precis, la aşternut!”. Ţii minte?... „Să mă

dau lui, oare?...” m-am întrebat ca o muiere cu minte, dar şi îndelungat stătută. Oh, părinte, da’ bine mai e cu dumneata! Şi-am zis: „Să mă aibă atuncea când s-o putea, că nu-i golan, ci-i faţă bisericească, c-am nevoie de bărbat vânjos şi destoinic între picioarele mele, dar nici casa să nu-mi strice cu patimile-i nărăvaşe!” Da, am visat cu ochii deschişi, când omu’ meu sforăia alături, ca o vită ostenită,... nici n-aveam la ce gândi altceva şi nici ce face, că doară nu era să-i stric odihna; a doua zi, la-ntâiul cântat de cucoş, trebuia să plece iar la treabă, la pădure. Şi-n visu’ meu aşa ţi-am văzut scula ce-i acu’, în mine: mare, groasă şi sforţoasă,... ca de cal, da, ca să mă desfacă fără milă, jos, precum pana de fier butucu’ de lemn de stejar, tare şi noduros. Aşa am crezut totdeauna c-o ai,... mare şi... Oh, da, ca de armăsar cu crupa despicată,... d-ăla, de la inglezii de peste mare, adusu de gospodarii din ungurime, oameni mai isprăviţi ca noi,... le-ai văzut averile peste zidurile înalte ale curţilor ascunse,... plini mereu de griji, c-aşa-i la omu’ gospodar, griji destule, nu numai mulţumire,... dar plini şi de parale, cu râvnă adunate! Noi, vlahii, suntem mai sărmani, desigur, dar şi mai împăcaţi de viaţă, prin înţelepciunea subţire,... aşa-i, mehenghiule, zii?... Că multe ştii... La ce ne trebuie nouă casele făloase, armăsarii faidoşi, cabrioletele cu roţi din lemn, cântând frumos, straiele nemţeşti dichisite, paralele cu elastic de chiloţi strânse şi în sipete ferecate, moşiile mari, cu sfoară ordonate, precum o companie de *melitari*, când...? Bine e, părinţele drag, cu carnea dumitale înăuntru, ‘n mine,... dă-le-n pustii de averi şi griji, ducă-se, asta-i mulţumirea cea adevărată! Nii d-acilea, boală, şi nu-mi mai linge curul, asta-i treaba hărăzită doar prea-sfântului.

Cu mâinile puternice şi pricepute ce încropiseră mai devreme, din câteva lemne, măsuţa şi uşa de la intrarea-n grotă, dar şi care adunaseră florile de munte într-un bucheţel, călugărul apăsa fesele grele în întâmpinarea falusului. Se udase tot de apa care se scurgea de pe trupul Marei, fără să-i simtă însă răcoreala. Barba şi mustăţile aspre se frecau de carnea tare a ţâţelor, buzele groase şi uscate morfoleau sfârcurile puternice, dinţii de lup jucându-se cu ele, ca şi când ar vrea să le apuce şi să le sfâşie, dar fără să le facă vreun rău, cu-adevărat, în cele din urmă.

- Da, părinţele, este bine, trăncănea femeia mulţumită de lucrătură, gura ei făcându-şi loc prin barba pustnicului. Oh, părinte, tare îmi place cum miroşi! Am auzit mai demult, prin sat, vorbele,... c-ai vrea să intri-n sihăstrie. De-abia m-am spălat şi-am năduşit,... păi, e de muncă aicea! Da’ şi eu îs muiere harnică, nu ţi-e ruşine cu mine, nu mă las cu una, cu două,... duc treaba pân’ la capăt! Am tras cu urechea la moară şi l-am auzit pe călugărul ăla, bătrânu’, cu nasu’ ca un castravete, venit cu căruţa ca să macine grâul mânăstirii, că astăzi ar fi ziua. Şi-atunci mi-am spus că nu se poate s-o rupi de-a binelea cu noi,... cu lumea de jos, din vale, adică... şi-am venit după sfinţia ta. Am luat iedele cu mine şi pe Sorina; i-am zis aşa junicii că-i roşcată ca soarele la asfinţit; junica şi caprele,... le-am mânat ca să am un rost pe munte, de mă va vedea cineva urcând poteca. Iuţeşte-te şi despică-mă, nu te lăsa! Dă-te oleacă într-o parte, ca să intre mai bine-n mine bărbăţia; aşa, aşa,... da. Am fost ca o umbră, te-am pândit de la poarta mânăstirii şi m-am lipit de dumneata; nu m-ai

simţit, deşi ţi-am stat în cârcă tot drumul,... să ştii că spun adevărul curat! Oh, părinte, când mă pătrunde scula dumitale,... maică, măiculiţăăă!...

Şi iară hăuli corala văilor, răspunzând imediat mugetului de muiere înfierbântată.

- ...nu mă gândesc la altceva decât că aşa s-or bucura şi iepele, când intră-n ele mădularul gros şi lung al armăsarului primăriei; înnebunesc muierile satului, uitându-se cu ochii cât cepele de mari cum se-mperechează pe islaz - scuipă degeaba, a scârbă velită, putorile dracu'!... Ştii, sunt mulţumită că te-ai gândit să te sihăstreşti. Lasă-mă să mă iuţesc şi eu oleacă, acu',... uite-aşa! Ce zici, îţi place de Mara cea Iubăreaţă?... Îs ferice c-ai părăsit mânăstirea, că-s' jaluză,... aşa, părinţele, eşti al meu şi numai al meu. Uf, tare mai îmi place cum mă ai,... uf, uf, uf... şi iarăşi uf! Maică, măiculiţăăă!...

Noul strigăt nărăvaş fu înnăbuşit însă de gura părintelui speriat, care o astupase, iute şi pătimaş, pe cea a Marei; dar văile cu ureche muzicală preluaseră deja notele 'nalte şi hăuliră scurt, de data asta. Îndătinate, caprele şi junica nu se mai sinchisiră, continuându-şi rumegarea-n tihnă.

- Îu, mi-a plăcut, prea-sfinte, cum mi-ai vârât limba-n gură, ca când eram din nou nevârstnici; şi ce-ai mai răsucit-o! ...Măcar pentru o vreme o să ştiu doar eu unde te afli şi am să viu cu crăpelniţă şi udătură tare la dumneata, continuă muierea trăncăneala, uşurată oleacă, parcă, de zbierătul de descărcare. Omul meu e mai mereu plecat, cu treabă, sărmanu', ca s-aducă ce pune pe masă, mie şi la plozi. Oh, părinte! Oh... Te-am văzut cum ţi-ai dereticat sălaşul de pustnic,... eşti ticăit ca o muiere... şi te-am privit cum dormeai, prin crăpătura lemnelor; când te-ai sculat şi-ai pus mâna pe ulcior, am fugit înaintea sfinţiei tale aci, la iaz... - zdupa-zdupa, zdupa-zdupa, făceau picioarele grăbite, duduind pământul! -, ...ca să te aştept despuiată, cum muma m-a făcut. Bine le-am brodit, aşa-i?...

Mulţumită de socoteală, Mara îşi strânse dintr-o dată măruntaiele, adunându-şi cu ales şi încercat meşteşug cercul fierbinte în jurul mădularului gros, ca şi când ar fi voit să probeze dacă n-a scăzut ceva din falnica-i tărie. Aşteptă să vadă mulţumirea pe chipul bărbatului şi, parşivă, repetă mişcarea, strângând scurt şi iute carnea bucilor grele, dar şi a înlăuntrului pântecelui durduliu.

- M-ai simţit cum am făcut, nu-i aşa?... Ehehei, meserie adevărată are Mara-n ea! *Caznuajietă**-i zice, nu-ş' dacă ai aflat până acuma. O cocoană de la târg, o bozgoroaică arzoaică, pentru care spăl, calc şi deretic prin casă de două ori pe săptămână, m-a învăţat de ea. Tot aşa-i şi cocoana, ca mine, zbenguincioasă! Pe lângă soţ, mai nătăfleţ şi mult plecat prin lume cu daraveri destule, are de schimb un domn ofiţer, un maior ţanţoş de artilerie cât stâlpul de înalt, ce-o *calcă* mulţumitor, precum cucoşul găina din poiată. S-a despuiat în faţa mea coniţa, ca să mă şcolească; mândră muiere, ca spuma laptelui de albă! M-a pus să-i înfig deştul în..., ştii dumneata unde, nu zic că mi-e ruşine... şi-a strâns zdravăn, deodat', din încheieturi,... hop!; şi-a mai făcut-o iară,.. hop!,... cu deştu' meu 'năuntru,... şi iară..., „Simţit-ai, Mară,... zii!..." Sigur, am simţit strânsoarea, ce-s' eu, vo nesimţită?... Apoi, m-a dezbrăcat, s-a zgâit pe-ndelete, m-a

mângâiat pe ţâţe, cur şi craci, pe gură m-a pupat oleacă, nebuna de coniţă, şi a băgat şi ea deştul la mine, jos, între picioare: „Ia să văz eu ce-ai priceput, toanto...” M-a pus, ca la şcoală, să fac ca ea. „Bine, bravo, ai prins mişcarea, nu eşti chiar toantă, cum am zis. Hai, nu te sfii, place la bărbaţi!” ...Şi-am învăţat; la carte n-am fost eu bună, două clase abia de le-am trecut, da’ la pozne... *Caznuajietă*! Dar, părinte..., îşi aminti drăguţa, zvârcolindu-se cu arătată plăcere. ...să-ţi mai zic ceva: a rămas de la nepotu’ lui bărbatu-meu,... Fănuş, dacă-l ţii minte, băiatu’ ăla, bălăioru’, de de-abia i-au răsărit tuleiele,... flăcăul, părinte, ce a fost cu mine la mânăstire, la slujba de Paşti, de el e vorba,... e elev la Alba, caporal, la şcoala *melitară*,... a rămas, cum spuneam, o carte cu poze de-alea,... ştii dumneata, mai deocheatele. Am văzut şi la pärintele Afanasie aşa nişte poze; le-a găsit moaşa Rafira când a cătat în traista lui, ce a uitat-o, prostu’ bătrân, la moară. A zis, mai dintâi, şi ea, sărmana, c-o fi o carte de rugăciuni, vreo biblie ori..., când colo... Stuchea moaşa la vederea lor, ca mâţa-nfuriată! Da’, zbenguicios mai eşti, părinţele, n-ai astâmpăr, se vede că-ţi place de Mara, eşti ca un mânzoc zăpăuc’! Ia uită-te la el cât de nebunatec e, cu totu’ înfipt în mine! Stai să-ţi mai fac oleacă *caznuajieta* bozgorească. Maică, măiculiţăăă!...

**Casse-noisette, de fapt. (N.A.)*

De-atâta fojgăială cu muierea şturlubatecă - când deasupra, când dedesubt, când pe-o parte, când pe alta, când călare, când pe jos, când pe faţă, când pe dos! -, maţele lui Mischie scăpară un pârţ sonor, de zburară păsările din cracă, rău speriate, ca de puşcătură: poooc! La fel de speriate se arătară iedele şi Sorina, junica cea roşcată, uitând iar de haleală şi fugind care încotro.

- Apăi, să-ţi fie de bine, prea-sfinte! ură Mara reverenţioasă, dar veselită de ispravă. M-am spăimântat oleacă, luată pe nepusă-masă, ha, ha, ha. Îîîî, că puţicios mai e!... întoarse ea capul, a şagă, îndreptându-şi nasul către ozonul tistaş al brazilor bătrâni. Las’, nu-i nimic, nu te ruşina, suntem singuri şi afară, la aer curat, se duce repede duhoarea. Ei, da’ şi eu, dând din cur şi şale după dumneata, era să slobod unul, tot aşa de tunător, da’ m-am ţinut,... am strâns mai bine dosul decât sfinţia ta, *caznuajieta* coniţei m-a pregătit din vreme! Şi, cum îţi ziceam, înainte de a scăpa băşina, tare mi-a plăcut una dintre pozele din cărţulie, că m-am uitat la ele,... p-ascuns, e drept, ca să nu mă vază careva. Mă duceam în şură şi mă zgâiam la carte, foaie cu foaie. Aş vrea şi eu,... tot aşa, ca ăia, de-acolo,... să... Da’ să-ţi zic cum era-n poză, ca să pricepi mai bine: el, unu mare şi lat în spete, ca dumneata, stătea întins,... ea, neruşinata,... - o scroafă de muiere! Putoare, ce mai... -, se cocoţase peste el, da’ de-andoaselea, că gura ei ajunsese la mădular, muşcându-l ca pe un castravete... sau caltaboş, aşa de babaroasă era scula; am stuchit de scârbă ca moaşa Rafira când m-am uitat. Părinte, nu sta, te conjur, căci nu voim a ne sta norocul, nici nu ştiu de când nu mi-a mai fost aşa de bine! Da’, poate, vrei să mă-ntrebi ce făcea el cu gura, că de ea ţi-am zisă, doară; vrei să afli?... Uite că-ţi spun, deşi mi-e cam ruşine: găliganul o pupa,... al dracu’ om,... iartă-mi vorba rea!,... în fel şi chip, pe-acolo, pe

jos,... chiar aşa! Ştii,... zău, părinte, am sfiiciune, faţă bisericească ce eşti,... de câte ori m-ai spovedit şi împărtăşit nici nu mai ţiu minte,... da', după cum ne aflăm acuma, cred că po' să zic totuşi mai departe: m-am uitat la pozele alea şi m-am gândit după aia că... mi-ar plăcea şi mie să probăm asemenea drăcie, de nu ţi-e scârbă sfinţiei tale să dai cu gura pe jos! Nu-ţi e?... Nu-ţi e, că mă cunoşti curată, abia de-ai văzut cum m-am lăiat în iaz,... trece săptămâna şi iară-mi dau cu apă şi săpun de mine pregătit în gospodărie, în ceaunul mare, pus pe pirostrii; coniţa bozgoroaică m-a învăţat: „Să te speli, Mară, măcar când vii la mine,... să nu miroşi a grajd şi a sudoare, nesimţito, auzitu-m-ai?... Să te speli cu săpun, să dai la subsuori, picioarele să le speli, jegoaso,... între buci, la fel, dar şi la *pitulice*." Cuuum?!.... m-am spăimântat eu. La..., şi acolo se spală muierile, coniţa mea frumoasă?!... „Da, se spală, toanto; la *pitulice*, Mară! Să speli şi hainele... şi pe copii să-i speli, că nu e lucru rău.". Şi nici mie nu-mi e scârbă să fac aşa, cum făcea putoarea cu caltaboşu' ăluia din poză, să ştii. Ţi-aş muşca mădularul,... haţ!,... nu m-aş da în lături, deşi îl simt de-aicea cum duhneşte; trebuie să văz cum e. „E bine să guşti din toate-n viaţă!" zicea maica, Dumnezeu s-o ierte, după ce *gustase* din mulţi bărbaţi ai satului, da' şi din satele vecine. N-o fi rău, dac-o făcea şi el, şi ea, în poză, nu?... Stai, părinte,... - ho, nărădăiosule, nu te grăbi, că nu vreau în clipa asta să-l apuc!... - că prea-mi place ce facem amândoi acu'. Când mai viu la dumneata, pe munte, o să pun la fundul traistei cărţulia ce-o uită Fănuş, elevu'-melitar-caporal, ca să ţi-o arăt... şi... ne uităm la ea, să-nvăţăm din poze; să cercăm... să..., ca orăşenii care ştiu atâtea; la târg lumea află repede de toate şi-i mai făr' de ruşine,... n-o fi rău ori vreun păcat şi mai mare să cercăm şi noi...

Uitând de planurile de sihăstrie, fără să mai privească către cer, de teamă să nu întâlnească, în cele din urmă, căutătura dojenitoare şi prevestitoare de rele răsplătiri (potopul, trăznetele, cutremurul...), zăpăcit şi de poveştile drăcoase ale Marei, Mischie oftă din străfunduri („Bine e, măiculiţa mea! Bine,... bine de tot, da' şi mare păcat, megieşe, bre!..."), încolăcindu-şi braţele voinice pe după mijlocul îngust şi fierbinte al muierii ce se răsucea întruna, ca zvârluga-nfiptă-n acu' undiţei...

Aflată la doi paşi de ibovnici, Sorina, deştept botezată după sângeriul soarelui la apusul unei zile de trudă amarnică pentru muritori, scăpă o balegă mare şi molcuţă, încărcată de verzitură, răspândind stropi grei în jur. Ca vorbite, fără vrere de a se lăsa mai prejos, dar mai delicate decât nesimţita de văcuţă (vacă, de!...), iedele behăiră şi dară drumul în iarba grasă la câte o litră de *măsline* negre şi lucioase, tari şi mărunţele. Dobitoacele tot dobitoace, ce vreţi!...

Fără prevestire,... aşa, ca din senin,... o nouă pocnitoare, cu rezonanţa trombonului fanfarei militare, ţâşni dintre bucile părintelui! („Să fie de vină pacostea de prune uscate ce de dimineaţă am îmbucat, ca prostu', înainte de bărdaca de lapte acru băută... sau pofta stârnită de scârna boalelor, lângă noi deşărtată?... Ori, ruşinea ce-i pe drum, la spatele meu, o fi un blestem, mai mărunt oleacă, pentru necuminţenia-mi juvenilă?!..." se speria călugărul, foindu-se pe sub muiere.) Scăpase bubuitura, e drept, dar nu scăpase singură!

- Maica ta, prea sfinte, dar, ce-i, bre, spârcăiala asta?!... se sâia Mara, scârbită de împroşcătura maroniu-închisă şi al naibii de puturoasă. Ce amestecătură nepotrivită ai băgat în dumneata de...? Aoleu, uite ce m-am mânjit!

Strâmbându-şi nasul şi gura, femeia privea cu silă mâna scăpată în zeama împuţită, ce se prelingea printre degete, acum.

- Îmi vărs maţele,... oaaaaahhh! Niii, Sorino, boală, ia uite moşcoleală ce mi-a venit şi de la balega ta! Şi-abia m-am spălat, cum m-a îndrumat bozgoroaica,... ce de săpun am cheltuit, ’tu-i parascovenia mă-sii! Iartă-mi vorba rea, prea sfinte...

Retrăgându-şi mădularul şi dând de-o parte, cu amarnică supărare, adâncă stânjenire şi mare iuţeală, trupul greu, Mischie o luă la fugă către desiş, alunecându-i piciorul gol în balega proaspătă a Sorinei.

Hm?!...

Mda. Iaca, megieşe, bre, pedeapsa de Sus venită!...

La lucru, cu ziua, la doamna Vitanidis...

„Măicuţa mi-a spus, cândva,
că sexul este lucrul acela,
murdar, urât, oribil,... brrr!...,
pe care trebuie să-l fac
numai cu cei pe care-i iubesc
din tot sufletul.”

Diane von Fürstenberg

La lucru, cu ziua, la doamna Vitanidis...

- Mai lasă, Gelule, ziarul şi vezi de ce plânge copilul! se stropşea Alinuţa la bărbatul ei, exasperată de indolenţa crasă de alături. Afurisit om mai eşti, unde mi-au fost ochii când m-am măritat cu tine?!... *Săptămâna chioară* există, frate dragă, cine-a zis vorba asta,... ca şi „...*ăla, de-a pus cârciuma-n drum,...*”, „...*n-a fost om nebun!...*”. Mă vezi doar că muncesc până mă frâng în două!

- Păi, te văd, da, bombăni Gelu, fără să ridice ochii din jurnal. Munceşti,... nu sunt chior, văd. Nu cumva ăsta-i rostul femeii?...

- Zău, mă?... De la 4 dimineaţa, când m-am trezit, m-am ridicat din pat tiptil, pe tine nu te-am deranjat,...

- Te-am simţit, să ştii.

- Taci! ...te-am lăsat să dormi mai departe, am călcat vraful de rufe din baie, am spălat altele, murdare, din coşul de nuiele, ca să nu se-mpută acolo,... sunt atârnate pe sârma din balcon, uită-te la ele!

- Ţi s-au lipit de mâini şi blugii mei, cumva?... se interesă Gelu, cam arţăgos, neinteresat de imaginea reconfortantă a rufelor spălate în familie, aşa cum stă bine unor persoane onorabile. Ţi-am spus de-acum o săptămână să-i iei în seamă, ca să am cu ce ieşi şi eu, ca lumea, pe stradă; sau, poate, se iveşte ceva şi trebuie să merg la un interviu, pentru angajare,... decent îmbrăcat, desigur.

- Sunt pre-spălaţi din fabrică, dar şi spălaţi acum, de mine, iar mâine vor fi şi frumos călcaţi, stăpâne, aranjaţi pe umeraş, în şifonier; poţi să te prezinţi elegant la orice interviu! ...Am dat cu aspiratorul peste cei 54 de *metri pătraţi utili* ai apartamentului, am făcut lună şi bucătăria, am apucat vreme, după aia, să intru sub duş, m-am dat cu *şprei* şi colonie, ca să nu-ţi fie silă să te apropii de mine... - strălucesc ca un bănuţ abia ieşit de la Monetărie... - şi tu,... puturos foc, parcă ai fundul lipit cu prenadez de fotoliu, nici cu perechea de boi nu te mai trage nimeni de-acolo, Gelule!

În bucătăria strâmtă, cu mobilierul „Bonanza” afumat de aragazul care se străduise să încălzească întreg apartamentul de-a lungul iernilor *ceauşiste*, femeia pregătea piureul de fructe cu o remarcabilă pricepere; chior să fi fost şi tot vedeai cât de abil se mişcau mâinile harnice!... Ca

antrenate de un expert în ergonomie, lucrau cu eficienţă, fără să facă vreun gest în plus, dar nici unul în minus, când curăţind cu cuţitul coaja galbenă într-o fâşie continuă, în spirală, ca să dea, apoi, pe din două, perele nici prea tari, dar nici prea moi, când frecând pulpa alburie pe răzătoarea de sticlă groasă; pasta zemoasă, care nu arăta însă deloc apetisant, se aduna în farfurioara de pe fundul căreia abia de se mai ghicea capul şmecheros, frumos colorat, al răţoiului Donald.

- Gelule, cu tine vorbesc! insista Alinuţa, fără să se oprească din treabă. Eşti surd?... Hai, mă, dacă n-ai murit în fotoliu,...

- Ba da, am murit; încep chiar să mă-mput!

- ...du-te şi vezi ce vrea smiorcăitul, atâta şi nimic mai mult te rog să faci, puturosule!

Bărbatul lăsă să-i cadă din mâini foile „României libere”; acestea se răspândiră pe carpetele persane, paginile „Micii publicităţi” abia cercetate privind în sus, către cititor. Covoraşele frumoase, dar puternic uzate, ce acopereau podeaua, ţesute din lână 100%, românească la fabrica din Cisnădie, dispărută acum, aminteau stăpânilor casei de vremuri mai bune, nu de mult apuse; la fel şi mobila camerei de zi, cu stofa roasă a fotoliilor şi a canapelei, asortată la culorile carpetelor. Perdelele, achiziţionate de dinainte de Revoluţie, cu ajutorul Odetei, verişoara primară a lui Gelu, direct de la fabrica din Paşcani (însoţite de binecunoscuta reclamă a timpului „REFUZAT LA EXPORT”, fireşte!), dublate de draperiile frumos pliate, trădau prezenţa mâinii pricepute a Alinuţei, dar şi a gustului educat de albumele supercolorate ale firmelor vest-germane „Neckermann” şi „Quelle”. (Înainte de ’89, se plătea *vaporenilor* care aduceau clandestin revistele în ţară... - inclusiv simpaticilor fraţi contrabandişti Băsescu, chiar ei au recunoscut-o, rânjind şmechereşte! - 3-400 de lei per exemplar şi asta la un salariu mediu cuprins între 1700 şi 2000 de lei lunar! Ba, fără exagerare, termenul *necherman* pătrunsese în lexicul uzual, făcându-şi loc, cu coatele, aici, printre slavonisme, turcisme, maghiarisme, franţuzisme şi englezisme, ca un sinonim pentru *impecabil*: „Am avut parte de nişte zugravi de toată isprava,...” de exemplu. (Unde o fi găsit aşa ceva,... zugravi de ispravă?!!!) „...*necherman* a ieşit garsoniera mea confort III, din Baicului, după renovare!”, adică pereţii erau netezi, muchiile drepte, vopseaua uniformă, fără pete, linia orizontală o confirma bula de aer dintre reperele polobocului, idem şi cea verticală, faianţa..., la fel şi gresia, parcă te-ai fi aflat în *Refegeul* de toţi râvnit! Bineînţeles că tot verişoara Odeta, descurcăreaţa familiei, procura albumele prin relaţiile ei.) Gelu se ridică greoi din fotoliu, fără tragere de inimă, întocmai ca un bătrân rablagit, chinuit de artroze, deşi abia împlinise 35 de ani. Intră în camera copilului, privind încruntat omuleţul care, caraghios de neîndemânatec, se chinuia să treacă tractoraşul din material plastic viu colorat, fără o roată şi cu parbrizul lipsă, exact prin spaţiul strâmt dintre două scaune. Îl ajută fără chef, răsuflând uşurat când copilul încetă plânsul, satisfăcut de intervenţie. Îi mângâie creştetul capului, încercând să ordoneze părul moale, ca de pisică, într-o frizură modernă, de adolescent; dar copilul ignoră intenţia şi, deplasându-se cu iuţeală în patru labe, întocmai ca un mic animal, se pierdu printre mobile, împingând

jucăria şolchie. Gelu părăsi camera, împăcat cu sine („...atâta şi nimic mai mult te rog să faci şi tu!” îi ceruse Alinuţa mai devreme) şi se opri în uşa bucătăriei; îşi privi nevasta care orna acum piureul cu felii subţiri de pară, aşezându-le pe marginea farfuriei, precum petalele unei flori.

- Nu-l mai bibili atâta, că nu-l duci la expoziţie...

- Gata, am terminat. Ce frumos a ieşit! anunţă Alinuţa, mândră. Păi, când pun eu mâna să fac ceva... Îţi place, nu-i aşa,... vrei să guşti?... M-am chinuit, dar merită. Decât să-i dau copilului să mănânce *chimicalele* de la hipermarket, al dracului de aspectoase, în culorile curcubeului vopsite, dar scumpe şi otrăvite de cei care vor răul neamului românesc,... şi sunt destui din ăştia!, mai bine îi pregătesc eu piureurile naturale, din fructe proaspete, de la piaţă cumpărate. Apropo de fructele proaspete, ştii de unde sunt perele aduse?... Hm?... Din Turcia.

- Păi, mai sunt proaspete dacă vin tocmai din Turcia?...

- „...tocmai din Turcia?...” Păi, unde e, frate, Turcia asta?... Ai învăţat la geografie, la şcoala generală,... în clasa a şasea sau a şaptea; e la doi paşi de noi. De-aia ne cotropeau sultanii, toată ziua, bună-ziua, când ne era lumea mai dragă, pentru că eram puşi la-ndemâna lor! Ai auzit vreodată de un conflict al otomanilor cu Cuba lui Castro?... Nuuu. Cu China lui Mao?... Nuuu. Dar cu Africa de Sud, a lui Nelson Mandela?... Nici pe-atât. Păi, îmbătrâneau dracului ienicerii până ajungeau la ăştia, le pierea orice chef de cafteală, cât ar fi fost ei de *copii de suflet ai lui Allah.* Aşa, cu noi, era simplu,... doi paşi, o zvârlitură de băţ sau o alergătură de iapă până crapă. „Ia mai ia-o la picior, Sinan-Paşa, către megieşii români,...” poruncea sultanul căscând alene, în timp ce se scărpina oleacă-n fund. „...treci repejor Dunărea, că, poate, mai e întreg podul genialului ăla, de Apolodor din Damasc...”, Podul Prieteniei nu fusese construit, încă, „...şi adu nişte sipete cu gălbiori, că-i cam goală visteria, ceva de-ale gurii, da’ şi niscai pileală bătrână de Drăgăşani, că-s cămările pustii şi budanele seci; mai adu şi nişte domniţe de pe *centură*, de n-or fi plecat toate-n Vest, că s-a veştejit haremul nostru.” ...Sigur că sunt proaspete perele; mai puţin de-o zi face *tirul* până la Bucureşti,... are şi instalaţie frigorifică. Nu-ţi mai spun la ce preţ le-am cumpărat că mă faci albie de porci, sunt sigură.

- Ar fi interesant de ştiut. Hai, zii acum, dacă tot ai început să vorbeşti. După ce abia ne descurcăm cu banii... Cât ai dat, cheltuitoareo, pe perele din Turcia importate?...

- Nu-ţi zic; nu insista, secretul meu, treaba mea, banii sunt câştigaţi de mine, de una singură, prin muncă cinstită, aşa că lasă-mă-n pace cu curiozitatea. Vezi ce-nseamnă să te ia gura pe dinainte?...

- Pe tine te-a luat gura pe dinainte, nu pe mine.

- Nu-ţi spun, ce nu ştii nu doare. Dar să-ţi mai zic alta: am văzut la hipermarket pere aduse chiar din Argentina,... *peras argentinas* scria pe cutie, Gelule,...

- Lasă-le dracu’ de pere argentiniene, că astea nu aveau cum să fie proaspete. Argentina-i la capătul lumii!

- Aşa-i. ...tot aşa cum am văzut morcovi - morcovi, dom’le,... ca nişte puţe roşcovane şi mereu ţepene,... sigur, acuma nu toate puţele sunt aşa de ţepene,... morcovi, deci, nu altceva! - importaţi din Africa de Sud! Dar

ce, nici perii nu mai fac pere în amărâta asta de ţară?... Sau, poate, nici n-or mai exista peri, i-or fi tăiat cretinii,... n-ar fi de mirare la cât de tâmpiţi suntem! Băga-mi-aş picioarele, importăm totul, noi nu mai suntem în stare să producem nimic. Nu mai avem unde că nemernicii care ne conduc vând tot ce a fost fabrică, uzină ori combinat; au vândut şi livezile, viile sau ogoarele la primele lifte care le-au pus *verzişorii* în palmă (să nu uităm de flotă! Vorba aceea, ce-n şcoala primară am învăţat-o: „Să nu uiţi, Darie...". Chiar că nu trebuie să uităm, că roata se-nvârteşte,... dar multe mai avem de ţinut minte! Să le crestăm pe răbojul strămoşesc atuncea...). Mama lor de Iude!... Păi, cred că după Isus, săracul, Iuda ar trebui să fie cel mai cunoscut personaj al lumii ăsteia, nu-i aşa?...

- Este, aprobă scurt Gelu.

- Isus a fost unul, dar Iude avem o groază, şi în stânga şi în dreapta politică; abia aşteaptă să ne vândă, n-ar mai apuca ziua de mâine, precum prolificul lor tătic, ca să se bucure de arginţii mizerabil câştigaţi! Dar, hai că m-am ambalat prea tare, de-atâta mânie proletară, ca la o şedinţă de partid adevărată.

- Se vede că în tinereţe ai fost secretara organizaţiei U.T.C. de la „Pionierul". Păi, când te porneşti, Alinuţo,...

- ...nu mă mai opresc; de-aia m-au uns secretară,... *tovarăşa secretară a Organizaţiei Uniunii Tineretului Comunist din intreprinderea „Pionierul", Alinuţa Bivolaru*,... că eram bună de gură. Băăă, nu te gândi numai la felaţii când zic ceva de gură! Uite, Gelule, pun acum piureul în frigider; i-l dai copilului pe la zece şi jumătate, dar îl scoţi afară cu vreo juma' de oră mai devreme,... piureul, nu copilul, căscatule!, ca să nu-l doară după aia în gât şi s-o luăm de la capăt cu tusea seacă, interminabilă, cu medicamentele, doctorii şi cheltuielile de speriat pentru nişte pârliţi ca noi. Ai grijă să-l mănânce tot. Dacă face mofturi,... deşi am văzut că-i place piureul, de-aia m-am chinuit atâta, ca să i-l prepar,... îl mai minţi şi tu, cu o poveste sau cu o jucărioară. Vezi, nu ceda, fii mai încăpăţânat ca el,... nu-i greu pentru tine,... şi fă-l să mănânce piureul.

Atârnă şorţul de uşa bucătăriei şi trecu grăbită pe lângă soţul ei, încercând, parcă, să nu-l atingă; intră în dormitor şi îşi scoase rochia de casă.

- Să-nţeleg că te pregăteşti s-o ştergi acum?... se interesă Gelu, urmându-şi consoarta în cameră.

- Înţelegi foarte bine; eşti băiat isteţ, te prinzi repede,... trebuie să găseşti şi tu, curând, ceva de lucru, cu atâtea calităţi. Sigur că plec, confirmă Alinuţa, dintr-o dată sâcâită şi fără chef. Plec,... ştii doar că azi merg la şmotru. Ce am fost... *tovarăşa Alinuţa Bivolaru, secretara Organizaţiei U.T.C. a fabricii „Pionierul"...* - păi, la noi se lucra pentru „Adidas" sau „Le Coq Sportif"! - şi ce-am ajuns,... o pârlită de femeie de serviciu, cu ziua! Aşa trece gloria lumii, ziceau romanii. Mă duc la doamna din Dorobanţi,... Vitanidis,... deşi sunt, deja, frântă de oboseală. Verişoara-ta, Odeta, m-a pus în legătura cu ea; i-am spus că suntem în şomaj şi eu, şi tu, că stăm prost cu banii şi nu m-ar deranja să fac menajul pentru o familie cu dare de mână, oricât de grea ar fi gospodăria şi oricât de mare sculă am fost, cândva, la *utece*. Odeta s-a conformat: „Ai picat la ţanc,

Alinuţo,... îţi aranjez eu ceva, imediat, ca să mă pomeneşti câte zile vei mai trăi!”. Şi mi-a aranjat, ştii ce relaţii are Odeta, chiar pot s-o pomenesc pentru *lipeală*. *Fuck*, deci, menajul, cum mi-am dorit. Plăteşte bine,... are afaceri doamna Vitanidis, stăpâna mea, deşi nu îmi este clar cu ce se ocupă. Nici Odeta nu ştie, că am întrebat-o,... pe cucoană nu am îndrăznit, însă. Şi, la urma urmei, nu mă interesează, atâta timp cât îmi numără, în palmă, valută curată; îmi dă pentru o zi de muncă 25 de dolari americani, verzi şi frumoşi, noi-nouţi, de parcă acum au ieşit pe porţile Rezervei Federale! Ce vrei mai mult, bărbate?...

Gelu se aşezase pe marginea patului. 25 de dolari americani, noi şi frumoşi,... păi, ce putea să mai vrea, oare?... Privea corpul nevesti-sii, acoperit doar de chiloţii ieftini, din Obor cumpăraţi, ce copiau inspirat (şi clandestin, desigur!), linia zveltă, sexy, a unei colecţii faimoase de lenjerie intimă,... *made in China* (căci Dumnezeu a făcut Cerul şi Pământul, iar chinezeii, mititei şi harnici, s-au ocupat de restul)! Trupul femeii, cu rotunjimi ispititoare, cam agresive,... nu, e greşit, erau chiar foarte agresive rotunjimile (Alinuţa dădea vina pe sarcina de acum doi ani, propunându-şi... „Uite, de săptămâna viitoare,... mai precis de luni dimineaţa, de la micul dejun, ...o cafea neagră şi o felioară de pâine prăjită, ca să nu mă doară stomacul...” ...să scape de kilogramele care o făceau să arate atât de senzuală, încât din cinci bărbaţi care o întâlneau pe stradă patru întorceau imediat capul după ea, al cincilea având probleme cu vederea... sau mentale),... trupul ei, deci, putea fi comparat cu o bombă gata să explodeze chiar în nasul fericitului de artificier venit ca s-o dezamorseze.

- 25 de dolari, ai spus?!... se făcea Gelu că se minunează, măsurând cu ochii sânii mari, rotunjiţi după naştere, cu sfârcuri groase, apetisant scoase în relief de lunile grele de alăptare. „Dacă ar vedea redactorii de la ‹Playboy› ţâţele astea, mortale, absolut naturale, *silicoane* nu există, precis i-ar propune nevesti-mii nişte şedinţe foto, al dracului de bine plătite!” 25 de dolari, sunt bani buni, aşa-i. Oricum, nu-mi place că am ajuns să trăim aşa, făcând tu pe menajera.

- Păi, ai vreo altă idee pentru supravieţuirea noastră, ca familie?... se interesă Alinuţa fără curiozitate, sigură de răspunsul care nu venea, în timp ce îmbrăca tricoul de bumbac, uitând să-şi strângă sânii babani într-un sutien. Dacă ai, gata, mă astâmpăr,... „‹*Good bye*, *Lenin!*›,... pardon, *good-bye*, doamna Vitanidis, am rupt-o cu dumneavoastră!”... şi nu mai plec nicăieri, ca să-mi rup spinarea; stau cu tine acasă, poate ne regulăm şi noi, în baie sau pe balcon, când adoarme mititelu’,... spune-mi şi facem cum zici tu. Chiar, niţel amor n-ar strica, dacă tot e de făcut ceva pe-aicea!

„De amor îmi arde mie, fără un sfanţ în buzunar?... Dacă aş găsi o relaţie... - Odeta?!... - care să mă introducă la ‹Playboy› ori ‹Hustler›, chiar şi ediţiile româneşti, ar accepta, oare, nevastă-mea să pozeze pentru ei?... Sunt convins că s-ar plăti multe parale - *verzituri*! - pentru o şedinţă foto cu Alinuţa mea, goală-puşcă în mijlocul cadrelor!”

- ...Ca să supravieţuim, *fuck* eu deocamdată menajul prin alte gospodării, Gelule; nu mă deranjează, dacă aduc bani buni acasă. Am fost

ce am fost, s-a dus, dar m-am adaptat la vremurile actuale. Nu ne descurcăm prea rău, nu-i aşa?...

- Dar nici prea grozav...

- Ei, de ce eşti cârcotaş, căci nu-ţi stă bine?... Nu suntem restanţieri la întreţinere, ca să ne fie jenă de vecini când îi întâlnim pe scara blocului, plătim la timp şi celelalte angarale şi nu mâncăm deloc prost; pot să iau până şi pere din import, ca să-i prepar fiului tău piureul! E drept, nu ne mai cumpărăm boarfe,... poate eu ar trebui să mă plâng de-asta, dar n-o fac, şi nu plecăm nicăieri, nici vara, nici iarna. Fir-ar a dracului de treabă,... mai ţii minte cum era înainte de '89, acum câţiva ani?...

- Cum să nu? Am devenit nostalgici, Alinuţo...

- Da. Vara mergeam, Gelule, în concediu, la mare, cu „Dacia" noastră break, *albastru-Canada*; tovarăşul Garoafă, *primul* de la sectorul de partid, mi-a aprobat s-o cumpăr: „Sigur, tovarăşa, cum să nu se poată pentru dumneavoastră, aşa o duduiţă scumpă?...". Era cam libidinos, *tovul*, trebuie să recunosc; amabil, dar libidinos.

- Adică?!... se îngrijoră soţul, tardiv. Libidinos?!...

- Ei, şi tu, acuma; libidinos, nelibidinos, m-a rezolvat. ...„Break şi *albastru-Canada* să fie pentru dumneavoastră, tovarăşa Alinuţa!", că de-abia apăruse, pe piaţă, culoarea, iar break-urile se vindeau numai în valută, la *shop*.

„Ce întrebare tâmpită am pus şi eu!... Libidinos, nelibidinos,... a venit Alinuţa mea, cea descurcăreaţă, cu aprobarea-n dinţi, pentru break şi *albastru-Canada*, de-am lăsat mască neamurile şi pe toţi cunoscuţii?... A venit. O întrebare complet nepotrivită,... am fost lipsit de tact, da."

- Mergeam, nu în Antalia, ci la 2 Mai, cu cortul, Gelule; nu era rău... Apoi, petreceam câteva zile la munte, într-o casă a sindicatelor, destul de mizerabilă, cu servicii inexistente, dar teribil de ieftină.

- S-au dus dracului,... şi le-au împărţit, între ei, *jmekerii* vremurilor noi!

- Iarna..., rememora Alinuţa. ...ne mai luam 6-7 zile libere şi ne repezeam iar la munte, ca să ne dăm cu sania şi să ne ozonificăm plămânii; mergeam cu trenul, căci circulaţia rutieră era oprită de nen-tu Nicu până la trecerea ghioceilor; tot pe la casele sindicatelor ne cazam, că eram membri cotizanţi, doar; asta se întâmpla în ajunul Crăciunului... - sigur, nu pomenea nimeni de Crăciun, că nu dădea bine! -, apoi, făceam o *punte*, dacă mai ţii minte, şi petreceam şi Revelionul la munte... - de ăsta se discuta fără frică -, împreună cu gaşca care s-a dezintegrat acum, ajungând în cele patru colţuri ale lumii.

- Tania şi Lucian sunt în State, lângă Detroit, ca tot românul,... începu Gelu bilanţul prietenilor împrăştiaţi de soartă pe mapamond. ...Delia şi Mădălin,... tocmai în fundul Australiei, de mi-a povestit coana Caliopia că a zburat trei zile, cu trei escale, la Amsterdam, Singapore şi Sydney, ca să ajungă la ei, umflându-i-se picioarele, ca butucii şi înverzindu-i-se slănina, telemeaua şi cârnaţii,... palinca a rezistat!, Mihaela şi gălbejitul cu ochii oblici,... în Japonia, la Kyoto, parcă, iar Sorana şi Bebică, mai aproape, la Manchester, în Anglia. N-a mai dat niciunul un semn de viaţă, nici măcar o felicitare, de sărbători, de teamă că ne-am putea autoinvita la ei! Eram ca fraţii, cândva, parcă...

- Prieteniile sunt ca fotografiile, când se învechesc se rup. Mda. ...Şi, cum nu ne era suficient de bine, cu atâtea vacanţe pe cap, şi vara, şi iarna, în decembrie, ’89, am *pus* de-o revoluţie, într-o minunată solidaritate muncitorească, bine stimulaţi de „agenturili” de care ne povestea cu tâlc, la televizor, pelticu’, cu scorpia alături.

- Iar noi nu-l credeam, săracul, că avusese grijă „Europa Liberă” şi „Vocea Americii” să ne pregătească serios, seară de seară, ţinându-ne cu urechea lipită de *tranzistor*, pentru ce ei erau informaţi, cu multă vreme înainte, că avea să vină - păi, ce ştiam noi de Marea Finanţă Mondială, de masoni de rangul al 33-lea, de Teoria Conspiraţiei, de grupul Bilderberg, de toate matrapazlâcurile lor?... - şi râdeam ca proştii de bietul Secretar General al Partidului. Abia acuma, târziu,... chiar prea târziu, ne-am prins de mişcare; aşa ne pică fisa, nouă, la români, mai greu, deşi ne dăm deştepţi, daţi dracului, cu fiecare ocazie.

- ...Cohortele de olimpici internaţionali de la matematică, fizică, chimie şi informatică, poala de medalii obţinute la Salonul de Inventică de la Geneva, plus tataia Iustin Capră călare pe trotinetele electrice, informaticienii de la „Microsoft” care l-au învăţat româneşte, vezi, Doamne, pe bietul Bill Gates ca să se poată înţelege cu ei şi mulţimea de fete frumoase care nu au câştigat niciodată un *miss* internaţional, dar de care te împiedici pe străzile noastre!...

- Ăsta-i şablonul. Dacă suntem atât de grozavi, de ce suntem aşa de proşti, oare?!... ...Erau şi sunt destui cu ochii aţintiţi pe aurul din Apuseni, pe cuprul de la Moldova Nouă, pe petrolul şi gazele din Marea Neagră.

- Parcă ai fi geolog; nu-i rău că citeşti ziarele. ...Ne descurcăm, totuşi, Gelule, e important,... îşi încurajă Alinuţa bărbatul, bătându-l pe umăr. ...plutim, nu ne ducem la fund, ca alţii. Ai văzut ce a păţit cumnatul tău, cu afacerile păguboase... Se dădea mare *biznismen*,... toată ziua prin trenuri ori automobile, cu gheşefturi, rulmenţi, whisky traficat, baterii de baie sau bucătărie, bere „Efes”, coşuri din rafie, haine din piele, prosoape de bumbac, halva, la Izmir şi Stambul,... şi-acuma... rahat turcesc se află în punga lui! Mă rog, nu-i treaba mea. Noi o să vedem ce-o să facem, mai târziu. Poate găseşti şi tu, pe undeva, de lucru; imposibil să nu fie nevoie şi de un tehnician metrolog... ori de un administrator sau un portar la o instituţie, că nu-ţi cad galoanele. (Oricum, nu le ai!) Dar, fiindcă veni vorba, ia zi, e vreo noutate la „Mica publicitate”?...

Bărbatul ridică din umeri, fără să răspundă, mutându-şi privirea de la nevasta harnică şi descurcăreaţă la podeaua camerei cu paginile răsfirate ale ziarului.

- Păi, atunci, Gelule, dragă, dacă aşa stau lucrurile, nu-mi rămâne decât s-o şterg mai repede şi să m-apuc de treabă, ca să nu mă pună pe liber *madama*, stabili Alinuţa, hotărâtă, strecurându-şi în poşetă o sacoşă. Aoleu, să nu uit: vezi dacă *femeia* a desfundat ghena de gunoi...

- N-a desfundat-o.

– Atunci fă-o tu!

- N-o desfund eu; de ce plătim *femeia*?...

- Ba da, o desfunzi, nu se poate să mai stăm aşa, ca nesimţiţii; şi aruncă mizeria din găleată, că miroase-n casă. Bă, tare mai sunt împuţiţi

moldovenii de deasupra noastră!... Ieri, cucoana aia, care nici bună ziua nu ştie să dea, a aruncat pe burlan zeamă şi resturi de varză acră, rămase deastă iarnă, de duhnea toată scara,... şi mai miroase şi-acum. El zice că-i inginer, iar ea se ţine că-i economistă, dar dacă vezi ce mizerie e-n apartamentul lor o iei la fugă! Mă rog, treaba lor, gospodăria lor, gunoiul lor, numai să nu-mi vină mie, pe ţevi, gândaci roşii de la ei. Strânge şi tu ziarul,... - arată-te mai civilizat decât vecinii moldoveni! -, ...nu vezi că deabia am terminat curăţenia?...

- Da, îl strâng, aduna Gelu, supus, foile gazetei. Îl strâng,... uite, Alinuţo.

- De ce trebuie să-ţi atrag eu atenţia şi n-o faci chiar tu, din proprie iniţiativă?... Mda, aşa eşti croit, aşa te-a lăsat Dumnezeu; eşti crucea mea şi trebuie s-o port. Nu te bosumfla,... am glumit, mă,... am glumit! Nu mă aştepta devreme, căci trec pe la piaţă, cum scap de la şmotru; fac eu cumpărăturile, din Obor. Mi-e al dracului de scârbă de Obor,... e mizerie, mitocănie, hoţie la cântar,... într-un cuvânt o ţigănie cumplită, dar toate sunt mai ieftine şi ai de unde să alegi acolo, ăsta-i adevărul. O să-mi rup iar mâinile, trăgând de cumpărături prin autobuze şi tramvaie, dar ce să fac... Mai ai de gând să repari rabla noastră?... Ai grijă de ăla micu', atâta te rog; ia-i jucăriile într-o sacoşă şi scoate-l în parc, ca să se mai joace şi cu alţi copii la groapa cu nisip, că-i place acolo,... dar verifică atent, mai întâi, să nu fie rahaţi de câine ori seringi zvârlite de drogaţi - fii cu ochii pe copil, Gelule! - şi, după ce-i dai să mănânce de prânz,... ai ce-ţi trebuie în frigider,... culcă-l neapărat. Dar mai vorbeşte cu el, mă, ai văzut cum te ascultă,... jucaţi-vă împreună după ce se trezeşte, fă-i chefurile, niţel măcar, nu sta ursuz. E o perioadă împuţită, e-adevărat, nu ne-am aşteptat la ea, credeam că o să curgă şuvoaie de lapte şi miere pe la rigole,... aşa-mi imaginam capitalismul! Şi nu numai eu m-am arătat naivă, deşi, ca fostă secretară a organizaţiei tineretului comunist,... deci, bine îndoctrinată, n-ar fi trebuit. Hm, hai că o să treacă şi asta, Gelule, mai este vreme să răsară soarele şi pe uliţa noastră. Dacă, după capitalismul interbelic, a venit socialismul, după socialismul postbelic, continuat cu comunismul, a venit din nou capitalismul, după capitalismul ăsta, post-comunism, chiar, ce-o mai veni, oare?...

*

Ascunsă în iedera bogată, casa mare, construită în anii '30 ai secolului XX, în stilul Brâncovenilor iubitori de neam şi ţară, era situată în zona super-centrală a Dorobanţilor. Obloane groase, din stejar strâns în fiare meşteşugit forjate, acopereau ferestrele, ca şi când înăuntru s-ar fi desfăşurat o activitate conspirativă. Alinuţa sună... bzzz!..., cineva strecură o ocheadă prin vizetă şi uşa, făcută tot din stejar robust, interesant îmbătrânit, se deschise repede. „Să vezi că acum mi se cere parola, dar şi semnul de recunoaştere, ca în filmele cu partizani!... ‹*Parola*!...›"

- Bine-ai venit! Hai, intră, Alinuţo, se bucură doamna Vitanidis de sosire, uitând de vigilenţă şi renunţând, deci, la verificarea semnelor secrete. Intră repede, este toată lumea adunată, te aşteptăm de o jumătate de oră,

fato! Of, este ca un făcut, când ai mai multă treabă, chiar atunci... Grăbeşte-te, Alinuţo!

- Mă grăbesc, mă grăbesc. Scuzaţi-mi întârzierea, dar, până le-am pregătit ceva de mâncare alor mei,... că dacă sunt plecată toată ziua... Pe autobuze nu poţi conta, iar cu rabla de „Dacie”,... un *vintage car*, în prezent,... nu-mi permit să circul; m-ar lăsa lefteră plata benzinei şi a reparaţiilor.

- Las’ că, în curând, dacă ne merg afacerile în ritmul ăsta, ai să conduci un *Merţan*, cu rezervorul plin-ochi cu motorină!

- Să v-audă Cel de Sus!

- Încurcături şi necazuri, am înţeles,... dar grăbeşte-te, acceptase patroana scuzele, aflată deja cu gândul în altă parte. Te iert pentru că eşti prea valoroasă pentru mine; eşti foc de pricepută, am verificat, cu Mădălin, înregistrarea; suntem mulţumiţi, să ştii.

În mijlocul livingului uriaş era înjghebată o cameră mai mică, din panouri albe, din gipscarton, dispuse pe cadre metalice; patru reflectoare scăldau spaţiul astfel delimitat într-o lumină supărător de bogată, în timp ce restul încăperii rămăsese ascuns în penumbră. Un pat din alamă, înfăşat în cearşafuri scumpe, de satin, se afla în camera improvizată; pe marmura noptierei erau aşezate, de o mână de scenograf, o lumânare în formă de falus voinic, înfiptă într-un sfeşnic vechi, din bronz,... secolul al XVIII-lea, probabil,... reprezentând o vulvă înfoiată, câteva banane într-o fructieră din porţelan, una dintre ele îmbrăcată de un prezervativ rozuliu, cu rizuri circulare, proeminente, o cravaşă din piele împletită, o cutie cu chibrituri lungi, pentru aprinderea unui şemineu inexistent, o sticlă cu vin roşu, destupată, trei pahare de cristal, fiecare cu un deget de băutură pe fund şi o scrumieră, din cristal şi ea, pe care se afla o ţigară de foi, *Romeo y Julieta, Habanos SA, Cuba*, cât un castravete de mare. Deasupra patului, pe peretele din carton, trona o litografie de la începutul secolului al XX-lea înfăţişând o domnişoară cu un mijloc ca de viespe, dar cu un piept de doică, cu şolduri şi fund de vădană (va trece vreme până la idealul aceluiaşi secol: 90-60-90!), goală puşcă, care, aşezată într-un fotoliu, încerca să mai ascundă din ruşine, trăgând pe pulpele babane nişte ciorapi groşi, închişi la culoare, cum numai cea mai sclerozată baborniţă ar purta astăzi. Mădălin, operatorul video slăbănog, cu barbă rară şi părul înnodat într-o coadă de cal, proba o cameră cinematografică, urmărind patul gol. Doi bărbaţi despuiaţi, până în 35 de ani fiecare, unul blond, altul exagerat de brunet, potriviţi de înălţime, cu trupuri atletice, de sportivi care abia renunţaseră la activitatea competiţională, păroşi ca nişte maimuţe şi machiaţi pentru filmare, se plimbau prin penumbra livingului, indiferenţi la nuditatea lor; ţigănosul răsucea o pereche de cătuşe, cu îndemânare de gardian.

Neluată în seamă, Alinuţa se dezbrăca repede, într-un colţ al livingului.

- Şi cum mă echipez acum, doamna Vitanidis?... se interesă ea, complet despuiată, aşezându-şi cu grijă hainele personale pe un umeraş. Alaltăieri, la finalul şedinţei de filmare, rămăsesem goală, nu-i aşa?...

- O femeie modernă, care vrea să scoată din minţi un bărbat, nu trebuie să rămână complet goală, cum zici tu, decât în cada băii, Alinuţo! În rest,

va păstra ceva pe ea,... un flecuşteţ colorat, o jartieră roşie ori neagră, strânsă pe pulpă, de exemplu,... sutienul, totdeauna transparent şi de dimensiuni reduse, ciorapii,... atenţie, niciodată dres, ca matroanele,... mai mare ruşinea, ferit-a sfântul!, dresurile ar trebui desfiinţate prin decret parlamentar:

Parlamentul României

Decret-Lege

1. ... din ...

privind interzicerea purtării dresurilor în spaţiile publice

de către femeile până la 60 de ani.....

...deci, numai ciorapi pentru portjartier, chiar cu dungă, ori foarte închişi, ori foarte deschişi (şi ciorapii, şi portjartierul având aceeaşi culoare, desigur!)...

- Am înţeles, doamna Vitanidis,... ciorapii şi portjartierul având aceeaşi culoare...

- Stai, că n-am terminat; se mai poate păstra un lănţişor de aur, frumos înfăşurat în jurul gleznei, ca să-i sublinieze fineţea sau altul, ceva mai gros, pe şolduri,... un *cache-sex* îngust ca lama cuţitului şi transparent, precum sutienul,... pantofii, cu toc înalt şi vârful ascuţit,... ceva care să contribuie la sporirea *appeal*-ului, deci. Să vedem ce scrie la catastif, cât de despuiată rămăseseşi, că memoria înşală şi ajungem de râsul concurenţei. Apropo, mi-am amintit de o chestie nostimă, petrecută cândva la Hollywood... Ia fiţi voi atenţi!

Echipa se opri din activitate, ciulind, respectuoasă şi disciplinată, urechile, către patroană.

- ...Povestea s-a petrecut într-un film de epocă cu plicticosul de Rudolf Valentino, ...*latin lover*-ul distribuit în rolul principal, bineînţeles, fiind *en vogue* la vremurile acelea. Vreţi să credeţi sau nu, un beduin-figurant, echipat tradiţional, a apărut într-un prim-plan cu cămila de căpăstru purtată, dar şi cu un ceas-brăţară modern la încheietura mâinii, neremarcat, deci, de echipa de tehnicieni, acţiunea filmului desfăşurându-se în Arabia secolului al XIX-lea (chiar *before Lawrence of Arabia*...)! Da, da, aşa a fost, strict autentic, uite că se poate întâmpla şi la case mari. Mmmm,... încalţă pantofii, Alinuţo, hotărî doamna Vitanidis, după ce consultase atent un notes. Vezi, pantofii de lac negru, cu catarame,... sunt în garderob... - ce dezordine cumplită e şi-acolo! Dacă nu fac eu o treabă, păi n-o face nimeni altcineva, deşi este binişor plătit, zic eu, ca s-o facă! -, ...sunt în partea dreaptă. La sfârşitul filmărilor, dacă totul iese cum ne dorim, îţi fac cadou pantofii, ca o primă,... sunt foarte frumoşi, nu-i aşa?... Vor fi ai tăi, oricum au fost cumpăraţi pe măsura ta, merg foarte bine, alături de o rochie elegantă, la o ţinută de ocazie; la fel de bine merg, în intimitate, când faci amor,... sigur, nu cu un tăntălău, ci cu un domn priceput şi cu fantezie, care ştie să aprecieze aşa ceva. Vreau să fii mulţumită, după cum vezi; nu m-am arătat niciodată meschină, nu cred că ai ce să-mi reproşezi,... aşa mi-e mie firea, generoasă. Continuăm, deci.

Alinuţa încălţa pantofii, încântată. „Faină marfă, într-adevăr,... făcută de o firmă mare, italiană,...”

Fratelli rossetti
Lavorazione a mano
Parabiago, milano

...citea emblema aurie, precis imprimată, întinzându-şi piciorul, ca să poată vedea mai bine. „...ia uite piele bună ce-i aicea,...”, mişca ea degetele în încălţări, „...mănuşă, nu altceva!... şi talpă de *talpă*, peste 150 de dolari costă la un magazin de lux. Drăguţă femeie, doamna Vitanidis, aşa-i,... chiar, nu-i înţelept s-o supăr!” Numai să vadă ce explicaţie o să dea acasă, asupra provenienţei, orice fraier se prinde,... - deci, şi bărbatu-său! -, de la prima vedere, că nu sunt cumpăraţi de la „Bucur Obor”, pe te-miri-ce; trebuie să potrivească o găluşcă credibilă ca s-o înghită Gelu mai uşor.

Doamna Angelica, coafeza echipei... - *hair-stylist* îi zicem fandosit acum, strâmbându-ne gura şi încurcându-ne limba, cât mai saxon! - o pieptăna, împrăştiind din plin fixativ, în timp ce Nela, machieuza... - *make-up artist* - ul, *of course*!... - se ocupa meticuloasă de faţa Alinuţei.

- Dă-mi voie, păpuşă,... o rugă coafeza mustăcioasă, cu o voce groasă, virilă, făcând un semn de relaxare către vulvă. ...să te aranjez şi în partea de jos, ai auzit ce-a spus madama. Nelo, eşti gata cu *boirea*?... Bine,... arată bine fătuca,... lasă-mi-o mie pe mână acum.

Alinuţa se aşeză pe spate, cu picioarele desfăcute şi femeia îi zburli, cu pieptenul şi peria, părul pubian, întârziind acolo mai mult decât ar fi fost cazul; o boare de fixativ stabili poziţia cârlionţilor îngereşti, ce mărgineau labiile. „Oare de ce coafeza asta, dacă tot lucrează în branşă, n-o pune pe colega Nela să-i epileze mustaţa haiducească?!...”

- E mai bine acum, se declară mustăcioasa mulţumită, aflată cu nasul între pulple actriţei, la nici 10 centimetri de vagin; aruncă o ocheadă în jur şi, convinsă că nu erau privite, ciupi scurt, cu vârful degetelor, carnea fină şi roză.

- Au! se manifestă *sotto voce* Alinuţa, cu frică de patroană, surprinsă de neaşteptatul gest. („Ei, numai asta n-o mai păţisem aici! Poftim...”) Dar, ce vă veni, doamna Angelica?!...

- Taci, mânca-ţi-aş *bombonica* umedă, călduţă şi,... sunt convinsă, acrişoară,...

La evocarea minunatului gust, ce îi trezea, desigur, amintiri speciale, coafeza înghiţi în sec, gânditoare, plimbându-şi limba peste buze.

- ...că ne-aude sau se uită careva la noi! N-a fost deloc „...dintr-o dată”, cum zice guriţa ta, ce acum, pe loc, ţi-aş ţuca-o; am avut o scăpare şi eu, ca tot omul, pe care de multă vreme o pritocesc. Ştii, în intimitate... - sper să ajungem amândouă, curând, şi-acolo... - ...mi se spune „domnul Gică”, nu doamna Angelica.

- *Domnul Gică*, doamna Angelica?!...

- Gică, da.

- Când eram mică-mititică, bunicii aveau un cal, în gospodărie, pe care îl chema Gică,... devenise Alinuţa nostalgică la auzul interesantului nume. Îi studiam scula bălăngănitoare ori de câte ori mamaia nu era prin preajmă, ca să mă altoiască pentru obrăznicie. Ulterior, l-au vândut pe nimica toată unor şătrari simpatici.

- Şătrari simpatici, zici?!... Mda, studiai scula calului,... de mititică promiteai! Sigur, Gică este un nume frumos, ai înţeles ce trebuia să înţelegi, sper, mai ales că ţi-ai amintit de căluţul vacanţelor la bunici petrecute şi de membrul lui cabalin. (Vai de copiii de astăzi, crescuţi între blocuri şi asfalt, nefericiţii! Poate la televizor să vadă şi ei un cal, iar scula lui, „bălăngănitoare”, care ţi-a atras atenţia, ca oricărei fetiţe cuminţi,... pe nicăieri!) Bine că nu mi-am băgat şi limba între picioarele frumoase, ai fi zbierat ca o apucată şi ne-am fi pierdut pâinea amândouă. Of, măiculiţă, ai o carnaţie superbă, păpuşă!...

Palma dezmierda pe ascuns interiorul pulpelor.

- Ce bine ai pusă carnea,... ofta mustăcioasa, sedusă de tablou. ...ca să se bucure hândrălăii ăştia, cu puţele căzute. Te-ai uitat ce blegi sunt sculele lor?...

- N-am apucat... Aoleu, sunt blegi puţele colegilor?!...

- Sigur; uită-te şi mai vorbim. Mă omori cu zile, fetico... Gică zici că-l chema pe căluţul bunicilor?... Oooof, of, of, ce ţi-aş mai face eu!...

- Şi ce mi-aţi face, mă rog?... se dădea Alinuţa naivă, zâmbind cu parşivenie şi săltându-şi jucăuş vulva roză către nasul coafezei. Hai, spuneţi, dacă tot aţi început... sau arătaţi-mi,... da, da, arătaţi-mi! Ei, dar ia te uită,... doamna Angelica, neruşinată ce sunteţi, eu am glumit,... ce îmi faceţi cu limba?!... Luaţi gura de-acolo, doamna Angelica!

- Domnul Gică..., îşi lingea buzele poznaşul *domn Gică*. Gică, la fel ca pe căluţul copilăriei tale. Mai dulce e sărutul de furat, zice poetul!...

- Nu mai aveţi nicio ruşine, văd! Eu am luat-o ca pe o glumă, iar dumneavoastră... Opriţi-vă, nu mă mai frecaţi,... o să să mă excitaţi!

- Aşa de repede, păpuşă?... zâmbea coafeza (ori frizerul?!...), ţuguindu-şi buzele şi formând o bezea, pe sub mustaţă, pentru a o trimite către vulvă. Ce zici, facem şi noi două ceva, cândva?... Dacă am fi fost singure acum, ţi-aş fi arătat şi altele...

- Doamna Angelica,...

- Ţi-am spus: domnul Gică,... numai pentru intimi, normal.

- ...lăsaţi-mă cu parascoveniile astea! se indigna, de formă, Alinuţa, abia ţinându-şi râsul şi păstrând tonul coborât, de teamă să nu fie auzite. Sunt femeie serioasă, doar...

- Nu te ambala aşa de tare. Ştiu că eşti serioasă, păpuşă; de-aia te afli aici, în studio, goală-puşcă şi cu picioarele în lături, aşteptând să te penetreze derbedeii,... pentru că eşti o femeie serioasă şi seara devreme acasă! Măi, măi, măi... Uite, poate îţi vine o idee deşteaptă în cap ori suflet,... am să-ţi scriu numărul meu de telefon pe o hârtiuţă şi o strecor, când nu mă vede nimeni, în poşeţica ta,... tot aşa cum mi-aş strecura şi limba în vaginul de vis! Ai să vezi ce *bărbat* serios sunt... Of, of, of, de-abia mă mai ţin să nu fac vreo poznă! ...Să fie acolo, şi hârtiuţa cu telefonul, şi limba mea, a dracului de neastâmpărată, ca să ştii de unde să mă iei, la o adică.

- Aţi înnebunit de-a binelea, doamna Angelica!!! încerca Alinuţa să nu se prăpădească de râs, înainte de a începe treaba cu bărbaţii adevăraţi din culise. Luaţi seama să nu vă audă careva, până la urmă...

- Zi-mi domnul Gică, nu uita, de vrei să-mi faci plăcere. Aşa scriu şi pe bileţel... 0724.332.2..., Gică! Tu poţi înnebuni pe oricine, păpuşă... Da, doamna Vitanidis, poftiţi..., se întoarse coafeza, simţind prezenţa madamei la spatele ei. Totul este în ordine, exact aşa cum aţi cerut, este gata de filmare domnişoara! Uitaţi-vă la părul pubian,... cum reuşeşte să scoată în evidenţă carnea vulvei apetisante, dar şi clitorisul încreţit,... labiile impecabil arcuite, de parcă au silicon în ele,... buricul adânc din mijlocul pântecului,... uuuf!..., iar cele câteva fire de păr lungi, învolburate pe rozeta perfectă a derierului...

După verificarea finală, pe de-a întregul, Alinuţa intră în cadru odată cu cei doi bărbaţi, sânii mari, rotunzi ca nişte portocale (absolut naturali!), tresăltând la fiecare pas, ignoraţi complet, însă, de întreaga echipă (ba nu,... apreciaţi doar de biata coafeză!). Se lăsă pe spate între cearşafurile din material scump („Of, bine mai e în patul ăsta!... Ce pui de somn aş trage acum, sătulă de munca de acasă”); sexul ei, cu părul pubian aranjat de surprinzătoarea doamnă Angelica - sau domnu’ Gică, pentru intimi... -, se desfăcu, întocmai ca o floare roz. Fără să-l ia în seamă, ţigănosul prindea mâinile Alinuţei, cu cătuşele, de bara de la capătul patului; apoi, la fel de plictisit, cu gândurile aiurea, fără să privească trupul dezbrăcat, apucă între buze unul dintre sfărcuri şi se jucă cu limba pe el, întărindu-l evident. Femeia simţea o căldură subţire prin adâncimea subsuorilor. Partenerul aplică acelaşi tratament şi celuilalt mamelon. Cu sfârcurile dureros întărite, Alinuţa strânse fără să vrea picioarele, răsucindu-şi trupul, în timp ce căldura plăcută cobora către şale. „Deşi sunt ruptă de muncă, reacţionez destul de bine. Băga-l-aş în mă-sa de ţigan, dacă n-ar fi bani în joc,... supravieţuirea familiei mele!, n-ar pune mâna pe mine. Mai bine aş lăsa-o pe doamna Angelica... ori domnul Gică să mă lucreze cum ştie ea... sau el, mai bine. Ce dracu’ să fac şi eu, nu am de ales, cineva trebuie să plătească facturile casei,... dar şi perele din Turcia pentru ăla micu’; domnul Gică precis nu-i în stare s-o facă! De altele, este în stare, desigur...” *Blondul* se ridicase şi, fără să remarce frământările colegei de platou, cu mâinile înfipte în şolduri (buzunare n-avea!), îşi aprecia munca cu ochi de meseriaş. Machieuza îşi aminti de ceva, înghiontită de coafeză, intră în cadru şi înroşi sfârcurile groase, folosind rujul de buze, excitând şi mai mult actriţa. Din spatele camerei de filmare, Mădălin, operatorul, se chinuia să cadreze scena, mormăind ceva, mereu nemulţumit, despre condiţiile de lucru, probabil. Penisul moale al celuilalt bărbat se freca de coapsa Alinuţei.

- *Stimuliazî-mî, fitiţî, oliacî*, se rugă el, prudent, de colega din pat, după ce machieuza ieşise din cadru.

Vorbea cu accent moale, basarabean, cu spusa tărăgănată, grăbită doar de invaziile turco-tătare, lumea zorindu-se şi înghiontindu-se zăpăcită, căci trebuiau arse recoltele bogate, otrăvită apa rece şi curată a fântânilor adânci, exploatate gazele de şist în colaborare cu „Chevron” sau „Texaco”, împărţind frăţeşte profiturile,... *muolduovienii*, cca 3%, restul pentru binevoitorii parteneri străini, folosind orice fel de tehnologie, chiar şi oleacă poluantă, ca să rămânem şi fără gazele astea, la fel ca şi fără recolte,... mai trebuia distrus şeptelul robust abia refăcut în ultimii ani,

când hoardele păgâne se mai odihniseră, renunţând la incursiuni, mutat tezaurul la Moscova, în condiţii de maximă siguranţă, pentru a nu fi prădat de armatele germane agresoare, dar pentru a fi abandonat *for ever* acolo... - o fi avut şi regina Maria, alături de regele Ferdinand, zis *Întregitorul* şi *cel Loial*, o groază de merite în istoria statului român, dar cu chestia asta chiar au dat-o în bară! Doamne, ce idee,... să duci averea ţării în Rusia!... De la nemţi mai vedeam înapoi, ulterior, câte ceva, dar aşa... -, ascunse fecioarele frumoase în peşteri, pentru a nu fi *depucelate* de invadatorii cu *ouăle* încărcate cu testosteron (mai bine doseau dracului tezaurul în peşterile astea, în locul fecioarelor, ar fi fost mai sigur!), tocat lemnul pădurilor, sub formă de parchet ori surcele pentru aprins focul, infestată pânza freatică cu cianurile de la Roşia Montană din Transilvania, soră şi vecină etc., etc.!

- Hai, acuma,... fii drăguţî,... fă şieva şî tu pientru mini, la iuţialî,... fă şieva şî icşîtî-mî, nu vuoiesc a mă vidie patruoana aşie,... sî-ar putiea ca pientru urmâtuorul film sî cauti pi altşinieva,... sî nu ti miri, fitiţî. Nu pria-s în fuormî azi,... am fuost di siervişiu astî-noapti - mî bucur cî mai am un siervişiu stabil, ca sî mai trimit şieva parali şî acasî, la riestu' familii, la Dubăsari! - şî nî-am putut închidi nişi măcar un uochi, la slujbî. Ba, a mai triebuit sî mî uocup şî di muieria mia, diminiaţî, înainti di pliecari, ca sî nu sî sîmtî nieglijatî, sărăcana di ia şî sî-nşiapî ripruoşurili şî suspişiunili. Ştii şî tu, doarî, cum ie cu lucrurili aistia. Văz că patruoana nuoastrî iesti tari grăbitî... şî nişi nu-i în toani pria buni, dişi ţie ţi-a făcut în dar uo pieriechi di pantuofi cari cuostî, prieşis, uo groazî di parali. Îţi stă ghini cu iei,... ghini, ghini, nu ti ruşâna, uoricum ai şî craşi frumuoşi, fitiţî. Ai faşi parali buni în Italia,... ţi-o zâc io, m-am prieumblat şî pi-acuolo uo vriemi bunî. Mai am liegături pientru fuolosinţî, ai putiea sî ajunji prin ieli chiar la pietrieşirili lu' ramuolitu' di Silviu Bierluscuoni. ...Pi nuoi, în schimb, nişi nu ştii şî ni-a mai bruftuluit cucuoniţa dinainti di a vini mătăluţî!... Haidi, fieticî, ajutî-mî, ti ruog,... sî vidiem şie putiem faşi pientru puţulica mia.

Înţelegătore, Alinuţa începu să maseze penisul, prinzându-l între genunchi.

„Nu sunt singura frântă de muncă... După cum se prezintă de bleagă puţa lui Vitali Chieptini, n-o să meargă uşor lucrurile pe-aici." privea ea îngrijorată falusul moale. „Cine mai ştie când terminăm treaba; şi eu care speram să ajung şi la piaţă!... Hmmm,... sunt obosită, dar mă excit binişor, deja, iar colegul meu... Oooh!... Ce ţi-e şi cu chestiile astea,... când am plecat de-acasă numai la sex nu-mi era capul, cu smiorcăitul mic, cu mâncarea lui şi cu daraverile gospodăriei,... pe bărbatu-meu nici nu l-am văzut prin cale, deşi nu ne-am tras-o, parcă, de câteva săptămâni... şi tare-mi mai plăcea cândva...; şi-acum, am uitat dintr-o dată de toate, de cum m-am culcat între aşternuturile fine şi mi-a morfolit *borâtul* sfârcurile,... chiar am chef de amor! Numai de aş avea cu cine s-o fac, căci sunt cam coborâte-n bernă drapelele! Ei, dar, la urma urmei, dacă altă şansă nu apare, o pun la treabă pe doamna Angelica... ori, mai bine zis, pe domnul Gică mustăciosul! Fac şi eu haz de necaz. Trebuie să-l ajut pe Vitali, poate terminăm mai repede, ca să ajung şi la piaţă, după aia. Ce scârbă mi-este de Oborul plin de pensionari împiedicaţi şi duşi cu sorcova,

dar şi de ţigani şmecheri, hoţi, obraznici, agresivi şi scandalagii,... - ţigani! -, numai pentru preţurile bune mă mai duc acolo. Auzisem că Primăria va desfiinţa piaţa,... mai durează, cine ştie ce bani publici, de tocat, sunt în joc; o să mai fac cumpărăturile, în Obor, încă o bucată de vreme. N-ar fi fost rău dacă întocmeam o listă, ca să nu-mi scape ceva şi s-o iau mâine de la capăt.” Speriată că mai avea atâtea de rezolvat, îşi intensifică eforturile, frecând iute penisul cu genunchii (coafeza o privea cum se chinuia, strâmbându-se înciudată). De pat se apropiase şi celălalt bărbat, *blondul*, cerând aplicarea aceluiaşi tratament:

- Uite, colega,... am nevoie să-mi faci şi mie,... ca lui Vitali, dacă nu te superi.

Alinuţa oftă disperată:

- Păi, bine, mă, fraţilor, în condiţiile astea, nu mai finalizăm filmuleţul de 15 minute nici mâine dimineaţă! Ia gândiţi-vă, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să colaborăm la „Pe aripile vântului” ori la „Război şi pace”, ambele în câte două serii! Poftim, uitaţi-vă la mine,...

Îşi desfăcu larg picioarele, eliberând penisul întărit al lui Vitali şi săltând de câteva ori bazinul, într-o încercare de a demonstra forma bună în care se afla; sexul umed şi rozuliu se deschise şi mai tare în faţa colegilor sâcâiţi şi indiferenţi. (Doamna Angelica, în schimb, privea nervoasă de pe margine. „Futu-vă rasa-n cur de neputincioşi!” bombănea ea, pe sub mustaţă. „Faceţi-mi loc, labagiilor, ca să vă arăt eu cum trebuie să meargă lucrurile!”)

- ...deşi sunt muncită, ca şi voi, sunt deja excitată,... am nevoie de bărbat,..

(„Vin eu, tâmpito!” se consuma nervos coafeza. „Bărbaţi sunt ăştia?!...”)

- ...sunt gata de a fi penetrată în toate orificiile, poate începe filmarea; aştept să vă fac faţă, să moară de ruşine concurenţa scandinavă! Iar voi..., voi veniţi rupţi de muncă şi vreţi să daţi randament?...

- Mai încet, lasă morala, că nu de asta avem nevoie,... ciocu’ mic, cum se zice în politică. Ţi-e uşor să vorbeşti, fato! se supără ţigănosul, fără să ridice tonul, de frică de a nu fi auzit de patroană. Muncită, nemuncită, uite, te aşezi în pat, desfaci picioarele şi... intraţi, flăcăi! Sigur, intraţi,... dacă aveţi cu ce. În timp ce la noi,... după cum vezi, lucrurile nu stau la fel.

- Văd; la voi stau cu totul altfel. Haide, vino, să te prind cu gura, ce naiba să fac,... altfel nu mai ştiu cum să mă descurc, împăcă tot Alinuţa lucrurile, cu gândul la programul încărcat al zilei. Faceţi cinste cu 10% din câştiguri, să nu vă codiţi după ce v-aţi văzut cu sacii urcaţi în căruţă! Hai, vino. Cum termin filmarea aici, trebuie să fug la piaţă, pentru cumpărături. Mişcă-te, să nu te vadă doamna Vitanidis aşa, că...

Oftând din nou, Alinuţa prinse cu gura falusul celui de-al doilea bărbat. „În condiţii normale, în loc de sex oral, i-aş trage un picior în testicole,... aşa, însă, dacă doamna Vitanidis plăteşte bine, pot să-i aplic oricâte sexuri orale. Are, însă, balaoacheşul dracu’, o sculă care, când este în forma firească, nu ca acuma, chiar merită s-o chinui oleacă!” Fără să se poată folosi de mâinile legate, lucra repede, pricepută, şi cu gura, şi cu pulpele, antrenând membrele colegilor,... lucra cu eficienţa cu care preparase

piureul de pere, mai devreme, acasă. În mijlocul livingului se crease un cadru interesant de filmare, fără nicio intervenţie regizorală.

- Ei, ia să văd, copii, ce faceţi..., intră şi doamna Vitanidis în camera improvizată, urmărind detaliile scenei. Mă bucur, Angelico,... se adresă ea, peste umăr, coafezei. ...că n-ai neglijat aranjarea părului pubian; uite-l ce frumos stă aşezat,... ca o inimioară înconjoară vulva, scoţând-o splendid în evidenţă!

- Vă mulţumesc, doamna Vitanidis; am folosit un fixativ de cea mai bună calitate. Sigur, şi mie mi se pare că...

- Ochii spectatorilor pe el şi pe vagin vor fi pironiţi! (Dar, am impresia, Angelico, că şi ai tăi sunt tot acolo orientaţi; vezi să nu-ţi iasă din orbite!)

„Nimic nu-i scapă patroanei,...”, se îngrijora Alinuţa de atâta atenţie. „...are ochi şi la ceafă, precum mizerabila de soacră cu cele trei nurori!”

- Frumoasă scenă, îmi place, îşi arăta, din nou, doamna Vitanidis mulţumirea faţă de activitatea susţinută a angajaţilor. Faină improvizaţie, Alinuţo, eşti expertă!

„Bine că i-am promis pantofii, drept cadou, cu o nimica toată mi-am stimulat simbriaşul; uită-te cu câtă sârguinţă lucrează!”

- ...Nu-mi răspunde, nu vorbi cu gura plină, că nu-i frumos. Ai talent gârlă, îţi place ce faci, se vede, pui şi suflet, ai putea ajunge departe, dacă eşti serioasă şi laşi deoparte necazurile casnice.

„Mai şi laudă, din când în când, că nu costă parale... Ia uite-o cum se umflă-n pene,... ia uite cu câtă energie pompează la scula magraonului şi cum o freacă pe cealaltă, a basarabeanului!”

- Este importantă seriozitatea în domeniul nostru de activitate, aici nu-i loc pentru fluşturatici şi diletanţi! O să-ţi găsim un nume interesant de scenă; nu vreau să te jignesc, dar Alinuţa Bivolaru parcă-i nume de parlamentar sadea: Bivolaru, Văcăroiu, Ciobanu, Boureanu, Păcuraru, Căpraru,... neamurile ăstora numai pe lângă cirezi şi turme au stat! Linda Sexista, de exemplu, este mai bine... sau Brianna Gâtadânc,... mă rog, ceva percutant; Gina Anusstrâmt îţi place?... Dau bine cei doi de *es*, unul lângă altul, pe generic, este mai cosmopolit, aşa cum erau cei doi de *te* la răposatul Florian Pittiş, nu?... A fost o idee, o să ne mai gândim, o să consult un specialist în *imagine*. ...Şi mai pune-l şi pe bărbatul tău la muncă,... la treburile casnice mă refer,... dacă vrea să fie soţ de vedetă. (Dar nu cred că bănuieşte el ce fel de vedetă este nevastă-sa!...) Mădăline, băiatule, se întoarse patroana către operator. ...parcă e prea reuşită scena, ad-hoc creată, ca s-o ratăm! Hai, trage cadrul, deşi nu este în plan; o să vedem după aia cum şi unde îl folosim.

...Acoperiţi de lumina reflectoarelor, actorii lucrau intens, plini de pricepere: Alinuţa-*Linda Sexista*, întinsă pe pat, cu picioarele larg desfăcute, era penetrată de penisul basarabeanului; pentru a-şi păstra echilibrul, Vitali se agăţase de rama de alamă, zdrângănind infernal scheletul metalic. Celălalt actor, ţigănosul, rămăsese cu falusul gros în gura *Briannei Gâtadânc*, frământându-i acum, cu râvnă, sânii; dacă ar fi existat în scenariu un al treilea partener, am fi pomenit ceva şi despre *Gina Anusstrâmt*,... cu cei doi de *es* unul lângă altul, aşa cum erau cei doi de *te* la răpostaul Florian Pittiş. „Hai că merge!” gândea mulţumită

Gâtadânc, muşcând penisul vânăt; în acelaşi timp, perfect coordonată, îşi săltă şoldurile rotunde în întâmpinarea membrului lui Vitali. „Rupem patul cu călăreala! Ei, şi ce, face parte din *consumabile*. Dacă m-ar vedea Gelu de ce performanţe sunt în stare în afara familiei, deşi sunt sculată de la 4 dimineaţa şi am terminat o groază de treburi casnice,... iar cu el nici nu mai ştiu de când...” Gândul o excită şi mai tare pe Alinuţa. „Gelu stă cu copilul în parc, la groapa cu nisip şi eu mi-o trag aici, cu doi *mameluci* deodată, pe bani buni!... Nu-i trece prin cap că nevastă-sa câştigă parale ca o curvă profesionistă, ca să-şi ţină gospodăria. Păi, am achita, altfel, întreţinerea apartamentului, abonamentul la R.A.T.B., perele turceşti pentru piureu... şi tot restul?... Noroc că filmele, cu mine distribuită în rolul principal, vor fi vizionate în Japonia, Noua Zeelandă şi Australia, departe de Europa de Sud-Est şi de lumea care mă cunoaşte, după cum am înţeles de la doamna Vitanidis. Le vor vedea precis Mihaela şi gălbejitul ei ori Delia şi Mădălin, în ţările de emigraţie! Ei, şi ce?... Se vor oftica, precum românul, pentru că am ajuns vedetă... - samuraiul a uitat de *bushido* şi a prins, desigur, stilul nostru, de la nevastă-sa, fosta mea prietenă! Merge bine, băieţii şi-au intrat in formă,... oh, ce penisuri puternice sunt înfipte-n mine! Dacă Mădălin, operatorul, n-ar fi aşa de prăpădit,... deşi poţi să ai surprize serioase şi plăcute cu astfel de indivizi,... mai-mai că m-ar tenta să-l primim în echipă (da’ cine ne mai filmează, atunci?...), ca să am cele trei orificii simultan astupate. Apare şi orgasmul,... orgasm adevărat, nu simulat, ca în viaţa de familie,... îl simt cum se-apropie pas cu pas, cătinel-cătinel,... da, vine, vineee... însoţit, bineînţeles, de gama de zbierete autentice, niciunul contrafăcut, de-o să dărâmăm panourile deodat’! (Parcă, n-am văzut maşinişti, prin preajmă, ca să repare decorul, de-o fi nevoie! În schimb, smintita de doamna Angelica/domnul Gică, uite-o/uite-l ce figuri face zgâindu-se cum mi-o trag,... o să leşine, curând, de-atâta poftă, mustăcioasa/mustăciosul dracului!) Te pomeneşti că am noroc şi, dacă n-o să intervină patroana în cadru, ca data trecută,... şi ca acum două dăţi,... şi ca acum trei dăţi etc., o să-mi fac cumpărăturile în Obor...”

Dar, gând la gând, cu bucurie... - telepatia funcţionează, dom’le, nu-i de glumă, Alinuţa ar trebui să fie mai atentă la gândurile ei! -, ...doamna Vitanidis, femeie de peste 55 de ani, bine păstrată, cu ochii strălucitori lipiţi de trio-ul în acţiune, îşi lepăda hainele, zvârlindu-le la repezeală pe unde se nimerea.

- Vreau să particip şi eu, copii,... un pic, măcar! îşi anunţă ea, bucuroasă, echipa.

„S-a ales praful de orgasm! Întreruperile mă termină, dom’le, ca pe orice muiere delicată; ajunsesem pe culme, vibram ca o coardă, sexul meu aştepta să pocnească precum o grenadă în nasul băieţilor, doamna Vitanidis, dragă,... ar trebui să mă înţelegi, eşti o femeie cu experienţă, ...şi eram gata să-mi dau drumul, ca o muiere-n aprige chinuri, de doi hăndrălăi încercată.”

- ...Mereu îmi propun să-mi văd de treburile mele, să nu mă amestec unde nu-mi fierbe oala,... se scuza patroana, arătând a păstra totuşi o fărâmă de bun-simţ.

„Şi de ce n-o faceţi, doamna Vitanidis?... De ce n-o faceţi?... Că nu vă obligă nimeni să participaţi, cu orice chip, la un *sex-group*: ‹*Doamna Vitanidis, stimată patroană a studiourilor porno,... poalele-n cap, cracii-n lături dispuşi şi vulva frumos expusă, la-naintare!*›” continua Alinuţa să se burzuluiască,... în gând, desigur (păi, ce, îţi dă mâna să te burzuluieşti pe propriul patron?...).

- ...să am în cap doar datoria, casa şi afacerile care ne menţin studioul pe linia de plutire şi avem o pâine asigurată în vremurile astea, aşa de căcăcioase, se scuza ea, niţel jenată de intervenţia într-un scenariu care se desfăşura altminteri impecabil. Aşa îmi zice şi Paulică, bărbatu-meu: „Stai, femeie, liniştită, nu te mai băga, renunţă la regulat, că ai şi tu o vârstă,... îţi creşte tensiunea, faci dracului infarct ori un accident vascular; lasă-i să-şi facă meseria, că de-aia îi plăteşti aşa de gras!”

- E-n eroare gravă, dom’ Paulică, al dumneavoastră! se băgă *blondul* în vorbă, ca o adevărată *limbă-n cur,* fără să se oprească însă din îndesarea viguroasă a penisului în guriţa *Briannei Gâtadânc*. Arătaţi mortal, doamna Vitanidis, sunteţi în formă, aveţi nevoie de multe futaiuri de-acum încolo.

- Aşa-i duamna patruanî, avieţi un cuorp minunat, mulţi bărbaţi vă duoresc, nu triebuie sî rienunţaţi la siex, mîai alies că avieţi studioul aista şi pie angajaţii lui, gâata mierieu sî vă siervieascî, încerca şi Vitali Chieptini să ţină pasul cu colegul lui la trasul limbilor în cur. Păi, şie criedieţi dumniavuastrî că cofietarul nu mânâncî din prăjâturili pi cari chiar iel li cuaşi?...

„Românul, până nu trage el câteva limbi în derierul cuiva, nu poate să trăiască!” Alinuţa, având gura blocată, nu putea scoate nicio vorbă, desigur, aşa că trăncănea doar în gând, cu sine însăşi. „Bine zice domnul Paulică, ca un om bătrân şi înţelept,... mai puţin chestia cu plătitul gras; este loc pentru o mărire de salariu. Ascultaţi-vă bărbatul, doamna Vitanidis, staţi în banca dumneavoastră şi lăsaţi-mă să mi-o trag doar eu cu ortacii!”

- Degeaba trăncăneşte Paulică, eu mă excit foarte repede,...

„Asta-i beleaua!...”

- ...aşa-i felul meu, aşa sunt croită, mai sunt şi voaieuristă pe deasupra,... dar cine nu este, oare?,...

„Mda, cine nu este voaieurist?... Şi eu mă uitam, puştancă fiind, la verişoară-mea când şi-o trăgea cu colegii de clasă.”

- ...iar statul deoparte este mai presus de voinţa mea,... cam slabă, e drept. Irlandezul Oscar Wilde spunea, parcă: „Pot să rezist la orice, dom’le,... la orice, la orice, da,... mai puţin tentaţiei!”

„Mare om a mai fost şi Oscar Wilde ăsta! Chiar, tentaţiei nu i se poate rezista. Felicitări, sunteţi o femeie citită, stimată patroană.”

- Aşa e şi cu mine, din păcate.

„Din păcate, da...”

- Şi, apropo de tentaţie: grupul vostru este foarte tentant!

„Cred şi eu! Doi hăndrălăi cu puţele cât cotul regulează cu foc o putoare de calibrul meu,... ce tablou mai frumos vreţi?...”

- Haideţi, doamna Vitanidis,... poftiţi aici, alături de noi; păi, unde merge mia merge şi suta! invita ţigănosul rămas cu penisul în gura Briannei Gâtadânc.

- *Dîa, dîa,... hai cu nuoi, duamna pâatruanî*, îşi arăta şi basarabeanul ospitalitatea tradiţională.

- Mădăline... Trage, măi, băiatule, şi scena cu mine în cadru, se bucura doamna Vitanidis de amabilitatea angajaţilor. Nu ştiu ce vom face cu ea,... lui Paulică precis am să i-o arăt, îi plac filmele astea,...

„Cui nu-i plac?...”

- ...zice că am arta în sânge! Hai, Vitaliuşka, las-o pe Alinuţa,... deşi e greu de lăsat o fată ca ea.

„Pune-i-o, *molduoviene*, atunci şi madamei, că-i gata să lepede de atâta poftă!”

- Eşti nemaipomenită, Alinuţo, ai un corp ce ar duce şi un pustnic în păcat,...

„Mulţumesc, doamna Vitanidis. Şi, dacă sunt aşa de apreciată de studiourile dumneavoastră, ce-aţi zice de-o mărire de salariu, fie ea şi mititică?...”

- ...până şi eu, femeie matură, serioasă, cu o orientare sexuală bine definită,... mereu am fost moartă după bărbaţi!, sunt tentată de farmecele tale!

„Hait!” nu ştia Alinuţa, încă zăpăcită de nepotrivita întrerupere, dacă să se sperie sau să se bucure de declaraţia neaşteptată. „Ia întrebaţi-o, doamna Vitanidis, câte ceva, despre ideea asta, şi pe doamna Angelica...”

- Ocupă-te şi de mine, Vitali! De mine, *Vitâaliuşkâa*, patroana ta, care, deşi nu mai este de calibrul Alinuţei, îţi dă totuşi o pâine bună de mâncat!

- Da, duamna Vitanidis, mă uocup imidiat cu şia mai mari plăşieri. Ia sî viedieţi dumniavuastră acuşâca cum uo sî vî mulţumiascî cuocuoşielu' lu' Vitalie Chieptini... Şi-uo sî-i mai placî lu' duomnu' Paulicî şiena cu nuoi duoi, aşe di ghini încrânşienaţi!

În fine, patroana, rămasă rapid goală-puşcă, dar cu o jartieră roşie, strâns şi artistic plasată pe pulpa stângă (conform propriilor îndrumări!), intrase, cu vioiciune adolescentină, în cadrul de filmare, îmbrăţişată de basarabean; îi apucă repede membrul,... „Stai, *Vitâaliuşkâa,* să-ţi aranjeze măicuţa cosoraşul!”,... şi scuipă pe el o flegmă consistentă, masturbându-l inutil, cu o iuţeală incredibilă,... aşa cum se face în toate filmele genului. O adevărată artistă, madama!...

„Aoleo, s-au dus dracului planurile mele, cu Oborul, pot să le pun cruce de-acuma,... ia uită-te ce-i face *muolduovinaşului*!... Uită-te! A intrat rapid în pâine, femeia, din prima secundă, n-a avut nevoie de încălzire,... a înhăţat scula şi... ia-o la labă! Să vezi cât se lungeşte treaba cu participarea nesătulei, o să plec deşălată şi crăcănată de-aici, călărită în toate poziţiile şi verificată minuţios prin găuri, mai ceva ca la doctor! După asta, aş putea cere o mărire de salariu, pentru condiţii speciale de lucru - ‹Grupa I-a› să apară ştampila în *cartea* mea *de muncă*; e de bun-simţ! Mai bine l-aş suna pe Gelu într-o pauză, să se ducă el după cumpărături, băga-mi-aş picioarele în ea de viaţă, că eu nu mai ştiu când ajung şi-acolo.” amânase Alinuţa necăjită sosirea orgasmului, derutată de schimbarea de

scenariu; căscă totuşi gura şi mai mare, din instinct şi cu ciudă, pentru a fi mai bine pătrunsă de falusul ţigănosului. „Hai, nu dormi în post, mişcă-te, puturosule, că de-aia eşti plătit,... nu te-neca precum rromul la *mall*! Uite pentru ce am făcut noi revoluţia aia, în ’89...”

Frământată cu sârg de Vitali, patroana icnea, răsucind nemilos unul dintre mameloanele Alinuţei.

„...Şi, oricum, ruptă de oboseală după atâta muncă şi chinuri plăcute, nu ştiu cum aş mai fi cărat sacoşele, prin tramvaie şi autobuze, din fundul Oborului şi până acasă. Mda, la prima pauză o să-l sun pe Gelu, ca să-l trimit la Obor,... Doamne, ce de văicăreli o să-mi audă urechile!..., şi îl ia şi p-ăla micu’ cu el, ca într-o plimbare.”

*

- Daaa?... răspunse Gelu la telefon. ... Bună, *Odette*! Îmi pare bine să te aud, verişoară, gând la gând, şi eu voiam să iau legătura cu tine. ... Sigur că pot să vorbesc, sunt acasă doar cu neastâmpăratul ăsta. ... Da, e sănătos, mulţumesc,... face numai drăcii. Trebuie să fii cu ochii după poponeţu’ lui,... acu-i aici, acu-i dincolo, acum bagă mânuţa în priză ori îşi trage radioul în cap... sau se mânjeşte cu rahatul din oliţă. Creşte, la anul îl ducem la grădiniţă, alţi bani, altă distracţie! ... Da, Alinuţa mea e plecată la treabă, la doamna din Dorobanţi... - tot un fel de treabă este şi ce face ea acolo, nu?... Vitanidis o cheamă, ca pe regizorul de dinainte de Revoluţie. Există vreo legătură între ei, eşti la curent?... ... Îţi mulţumesc pentru *lipeală*, aveam mare nevoie de parale. ... Nu, bă, nu mă deranjează, am depăşit faza cu masculul vanitos, tâmpit şi fanfaron: „Eu aduc banii, eu vă pun pâinea şi băutura pe masă, eu achit angaralele, futu-vă muma-n cur la toţi, atunci doar eu tai şi spânzur pe teritoriul meu!”, dacă nevastă-mea vine cu *mălai* atât de bun. ... Sigur, mă abureşte că primeşte 25 de dolari pe zi. ... Ei, fac şi eu pe prostu’ şi mă prefac că o cred. Cât o fi de mare dolarul nu poţi să ţii o casă şi trei persoane cu 25 de dolari, primiţi de două ori pe săptămână. Nu-ţi mai spun că surprind prin garderobul ei nişte lucruşoare scumpuţe pentru bugetul nostru,... din întâmplare, nu că aş căuta special pe-acolo. Tac, nu zic nimic, merită şi ea atâta, săraca, la cât munceşte! ... Da, câştigă bani frumoşi. ... Nu, nu, Odeta, ţi-am spus, am uitat fiţele de bărbat vanitos ori gelos; păi, astea-s vremuri nasoale, ştii bine că eu nu am de lucru, aşa că nu fac mofturi vizavi de slujbele nevesti-mii. ... Ei, o las să creadă că sunt un fraier uşor de dus de nas, că nu bănuiesc nimic şi că merge în Dorobanţi ca să frece lună, cu ceară, podelele, să calce la dungă rufele şi să spele geamurile pentru 25 de dolari pe zi. Dar, eşti sigură, Odeta, că filmuleţele nu vor fi difuzate şi în Europa sau, mai precis, în România, prin cablu, ca să ne facem de *cacao* pe la vecini, neamuri ori cunoştinţe?... ... Îhî, bine, bine, m-ai liniştit, merg pe mâna ta. Mai spune-mi, Odeta, prin relaţiile tale,... mă laşi cu gura căscată câtă lume cunoşti!, ...nu poţi să-mi faci o intrare la „Playboy” ori „Hustler”, la revistele pentru adulţi?... ... Ei, am eu o chestie,... mi-a venit în cap uitându-mă la Alinuţa cum stătea despuiată în dormitor, înainte de-a pleca la muncă; ar putea poza pentru revistele

pentru bărbaţi! ... Da, da, aşa-i, are un trup senzual, văd cum se uită masculii, pe stradă. ... Cuuum, îi înţelegi?!!!... ... Zici că şi pe tine te-ar tenta?!... ... Cu ea voiai să vorbeşti, de fapt, despre...?! N-am bănuit, Odeta, că ai porniri de-astea; şi nici bărbatu-tău, cred. ... Da, înţeleg, este o fantezie. Sigur, avem cu toţii fantezii, dacă nu suntem complet idioţi; eu, bunăoară, aş face-o cu soacră-mea... ... De ce te miri?... Este bine conservată, are şi *sex-appeal*,... dar aş face-o numai de faţă cu tata-socru, ca să ne privească. Asta-i o fantezie,... nu-i spune Alinuţei. ... Cred că nu s-ar da nici soacră-mea în lături, am mai avut schimburi de ocheade ori vorbe în doi peri,... a fost un pui de lele la vremea ei! ... Mda, e bună Alinuţa,... păi, dacă-i fata soacră-mii! Iar tu..., *de gustibus*... Revenind însă la corpul ei super-excitant, de ce nu l-am exploata sub toate aspectele?... ... Fă, te rog, *Odette*, săpături şi vezi cine cunoaşte pe cine şi mi-ar putea asigura o intrare la revistele de profil. ... M-ai lăsat mască cu mărturisirea ta, nu m-aş fi gândit că până şi pe tine te tentează... Uite, acum, pe loc, mi-a venit o altă idee: dacă mă rezolvi... - şi sunt sigur, după cum te cunosc, că mă rezolvi repejor! -, ...îţi promit că-i zic Alinuţei şi poate... ... Sigur. Păi, ce, ştii de unde sare iepurele?... Nu ştii, dom'le, niciodată.

„Dear dr. Barnard...”

„Bill Clinton a minţit în faţa anchetatorilor,
nu-i dubiu.
Un bărbat uită multe,
dar nu va uita
niciodată
o partidă de sex oral!”

Barbara Bush
(Chiar să fi zis aşa ceva?!...)

„Dear dr. Barnard...”
in memoriam dr. Christiaan Barnard

Îl chema Constantin Dumitrescu, la fel ca pe alte zeci de mii de românaşi obişnuiţi. Sau, poate, Dumitru Constantinescu?... Poate. Până acum, la cei 48 de ani împliniţi, fusese unul dintre miliardele de anonimi de pe pământul mare,... un fel de John Smith, *looser*-ul de care amintesc americanii cu dispreţ, un Hans Schneider care acoperea, cândva, peste 16% din ordonatele (*die deutsche Ordnung*!...) registre ale Wehrmacht-ului, Pierre Dupont-ul ori Jean-Paul Durand-ul de care erau pline, în anii ’50, ’60, ai secolului trecut, cărţile de telefon, groase, ale Parisului (sigur, înainte de masiva sosire a maghrebienilor,... chestie măruntă, insignifiantă, faţă de viitorul descălecat comun al hoardelor de ţigani români şi bulgari în capitala Franţei, la sfârşitul anilor ’90 şi la începutul mileniului al III-lea!) sau Ivan Ivanovici al...

Constantin Dumitrescu al românilor, deci. Dar, la fel de bine, l-ar fi putut chema Ion Georgescu sau George Ionescu, Vasile Teodorescu sau Teodor Vasilescu, Matei Mihăilescu sau Mihai Mateescu, nu?... Uneori, până şi el, sărmanul, luat pe nepusă masă, se uita zăpăcit în *biroul populaţiei* ca să se asigure care-i era numele. Puţinele rude şi cunoştinţele, căci prieteni nu avea, îi spuneau Tică; nu era o alintare, nu, ci îi ziceau aşa pentru că venea la îndemână, era mai simplu să-i spui Tică, decât Costică, desigur. Asta nu lămurea lucrurile, căci Tică putea să provină şi de la Dumi-Trică. Trică,... Tică, destul de aproape, nu-i aşa?...

Ca un prăpădit ce era, măsura 1,68 metri (cu tocurile pantofilor cu tot), cântărea 60 de kilograme, avea picioarele subţirele şi cam crăcănate, o chelie pronunţată, restul de păr era şaten, la fel şi şuviţa care pornea de la urechea stângă ca să ajungă la dreapta, urmărind ceaunul cheliei, cu meşteşug pieptănată; ochii înguşti, plângăcioşi, erau de un albastru-spălăcit, saşii şi cu pleoapele bulbucate, nasul baban, iar trăsăturile adânci ale feţei asimetrice aminteau de-o de babă cătrănită de vicisitudinile vieţii. Hm, ce ziceţi?... Da, da, aşa-i, v-aţi prins repede, sunteţi isteţi, Constantin Dumitrescu *aduce* cu *preşedintele-jucător* - mai nou, nemaiavând

susţinere populară, ci un solid sprijin extern, presa ostilă îl numeşte *guvernator*! Vocea anonimului Tică era, însă, piţigăiată, ca mereu strâns de nişte chiloţi cumpăraţi, din greşeală, cu trei măsuri mai mici,... da, nimic din vocea *şefului statului*, oleacă baritonală, rară şi apăsată, de om care ştie ce are de făcut, nu era şi în gura lui Tică. (Se îngraşă de satisfacţie dom' *preşedinte-guvernator sau ce dracu' o mai fi el până la sfârşitul mandatului sau sfârşitul natural* când se autointitulează aşa: *şeful statului*! Mareşalului Antonescu i se spunea *şeful statului*, dar Mareşalul...; nu, nu vă încingeţi neaoş, româneşte, nu putem vorbi acum despre meritele lui, pentru că, în secunda următoare, vom fi acuzaţi... *J'accuse!...*, pe toate canalele mass media, de antisemitism, fireşte. Teribilă chestie, pervertitoare, este puterea!)

Prin ce 48 de ani ai vieţii lui Tică trecuseră doar două femei (n-am numărat-o şi pe maică-sa), neimpresionate de frumuseţea lui inexistentă, de bărbăţia ştearsă sau de personalitatea care nu s-a făcut vreodată remarcată,... deşi, ca să fim cinstiţi, niciuna dintre doamnele astea nu era departe de calapodul numit *constantinghedumitrescu*. Pe Gherghina din Târgu Jiu, Gica alintată în initimitatea căminului de nefamilişti, lucrătoare angajată cu contract de colaborare la o firmă de deratizare, o cunoscuse la 21 de ani, când se *liberase* din armată şi îi venise vremea să se aşeze la casa lui, iar pe Păuna,... ăsteia Niţa, fără dragoste, îi zicea,... Pău-*Niţa* de la Botoşani, casieră la un abator de păsări, cu carte de muncă şi plata lunară a asigurărilor, la 34, după prima criză de gastrită, urmată de spitalizarea la Fundeni, la clinica grăsanului profesor Oproiu. Atât. Trecuseră ca nişte năluci,... zburaseră fetele, da,... fără să-i vină vreuneia prin cap ideea să rămână cu el mai mult de trei-patru săptămâni; dispăruseră, şi una, şi alta, şi Gherghina, deratizoarea gorjancă, şi Păuna, casieriţa moldoveancă, căci nu se mai văzuse niciodată cu ele, măcar aşa, din întâmplare, la cumpărături, într-o piaţă agroalimentară,... Delfinului, din Pantelimon, de exemplu,... ori la o distracţie,... cum ar fi fasolea cu ciolan şi păhărelul de ţuică servite în Plumbuita, de Întâi Mai-ul Muncitoresc, chiar de şmecherul primar al Sectorului 2 al Capitalei (în cele mai evidente scopuri electorale, bineînţeles). Cine ştie prin ce Spanie, Italie, Olandă, Belgie ori Irlandă s-or face *oral* înţelese acum fostele prietene ale lui Tică Dumitrescu?...

La sărbătorirea sfertului de veac trecut surprinzător de repede de la absolvirea liceului (Doamne, dar ce mai zboară timpul,... aproape că nu-i persoană să n-o auzi minunându-se de fugărela smintită a anilor!... Uite, eu, bunăoară, ca mai ieri băteam, prin colbul maidanelor, împreună cu tovarăşii mei, o minge dezumflată şi peticită, îmbrăcat în pantaloni scurţi, din tercot, de mama croiţi şi tenişi chinezeşti, albaştri, găuriţi în vârf, cu degetul mare ieşit afară, ca un cartof nou, cu genunchii ferferinţă făcuţi de-atâtea căzături şi acuma, când pasiunile şi resursele s-au domolit, în spate adunându-se amintiri, plictiseală, frustrări, regrete, ranchiună, tulburări de andropauză, depresii şi experienţă de care, normal, nu are nimeni trebuinţă, aştern pe hârtie istorioara asta), Tică a stat singur în ultimul rând al amfiteatrului de fizică, descifrând textele scrijelite pe pupitre şi pereţi:

„M...ie lu scroafa de mate care ma lăsat corijent",

„Copos la pârnaie”,
„O iubesc de mor pe Flory”,
„Eu pe Mery”,
„Leo trag la ambele coarde!”,
„Moarte ţiganilor”,
„Pleaca Gigi!”,
„F...t in cur labagii care citesc”,
„Mitică la mititică” etc.

Niciunul... dar niciunul!... dintre foştii colegi sau vreunul dintre profesorii pensionari prezenţi la şcoala din provincie nu-şi amintea de el; doar catalogul, zdrenţuit şi cu margini boţite, scos din arhivă pentru această ocazie, nu-l uitase, consemnând pe foaia îngălbenită, cu o scriere veche, demodată (a fostului profesor de caligrafie, Albert Demetriade, aflat la adăpost sigur şi rece, la doi metri sub pământ), aplicată cu tocul, tuş negru şi peniţă „Klaps”, numărul matricol, numele, iniţiala tatălui şi prenumele: nr. 135. fila:18. vol.!!. *Dumitrescu Gh.Constantin*. (sau, poate, *Constantinescu Gh.Dumitru*?...). Ba nu, ca să respectăm adevărul, la un moment dat Tică a fost luat în seamă; în amfiteatru s-a auzit, în câteva clipe de linişte, şuşoteala mirată a două absolvente, fostele lui colege: „Fii atentă, dragă, ce seamănă arătarea din ultimul rând cu *râia* de care noi nu mai scăpăm! A fost în clasa noastră?!...”, „Nasolul ăla?... Ha, ha, dar ce ochi ai,... seamănă! Nu cred să ne fi fost coleg, nu-mi aduc aminte de el,... o fi cineva de la administraţie.”, „Parcă-s’ făcuţi de-o mamă! Dacă-l vede careva, mai deştept, de la *sepepe*, îl înhaţă ca să-l facă sosia *guvernatorului*.”, „Fii sigură. Îl educă pe fraierul ăsta,... nu mult, că nici *guvernatorul*, cum îi zici tu, n-o are cu educaţia,... îl îmbracă frumos, îl încurajează cu câteva pahare de whisky ca să *hăhăiască* autentic şi-l plantează, mirosind aşa de natural, la un colţ de masă, la o reuniune, la Bruxelles, că tot nu se uită oficialităţile la el. În timpul ăsta, *râia*, cum spuneai, aflat la *spritz*, la ‹*Golden Schlitz*›, cu *eterişti*i alături, încropeşte la planuri ‹...*din cuţite şi pahară*...›, vorba poetului pe care în şcola asta am învăţat-o.”

În blocul în care locuia, nelipsiţii pensionari, cam totdeauna la curent cu ce se petrecea prin zonă,... şi zona de interes era întinsă!, abia de-i cunoşteau existenţa,... „*Constandin* Dumitrescu, zici matale?... *Constandin* Dumitrescu?!... Nu cumva Dumitru *Constandinescu*,... mmm?.... Mda, *Constandin* Dumitrescu,... *Constandin* Dumitrescu,... cred că i-am văzut numele pe lista cheltuielilor cu întreţinerea,... ar putea să fie scălâmbul care seamănă cu..., îmbrăcat ca un cioclu, de la etajul...”, deşi, ţinând seama de curiozitatea lor, este dificil de crezut. Dar Tică trudea din greu pentru o bucată de pâine, aşa că pleca la slujbă dimineaţa, la prima oră, când bătrâneii leneveau în aşternuturile nu prea curate - acum transportul în comun funcţionează cel mai bine, nu-i aglomeraţie, iar autobuzele vin lanţ, unul după altul, ca să nu se piardă prin oraş! - şi se întorcea seara, târziu, când vecinii sforăiau între aceleaşi cearşafuri insalubre - oricum nu îl aştepta nimeni acasă, de ce-ar fi venit mai devreme, oare?... Şi din nou, la ora asta, transportul în comun se mişcă cum trebuie; în restul zilei... Dacă ar fi murit subit, bietul de el,... un infarct, un accident vascular

cerebral sau, de ce să n-o zicem şi pe-aia, populară... „I s-a terminat, dom'le, aţa. Gata, pân' aci i-a fost!...", nu i-ar fi remarcat nimeni lipsa şi ar fi fost îngropat, pe cheltuiala Primăriei, desigur - păi, pe-a cui altcuiva?!...-, după ce mirosul de cadavru în descompunere, emanat din garsoniera confort II (...nesporit, bineînţeles), situată la un ultim etaj, pe bulevardul Macaralei, ar fi adus colocatarii şi autorităţile în pragul exasperării - dacă beleaua s-ar fi petrecut într-o vară toridă, ăla erai! (Doamne, dar importantă trebuie să fi fost macaraua asta, de a dat numele unui bulevard din Capitala ţării!... Păi, sigur că a fost şi rămâne un utilaj de bază pentru construcţii, ia apucă-te să ridici un bloc fără macara, doar cu cârca îndoită, să vedem, poţi?... Darămite un cartier întreg,... Floreasca, Giuleştiul şi Griviţa, Pantelimonul, Colentina sau Titanul, Militarii ori Bercenii,... mamă, câte avem de înşirat!, Bucureştii Noi, Vitanul, Drumul Taberei,... Circurile Foamei, metroul,... aşa cum se petrecea înainte de '89?...)

La serviciu, unul dintre birourile cu pereţi gri ale firmei de salubrizare „Rosal Group" (gri-ul este şi culoarea vieţii lui Tică Dumitrescu!), eroul (?!...) nostru încerca să-şi facă treaba conştiincios, fără a fi luat, normal, de cineva în seamă. Când, din pură întâmplare, îşi aducea o contribuţie specială la îndepărtarea gunoaielor Capitalei, colegii de birou primeau senini laudele, un strâns călduros de mână din partea patronului Vrigoană, o bătaie pe umăr, de încurajare... „Ţine-o aşa, amice!", uneori şi niscai prime,... sigur, nu cine ştie ce,... mărunţiş, care, de fapt, i s-ar fi cuvenit lui; dar, de ce să nu recunoaştem cinstit, că şi atunci când făcea o boroboaţă,.... făcea destule, căscălău cum era!, şi mormanele de gunoaie rămâneau pe loc, ca o parte a cotidianului bucureştean, aceiaşi colegi, lăudaţi de superiori şi umflaţi în pene mai devreme, încasau în spinările îndoite bastoanele pe care chiar el le-ar fi meritat, de data asta. Nimeni nu ştia când Tică pleca în concediu... - secretara uita că i-a întocmit formele financiare şi le-a pus cu mânuţa ei, cu degete lungi şi unghii lăcuite, în mapa patronului, la semnat -, nimeni nu îi remarca înapoierea, era atât de puţin luat în seamă încât nu-şi găsise loc nici pe listele *disponibilizaţilor*, în urma crizei economice fără precedent!

Acum, însă, un accident de circulaţie îi schimbase complet viaţa (căci n-aduce anul ce aduce ceasul, e ştiut, dom'le!): un şofer beat, altul, mai puţin abil,... dracul trebuie să fi fost şi el prin zonă (dar, unde nu e dracul?...), altfel nu se poate... şi, în mijlocul îngrămădelii, el, bietul Constantin *ghe* Dumitrescu, aflat la momentul nepotrivit într-un loc la fel de nepotrivit,... adică, între cele două automobile intrate în coliziune! În timp ce bărbaţii îmbrăcaţi în combinezoane roşii-galbene se chinuiau, harnici şi pricepuţi, să taie cu scule complicate caroseriile contorsionate ca să-l scoată din belea, Tică, ghemuit în poziţia fetusului, reflecta ce norocos este că *preşedintele-jucător*... sau, mă rog, *guvernatorul,* n-a apucat să distrugă, în cadrul ciudatei reformări a statului, serviciul de urgenţă sanitară abia creat. (Dacă este să meargă cumsecade ceva în ţărişoara noastră, primul lucru ar fi acest compartiment, care funcţionează după standarde vestice,... formezi 112 la telefon, te ţii tare să nu crăpi şi, în câteva minute, te trezeşti alăturea cu o ambulanţă şi nişte băieţi dotaţi cu

cele necesare, care chiar ştiu ce au de făcut cu ele; al doilea este, desigur, Banca Naţională şi, în cele din urmă,... pe locul trei, adică,... presa de tot felul şi de toate culorile.) Deşi greu de crezut pentru poliţiştii brigăzii rutiere care văzuseră destule ca profesionişti, pentru echipajul SMURD, trimis urgent la eveniment de doctorul palestinian Arafat, singurul *român* care s-a arătat capabil să pună pe roate, şi la propriu, şi la figurat, un asemenea serviciu - au mai încercat, desigur, şi alţii să rezolve spinoasa problemă; au tocat paralele statului... -, cât şi pentru gloata de gură-cască de primprejur, care văzuseră, dar şi auziseră, la fel de multe, la rândul lor - „Bă, fii atent ce seamănă cu..., nenorocitu' ăla, întins pe asfalt, între maşini!... Uită-te la el,... până şi şuviţa de păr, de *panaramă*, care-i atârnă în vârful nasului... Leit chioru'!" -, eroul a scăpat cu bine din tărăşenie: nicio fractură, hemoragii, nici pe-atâta, capul i-a rămas în starea iniţială de funcţionare, adică mediocră, poate câteva zgârieturi pe ici, pe colo, lucruri fără importanţă,... rămăsese întreg, în general; mda, întreg,... întreg, dar fără niciuna dintre prăpăditele de *podoabe*, secţionate de o tablă din caroserie, ascuţită ca un bisturiu... hârşt! (am amintit că dracul, expert şi în astfel de parascovenii, îşi făcea veacul prin zonă...), *podoabe* pe care, în talmeş-balmeşul creat, nu s-a mai învrednicit nimeni să le recupereze de pe asfaltul intersecţiei. (Seara, târziu, când circulaţia a scăzut în intensitate, câinii flămânzi au hăpăit fuduliile terciuite, curăţind bine strada; administraţia „Rosal",... mai precis, domnul Vrigoană cu Pahmuţeanca lui, nu vor mai conta multă vreme pe serviciile lui Tică Dumitrescu, care urma să intre, desigur, într-un prelungit concediu medical.)

...Întins pe patul alb, înconjurat de un ciopor de medici şi asistente, Tică urmărea cu frică mâinile profesorului, şeful Secţiei de Urologie a spitalului; întorceau, cu meticulozitate, pe toate părţile, testicolele uriaşe şi penisul pe măsura lor, ce îi fuseseră transplantate într-o autentică premieră mondială (pe propriile riscuri, asumate sub iscălitură, după cum reieşea din foaia de observaţie, boţită după atâtea consultări).

- Mda, este bine,... mormăia medicul, mai mult pentru sine. ...chiar foarte bine. Să vedem acum şi sutura de sub testicole; am nevoie de un ajutor.

- Eu! sări imediat o domnişoară doctor rezident, dornică de a intra oleacă pe sub pielea valoroasă a profesorului.

- Mulţumesc, Anne Lise. Fii bună, te rog, şi saltă cu toată atenţia *sacul cu bilele* pacientului.

- Cu mare plăcere, domnule profesor! se repezi domnişoara, cu chipul Albei ca Zăpada. O secundă să aveţi răbdare, nu este uşor de apucat. Gata, se află în mâinile mele,... se bucura ea de reuşită, cu entuziasm tineresc. ...poftiţi, l-am ridicat! Oh, dar este agreabil de greu săculeţul cu *biloaiele*...

- Agreabil de greu?!... Dar de ce să-l salte Anne Lise, dom' profesor, care este începătoare în meserie şi să n-o fac eu, cadru medical cu experienţă?... Pot să-l ţin foarte bine, în această poziţie, cât doriţi, îşi oferea serviciile o doamnă doctor primar, întinzând braţele din rândul al

doilea al grupului, ca şi când ar fi vrut să smulgă testicolele din mâinile norocoasei domnişoare.

- Păi, dacă-i aşa, eu cred că sunt şi mai potrivită..., interveni altcineva, făcându-şi loc cu coatele. Daţi-mi voie, daţi-mi voie,... am fost angajată în spital odată cu domnul profesor,... sunt o veterană, nu se poate da cu piciorul, dintr-o dată, la atâta experienţă!

- Pot să le ţin şi eu, dacă nu se supără nimeni, se oferi, cam timid, un domn doctor, având ceva din chipul expresiv al lui Boy George.

Rezidentei norocoase, strângând aprig testicolele, i se umplură cu lacrimi ochii mari şi frumoşi, nevinovaţi ca ai unei căprioare, la auzul ranchiunii colegiale.

- Potoloţi-vă! interveni ferm profesorul, restabilind ordinea. Am zis Anne Lise... Anne Lise şi nu altcineva va rămâne cu testicolele în mână! Îţi râd ochişorii, copilule...

- Este un interes pur profesional, am multe de învăţat de la dumneavoastră, recunoscu sinceră şi serioasă rezidenta, neputându-şi frâna o uitătură de deochi către asistenţa pizmuitoare.

- Atunci, dacă rămâne ea cu testicolele în mână, pot să ţin eu penisul, pe durata întreagă a consultului?... se interesă o altă voce. Obturează câmpul vizual...

- Ei, dar parcă aţi înebunit! Am zis să vă potoliţi. Saltă mai sus picioarele, domnule pacient,... şi mai sus,... mai sus,... e bine acum, stai aşa, răscrăcărat, da. Totul pare în regulă, vindecarea decurge normal, nu văd nimic îngrijorător. Lasă testicolele jos, Anne Lise. Aaa-nneee Li-seeeee, *wake up*! Tes-ti-co-le-le, domnişoara doctor,... ai rămas cu ele în mână; nu mai este nevoie să le ţii aşa, lasă-le jos, te rog. Mulţumesc. Mda,... dragă domnule Dumitrescu,...

(...sau Constantinescu?... Nu, nu,... întâmplător este bine,... Dumitrescu, da.)

- ...vrei să te ridici din pat acum?... îşi rugă profesorul pacientul, cu vocea melodioasă, fără să-şi dezlipească privirea de suturile chirurgicale hidos scoase în relief de sfoara cu care erau înfăşurate (exact ca la alcătuirea din bucăţi a lui Frankenstein, una luată de la un cadavru, alta, recuperată de la altul!). Sprijiniţi-l, fetelor!

Ajutat de două asistente afectate şi durdulii, copleşite de importanţa situaţiei, bolnavul coborî încet din pat; întâi un picior fu aşezat sigur pe podea („Un pas mic pentru om, unul mare pentru omenire." cum a fost învăţat să zică Neil Armstrong, de către condeierii de la NASA!), apoi celălalt, cu frică, de a nu se sparge, parcă. Şi, aflat cu pantalonii pijamalei căzuţi, Constantin *ghe* Dumitrescu de la rezerva no. 16 simţi, pentru întâia oară în viaţă, că între picioarele lui exista cu adevărat ceva: o pereche de testicole zdravene, de dimensiunile şi forma unor ouă de curcă bine îndopată, suspendate, ca într-un leagăn, în învelişul de piele groasă, urât încreţită, precum nuca de cocos,... *săculeţul* Annei Lise!, şi un falus lung şi noduros, ca o rădăcină de viţă bătrână, bălăngăneau de colo-colo, cu mitocănească nesimţire, prin faţa înlemniţilor spectatori! După momente de încremenire totală, tăcere deplină şi completă stupefacţie - musca se auzea bâzâind, năucă şi ea! -, un fluierat de admiraţie scăpă, nepoliticos, e

drept, dar oportun, desigur, spărgând liniştea de catedrală, o infirmieră obeză, ascunsă după tocul uşii - doar ochii bulbucaţi i se vedeau, căci locul ei, sărmana, nu era acolo! -, îşi făcu crucea pe pieptul bogat, ţinut în loc de halatul murdar, unul dintre bodyguarzi, acoperit de complexe şi, în consecinţă, înnegurat de gânduri suicidare, ieşi în fugă, împiedicându-se pe trepte, domnişoarele şi doamnele respirau cu greutate, simţindu-şi gura uscată, dar şi o umezeală neaşteptată prin cu totul alte locuri, un cârd de ţigănci cu basmale, fuste şi şorţuri în multiple culori vopsite, alese cu bunul gust care a făcut şi el etnia celebră (de câte ori, vizavi de asemenea combinaţii interesante, n-am auzit, oare, cu *admiraţie* rostit: „Ce mai ţigănie!...”), dar şi un adolescent cu pălărie sobră, neagră şi mare cât roata carului, veniţi în spital ca să aline din suferinţa unui neam, încercau să vadă minunea pe deasupra capetelor, înghesuindu-se şi cârâind precum un stol de ciori ce anunţa zăpada iernii,... în timp ce amarul invidios al bărbaţilor plutea răutăcios, dar cu deplină neputinţă, prin rezerva no. 16. Într-un târziu, după ce fuduliile cu aspect sinistru, *frankensteinian*, îşi făcuseră de cap stârnind aerul şi variate sentimente în sufletul asistenţei, mâna medicului se hotărî să le oprească din foiala impertinentă.

- Dacă doriţi, pot să le menţin în poziţia asta, domnule profesor! îşi oferi iar ajutorul *Albă ca Zăpada*, enervant de săritoare, politicoasă şi amabilă. M-am obişnuit, deja,... şi ele cu mine, sunt sigură.

- Suntem şi noi pe-aici, Anne Lise..., mârâi nervos cineva din grup. Putem, foarte bine, să ne ocupăm de un penis şi o pereche de testicole, chiar dacă sunt de dimensiuni excepţionale.

- Mulţumesc, dragii mei, dar de-acum mă descurc singur. Gata! Hai, astâmpăraţi-vă, zăpăucelor şi mocofancelor,... parcă a dat strechea în voi! Ia uite ce veselie, pe ele.... Opriţi-vă, urâtelor, gata cu zbenguiala, v-aţi dat destul în spectacol!

Scrutătoare, privirea profesorului scana de sus în jos, din stânga în dreapta, din faţă în spate, podoabele minunate.

- Mda, nu se remarcă respingerea transplantului; totul este în regulă. Ei, dar, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, aş putea spune că,... din punct de vedere chirurgical, cel puţin, ...operaţia a reuşit! anunţă profesorul, calm şi modest, cu dragostea Creatorului, eliberând podoabele hidoase şi rotindu-şi ochii prin asistenţă.

Echipa izbucni în aplauze, chiote şi fluierături, salutând anunţul cu multă satisfacţie, îndreptăţită mândrie şi tinerească frenezie (dihonia colegială dispăruse,... doar pentru moment, desigur!) şi făcând să trepideze noptiera şi dulapul de tablă ale rezervei no. 16; odată cu metalul, intrară în vibraţie, din cauza nu mai ştiu cărui fenomen fizic, şi noile fudulii ale lui Constantin Dumitrescu: zbrrr!, zbrrr!, zbrrr! Se auziră urale, în timp ce Anne Lise săruta cu profund respect organele transplantate şi, apoi, obrajii veştejiţi ai profesorului („Limbă-n cur, limbă-n cur!...” bombăneau pizmoşii); cineva intonă primele acorduri de la „Mulţi ani trăiască!...”; în colţul opus, un nenorocit de snob,... *Boy George*?..., se chinuia, complet afon, cu „For he’s a jolly good fellow!” al lui... (Şi te mai miri de înfricoşătorul „Halloween”, de lubricul „Valentine’s day” şi de altele, de acelaşi calibru, din import!... Unde să mai aibă loc, printre ele, şi

slavonicescul „Dragobete”, gingaşul „Mărţişor” ori bietele şi frumos mirositoarele „Florii” autohtone?...)

- Mulţumesc,... mulţumesc, dragii mei colaboratori, acceptă profesorul aplauzele, cu aceeaşi modestie. Vasilica, te-am văzut, degeaba te ascunzi! se adresă el infirmierei grase. Ţi-ai satisfăcut curiozitatea,... te înţeleg, nu sunt absurd, sper că eşti mulţumită. Nu roşi, eşti femeie în toată firea, doar! Vei avea destule de povestit cu suratele, dar acum, gata, du-te la treabă, fato şi nu mai pierde timpul, că s-au adunat suficiente ploşti, de golit, pe secţie.

- Săru’ mâna, dom’ profesor,... gâfâia grăsana asudată, a mare emoţie. ...că m-aţi lăsat să văz minunea. Bogdaproste. Mi s-au cocoţat anii în spinare, dar degeaba; abia azi m-am lămurit şi eu ce-i aia o p...ă adevărată! Numa’ ştifturi au *igzistat* pe lângă nefericita de mine.

- Ei, parcă numai pe lângă tine..., murmură trist cineva din asistenţă.

- Da, mă duc la ale mele, da-v-ar Cel de Sus tot binele din lume pentru ce aţi săvârşit aicea. Ferice de putorile care s-or bucura de podoabele prăpăditului ăsta! Săru’ mâna, dom’ profesor, sunt mândră să golesc de căcat şi pişat ploştile secţiei dumneavoastră.

- Să-ţi fie de bine, Vasilica. Mai rog să părăsească rezerva şi celelalte persoane care nu au legătură cu activitatea noastră. Aşa, aşa, faceţi paşii mari,... vă mulţumesc pentru că nu m-aţi obligat să chem *mascaţii* cu gazele lacrimogene, bastoanele şi gloanţele de cauciuc pentru a vă evacua. Mda,... fetelor, deschideţi ferestrele, trebuie aerisită camera. Prin urmare, putem spune, dragii mei, că operaţia noastră,... acest transplant de organe genitale masculine, este o premieră medicală mondială, continuă el după restabilirea liniştii. Ce a făcut doctorul Christiaan Barnard acum 40 de ani în Africa de Sud, în domeniul cardiologiei, uimind lumea - ehehei, ce-a mai trecut vremea,...

(Iar clişeul cu pricina!)

- ...eram şi eu pe-atuncea un liceean meditat serios la anatomie, fizică şi chimie, care se pregătea de admiterea la *Medicină*. Aşa se intra la o facultate de prestigiu, Anne Lise, nu pe baza dosarelor, ca astăzi! -, ce au realizat medicii chinezi aşezând precis, la locul lui, un antebraţ secţionat şi redându-i funcţiile, ce a înfăptuit şcoala de chirurgie plastică spaniolă, transplantând o faţă unui pacient care avea nevoie de aşa ceva - parcă, şi dumneata, dragă domnule Constantinescu,...

- Dumitrescu! îşi corectă Anne-Lise, timidă, maestrul.

- ...domnule Dumitrescu, ai nevoie de o faţă nouă! -, ei bine, am săvârşit şi noi astăzi, aici, în România, în domeniul genital. Suntem primii de pe mapamond care am realizat un astfel de transplant! N-aş vrea însă să anunţăm nimic, deocamdată, până când nu lămurim oficial, în urma unui test medical serios, dacă organele grefate şi-au reluat funcţiile.

- Adică?... se interesă pacientul Tică Dumitrescu, cu o voce complet schimbată, neaşteptat de joasă, de bariton (testosteronul lucrează, merge treaba, deci!), speriat de rezultatul operaţiei. Dacă şi-au reluat funcţiile...? îşi coborî el privirea îngrijorată asupra organelor uriaşe, impresionante, dar absolut blegi. Pe cât de babane sunt,... ce mai sculă lungă şi groasă, ce mai testicule mari şi bălăngănitoare, binecuvântat a fost în viaţă

nenorocitul de cioban!, s-ar putea, oare, să nu le reia şi să zacă, pe vecie, în poziţia asta, nefericită, bună doar pentru făcut *treaba mică*?... Mă speriaţi.

Privindu-şi pacientul cu înţelegere, simpatie şi chiar afecţiune, chipul distins al profesorului fu luminat de un zâmbet generos şi mulţumit, dezvăluind dinţii frumoşi, de porţelan.

- Nu te speria, nu cred că este cazul. Vreau să spun, dragă domnule... Aoleu, mereu tresar când îţi văd chipul,... dar ce mai semeni cu urâtul de...! Nici frate-său, deşi este la fel de hidos, nu seamănă atât de bine cu el; asta pentru că vorbeam de transplantul de faţă, efectuat în Spania, mai sunt şi alţii care au nevoie de aşa ceva. Dacă te-aş vedea dându-te cu săniuţa, ca un ştrengar, pe un derdeluş, la Predeal sau pleznind cu palma duşumeaua unei spelunci, ca un magraon lângă o pirandă ce-şi roteşte fustele ameţitor ori dacă te-aş zări la o bodegă, cu spriţul în faţă, cu chipul transpirat, alături de alţi pierde-vară, aş jura că eşti chiar..., în carne şi oase!

- Eu, dom' profesor,... cu parangheliile,... nu prea...

- Da, eşti o persoană decentă, se vede, n-ar fi rău să candidezi la următoarele *prezidenţiale*; poate te sponsorizează patronul, domnul Vrigoană. ...Vreau să spun, deci, că Soarta, cu toane ciudate,... că aşa-i Soarta!,... în locul a ceea ce ţi-a răpit în accident..., îşi lămurea medicul pacientul. ...ţi-a înapoiat acum, cu vârf şi îndesat - ia uite ce-i aicea! -,...

Şi degetele profesorului, abil strecurate între picioarele pacientului, săltară testicule dintr-o dată; solidar, dar nu la fel de zglobiu, penisul execută şi el, greoi, mişcarea.

- ...prin darul acesta, de la nefericitul de cioban, făcut harcea-parcea în creierul munţilor de o ursoaică furioasă! Da, nu se observă niciun fel de intenţie de respingere, prietene, chirurgical lucrurile stau bine, organele s-au integrat în trupul dumitale, precum un altoi pe o cracă de corcoduş, repetă medicul constatarea, după ce opri penisul şi testicolele din bălăngăneala nesimţită, aplicându-le bobârnace. („Au! Au! Au!...” îşi înghiţi Tică durerea, politicos şi recunoscător.) Până aici este bine, deci. Asta nu înseamnă, desigur, că organele sunt funcţionale,... înţelegi ce vreau să spun?... Sunt o persoană realistă, nu mă îmbăt cu apă rece. Nu te speria însă, trebuie să funcţioneze; vom vedea, le vom testa în condiţii variate, precum un nou model de S.U.V., înainte de a fi scos pe piaţă. Ca să fac cunoscută premiera,... continuă profesorul, ...vom folosi procedura ştiinţifică standard, realizând seria completă de teste. (Ferească Cel de Sus să ne facem de râs! Atâta ar aştepta concurenţa,... cu câtă satisfacţie prost disimulată ne-ar mai consola colegii din centrele universitare de la Cluj, Iaşi ori Timişoara! „Aţi dat-o-n bară, aţi dat-o-n bară, aţi dat-o-n bară, domnilor doctori din Capitală!...”) Şi, dacă lucrurile merg bine şi testele o vor confirma, ne vom înscrie la viitorul congres de specialitate de la Vancouver, în Columbia Britanică, cu o lucrare având subiectul ăsta. Tii, dar ia uite ce idee mi-a venit: ce-ar fi ca, în locul diapozitivelor, posterelor şi al laptop-urilor, al unui potop de imagini şi informaţii impersonal prezentate în faţa asistenţei plictisite, cu gândul la următoarea pauză de

cafea, la turul oraşului în *double dekker* şi la cina festivă cu şampanie şi caviar, să-l luăm cu noi pe pacientul nostru, cu penisul şi testicolele lui,...

- Alături de ele, aş putea să vin şi eu la congresul din fundul Canadei?... se interesă imediat rezidenta Anne Lise, avidă de cunoaştere şi afirmare.

- Dacă este vorba despre fundul cuiva, fie el şi al Canadei, sunt foarte interesat,... deci, pot să merg şi eu cu dumneavoastră?... se băgă iar în discuţie, tot mai curajos, şi medicul *Boy George*.

- Puteţi. ...ca să vadă lumea medicală internaţională, pe viu, cum stau lucrurile cu medicina românească?... Sigur, asta ar fi posibil numai dacă ne ajută un sponsor, dom'le,... mda, poate chiar firmele care ne vând aţă chirurgicală proastă la preţul calităţii de vârf,... sfoară mai potrivită ca să facem noduri marinăreşti ori să legăm pachete cu ea. Prin urmare, aş vrea, dragă domnule..., scuză-mă, nu mai ştiu cum te chemă, mă încurc în nume.

- Constantinescu, dom' profesor, îl ajută Tică pe maestru.

- Ba nu, Dumitrescu vă cheamă! interveni Anne Lise, politicoasă, sigură, îndatoritoare şi atotcunoscătoare. Dumitrescu, Dumitrescu, vă spun eu precis,... aşa vă cheamă!

- Dar, pe toate le ştii, fato..., mormăi o voce enervată din asistenţă. Nu-ţi mai tace guriţa aia...

- Aşa-i, domnişoară doctor, am greşit,... m-am zăpăcit de-atâta îngrijorare. Dumitrescu, mă cheamă! Dumitrescu *ghe* Constantin.

- Dumitrescu, da. Aş vrea, deci, să verificăm serios, supunându-te sistematic testelor, reluarea funcţiilor noilor organe. Spune-mi, domnule Constantinescu...

- Dumitrescu, dom' profesor...

- ...domnule Dumitrescu, ai avut vreun disconfort psihic, cât de mărunt, văzându-te pricopsit cu fuduliile uriaşe?... Eşti speriat ori derutat, a existat un atac de panică sau ai plâns de bucurie, udând perna,... simţi nevoia unei consilieri psihologice, te-ar ajuta aşa ceva?...

- Consiliere psi...ho...?! Nici nu ştiu ce-i aia. Pentru ce, mă rog?...

- Pentru surpriza cu care v-aţi trezit îmbogăţit, peste noapte, domnule pacient! săltă iarăşi Anne Lise, demonstrativ, bucăţile de carne. Pentru astea. Iar consilierea psihologică înseamnă când un specialist te sfătuieşte, cu vorba bună...

- Anne Lise, vrei să ne laşi să strecurăm şi noi câte o vorbă, bună sau rea, măcar din când în când?... se auzi vocea de mai dinainte, la fel de enervată.

- Nu, dom' profesor şi domnişoară doctor, nu am disconfort,... nu sunt speriat, nu am nevoie de consiliere. Sunt mulţumit de ceea ce am acum între picioare; desigur, va trebui să-mi cumpăr, de la „Europa", un set nou de chiloţi...

- ...cu 3 numere mai mari! apreciase deja *Albă ca Zăpada*, din ochi, calibrul noilor *podoabe* ale pacientului.

- Poate sunt cam urâte fuduliile,... iertaţi-mă!,...

- Nu sunt urâte deloc! Cum puteţi să spuneţi aşa ceva?!...

(Anne-Lise vorbea, desigur.)

- ...dar, prin forma, dimensiunile şi greutatea lor, îmi dau o stare de bine. Dacă vor lucra cum trebuie...

- Aicea-i aici! Aş putea să masturbez pacientul, domnule profesor, ca să verificăm acuma dacă..., sări în ajutor aceeaşi *Albă ca Zăpada*, rămasă cu mâna pe falusul hidos, gata să înceapă proba concludentă a frecuşului.

- Şi dacă l-aş masturba eu?... se burzului altcineva din staff-ul medical, simţindu-se frustat de omniprezenţa rezidentei săritoare. Vrei să ne laşi oleacă în pace, bună Anne Lise,... la fel şi penisul din mână?...

- Dacă nu deranjează pe nimeni, pot să comit şi eu o mică onanie, chiar în faţa întregului colectiv, interveni *Boy George*.

- Dar, suntem şi noi pe-aicea, dacă-i vorba de masturbare, pentru început!

Gâlceava era gata-gata să reînceapă în rezerva no. 16, mai multe perechi de mâini fiind hotărât îndreptate către colosalul obiect al dihoniei. Speriat, Tică se retrase un pas, acoperindu-şi instinctiv podoabele cu mâinile („Ăştia sunt în stare să-mi smulgă *transplantul* dintre picioare, trebuie să fiu prudent!”).

- Terminaţi! tăie scurt elanul autoritatea profesorului, restabilind imediat ordinea. Opriţi-vă, nu îl masturbează nimeni; mai aşteptăm.

- Aştept şi eu probarea, zău aşa, ca să mi se ia piatra de pe inimă!... Mulţumesc pentru grijă, domnule profesor, dar nu-mi trebuie psiholog.

- Perfect, e-n regulă. Nu vom apela, aşadar, la psiholog; oricum, doar în filmele americane pare să aibă o oareşicare valoare, în rest... Da, aveţi dreptate, stimaţi colegi, în curând o să avem nevoie de cel puţin un voluntar, care să ne ajute la verificarea funcţionalităţii transplantului; dar, să mai lăsăm să treacă câteva zile, totuşi, pentru o vindecare chirurgicală completă.

- Un voluntar?!!!... Asta credeţi că este problema, domnule profesor,... un voluntar?!... Suntem o groază de *voluntăriţe* aici,... se auzi din grup vocea *Ecaterinei Teodoroiu*, eroina de la Jiu.

- Ba, chiar, şi voluntari destui suntem!... se repezi iar *Boy George*.

- ...gata să ne oferim serviciile, gratuit şi dezinteresat! Anne Lise, vrei să laşi dracului mâna jos, ştim cu toţii că eşti iarăşi prima pe listă; ţi-am apreciat, deja, altruismul, scumpă şi enervantă colegă!

*

Aflat sub ploaia duşului, primul permis după complexa operaţie, Tică îşi privea curios *podoabele*, cadoul din partea ciobanului hăcuit de fiară. Întoarse atent, şi pe faţă şi pe dos, testicolele mari, cu pielea groasă, deformate ca nişte găluşti cu prune; îşi plimbă palma pe cusăturile chirurgicale sinuoase, cu teamă de a nu strica lucrarea profesorului şi palpă, apoi, centimetru cu centimetru, penisul reliefat de venele noduroase, gata să plesnească în orice clipă. „Phii, dar faină sculă are acum Constantin *ghe* Dumitrescu, gunoier-şef la ‹Rosal›-ul domnului Vrigoană!” Şi, dintr-o dată, tot pipăindu-şi comoara, Tică avu strania senzaţie că i s-a micşorat mâna. „Hait! Dar asta ce-o mai fi?!...” Se uită temător, răsucind-o când pe-o parte, când pe alta; nu, nu s-a micşorat,...

rămăsese la fel mâna, nici mai mică, nici mai mare nu se făcuse după intervenţia chirurgicală,... păi, care ar fi putut fi legătura între mână şi..., aşa-i, aşa-i, era la fel, dar... „Ehehei, altele şi-au schimbat măsurile, nu mâna mea!” se bucura Tică, aflat în continuare în cada duşului. Ce chestie, dom’le,... ce i s-a putut întâmpla dintr-o dată băftosului! Chiar, bine-a zis cine-a zis: „N-aduce anul ce aduce ceasul!”. Şi uite ce fudulii i-a adus ceasul!... De l-ar vedea aşa pricopsit Gica-deratizoarea gorjancă ori Niţa-casieriţa botoşeneancă, şi-ar mai lua zborul, fără o ultimă privire, în urmă, de adio?... Dar funcţionează cumsecade noua *sculă*, oare?... *Podoabele* sunt de dimensiuni incredibile, e-adevărat, dar dacă nu lucrează ca între picioarele împuţite ale ciobălăului, degeaba! Şi dacă s-ar masturba oleacă, ca-n armată, de probă, cum a propus săritoarea domnişoară doctor, cu ochii frumoşi ca ai unei căprioare (inima şi tesosteronul îi dădeau ghes să treacă la acţiune), ar face rău?... Adună arătătorul şi degetul mare de la mâna dreaptă într-un inel, pe care nu reuşi să-l închidă în jurul penisului; încercă masturbarea, deplasându-l desfăcut către capătul cărnii blegi, dar se opri, speriat; nu cumva strică munca minunată a profesorului cu lăbăreala pripită?... Lasă, mai bine se astâmpără, se poate înfrâna, că nu moare dacă nu se masturbează acum, cu imaginea frumoasă a domnişoarei rezidente în minte. Neobişnuit cu greutăţile care îi atârnau între picioarele subţirele („Poate ar fi fost bine să ascult de profesor,... cu consilierea psiho...”), începu să se foiască în stânga şi-n dreapta, mândru de sine, antrenând falusul şi testiculele în mişcare, doar aşa, ca să le simtă mai bine tăria, greutatea şi dimensiunile excepţionale. Îşi drese noua voce, „Hm, hm,... hm, hm... hm, hm...”, ca s-o audă cât de bărbăteşte suna în spaţiul strâmt al băii. „Parcă sunt *preşedintele-guvernator sau ce dracu’ o mai fi el până la sfârşitul mandatului*!... ‹*Să trăiţi bine,... fraierilor şi dobitocilor!*›” imita Tică sloganul campaniei electorale,... mă rog, cu oarecari variaţii asupra temei. „‹*Tare uşor de păcălit sunteţi, pot să vă duc de nas cât vreau şi cum poftesc, căci aveţi memoria scurtă şi nu vă-nvăţaţi minte niciodată. Păi, cum să vă-nvăţaţi minte, dacă sunteţi aşa de tâmpiţi?...*›” se prostea Tică, compunând pe loc un speech, ca domnii Fota sau Lăzăroiu, şi imitându-l pe *jucătorul* guraliv, fiind sigur că nu era auzit de nimeni. Astfel încurajat de agreabilele constatări şi plin de o virilă siguranţă de sine („Prostii!... Cu ce-am între picioare acuma, nu-mi este necesară consilierea.”), îngână câteva frânturi din melodia-i favorită „În sat, la Aninoasa...”.

Ieşi cam prea repede din cadă, căci penisul şi traista cu bilele, antrenate de una dintre legile fizicii uitată după bacalaureat, se loviră de perete: „Puf,... puf!” se auzi un zgomot înfundat. Tică înghiţi durerea printre înjurăturile rostite cu vocea-i groasă; va dura până când se va obişnui cu noile dimensiuni, trebuie să fie mai atent. În timp ce se ştergea cu prosopul, observă că şi părul de pe corp i se îndesise („Ce mai lucrează testosteronul!...”); o blană în toată regula acoperea pieptul costeliv, ca o platoşă din lână creaţă, iar picioarele şi braţele subţirele, la fel de păroase, îl făceau să arate ca un cimpanzeu prăpădit. Maică, măiculiţă, dar câte schimbări se petrecuseră de când cu operaţia!... „Sunt funcţionale *podoabele*, altfel nu se poate! Abia de mă ţin să nu încerc o masturbare...

Bine ar fi fost dacă profesorul ar fi lăsat-o pe Anica-Lizica să mi-o facă cu mânuţa ei, în faţa colectivului de cadre medicale; orice problemă ar fi apărut, aş fi fost rapid *depanat* cu atâţia medici în jur. Eh, arată bine rezidenta,... ţâţe, craci, curişor, dar şi o guriţă *espre* făcută, parcă, pentru... Cred că nu i-am fost indiferent.” (Şi, totuşi,... psihoterapeutul propus de dom’ profesor..., n-ar fi fost rău, poate...?)

Mulţumit de noutăţile apărute în viaţa lui, cu prosopul fluturând pe umăr şi săpunul învelit într-o hârtie groasă, ca o săpunieră improvizată, Tică porni spre rezerva no. 16, lălăindu-şi cântecelul favorit: „În sat, la Aninoasa, era o horă mare,/O horă prea frumoasă, în zi de sărbătoare,...”. Dar, pe culoarul prost luminat şi pustiu - personalul medical, însărcinat cu supravegherea bolnavilor, dormea de mult! -, apăru doamna directoare administrativă a spitalului, o femeie înaltă, bine făcută, blondă, spre 35 de ani - avea ceva, nu numai coafura, din faimoasa Marilyn Monroe! Aşa era poreclită în instituţie,... *Merlin*! -, totdeauna îmbrăcată elegant (singura abatere erau pantofii, funcţionara purtând modelul cu tocuri-cui, exact ca ai actriţei americane, picioarele părând, astfel, interminabile) şi lăsând în urmă o dâră de parfum de calitate. Mereu plictisită, sosea la serviciu pe la orele 10, deşi programul administrativ începea la 7,30; conducea cu gesturi leneşe, de femeie răsfăţată, ultimul model de automobil „Jaguar”, *british racing green*, cu aceeaşi scârbă cu care ar fi pilotat un nenorocit de „Trabant”, cu caroseria din carton presat. Privirea ei scruta în permanenţă linia orizontului pe deasupra capetelor, căutând modificări în sistemul solar, neobservând, deci, pigmeii majoritari pe Terra; nu se ciocnea de nimeni, însă, pentru că ţinuta-i impozantă era de la distanţă remarcată, precum Turnul Eiffel la Paris, Kremlinul la Moscova ori Big-Ben-ul la Londra, toţi ferindu-se grăbiţi şi intimidaţi din calea ei. Un aer distrat şi gânduri legate de un colţ al galaxiei îi acopereau chipul; de fapt, singurul lucru care o preocupa într-o măsură serioasă era propria şi nepreţuita ei persoană.

Abia ieşit din baia cu aspect mizerabil (faianţă veche, iremediabil pătată, crăpată şi ciobită, înnegrită şi mucegăită pe la rosturi, mozaic fisurat din vremurile regretatului Carol Davila,... alt *român* de ispravă, precum *ayatollahul* dr. Arafat!, instalaţii sanitare ruginite şi desperecheate, parţial funcţionale, care apăruseră în „Glissando”-ul lui Mircea Danieliuc ca o notă de autenticitate...), târşâindu-şi papucii desperecheaţi şi scorojiţi, cu trupul prăpădit, de om care n-a încercat să facă sport vreodată, jalnic îmbrăcat de pijamaua de spital, cu bluza zdrenţăroasă care se închidea cu sforicele în loc de nasturi şi cu pantalonii a căror margine descusută se oprea deasupra gleznelor subţiri ca nişte creioane, Tică înghiţi melodioara ce o îngâna şi, precum ceilalţi pigmei ce populau Pământul, se trase respectuos şi umil din calea impozantei cucoane. Dar, spre surpriza pacientului înlemnit în poziţia de drepţi,... salutul regulamentar mai lipsea!, doamna directoare administrativă catadicsi să se oprească, adresându-i-se cu voce amabilă, emoţionată chiar, încărcată de curiozitate şi nefirească simpatie:

- Bună seara, domnule... Bună seara. Scuză-mă că te inoportunez... Mata... ăăă... Aoleu, dar urât mai eşti, prietene!... Bine că este culoarul

luminat, cât de cât, altfel infarct făceam, de frică, pe întuneric. Ce semeni, dom'le, cu..., am auzit eu vorbindu-se prin spital,... bucăţică ruptă, da! Mă rog, ghinionul dumitale; deşi, dacă stau şi gândesc bine, ţi-a oferit Soarta şi destul noroc, de curând, nu-i aşa?... Ştii ce vreau să spun. Deci, mata eşti Dumitru Constantinescu..., domnul Dumitru Constantinescu, pardon,... domnul Constantinescu, da, de la rezerva no. 16?...

- Bună seara. Ăăăă..., încerca Tică să se adune, surprins şi zăpăcit de atenţia acordată. Scuzaţi-mă, dar mă pierd când mi se aminteşte de asemănarea cu... Adesea, mă-njură lumea când mă vede la o coadă, la un hiper-market, împingând un cărucior cu de-ale gurii şi apă minerală în el. „Ia uitaţi oameni buni cine este aici, alături de noi, la rând, dornic să facă o nouă *baie de mulţime*! Ce spuneţi ce curajos a redevenit omul care promitea, cândva, *randevuuri cu ţepe multe* în Piaţa Universităţii?...”, sunt luat fără milă peste picior. „Dar, ai renunţat la tărie, căpitane Val-Vârtej, chiar numai apă minerală ai cumpărat?!... Niciun rachiu, nicio votculiţă sau un rom n-ai ascuns prin cărucior, printre altele, cum au şi pârliţii de-alde noi?... Hm?... Nu ne păcăleşti, matroz, ştim că whisky-ul te aşteaptă, deja, la Cotroceni, ţi l-au adus din vreme *sepepiştii*, că de-aia îi plătim noi aşa de bine.” sunt chestionat de public.

- Mi se pare firesc, trăim într-un stat democrat, totuşi; poporul trebuie fie la curent cu toate şi are, desigur, ultimul cuvânt.

- Are pe dracu'-ghem,... vai de mama lui de popor! „Ei, dar, ia spune...” nu se lasă lumea, ţinându-se scai de mine; unii, cu figuri de tâmpiţei, vor să ne pozăm împreună! „...chiar ai impresia că trăim bine, cum ne-ai urat când ne-ai trombonit prima oară?... Ia uitaţi-vă la el, oameni buni, ce haine ponosite poartă! La ce *second hand* le-ai găsit, bre?... Le asortezi cu ‹Logan›-ul care te aşteaptă în parcare,... împreună cu 3 ‹B.M.W›-uri seria 7, încărcate de *sepepişti*, nu?... Vrei să te dai de-al nostru, din popor, pişicherule!... Eşti dat dracu', dom'le, ce-i al dumitale, e-al dumitale: ai făcut ce-ai făcut şi, *cu iaurt, cu gogoşele...*, ne-ai prostit şi a doua oară! Nu te umfla aşa-n pene, un neam ca al nostru nu-i greu de fraierit,... meritul dumitale este că, şmecheraş cum eşti, te-ai prins repede de asta. Haideţi, fraţilor, să ne *tragem* în poză cu el,... poate-o fi chiar ultima, cine ştie, şi capătă, astfel, în timp, valoare...” Exact, aşa păţesc, astea sunt comentariile, nimic n-am inventat, pe cinstea mea. Nu vă mai zic ce se întâmplă când apare presa!... Am ajuns să târguiesc doar la băcănia din colţul străzii; am făcut armata cu patronul, aşa că ăsta-i obişnuit cu faţa mea, de bidon turtit, şi nu mă ia peste picior. Eh... Dar,... cum aţi zis, stimată doamnă?!... Constantinescu?... Eu,... Constantinescu?!...

- Domnul Constantinescu! M-am corectat imediat: domnul Constantinescu, am spus. Ce voce interesantă ai!... Nu numai că semeni la chip cu el, dar şi vocea... Parcă îl aud vorbind apăsat, chiar lângă mine, ca omul care le ştie pe toate!

- Eu?!...

Intrigat şi mirat, Tică se întoarse căutând fără rost o altă persoană, mai demnă de a fi luată în seamă.

- Cu mine vorbiţi?!... întrebă din nou, deşi pe culoar nu mai era altcineva.

- Da, cu dumneata, confirmă directoarea, deja sâcâită de atitudinea modestului interlocutor. Eşti cumva domnul Constantinescu..., pacientul Constantinescu căruia, în premieră mondială, spre mândria spitalului nostru şi a ştiinţei medicale româneşti, profesorul i-a transplantat...?

- Aşa e,... de la rezerva no. 16 sunt, se bâlbâia Tică, surprins de atenţia ce părea să i-o acorde importanta femeie. Sigur, mie mi s-au implantat, cum ziceţi,... în partea de jos, sunteţi la curent,... nişte organe. (Nu precizez ce fel de... organe,... este o chestie personală, intimă, nu vă supăraţi pe mine.) Dar, nu sunt domnul Constantinescu. Eu... Pe mine mă cheamă Dumitrescu!

- Constantinescu, Dumitrescu... Mă rog, fie şi domnul Dumitrescu, acceptă modificarea, cu uşurare, doamna directoare.

„Bine că nu te cheamă domnul *Băşică*, tâmpitule! Nu m-aş fi mirat prea tare.” se hlizea ea, în gând, păstrându-şi aerul preocupat.

- Deci, ocupi rezerva no. 16 şi ai căpătat un nou set de organe... intime, nu-i aşa?... Da. Hm,... cum să-ţi spun?...

Întrerupând-o, doi brancardieri bine dispuşi pătrunseră gălăgios pe culoar, împărţind o sumă măruntă de parale, pe principiul „Una mie,... na, bă, una şi ţie, da’ să-i dăm una,... după ceafă, şi lu’ popa Ilie!”. Îl zăriră doar pe Tică, fără să-şi remarce superioara, ascunsă de latura unui fişet, şi-l salutară zgomotos, ca pe o veche cunoştinţă:

- Aaaa, să trăieşti şi la mai mare, *dom’ preşedinte*! Zău, al dracului mai semeni, meştere, cu urâtu’,... ha, ha, ha, semeni mai bine chiar decât seamănă frac’su cu el! Tot un nasol şi ăla,... cine-o fi speriat-o pe măicuţa lor, însărcinată?... Este că toată lumea care te întâlneşte vrea să se pozeze cu dumneata, cu telefonu’ mobil?... „Săru’ mâna, domn’ preşedinte, da-v-ar Dumnezeu sănătate...” îţi urează cetăţenii patriei, cu bunăvoinţă ticăloasă, deşi în sufletul lor te-njură ca la uşa cortului şi te-ar strânge cu dragoste de gât, dându-te de-a dura de pe Dealul Cotrocenilor,... c-aşa-i românul, vorba cântecului, te pupă-n faţă şi te muşcă de cur, pe la spate. „...n-aţi vrea să ne tragem într-o poză, cât mai sunteţi pe *foncţie*, ca să mă dau mare la cunoscuţi?...”

- Şi ce-ar fi rău, *Vandame*, dacă ne-am fotografia şi noi cu omu’, aşa cum fac neisprăviţii de care trăncăneşti?... se interesă colegul brancardier, cu ochii lipiţi de chipul familiar. Am să-mi *minciunesc* neamurile că sunt chiar cu..., în poză! Uite, scot *mobilu’*...

- Bă, eşti prost?...

- Bă, eşti nebun la cap?...

- Lasă-l dracu’ de *mobil*; este timp, Aliodore, că doară nu l-o externa mâine pe *dom’ preşedinte* al nostru. Urmează probele de foc, se vorbeşte de Gianina Curdefier, ca pereche,... probe şi iar probe: merge treaba ori nu merge, se scoală *daravera* sau nu se scoală, rămâne ţeapănă cât trebuie ori se blegeşte când ţi-e lumea mai dragă, astea-s întrebările *ştiinţifice* care-l macină pe dom’ profesor. He, he, he, bună fată Gianinuţa, ai bază serioasă pe ea în asemenea isprăvi! ...Bravo, să-ţi fie de bine, norocosule, eşti bun de cinste cu ce-ai acum între picioare! Nu te-am văzut, însă, ieşind cu nimica pe punte,... pardon, pe tejghea; fă o cinste, este obiceiul pământului,... scula nouă trebuie udată, vorba meseriaşilor adevăraţi! E o

bodegă în spate,... ne ştie Guriţă, patronul, suntem clienţi vechi,... de-acolo venim acuma; mai facem câte-o treabă în timpul programului, că suntem bugetari corecţi; nu-i scump deloc când aude de Aliodor şi *Vandam,...* un vinuţ, o ţuiculiţă, un romuleţ, o votculiţă sau un *coinecel*. Au! Aoleu, săru' mâna, doamna directoare,... ghinion, vai de maica noastră,... ne iertaţi, da' cu ochii la omu' spitalului, să nu ne scape, nu v-am observat! se domoliră brancardierii, descoperindu-şi abia acum superiorul ascuns în umbră. Săru' mâna! Aliodore, mişcă-ţi fundu', nu mai căsca gura, ca prostu' şi hai la culcare, că doamna directoare are probleme, nu stă după noi. Aliodore, cu tine vorbesc, mă! Vom discuta altădată cu norocosu'. Este, doamna şefă, că omu' seamănă, ca dracu', cu... Gata, săru' mâna, m-a luat gura pe dinainte,... seamănă, nu seamănă, nu-i treaba mea. Am dispărut, căci în spatele calului şi în faţa şefului nu-i bine să întârzii!

- Aşa-i, ştiţi să le ziceţi; se poate conta pe voi, *Vandam* şi Aliodor, îi măguli directoarea pe brancardieri, bătându-l pe umăr pe cel mai apropiat şi împingându-l ferm, în lungul culoarului. O să vă trec pe ştate, la următoarea primă, chiar meritaţi.

- Săru' mâna! (20% din primă e partea dumneavoastră, ştim...)

- Bine, bine,... ţineţi-vă guriţa mai închisă, nu trebuie să afle toată lumea socotelile noastre. Hai, la culcare, e târziu, puturoşilor,... cărăbăniţi-vă. Mâine dimineaţa, când ieşiţi din tură, mergeţi să rezolvaţi alte *gheşefturi* la Guriţă, ca să trăţiţi şi voi, aşa că odihniţi-vă temeinic în garda de noapte. Bună seara, băieţi, faceţi paşii mari, dispăreţi şi lăsaţi-mă cu treburile mele pe cap.

Sanitarii dispărură conform îndemnului, îmbrâncindu-se unul pe celălalt.

- Devii celebru; păi, dacă te ştiu *Vandam* şi Aliodor, te ştie lumea toată. Dar, să intru în subiect,... revenise femeia la Tică, după ce rămăseseră singuri. ...avem puţin timp la dispoziţie. Sunt directoarea administrativă a spitalului, m-ai văzut pe-aicea. Uite ce vreau să te-ntreb: te-ar deranja,... dragă domnule Constantinescu...

- Dumitrescu...

- ...domnule Dumitrescu, da. Iartă-mă, m-am zăpăcit în faţa unei persoane sortite celebrităţii de-acum înainte. Te-ar deranaja dacă, în interesul ştiinţei, bineînţeles, şi... chiar al ţării...

- În interesul ţării?!... se minuna Tică, surprins de începutul de discurs. În interesul ţării?!!!... Oh, să fie vorba aici de interesul României?!... I-ar mai putea păsa cuiva, oare, în vremurile astea, de interesul bietei noastre ţărişoare?!...

- Nu, nu fi tâmpit; scuză-mă că-ţi zic aşa, dar m-ai enervat cu atâta naivitate! Aşa-i, nu-i pasă nimănui de interesul României... - cui dracu' îi pasă de interesul ţării?... -, fiecăruia îi pasă, normal, doar de propriul buzunar. Mie, însă, îmi pasă, domnule, sunt o *rara avis*, după cum ai să vezi imediat, căci este o chestie de mândrie naţională această realizare care, sper, se află înfiptă între picioarele dumitale.

Spre uimirea lui Tică, mâna importantei femei umbla fără jenă la prohabul pijamalei!

- Chiar că ai ceva aicea, bravo! Am aflat că mâine i se va testa funcţionalitatea şi aş vrea să fiu cea dintâi care să... - cum să mă exprim, oare? - ...să fac verificările, ca o avanpremieră,... să nu existe dubiu asupra înfăptuirii talentatului profesor... şi, cum sunt egoistă din fire, să culeg eu caimacul!

- Caimacul?!... Adică,...

- Îhî. Exact, ai priceput bine. Dar să revin la întrebare: te-ar deranja dacă,... una peste alta, ca să n-o mai lălăim atâta, vorba lungă sărăcia omului (mă minunez că înţelepciunea unui popor căruia-i place trăncăneala a produs un asemenea proverb!),... te-ar deranja dacă ai veni în biroul meu?... Nu te speria, n-o să se întâmple nimic rău, doar lucruri de rutină, care se petrec între un bărbat şi o femeie şi prin care, bănuiesc, ai mai trecut.

Făcu ghiduş cu ochiul, în timp ce înfăţişa, vulgar, mijlociul de la mâna dreaptă pătrunzând ţeapăn, sugestiv, în cercul degetului mare unit cu arătătorul, de la stânga. „Văd bine, oare?!...” se minuna pacientul, în faţa unui gest cu o semnificaţie clară, nemaiîntâlnit din copilăria petrecută cu derbedeii şi boarfele, pe malurile Cociocului.

- Hm?... Lasă codeala de adolescentă ademenită în garsoniera primului curtezan şi ia-o înainte,... a treia uşă pe dreapta. Este târziu, ştiu, dar am făcut drumul la spital, în seara asta, ca să te întâlnesc,... în avanpremieră, cum spuneam.

- Aţi venit special ca să..., ca să mă întâlniţi?!... se mira Tică, cu vocea groasă, *prezidenţială*, împins de la spate de sâcâita directoare administrativă. Nu este o greşeală?... Chiar pe mine, Constantin *ghe* Dumitrescu, de la rezerva no. 16, voiaţi să mă-ntâlniţi?!...

Intră primul în birou, iar *Merlin* după el, atingându-i tocurile tocite ale papucilor de-atâta grabă.

- Să fie o greşeală?... se întrebă femeia la rândul ei, cu subită îngrijorare, aprinzând lumina în încăpere.

Îl *scană* rapid, din cap şi până-n picioare, cu pricepere de geambaş, fără să-şi ascundă dezamăgirea constatărilor.

- Of, da, o greşeală este posibilă. Zăpăcită cum sunt, am făcut o confuzie, desigur; e vorba de altcineva, clătină ea capul, descurajată. S-ar putea să mai fie internată o duzină de Dumitreşti, Ioneşti ori Constantineşti, Popeşti, Mihăileşti sau Vasileşti, la un nume ca ăsta o eroare este probabilă. Nu, nu,... nu este nicio greşeală! se răzgândi, însă, imediat, femeia. În spital a fost efectuat un singur transplant de organe genitale masculine (primul din lumea-ntreagă!),...

- Aşa am priceput şi eu. Pot să plec acuma?...

- ...dumneata susţii că eşti beneficiarul, ocupi rezerva no. 16,... te-au remarcat şi brancardierii, după cum semeni cu..., te-am pipăit între picioare şi am simţit o boşoalcă faină, toate se pun cap la cap, deci. Nu pleci nicăieri, lămurim imediat cum stau lucrurile. Nu e complicat, nu trebuie să facem o anchetă sau să întrunim o comisie de experţi, bine plătiţi, ca să încărcăm şi noi bugetul ţării cu cheltuieli suplimentare, domnule Constantinescu... sau Dumitrescu, ca să aflăm dacă este sau nu o

greşeală. Adevărul va ieşi la iveală precum uleiul deasupra apei. Este simplu şi, mai ales, ieftin,... uită-te!

Spre surprinderea lui Tică, doamna directoare administrativă trase de elasticul pijamalei, rupându-l cu uşurinţă. Pantalonii o luară imediat la vale şi, aşa cum intuise femeia, adevărul ieşi la iveală în toată splendoarea, odată cu moştenirea primită din partea generosului oier.

- Vai de mine şi de mine! Vai!!! Chior să fii şi tot vezi, nu este nicio greşeală, *mon cher*! stabili *Merlin*, măsurând din ochi fuduliile pământii la culoare, cu gust înconjurate, însă, de moţurile vegetaţiei părului pubian. Deşi greu de crezut, după primele impresii... - ce mai înşeală aparenţele,... să nu te iei niciodată după ele! -, dumneata eşti omul, domnule Constantin *ghe* Dumitrescu de la rezerva no. 16!

Se lăsă în jos, pentru a admira mai de aproape transplantul. Fusta scurtă dezveli genunchii mari, rotunzi, urcându-se pe pulpe. Pe neaşteptate, un cling-cling, de clopoţei la gâtul renului Rudolf atârnaţi, se auzi în birou; ochii lui Tică se făcură cât cepele! Ignorând clinchetul ciudat, doamna directoare administrativă luă în palmele adunate o parte din penis,... atât cât încăpea, restul dând pe-afară!, ţinându-l aşa şi minunându-se cu delicateţea unei persoane binecrescute, de data asta:

- Ohoho, dar uite ce-ai aici, stimate domnule Dumitrescu!... Uite,... poftim, uită-te şi dumneata!...

Ca un şcolar ascultător, îndrumat de doamna învăţătoare, Tică se holbă la penisul hidos, aflat în sălaşul mâinilor frumoase.

- Mă uit. Aveţi grijă că mă gâdil. Hi, hi, hi,... aţi făcut-o dinadins, ca să mă veseliţi şi să nu mai fiu încordat, aşa-i?... M-am uitat, doamnă, şi când am fost la baie. Sigur,... da, ăsta este noul meu... organ. Săltaţi-mi testicolele, ca să le văd şi pe ele, căci sunt ascunse de *caltaboş* şi de ciuful de păr. Aşa, mulţumesc, tare plăcut le simt cum bălăngăne. Da, tot ale mele sunt acum şi coaie..., scuzaţi-mă, bădăran ce sunt!, ale mele sunt şi testicolele, îmi aparţin de la operaţie.

- Aşa-i, sunt ale dumitale, norocosule,... ai văzut cu câtă pizmă te felicitau brancardierii! Păi, cum să fie vorba, *mon cher*, de o greşeală?...

Frumoasa *Merlin* sărută falusul ciobănesc cu respect (un omagiu adus ştiinţei medicale româneşti), dar şi cu pasiune controlată, înconjurând cu buzele cărnoase, abundent rujate, circumferinţa impresionantă; şi iar se auzi clinchetul firav al clopoţeilor, spre mirarea lui Tică!... („Cling, cling, cling?!!!...”)

- Mmmm..., scoase ea penisul din gură, mânată de dorinţa de a comunica primele impresii, după câteva clipe de mozoleală. ...parcă, alături de mirosul neplăcut, medicinal, de pe scula care capătă tărie,...

- Oh, da, se-ntăreşte... Mi se scoală, e semn bun, doamna directoare!

- Felicitări! ...se simte gust de jintiţă, zău aşa,...

- ?!...

- ...dar şi miros de telemea, de bârsană ori ţurcană, *...mioriţă laie,/ laie, bucălaie...*, hrănită cu iarba munţilor noştri curaţi, încă. (Stai să vezi ce curaţi vor fi când va începe exploatarea intensivă a aurului la Roşia Montană, folosind splendida tehnologie pe bază de cianuri!) Păi, ce, ar putea produce acelaşi miros, înnebunitor, brânzica „Feta”, de exemplu,

fabricată şi ambalată super-igienic în aseptica Danemarcă?... Poate peştele stricat să mai fie în stare... ori varza acră din putinică sau stârvul şobolanului în miez de vară. Oh, ce-mi plac chestiile astea, autentice, româneşti şi ecologice, nealterate de dezagrementele civilizaţiei moderne!

Un inel roşu se imprimase pe pielea membrului, ca o mărturie a scurtei felaţii aplicate. Femeia cântărea bilele îmbrăcate în sacul de piele groasă, tot săltându-le în palmă, cu pricepere de zarzavagioaică.

- Tiii, dar greuşoare, greuşoare sunt,... 3-400 de grame fiecare,... bate chiar spre juma' de kil bucata! constată ea, după ce, în prealabil, depusese sărutări caste pe testicule, ajutându-se şi de limba-i jucăuşă pentru a aţâţa, totuşi, situaţia. (Şi, din nou, rujul aprins îşi lăsă urmele pe carnea tot mai tare, dar şi clopoţeii făcură iar, bucuroşi, „cling, cling cling,"! „Aud bine?!..." se minuna Tică.) Mmmmm, mă-nebuneşte mirosul,... dacă aş închide ochii, aş avea zgândăritorul sentiment că mă aflu în preajma unui oier veritabil. Culmea, parcă ieşeai din baie când te-am întâlnit,...te-ai spălat, deci, dar putoarea ciobănească s-a păstrat impecabil! A pătruns în pielea groasă, nu se pierde cu una, cu două. Ei, dar ia să ne uităm şi mai bine,... se scoală, se scoală, se scoală zdrânga de poveste!

- Slavă Cerului că mi se scoală, doamna directoare administrativă! se bucura şi Tică, ridicând ochii încărcaţi de recunoştinţă către tavan. Mi-a fost teamă să nu apară vreo complicaţie şi să rămână bleagă, pe vecie, ca un zurzur fără de rost.

- Ehehei, uite ce-i aici,... uite ce set de organe genitale se află impecabil încastrat de mâinile de aur ale profesorului! Ce-nseamnă ştiinţa, dom'le,... la ce performanţe s-a ajuns,... mamă, ce ţeapănă mai este, mă excită! În curând, vei apărea pe canalul „Discovery Science"...

- Pe „Discovery Science",... credeţi?... Pe mulţi i-am auzit lăudând programul, chiar în transportul în comun. Ştiţi ce se mai trăncăneşte, de la un capăt la altul al liniei,... de plictiseală, desigur; adică, dumneavoastră nu ştiţi, căci circulaţi cu automobilul; eu n-am maşină. Toată lumea care stă cu gura căscată la telenovele afirmă *telectuală* că se uită la „Discovery"!

- Dacă nu greşesc, profesorul Lascăr de la *Floreasca* a operat o tumoră spectaculoasă,... cântărea câteva kile,... intervenţia fiind prezentată de canalul „Discovery". Lumea va afla şi de dumneata, la fel ca de Lascăr, vei deveni vedetă, deci,...

- ...precum Irinel Columbeanul sau Liviu Vrigoană şi Ariadna Vahmuţeanu, patronii mei...

- ...ori *panarama* de Ţânţăreanu din Corbeanca, papagalul Mazăre şi Gigi Becali, gura bogată din Pipera. Ar trebui, *mon cher*, să-i mulţumeşti maestrului pentru lucrarea de excepţie...

- Am pregătit plicul, doamna directoare administrativă; toate economiile mele sunt băgate-n el!

- Aşa, aşa. Dar şi nefericitului de cioban trebuie să-i mulţumeşti; poate îi găseşti familia,... caut-o,... cu siguranţă nevasta lui, păcurăriţa, care, cu o generozitate ieşită din comun, şi-a dat acordul pentru prelevarea organelor,...

- Păi, ce era să mai facă cu ele?!...

- ...îl regretă. Ce să facă cu ele, zici?... Putea să le păstreze la capătul patului, într-un borcan de 5 kile, cu formol, ca un suvenir. Fă ceva pentru ea, sărmana...

- Hm... Ar fi potrivit, credeţi, ca, în mare doliu fiind, să i-o trag cu *sculele* fostului ei bărbat?...

- Mai întrebi?... Trage-i-o, omule!

- Nu m-am gândit, recunoscu Tică ruşinat. Sigur, nu am avut timp, încă,... deşi timp pentru a-mi valora fuduliile am avut. Voi chibzui la îndemnul creştinesc şi...

- Da, chibzuieşte, *mon cher*,... chibzuieşte şi trage-i-o până îi sar ochii din cap, ca să-i arăţi că bărbatul ei trăieşte,... într-un anumit fel, desigur; sau, poate, ar merita un parastas răposatul pentru moştenirea lăsată! Dacă nu te descurci financiar, voi contribui şi eu şi aducem un sobor de preoţi la eveniment; se poartă, ai văzut la telejurnale, dar o şi merită defunctul oier. Îl invităm şi pe Preafericitul... (poate-i exagerată ideea asta, totuşi,... m-am lăsat dusă de entuziasm). Trage-i-o zdravăn, atunci, păcurăriţei,... da, da, trage-i-o, când îi prezinţi condoleanţele, trist şi cu capul plecat, dar şi cu un şnur negru, cu respect înfăşurat, la rădăcina penisului baban! Păi, mulţi bărbaţi au între picioare ce ai dumneata, acum, *mon cher*?...

Fără avertisment, doamna directoare administrativă se dezbrăca în grabă, după ce, precautã, încuiase uşa biroului. Sărmanul Tică se sperie de-a binelea! Nu fusese niciodată atât de aproape de-o astfel de femeie,... Marilyn adevărată, cel care o poreclise avusese ochi, nu glumă! Gico, gorjanco şi tu, Niţo, moldoveanco, unde sunteţi acuma, oare?... Penisul ciobanului, însă, nu prezenta nicio reticenţă în faţa situaţiei, modificându-şi proporţiile, şi-aşa impresionante, de la o clipă la alta,... comportament mitocănesc sadea!

- Ei, da, merge treaba, testiculele pompează din greu, testosteronul a luat-o la vale, uită-te cum se umflă penisul! Eşti mulţumit, nu-i aşa?... Câtă viaţă-i în el,... mă cutremur! Să mă controlez, totuşi, sunt gata de o criză de isterie... şi sunt o femeie educată, care nu vrea să se dea în spectacol. Oooh, da,... să respir adânc... şi să număr până la zece, ca să-mi recapăt controlul. Hm,... cinci,... opt... şi zece, aşa. Mmmm, ce control să-mi recapăt când iară am fost lovită de mirosul împuţit şi excitant, de stână veche, care n-are nicio legătură cu igiena elementară?... Apropo de igienă: nu ştii ce fericiţi suntem, *mon cher*, că nu vedem cum se prepară apreciata şi ecologica telemea; altminteri, n-am mai pune gura pe brânză!

- Ce vreţi să spuneţi?... se interesă Tică intrigat, uitând să-şi mai admire organele minunate dintre picioare. Ziceţi să nu mâncăm nici telemea?!... Mezeluri, am înţeles,... sunt făcute din toate porcăriile, chimicalele şi E-urile otrăvite,... la fel şi dulciurile, ca şi pâinea,... iar legumele sunt crescute în soluri înveninate şi coapte prin metode nesănătoase, în Turcia, Iordania sau Spania, noi nemaiavând nicio seră, proştii de noi.

- Noi nu mai avem nimic!

- S-au dus toate. În cazul meu, holtei fiind... - nu ştiu dacă v-am spus-o -,...

- Nu, nu mi-ai spus-o, dar starea dumitale civilă nu mă interesează.

- Am vrut să fiu cuşer cu dumneavoastră. ...nu gătesc, sunt nepriceput,... o bucată de brânză, plus nişte roşii, o ceapă şi un castravete, legumele fiind totdeauna româneşti, din Obor cumpărate, înseamnă un prânz deloc scump pentru mine. Sunt mort după telemeaua de oaie, doamna directoare!

- Da?... Ei, bine, atunci n-am să-ţi dau amănunte, nu insista,... bucură-te de telemea şi de salata de roşii, ce nu ştii nu doare, *mon cher*. Dar, sigur, dacă eşti curios, pune-ţi imaginaţia la treabă: stânele sunt, în general, pe munte amplasate, aici apa nu este la-ndemână, iar săpunul şi detergenţii nici pe-atât,... - ne apropiem încet-încet de miezul problemei, te prinzi unde bat?... -, ciobănaşii merg la privată, adică în tufişuri, ca tot omul, fireşte, poate chiar în timpul preparării brânzei care spui că-ţi place, nici hârtia igienică nu este ceva obişnuit la stână..., - hm, ţi se luminează minţişoara?... -, nemaivorbind că, atunci când există vreun ziar ori foile unui maculator şcolar, se rup în timpul utilizării, degetele pătrunzându-ţi drept în...!

- Vai, doamnă directoare!...

- Nu-mi spune că nu ţi s-a întâmplat, folosind hârtie igienică de cea mai bună calitate, dispusă în trei straturi, cu miros de piersică bulgărească, floare de tei din cartierul Tei ori fräguţă din Tirolul austriac. Este aşa?...

- Sigur, se întâmplă... să ajungi cu degetele în...

- Prinşi de muncă, flăcăii cu unghiile *îndoliate* uită, normal, să se spele pe mâini când revin de la privată, ca să nu zic că aşa ceva nu intră în obiceiuri! (Apa se-aduce cu greu pe munte, cu sacaua.) Nu-ţi mai spun despre vasele folosite, curăţate cu grijă şi poftă doar de dulăii stânei,... asta înseamnă un produs 100% ecologic, pe care lumea se-nghesuie să-l aibă pe masă şi plăteşte o groază de parale la târgul de la Muzeul Ţăranului Român! Să-ţi mai zic şi de urina de oaie, în căuş colectată, şi introdusă în brânză, ca să-i confere un gust şi mai autentic?...

- Urină de oaie în telemeaua mea?!!!...

- Doar un pic, nu mult, pentru gust. Gata, gata, *mon cher*, chiar nu-ţi mai spun nimic, de-aici încolo foloseşte-ţi imaginaţia. Dar de ce faci faţa aşa de lungă, nu ai să-mi zici că nu ştiai... sau nu bănuiai...? Dar, să ne întoarcem la treburile noastre; să inspir încă o dată mirosul dintre picioare,... mmmmm, splendid,... izul bate, fără dubiu, cele mai zgândăritoare parfumuri erotice! Am făcut digresiunea aşa de lungă, având ca subiect brânza, ca să-mi recapăt cât s-o mai putea din control. Dragă domnule pacient al rezervei no. 16, treaba merge bine, temerile îţi sunt nejustificate, *scula* s-a întărit! Poftim...

Doamna directoare bălăngănea penisul demonstrativ, strângându-l de la rădăcină.

- Felicitări! Îl respectam pe profesor şi până acuma, dar, de astăzi, respect şi mai mult profesionalismul şi experienţa autorului minunii ăsteia. Uite ce a reuşit să facă din nişte testicule şi un penis recuperate de la un biet cioban, făcut harcea-parcea de o ursoaică deranjată din obiceiurile ei!...

Hainele scumpe fuseseră aruncate prin birou. Pe corpul excelent proporţionat, cam plinuţ după gusturile unora, exact cum trebuie după

părerea bărbaţilor normali (Marilyn Monroe adevărată, v-am spus, deja,... chiar şi J.F.K. avea o părere bună despre ea!), rămăsese doar un mini-set, bikini + sutien, care nu voia şi nici nu putea să acopere mare lucru, reuşind, doar, să facă trupul şi mai atrăgător.

- Cum îţi par, *mon cher*?... se interesă *Merlin*, răsucindu-se pe tocuri, când într-o parte, când în alta şi aranjându-şi coafura cu cochetărie. Pieptul,...

Săltă sutienul cu sânii ascuţiţi, pentru a fi mai bine văzuţi,...

- ...şoldurile,...

...roti lasciv bazinul, într-o figură din *dansul din buric*,... (şi iar se auzi clinchetul vesel!),...

- ...fesele,...

...vibră scurt carnea fundului...

- ... pulpele,...

...şi urcă piciorul pe scaun, conturând glezna subţire, gamba fusiformă şi coapsa plină.

- ...hm?... Sper că sunt pe gusturile dumitale. Dar, ia dă-mi voie să văd mai bine...

Aplecată către bazinul sfrijit, plină de o tandreţe ce cu greu ai fi bănuit-o la dânsa, doamna directoare masturba alene, dar viguros, *cârnatul* ce o privea cu mitocănie mocănească, mustind de neascunsă poftă.

- Uite..., se bucura ea, juvenil, strângând falusul din loc în loc. Un adevărat sculptor în carne maestrul,... uite aici membru zdravăn, de excepţie! Unde eşti tu, Rodin... şi voi, Brâncuşi ori Henry Moore, ca să admiraţi...?

- Ăştia cine mai sunt, doamna directoare?!...

- Ei, nişte posesori de penisuri. Artă, dom-le, i-aici,... coloana infinitului i-aş zice minunii ce-o ai acum între picioare. Cred, totuşi, că va fi necesară o chirurgie plastică... - nu te speria, se face şi asta! -, ...mai târziu, desigur, după vindecarea completă a transplantului. Brrr, chiar, parcă eşti Frankenstein, progenitura ciudatei de Mary Shelley, aşa, din bucăţi de carne reconstruit!

Cu ochii sticlind de fermecare, doamna directoare administrativă bălăngănea mădularul (vâââjjj..., vâââjjj..., zburătăceau curenţii, săltând hârtiile de pe birou!), cu satisfacţia unei fetiţe obraznice şi alintate ce şi-a primit, în fine, jucăria gălăgios râvnită.

- Dar problemele estetice sunt fleacuri, pe mine situaţia mă excită mai mult aşa! recunoscu ea, cu mulţumire. Este o chestie specială să faci amor cu... - scuză-mă! - ...Frankenstein! Da, artă-i aicea, între picioarele dumitale, da,... dar şi ştiinţă; a făcut paşi gigantici ştiinţa, sunt impresionată! Profesorul a convocat mâine colectivul secţiei pentru a proba funcţionalitatea organelor transplantate; urmează să ţi-o strecoare în aşternut pe domnişoara Gianina Curdefier, ca să vadă concret, merge treaba sau nu merge,... înţelegi ce vreau să zic. O ştii pe Gianina?...

- Da, înţeleg. Nu, nu, n-o cunosc pe domnişoara Curdefier. Ce nume haios are,... cu rezonanţe franţuzeşti...

- Mă faci să râd,... „rezonanţe franţuzeşti”, ha, ha, ha,... păi, dacă pronunţi şi dumneata, aşa de preţios, *cuuurdeofeeer... -* ai făcut niţică

franceză în şcoala primară, nu?... -, despre Ferentari este vorba, frate. N-o ştii pe Gianina?!... Mai mare ruşinea, eşti internat aici de două săptămâni şi n-ai aflat, încă, de faimoasa Gianina *Cuuurdeofeeer*?... Este o liftieră cu un apetit sexual ieşit din comun,... a stricat, fără intenţie rea, casele a patru medici primari,... cu *specialiştii* nu se-ncurcă, câştigurile lor fiind mărunte; cu atât mai puţin cu rezidenţii,... coate-goale adevărate! A încercat s-o facă şi cu profesorul, evident,... doar este punga cea mai groasă, dar nu i-a mers şi... Da, Gianina a fost convocată pentru probele de foc; venind eu aici, însă, în seara asta, le-am luat-o înainte,... de ce să laşi pe mâine, ce poţi face azi?... Las-o pe poimâine, poate nu mai este cazul s-o faci deloc! Prin aceste ore suplimentare, acum prestate, am să săvârşesc testele de care vorbeam, deşi nu intră în atribuţiunile mele; şi asta fără ca să cer un supliment la salariu, o leafă de bugetar amărât având şi eu, redusă cu 25%, ca ceilalţi, da!... După poziţia absolut rectă a penisului, se pare că totul este în regulă,... asta ar fi prima constatare ştiinţifică; o bifez în memorie, deocamdată: *1. falusul pacientului Constantin ghe Dumitrescu a căpătat o duritate impecabilă într-un timp scurt;...* Zău, ce tărie fantastică are,... piatră, nu altceva,... piatră,... cremenea care face să sară scântei, despre ea-i vorba (simt că şi din mine sar smocuri din aceleaşi scântei!), piatră din creier de munte românesc, o altă constatare ştiinţifică: *2. duritatea falusului se apropie chiar de a pietrei!...* Sunt impresionată de munca profesorului, am mai spus-o şi o repet cu entuziasm! Păi, cu ce există aici...

Eliberă penisul care, scăpat din strânsoare, avu reacţia unui arc, lovindu-se cu un zgomot sec de ombilicul lui Tică (pufff!, de exemplu) şi aruncând în jur stropi mari şi grei (pleosc!, pleosc!, pleosc!... se lipeau pe unde apucau!).

- ...ai să faci furori, *mon cher*, stabili doamna directoare, competentă, ştergând cu limba picăturile vâscoase ce-i aterizaseră, printr-un noroc, chiar pe buze. Hmmm,... grasă,.... bună,... ideală consistenţă,...

- Vă place, hai?... se arăta Tică fericit de aprecieri. Mi s-a părut şi mie potrivită, după cum am auzit-o lipindu-se de guriţa dumneavoastră.

- Da, îmi place. ...o altă constatare ştiinţifică, să tot înghiţi aşa ceva! Am bifat-o în memorie, bineînţeles, şi pe-asta, căci n-avem timp de notiţe în caietele de sarcini. Deci: *3. sperma pacientului, gustată de parteneră, persoană competentă şi imparţială, are consistenţa ideală pentru a fi cu plăcere ingerată.*

- Dar, după aia, vom completa şi scriptele profesorului, sper?... se îngrijora Tică, conştiincios.

- Sigur. ...Calea Dorobanţilor, cu cafenelele ei, îţi va fi la picioare, curând, *mon cher*. Monica, Bianca, duzinele de Andree (nu-mi spune că naşii au avut imaginaţie folosind *Andreea* la botezul a cohorte întregi de fetiţe, azi domnişoare sau doamne în toată firea! Andreea Esca, Andreea Marin, Andreea Berecleanu, Andreea Ibacka, Andreea Tonciu, Andreea Bănică, Andreea Bălan, Andreea Mantea, Andreea Raicu,...

- Opriţi-vă! Mă mir că l-aţi uitat pe *Andrea* Bocelli.

- ...mă opresc căci n-avem timp să le-nşirăm pe toate.),... vei avea de unde alege! Apoi, într-un spirit democratic, ai să te-ndrepţi către mahala şi

ai să dai acolo de scandalagioaica măicuţă a Queridei, dar şi de Magdalena, Marijuana ori Nichita. Dă-mi voie, ca printre două vorbe, să-ţi ling falusul.

- Poftiţi.

- Vorbim, dar şi muncim, toate etapele testului ştiinţific trebuie parcurse.

Limba încolăci capul penisului urât, apoi se întoarse către rădăcină, parcurgându-i pe îndelete lungimea; dinţii ascuţiţi muşcă circumferinţa uriaşă!

- Aoleu, da' crudă mai sunteţi! se plânse bietul Tică. Vai de mine ce m-aţi înhăţat!

- Lasă fleacurile, nu te miorlăi şi fii bărbat. Chiar nu pot să-i aduc niciun reproş sculei, oricât de chiţibuşară aş fi! ...Ba, până şi *Dezbrăcatu'*...

- *Dezbrăcatu'*?!... Vorbiţi de Băbălin Co-te-za-tu..., de superbul,... de adulatul, de faimosul, de binecunoscutul..., de ale cărui isprăvi, fiţe şi tatuaje sunt pline publicaţiile de scandal?!!!...

- Exact, de el vorbesc, de scumpul de Băbălin. Sper că nu crezi tâmpeniile debitate de mitomanul şi narcisistul ăsta, cam trecut, deja,... aventurile rocamboleşti cu contese italiene inexistente, la fel ca şi copiii din flori pe care îi are, vezi, Doamne, împrăştiaţi pe meridiane, bolile închipuite de care suferă ca să-şi atragă simpatia cititorilor tabloidelor?... *Dezbrăcatu'*, da, în faţa dotării dumitale, va renunţa la fiţele de super-macho, de *burlacul* dorit de starletele de doi bani şi îşi va recunoaşte, umil şi public, orientarea sexuală adevărată, implorându-ţi favorurile: „Trage-mi-o, Tică, animalule iubit,... trage-mi-o în toate chipurile, mie, *femeii* tale doritoare!” Adică, lui. Nu face figura aşa de lungă, ăsta-i *bărbatul*, n-ai ştiut?... Sigur, nu ai avut legături cu viaţa mondenă până acum; vei avea, curând! Mda, devin invidioasă. Uite, chiar şi eu, înainte de a te pierde,... căci va veni şi ziua asta, cu siguranţă, sunt realistă, *mon cher*, nu te voi putea păstra doar pentru mine oricât mi-aş dori-o,... cererea pieţei este foarte mare, oferta, absolut limitată, ştiu,... vreau să-nhăţ caimacul; adică, să fiu prima posedată de noile instrumente,... s-o las cu buza umflată şi vulva dezumflată pe Gianina *Cuuurdeofeeer*, ...ca să le verific funcţionalitatea, conform caietului de sarcini, să realizăm o avanpremieră şi să-i facem o surpriză maestrului, confirmând, astfel, valoarea muncii depuse de el şi echipa lui, cu abnegaţie. Haide, deci, uşor-uşor, copăcel-copăcel, pas cu pas, analitic şi sistematic, să ne-apucăm de treabă,... adică, să ne-o tragem, *mon cher*, să bifăm rubricile testului şi mâine, la raportul de gardă, să punem cu mândrie pe masă caietul cu toate sarcinile îndeplinite: „Am făcut-o! Domnule profesor, doamnelor şi domnilor medici, stimat colectiv ştiinţific, renunţaţi la serviciile domnişoarei Gianina *Cuuurdeofeeer*! Să meargă la treaba ei, în cabina liftului, chiar din clipa asta,... acolo îi e locul! Hai, Gianina, uşcheala! Mi-am tras-o noaptea întreagă şi în toate poziţiile, am făcut-o cu conştiinciozitate, ca un funcţionar destoinic ce sunt, n-am ratat nimic; aveţi aici, deci, rezultatele activităţii mele, petrecută cu pacientul Constantinescu...”

- Dumitrescu..., mormăi Tică automat.

Ochii lui se holbau la corpul ce strălucea îmbrăcat în mini-desuurile firmei „Palmers”; şuviţa de material lucios, care reprezenta chiloţeii, depăşea prin preţul ei, fără exagerare, chenzina primită de la „Rosal Group”, iar sutienul mic ce, alături de *cache-sex*, intra în capacul unui stilou... Pacientul mai căscă ochii, la fel de uimiţi, la propriul penis, care, dintr-o clipă într-alta, îşi sporea volumul, fără inhibiţie, în faţa desuurilor scumpe, ba dimpotrivă, stimulat de prezenţa lor; îşi da pe faţă intenţiile absolut porcoase, îndreptându-se chitit către trupul frumos şi mângâind, deja, cu umedă tandreţe, pielea fină a pulpelor.

- Eşti cam mic de înălţime, constată femeia, privind în jos, la Tică, deloc deranjată însă de situaţie. Ei, lasă că nici Toulouse-Lautrec nu era Victor Slav şi făcea harcea-parcea prostituatele pariziene!

Doamna directoare administrativă se cocoţase pe birou, desfăcând pulpele şi îndepărtând exact cât trebuia din materialul mini-chiloţeilor „Palmers”, într-o şi mai tentantă invitaţie. („Cling, cling, cling!” se auzea iar dintre picioarele frumoase...)

- Vino, deci, domnule Constantinescu...

- Dumitrescu. Sau, pentru că am ajuns aici,... este destul de intim testul pe care ne pregătim să-l parcurgem,... ca să nu vă mai încurcaţi în nume, vin cu propunerea: faceţi-mi hatârul şi ziceţi-mi simplu Tică!

- Să-ţi zic Tică,... pot să-ţi spun, deja, pe nume?!... se excita în toate chipurile şi cu orice ocazie frumoasa *Merlin*.

(„Cling, cling, cling!...”)

- Avansăm repede în relaţia noastră. Mulţumesc,... Tică. Oh, Tică,... ce nume interesant, absolut original şi... foarte bărbătesc. N-am mai cunoscut pe nimeni să-l cheme aşa. Da,... interesant. Sigur, îţi spun Tică! Scuză-mă pentru că te masturbez atâta, o fac însă dintr-o obişnuinţă, unii dintre foştii mei parteneri trebuiau serios stimulaţi; văd că nu este cazul de imboldire în situaţia dumitale,... *4: nu se impune stimularea specială a pacientului, falusul se ridică repede, de la sine;...* dar mi s-a lipit de mână *scula*, nu-mi vine s-o mai las! Şi, când ai în palmă aşa ceva, nu poţi decât s-o freci, instinctul primar îşi spune cuvântul! Dar, ne fâţâim fără rost,... adică ne învârtim în jurul cozii, cum vine vorba,... iar timpul trece repede. Suntem doi oameni în toată firea, care încearcă să facă sex, ce naiba, aşa că intră în mine, ca să vedem cum funcţionează *podoabele* grefate. Hai, frate, penetrează-mă şi nu te mai codi, nu se va sparge nimic, te asigur. Penetrează-mă, fără reţinere, eşti un bărbat adevărat acum!

Braţele frumoase, dar şi viguroase, îl prinseră pe Tică de umerii slabi, apropiindu-l de birou. Crăpătura roză dintre picioarele femeii se deschisese împreună cu smocul de păr vopsit auriu (acelaşi obicei îl avea şi adevărata Marilyn Monroe!). Cling, cling, cling!... Şi, privind minunat cele trei inele mici, de aur, fixate unul deasupra celuilalt pe creasta clitorisului, zdrăngănind la fiecare mişcare, abia acum îi pică fisa lui Tică de unde provenea clinchetul zglobiu; tiii, nemaipomenită idee, câte le mai trec oamenilor prin cap, ia te uită unde şi-a atârnat doamna directoare administrativă zurzoarele!...

- Te-am surprins, *mon cher*?...

- Da, da. Foarte simpatice sunt ineluşele,... felicitări! N-am mai întâlnit aşa ceva,... recunoştea Tică, zgâindu-se la cărniţa cu verigile zdrăngănitoare. ...desigur, nici nu mă pot îngâmfa cu o experienţă în domeniu. Îmi place găselniţa dumneavoastră!

- Mă bucur, era doamna directoare mulţumită de surpriza partenerului. A fost un chef de-al meu,... îţi dai seama cât am stat, la montaj, cu cracii-n lături şi cu clitorisul săltat?... Uită-te, mulţumeşte-ţi curiozitatea,... poftim, apropie-te, deschid şi mai mult pulpele! Îţi par excentrică?...

Tică se lăsase pe vine, ca să poată privi mai bine acuarela: fire de secreţie vaginală, străvezie, tensionate de clitorisul împodobit ce ieşise din vizuină, uneau, ici şi colo, printre ineluşe, labiile întredeschise de dorinţă; cârlionţi aurii, ca aranjaţi cu drotul, subliniau rozul cărnii fine, încreţite; la fiecare mişcare mai amplă, sexul clipocea („Şlika, şlika... şlika, şlika!” răzbătea din spaţiul încins...), umezit de o poftă nebună, după atâta parlamentare; inelele ţineau isonul, „cling, cling, cling!”, completând sonor tabloul senzual.

- Pentru că eşti acolo, linge-mi *aurul*, te rog.

- Sigur, sigur, îl ling imediat; aur curat aveţi între picioare!

Şi Tică, ascultător, mozolea conştiincios clitorisul, făcând să cânte cu foc ineluşele subţirele.

- Îhî, îhî, aşa. Mmmm!... Nu eşti un expert în lins, *mon cher*, dar te descurci; uuuuuf, ce mă mai excit! Nu te lăsa, linge, linge, linge! („Cling, cling, cling!”) Ai ureche muzicală (te-am auzit cântând sub duş!), mă lingi exact în tactul bătut de bijuterii! *Ochei*, suficient pentru moment, sunt excelent lubrefiată, reluăm mişcarea mai târziu. Hai, intră, îl pofti din nou femeia, bărbia ei indicând locul de scotocit. Nu te lăsa atâta invitat, intră... Eşti un bărbat în toată regula cu *podoabele* care-ţi bălăngăne printre picioare... şi bălăngăne foarte plăcut şi printre-ale mele! *Mon cher*, nu sta pe gânduri, timpul nu lucrează în favoarea noastră, înfige-te-n mine, te rog.

Mâinile se proptiră în fesele sfrijite, apropiind partenerul de birou. Penisul ciobanului... - dar, gata, s-o rupem cu trecutul! Se impune rectificarea precisă,... *penisul lui Tică*, de-acum - ...penisul lui Tică, deci, pătrunse în vulvă, frecându-se de materialul moale al *cache-sex*-ului şi întărindu-se şi mai zdravăn în aceste condiţii super-stimulative.

- Când fac amor, îmi place să păstrez o piesă de lenjerie pe corp... şi totdeauna pantofii. O femeie adevărată nu trebuie să coboare de pe tocuri,... nici măcar în pat; doar în jacuzzi, desigur. Spune-o şi la altele, trebuie educate şi româncele noastre.

Zi-le-o Gherghinei şi Păunei, educă-le pe ele, hai!...

- ...Mi se pare că sunt mai excitantă aşa! explica *Merlin*, cu bunăvoinţă. De-aia nu mi-am dezbrăcat *cache-sex*-ul. Am dreptate?... Dar gros mai e falusul ăsta, *mon cher* Tică; nu cred că am mai întâlnit aşa ceva!

Degetul mare şi mijlociul, adunate întocmai ca un calibru pentru măsurare, încercau să închidă un cerc în jurul penisului butucănos; nu reuşiră altceva decât să preseze inelele de aur, amuţindu-le pentru câteva momente.

- Iar lungimea lui... Oh, parcă nu se mai termină lungimea impresionantă! se plânse încântată doamna directoare, simţind cum interiorul ei se umezea şi mai tare, odată cu pătrunderea fiecărui centimetru de carne. Şi nu s-a ajuns la fundul sacului...

Privea minunată între picioare, remarcând cu satisfacţie amestecată cu necaz că, afară, mai rămăsese destul din penisul atât de urât, dar şi de frumos, în acelaşi timp. Deodată, însă, fără preaviz, femeia se simţi electrocutată de un curent puternic, ca de scaun electric, trupul i se cutremură străbătut de frisonul de temperatură mare, se auzi iar zdrăngăneala inelelor mici, precum o alarmă de panică, năuceala îi învălui creierii şi, în clipa următoare, descărcarea abundentă o luă furtunos la vale!...

- Orgasm!... Orgasm!!!... Orgaaaaaaaasm!!!!!... urlă ea ca o apucată ori precum crainicul sportiv Ilie *Duobre* („Gooooouuuooooooooooooool!”), comentând o reuşită mediocră din Divizia lui Mitică. Mi-a sosit orgasmul, Ticăăăă!... Un orgasm absolut neaşteptat, *mon cher*!!! Vai de mine şi de mine...

- Orgasm, orgasm, am înţeles, bravo pentru sprinteneală, dar nu mai zbieraţi, că o să ridicăm în picioare întreg spitalul!

Femeia reuşi să-şi înăbuşe strigătul de satisfacţie, dar şi de ruşine, pentru promptitudinea nedorită, muşcând până la sânge umărul slab al partenerului.

- Doamnă directoare, ce-mi faceţi?!... urlă şi Tică, la rândul lui, uitându-şi îndemnul de mai sus. Sunteţi nebună?... Mă doare, doamnă directoare administrativă. Uite ce mi-aţi făcut!... Mi-a dat şi sângele...

- Mmm...., mmmmm! Mmm... Oh, iartă-mă, *mon cher*,... aşa-i, mă comport ca o smintită. A fost o pornire vampirică,... suntem neam de *Dracule*, nu?... Cu asta ne lăudăm în lume, ăsta-i adevăratul *brand* de ţară, care n-a costat nimica, mulţumită binecuvântatului de Bram Stocker! În drum spre carotidă, locul favorit de secătuire a victimei de hemoglobină, am reuşit să mă controlez,... parţial,... şi m-am oprit la umăr.

- M-aţi fi omorât cu muşcătura sălbatică, la carotidă!

- Nu ştiu ce-i cu mine. Cred că şi asemănarea dumitale cu... joacă un rol în tărăşenia asta,... mă cutremur când îţi privesc faţa boccie! „Doamne,...” îmi zic eu, teribil de excitată, surprinsă, dar şi speriată, uitându-mă la dumneata. „...chiar cu *el* am ajuns să mi-o trag în noaptea asta?!... S-o fi şters-o iar de la Cotroceni, sărind pârlezul, după fete, ţapul bătrân şi vicios, cu chip de babă beată şi, acum, este aici, cu mine?!...” Am şi avut un orgasm, fără atenţionare!

- V-am simţit cum v-aţi dat drumul, învăluindu-mi penisul într-o pânză umedă şi fierbinte. Am crezut că aţi urinat, din greşeală!

- Ooooh, *mon cher* Tică, iartă-mă! Dă-mi voie să-ţi ling rana, precum o căţea credincioasă, ca să opresc sângerarea. Mmmm, dar nu-i rău sângele dumitale, mă simt ca o vampiriţă! Curg toată, vacă ce sunt,... pune-mi mâna, jos, dar ai grije de ineluşe. Simţi cum curg?... (Linge-ţi degetul, o să-ţi placă. Hai, bagă-l în gură. Hm, ce spui, e bun, nu-i aşa?... Dă-mi să sug şi eu, ca pe cel de-al doilea fel de mâncare; primul a fost sângele,... supa, adică! Mmmm, ce bună sunt la gust, Tică!...) Auzi clipoceala excitantă

dintre pulpe?... Curg ca un robinet stricat, mai mare ruşinea, *mon cher.* Nu-mi strânge labiile, lasă-mă să curg chiar dacă se va păta parchetul, îmi face bine... - oh, ce orgasm spontan am avut! -, ...nu mi s-a mai întâmplat de la 15 ani, când profita de inocenţa mea unchiul din partea mamei. Avea şi ăla o sculă!... (El s-a ocupat de educaţia mea sexuală; îmi aduc aminte, mereu şi cu plăcere, de adolescenţă.) *Mon cher* Tică, abia de-ai pus mâna pe mine şi m-a pătruns doar o parte din lungimea şi grosimea *transplantului* şi mi-am dat drumul, ca o debutantă într-ale amorului, nesimţita de mine!

- Dimpotrivă, aş zice că sunteţi chiar prea simţitoare; nu-i nimic, doamnă directoare, se întâmplă. Nu trebuie să vă ruşinaţi pentru atâta lucru, se arăta Tică înţelegător, încercând să consoleze femeia, deranjată de situaţie. O descărcare ca asta este nimerită, mai ales pentru partener care se va simţi încurajat. Aş zice, ca să mă umflu-n pene, că mulţumirea dumneavoastră, rapidă, se datorează vredniciei mele.

- Aşa este, *mon cher*. *Scula* năstruşnică este motivul orgasmului prematur.

- *Mersi*. Supărător ar fi fost ca eu să am o ejaculare nepotrivită şi, de emoţie sau de excitare în faţa unui trup minunat ca al dumneavoastră ori de abstinenţă îndelungată,... zbang, ţââââşşşt,... ţââşşt,... ţâşt,... aţi fi primit juisarea drept în *păsărică*!

- Ce frumos i-ai spus,... *păsărică*!... „Păsărică mută-ţi cuibul şi te du...”, frumoasă melodie!

- Da. Cred că m-aţi fi luat la palme, m-aţi fi zgâriat şi m-aţi fi stuchit ca o mâţă-nfuriată, m-aţi fi dat de-a dura pe scări şi m-aţi fi aşteptat, rostogolindu-mă, la parter, căzând de pe ultima treaptă, ca să-mi aplicaţi o duzină de şuturi în testicole,... na, na, na!... şi, la final, na!, încă unul, ultimul, al 13-lea, drept în cur, ca oricărui neisprăvit în stare doar de o nenorocită de juisare precoce, nu-i aşa?...

- Oh, desigur, *mon cher*, aşa te-aş fi pedepsit.Te-aş fi pleznit, te-aş fi muşcat, te-aş fi zgâriat şi şuturile, de care vorbeai, în testicule şi cur ţi le-aş fi aplicat!

- Aş fi meritat-o! Păi, am avut destule *insuccesuri*, de ce să nu recunosc?... Cum pătrundeam şi eu între picioarele unei femei cu fosta mea puţă (ăsta-i termenul potrivit pentru ce-am pierdut în accident - o puţă!... De ex-testiculele mele, ca două ouşoare de prepeliţă, nu are rost să mai vorbim), mă excitam ca un puştănel, fiind foarte stătut şi şmak! venea juisarea, deşi îmi ştiam meteahna şi mă ţineam cât puteam. Dar, n-o să mi se mai întâmple de-acuma, după cum simt; ia uite-aici zbârnâiala dracului!... Vedeţi cât de ţeapăn a rămas penisul, deşi dumneavoastră aţi avut un orgasm în toată regula?...

- Mă bucur că mulţumirea a fost atât de grabnică,... dar, m-aţi muşcat cumplit de umăr, doamnă directoare!...

Surprins, parcă, de propria-i îndrăzneală („Oare merit eu, Tică Dumitrescu, mărunt funcţionar la ‹Rosal›-ul strângător de gunoaie al domnului Vrigoană şi domnişoarei Ariadna, să fac amor cu o femeie ca doamna directoare administrativă a ditamai spitalul?... Chiar că seamănă cu actriţa aia,... nu-mi amintesc numele ei,... care încălzea aşternuturile

unui preşedinte american! Seamănă, dom'le, aşa cum *aduc* şi eu cu..., de mă-njură lumea pe unde mă vede."), Tică se retrase din umezeala binefăcătoare a sexului de vizavi; îşi făcu repede curaj, însă, şi intră din nou în grota lubrifiată, forţând nota, de data asta, în încercarea de a fi cuprinsă cât mai mult din lungimea membrului său.

- Ce vrei să faci din mine, *mon cher*, înfigându-mi fără milă asemenea mădular?... (Sper să-mi recapăt controlul şi să nu te inoportunez cu un al doilea orgasm.) M-ai pătruns mai mult acum,... - auzi anunţul ineluşelor?... „Bine-ai sosit, zglobie zdrângă, îţi salutăm venirea cântând de bucurie!..."... - noroc că sunt elastică jos,... simţi şi dumneata, nu-i aşa?... Vino, deci, se poate mai profund, chiar dacă am un fund săltat - nu-i bărbat să nu-mi remarce poponeţu'... şi câţi şi-ar dori să îl pleznească, de câteva ori, măcar! -, sunt destul de adâncă şi pot fi mai mult pătrunsă, Tică. Ce nume frumos ai! Da, am redobândit controlul asupra mea. Oh, da... Tică, urlu iară, s-a dus dracului controlul meu! Da, aşa! Pătrunde-mă mai adânc, *mon cher,*... nu lăsa nimic afară din lungimea mocănească, ar fi păcat.

Mai curajos, pacientul Constantin *ghe* Dumitrescu de la rezerva no. 16 se înfigea, nemilos, în sexul doamnei directoare administrative a spitalului; ca din întâmplare, oleacă dezechilibrat, se agăţă de sutienul fin, schiţând o încercare de îndepărtare a acestuia.

- În faţă, Tică..., îl informă *Merlin*, încurajând tentativa. Scoate-l, ca să-mi vezi şi ţâţele,... o să-mi păstrez doar *cache-sex*-ul pe mine, pentru sporirea *appeal*-ului. (Ţi-am spus că-mi place să rămână ceva pe trupul meu.) Mozoleşte-mi sânii! ...Sutienul meu se deschide în faţă, domnule, ce naiba! Este acolo o mică închizătoare pe care...

- Doamnă directoare administrativă, iertaţi-mă,... se scuza Tică, încurcat de piesa de lenjerie. ...dar chiar cu încuietoarea mică, de care vorbiţi, mă chinui acuma! Nu ştiu ce are,... nu reuşesc să...

- Mai încearcă! Oh, dar nepriceput mai eşti! Ce, *mon cher*, n-ai mai întâlnit aşa ceva?...

„Nu-mi amintesc să le fi văzut pe Gica ori Niţa, gagicile tinereţii mele, având sutiene de-astea în dulapul lor... Păi, Niţa de la Botoşani, sărmana, purta chiloţii *tetra* pe care scria ‹luni› şi sâmbăta seara!... Gica nu purta deloc."

- Rupe-l, dom'le, sfâşie-l dracului cu dinţii, fă praştie din el, n-are importanţă câte parale m-a costat (deşi preţul este invers proporţional cu dimensiunile!), dacă nu se desface! Da, da, vezi că te-ai descurcat,... doar eşti băiat mare. Aruncă-l, de ce-ai rămas cu el în mână?...

Bine direcţionat, Tică reuşise să deschidă bucăţica de material fin, eliberând doi sâni de dimensiuni sub ceea ce am numi *potrivite*, dar teribil de ascuţiţi, ca nişte pere pădureţe, cu sfârcuri roşii, la fel de ascuţite. Mărunţel fiind, ajunse cu gura între ei („Trebuie să am grijă să nu mă-nţep!") exact în momentul în care penisul pătrunse cu toată lungimea în sexul doamnei directoare.

- Tică! urlă aceasta, străpunsă de falusul mocănesc, strângându-şi fioroasă partenerul. Ah, m-a durut ce mi-ai făcut, dulău de stână ce eşti,... dar şi eu prea m-am lăudat cu cât de atotcuprinzătoare sunt! O chestie ca

asta, însă, nu poţi s-o cuprinzi pe de-a întregul, oricât ţi-ai dori-o şi oricât de elastic ţi-ar fi sexul. M-a durut, zăvodule, dar mi-a şi plăcut, e drept. Mi-a fost teamă să nu mă perforezi cu sfredelul, vierule, şi să ieşi pe partea ailaltă, printre fese. Dar, a fost bine, *mon cher*.

Se cutremură din nou de excitare, privind peticele de păr creţ ce se frecau, în semn de salut, precum doi musulmani, dar libere de prejudecăţi religioase; ineluşele zdrăngăneau bucuroase şi ele. Pacientul se retrase, scoţându-şi penisul printre pieliţa roz care nu voia să se desprindă de el, însoţindu-l ca manşonul unei bătrâne doamne; membrul nu apucă să iasă complet, când Tică îl repezi iar în sexul căscat, încercând să apuce cu gura sfârcurile ascuţite ce îi jucau, ca nebunele, în faţa ochilor. Masa se zgâlţâi puternic, fax-ul prăvălindu-se pe podea. Tică se sperie de zgomotul produs de aparatul care se făcuse bucăţi-bucăţele; rămase, totuşi, cu penisul introdus în interiorul fierbinte.

- Lasă fax-ul, Tică. Lasă-l, nu-i nicio pagubă, o să-l dau la casare la primul inventar - îl vezi cât de casat este, deja, nu este cazul să întrunim comisia de casare a instituţiei! - şi voi achiziţiona altul, mai performant, doar are bugetul de stat parale de cheltuit pe toate prostiile. Singura comunicare care mă interesează acum, însă, este între noi doi... şi, după cum se vede, legătura este bine făcută, *mon cher*; îl simt înfipt *comme il faut*, falusul tău!... Să sperăm că n-o să mă perforeze şi n-o să ajung la ginecolog pentru reparaţii capitale. Haide, lasă aparatul şi ocupă-te de mine! Oh, dacă ai fi mai puternic, m-ai ridica şi m-ai plimba înfiptă în..., prin încăpere; sau pe culoarele spitalului...

Întărâtat de trupul ce vibra de dorinţă, de imboldurile verbale şi de anii de tristă abstinenţă ce îi purta în spinare (întocmai ca pe un rucsac burduşit cu lucruri inutile), dar şi de testosteronul pompat de *ouăle de curcă*, Tică se năpusti asupra femeii cu toată forţa, răsturnând-o pe biroul mare. Se cocoţă pe mobilă, sprijinindu-se în genunchii slăbănogi şi măturând, cu o singură mişcare, ce mai rămăsese pe masă (văzuse figura pe canalul rezervat adulţilor, i s-a părut virilă şi acum a pus-o în practică!). Picioarele lungi ale funcţionarei se încrucişară după mijlocul subţire, iar tocurile-cui se agăţară unul de celălalt, precum o siguranţă suplimentară.

- Te-am prins, n-ai şansă de scăpare; la treabă, *mon cher*, să finalizăm testul!

- Poftiţi, atunci, doamnă directoare! răcni Tică din rărunchi, cutremurând pereţii cu vocea lui, aspru de bărbătească, şi repezindu-şi din nou, fără milă, berbecele în sexul flămând. Dacă asta vreţi, poftiţi... Asta aveţi!

Dar, după atâta vânzoleală bezmetică,... bag-o, scoate-o!, bag-o, scoate-o!, bag-o, scoate-o!, *cache-sex*-ul îşi reocupase poziţia iniţială, acoperind fanta inflamată a vulvei; prins în vâltoare, Tică nu remarcase schimbarea petrecută şi membrul puternic, înainte de a pătrunde din nou în sex, se împiedică în materialul fin; îl perforă imediat, făcându-l ferfeniţă, mini-chiloţeii arătând acum ca un himen după o splendidă deflorare („Cling, cling, cling!” salutară inelele bucuroase, păcălite, de fapt, de falsul eveniment).

- Faci totul praf, nimic nu-ţi rezistă, animalule! Pentru o clipă, am avut un *flash-back* cu dezvirginarea mea. Ştii, mi-ar fi plăcut, totuşi, să fi fost şi astăzi neatinsă şi dumneata, *mon cher*, cu falusul de poveste, să... Ei, dar ai făcut ce-ai făcut şi m-ai lăsat fără chiloţi, berbecule!

Din dorinţa de a nu rămâne mai prejos, doamna directoare îşi repezi şi ea bazinul, cu un zvâcnet puternic, în întâmpinarea membrului; urlă de durere, dar şi de mulţumire, ca posedată de cei mai răi demoni! Un bufnet confirmă contactul trupurilor; clopoţitul nu se mai auzi, căci inelele fuseseră strâns prinse în forfoteală. Sprijinit în genunchi şi coate de lemnul tare al mesei, Tică morfolea sânii ascuţiţii şi sfârcurile fierbinţi...

- Aşa, suge-mi sânii; suge-mi-i ca şi când ai fi un bebeluş aciuat la pieptul meu; dacă tot nu am avut copii până acuma... (Cred că aş fi o mămică bună,... o să ne mai gândim, poate facem un bebe, ca să-mi rămână un suvenir de la dumneata. Mai am acasă un cocker auriu şi nebunatic,... Felippe, primit cadou de la unul dintre viceguvernatorii Băncii Naţionale, un papagal vorbitor, gură bogată,... Adolf, un dar de la ministrul Apărării, o tarantulă puturoasă, păstrată într-un borcan de sticlă,... Cruela, o amintire de la preşedintele Consiliului Judeţean Teleorman,... trei peştişori roşii, de la..., da, vreau şi un bebeluş de la dumneata, pentru colţul meu viu. Paraschiv ori Minodor, cu drag l-aş boteza în credinţa străbună, un nume neaoş, românesc,... uite ce bine îmi funcţionează instinctele!)

Tică iuţise mişcarea penisului; testiculele grele se zbenguiau ca nebunele, lovind când masa... boc, boc!..., boc, boc,... când fesele strivite ale partenerei... puf, puf!..., puf, puf!... şi încercând să se elibereze din învelişul de piele groasă; inelele ţineau isonul, zdrăngănind ritmic! Aţâţată la culme, femeia se chinuia ca să apuce bilele de carne, zbierând nestăpânită.

În urma zbânţuielii, biroul cedă, încheieturile desfăcându-se deodată, ca vorbite, şi cei doi se aflară imediat pe podea. Cu fesa stângă adânc tăiată de plasticul fax-ului distrus, doamna directoare ţipă isteric din nou... „Oaaaaaaaaah!”, în timp ce descărcarea dintre picioare o luase furtunos la vale. Plăcut chinuită de durerea înfiorătoare, femeia îl întoarse pe Tică, ţintuindu-l pe podea, printre dosare, pixuri, agrafe, radiere, ace, creioane, pioneze, capsatoare etc. Aflată deasupra bărbatului acum, începu o serie de mişcări scurte, dar iuţi, de ieşire şi intrare în falusul puternic, stimulându-şi orgasmul.

- Ce spui cum alunecă din mine *numărul 2*, fratele bun al neaşteptatului *număr 1*, de mai adineaori?... se interesă doamna directoare de acuitatea simţurilor lui Tică. Ce zici cât de năvalnic coboară?... M-a excitat şi tăietura din fesă, *mon cher,*...

- Dar ce nu vă excită pe dumneavoastră...

- ...durerea ascuţită, mirosul de sânge amestecat cu izurile sexurilor doritoare şi ale articolelor de birotică aflate-n jur. Va trebui cusută carnea fesei, cu siguranţă, atât de adâncă-i rana, după cum o simt. O să refuz anestezia,... voi obţine un orgasm în timpul intervenţiei, pe masa de operaţie, în mâinile chirurgului! Morfoleşte-mi sfârcurile şi suge-mi-le; voi încerca, astfel, divina senzaţie a alăptatului. N-ar fi rău să fii alături de

mine în sala de operaţie, ca să mă ţii strâns de mână, în timp ce eu te-aş putea ţine, la fel de strâns, de..., cu teamă, parcă, să nu-mi scape minunea de falus. Oh, domnule Tică,... Tică, de fapt, aşa voiam să-ţi zic..., sunt convinsă că simţi, *mon cher*, ce se petrece, din nou, în sexul meu,... şi dacă nu simţi, auzi,... mi-am dat iar drumul, fericita de mine!

Convulsii cumplite, amintind de o criză de epilepsie, scuturau trupul, antrenând partenerul în mişcarea sacadată; zurgălăii fixaţi pe clitoris se manifestau solidar, păstrând ritmul îngrozitor! Un muget prelung... „Muuuuuaaaauuuuuu!!!...”, de vită chinuită de înţepăturile ţânţarilor seara, în balta din marginea Prutului, urmat de chiţăituri scurte şi dese, de şobolan prins în cursă, confirmau descărcarea femeii.

- Alt orgaaaaaaasmmm,...

(...şi iar dementul de Ilie *Duobre*, aflat la microfonul „Radiodifuziunii Române”. Dom’le, dar pe tăntălăul ăsta nu-l mai scoate nimeni la pensie?!...)

- ...da,... între picioarele mele! Un orgasm, ca la carte, cu golire completă. Vai, dar ce se întâmplă cu mine?!...

- Nu mare lucru; doar v-o trageţi sănătos, doamna directoare administrativă!

- ...Îmi place cum mă posezi,... brrrr! M-au avut, *mon cher*, indivizi din *high-life*-ul românesc, V.I.P.-uri, nu glumă,... uite c-am ajuns şi la confidenţe! (Cred, Tică dragă, că dacă mă mai chinui un pic - a spune că mă chinui e un *façon à dire*, dacă-mi înţelegi vorba franţuzească -...

- N-o-nţeleg! Eu, cu cartea,... stau cam prost.

- Las-o baltă. ...vine şi al treilea orgasm, strâns legat de ăsta care, parcă, nu s-a terminat; poate, juisezi şi dumneata, în acelaşi timp cu mine.) Da. Şi cum spuneam, *mon cher*, în această criză de sinceritate, provocată de un moment *inoubliable*,...

- Iar nu-nţeleg *inubliableul* ăsta!...

- Nu-i nimic. ...am fost amanta unor secretari de stat şi miniştri, a unui primar de sector,... nu-ţi spun care, rămâne să ghiceşti, dar pe Piedone exclude-l din variante,...

- Vanghelie cu *vanghelioanele* să fie norocosul?!...

- Ptiu, drace, mă crezi perversă?... ...a unor parlamentari din toate taberele eşichierului politic, ce-mi pasă mie de-i stânga, centrul ori dreapta, eu, una, n-am *culoare* dacă persoanele sunt la putere şi se bucură de banul public ca într-o republică bananieră (bănuţi de care am profitat şi eu, alături de amanţii mei, în diverse feluri,... de-aia-i ban public, nu?),... am fost iubita unor oameni de afaceri importanţi, care apar la televizor sau pe prima pagină a ziarelor, pozând în persoane integre, în minunaţi capi de familie,... nişte *mafiosi* ordinari, de fapt. M-au avut actori, generali, sculptori,... - chiar şi un director al F.P.S.-ului a fost amantul meu -, ...medici de renume, cu clientelă grea, cu dare de mână, contabili cu conturi grase în bănci străine şi pictori consacraţi... pentru care am şi pozat,...

- Ca pâinea caldă s-au vândut tablourile!

- ...unul dintre capii Mitropoliei,...

- Tot un biet om este şi Preasfinţitul!

- ...prin a cărui generozitate super-creştină deţin în prezent o minunată şi scumpă colecţie de obiecte de cult, liderul sindical al minerilor din Valea Jiului (el mi-a cumpărat vila din Sinaia, cu bani din cotizaţiile ortacilor cu plămânii ciuruiţi de silicoză,... „un fleac, doar...” după cum se referea, cândva, maestrul Sergiu Nicolaescu la ciuruiala asta. Te voi invita, într-un week-end, pe Valea Prahovei,... facem o orgie acolo!),... *negraciul* chipeş de la „Prima TV”, *Ciucalată* îi ziceam, gustându-i *batonul* dintre picioare,... Irinel Columbeanul, de am avut o păruială pentru el, în plină stradă, cu Romanitza,... directorul de la Vama Portului Constanţa... - îţi dai seama?... Şmenurile zonei de coastă se fac numai prin intermediul omului ăsta; îi are pe *băieţii deştepţi* în mână şi îi joacă cum vrea el, ca pe marionete, cât sunt ei de deştepţi! -, ...era să uit de doi şefi ai unor servicii secrete, oameni de ispravă,... unul cu dublă cetăţenie, pentru siguranţă,...

- A doua fiind care?...

- Nu te interesează. ...pe care naţia contează ca să doarmă liniştită şi îi plăteşte, ca atare, din bugetul prăpădit al statului, bărbaţi de nădejde, deci, şi care, după primul pahar, habar nu mai au de noţiunea de secret de stat şi trăncănesc ca ţaţele pe şanţ ori Monika Ţăţoiu la talk-show-uri; aşa am aflat cine se află în slujba Mossad-ului, cine este pe statele de plată ale C.I.A.-ului ori cine face drepţi la Ambasada Federaţiei Ruse. Te-ar interesa, *mon cher*?...

- Nu, nu! se speria Tică de informaţiile periculoase, oprindu-se din *pistonare*. Vai de mine!... Mossad-ul,... C.I.A-ul,... Federaţia...?!... Mulţumesc frumos, dar mai bine nu,... nu mă bag în de-astea! Oricum, mie, angajat la „Rosal”-ul domnului Vrigoană şi al domnişoarei Ariadna Pahmuţeanca, datele nu-mi folosesc la nimic. Sărac şi curat, bine zice poporul nostru, trecut prin atâtea!

- Informaţia înseamnă putere, nu e rău s-o deţii; şi, cu asemenea dotare în pantaloni, vei aplica informaţia, adică, nu vei mai rămâne multă vreme la *salubritatea* clanului Vrigoană. ...Mă rog, cum vrei, treaba dumitale; pe sprijinul meu vei conta oricând; am relaţii, te pot împinge în sus cu ele.

- Eu, în schimb, nu prea am carte,... doar bacalaureatul obţinut la un liceu agricol...

- Dă-o dracului de carte, nu fi tâmpit, cui îi trebuie astăzi carte?... Un dobitoc a ajuns ministru la *Interne*, o tăntăloaică, bună de gură..., directoare la Loteria Statului,... un nătărău mititel, dar gomos, fandosit şi zgomotos,...

- Aşa sunt mititeii!

- ...care *edita* nu ştiu câte cuvinte per minut,... prim ministru, iar *paraşuta*... Câte exemple vrei să-ţi mai dau?... Ai o sculă care face cât cinci facultăţi la cursurile de zi absolvite, omule!

- Ei, am mai auzit şi de masterate, doctorate...

- Scula dumitale le bate pe toate. Şi, la urma urmei, procurăm noi o diplomă, ca să ai şi carte! Ce, asta-i o problemă?... „Cantemir”, „Spiru Haret” şi „Hyperion” să trăiască, abia aşteaptă să înhaţe banii! ...M-a avut chiar unul dintre procurorii Republicii (nici n-ai idee, *mon cher*, câte secrete importante mi-a dezvăluit între două orgasme!), faimosul Cile Sămănaru, înainte de a intra la *mititică* (o făceam în grajduri, printre

armăsarii focoşi, în faţa nasului având numai zdrângi cabaline! Ştii ce era nostim la individul ăsta?... Purta desuuri feminine, dom'le,...

- Cile?!...

- Cile. ...numai portjartiere avea o jumătate de duzină în garderobul secret! Iar măicuţa lui, blond la păr vopsită, ne supraveghea atent, sprijinită în baston, când ne-mperecheam printre animale. Am vrut, după aia, să-l încerc şi pe Puţu, prâslea, că se tot miorlăia pe lângă mine: „Poftesc şi eu, tanti *Merlin...*” - ştiu că aşa sunt poreclită! - „...măcar o dată, să văz cum e cu dumneata!”, dar Poliţia Română a fost mai promptă ca mine şi l-a arestat),... preşedintele unui fond de investiţii pe care, cu ajutorul meu (normal!), l-a falimentat într-un mod magistral (cu ocazia asta mi-am cumpărat „Jaguar”-ul pentru care sunt atât de pizmuită... şi alte chestii despre care, mă rog, n-are rost să discutăm acuma!),... tot felul de şmecheri ai zilei, aleşi pe sprânceană, unul şi unul.

- Sunt bucuros, doamna directoare administrativă, că, pentru prima oară în vieţişoara mea, eu, Constantin *ghe* Dumitrescu, funcţionar inferior pe ştatele „Rosal”-ului, mă aflu pe aceeaşi listă cu oameni atât de grei...

- Este normal, moştenirea pe care o deţii între picioare îţi asigură acum un alt statut; să nu te miri dacă Pahmuţeanca îi trage un şut handicapatului şi se dă la dumneata, curând!... Hai să-ţi mai zic una, la repezeală: dacă n-aş fi vrut să declanşez un scandal public, cu iz politic, deşi un scandal în plus nu ştiu dacă mai înseamnă ceva în balamucul naţional, te asigur că aş fi fost în stare să-l scap, în doi timpi şi trei mişcări, chiar şi pe... *Ştii-dumneata-cine*,...

Şi gura-bogată a *Merlinei* se închise, a taină, pentru câteva clipe, căci pereţii au urechi, mai multe şi mai ascuţite decât înainte de '89 (electronica a făcut progrese!), în timp ce sprâncenele frumos desenate se ridicară, indicând un personaj situat pe culmile politichiei.

- ...adică, pe ăsta, cu care semeni aşa de bine, de intru în sperieţi când te privesc,... să-l scap, da, de fufa venită din satul celebru pentru cârnaţii condimentaţi. Te-ai prins despre cine e vorba?...

Tică dădu din cap, ducând speriat degetul la buze.

- Sssst! M-am prins, sigur, dar să nu mai vorbim despre..., doamna directoare administrativă. Cine şi-o trage cu cine nu este treaba noastră.

- Este, nu este, eu o spun nu ca să mă laud, ci ca o dovadă de sinceritate, faţă de dumneata. ...Da, *mon cher*, ţi-am prezentat, la iuţeală, o dare de seamă a inventarului meu colorat - amanţii doamnei Chatterley, despre care nu ştiu dacă ai auzit vorbindu-se, erau nişte copilaşi nevinovaţi, mai potriviţi, poate, să cânte într-un cor bisericesc! Însă, recunosc cinstit, cu mâna pe inimă, cum m-au satisfăcut aici, în seara asta, testiculele şi falusul ciobanului... - oh, iartă-mă, ale dumitale sunt podoabele,... dumneata, *mon cher*, eşti proprietarul lor! - ...nu a reuşit nimeni s-o facă. Mă refer la latura sexuală, căci satisfacţii materiale am avut destule, după cum ţi-am mărturisit.

Ce chestii ciudate se întâmplă!... Oierul, mort de-a binelea şi dat uitării de-ai lui... - morţii cu morţii,... -, putrezeşte în pământul unui cimitir, cu carnea stârvului ronţăită de viermii voraci,... în timp ce fuduliile lui, din aceeaşi carne făcute, aflate la mare distanţă, în Capitala ţării, între

picioarele altcuiva şi în cea mai bună formă, se bucură de viaţă - ...viii cu viii!

- Da, a fost încă o descărcare minunată în trupul şi în sufletul meu. Cred că mi se vede mulţumirea pe chip, nu-i aşa?... Eşti mare, într-adevăr; hm, hm,... după partida asta de amor, ar trebui să-ţi zic chiar Marele Tică!

- Să-mi ziceţi Marele Tică?!!!... Mie, Constantin *ghe* Dumitrescu de la „Rosal”-ul domnului Vrigonă?!... Eu, Marele Tică?!... Săru’ mâna pentru apreciere...

- Dar, la fel de mare este şi profesorul, căci el ţi-a proţăpit impecabil, după cum se simte, *sculele* între picioare.

- Da, desigur,... sunt bine proţăpite.

- Îl voi felicita mâine, când voi recunoaşte spăşită, afişând o falsă vinovăţie, cele întâmplate între noi doi,... că i te-am suflat Gianinei *Cuuurdeofeeer*,... la desfăşurarea testului mă refer. Acum, Mare Tică, vreau să mă întorc cu spatele, să schimbăm poziţia, pentru variaţie. Ieşi din mine...

- Să-mi extrag *scula*, doamnă directoare?... voia Tică să se asigure că nu va greşi următoarea mişcare, iritându-şi inutil partenera.

- Deşi mi-e al dracului de neplăcut să pierdem contactul intim, chiar şi pentru câteva clipe,... da, extrage-o! (Şi-apoi, bag-o repede la loc,... *pe la spate*, desigur.)

Zis şi făcut! Într-o fracţiune de secundă, *Merlin* era întoarsă către podea, sprijinindu-se în coate şi genunchi, ca un luptător de *greco-romane*, arcuindu-şi talia, dar şi cabrându-şi posteriorul superb; adânciturile de deasupra feselor, către mijloc, sporeau senzualitatea poziţiei; sexul roz, mititel, mustind şi zdrăngănind voios, se arăta printre carnea pulpelor, înconjurat de fire de păr creţ; cercul anusului, trasat precis, ca de compasul unui geometru, apăruse şi el, colorat într-un roz închis, sidefiu, umed şi dilatat, ca o invitaţie mută pentru acţiuni neortodoxe.

- Poftim. Ce zici, Tică, de poziţie?... Cum îţi place?...

- Da, sigur, staţi foarte frumos aşa,... aveţi un corp minunat! Arătaţi... - cum să zic, oare? - ... arătaţi..., arătaţi ca o statuie... greacă. Sunt zăpăcit, îmi găsesc greu vorbele; şi, oricum, eu nu sunt un guraliv... şi nici cult. Am isprăvit liceul cu dificultate, la cursurile serale şi fără frecvenţă, iar bacalaureatul l-am luat după mai multe încercări,... achitând o şpagă, bineînţeles.

- Fleacuri! Nu te jena, nu eşti singurul,... şpaga şi copiatul să trăiască! Din fericire, profesorii sunt şpăgari modeşti, pretenţiile lor au fost totdeauna reduse.

- Da, nu m-a costat mare lucru: o pereche de curcani frumoşi,... de curte, bineînţeles, cam 12 kile bucata,...

- 12?!... Frumoşi, frumoşi.

- ...i-a avut mama-n bătătură... „Ia-i, maică, d-acilea şi fă-ţi treaba!”,...

- Săraca mama... Mama, tot mamă!

- ...o damigeană cu molan, alta cu ţuică,... cam slăbuţă, e drept, producţie de-a noastră, autohtonă,... chestii ecologice, a fost prima condiţie impusă, ...şi trei milioane vechi.

- Hm, doar trei milioane, zici?!... Ieftin, ieftin.

- Altă valoare aveau, însă, banii pe-atuncea.

- Sigur.

- A meritat cheltuiala, am şi eu o patalama în buzunar. ...Vă vine impecabil poziţia,... dacă-mi permiteţi; fesele sunt ţuguiate, carnea tare stă bine pusă pe ele, chiar că aveţi un fund frumos! admira Tică, respectuos. Singurul lucru care îmi trece prin devlă, când mă uit la el, este să-l pocnesc, doamnă directoare administrativă! Iertaţi-mă, dar ăsta-i adevărul adevărat.

- Nu-i aşa?... Felicitări pentru sinceritate. Pocneşte-l, *mon cher*, atunci,... fă-o, nu te reţine! Hai, nu fi timid, lasă-ţi palma grea, de bărbat adevărat, să-mi cârpească fundul! Ţi-am mai spus, mulţi ar vrea s-o facă. (Şi mulţi o fac. N-ai idee câte palme încasez pe stradă... Am remarcat domni cu pretenţii de seriozitate care îmi ard o *leapşă* într-o sală de şedinţe, în mijlocul mall-ului, la slujba de duminică dimineaţa, în biserică, printr-un hipermarket sau în foaierul Operei, sperând să nu fie remarcaţi de cunoştinţe!... Atâta au intrat în cotidian palmele ce ajung pe fundul meu, încât nu mă mai deranjează.) Hai, altoieşte-mă!

- Sigur, aş face-o, doamnă directoare administrativă, ca toţi derbedeii de care vorbeaţi, dar îmi este teamă să nu vă doară, căci rana este deschisă,... curge, încă, sânge. Simţiţi, nu?... Chiar vreţi să vă cârpesc obrăznicătura de popou?...

- Bineînţeles; ce, ai impresia că mă joc cu chestiile astea?... Sunt o persoană serioasă, speram că ţi-ai dat seama până acum; hai, cârpeşte-mi curul odată! îşi sălta doamna directoare, în draci, derierul pe sub nasul lui Tică, pentru a-l zgândări şi mai tare. Nu-ţi face probleme cu rana, ţi-am spus că durerea mă excită. Mi-ar mai plăcea să-mi torni niţică şampanie în scobiturile de deasupra feselor şi să o lipăi de-acolo; ce zici?... Tot aşa cum mi-aş dori să-mi torni *tărie* pe rană, ca să mă usture şi să-mi sară ochii din cap! Îţi par niţel mazochistă?... Nu cred, mă încadrez între limitele normalului. Da, pocneşte-mă peste fund, Mare Tică, întocmai ca un derbedeu autentic sau ca un bunicuţ aflat cu nepoţica, la plimbare, prin parc. Te rog eu frumos, fă-o,... mă excită de mor!

Convins dintr-o dată (nu-i frumos să te laşi rugat, mai ales de o femeie!), Marele Tică îşi luă avânt şi plezni zdravăn, repetat şi cu plăcere crescândă, fesele bombate, când pe stânga, când pe dreapta,... pleosc-pleosc!, pleosc-pleosc!,... spre satisfacţia doamnei directoare; cling-cling!, cling-cling!... făceau ineluşele clitorisului în ritmul palmelor aplicate.

- Aşa, aşa,... e bine,... bravo, îmi place! Trage-mi-o, tăticule, căci o merit, sunt o fetiţă rea, neascultătoare şi obraznică, mereu cu gândul la prostioare de tot felul..., îşi subţiase femeia vocea, alintându-se precum o copiliţă. ...şi nu-mi vine să mă astâmpăr deloc. O fetiţă, da, căreia îi trebuie aplicată o corecţie serioasă,... cafteşte-mă, tati scump, nu sta!

- Nu stau, nu stau,... poftim, ţine, obrăznicătură! intrase Tică în joc, comportându-se ca un tătic sever, care-şi dorea ca singurul copil să ajungă ceva în viaţă; îşi *altoia*, deci, *fetiţa* peste fesele ţepene, bazându-se pe principiul străbun: „Eu şi cu mă-ta din dragoste te-am făcut, puiul meu iubit,... eu cu mâna mea, acum şi aicea, te achit!”

- ...Ştii că, în clasa a patra, după ce am aflat la ora de citire de grăsanul domn Vucea şi de aventurile lui, visam că eram posedată pe catedră sau pe pupitrele din clasă de venerabilul dascăl?... revenise doamna directoare la vocea obişnuită.

- Asta visai, putoare mică, în loc ca gândurile tale să fie la învăţătură?... se enerva şi mai tare Tică, rămas în pielea tăticului nefericit. Poftim, atuncea,...

Pleosc, pleosc,... pleosc, pleosc! Cling, cling,... cling, cling!

- ...ţine, ca să mai visezi şi altădată asemenea trăznăi năbădăioase!

- Au, tati,... mă doare!... Nu, nu te opri, Tică, mor de durere, dar şi de plăcere! Mulţumesc, tăticul meu drag. ...Tortura din coşmar era puţa prea scurtă a dascălului care, împiedicată de burdihan, reuşea cu greu şi doar cu moţul subţirel să-mi pătrundă sexul; îţi dai seama că mă perpeleam, la foc mărunt, întreaga noapte, agitându-mi *în gol* bazinul?... Pe colegul de bancă de la vremea aceea, *Îngeraş* Ioanide, un blonduţ cu burtică (ca domnul Vucea), sânişori, şolduri şi poponeţ de domnişorică... - sindrom adipozo-genital am aflat, mai târziu, că se numeşte starea asta! -, cu pielea rozulie şi ochişorii albaştri,... de îngeraş, desigur, de-aicea şi porecla idioată, doream să-l conving să-mi lingă vulva dezvoltată,... pubertatea, bat-o vina!, şi aproape că am reuşit, dar tâmpitul de *Îngeraş*, gură-bogată, i-a povestit peltic maică-sii despre planurile noastre,... ale mele, de fapt, cerându-i cuminte învoirea de a mă linge precum o îngheţată (...zicea el); a ieşit un scandal teribil, îţi închipui,... părinţii părţilor au fost chemaţi de urgenţă: „Să nu îndrăzneşti, vicioaso, să vii mâine la şcoală fără tac-tu şi mă-ta!”, a răcnit apucata de directoare,... a avut loc o confruntare la secretariat, adică o simulare a celor dorite de mine a se petrece împreună cu colegul durduliu, au fost prezenţi un inspector şcolar, presa, dar şi un psiholog şi mi s-a efectuat, ulterior, un control ginecologic pentru a se demonstra integritatea himenului!... Ce spui de toate astea?...

- Chiar aşa ai vrut să faci, curvă mică şi al dracului de pătimaşă, împreună cu colegul tău, de bancă?... răcni *tăticul*, scos din minţi de poftele ciudate ale progeniturii.

- Oh, ce frumos mi-ai zis, tati scump,... curvă! se bucura *Merlin*, pentru că Tică îşi juca atât de serios rolul de părinte disperat. Vorbele tale, delicate, îmi apropie un nou orgasm. Arde-mă,... arde-mă serios, o merit! Mă excit tot mai tare, *mon cher*, la gândul curat că eşti chiar tăticul meu, de-a adevăratelea, şi acum suntem în mijlocul unui incest. Mi-ar fi plăcut teribil un incest autentic, nu imaginar,... păcat că tăicuţul meu s-a prăpădit aşa de repede!

- Dar mi-aţi zis ceva şi despre aventura cu unchiul, care v-a găurit pentru întâia oară himenul...

- Aia n-a fost incest. Fii serios, unchiul era fratele mamei, rudă de-al doilea; deci, nu se pune.

- Hm,... eu ştiu ce să zic?...

- Nu, dom’le, nu se pune; nu a fost incest, a fost un fleac. ...Iar când se apropia Crăciunul, îl aşteptam pe Moşul cu nerăbdare, ca orice copil, dar nu pentru sacul burduşit cu daruri plicticoase, cum îşi doreau fetiţele şi băieţeii cuminţei, ci la gândul zgândăricios că aş putea fi violată în toiul

nopţii Crăciunului, chiar de de bărbosul şi burtosul ăsta, în sania de Rudolf tractată. Mi se părea că Moşul *aduce*, oarecum, cu învăţătorul Vucea...

- Ei, nu, că mă bagi în boale, copil afurisit! reintră Tică în rol, disperat de comportamentul deviant al progeniturii. Îmi vine să te strâng de gât, detracato, când îţi aud dorinţele anormale!...

- Chiar vrei să mă sugrumi, tati,... se entuziasma *fetiţa*, cu ochişorii aprinşi ca doi cărbuni de atâta fericire. ...sau o spui că să mă încerci, să vezi până unde merg năstruşniciile mele?... Aşa ceva n-am mai probat; o să mai vedem, cu altă ocazie. (Păcat că n-ai o curea lată, de pantaloni, ca un tătic autentic... sau ca Moş Crăciun, ca să-mi *măsori* fără milă, de câteva ori, posteriorul, pentru obrăzniciile spuse. Mi-ar place să simt catarama pe carnea feselor! Ei, zău, dar cum să ai curea la pijama?!...) Aşa, cârpeşte-mă,... învineţeşte-mă,... mor de satisfacţie. Au! Aoleu! M-am înţepat într-o pioneză. ...Hai, intră din nou în mine şi plezneşte-ţi, tăticule drag, fetiţa neruşinată peste fese, că simt cât de mult îţi place şi dumitale s-o faci! Oh, ce mi-aş fi dorit un incest adevărat!...

- Poftim, na, ţine, atunci, putoarea mică a tatei!

Tică îşi înhăţase partenera de şolduri, strângându-le zdravăn carnea. Împinse mădularul mocănesc în sexul iritat de chin, împreună cu o cantitate de aer; o pleznitură salută penetrarea completă. După semnalul primit, îşi retrase pistonul lubrefiat de secreţia consistentă, mai colectă o cantitate de aer din atmosfera învecinată şi o împinse iar, cu forţă, în măruntaiele fierbinţi, până când o nouă pleznitură anunţă sfârşitul cursei... şi tot aşa... („Cling, cling, cling!... Cling, cling, cling!...”)

- E foarte bine, tehnica zgomotoasă m-a scos totdeauna din minţi,... dă-i înainte, *mon cher*! Şi, nu uita, mai scapă-i, tăticule drag, copiliţei tale pe care tocmai o posezi, câte-o palmă peste fese, din când în când, măcar,... fundul meu chiar cere palme!

- Cere, cere, al dracu’ cur! Mie-mi ziceţi?...

- Iar dacă te tentează şi ai gust pentru aşa ceva poţi să-mi penetrezi şi anusul.

- Pardon, copila tatei?! Pardon?!!!...

- O mai fac şi-acolo, incestuosule. Doar de-aia ne-a dotat natura cu trei găuri,... ca să le folosim, fie pe rând, fie deodată, după gustul fiecăruia (dar şi după numărul partenerilor de alături!). Monotonia m-a deranjat totdeauna. Dar ai grijă, te rog, penetrarea anusului cu penisul dumitale nu-i o glumă până şi pentru o femeie ca mine. Dacă vrei s-o faci am o cremă, pentru lubrefiere, în poşetă; am venit pregătită pentru test. Ar fi alt punct, cred: *6. proba de sodomizare;...* din caietul de sarcini impus de profesor. Ce zici, vrei?... Te-ai înroşit ca o fată mare la auzul primului banc fără perdea; înseamnă că este o noutate, n-ai penetrat, încă, astfel de locuri!

- Da, aşa este, n-am penetrat..., cum ziceţi. Ştiţi, până acum,... în maniera populară: muierea răscrăcită, eu deasupra,... numai în... şi destul de rar. Sigur, s-au schimbat multe, lumea nu stă pe loc,... poate, de acum încolo...

- Eşti timid, mi-am dat seama de cum te-am cunoscut. Ooooh, nu te opri din acţiune! Da, da, aşa, dă-i înainte, *mon cher*. Sigur, sodomia este o chestie de gust şi *de gustibus...,* cum spuneau romanii, care nu se dădeau

în lături de la..., să nu discutăm. Deci, dacă în vine îţi curge sânge de roman adevărat şi nu de dac,... dovedeşte-mi-o şi aplică-mi o sodomizare sănătoasă! ...Mă rog, este opţiunea ta, eu, una, ţi-am pus anusul la dispoziţie. Oricum, putem încerca altădată experienţa, când ne vom cunoaşte mai bine. Ştii, am vrut, cândva, să fac amor cu profesorul,... nu că aş fi avut vreun interes meschin, gen Gianina *Cuuurdeofeeer*,... îl respect atât de mult, poate de-aia mi-ar fi plăcut s-o fac şi cu el, dar, când mi-am dat seama că gusturile lui... Ah, *mon cher*!*... Mon cher*, vine valul altui orgasm... - al câtelea o fi, oare, că le-am pierdut şirul?... Aaaah!... Te implor să nu te opreşti! Oooooh!... Şi te mai implor... - da, te implor, Mare Tică, aflat într-o minunată poziţie, la spate... -, plezneşte-mi fundul! Plezneşte-mi-l, *mon cher*, până îl învineţeşti! O fetiţă ca mine,...

Îşi subţiase din nou vocea, vorbind precum domnişorica vicioasă de adineaori.

- ...cu atâtea obiceiuri rele, cum ar fi incestul şi sodomia, merită din plin caftită!

Scăpat întreg din harababură, un telefon începu să ţârâie strident, blocându-i pe cei doi şi întrerupând noua descărcare aflată pe drum, către ieşire; enervată de intermezzo-ul neaşteptat, doamna directoare ridică imediat receptorul, într-un gest reflex.

- Alo?... ... Bună seara. Da, da, eu sunt, directoarea administrativă, doamna contabil-şef! ... Sigur, sunteţi bine informată, ca întotdeauna. Oh!... ... Dar, mult vă mai interesează persoana mea, se pare,... *(lipi receptorul de piept)* ...turnătoarea dracului! ... *(din nou, cu voce tare, în pâlnia receptorului)* Da, după cum se aude, cu el sunt aici. ... Cuuum?!... Se aud şi ineluşele clopoţind?... Hm, ştiţi că am ineluşe de aur,... un *piercing* izbutit, pe clitoris; păi, ce dracu nu ştiţi dumneavoastră despre mine, stimată doamnă contabil-şef?... ... Pacientul?... Se află la spatele meu - oooohhhh!!! - şi, normal, mă posedă în poziţia *pe la spate*, spre informarea completă a dumneavoastră, dacă doriţi să cunoaşteţi amănunte, doamna contabil-şef. ... Nu, doamna contabil-şef, nu sunt, încă, sodomizată, deşi m-am arătat interesată; facem sex tradiţional, pentru moment, în ortodoxa poziţie *pe la spate*,... zisă şi *capra*, în popor, acceptată de majoritatea conservatorilor. ... Da, da, pacientul Constantin *ghe* Dumitrescu de la rezerva no. 16 a trecut testul privind funcţionalitatea organelor transplantate, a lucrat minunat profesorul şi echipa lui, adevărate mâini de aur! Eu, una, am avut, deja, câteva orgasme bune,... că văd că trebuie să vă dau raportul,... şi, dacă mă lăsaţi în pace, mă voi descărca iară! Eram pe cale de a o face... oooh!..., dar telefonul dumneavoastră m-a blocat, chiar acum v-a venit să mă sunaţi! Vă daţi seama ce simt, bănuiesc că ştiţi ce-i aia un orgasm adevărat, ca femeie ar trebui să mă înţelegeţi. ... Da, aşa-i, sunteţi inoportună. ... Bine, am priceput, nu vă mai scuzaţi şi daţi-mi voie să continuu în timp ce vorbim, ca să nu se piardă timpul preţios. Hai, Tică, dă-i înainte, nu te lăsa,... adică, dă-mi *pe dinapoi*,... (*lipi receptorul între perele pădureţe ale sânilor, apoi îşi scărpină cu el unul dintre sfârcuri, râcâind pielea din jur*) ...că asta-i vorbă lungă, o ştiu eu, îmi mănâncă zilele de-atâta vreme, doar. Păi, dacă stăm după ea... *(din nou, în pâlnia receptorului)* Este divin, într-adevăr, individul!... În amintirea eroului lui Scott Fitzgerald,... aţi citit „Marele Gatsby”, bănuiesc... ... Aha, aţi văzut doar filmul; care dintre variante: cea cu virilul Robert Redford sau cealaltă, mai recentă, cu borcănatul de DiCaprio?... ... Aha. Deci, în aminitirea Marelui Gatsby i-am zis omului nostru Marele Tică! ... Nu, nu ştiu când termin, doamna contabil-şef, dar, poate, terminăm convorbirea, ca să-mi văd de treabă. ... Nu, n-am uitat că, în interesul ştiinţei, desigur, şi, conform ierarhiei din spital, dumneavoastră urmaţi la rând în îndeplinirea testului ştiinţific... - surpriză, Tică, dragă! -, dar mai vreau să verific, nu sunt pe deplin edificată,... ştiţi că sunt o persoană care îşi face datoria cum trebuie; de-aia sunt eu directoarea administrativă a spitalului şi nu Gianina *Cuuurdeofeeer*! ... Cuuum?... Vi se pare că am un accent special, franţuzesc, când pronunţ *Cuuurdeofeeer*?... Se poate, se poate. ... Mai am, prin urmare, nevoie de timp. Vai, dar mă posedă formidabil individul ăsta! ... Nu, nu vreau să vă perpelesc la foc mărunt cu declaraţiile mele, nu sunt sadică, cum ziceţi, a fost doar o constatare. Are, într-adevăr, un penis excepţional, doamna contabil-şef, care, în momentul ăsta, se află cu totul introdus în mine; a fost o altă constatare. ... Credeţi că sunt prea adâncă, dacă m-a pătruns complet?... Mă complexaţi. ... Vreţi să verificaţi dacă sunteţi la fel de adâncă?... ... Nu, nu am uitat că, după dumneavoastră, urmează doamna soră-şefă. Altă

surpriză, Tică! ... Este şi doamna soră-şefă alături, la fel de nerăbdătoare?... Bine, vă sun eu când sunt gata; sau trimit vorbă prin cineva. Nu, vă sun, rămâneţi lângă aparat, căci nu am pe cine să trimit, personalul se odihneşte la ora asta, nu mai este nimeni treaz. Oh, vai de măiculiţa mea, n-aş fi crezut vreodată,... după experienţele amoroase prin care am trecut... că... ... Sigur că termin în noaptea asta, drept cine mă luaţi?... Ce sunt eu, după părerea dumneavoastră, doamna contabil-şef,... o nimfomană?... ... Daaaa?... Ei, atunci, am să rămân toată noaptea aici, împreună cu Marele Tică, ca să dau o justificare părerii proaste pe care o aveţi despre mine. Uite, îl voi ruga să mă sodomizeze măcar o oră; unde am pus, oare, crema aia?... Ştiţi, doamna contabil-şef, la dimensiunile *podoabei* Marelui Tică, nu se pune problema unei penetrări anale fără lubrefiant. Vom bifa, astfel, şi testul de anduranţă din caietul de sarcini: *7. actul sexual având ca protagonist pe pacientul Constantin ghe Dumitrescu s-a desfăşurat în condiţii ideale, fără cel mai mic semn de slăbiciune, de-a lungul a ... ore*. (*Lipi iar receptorul între sâni.*) Hai, Tică, s-o băgăm în sperieţi, simulând o sodomizare! Deşi, zău dacă înţeleg eu de ce trebuie doar s-o simulăm... (*Vorbi tare, pe lângă receptor.*) Din păcate, Tică, dragă, nu găsesc lubrefiantul, dar o să folosim pachetul de unt din frigider. Îţi înfigi falusul în el,... este chiar „President”,... aşa cum a făcut-o Marlon Brando într-„Un tango la Paris”! Aţi văzut, cumva, şi filmul ăsta, doamna contabil-şef?... Este un film de artă, nu un *jeg* cu porcărele, aparţine cinematecii. ... Bine, bine, nu vă speriaţi aşa, vă scuz. Dacă vă purtaţi frumos, ca o persoană binecrescută, renunţ la sodomizare şi la copierea ideii lui Marlon Brando. Auzi, lasă untul, Tică, căci oricum este îngheţat, impropriu pentru lubrefiere. ... Ce spuneţi?... ... După cum îl văd, e tare ca bolovanul omul ăsta, face faţă în continuare, fiţi sigură. ... Cuuum?!!!... Nu v-ar deranja dacă, împreună,... dumneavoastră, doamna soră-şefă, eu şi pacientul...?! Nu ştiu ce să zic... O să mă gândesc, căci sunt o persoană normală şi îmi plac orgiile, dar, parcă, nu şi ideea de a-l împărţi cu altcineva pe nemaipomenitul domn Tică!... Mi-e teamă să nu exagerăm,... să nu forţăm,... a trecut puţin timp de la operaţie şi să nu stricăm totul cu poftele nesăbuite. De-aia n-am fost hotărâtă nici eu în privinţa penetrării anale. Este posibil ca mâine dimineaţă, conform programului profesorului, să-l testeze şi *Cuuurdeofeeer*; asta după ce l-am solicitat eu în fel şi chip,... mai puţin cel anal, desigur. De aceea, ar fi bine, cred, să reflectaţi dacă este potrivit să-l zbuciumaţi şi dumneavoastră, şi doamna soră-şefă, pe omul nostru, tot în noaptea asta. N-ar fi rău să amânaţi proba cu o zi, două,... trei, să-l mai lăsăm în convalescenţă,... să auzim şi părerea profesorului după această primă parte a testului efectuată de mine. ... Ei, zău, dar nu cred că este cazul ca, pentru propunerea pe care v-am făcut-o, ca o fiinţă raţională, să înjuraţi ca la uşa cortului!... Faceţi ce faceţi şi vă daţi în petic, doamna contabil-şef. ... Nu văd ce amestec are mama mea, grijania şi morţii ei... - Dumnezeu s-o ierte, şi pe ei la fel, fie-le ţărâna uşoară! - ...în problema asta, doamna contabil-şef, ar trebui să vă fie ruşine pentru limbajul de Ferentari folosit! Bine că nu vă văd, v-aţi săltat precis poalele-n cap, ca o minoritară ce sunteţi! Aveam alte pretenţii de la

dumneavoastră; parcă aţi fi Geanina *Cuuurdeofeeer*. ... Poftim, atuncea, nestimată doamnă contabil-şef!...

Şi, fără nicio grijă pentru bunurile pe care le avea în administrare, directoarea trânti receptorul de podea, plasticul lui spărgându-se în bucăţi, încheind, astfel, o discuţie ce părea să nu se mai sfârşească vreodată.

- Nu sunt indiferentă la soarta bunului obştesc, îi atrase ea atenţia partenerului, grijulie pentru propria-i imagine. ...dar mă scotea din sărite cucoana, cu trăncăneala prostească. Ştii că, în finalul discuţiei,... atunci când am propus, cu înţelepciune, să reprogramăm partea ei din test, ca să evităm o suprasolicitare a dumitale,... devenise agresivă, putoarea ordinară?... Să fi auzit ce era la gura ei!... Bine că nu mai avem telefon, *mon cher,*... mi-am închis din timp *mobilul*. Aşa, Tică, dă-i înainte. Da, aşa. Ooooh, Tică! Îţi simt mădularul strecurâdu-mi-se în cotloane, ca şi când ar vrea să-mi iasă prin esofag. Nu, nu încetini mişcarea, nu m-ar deranja dacă mi-ar ieşi prin esofag, ar fi o experienţă nouă. Dar,... oh, ce palme mi-ai tras, mi-ai învineţit poponeaţa!

- Păi, nu dumneavoastră mi-aţi zis,... mie, tăticului grijuliu,... să vă pedepsesc ca pe o copiliţă cu apucături rele, cu gândul până şi la a face sex cu domnul Vucea pe băncile clasei ori cu bietul Moş Crăciun în sanie... sau chiar cu renul Rudolf, în iesle ori de a fi linsă *pe jos*, de *Îngeraşul* Ioanide?...

- Aha, chestia cu Rudolf şi ieslea mi-a plăcut, dovedeşte că ai imaginaţie. Palmele altoite pe fundul meu,... sigur, sigur, ştiu, tăticule, este vorba de educaţie; ţi-ai pedepsit obrăznicătura ce-şi doreşte atâta sex! În plus, ai găsit o bucurie, ca majoritatea derbedeilor care mă cârpesc, în a-mi mângâia, astfel, fesele. Mâine va trebui să pun o pernă pe fotoliu, ca să pot lucra la birou, ca să-mi căştig pâinea cea de toate zilele. Mă-ntreb cum m-aş fi simţit dacă mă sodomizai...

- Păi, vedeţi....

- Bine, desigur. Aşa, dă-i înainte, Mare Tică,... dar pe dinapoi, să putem, în fine,... să ne descărcăm... oooohhhh.... liniştiţi. Şi pentru că veni vorba de dinapoi, mă gândesc, *mon cher*, dacă n-ar fi potrivit, totuşi, să mă sodomizezi, după asta,... nu mult, măcar o jumătate de oră... ori trei sferturi de ceas, ca să am satisfacţia că nu mi-a rămas nicio gaură nevizitată. Am văzut în caietul de teste şi *proba no. 6*, de folosire a organelor transplantate în scopul sodomizării partenerei... sau partenerului.

- Nu mai spuneţi, aţi văzut-o în caiet?!...

- Am văzut-o precis! Nu mi s-a părut, ai încredere în mine. Hm, ce zici, încerci?... Fii bărbat şi sodomizează-mă, *mon cher*! Nu poţi pleca la congresul din Canada,... la Vancouver, parcă?..., fără să bifăm şi verificarea *no. 6*.

- Eu ştiu ce să spun?... se codea Tică, neoprindu-se, totuşi, din activitate, dar fixând, cu privirea cam ciudată, orificiul anal al partenerei.

- Nu spui nimic, sodomizează-mă, pur şi simplu! nu se lăsa doamna directoare administrativă, participând, însă, cu aceeaşi râvnă la raportul sexual... normal, deocamdată. Dacă solicită participanţii la congres să vadă, *pe viu*, cum te descurci şi la proba asta şi n-ai să fi pregătit cum

trebuie?... „Ia să vedem cum se comportă realizarea din Balcani la testul de sodomizare!” vor cere precis, în gura mare, ofticoşii de participanţi.

- Poate mă fofilez şi scap de..., încerca Marele Tică, rămas în poziţia *pe la spate*, să găsească o portiţă de scăpare.

- Exclus; fofilarea ţine aici, în Balcani, acolo...

- Ei, a început să ţină şi-acolo; îmi povestea văru-meu, tăietor de lemne în Canada, că...

- Vezi-ţi, *mon cher*, de treabă; ăştia sunt în stare de orice când e vorba de sodomizare! Adu-ţi aminte de anii ’20, de afacerea insulinei şi de descoperitorul ei, românul Paulescu,... tot nişte *canadieni* pizmoşi şi-au băgat coada şi atunci, şparlindu-ne de sub nas Premiul Nobel pentru Medicină şi lăsându-ne cu buza umflată.

- Insulina?!... Paulescu?!... Nu sunt la curent; v-am spus că nu am multă carte *la bază*. Dar, de ce aţi folosit italicele pentru *canadieni*?... se arăta cârcotaş Tică, pistonând viguros în continuare.

- Ei, şi tu acuma... *Canadieni*, da. „Credem că acest test... *no. 6*, este absolut necesar pentru omologarea transplantului românesc în ‹Cartea Recordurilor›”, vor spune *congresmenii* de la Vancouver, încercând să ne pună beţe-n roate. „Să fie clar, dacă premiera românilor nu rezistă la sodomizare, nu omologăm nimic!” Ştii că America-i plină de poponari, urmaşii vajnicilor *cowboys* singuratici,... „*I’m a lonesome poor cowboy*...”,

Neoprindu-se din *contre* nici să-şi tragă răsuflarea, *Merlin* îngâna câteva frânturi din faimoasa melodie country.

- ...doar ei, preeria nesfârşită şi văcuţele dragi,... deci cereri vor fi destule, desigur. Nu spun că, printr-un refuz sau un eşec al probei *no.6*, te-ai face dumneata de râs, problema este că s-ar face de tot rahatul ştiinţa medicală românească în faţa poponarilor americani!

- Da, am auzit vorbindu-se de ei... Sunt o forţă!

- Aşa-i, sunt. Nu mai vorbesc cât ne facem de râs când apare *Băşică* al nostru pe la manifestările internaţionale vorbind engleza de şofer de *tir*, cu cele mai interesante construcţii gramaticale şi cel mai ciudat accent sârbo-moldoveano-irakian - ce mi se pare haios este că omul este chiar mândru de cum se descurcă în limba lui Shakespeare şi-i dă înainte... „Dă-i-nainte cu tupeu/Haaaai, ai, ai/ Şi-ai să vezi că nu e greu...”, vorba Pepitei lui Bosquito! (*Ceaşcă*, săracul, era mai modest şi mai înţelept,...

- Deh, tot îl regretăm pe *Ceaşcă*!...

- ...nu pleca nicăieri fără Sergiu Celac*, la remorcă.) Aş vrea să practicăm oleacă de sodomizare şi ca să-i facem în ciudă necivilizatei doamne contabil-şef...

În uşă se auzi, însă, o ciocănitură nervoasă, speriind partenerii şi blocându-i din activitate.

- Hait! Acum cine o mai fi?...

- Doamna directoare administrativă!... ţipă de pe culoar vocea profesorului, furioasă şi piţigăiată.

Ciocănitura se repetă, şi mai energic.

- Doamna directoare administrativă, răspundeţi imediat, vă rog! Ştiu precis că sunteţi înăuntru împreună cu pacientul meu, domnul Constantinescu!...

- Dumitrescu, dom' profesor! răcni Tică, corijându-l pe maestru, în timp ce frumoasa blondă, indiferentă la suferinţa celui aflat de cealaltă parte a uşii, muşcându-şi buzele ca să nu urle şi plină de-o plebee sudoare, îşi împingea fesele într-un ritm infernal. Constantin *ghe* Dumitrescu!

- Pardon; Dumitrescu, aşa-i, mă încurc în numele astea. Am fost chemat de-acasă: „Veniţi urgent la spital, căci *Merlin*..." - scuzaţi-mă, dar aşa vă spune lumea - „...vă călăreşte-n draci bolnavul cu transplantul, zdrăngăne clopoţeii precum zurgălăii la sanie, iarna!..."

- Of, trebuie să-mi scot, până la urmă, podoabele cântătoare din

**Sergiu Celac - diplomat de carieră, a fost translatorul oficial al lui Nicolae Ceauşescu. (N.A.)*

clitoris! se necăjea doamna directoare de răutatea fără margini a oamenilor. Nu mai am nicio intimitate, cum *fuck* o mişcare mă află toţi!

- Pisica nu prinde şoareci cu clopoţeii atârnaţi la gât..., sfătuia de afară profesorul, plin de înţelepciune. ...sau, mă rog, în alte părţi. Ştiu, deci, doamna directoare administrativă, că vă aflaţi înăuntru cu pacientul Constantin *ghe* Dumitrescu, de la rezerva no. 16, oftă chinuit maestrul, fără a mai încerca să-şi ascundă gelozia ce străbătea *pefeleul* uşii. ...şi v-am auzit vorbind de o sodomizare! Of, o sodomizare,... persoane de gust mai erau romanii!...

- Ei, ce mai zici acum, Mare Tică?... Hm?... Nu sunt singura cu asemenea pofte.

- ...Am aflat de la asistenta-şefă, Vivi Şovăială, că v-aţi ascuns aici,... era cu ochii-n lacrimi, sărmana, pentru că i-aţi luat-o iar înainte: „Îşi face mendrele, în birou, împreună cu sulărăul dumneavoastră,... clopoţeşte întreg etajul anunţând destrăbălarea lor!"

- Măi, măi, măi... Of,... gata, renunţ la moft! se resemnase, dintr-o dată hotărâtă, doamna directoare. Uite, Tică, după ce încheiem partida asta de sex, scot clopoţeii ca să nu se mai ştie nimic despre mine; am să desfac larg picioarele şi tu ai să să-i demontezi, unul câte unul, cu buzele, limba şi cu dinţii.

- Cu buzele, limba şi cu...?! Prea mă credeţi abil, doamna directoare!

- Mi-a spus, de altfel, şi portarul unde sunteţi,... îşi vărsa oful, în continuare, profesorul. ...v-a pârât, bineînţeles, şi doamna contabil-şef, aflată în pragul unei crize de isterie, dar şi infirmiera de serviciu, brancardierii din schimbul trei care sunt, deja, bine *trotilaţi*,...

- Cuplul *Vandam*-Aliodor! Las' că mă ocup eu de guralivii ăştia...

- Ei doi! ...liftiera Zizi de la Corbeanca, paparazzii de la tabloidele bucureştene, dar şi din Serbia, Marea Britanie, China, Australia şi Italia, ascunşi sub streaşină, prin dulapuri ori în camera liftului, fochistul, cuscra bolnavului Ciocioneacă de la salonul 12, body-guard-ul de pe etaj şi chiar ţiganii,...

- Nu cumva ar trebui să-i numim rromi?... Mâine-poimâine, dacă purtarea lor merge în ritmul ăsta, aşa cum singuri şi-au zis *rromi*, după ce vor face de *cacao* şi *rrom*-ul în stilul specific neamului, îşi vor zice franci, itali, vikingi ori iberi,... aţi văzut doar cum Adrian Copilu-Minune şi-a schimbat numele în Adrian de Vito, c-aşa i-a venit lui pe chelie!...

- ...rromii, da, care cotrobăie meticuloşi, zi şi noapte, prin noptierele bolnavilor sau vestiarele personalului,... mi-au spus că sunteţi aici! Toată lumea este cu ochii pe pacientul meu, pe premiera mea mondială. ...Hait! Anne Lise, dar ce cauţi aici, la ora asta?!... Anne Lise, nu te ştiam a fi de gardă,... pleacă imediat şi aşteaptă-mă în faţa biroului! Tu mai lipseai... (Oh, Doamne, cât de nesăbuite devin femeile când sunt împinse de pofte,... numai de nu s-ar fi stricat nimic din munculiţa mea!) Să vedeţi ce va fi mâine la gura domnişoarei Curdefier, convocată special pentru testarea pacientului, când va afla că a venit degeaba. Dar, doamna directoare administrativă,... mult stimată şi totdeauna grăbită colegă, nu credeţi că, în interesul ştiinţei şi... ca o răsplată pentru munca mea, poate chiar eu ar fi trebuit să fi probat cel dintâi funcţionalitatea organelor grefate?...

- Dumneavoastră, dom' profesor?!...

- Ei, ce îţi spuneam, Mare Tică?... Şi să vezi când ai să ajungi în America cow-boy-lor singuratici...

„I'm a lonesome poor cowboy...”

Bietu’ Pantelimon Pricopsitu*, voaieristul satului!...

„Un orgasm poate fi
simulat impecabil,...
o erecţie, însă,
niciodată!”

Anonim

Bietu’ Pantelimon Pricopsitu*, voaieristul satului!...

Ascunse în şopronul încins de căldura miezului de august, trupurile goale se luptau cu fericită îndârjire, încurcând izurile lor cumplite cu mireasma fânului de curând cosit.

Potrivit de-nălţime, subţirel, dar vânjos după munca grea a câmpului şi cârca, cu ziua, la depozitele privatizaţilor din marginea târgului, năclăit de sudoarea chinului, Nicuţă îşi luă avânt şi îşi repezi, cu duşmănie, parcă, podoabele bărbăteşti între pulpele durdulii ale Varvarei Pricopsitu,... hââââc!, făcu el, bărbătos; femeia primi cu neascunsă dorinţă minunata tărie,... „Vină,... vină, flăcăiaşu’ mamii,... pupa-te-ar maica să te pupe! Parcă şi sculişoara ta, ţeapănă, aş cam pupa-o oleacă...”, încercând să se desfacă mai mult, gata să se rupă-n două de pofta de a fi pătrunsă. La atingerea trupurilor, ibovnicii gemeau a amarnică istovire, precum ortacii uniţi în strădanie de priveghetarul socotit: „Aşa-aşa, flăcăi! Nu vă-necaţi la mal, precum ţiganul... Înc-o opinteală,... da’ una zdravănă, măi!... şi ţuica tare vă aşteaptă-n ţoiuri.”, „Hai, acuma! Da, da, acum, voinicii mei!... ‹*Hei-rup, hei-rup/Cad stânci de fier/În lupta dusă de...*›”, „Nu te lăsa, fârtate, pe tânjală, că oleacă mai e, doară, pân’ la gătarea trebii! Simbria-i pe masă, bine socotită, numa-n buzunare s-o-ndeşi.” ş.a.m.d.

- Dadă Varvară..., bodogănea Nicuţă printre icniturile sacadate, aruncându-şi iară carnea ţeapănă în umezeala fericită. Mai încet, rogu-te; ce orăcăi ca broscoiul în marginea bălţii, seara?... Ţin’te. N-auzi?... Ţin’te şi nu mai face „Hi-ho!, hi-ho!, hi-ho!...”, ...că doară nu eşti zăltată! Cum ai simţit izu’ de bărbat, cum dosul ori ţâţele ţi-am pipăit şi ţi-am înfipt, apoi, mădularu-ntre craci, te-a lovit strechea! Nu mai chelălăi, nebuno,... - a dracu’ muiere eşti, dădico, zău! - ...că aud vecinii şi, mai pe-nserat, nu mai târziu, că vorba zboară, află satu-ntreg cu ce ne-ndeletnicim acu’, aci, în fânarul lui neica Pricopsitu!...

Fără să ia în seamă povaţa înţeleaptă a flăcăiaşului isteţ, agăţată de

**De-aveţi o oareşcare trebuinţă, întrebaţi de Pi-Pi,... aşa îl ştie lumea toată din vale. (N.A.)*

umerii osoşi şi răsucindu-se prin iarbă, femeia gemea tot mai repede şi parcă

dinadins mai aţâţător; „Hi-ho!, hi-ho!, hi-ho!...”, gâfâia, din greu muncită.

- Of, Nicuţă,... răspunse ea mustrării într-un târziu, printre vaierele care aduceau acum cu chiţăiturile iepuroaicei rănită de puşca vânătorului („Iiii!, iiii!, iiii!... Iiii!, iiii!, iiii!”).

- Bre, da’ taci dracu’ odată! se stropşi iară băiatul, şi mai supărat, ciulind urechile către o posibilă mişcare în vecini. Ne facem de căcat, în lume, dadă, zău aşa!

- ...tu crezi că io mă pot ţine, când îi aşa de bine?... Ce-s io, după socotinţa ta, nătăfleaţă,... mută?... Şezi, mă, cuminte; şezi, n-are cin’ să ne audă, ţi-am spus, doară. Ooof, Nicuţăăăă... Of! N-are, muceo, căci am trimis copchii la Tiţa, cumnată-mea, ca o muiere mintoasă ce sunt, na,... vecinii..., alde lu’ Cuică i-am auzit plecând la câmp, cu noaptea-n cap, ca să frământe glodu’, ca proştii, făr’ de folos, na,... garoii lu’ Fărâmiţă sunt la manglează, la tăntălăii din Dimieni,... garoii tot garoi, na!,... Diţa, şontoroaga, e la apă dusă, cu rufele, na,... iar Pantelică al meu,... na! Ce ne pasă?... Că bine mai e, Nicuţă, zbenguindu-ne prin fân! Of, nu te lăsa şi nu mă ierta, Niculeeeeeeee!!!...

Răcnetul ascuţit spărgea timpanele junelui temător, precum clarinetului aflat în gura nepriceputului.

- Dădico, rogu-te,... sări el, din nou. ...abia am zis să te ţii, ce pizda mă-sii... şi mata... Nu mai răcni, fa, muiere! Ia-auzi la ea,... i-auzi cum face, ca trenu’ când dă să intre-n gară... Taci! Ori vrei să te pleznesc, să-ţi umflu muianu’?...

- Măi, măi, măi, ia uite cum se trezeşte bărbatu’ din tine! se bucura Varvara, ca o cloşcă, de purtarea îndrăzneaţă a cocoşelului scăpat din găoace, de câteva săptămâni doară. Abia de mă munceşti de o juma’ de ceas şi vrei să-mi umfli muianu’, ca un stăpân adevărat?!... Bine, mă, plezneşte-mă, dacă aiasta ţi-e pofta şi-ţi sunt mulţumitoare. Da’ plezneşte-mă să-mi muţi fălcile... trosc-trosc,... nu mă mângâia; îmi place palma grea, de bărbat vânos, mai abitir mă-nfierbânt când sunt în istovitoare patimi!

- Alta acum, na... Ptiu, drace, ţi s-a făcut de scărmăneală, femeie zăludă! Nu ţi-a tras destule neica Pantelimon?... Hai?... Că te-o fi prins când cu unul, când cu altul, n-oi fi eu primul cu care-i pui cornițe, ca la draci? ...Nu sunt, dadă, vecinii acasă, dar s-or întoarce şi ei când nu te-aştepţi, o ţinea Nicuţă pe-a lui, speriat de-mprejurări, dar încă răbdător. Poate trece careva pe drum... lipa-lipa, lipa-lipa... şi tare s-o înspăimânta de orăcăiala matale: „Da’ ce se-aude la Pricopsitu-n ogradă, ce-o fi cu răcnetele şi vaierele, că nu şi-o fi luat iar femeia-n fabrică?!... Să trag cu urechea ori să alerg la post, să-i zic domnului şef ori ajutorului, ca să-i despartă?...”

- Aşa, aşa, flăcău, dă-i înainte, cu fapta, nu cu vorba, lasă ciocu’,... da, da, aşa vreau! se făcea Varvara că nu aude supărarea tovarăşului, văzându-şi de treabă, împăcată de lucrătura dintre picioare. Nen-tu

Pantelimon,... ţi-am zis, este departe, cu Dumitru al Sofronicăi din deal, la pădure, cu caru' după lemne, că acuşica trece vara,...

- Trece timpul, dadă,... trece...

- ...*precum Regimentul 10*! ...toamna-i colea, nici de ea nu ştii cât de răpide se duce şi, uite, te trezeşti cu iarna în mijlocul uliţei, cu gerurile cumplite de crapă pietrele... şi trebuie lemne multe şi tari ca să-nfundăm sobele cu ele, ca să ne-ncălzim, nu?... Bagă la cap, învaţă de la o muiere aflată de ani mulţi, cu folos, la casa ei,... da' bagă şi-n mine, flăcăiaş, bagă scula tare precum lemnele ce le aduce Pantelimon acas'! Aşa face omu' gospodar,... de adusu' lemnelor era vorba; las' că-ţi vine rându' să vezi şi de aistea, când ai să fii om la zíditura ta. Acu', însă, înfige-ţi-o, Nicuţă, în dada Varvara-flămânda,... nu sta că-ţi stă norocu'! Iară boii de la căruţă,... boii merg încet, mă, unu' se duce hăis, altu' o ia către cea,... merg ca boii, habar n-au de calea dreaptă, ai văzut şi tu,...

- Nu mă pricep la boi, că noi avem o droagă, c-un măgar, Sulică, pus între hulube; nu trage ca boii lui Dumitru al Sofronicăi din deal, *evident*, dar *consumă* mai puţin asinul nostru.

- ...aşa că vine târziu bou' meu,... ăăă,... omu' meu, am vru' să zic. Cât despre vecini, abia de-am spus ce-i cu ei,... i-am luat la rând, că văz că te frământă, chiar acuşa-acuşica, când avem o treabă de gătat. Le-am rostuit bine, flăcăiaş, dinainte de a-ţi ţine calea, că am oareşcare *esperenţă* în daraverile aistea, nu-s toanta satului, cum crezi tu. Nu-ţi mai face griji şi dă-i, muceo, 'nainte, 'ntre cracii mei, mânca-ţi-aş guriţa, ca *zacăru'*, a dumitale!

Mai liniştit de vorbele sigure („O şti şi muierea ceva! Că nu-i proastă dada,... multe şi pe mulţi a-nvârtit! Păi, degeaba trăncăneşte lumea despre isprăvile-i neisprăvite?..."), flăcăul apucă ţâţele grele, cu pielea albăstrită de vinişoarele adunate ca o plasă rărită în jurul sfârcurilor urât de vinete. Se juca Nicuţă, lovindu-se peste gură cu carnea moale şi încercând să sugă, ca plodul înfometat, din mameloanele cu păr pe pielea încreţită. Dar, ca potopit de-o amintire, uită deodat' de jocul cu pieptul bogat şi îşi repezi iar mijlocul îngust către trupul învăluit în fân. Varvara se desfăcu în faţa bărbăţiei, o înhăţă şi strânse picioarele voinice în jurul taliei subţirele, răcnind de se cutremura şopronul („Nu-ţi mai tace guriţa, Paştele mă-tii de femeie! Iar te-a apucat orăcăiala, scrântito..." se speria flăcăul de zbieretele pătimaşe); păstra, hulpavă, daravera capturată în interiorul arzător, ca plita sobei în mijlocul lui Gerar, burduşită cu lemnele tari, aduse acasă, cu caru', tocmai din inima pădurii, de bărbatu-său cel harnic în tovărăşie cu Dumitru al Sofronicăi din deal. Înţepenit straşnic în strânsoare, băiatul se lăsase în voia năzuroasei perechi care, cu părul lipit de tâmple, cu gura căscată de icneala neîntreruptă lăsând să se vadă doi dinţi lipsă, dar şi alţii, grijuliu, în fier îmbrăcaţi, la dentistul de la oraş, cu ochii daţi peste cap şi clipind la iuţeală, începu o mişcare scurtă,... na-nainte, na-napoi!..., na-nainte, na-napoi!..., eliberând jumătatea cărnii dintre picioare, ca s-o cuprindă la loc, la fel de repede.

- Oh, mânca-l-ar mama pe el, de băiat de ispravă,... îngâna Varvara, potopită de desfătare. ...o fată mai mărişoară, de seama ta, de-aveam, ţie ţi-o dădeam, mă, de nevastă, aşa de drag îmi eşti!

- I-auzi! Săru' mâna, dadă,... săru' mâna, se bucura cavalerul de laudă. Mă făceai un ginere, adică...

- Te făceam. Da, Nicuţă, m-aş fi 'cuscrit cu mumă-ta şi cu tact-tu, făr' de fasoane şi pretenţii de avere. Io şi cu Pantelimon al meu v-am fi grijit nunta,... mâncare, băutură, lăutari,...

- Când zici „lăutari" vorbeşti de ciorile *tebeciste*, din marginea Dimienilor?...

- Cătam alţii de aiştia nu-ţi sunt pe plac. ...daruri alese către nănaşi,...

- Adică, pijamale-nvărgate nănaşului şi furou rozuliu, tivit cu dantelă, nănaşei?...

- Aşa. ...toate numa' pe cheltuiala noastră! Ginere de-mi erai, te-aş fi avut în bătătură, la-ndemână,... să pui mâna pe mine - adică, pe soacră-ta, cum ar veni vorba... - ori de câte ori m-ar fi-ncercat poftele de muiere şturlubatecă. Te-aş fi silit să-mi salţi poalele, unde te prindeam mai *despunibil*: în beci, de-o pildă, lângă putinica cu brânză, de pute precum fofoloanca mea,...

- Ha, ha, ha, că bine-ai zis-o, dadă,... pute!

- ...da' şi-n pod, unde umblăm ca să coborâm lâna pentru tors, încâlcită şi mirositoare cum îs floacele,...

- Put, put!

- ...în grajd, dând tain şi apă la vite, printre balegi,... da' şi-n şură, răsturnaţi în paie, că, întocmai ca de-o mâncare nesăţioasă, aş simţi io iară nevoia de daravera ta,...

- De ce, oare, nu mă mir?...

- ...în spatele closetului puţicios, după ce ne uşurăm de scârnă sau pişăt ori în magazia de lemne, cu iz iute, de rahaţi de şobolani, cât spargem o buturugă ca s-o punem pe foc,... parcă de foc aş mai avea nevoie când mi-s toată numa' pară! Da' trăncănim degeaba, mâncat-te-ar mama, că n-am fată de măritat - Domnica mea-i cuminte, frumuşică foc şi isteaţă, ca mă-sa, da'-i mică, nu umblă cu băieţii... -, aşa că nu-i de-a fi mulţumire, ginere nu po' să te fac, soacră n-am cum să-ţi fiu.

- Ce să facem, dadă?... Nu se poate, nu se poate.

- „Ce să facem, dadă?..." Muşcă-mă de ţâţe, Nicuţă, ceru Varvara, moale, potopită de plăcerea ce îi ţinea măruntaiele năclăite. Asta facem, na! Chiar ginere de nu-mi eşti,... muşcă-mă, flăcăiaş, nu te sfii!

Ascultător, băiatul prinse sfârcurile între buze, mustaţa zgâriind petele rotunde din jurul mameloanelor. Limba linse guguloiul vineţiu şi dinţii ascuţiţi, de lup tânăr, muşcară din carnea ţâţei, până când Varvara, mulţumită, chirăi de plăcuta durere:

- Îuîuîuîuîu, ce bine-mi faci, măi, plodule!

- Taci, dracu', fa,... tacă-ţi gura! Na! se enervase din nou băiatul, ştergând o pereche de palme straşnice peste botul muierii.

- Aiasta-i mardeala, brava; mă încinge, îmi creşte *apetitu'* de sculă tare! se bucura, într-adevăr, Varvara de palmele încasate. Încinge-mă, Nicuţă, aşa-mi place, da' nu am, mânca-te-ar mama, cu cine mă-ncurca! Auzi, flăcăiaş, ia ascultă la dad'ta, să-ţi zic una: o ştii pă Aritoneta... - nu se poate să n-o ştii, nu beli ochii, că toată lumea o cunoaşte! - ...Aritoneta lu'

Mânzală,... aia, mă, băiete, de s-a *ţinut* cu fecioru' lui Paraschiv Bunăziua?...

- Aritoneta, zici?!... Aritoneta, de a trăit cu Bunăziua *junior*?... De Aristică vorbeşti mata?... Neica Aristică, portarul echipei de fotbal,... ăla de a apărat un *unşpemetri* la meciul cu Gliganii. Ce bătaie a ieşit!... Fotbal s-a jucat, nu s-a jucat, căci nu se pricepe nimenea, nici măcar domnu' Piţurcă de la *naţională*, cât o fi el de umflat, dar bătaia a fost pricepută, ca la cinematograf! Îţi place fotbalul, dadă?...

- Fotbalul?... Fotbalul, mă,... unde fug tăntălăii după o băşică... - de ce nu le-o da mai multe, eu nu pricep! -, fără rost şi fără să-i împingă careva de la spate?!... Nu-mi place neghiobia,... cum să-mi placă?... Fotbalul,... ce tot îndrugi, tâmpitule?... Mie-mi place aşa,... cu tine.

- Aritoneta, spuneai?... mormăia Nicuţă, cu ochii pierduţi într-un colţ al fânarului. Aritoneta?... Aia, coconoasa, bre, de-i dusă şi *funcţionează* la italieni?...

- Da; nu te mai minuna de parcă n-ai fi dup-acilea şi n-ai cunoaşte întreg satul. Aritoneta. Da' nu mai e la *talieni*, s-a-ntors acasă şi toacă paralele ce toată lumea ştie cum le-a strâns. ...Mă, Nicuţă, noi vorbim, mai aflăm una, alta, da' facem şi treabă, că de-aia ne-am adunat,... îndeasă-n mine, flăcăiaş; ascultă la dada, că-s de vârsta mă-tii: nu te lăsa pe tânjală, înfige-o! Aşa,... înfige-o, înfige-o!...

- O înfig, o înfig, nu vezi, nu simţi, nu auzi şi nu miroşi?... se burzuluia cocoşelul, mişcându-se îndrăcit între cărnurile fierbinţi ale cloştii bătrâne. Că nu dorm ca santinela-n post... Ţi-o înfig,... na, na, nesătulo,... na, da' nu mai zbiera, nebuna dracului!

- Zbier, căci mi-o împlânţi până-n străfunduri! ...Da', hai c-o las mai moale, de aşa ţi-i vrerea.Taineam cu Aritoneta,... ea-i umblată, a văzut şi a păţit destule, ştie multe,... vorbeam, ca femeile, mai aflu şi io ce-i prin lume, că foaie nu citesc, că cartea nu s-a lipit de mine în ăle trei clase cât am umblat la şcoală şi la televizor nu mă uit, că stă stricat, în cutia lui,... ce să facem şi noi?... Ăăă, Nicuţă... Nicuţă, mi-e ruşine, nu-mi vine să-ţi mai zic!

- Hai, bre, dadă, dacă tot ai început, ce dracu', lasă ruşinea, zii! ...Doamne, da' ai, femeie, nişte ţâţe,... o avere! se entuziasma flăcăul sugând zgomotos din pieptul uriaş. Ia uite,... uite ce-i aicea!... Na de vezi cum le fac! Phiii,... uite! juca el, nebunatec, carnea multă.

- Bine că-ţi plac, pui de râtan ce eşti. Aşa, aşa,... muşcă, suge,... muşcă, suge...

- Plac, plac! Mă zgâiam în spatele curţii noastre, printre uluci, la fetica mijlocie a lui Vârnă Aţâţatu,...

- La Valerica?...

- ...aia, de-i la şcoală, la internat; Valerica, da. Se spăla la lighean, înainte de a merge la biserică, la slujbă,... ca două nucşoare de prăpădite are ţâţele, sărmana! Da' astea, ale matale, abia într-o târnă să-ncapă, deodată, amândouă. Sigur, eşti muiere *matură*, ai turnat copchii, eşti trecută prin ciur şi dârmon,... nu-i a glumă cu pieptul matale! Ei, s-o vezi şi pe-a lu' Aţâţatu,... pe Valerica,... după ce-o da de..., că-i vine vremea,... s-o vezi ce s-o mai schimba şi nucşoarele s-or preface în piersicuţe ori

pepenaşi umflaţi de coacere! explica Nicuţă, ca omul trecut prin multe şi care, acum, le ştie, în sfârşit, pe toate. Oricum, şi-aşa, mititele, m-au stârnit, puţica mea s-a întărit bine şi... normal, m-am pornit! Îţi dai seama, dadă, ce-am făcut cu mâna, în spatele gardului?...

- Ce-ai făcut, Nicuţă?... Ce-ai făcut, mă?!... Îu, ai luat-o la..., destrăbălatule, cu neîmplinita lui Aţâţatu în faţa ochilor! Ptiu, neruşinatule,... ai să rămâi fără vedere, ai să-nnebuneşti, scula n-o să ţi se mai ridice în noaptea nunţii,... las-o mai moale cu laba, auzi tu?... Ptiu, ptiu. La fel îi spui şi lui Corneluş al meu, când îl prinz şi pe el, ascuns în vreun cotlon...

- Ei, dadă, dacă, după împlinirea celor nouă luni de stat în pântec, mai rămâneai oleacă în maica Elisaveta, de am apucat-o şi eu... - ce mă mai pleznea, plod fiind, când mă prindea la furat de poame, haina! -,...

- Fie-i iertate păcatele măicuţei! îşi făcu repede Varvara crucea, pe carnea pieptului gol, în memoria pomenitei.

- ...ieşeai toată, din cap şi până-n picioare, numa' ţâţe!... Ha, ha, ha... Da', zii, bre, odată, cum stă treaba cu Aritoneta, că-mi mănânci nervii, perpelindu-mă aşa.

- Eu te perpelesc, secătura dracului?... Da' tu ce-mi faci mie, 'te-n cur pe mă-ta de lăbar, când îmi zici, în amănunţire, cum te *benoclai* la *nucile* Aţâţatei, cu sculişoara strânsă-n pumn?... Hai?... Auzi putoarea de Valerica, cum se spăla la lighean, fără ruşine, ziua, în ochii lumii!... Tat-su, Aţâţatu, ştie, oare?... Putori, putori,... s-a umplut lumea de putori, nu mai au loc de ele muierile cumsecade ca mine. Bine, îţi spun, Nicuţă,... da', dacă tot îţi plac ţâţele mele, nu sta; uite, prostule, ce gogoloaie am, nu ca prăpădita de Valerica!

- Ai, ai, eşti pricopsită; de-aia vorbesc flăcăii satului...

- Vorbesc, Nicuţă?!... Adevăr grăieşte guriţa ta, flăcăule,... vorbesc de bine, de mine, tovarăşii tăi, zici?... Le plac, mă, adică?... Zii, mă! se-nfoia Varvara-mândroasa, rotindu-şi ochii, cu bucurie de drăcoiaică din fundul iadului scăpată şi dând mai abitir din cur.

- Placi, placi, putoare bătrână. Păi, eu, bunăoară, de ce sunt acuma la matale acas'?... Pentru că te plac.

- Mda, sigur, mă placi. ...Auzi, Nicule,... dacă te saturi vodată de mine şi nu-mi mai calci în bătătură, să zici, rogu-te, la tovarăşi că sunt *despunibilă*, da?... Că nu te doare gura.

- Nu mă doare; zic la toţi: „Varvara lui Pantelimon Pricopsitu' e cea mai *despunibilă* muiere din sat,... pe ea, flăcăi, încălecaţi-o!" E bine aşa?...

- E bine; aşa să zici.

- Aşa am să zic. Hai să te muşc de ţâţe acuma; dau şi cu limba pe ele, dacă-ţi convine,... uite, na!... Na, na, şi-n stânga,... mmmm, na, na, şi-n dreapta,... mmmm, na, na, şi-n sus,... mmmm, na, na, şi-n jos,... mmmm, ţi le spăl cu scuipat. Buuun, să-ţi sug sfârcurile,... mmmmm,... mmm,... mmmmmm!... Na, eşti mulţumită?... Hai, bre, dadă, zii ce-aveai de zis!

- Îţi zic, că mi-am luat inimioara nebunatecă-n dinţi: trăncănea fata lu' Mânzală, Aritoneta, că *talienii* ar avea pofta de-a pupa muierile jos, între picioare,... una nu le scapă, când o au!

- Unde, bre?!...

- Acolo, mă... - ce te uiţi, ca prostu'?... - ...unde-i mădularu' înfipt, acuma, şi-l freci când înainte, când înapoi, că zdravăn îl mai îndeşi, Nicuţă, mânca-te-ar maica de băiat de *zacăr*!

Şi, ca să nu fie îndoială, Varvara indică precis, cu arătătorul orientat în jos, locul atât de agreat de *talienii* cei pupăcioşi.

- Ptiu, drace! se trase flăcăul, stuchind la auzul măscării, întocmai ca o mâţă-nfuriată. Ia stai,... adică, cum *devine* cazul?!... Doară n-ai râvni matale, muierea lui neica Pantelimon Pricopsitu, nevastă serioasă, de om isprăvit, cum te ştiu, cu griji pe cap, să bag eu gura jos, ca să pup arătarea puturoasă?!... Zii, bre, asta ai pofti?...

- Da; chiar aiasta aş pofti, muceo! confirmă Varvara hotărâtă. Cum îmi lingi ţâţele, cum îmi lingi sfârcurile, cum îţi ling eu guriţa ca *zacăru'*, de mă-nfior ca când eram o fetişoară neştiutoare, să mă lingi şi jos oleacă, Nicuţă, puiule,... cum făceau *talienii* norocoasei de Aritoneta, de era s-ajungă nora lui bietu' Paraschiv Bunăziua.

Mai-mai să-l ia plânsul, flăcăul privea fără curaj părul creţ, încurcat, printre care se iţeau labiile groase - doi limacşi! -, năclăite de-o mâzgă consistentă; strâmbă nasul, a silă, faţa copilăroasă schimonosindu-se ca a unei păpuşi de cauciuc.

(„Duhoarea alcătuită din toate mirosurile pământului îmi străbătu până-n creieri. Nu te pricepeai dacă miroase a pământ, a ouă clocite, a grăsime râncedă, a peşte sărat, a piele nedubită, a brânză iute, a curechi murat,... nu mirosea a nimic din toate astea, dar mirosea a toate astea la un loc!..." scria sfiiciosul Calistrat Hogaş,... referindu-se la cu totul altceva, desigur.)

- Bre, da' ce înseamnă femeia!... cugeta băiatul, aflat pe gânduri, dar cu faţa rămasă strâmbă, de la scârbă. Eu îmi dau silinţa să te mulţumesc,... înfig, scot,... înfig, scot,... înfig, scot,... nu mă las, sunt gata să-mi dau sufletul, parcă-s' pistonul de la pompa Kama ce trage apa pentru udat grădina, că mi-ai zis cât eşti de stătută, sărmana, iar matale..., matale, muiere chibzuită, cum vine vorba, uite ce mă pui să fac: să dau şi cu gura, că moţu' nu-ţi mai ajunge! Dă-i, bre, dracu' de italieni, cu năravurile lor... Am auzit şi la tovarăşii mei, la discotecă, nu-mi zici o noutate aflată de la Aritoneta, dar nu-mi bag guriţa acolo,... - am şi periuţă şi pastă de dinţi acasă, în pahar, ca-n reclama de la televizor! -, mi-e silă!

- Ce te mai fandoseşti, plodule! Ce te mai fandoseşti... E şi la noi o perioară, d-aiasta, în gospodărie. „Am şi periuţă şi...", îngâna, rânzoasă, Varvara. O ţinem lângă căldare, la-ndemână, ca să nu se piarză. Da' pastă pentru măsele nu mai avem; a rămas tubul, scorojit şi ruginit. Stai, Nicuţă, nu te trage,... ce mă-ta mare ai ieşit din mine?... Vrei să te pleznesc?... Ia uită-te la el, ce s-a mai speriat din nimica toată! Intră la loc, flăcăiaşu' mamii,... intră că nu-i bine să stai afară, să te prinză *corentul*...

Şi Varvara, apucându-l pe Nicuţă de umeri, îl lipi de pieptul bogat, mădularul alunecând precum şarpele lucios în viziuina umedă şi fierbinte.

- Aşa, băiatule, stai 'năuntru, la mine, deocamdată, că stai bine. Hm, îţi place?... Da', ce crezi tu, Nicuţă, c-ar fi rău să cercăm..., cum zicea Aritoneta, fată umblată, ...să dai cu guriţa, pe jos, să vedem cum e, poate ne place?... Hm?... Pă cine altcineva vrei tu, mă, să pun să facă aşa, ca să simt şi io cum simţea Aritoneta când era pe unde era, cu picioarele

desfăcute şi cu *talienii*-ntre ele?... Îl vezi tu, flăcăiaşu' mamii, pe tăntălău' de bărbatu-meu, pe nen-tu Pantelimon, cu botu-ntre cracii mei?... Îl vezi?... Hai, nu sta cu gura căscată, ca tontu',... coboar-o la *păsăroiacă* şi linge, mânca-l-ar mama de flăcăiaş ascultător,... hai, vorbim, da' şi lucrăm.

- N-o cobor deloc şi nu ling nimic! Dădico, nu vreau să te văd mâhnită, da' mi-e silă, zău, de aşa ceva! Mi-e silă tare, aşa-s eu, mai scârnav; cum să-mi bag, bre, gura acolo?!... Păi, eu, dacă găsesc un fir de păr în mâncare,... - unul singur, nu un ghemotoc, că matale ai o chică între craci! - ...şi în mâncarea mămiţicăi aflu destule, îmi dau maţele afară ca să aibă gâştele ce piguli în bătătură. Hai să ne vedem de treabă, da' tot aşa, dădico, *civilizat*, cum ne aflăm acuma, unul într-altul, ca oamenii cu minte. Ia să mă joc cu ţâţele, c-am văzut că-ţi place. Te pui la mintea italienilor?... Nu-s ei ăia de mănâncă toată ziulica tăiţei ori macaroane, pulpe de broască râioasă, brânză stricată, de ţi-o ia nasul din loc, cu putoarea de picioare nespălate, scoici şi melci slinoşi ori carne de măgar, tocată în salamuri?...

- Ăia or fi, deşteptule, şi nu mă mai pisa la cap cu prostiile aistea. Că mănâncă aia, că mănâncă ailaltă,... treaba lor ce mănâncă! Ce *talienii* se uită la ce punem noi în strachină?... I-ai auzit tu, vodată, *criticând* caltaboşul ori toba în care băgăm, la Crăciun, toate căcaturile?... Sau mâncărica noastră, gătită primăvara, din urzicile pe care s-au pişat, din belşug, javrele ori mâţele satului?... Eu de altceva îţi ziceam, nu de potol. Hm,... Nicule?... Nicuşooor?... Bine, sclifositule, nu vrei, nu vrei, deşi mă gâdilă palmele să-ţi altoiesc câteva, când nu m-asculţi! se amăra femeia de încăpăţânarea băiatului. Aritoneta spunea că a fost tare bucuroasă de desfătările ce-i făceau *talienii*, pupând-o la... şi aş fi voit şi io, dacă tot te-am prins, să văd, o dată, măcar, cum e schepsisul. Hai, mă, Nicule,... hai, mă, Nicuşor, mânca-l-ar mama, îţi dau de-un pachet de ţigări, la terminare,... pleci de la mine mulţumit, cu papiroase-n buzunare şi c-o sticlă de ţuică, de prună, în traistă; ce scofală ar fi de-am cerca fapta, amândoi, hm?... Uite, puiule, tragi aer în piept... uuuuuuuf!..., ca când te-ai da după raci, la fundul gârlei, cobori guriţa dulce la *păsăroaică*, strecori limba, o-nvârteşti de câteva ori, ca să văz şi io cum e şi tu să guşti cum stă treaba şi, după aia, dai drumul la aer... puuuuuffff!, cum de-ai sfârşit isprava; nimica rău n-ai să simţi. Ce zici?...

- Nu, dadă, nu vreau! Lasă-mă cu poznele...

- Eşti june şi tu, mă, Nicuţă, se schimbă lucrurile pe lume, vin alte timpuri, nu se mai face patima cum o făcea tactu-mare când se aburca, a grabă, pe mă-ta mare, că se zorea să dea mâncare şi apă la vitele şi orătăniile din bătătură!... tot încerca femeia înduplecarea tovarăşului. Hai, Nicuţă,... hai, făr' de frică. Nu vrei?... Bine, bine, scârbosule. Da',... auzi tu?... Să-ţi spui alta, atunci: Aritoneta zicea că, după ce terminau *talienii* treaba, o puneau pe ea să... Uite, Nicuţă, dacă nu pofteşti să dai cu guriţa la mine, jos, nu vrei matale să mă laşi să-ncerc eu, să-ţi prind mădularu-n plisc, după cum a povestit *talianca*?... Mie nu mi-e scârbă, ca ţie...

- Dadă Varvară, da', parcă, ai înebunit astăzi, ce pasca mă-sii!... îl luau dracii şi mai tare pe Nicuţă, de chefurile ciudate iţite alăturea. Ce pozne îţi

mai vin în cap! Ce visezi noaptea, când neica Pantelimon trage la ghioase, ziua...

- Ho, diliule,... ho! Sigur că visez, ce să fac altceva, Pantelimon sforăind ca porcu-n cocină?... S-o fac cu mâna,... şlic-şlic, şlic-şlic,... de una singură, cum o faci tu între uluci, cu ochii şi sufletu' la curvulicea mică a lui Aţâţatu?... Aşa am ajuns?!... Hai?... Taci, nu zici nimic, catâru' dracu'... Păi, dacă tu, cavaler, eşti aşa căpăţânos, ce pretenţie să am de la Pricopsitu?... Cum să-i spun lui, om bătrân, să-mi pupe înfoiata... ori să-nhăţ eu, în gură, mădularul bleg şi puţicios, cum m-a învăţat Aritoneta?... Cum?... Oh, Nicuţă,... aşa! Muşcă-mă de ţâţe, flăcăiaş! Muşcă mai departe... - de câte ori să-ţi zic, tontule?... -, muşcă că te pleznesc, de nu-mi dai ascultare! Îmi ies din fire când te văz sanchiu... şi am tensiune, mă, iau bulinele cu pumnu'!

- Ai tensiune, dadă, precum mămiţica?!... Îu! Nu te zădărî, atunci, că nu-i de bine,... şezi binişor, şezi binişor.

- Cum să nu mă zădărăsc?!... De-aia nu vrei, de-ailaltă nici pe-atâta, păi, unde ajung cu tine, de ce te-am mai chemat aicea?... (Te-aş zice mă-tii, când stăm seara la poartă, la taclale, că eşti mofturos şi nu-mi urmezi vorba de muiere coaptă, da' nu se cade...) Învineţeşte-mi carnea, Nicuţă, să n–ai oprire, că nen-tu Pantelică nu se uită la ţâţoancele mele!

- Prezent, aicea sunt, muieruşca mea! Nu mă uit io la... ţâţoancele cui?!... Varvară?!!!... speria ibovnicii vocea rară, groasă şi dogită, a numitului Pantelică.

Da, da, Pantelică,... adică, Pantelimon Pricopsitu,... Pi-Pi, cum lumea din vale îl ştia, chiar de el e vorba, cel plecat cu carul după lemne, la pădure, în tovărăşie cu Dumitru al Sofronicăi din deal şi care, după spusele femeii aflată cu Nicuţă-n crâncenele patimi, trebuia, foarte sigur, să se întoarcă acasă abia...

- Varvară!... Varvară?!... Da' cu cine să fii tu, fimeia mea, în şopron?... Nicuţă, oare, tu eşti, flăcăiaş,... tu, călare..., călare pe muma copilaşilor mei?!!!... Ce faceţi aicea, despuiaţi?!... Preacurveală, hai?... Nepricopsiţilor, mânca-v-ar gaia,... amândoi, în şopron, încurcându-mi fânu', în miezul zilei! Preacurveală, hai?...

Îngroziţi de moarte, curvarii înţepeniseră cu ochii şi gurile căscate la conturul ameninţător din lumina deschizăturii şopronului. Dar, femeie cu „oareşcare *esperenţă*", după cum se lăudase, Varvara îşi recăpătă destul de repede cumpătul şi, îmbrâncindu-l pe Nicuţă,...

- Aoileo, oleo, oleo, fir-ar dracul al dracului să fie, a sosit Pantelică al meu!... Dă-te, muceo, d-acilea,... dă-te, mă, de pe mine, ieşi odată,... dă-te răpide, că te cârpesc, nesătulule şi împiedicatule!

...se trase din strânsoarea moale a braţelor acestuia, descoperindu-i cu neruşinare bărbăţia.

- Pantelimoane! ţipă femeia către umbră, uitând patimile, făcându-se că tremură ca porumbiţa la vederea uliului, gata de zborul în picaj aducător de mari necazuri. Ce caţi, Pricopsitule, acas'?... Ce caţi, mă,... ce caţi?... Că doară n-ai apucat s-ajungi în inima pădurii, să-ncarci ditamai caru', cu lemne bune, tari, bine-alese, unu' şi unu' şi să te-ntorci aşa dă răpide, dar-ar boala-n tine?... Ori te-ai aciuat la crâşmă, cu beţivu' de Dumitru, fir-ar al

dracu’ şi aista, că s-o găsit tusea şi cu junghiu’, şi la pădure n-aţi mai ajuns?... Ei, da’ lasă tu că-i spun io Sofronicăi din deal de pacostea de Dumitru al ei! Îi spun, îi spun, nu mă las! Ţi-l fac în toate felurile şi pe aista şi să vezi papară de la apriga de Sofronica; o ştii cum e când se-aprinde, la mânie.

- Că tu oi fi altfel!... Uite, ţi-a pornit meliţa...

- Să taci! Acu’ să taci! Aoleo, Pantelimoane, da’ io n-am, mă, bază pe tine, că una spui şi alta faci!

- Bază... pe mine, zici, Varvară?!... se roşea şi înverzea, pe rând, faţa bărbatului, precum felinarele ce dirijau maşinile în răspântia de la oraş.

- Bază, da. Eram precisă, Pricopsitule, capu’ nici că mă durea în vreun fel, că acuma eşti la dracu’ cu cărţi, în mijlocul codrului,... - ăla de-i frate bun cu rumânu’, că de-aia-l toacă vlahu’ cu *drujba*-i unsă şi ascuţită, încărcată cu benzină şi cu lanţu-ntins, de-atâta dragoste cântată-n doine şi balade, pân’ n-o mai rămânea ciot, cracă ori fărâmă de copac unde să-şi facă sălaş pribeagul... - şi tai lemne, cu Dumitru, ca doi rumâni adevăraţi,... aiasta credeam, bărbate şi... Zău, mai răpide am bază pe copchilu’ de Nicuţă, decât pe tine; ce m-am înţeles cu el aia a ieşit! Ăăă... Pantelică, bărbăţelul meu, da’ vreau să ştii, aicea nu-i nici ce vezi şi nici ce-ar putea crede mintea ta, bărbate!

Dar încornoratul, fără să audă spusele nevestei, rotindu-şi ochii mari, scoşi din orbite de furie, apucase furca pusă la-ndemână, lângă peretele şopronului.

- Varvară,... m-ai trimis drept în fundul pădurii, muiere netrebnică... „Du-te, Pantelică, prostu’ meu, dacă-i şi Dumitru al Sofronicăi din deal *despunibil*, şi umpleţi caru’ cu lemne, că nu ştii cât dă răpide trece vara...”, îşi maimuţărea Pantelimon Pricopsitu femeia necredincioasă, agitând furca. ...ca tu şi cu mucosu’ aista,... aci, în fânu’ meu, strâns cu trudă, ca s-am cu ce hrăni vitele la iarnă, să...

- Nea Pantelimoane,... nene Pi-Pi-lică,...

- Pi-Pi-lică mi-ai zis, Nicuţă?... Pi-Pi-lică?!... Să nu-mi spui tu mie aşa, mucosule!

- Îngăduinţă, am greşit. ...Nea Pantelei,... neică Pantelică care eşti ca tatăl meu, nu da! urlă băiatul, căzând înfricoşat pe spate, cu mădularul rămas ţeapăn între picioare. Nu te mânia aşa că... nici n-am încurcat prea tare fânu’! Uită-te, am avut grijă de munca mata şi nu ne-am tăvălit decât în marginea asta a grămezii.

Cu furca-n mâini, ca când ar vrea s-adune iarba împrăştiată, ignorând trupurile despuiate, Pantelimon cerceta din ochi, gospodăreşte, hrana vitelor pentru iarna lungă ce avea să vină.

- ...Vezi, bre?... Restu’ e cam la locul lui, cum l-ai lăsat, frumos aranjat. Ce, eu nu ştiu ce-i munca?... Mie-mi zici, care m-o sculat taica de când a cântat primu’ cucoş şi m-o împins, hain, la treabă?... (Şi la treabă am ajuns!) Nu da, nea Pantelimoane, că faci păcat! Las-o dracu’ de furcă, pune-i dinţii-n pământ. Dacă dai, intri la ocnă! Şi pentru ce?... Pentru ce atâta supărare, fir-ar ea să fie de viaţă?... Pentru nişte iarbă ce-am zăpăcit-o, împreună cu dada Varvara,... păi, se face aşa ceva? Ai copchilaşi de crescut...

Surd la spusele împăciuitoare, Pricopsitu ridicase furca, nehotărât cu cine să-nceapă ţepuiala. Privea acum, cu mânie, la trupurile ce, pripit ruşinate, încercau să-şi ascundă goliciunea printre caierele de iarbă uscată. Dar faţa lungă şi ascuţită ca fierul coasei, arsă de soarele greu al verii şi bătută de vânturile aspre ale iernii, brăzdată de lipsuri, griji şi nevoi, dar şi de viciile vechi ale băuturii proaste şi mahorcii usturate, pierdu hidoşenia cruntei supărări, acoperindu-se ca prin minune de-o pruncească curiozitate. La fel de speriaţi, dar tare miraţi acum, ibovnicii se holbau la Pantelimon Pricopsitu, fără să îndrăznească a-şi părăsi ascunzişul vremelnic.

- Cu Nicuţă eşti în şopron, Varvară..., mormăia rar bărbatul.

- Păi, cu Nicuţă,... doar îl cunoşti. Da', tu cu cine-ai vrea să fiu?... Cu un străin de la oraş,... cu un golan, azi aci, mâine colea, cu palma-n cur şi foame de parale, care să ne strice casa, familia şi rostul?!... Nuuu, Pantelei,... Nicuţă e de-al nostru, băiat cuminte, curăţel, neam de gospodari,... uite ce bine-a grijit fânul,... de mic îl ştim amândoi.

- Te ţii cu Nicuţă, putoare, aşa cum mi-a şoptit soru-mea, Tiţa.

- Alelei, aiasta era! se lumină la chip femeia, înfigându-şi mâinile în şoldurile grase şi bucurându-se de ştire, ca de-o ispravă. Tiţa, scroafa de cumnată-mea, a trăncănit, carevasăzică,... mă gândeam eu! Tiţa!...

- Şi io, tâmpit cum îs, am beştelit-o,... „Gura, ţăţică! Să nu te-auz vorbind de rău de Vărvăruşca mea... Să nu te auz!", ...să mă lase-n pace că... nu eşti tu de-alea. Da, uite, în drum spre pădure, s-o frânt osia...

- Dracu', numai el e de vină! dispera de necaz biata Varvară, pleznindu-şi carnea grasă a şoldurilor şi sărind, pe loc, precum mingea, de nevricale.

- ...- pâââmrr! a făcut lemnu' vechi, ca din senin, şi-n dreapta o lunecat căruţa... -, mare năcaz pică pe capu' nostru, aşa că m-am socotit cu tovarăşu' meu, Dumitru al Sofronicăi din deal: „Tu cum zici să facem, frate Mitrică?...", „Păi cum să facem?..." se scărpina el în ceafa-i groasă. „Oi, oi, oi, ce mai dănănaie,... eu de unde să ştiu cum o fi mai bine de făcut, cumetre Pantelică?... Cu cine, mai priceput, să ne cisluim noi, aci, în mijlocul pădurii?... Ia dă-ncoa o gură de rachiu, poate ne mai luminăm la minte.". Bine luminaţi de udătura tare, am părăsit caru' lângă drum, ca să ne-ntorcem după scule, în sat şi... dracu', că numa' el e-n stare de asemenea poznă, ai dreptate, m-o adus, dară, mai devreme, 'napoi, acas', ca să te găsesc cu mucosu', aşa 'ncrâncenată!...

Dinţii subţiri ai uneltei îndepărtară, cu neaşteptată grijă, fânul de pe trupul gras al femeii, înfiorându-l de spaimă, dar şi de răceala de gheaţă, parcă, a lemnului ascuţit. Pantelimon privea lung, cu interes, când dintr-o parte, când dintr-alta, la josul înfoiat al pântecelui rotund, de parcă-l vedea pentru întâia dată; ochii i se pierdură în peticul de blană creaţă, încercând să treacă de grosimea lui şi să pătrundă în carnea vineţie ce se ghicea ascunsă. Îşi mută anevoie privirea de la trupul nevestei ce-i apărea, acum, ciudat de străin, dar ademenitor, întocmai ca al unei muieri necunoscute; se uită lung, apoi, cu posomoreală, la carnea mare, ţeapănă, aflată între picioarele lui Nicuţă („Uite-o cum stă de-ncremenită... şi de câtă vreme stă aşa! Am sosit, pe nepusă masă, în ogradă,... i-am prins încovrigaţi, precum cotarlele,... m-am amărât, că nu-i lucru mărunt să-ţi afli în păcat muierea

crezută credincioasă,... am mai trăncănit io, cu mânie, la supărare,... au trăncănit şi ei, la spaimă... şi scula ţâncului tot voinică a rămas, mama ei de viaţă! Ei, bătrâneţe, bătrâneţe, ce te-aş mai schimba, chiar acuşica, pe-un ceas de tinereţe,... bine-a zis cine-a zis vorba!”)

- Nu băga furca-n noi, Pantelică! se tânguia Varvara, cu lacrimi mincinoase în ochi. Nici n-am vrut să... să... Da’ ce-s io culpeşă, la urma urmei?... Tu ai plecat cu Dumitru al Sofronicăi din deal după lemne, că iarna nu-i departe, doară, după cum taineam cu flăcăiaşu’, învăţându-l câte ceva, că are să fie şi el, curând, gospodar,... io eram singură-singurică, făr’ de treabă prin bătătură, copchilaşii erau duşi la Tiţa... - fir-ar gura ei, aia rea, a dracului să fie!... Dau io peste putoarea aiasta,... dau io, curând, nu-ţi fie frică şi să vezi păruială şi trânteală, prin ţărâna uliţei... „Na şi na, clănţoaico! Na şi peste cur, na şi peste faţă, na şi pe spinare, ce dacă mi-eşti cumnată?”,... ca s-o mai ia pe dinainte, şi altădată, meliţa stricată! Să n-o mai văz că-mi calcă-n ogradă, măcar că mi-e neam, prin tine...

- De ţăţica să nu te-atingi, curviştino! Să nu te-atingi, usca-ţi-s-ar mâna! Că ea m-a crescut, sărmana, cu ce-a avut ori n-a avut, după ce maica şi taica s-au stins, fie-le ţărâna uşoară...

- Lasă, lasă, am io grijă,... auzi tu ce să zică ea de mine, cumnata ei bună! ...S-o-ntâmplat şi Nicuţă a trecut p-acilea,... io am vrut să mă mândresc cu tine... „Ia să vezi tu, Nicuţă, flăcău’ mamii, ce bărbat de ispravă are dada Varvara!”... adică, tu, Pantelică, tu erai bărbatul de ispravă...

- Chiar aşa, de bine, să fi zis lu’ Nicuţă, de mine?!... nu-i venea să creadă Pricopsitului spusele parşive ale nevestei.

- Da, aşa. ...şi i-am arătat cât fân ai strâns, ca un om harnic ce eşti, ca s-avem ce da de mâncare la vite, la iarnă. „Uită-te aci, Nicuţă,... uite iarbă şi colea,... ce zici, flăcău’ dadii?... Ia spune tu, la fel e şi la tac-tu-n ogradă?...”, apăi, ne-am ghiduşit niţel... - nu te zgâii, Pantelimoane, aşa de crunt! Păi, ce naiba era să facem, mă, dacă tu erai dus departe, în siguranţă, către pădure, cu Dumitru al Sofronicăi din deal şi noi eram singuri-singurei p-acilea?... -, numa’ ce-am pus mâna, oleacă, unul pe altul,... Nicuţă, întâi, pe ţâţele şi curul meu, de parcă bucile voia să-mi crape...

- Pe ţâţe şi buci, Vărvăruşco?!... se sufoca bietul Pantelimon, cu lacrimi în colţul ochilor, la gândul frământării crunte a femeii lui.

- ...ş-apoi, în faţă, sub poalele-mi largi, ca dintr-o greşeală.

- Sub poale, mâna ţi-o băgat, mucosu’?!...

- Sub. ...Io... - muiere, de!... -, ca dintr-o altă greşeală, repede, la prohab... - păi, unde să te duci cu mâna, zgâitule, în altă parte, la un june?!...

- Mda,... la...

- La prohab, sigur! Nu ne-a trebuit mult,... după cum ştii, Pantelică, sunt stătută bine,... Nicuţă, cavaler, doară el cunoaşte, sărmanul, ce face noaptea, de unu’ singur, în patul lui ori ziua-n amiaza mare, în fundul grădinii, după uluci, zgâindu-se la fetele lu’ Vârnă, când se spală

despuiate, ca nesimţitele, la lighean,... nu mai ştie lumea de ruşine, adevăr îţi zic, Pantelimoane!

- Da, da, Varvară, nu mai e sfiicioasă, ca altădat', când tinerei eram şi noi...

- Aşa-i. ...Ne-am înfierbântat, i-am simţit scula ţeapănă bălăngănind ca limba clopotului bisericii, da'-n sus săltată, mai mult nici c-a trebuit...

- Deh, te cred, muiere! Mă uit şi io la ea, că-i chiar aicea,... ţeapănă, cum zici...

- ...şi... dă-i la preacurveală, cât cuprinde!, iaca poznă, fie-mi iertate păcatele, dacă vezi tu c-aş avea vreunul! Am încercat să-mi mulţumesc *mosafirul*, cum bine şade gazdei de neam bun. Zii, mă, vezi, atuncea, urmă de vină la mine, bărbate, ori la mucosu' de Nicuţă?... Ce taci, ca mutu', acuma, da' fără să laşi furca aia din mână?...

- Ştiu şi eu, Varvară, ce să zic când tu dai din meliţă atâta?...

- Păi, vezi că nu-i vo vină; doar un copchil e şi el, răpide s-a pierdut cum a dat cu nasu' de izu' de muiere.

- Da, bre, nea Pantelică,... bâguia Nicuţă. ...m-am zăpăcit,... m-am.... Ce să mai spun acuma?...

- Pantelimoane, înainte de a face poznă, să ne ştie lumea, gândeşte-te la copchilaşii noştri, bărbate, că au nevoie şi de tată şi de mamă,... tre' să-i creştem amândoi, altminteri nu se poate! Ăla mare, Corneluş, mai are un an pân' să-i pregătim cufăraşul cu lăcăţel, că-l ia *melitar*; iar ăia, micii... Şi,... cum zicea Nicuţă, am fost grijulii cu munculiţa ta, nu ne-am bătut joc de ea. Uită-te, bărbate, 'n jur, lasă supărarea că nu-i a bună... şi nici nu-i încurcat prea tare fânu'!

Luminat de lămuririle pricepute şi înmuiat binişor de îndemnurile mieroase - uitase, parcă, şi de iarba încâlcită! -, Pricopsitu continua să privească trupurile goale cu ochii bulbucaţi, tot mai interesaţi şi aprinşi de o lumină nouă, cu neaşteptate luciri diavoleşti, care-i schimbaseră întreg chipul.

- Nicuţă,... deschise el, în sfârşit, gura ca iasca de uscată, după ce mărul lui Adam, urât de ascuţit, făcuse o cursă în sus, ca să aibă de unde coborî la loc, către rădăcina gâtului vânos. Muceo,... ia ascultă acilea...

- Da, Nicuţă, ascultă la nen-tu! sări Varvara în ajutorul omului ei. Ascultă, flăcăiaş, că...

- Ascult, nea Pantelimoane,... spune ce vrei; o vorbă să zici şi fac ce pofteşti, căuta flăcăul să se învoiască cu duşmanul. Uite, îţi cosesc,... pe degeaba, bunînţeles,... fâneaţa de la deal, din spate, de lângă grădina Dinicăi Mitroaica, c-am văzut când veneam încoace, către dada Varvara, că nu te-ai atins de iarba de acolo...

- Păi, când să le fac singur, pe toate, măi, nătărăule?!... Dă de mâncare şi apă la animale, râneşte după ele, curăţă coşul că scoate soba fum, coseşte fânu', adu-l acasă, rânduieşte-l, ca să aveţi unde vă drăgosti voi,...

- Ruşine, Pantelică, pentru vorba necugetată!

- ...abate-te oleacă şi la crâşmă, pentr-un ţoi,... două, mai sapă prin grădină, udă grădina, mătură bătătura, abate-te iar la crâşmă,...

- Fi-ţi-ar crâşma a dracu', să-ţi fie, sugătorule!... se oţărî Varvara la bărbatu-său, cu ochii scăpărând de aprinsă mânie. Doamne, *cine o fi pus-o 'n drum*?...

- *Doar un om nebun*! adăugă imediat, ştiutor, Pantelimon. Deh, ce să fac şi eu?... ...îndreaptă gardu', că stătea să cadă, culege poamele din livadă şi pune-le la putinică, pentru rachiul de la primăvară, aleargă la pădure, după lemnele pentru iarnă, cu tovarăşu' meu, Dumitru al Sofronicăi din deal, astupă gaura din 'coperiş...

- Nu, singur nu poţi să le faci pe toate; aşa-i, e mult de muncă la o gospodărie pricopsită. Şi Corneluş, al matale, n-o are pe-asta, cu cârca.

- N-o are, n-o are. Corneluş..., cu *pileala...* şi barbutul.

- Ia lăsaţi-mi băiatu-n pace! se înfoia cloşca de Varvara, apărându-şi puiul vicios. Ia uită-te la ei...

- Îl lăsăm, dădico. ...De-aia am trecut pe-aicea, nea Pantelică, ca să-ţi dau o mână de ajutor. Îţi culeg restul de prune io, singur-singurel, şi-ţi fac ţuiculiţa, la primăvară, la căzănelul nou, al taichii,... ăla, roşiaticu', de aramă frumoasă, luat pe parale multe de la şatra de căldărari ce-a poposit în primăvară, de Paşti, pe izlaz.

- Am vrut să iau şi io unu', da nu m-am înţeles cu ei, la preţ; multe parale, da.

- O fac pân' la ultima picătură, arzând numa' şi numa' din lemnele noastre, o surcică nu vreau de la dumneata,...

- Nici n-am de unde să-ţi dau; m-ai văzut întors, muceo, cu vreun lemn, de la pădure?...

- ...deşi nu mai avem prea multe, că ne-au zulit ţiganii din ele, başca patru găini, un sac cu făină, altul cu mălai, perechea de curcani cu mărgelele înfoiate, fala mămiţicăi, bicicleta mea, cam deşălată de-atâta călăreală, doi desagi cu sămânţă de *floare*, nişte jante strâmbe, de *Dacie*, numai bune de încălţat o droagă şi cinci blăni de oaie, neargăsite, aflate-n bătătură!

- Ai dracu' ţigani,... auzi tu, Pantelică, de ce sunt în stare!... încerca nevasta să abată atenţia bărbatului. Ţiganu-i tot ţigan. Spunea Aritoneta lu' Mânzală,... ştii c-a fost în Italia, la *produs*,... că şi pe *talieni*, sărmanii, i-au speriat ţiganii...

- Şi pe francezi, şi pe spanioli, şi pe englezi, dadă. ...Ca să nu mai zic că, în noaptea de dinainte de a-şi lua calabalâcul, garoii ne-au manglit perele din şopron. Da, da, ne-au furat poamele care mergeau c-o ţuică, una n-a rămas, mama mă-sii de treabă! Ce zici, bre, nea Pantelimoane, ne-nvoim?... Ori, uite, dacă vrei mata, îţi jugănesc...

- De jugăneală spui ceva acolo, flăcăule?!... Jugăneală,... he, he, he,... auzit-am bine?... Unde o fi, oare, custura mea pentru jugăneală,... ştii ceva de ea, Varvară?...

Speriat de păsărica ce-i zburase din guriţă, Nicuţă îşi înghiţi ideea, pleznindu-se peste buze.

- Nu lua în seamă, neică, rogu-te, ce am zis acuma! ...da' nu da, bre, 'n noi!

Pantelimon coborîse furca, înfigându-i dinţii în pământ. Apucă un smoc de iarbă şi, fără să-i scape din ochi pe cei doi, începu să-l molfăie între fălcile pătrate, ca de potaie aflată la pază, în pragul măcelăriei.

- Mă, Nicuţă..., căscă el gura, după oleacă de molfăială. Lasă-mă-n pace cu aburelile tale: fânul,... prunele,... rachiul,... lemnele,... blănile,... orătăniile şi poamele ciordite de şătrari. (Păi, ce, au trăit vreodată, ăştia, din altceva?...) Taci, nu vreau să te mai auz! Iar tu, Varvară, muiere netrebnică...

- Pantelimoane?... Zii, Pricopsitule, mânca-ţi-aş gura, ce vrei de la mine, omu' meu, bucuria şi nădejdea zilelor mele...

- Tacă-ţi fleoanca, curviştină bătrână! Ia uite la ea: Aritoneta lu' Mânzală,... *talienii*,... ţiganii,... „mânca-ţi-aş gura ta...",... „bucuria şi nădejdea zilelor mele...". Să nu te mai auz! Mă, nu-ş' de ce, da' io..., hm, hm,... mi-e şi ruşine parcă să vă zic! Om bătrân ce mă aflu, şi... Uite ce vreau io, acuma, de la voi... Da. Ăăăă... Mă, io, Pantelimon Pricopsitu, vreau ca săăă... - cum să spun?...- ...s-o luaţi de la cap şi... şi, da, să vă-mperecheaţi iar,... acu', în faţa mea! Aşa să faceţi, cum v-am găsit, mai înainte: preacurveală curată,... amândoi, unul peste altul, în fân. Tu, Varvară, muierea mea, să ţii răscrăcărate picioarele alea, grasele, ca de purcea îndopată pentru tăierea Ignatului, iară el,... Nicuţă, să..., aşa cum eraţi când am ajuns acasă şi v-am găsit încălecaţi, n-aş mai fi ajuns în ziua de azi!

- Dă-ţi cu palma peste gură! sări femeia, ca târşâită, vezi, Doamne, de afurisenia scăpată la supărare. Să nu mai zici asemenea vorbă necugetată, bărbate dragă.

- Ei, te-a găsit grija de mine. ...Aoleo, Nicuţă şi Varvară, mă doare inima că, dac-o luaţi de la capăt, îmi zăpăciţi şi mai rău iarba,... că-i munca mea aci, sudoarea mea şi junghiurile din şale ce nu mă lasă,... da' aiasta vreau să faceţi voi, acuma!

Mai mult miraţi decât speriaţi, ibovnicii se priviră lung, fără să înţeleagă dorinţa ciudată a încornoratului.

- Pantelică..., îşi chemă femeia bărbatul, cu vocea toată miere. Astâmpără-te, omule! Copchilaşii noştri, făcuţi în tinereţe, cu dragoste,... gospodăria, averea şi vieţişoara noastră, Pricopsitule,... atâţia ani, unul lângă altul, nu-nsemnează nimica pentru tine?... Daaaa', ce-ţi veni, mă?!... Ce zici tu că vrei să facem noi acuma, Pantelimoane?!!!...

Sprijinit în furcă şi cu firele de iarbă între buze, soţul înşelat privea bărbăţia flăcăului, care nu se hotăra să piardă din tărie, căutând la peticul de păr de sub pântecul dolofan al Varvarei (făcut din colaci umflaţi, precum aluatul dospit, înghesuiţi unul peste altul, la fel ca la omuleţul bălan şi nurliu din reclama *Mişlen*).

- Vreau s-o luaţi de la capăt, Varvară şi tu, Nicuţă! repetă Pantelimon dorinţa, scurt şi hotărât, cu vocea joasă, stânjenit şi speriat să nu-i fie auzit cheful şi de vecini. Nu-ş', mă, ce-mi veni, da'...

Sudoarea îi curgea ţăranului pe la tâmplele adânc scobite.

- ...parcă mi-e drag să mă uit la voi,... despuiaţi, gata din nou de preacurveală. Mi-o şi trecut năcazul de-atâta chef, ca să vă văz aşa. Da,

da, luaţi-o de la capăt! Hai, mă, nu staţi înţepeniţi, ca bolovanii, - auziţi?... - că bag furca-n voi!

Şi, ca să-şi întărească spusele, dar fără supărare, Pantelimon ridică unealta; dinţii lungi zgâriară pielea albă a femeii necredincioase. Varvara ţipă, uitându-se mai mult mirată decât înfricoşată la dârele subţiri de sânge ivite pe pulpa grăsană; se săltă din fân, înhăţă carnea tare a lui Nicuţă şi şi-o strecură între picioare.

- Uite, Pantelică,... zise ea, temătoare, înainte de a prinde *podoabele*, pe de-a întregul. ...te-ascult. Că aşa-s io muiere supusă, nu-ţi ies ţie din vorbă, bărbăţel harnic şi de nădejde. (Fir-ar al dracului de drac, cu osia lui, ruptă pe drumul de ducere, nici măcar pe ăla de întoarcere, c-aşa ar mai fi fost vreme pentru...!) Da', chiar aiasta vrei tu să facem noi, adică io şi cu Nicuţă, mă, Pricopsitule?!!!...

Neîncrezătoare în cheful năstruşnic al bărbatului, Varvara se retrase din tăria mădularului, păstrându-l, însă, la-ndemână, în palmă, în siguranţă.

- Aiasta vrei, Pantelică?... aştepta ea cu nerăbdare adeverirea, fără să piardă legătura cu flăcăul. Hai?... Zii, omule, mai răpide,... zii şi nu mă fierbe, că-s' din carne doară şi io şi nu po' să stau făr' să fac nimica lângă drăcia lu' Nicuţă! Uită-te, Pantelimoane, la *daraveră*,...

Zdrăngăni *daravera*, încercând să justifice alunecarea în amarnicul păcat.

- ...uite, Pantelică, probă de sculă ce are mucosul, că-mi vine să-l pleznesc! M-a cotrobăit cu ea, pe jos,...

- Aoleu, Varvară!...

- ...ţâţele mi-a lins şi de sfârcuri m-a muşcat un ceas întreg, înainte de a veni tu,...

- Vai, muierea mea!...

- ...bucile le-a frământat, să mi le rupă... - m-am înmuiat toată, de la mozoleală şi minţile mi le-am pierdut, ca o fetişcană ori ca o muiere stătută,... da' nu te mânia iară! -,...

- Alelei, femeie!...

- ...ne-am năcăjit destul când ne-am găsit, apoi, tustrei în fânar,... tu întorcându-te, ca nătântocul, pe nepusă-masă, de la pădure... - tâmpit şi bou ce eşti! Ai venit răpide acasă, tropa-tropa, tropa-tropa,... de parcă colaci calzi, aburinzi, te-ar fi aşteptat pe *cuptior*! -, ne-am sfădit destul, c-aşa-i într-o gospodărie,...

- Păi, nu-i de sfadă după câte ţi-a făcut Nicuţă, în lipsa mea?...

- ...sunt şi necazuri, nu numa' bucurii şi... vezi ce ţeapănă a rămas zdrânga lui în tot timpu' înşirat?...

- Văz. Vârsta, Varvară,... murmura Pantelimon, cuprins de melancolie. Păi, şi eu, dacă mai ţii minte...; da' nu mai ţii, că a trecut multă vreme. Vârsta, da.

- Ce muiere-n toată firea, ca mine, crezi tu, omul meu, c-ar fi scăpat din mână ocazia de a-i face o încercare, strecurând-o între craci?... Poate proasta de cumnată-mea, Tiţa.

- Nu te mai lua de ţaţa, săraca, atâta-ţi spui!

- Ce-i pentru ea e pus deoparte, n-ai grijă: i-o ard pe cocoaşă ţăţicii tale de le prima-ntâlnire! Daaa', zii, mă, odată... - ce taci ca mutu', ruşinat şi

aflat pe gânduri acuma?... -, vrei să mă vezi cu Nicuţă..., cum ne..., amândoi?!...

- Da, Varvară, vreau! Nu mai trăncăni, fa, atâta,... tacă-ţi dracu' meliţa şi bagă la loc, în tine, mădularu'! Dacă s-o frânt nenorocita de osie şi m-am întors, ca tâmpitu', şi v-am dibuit, vreau să văz cum faceţi, pe-ndelete. Nu ştiu de ce, da'... Poate pen' că n-am mai văzut la alţii,... decât la iepuri, la câni şi la vite; şi la mâţe, da, în grădină. Îmi place să văz, acu-mi luai seama,... m-au trecut la subsuori apele de mulţumire, femeie! Şi, zău că mi-e ruşine să vă zic, că-s om bătrân, da'... Ia uitaţi-vă aicea! Uitaţi-vă, mă, ce-i la mine, acilea, jos!

Cu faţa înroşită ca de amarnică ocară, bietul Pi-Pi, cum cu drag lumea îl alinta, înfăţişa umflătura dintre picioare. Muierea îşi coborî privirea zăpăcită către pantalonii decoloraţi, întinşi dinăuntrul lor; împinsă de instinct, îndreptă mâna către prohab ca pentru o pipăială, vrând să se asigure că nu-i tămăşag dosit acolo.

- Dracia dracului, chiar că-i săltată de-adevăratelea şi scula ta, Pantelică! se plezni femeia peste gură, a uimeală. Tiii, minune,... e tare, mă! Aoleu, cum de-ai făcut, Pricopsitule, pupa-ţi-aş guriţa ta,... de... Numai te-ai uitat oleacă la noi cum..., aşa despuiaţi, şi...?!...

Căscat, Nicuţă se zgâia şi el la umflătură; mustaţa-i firavă se încreţi, ca mijind un zâmbet pişicher.

- Nici nu ţiu minte de când nu s-a mai întâmplat să mi se..., continua Pantelimon mărturisirea, privind la gogoloi şi verificându-i cu palma tăria neaşteptată. E vârtoasă, voinicie adevărată! Tu ştii precis, Varvară, de când nu s-a mai săltat, c-aveai socoteală şi mă beşteleai de câte ori nu se...: „Da', bleaga aia nu se saltă odată?... Oh, Pantelică,...” te miorlăiai ca mâţa-n călduri. „...s-a dus juma' de an de când n-am mai văzut sculată pocitura dintre craci; ce eşti tu, mă, bărbat, ori ce mă-ta mare eşti?... Zău, de n-aş fi trecută şi cu copchilaşii tăi de gât atârnaţi, m-aş duce-n lume după altul; după altul, da, bărbat adevărat, cu sculă faidoşă-n nădragi,... bărbat, nu rahat!” Adică, eu, Pantelimon Pricopsitu, eram un fel de găinaţ în bătătură, după socotinţa ta. Aşa ziceai, am dreptate?...

- Ai; când ai, ai. Da' nu tre' să pui la suflet, Pantelimoane,... multe zice omul la mânie, ştii vorba.

- O ştiu; aşa-i, erai cam mânioasă. Păi, acuma, aiasta e. Cum am zis, bag-o, fa, odată, la tine, jos; p-a a lu' Nicuţă, toanto!... (Om vedea mai încolo ce-om face şi cu a mea, de-o rămâne destulă vreme tot aşa de tare.) Bag-o, nu mai sta,... înfige-te, Varvară!

Deloc speriată acum de furcă, femeia se lăsă iară pătrunsă de bărbăţia lui Nicuţă; îşi lipi buzele groase de gura uscată a flăcăului, mozolind-o pătimaş.

- I-a dat Cel de Sus gânduri bune zăltatului,... hai la treabă, muceo, mânca-te-ar mama, să terminăm ce-am început! Uiuiui, ce mulţumire pentru mine! Dac-aşa vrea Pantelică,... bodogănea ea, printre pupătările lipicioase. ...atunci io ce să fac?... Uite, mă înfig în mădularu' tare, că-s muiere ascultătoare. Da', stai tu, Pantelimoane,...

Varvara se trăgea, cu paşi mărunţi şi anevoioşi, înspre bărbatul ei, cu flăcău cu tot, precum cotarlele împerecheate pe maidan.

- ...şi fă-o-ncoa. Hai, vină, ce-ai înţepenit, prostule?... Îţi place cum mă vezi, cu Nicu, aşa-i, porc bătrân?...

- Îhî; place de mor, Varvară!

Pantelimon, cu uitătura pironită pe trupurile goale, tremura ca atins de fierbinţeala guturaiului de primăvară. Îşi şterse cu dosul palmei sudoarea frunţii şi a obrajilor scofâlciţi, înghiţind cu greu, nod după nod.

- Şi mai aveai neruşinarea să mă beşteleşti pe mine: „putoare...”, „muiere netrebnică...”, „curviştină de doi bani...”, tot clănţănea nevasta. Îţi place, îţi place, porcule ordinar,... boşorog cu patimi de june,... sulică bleagă,... *pardon*, vârtoasă! Vină, că mi-e greu să mă mişc, cu flăcăiaşu’ înfipt între craci,... cum ţi-e pofta ţie. Păi, dacă s-a ivit asemenea împrejurare, nenădăjduită... şi *daravera* ta..., ar fi păcat ca să n-o folosim, după aia...

- O folosim, o folosim,... vreau să te-ncalec şi io; apăi, de când nu m-am mai suit pe mormanu’ de carne grasă, Vărvăruşco!...

- Bine că recunoşti, *ipotentule*...

Femeia prinsese în mâna-i bătătorită gogoloiul lunguieţ, dosit în pantaloni, frământându-l vajnic acum.

- Tare e, Pantelică, mască mă laşi, omule! Nu eşti chiar *ipotent*, am glumit oleacă. Uite ce-i fac mădularului tău; poate îl păstrez aşa pân’ la urmă, frecându-l... şi-l băgăm, oleacă măcar, după aceea, ca să mai văz cum e şi cu el. Se va-ntâmpla, bunînţeles, după ce-l mântuiesc pe mucos, cum a fost vrerea *espresă* a dumitale.

- Aşa facem, femeie înţeleaptă, cum zici.

Zăpăcit de căldura măruntaielor Varvarei şi de trăncăneala celor doi soţi, flăcăul uitase de ameninţarea de alături; înhăţase nevasta de pliurile groase ale şoldurilor şi o trăgea din nou, la fel de viguros ca mai înainte, în tăria dintre picioare.

- Te zgâieşte liniştit, bre, nea Pantelimoane, la ce-i fac muierii dumitale, dacă aşa-ţi place să vezi.

- Place, Nicule, recunoştea încornoratul aţâţat. Place, place, place, aoileo, maica mea,... îmi place de mor, nu ştiu ce-i cu mine, vai de păcatele mele şi de ruşinea mea!...

- Da’ ce pofte ai, bre, ce-ascunde omu-ntrânsul!... Trăncănea dom’ şef de post la bufet, într-o seară, c-ar fi unii de le e drag să caşte ochii la... alţii cum se... Da’ nu m-am gândit că şi tălică eşti din ăia... (Mă rog, nu te *critic,* e treaba dumitale, nu mă bag io în gospodăria altuia, unde nu-mi fierbe oala). Să ştii, bre, că-ţi cosesc fânul de lângă grădina Dinicăi şi ţi-l aduc acasă, cu droaga trasă de Sulică, numa’ să-mi zici precis unde să-l descarc.

- Aşa să faci, Nicule, că rău mă apasă junghiurile-n spinare de-atâta muncă! se plângea Pantelimon, apucându-se de şale, fără să scape din ochi, însă, perechea iubăreaţă. Păi, dacă tot îmi chinui femeia, atâta să faci şi tu pentru gospodăria noastră; nu numa’ cu distracţia, flăcăule... Uite, pui fânu’ în marginea dinspre coşar, acolo e potrivit; îl pui adunat, ca să ocupe niţel loc. Varvară îi mai zici şi tu, printre chirăituri, ce fel şi cum, dacă io nu sunt acasă...

- Îi zic, Pantelimoane, îi zic. Da' ce socoteală ai în devlă, unde şi când vrei să pleci, omu' meu?... Hai?... Să-mi spui precis de data aiasta: „Uite, Vărvăruşco, muiere iubăreaţă, eu plec la ora..., mă-ntorc a doua zi... sau a treia, la ora... fix, nu mai devreme...".

- Acolo pun fânul, cum spui, nene Pantelică. Dacă vrei, cât las măgarul să-şi tragă sufletul, mă ocup şi de data Varvara, ca s-o mai domolesc. Ce-am zis, am zis, la mine vorba-i vorbă, îs băiat corect; fac treaba. Îl ştii şi pe taica ce fel de om e, la fel şi mămiţica, sunt neam bun, deci,... poţi avea bază pe mine. Da', bre, nea Pantelică, te rog eu frumos, să nu-i spui taichii de ispravă, că mi-o trage pe cocoaşă de nu mă văz! Ştii că-i rău la supărare şi-are şi mâna grea. Uf, dădico,... şi dumneata..., da' repede te-ai umezit iară-ntre craci!

- Păi, tu îţi freci daravera în cărnurile mele *intime* şi ai vrea ca io să rămân tot uscată, prostălăule?... Se vede că-i necopt, Pantelică, şi nu cunoaşte în d-aistea, întreţinea nevasta complicitatea cu bărbatul ei. Are de-nvăţat mucosu', da' aicea sunt ca să-l ajut!

- Noroc cu tine, Varvară, că eşti ştiutoare, săritoare şi ai un suflet milostiv!

- Creştină adevărată! ...Nu vezi, mă, Nicuţă, cum o ţiu şi p-aiasta, a lu' nen'tu Pantelei, ca să nu piarză-n tărie,... frec la ea ca gospodina pusă pe muncă. De-aia m-am umezit, e de bine, nu-i de rău, plod nătărău ce eşti! (Doamne, zău, cu cine am ajuns să-mi mulţumesc inima fierbinte!...)

- Ai o muiere pe cinste, neică! Vorbeau flăcăii, când ne adunam la o bere, o *tablă* şi o sămânţă, în spatele Primăriei: „Ce ziceţi, mă, băieţi, de boarfa lu' *Pi-Pi*-lică Pricopsitu?*...*"

- *Pi-Pi*-lică?... Să nu te mai auz, mucosule, că-mi spui aşa că-ţi scot dinţii din guriţă! se răsti Pantelimon, la auzul poreclei nesuferite, răsucind ameninţător furca în mâini.

- Iertare, rogu-te; m-a luat gura pe dinainte. ...Da' o ochisem şi io, nu trebuia să-mi spună alţii de dada Varvara, că n-am orbu' găinilor. Halal femeie!

- *Mersi*.

- Îmi plăcea de ea, grăsună ca o purcică, cu mersu' agale, parcă-i raţa prin bătătură când cată la tocătură, de-i saltă când un şold, când ălălaltu',... cu ţâţele umflate ca ugerul vacii când soseşte de la islaz, seara,...

Gogoloiul din mâna femeii zbârnâia, spre mirarea neascunsă a acesteia!

- ...uită-te, bre, nea Pantelică, şi matale la ele! Îţi place cum le joc?...

- Uuuufff,... place, place, Nicuţă! Mai joacă-le, mă,... joacă-le! Maică, ce ţâţe mândroase,...

- Este?...

- ...bine făcută-i Varvara mea! Şi curul...

- ...e cât baniţa! Da, îţi ochisem muierea, neică. Să ştii că şi pe taica părintele l-am prins cu ochii beliţi după dosul dadei!

- Prea sfântul?!... se mândrea Pricopsitul de izbânzile consoartei. Se uita prea sfântul nostru, cu poftă bărbătească adevărată, la curul lat al Vărvăruşcăi?!... Şi la ţâţe?!... Zău, mă, plodule,... aşa-i?!...

- Zău; se uita, porcul. Că coana preuteasă parcă-i schiloadă,... ai văzut-o, numa’ piele şi oase, zice lumea c-ar fi ofticoasă, săraca. Da’ rămâne între noi povestea cu părintele, nea Pantelimoane, da?... Că nu vreau să intru în gura babelor satului şi să nu mă mai spăl cu toată apa gârlei.

- Mai tacă-ţi fleanca, muceo,... moară stricată,... că mă faci de baftă faţă de omu’ meu! se aprinse la faţă, a ruşine, Varvara. Ia uită-te la el, bărbate: după trăncăneala lui prostească, juma’ din comună umblă după dosul meu! Ai *remarcat* tu aiasta, Pantelică?...

- Nu, n-am *remarcat*,... cum zici, da’ nici nu m-am uitat cu luare aminte; am să fiu mai cu ochii-n paişpe de-acuma!

- Hm, noroc că, la tine, nu ţine mult ambiţu’! ...Că altă muiere n-o fi în satul nostru, cu cur şi ţâţe bogate ca ale mele?... Tot ţeapăn a rămas făcăleţul tău în mâna mea,... bravo! Îl frec bine, de-aia. Vezi-ţi de treaba ta, Nicuţă, nu mai trăncăni, gură bogată ce eşti; fă ce te-a pus nen-tu să faci cu mine,... fă bine, pe-ndelete şi să nu-ncerci să ieşi din vorba omului meu, mucosule, că io, cu mâna mea, te pleznesc de nu te vezi!

- Las’, dădico, nu te ruşina aşa,... tare-i ruşinoasă, nea Pantelimoane,... să vadă ce mai nevastă are. Şi, la urma urmei, taica părintele tot om e şi el, din sânge şi carne este plămădit ca şi noi, ăilalţi muritori! Şi nu mă mai plezni cu mâna aia, că ai altă treabă cu ea acuma. Ha, ha, ha, freacă bine, dadă Varvară,... freacă, *pricopsito*, lustruieşte făcăleţu’ gospodăriei, dacă, *în fine*, s-a sculat! ...Da, îţi ochisem muierea, neică, de ce să mint, când te văd băiat salon?... Zău, nu-i a glumă cu dada Varvara,...

- Arătoasă, arătoasă-i fimeiuşca!... Îuîuîuîu! Parcă nici n-am zărit-o în ograda mea până acuma..., înnebunise de-a binelea gospodarul Pantelimon Pricopsitu la vederea muierii despuiate, aflată-n amarnice patimi. N-o lăsa din sculă, Nicule, că tare-mi place când vă văz!

- ...brava, *filicitări*! Da’, bre, nea, Pantelică, parcă mi-e nu ştiu cum,... că sunt simţit din fire,... eu..., cu femeia matale, iar dumneata vrei să stai aşa şi să te zgâieşti la noi cum... ne...? Uite, dacă pofteşti... - şi, după cât de mare a rămas umflătura din mâna dadei, văz că da, pofteşti! -, mă dau la o parte şi te las pe tălică să-ncerci, să vezi cât de bine e, bre. Ţi-am zis că-s băiat corect, ai văzut că nici fânu’ nu l-am încurcat prea tare. O iei matale oleacă şi-o chinui pe dădica, că ai auzit ce dojane-ţi aducea şi ţi-e nevastă cu acte-n regulă, la primărie scrise,...

Varvara tresări surprinsă de tocmeala de alături.

- ...o mai iau eu iară, după aia, că abia ai aflat că mi-e ibovnică, fără acte, e drept,... iar o iei matale, dacă mai poţi,... din nou eu, că, uite, sunt june, pot şi-o vreau pe muierea matale,... şi dă-i, şi trage-i-o,... şi dă-i, şi trage-i-o,... şi tot aşa, până s-o sătura dada Varvara, săraca, de sculă.

- Da’ vezi tu, muceo, că nu-i treabă la-ndemână cu de-alde mine..., zbură o păsărică din gura femeii, fără chibzuială.

- Ei, sigur, n-o să fie uşor; ţi-e nesătulă nevasta, neică, după prea mult repaos. Nu-i vina mea, ştii bine. Muierea nu trebuie nesocotită, aşa vorbesc bătrânii. Dar, ce să faci şi matale cu atâtea pe cap,... ba la câmp, ba-n ogradă, ba la pădure,... că pe Corneluş n-ai bază. Ce crezi că la taica şi la mămiţica-n gospodărie n-o sta treaba la fel?... Să vă mai zic una,... da’, rămâne între noi vorba.

- Spune, Nicuţă, se trezise interesul Varvarei pentru noutate, fără să se oprească din drăgosteală. Zii, zii, între noi rămâne vorba,... între noi, dar şi tot satul!

- Am bază, ştiu. Păi, l-am văzut de vreo două ori, cum ar fi acuma, pe vecinu' Vârnă Aţâţatu sărind gardu' din spate la noi, în ogradă, când taica nu era acasă; s-a dat la mămiţica, porcu', ce crezi că-i greu?... Şi mămiţica-i făcută bine, ca dada Varvara; i-a furat ochii lu' Aţâţatu,... da' şi Aţâţatu mămiţicăi, sărmana, c-aţi văzutără ce zdravăn bărbat mai e!

- Cu unghiile ochii ţi-i scot, Aţâţatule, curvar nenorocit! mormăia Varvara furioasă. Te-ai dat la Veta, c-o aveai în spatele casei, la-ndemână,... iară mie-mi ziceai că...

- Hai, dădico, să vină şi nea Pantelică, săracu', că e omu' matale doară, să te... şi el, dacă s-a rupt osia, să mai vadă cum e-ntre cracii graşi. Desfă-te, lipitoare bătrână,... hai odată, ca să trec mai hacana!

Dar femeia făcu urechea toacă şi strânse cleştele pulpelor scurte, nevoind să dea vrabia din mână pe cealaltă vrabie, ce se învâltorea, ca nebuna, în pantalonii omului ei. „Uite ce-i la el, între picioare,... uite borcănătură!... Nici când l-am luat de bărbat pe nătăfleţul aista, de Pantelimon Pricopsitu... - nu degeaba-i zice lumea Pi-Pi, e chibzuială în *poroclă*! -, n-avea daravera cum e acuma în mânuţa mea! Dacă i-aş scoate-o din nădragi şi aş muşca-o ca pe un caltaboş fierbinte, la Crăciun, cum zicea Aritoneta că făcea pe sub poduri, cu *talienii*, buni plătitori pentru desfătare?... Îl sperii precis pe Pantelimon! Cine-ar fi crezut că-i cu putinţă să-i mai văz săltată scula pârlită?... Minune! Cu ce poftă se uită la carnea mea porcu' bătrân... - ia uite-l, zgâitul, ochii mari ce-i face! -, de parcă mă vede despuiată pentru întâia oară!... Nu s-a uitat aşa pohtaci la mine nici în noaptea nunţii, când eu ziceam că eram *fată* şi el se pregătea, zăpăcit, încurcat şi-mpiedicat, să-mi săvârşească *împlinirea*! (Noroc că eram *împlinită*, de câteva luni, de sulărăul de văru-meu mai mic, Demetrică Pălălaie,... mic, da' tare zbenguincios era când prin spatele ogradei mă prindea, Dumnezeu să-i ierte păcatele, că de mult l-au mâncat doctorii şi cancerul prin spitalele Sucevei!) Am avut dosită sub pernă, în noaptea nunţii, sticluţa cu sânge de porumbel, cum maica m-o învăţat şi l-am înşelat pe cavalerul meu cu roşeala întinsă între pulpe şi pe aşternuturi. S-a bucurat prostu', văzând însângerarea şi a dus cearşafurile afară, rânjind la lumea adunată, ca să se laude: ‹*Ia uite cine mi-s io în satu' aista şi ce fată mare am luat de nevastă!*›. Am ţinut doliu-n sufletu' şi trupu' meu după verişoru' Demetrică,... o lună întreagă n-am cunoscut desfătare cu bărbat... - a meritat sula lui o cinstire ca aiasta! - şi, când s-a ostoit aleanul şi a început să mă mănânce iară *aricioaica*... - parcă eram nebună! -, l-am făcut cu vânturosu' de Aţâţatu pe Corneluş, lumina ochilor mei; i l-am pus repede în braţe Pricopsitului, fără să-i las vreme de chibzuială: ‹*Uite, tăntălăule, ce flăcău ţi-am dăruit!*›. Ei, au trecut anii şi s-a dus tinereţea... Porcu' de Vârnă nu mai vrea să ştie de mine, la Corneluş nici nu se uită... ‹*Dă-l în pizda mă-sii de copchil de gard,... ce e-n ograda mea făcut?...*›, mă mai ţiu cu aducerile-aminte şi cu câte un mucos, momit c-o ţuică ori un pachet de mahorcă. Azi, însă, chiar de-a dat omu' meu peste mine, aflată c-un flăcău în fân, am noroc! Cum îl termin pe Nicuţă, îl

iau la treabă şi pe Pantelimon, sărmanul, asemenea ocazie nu-i de-a fi rătăcită! Dar, l-aş pune, la-nghesuială, zăpăcit cum e, să dea oleacă şi cu gura...”

Prins de jocul fierbinte, Pantelimon nu auzea vorbele mieroase, îmbietoare, ale hâtrului de Nicuţă şi nici gândurile nevestei nu putea să le citească. Privea năuc, cu mulţumire, sprijinit în coada furcii, cele două trupuri cu iarbă pe pielea lipicioasă, zbenguindu-se fără odihnă; privea cu o lăcomie ce n-o mai încercase sânii grei ai nevesti-sii, striviţi de pieptul robust al băiatului, carnea multă a feselor („Doamne, da’ ce cur boboşat are Vărvăruşca mea! La fel şi ţâţele... ori cracii groşi... Trebuie să-l iert pe Nicuţă, s-o zăpăcit, săracul!”), izbucnind printre degetele murdare ce-o apucaseră, şoldurile mari ce unduiau, când în faţă, când în spate, pulpele albe („Aşa să fi fost dintotdeauna carnea putoarei de muiere... sau fofoloanca, înfoiată ca ghemul de câlţi, încurcat de mâţele jucăuşe?!...”) ce strângeau picioarele flăcăului, subţiri şi păroase ca ale unui maimuţoi; privea cu ciudată şi neoprită poftă trupurile apropiindu-se fără odihnă, unul de celălalt, bufnind la atingere, ca să se depărteze şi să revină, apoi, contopindu-se cu amarnică dorinţă într-unul singur; şi mai privi iară-n jos, crucindu-se a adâncă uimire şi multă mulţumire, la boşoalca dintre picioare; căuta să sfâşie, cu curaj şi obidă, docul pantalonilor sărmani şi să-şi ia zborul din mâna nevestei pătimaşe!...

Dar, fraţilor trecuţi prin multe, şi bune, şi rele, poate exista pe pământul mare bucurie deplină, de durată,... aţi întâlnit-o careva din voi, spuneţi, aveţi ştire de-aşa ceva?... O clipă doară de-nseamnă fericirea,... s-a duuusss!..., vremelnice-s toate, Faust a ştiut-o şi mâna a întins-o atunci, cu disperare, ca s-apuce timpul... haţ!... de pulpana-i fluturândă, oprindu-i goana: „Stop! Ho, stai, secundă minunată,... nu dispărea, te conjur, măsură a unei lumi ciudate,... rămâi încremenită în astfel chip, rămâi aşa cum eşti şi nu te duce!”

Timpul nu se poticneşte, însă, de nimica, nimenea şi niciodată piedică nu-i poate pune. Frecat zelos de gospodină şi zăpăcit de priveliştea din faţă, *făcăleţul* lui Pantelimon Pricopsitu, care nu auzise de Faust şi de aspiraţiile lui, depăşi momentul - îşi trăise clipa prea frumoasă! - şi începu să vibreze pe nepusă-masă; o ţinu aşa câteva clipe,... zbârrr, zbârrr, zbârrr,... zvâcni, apoi, în palma strânsă a nevestei, precum şopârloiul capturat,... zvâââc, zvââc, zvâc!, ca să se înmoaie dintr-o dată, uşurat. Lacrimile o podidiră pe *Fausta* Pricopsitu, mâhnită tare: „Răpide a mai trecut bucuria...”

Umezeala se-ntindea pe docul pantalonilor sărmani, încercând să copie, patrioată, întortocheala fruntariilor străbune...

Terapie de şoc

„Când un bărbat face sex
cu o prostituată
plăteşte femeia nu pentru
serviciul prestat,
ci ca să plece
mai repede după aceea.”

Anonim

Terapie de şoc

Femeia se uită iar prin localul mic, deşi ştia că era gol de ceva vreme - rămăsese singurul client! -, apoi, plictisită de aşteptare, cercetă lumea puţină de pe stradă, printre abţibildurile „Tuborg”, „Ciuc”, „Heineken” sau „Stella Artois” lipite pe geamul mare al vitrinei - cu atâta reclamă pe capul nostru... *prietenii ştiu de ce...* trebuie să bea doar „Bergenbier” ori „Carlsberg” ...*probably the best beer in the world* sau „Neumarkt” cu ...*gustul puternic şi amărui*,... am devenit o naţie de băutori de bere, obezitatea ne paşte, pancreasul este în pericol şi viitorul podgoriilor româneşti este incert! În lipsă de altcineva, clienta spionă cu coada ochiului barmanul din spatele tejghelei: hm, spre vârsta a treia,... trecut, deci,... a fost ceva de capul lui, cândva,... nu cine ştie ce, dar a fost,... tată de familie acum, cu buget strâns, aspru chivernisit de o nevastă aflată la menopauză, îndesată ca o chiftea plină de zgârciuri, nespălată, îngălată şi rea de gură,... absolut banal, nu are ce să-ţi spună de la el, nu-i capabil să producă niciun *text*,... poate vreun *clişeu*, auzit la tovarăşii lui,... nu prezintă interes, deşi, fără să aibă o justificare (doar rămăşiţa de vanitate uitată-n el!), e convins că trebuie luat în seamă, aşa cum credem toţi despre noi-înşine,... întâlneşti destui de-ăştia, pe stradă, treci pe lângă ei fără să-i observi deloc. Consultă ceasul elegant de la mână şi, niţel nervoasă, scoase o ţigară doar aşa, ca să facă ceva, mototolind pachetul gol şi aruncându-l apoi în scrumieră. Îşi recăpătă însă controlul şi, cu gesturi voit leneşe, răsfăţate, chiar incitante, adresate nimănui deocamdată, ca un fel de exerciţiu parcă, apucă ţigara *king size* între buzele cărnoase, acoperite de un roşu carmin atent aplicat. Barmanul o aprinse repede cu un chibrit,... o tactică veche, de apropiere de o femeie, fumătoare, desigur („Ia să vedem, poate merge ceva cu muieruşca, sunt bărbat bine, încă.”), aplecându-se peste tejghea; profită de ocazie şi îşi coborî privirea păcătoasă în decolteul generos („Faine ţâţe, nici prea mari, da’ nici prea mici,... potrivite, da...” cântărea el cum stăteau lucrurile. „...şi ar trebui să fie tari la dimensiunile astea! De s-ar putea, ce le-aş mai frământa cărniţa, ce le-aş mai descânta şi botul meu, cel pofticios, printre

ele, cu plăcere, mi-aş băga!”). Un zâmbet ironic scăpă femeii, confirmând că ocheada pofticioasă fusese înregistrată („Încearcă şi el, săracul,... poate *ţine*, totuşi...”); în clipa următoare, mulţumi scurt şi rece pentru foc, printr-o înclinare a capului, curmând obrăznicia vecinului. Rămasă pe gânduri, trase puternic din ţigară, transformând în scrum câţiva milimetri din capătul alb. Privi paharul din faţă; plictisite şi ele de aşteptare, cuburile de gheaţă, două aisberguri mititele, se topeau încet, precum fraţii mai mari afectaţi de controversatul fenomen al încălzirii globale, clătinându-se în lichidul incolor şi aburind sticla paharului.

Neluat în seamă, barmanul se întoarse la buteliile cu etichete colorate, rânduindu-le în rafturi, ca să-şi facă de lucru în lipsa clienţilor. Verifică, apoi, grijuliu, curăţenia mozaicului podelei; puteai să lingi bobiţe de mac de pe el! De fapt, se aplecase din nou, mai mult decât era necesar, ca să privească pe sub sprâncenele stufoase, cu ochii parşivi, picioarele dezgolite de fusta scurtă a femeii de la capătul tejghelei („N-ar trebui să le ţină mai strânse, oare?...”). Le cântări cu priceperea cunoscătorului: nu erau picioare de manechin, lungi şi subţiri („...chiar nişte beţe,... parc-ar fi braţele mele! Ce mănâncă, Doamne, fetişoarele astea, pentru a-şi menţine trâmbiţatul 90-60-90?!...”), ca să admiri pantofii ce le încălţau, calitatea ciorapilor senzuali ori să scoată în evidenţă eleganţa rochiei mulată pe coapse. Nu. Erau picioarele unei femei întâlnită pe stradă, într-un mall sau la rând, la Administraţia Financiară, pentru plata până la 31 martie a dărilor anuale (10% reducere oferă statul contribuabilului conştiincios pentru promptitudine!...), drăguţă foc şi interesantă, cu oase lungi şi nu tocmai subţiri, acoperite cum trebuie cu carne, pe care voiai să le mângâi de la degetele frumos formate, cu unghii spatulate, îngrijite de mâna atentă a pedichiuristei şi până la şoldurile cam late,... să strângi uşurel carnea picioarelor astea, între buricele degetelor şi podul palmei, ca într-o *muşcătură a calului*, ca să-i simţi tăria aşteptată, să cauţi, repede şi curios, *ceşcuţa* prost ascunsă (pentru a fi repede găsită!...) în spatele genunchiului, bănuindu-i adâncimea caldă, totdeauna un pic transpirată şi cu atât mai ispititoare, să-ţi plimbi buzele pe pulpe, să le simţi cum, nervoase, surprinse şi nerăbdătoare, tresaltă de excitare, pielea fină schimbându-se în ţărăneasca *piele a găinei* şi cum, mai apoi, ţi se deschid în faţă, oferindu-ţi şi restul ce-l aşteptai, normal, şi trebuia să vină. Şi, sub apăsarea privirii insolente, femeia îşi pierdu din control şi desfăcu genunchii,... nu mult, mai era până la neruşinare, dar îi desfăcu, încă un semn că înregistrase jinduirea bărbatului de după tejghea. „Asta se joacă cu mine, precum pisica cu şoarecele, şi vrea să mă-ntărâte, precis!” înghiţi el nodul ce i se pusese în gât. Barmanul era sigur, n-o mai văzuse până acum în localul lui. Cam ciudată este femeia asta!... Deşi era îmbrăcată provocator şi fardată agresiv, ca şi când şi-ar fi dorit să nu lase vreun dubiu asupra meseriei ce o practica, treceai, însă, destul de greu şi cu mirare, peste eleganţa din purtarea ei, afişată fără ostentaţie. Mai devreme, doi-trei clienţi o priviseră lung şi impertinent, de la distanţă, admirându-i decolteul larg şi picioarele expuse, fără să îndrăznească, totuşi, să intre în vorbă cu ea.

În sfârşit, uşa de sticlă se deschise, clopoţelul de deasupra ei cântă scurt, anunţând noi musafiri şi, spre mulţumirea barmanului, un bărbat intră în local odată cu zgomotul stins al străzii. Îşi roti privirea prin barul gol, apoi veni la tejghea, cocoţându-se neîndemânatic chiar pe scaunul de lângă femeie.

- Bună seara, salută el, având grijă să privească în faţă, doar către barman. Nu se-nghesuie lumea pe-aici, la ora asta, se pare!... Criza se simte prin toate locurile. Hm, păi dacă-i criză, o singură votcă aş vrea, ca o măsură de austeritate autoaplicată. Atât. Da, dă-mi, te rog, o votcă cu apă tonică şi o felioară de lămâie verde care să plutească prin amestecul ăsta.

- Sigur, vine imediat votca dumneavoastră,... vineee!

Înviorat... - oricum, o votcă este mai mult decât nimic; şi, după prima votcă, poate, foarte bine, să fie cerută a doua, căci pofta vine mâncând şi setea tot bând! -, ...barmanul se execută cu promptitudine, studiindu-şi noul client, cu indiferenţă bine afişată. Spre 40 de ani, nu mai mult,... figură de intelectual, cam fără vlagă („...ostenit de prea multă carte! Nici atâta şcoală nu-i sănătoasă, dom'le... Uită-la mine: după clasa a opta, n-am reuşit să intru la liceu, căci nu m-am omorât cu învăţatul, am urmat doi ani la *profesionala* din Viilor, meseria ospătar, am fost prevăzător şi m-am oprit. Gata, ho, destul, ajunge cu ştiinţa! mi-am zis. Ai grijă de tine, băiete, păstrează-te...”), ochelari cu ramă scumpă, potriviţi cu faţa lungă, ceas, la fel de scump, la încheietura mâinii („Cât un ‹Logan› costă un ceas frumos ca ăsta!”), cravata asortată cu costumul fin, de la „Steilmann”, pantofii,... mda, după restul ţinutei, căci nu putea să-i vadă, ar trebui să fie „Clark's”, probabil, peste 150 de euro perechea („...salariul meu pe jumătate de lună, 'tu-i papucii ei de viaţă! De câte ori i-am admirat, oare,... degeaba, desigur,... în vitrina de la ‹Otter›-ul de vizavi?...”), făcuţi din aceeaşi piele ca şi cureaua de la pantaloni,... posibil avocat, medic sau CEO la o firmă cu capital străin (ce-i plăcea termenul ăsta, de curând aflat din „Libertatea”,... CEO! Sună bine.), o persoană educată, prosperă pentru vremurile astea; este clar, nu bea, de obicei, se vede după cum apucă paharul, cu gesturi speriate, iar băutura tare o soarbe cu înghiţituri mici, încercând să le controleze pe fiecare din ele,... stresat de munca de răspundere (păi, dacă-i CEO?...) sau din alt motiv, că sunt destule - psihologii au apărut şi la noi, ca în filmele americane! -,... simte, uneori, nevoia unei evadări (destul de rar i se întâmplă, căci nici pe el nu l-a mai văzut barmanul aici) la un local sau,... de ce nu?, chiar împreună cu femeia asta, care are un şic nepotrivit cu meseria ce pare să o practice. Barmanul înregistrase amănuntele (spiritul de observaţie nu-i lipsea! De, meseria...), ca şi când, după plecarea bărbatului, uşa de sticlă se va deschide iară, în local intrând, anunţat vesel de acelaşi clopoţel, *detectivul* Humphrey Bogart în persoană - un client nou, slavă Domnului! -, cu faţa de gloabă ostenită, zgribulit şi trist, chinuit de o criză de hemoroizi, reumatism ori gastrită (păi, dacă toată ziua îl vezi cu paharul de tărie-n mână, pufăind din ţigara înfiptă-n gură şi niciodată ronţăind un măr ecologic, o gogoaşă fără zahăr ori un covrig buzoian uscat!...), îmbrăcat, vară-iarnă, cald-frig, secetă-ploaie, în acelaşi trenci ponosit (oare, l-o da, dom'le, din când în când, măcar, la spălat, la o curăţătorie?...), strâns cu cordonul pe talie şi

cu pălăria bine îndesată pe cap, ca să nu i-o sufle vântul ori ca să nu-l tragă curentul şi să piardă Hollywood-ul o vedetă de calibru. Îşi va arunca privirea cercetătoare la singura femeie din bar,... - să fie alături, cumva, Lauren Bacall, *the skinny girl* cu rădăcini evreieşti în Moldova, în neamul de băcani Bacalu ori, poate, Ingrid Bergman, suedeza căloasă şi ne aflăm în pitoreasca Casablancă marocană?!... -, şi îi va pune întrebări *bartender*-ului tocmai despre individ, mai mult mârâind, decât vorbind, cuvintele scăpându-i, unul câte unul, printre dinţi (ăsta era stilul lui Bogart şi lumea se dădea în vânt după el, prin anii ’50-’60! Astăzi, doi bani nu mai face...); mai înainte, însă, i-a stimulat bunăvoinţa cu o bancnotă verde, de 20 de dolari, ţinută la vedere şi foşnind frumos între degete - că americanii au simţul banului, nu-l împrăştie, precum pârliţii noştri care, după ce s-au văzut cu parale-n buzunar, vor să se dea mari dând peste nas apropiaţilor: „Ia te uită cine am ajuns eu; mai zii ceva, de poţi, acuma!...”.

- Bună seara. Apropo de votcă: cred că, înainte de plecare, nu mi-ar strica nici mie una mică..., încercă femeia să intre în vorbă. Te-am auzit, este criză,... austeritate, adică,... prin urmare, o votcă cer şi nimic mai mult. Ar putea să mă binedispună şi, poate,... Ce spui, domnule dragă?...

Bărbatul se întoarse spre ea, descoperindu-i, parcă, abia acum prezenţa; privi cu îngrijorare (?!...) sânii dezgoliţi şi mai mult de bluza decoltată. („Ei, bravos, bine că i-ai observat şi matale, în cele din urmă, că eu sunt de multă vreme cu ochii alunecaţi acolo!” plescăia pofticios barmanul. „Sigur, meştere, te-ai prins, are nişte ţâţişoare splendide vecina; ce mi-ar mai plăcea să le văd fără sutienul ăsta, care, desigur, are farmecul lui, strângând bustul bine făcut! Hm, n-ar trebui să mă mir de-o pleca, fetica, împreună cu pămpălăul...”) Da, aşa era, breteaua subţire a sutienului negru sporea albeaţa pieptului. Privirea bărbatului alunecă pe picioarele încălţate de ciorapii tot negri („Descoperă lumea, cască ochii mari, uită-te, că ai la ce te uita! Ce copane are vecinica,... n-o scăpa, meşteraşule, ascultă-mă pe mine că-s trecut prin mai multe decât dumneata! Ia-i şi o votcă, ia-i şi două, ia-i şi nouăzeci şi nouă, fă-mi vânzare... şi mai vezi după aia către ce se-ndreaptă lucrurile.”), fusta scurtă şi strâmtă ridicându-se niţel, dar cu atât mai provocator, deasupra marginii lor şi dezvelind, astfel, exact cât trebuia din carnea pulpelor („Mi se face rău! O mişcare dacă mai *dezvoltă*,... una singură, deloc amplă!... fusta i se saltă complet de se va vedea nu numai *ceşcuţa*, ci toată *vesela* din galantar şi scoală mortu’ din groapă, zău aşa!”); femeia înălţă amuzată sprâncenele, înregistrând sclipirea de poftă din privirea vecinului, dar şi jinduirea libidinoasă a barmanului aţâţat.

- Despre o votcă ziceam, domnule, aminti ea, zâmbind cu ciudată mulţumire. Nu vreau un cocktail cu ingrediente scumpe, nici un pahar de şampanie bine răcită „Dom Pérignon”-1996,...

(„Dar cunoaşte *udătura*,... e fată umblată, se pare;1996 o fi fost un an special pentru strugurii lui ‹Dom Pérignon›! Sau a zis-o şi ea la plezneală, că cine se pricepe la ‹Dom Pérignon› în ţara românească; nu ştiu,... n-am avut în barul meu,...”)

- ...ori un „Armagnac” servit la temperatura camerei,...

(„...iar *armaniak...* sau cum i-o zice, nici pe-atâta!”)

- ...căci este criză doar, abia de-ai spus-o. O votcă rusească doresc! Tot aşa vreau şi eu băutura, ca asta pe care-o ai în faţă,... amestecată cu apă tonică şi cu felioara de lămâie verde, cu miros de ţinuturi subtropicale, plutind fără grijă prin ea.

Bărbatul făcu un semn barmanului, ce îşi privea nedumerit clienţii („Da' ce persoane simţitoare am de servit în seara asta! Hm,... grija lor pare a fi plutitul felioarei de lămâie, cu miros de tropice, în paharul cu votcă rusească amestecată cu apă tonică!...”), simţind în aer un început de flirt, neclar şi ciudat; se execută imediat, punând pe tejghea un alt pahar cu băutură, cu felia verde în el, dar nu înainte de a-l lua pe celălalt, cu cuburile de gheaţă topite în lichidul trezit după atâta aşteptare. Privirea i se întâlni cu ochii mari şi frumoşi, agresiv machiaţi, cam zeflemitori, ai clientei; şi, pe nepusă masă, vicioasă, aceasta scoase vârful limbii printre buzele roşii, plimbându-l de-a lungul lor, fără teamă de a-i fi remarcat gestul şi de vecinul de scaun. Sânii ascuţiţi se îndreptaseră într-o *contră* provocatoare tot către barman, obraznici ca şi limba, („Să fi fost o impresie, doar?!... Asta vrea să mă întărâte, chiar cu pămpălăul de faţă! Aşa-i mai aţâţătoare treaba, de fapt...”). Dar, ignorând frământările *bartender*-ului, clienta se întoarse către vecinul ei, cu paharul în mână; ciocniră, cam nervos, femeia urmărind cu coada ochiului şi privirea-i parşivă când un bărbat, când pe celălalt, în timp ce îşi înmuia buzele în lichidul rece, fără un chef anume, ca dintr-o obligaţie.

...Băuturile rămaseră pe tejghea, abia atinse. („Păi, să le pun la loc, în sticle,... astea nu-s' vremuri de risipă!” stabili, chitros, barmanul.) *Avocatul, medicul sau CEO-ul la o firmă cu capital străin* plătise consumaţiile, lăsând un bacşiş generos („...aproape 50% din valoare! Mda, nu e un obişnuit al localurilor.”). Politicos, ajutase femeia să coboare de pe scaunul înalt şi, însoţiţi de privirea curioasă a barmanului şi rânjetul şmecher, invidios, dar şi nedumerit, ieşiră, salutaţi de clopoţel, pierzându-se în noapte. „Du-te la treabă, norocosule, că ai de lucru cu doamna *Sfârc Pară*! De nu intrai în bar, a mea era şmecheroaica, ai văzut-o cum mă zgândărea,... şi cu limba, şi cu ţâţele, şi cu cracii! Ei, lasă că mai trece pe-aicea, dracul de muiere,... a simţit ce fel de bărbat sunt, că nu-i fraieră,... are şcoală-n ea! Hai, du-te, numai să fii în stare să faci faţă la cerinţe. Noroc, meştere!”

*

...- O facem aici?... îşi îmboldea femeia partenerul, arătând spre tufele mari din spatele blocurilor. Ne ascundem printre boscheţi,... sunt deşi, nu ne vede nici dracul,... îmi salt poalele, tu te desfaci repejor la pantaloni şi o strecori direct în... Sau putem folosi gura mea; o felaţie, hm?... Mă rog, cum îţi place ţie.

Temător, el se uită la stânga, apoi la dreapta; ridică ochii, căutând fumătorul ce trebuia să-şi omoare plictiseala şi plămânii la un balcon.

- Aici s-ar putea să ne vadă cineva, mi-e teamă. Mergem, mai bine, pe străduţele de lângă Bordei, propuse cam nesigur. Ajungem repede, traficul

s-a redus substanţial. Nu-i nimeni lângă lac, la ora asta... sau, poate, doar alţii, ca noi, dar care ne vor ignora, dintr-o solidaritate de amorezi, desigur.

- Mergem acolo, acceptă femeia propunerea, strângând încurajator şi cu nefirească afecţiune braţul partenerului; îşi aduse aminte de ceva şi împunse bărbatul cu sânii tari.

Urcară în automobil; imediat ce portierele se închiseră, acoperi cu palma mâna care acţiona starterul.

- Nu mai am răbdare, de fapt. Bordeiul este departe; e de mers până acolo,... o pierdere de vreme... şi rezolvăm problema şi aici, cred, în maşină. Trage-mi-o acum!

- Sigur, încerc...

- Dacă nu apăreai în local, nu m-aş fi dat în lături s-o fac cu barmanul; i-am remarcat balele, de poftă, când mă dezbrăca şi mângâia cu privirea, ca un porc ordinar.

- Asta făcea barmanul,... îi curgeau balele, despuindu-te cu ochii?... Acum îmi spui?...

- Sigur, l-am zgândărit şi eu, recunosc; altfel, nu ar fi îndrăznit.

- Sunt convins. Frumos...

- Da. Mi-ar fi plăcut să mi-o trag cu el, s-a purtat ca un bărbat normal care doreşte o femeie; poartă-te la fel şi tu.

- Încerc, ţi-am spus, de-aia suntem aici, amândoi.

- I-aş fi cerut să închidă localul, că n-avea clienţi de servit şi să mă *servească* pe mine, pe o masă ori cocoţată pe tejghea, pentru a-mi aplica un cunnilingus serios. Îmi place cunnilingus-ul, aş sta ceasuri întregi cu un bărbat între picioarele mele... sau cu o femeie,...

- ?!...

- De ce nu? ...lingându-mi vulva. Şi, apoi, aş fi obligat barmanul să mă penetreze până la prima descărcare, după care i-aş fi cerut să revină la cunnilingus.

- Îţi place să fii linsă, se pare... Hm. Chiar aşa de mult îţi place?...

- (Ar trebuie să ştii.) Da. Sper să-ţi vină şi ţie pofta să mă lingi.

- Îmi vine...

- N-am făcut-o cu barmanul, vreau s-o fac cu tine,... cu cineva trebuie s-o fac. Am nevoie de bărbat acum. Sunt femeie tânără, hormonii mei lucrează la întreaga capacitate, cred că îi auzi cum bâzâie... şi vreau bărbat, este firesc,... asta aşteptam în bar, să sosească cineva care să-mi placă; şi tu îmi placi. Am nevoie de sex ca o descărcare hormonală, sănătoasă, altfel, cu atâţia draci adunaţi şi neeliberaţi, devin isterică, îmi pierd controlul şi nu mai răspund de mine: te voi zgâria sau îţi voi rupe hainele, de enervare, te voi lăsa fără chiloţi şi te voi muşca de penis şi testicole, dacă îndrăzneşti să mă refuzi ori dacă întârzii să mă mulţumeşti!

- Nu te vedeam aşa de agresivă... Aparenţele înşeală.

- Totdeauna. Asta e. Te-am avertizat: sunt nimfomană, nu ratez ocazia să fac amor cu cine-i pe placul meu,... de-aia te-am pescuit în bar!, şi îmi rotunjesc, astfel, veniturile în vremuri grele. Înţelegi, cred, doar vorbeai mai adineaori despre criză. Îţi fac confidenţe, deşi ne cunoaştem de-o jumătate de oră, prietene. Hai la treabă, atunci.

Strecură sub fustă mâna bărbatului, împingând-o în sus, pe carnea goală de deasupra ciorapului.

- Fii mai îndrăzneţ. Te ajut?... Hai, curaj, mângâie-mă! Simt plăcerea de a fi mângâiată pe pulpe, aproape de sex. Pune mâna, atinge-mi şi vulva,... ciupeşte-mi-o! Îţi place?... Hai, dom’le, fii mai curajos, aşa stă bine unui bărbat.

Desfăcuse vulgar genunchii, pentru ca mâna să poată urca pe pulpe.

- Fă-o. Îhî, exact aşa, mângâie-mă. Uită-te, am picioare frumoase. Hm?... Uită-te mai bine, se văd cum trebuie în lumina străzii. Poftim...

Mişcându-şi şoldurile ca să se ajute, femeia ridică şi mai sus fusta, fără ruşine, triunghiul bombat al *cache-sex*-ului negru făcându-şi apariţia în josul bazinului, între carnea pulpelor.

- Ce zici, îţi plac?... Nu trebuie să te jenezi, dacă îţi plac, recunoaşte şi basta. Ia uită-te! Hm?...

- Îmi plac.

- Şi barmanul mi-a admirat picioarele, înainte de sosirea ta. O mulţime de bărbaţi întorc capul după mine, pe stradă. Chiar dacă nu îi văd, îi simt; sau îi aud, pentru că fluieră în urma mea, porcii.

- Interesant!

- Da. Plac la multă lume picioarele mele; recunoaşte şi tu, hai, că sunt frumoase,... te-am observat, în bar, cum le măsurai cu privirea.

- Am recunoscut, deja; îmi plac, sunt frumoase.

- Acum, mângâie-le de-adevăratelea, cu mâna. Strânge-mi carnea. Hai să ne-o tragem odată, aici, în maşină... sau chiar pe capotă,... hm?... Văd că ţi-e teamă să nu ne vadă cineva. Tare mai eşti fricos; ori ai avut, cândva, o experienţă neplăcută şi a rămas spaima înfiptă în tine?... Eu, însă, aş face-o cu aceeaşi poftă, oriunde şi oricum, fără inhibiţie!

- Observ.

- Cred, adesea, că sunt exhibiţionistă,...

- Şi eu.

- ...nu numai că nu m-ar deranja să mă vadă cineva în plină acţiune, ba, dimpotrivă, m-ar incita spectatorii, cu ochii bulbucaţi, adunaţi în jurul meu şi susţinându-mă cu sfaturi porcoase, sonor şi vulgar exprimate: „Hai, fato, înghite-o,... pari a avea un esofag croit pe măsură. Uite, exact aşa,... bravo! Se vede că te pricepi, nesătulo!”, „Desfă şi mai mult picioarele,... acum!” ori „Lasă-l, păpuşă, să te ia şi *pe la spate*, la un cur săltat ca al tău, ar fi păcat să ratezi poziţia din străbuni venită!”.

- Incitant, da.

- Strânge-mi carnea, chiar dacă mă doare. Te simt, te exciţi, nu-i aşa?... Uite, oriunde am face-o, aş fi mulţumită să primesc mai întâi cunniligusul,... mor după aşa ceva!

- Ştiu, deja.

- Deşi, un cunnilingus în automobil este dificil; eu m-aş îndeletnici în timpul ăsta cu practicarea unui sex oral, la fel de bine susţinut, care îţi va face mare plăcere, ca oricărui bărbat normal - asta-i poziţia „69”, în care fiecare se ocupă de partener folosindu-şi gura... -, urmat de o penetrare profundă.

Apucase carnea prin stofa subţire a pantalonilor, frământând-o în toate chipurile.

- Îţi creşte scula, se simte la mână,... sunt o fată pricepută! Nu-i nimeni primprejur..., întoarse ea capul, cercetând vecinătăţile. ...căci văd că asta este o problemă pentru tine.

- Dar pentru tine nu este!

- Nu mai iese lumea din casă la ora asta, dom'le; în plus, mă excită teribil s-o fac în maşină! Ideea că noi ne iubim aici, la doi paşi de alţii care... spală rufe, de exemplu, îşi numără banii de coşniţă sau se ceartă pe tema asta, încropesc o cină din resturile găsite în frigider ori şterg la fund un copilaş plângăcios,... da, mă excită! Nu mă lăsa să aştept, vreau s-o facem aici şi acum! Dacă asta constituie un argument, ceea ce nu cred, uitându-mă la automobilul şi la hainele tale, te-ar costa mai puţin *rendez-vous*-ul...

Scoase ochelarii bărbatului, aşezându-i pe bord şi îl învălui cu răsuflarea fierbinte, sărutându-l cu buzele rujate.

- Nu vreau să-mi laşi urme, îi atrase el atenţia, retrăgându-se deloc speriat, însă. După asta merg direct acasă,...

Se uită la ceasul de la mână, din obişnuinţă, deşi la bordul maşinii se afla un ecran palid luminat, care indica şi ora.

- ...am întârziat destul, se pare, şi...

- N-am să-ţi las nicio urmă. Am să verific cum stau lucrurile la sfârşit şi, dacă este cazul, îţi voi curăţa eu urma compromiţătoare. Mă pricep, meseria te învaţă multe. Acum uită de urmele de pe cămaşă, uită de casă, de nevastă şi de altele,... eşti cu mine, o femeie pe care vrei s-o ai!

- Da, vreau... Chiar vreau!

- Detaşează-te atunci şi, dacă spui că te grăbeşti, hai să ne bucurăm de clipele astea care sunt mereu puţine!

Limba ei lingea gâtul, ca să se încurce apoi în pavilionul urechii; simţi în nări colonia bărbătească, de calitate („Totdeauna mi-a plăcut parfumul ăsta,... ‹Balafre›, parcă,... de la ‹Duty free›-ul de la Otopeni cumpărat. Ce păcat că ‹Lancome› nu-l mai produce..."). Îşi strecură mâna prin deschizătura pantalonilor, zgâriindu-se în dinţii fermoarului; se ocupa cu pricepere, întărind carnea dintre picioarele partenerului. „Uite că e posibil să am noroc în seara asta..." Coborî capul pe lângă schimbătorul de viteze şi gura apucă penisul abil extras prin prohab.

- Ei, dar, pentru o clipă, mi-a fost teamă să nu cuprinzi cu buzele, din prea multă poftă, iuţeală ori nebăgare de seamă, chiar tija schimbătorului de viteze!

- *Very funny, sir*!... scosese femeia falusul din gură pentru a răspunde. Mmmm,... mă ţii de vorbă şi mă opreşti din treabă. Sigur, ar fi fost posibil, căci penisul tău, bine lucrat de mine, şi schimbătorul potrivit de firma „Mercedes" în consola asta, prost amplasată pentru ce facem noi acuma, sunt de aceleaşi dimensiuni!

- Ţi se pare?... Exagerezi,... ha, ha,... dar ai umor. Îţi mulţumesc pentru complimentul nostim, m-ai făcut să mă simt mai sigur pe mine.

- Nu văd motivul nesiguranţei...

- Ziceam şi eu... Nu vom ajunge atunci pe străduţele de la Bordei, murmură resemnat bărbatul, mângâind cu prea multă tandreţe părul capului dintre picioare. Oh, îmi place ce-mi faci cu gura, eşti suspect de pricepută! Nu ştiu cine ar putea rezista în faţa unui argument solid cum este sexul oral,... niciunul dintre prietenii ori cunoscuţii mei, cu siguranţă! Toţi îşi doresc sex oral, numai despre asta vorbesc. Nu mă muşca aşa de tare! Sigur că-mi place, dar mă şi doare cum m-ai apucat, cam sălbatic, cu dinţii. Şiii... cred că aş putea găsi o scuză, ca să întârzii, ceva mai mult, în seara asta.

- Nu, nu mai ajungem la Bordei, scoase iar femeia penisul dintre buze. Te-a durut când ţi-am înhăţat *capul*, spui?... Îmi pierd controlul când practic sex oral,... gura mea, rea, mi se pare un loc potrivit pentru orice falus în erecţie, aşa cum este al tău acuma. Ai amintit ceva şi despre prietenii şi cunoscuţii tăi, mari amatori de..., sigur, i-aş putea mulţumi şi pe ei, cândva; le voi face un preţ bun. ...Da, vei găsi o minciună ca să i-o plasezi soţiei la întoarcerea acasă,... nevestele înghit multe (mai puţin penisul familiei,... dintr-o decenţă casnică, desigur; nu că nu şi-ar dori-o!), tot aşa cum eu aş vrea să înghit sperma ta la juisarea finală. Se zice că face bine... şi la ten, şi la altele; o legendă, probabil...

- Ai un ten frumos, l-am remarcat în bar; s-ar putea să nu fie o legendă.

- Hm. Văd că te-ai hotărât, ai cedat destul de repede aşa de bine stimulat... - păi, ai dreptate, cui nu-i place sexul oral? Mie-mi zici... -, iar falusul tău are reacţia aşteptată,... frumos s-a mai întărit în gura mea!

Masturba carnea tare, ca dintr-o profesională obişnuinţă (chestia asta,... mâna care freacă penisul,... dă bine în filmele porno, nu-i aşa?...)

- ...şi dacă o putem face şi-aici,... ai să vezi ce grozav o să fie, nu văd ce rost mai are să...

Şi buzele cuprinseră din nou membrul, când decalotându-l, când acoperindu-l la loc, încercând să sublinieze valoarea sexului oral într-o partidă de amor. Limba îl încolăci precum şarpele prada, după care se plimbă pe întreaga lungime, în timp ce mâna cu degete subţiri apuca bilele testiculelor, probându-le mărimea. Clientul încerca să ridice complet fusta,...

- Până la urmă, se pare că-ţi plac picioarele mele, căci văd că te tot împiedici de ele. Poftim, domnule dragă...

...iar femeia îl ajută, săltându-şi şoldurile şi eliberându-şi pulpele din strânsoarea stofei. Carnea tare ţâşni vibrând de deasupra benzii elastice care ţinea în loc ciorapul, apoi din fesele exagerat de bombate, tensionate de chilotul mic; un miros de piele încinsă, nu de mult spălată cu un săpun fin, umplu spaţiul închis al automobilului.

- Vreau să-mi mângâi sexul,... pune mâna pe el!

Ameţit şi speriat, bărbatul îndepărtă şnurul *cache-sex*-ului şi atinse anusul, din grabă.

- Sexul, am zis, nu curul. Sexu-i sex, curu-i cur!

Mâna apostrofată se strecură rapid în vulva eliberată de chiloţi; degetele pătrunseră cu delicateţe, explorând carnea caldă şi umedă.

Femeia îşi ridică cu grijă capul, ca să nu se lovească de volan.

- Mă descurc greu, după cum vezi, în aplicarea sexului oral într-un spaţiu aşa de mic; mai ales că vreau să-ţi ling şi testicolele. Scaunul se putea da, parcă, mai în spate..., îi ceru ea şoferului. Haide, ţi-am spus doar ce vreau să fac,... să-ţi ling podoabele. Dă scaunul,... da?... Şi atinge-mi clitorisul cu degetul, îmi place.

- Da, se dă scaunul, aşa-i. Linge-mi testicolele, poftim.

Bărbatul acţionase o manetă ascunsă şi, proptindu-şi picioarele în podea, pe lângă pedale, împinse scaunul înapoi cu greutatea trupului, mărind spaţiul de manevră.

- Iar în ce priveşte clitorisul tău,...

Degetul mare şi mijlociul îndepărtaseră labiile subţirele pentru ca arătătorul să poată atinge *creasta de cocoş* dintre ele.

- ...uite! Şi mie îmi place s-o fac.

- Şi-o faci foarte bine, mă exciţi minunat. Uuuuuffff! Ce mi-ar fi plăcut să poţi să-l lingi! ...Hai, să-ţi zic o anecdotă: „Ieri *am dat limbi* unui clitoris ca un castravete!...” se laudă un tip, aşa cum vă placeţi la toţi s-o faceţi; nu-mi spune că nu ţi s-a întâmplat, că nu te cred. „Un clitoris aşa de mare?!...” se minunează interlocutorul, căscând ochii pofticios. „Nu, nu aşa de mare,... ci aşa de acru!” veni răspunsul făptaşului.

- Eşti preocupată de clitoris...

- Doresc să fii şi tu la fel; sau chiar mai mult. Ei, dar este mai comod aşa, acceptase femeia modificările petrecute, ridicându-se de pe banchetă şi strecurându-se, cu greu, totuşi, între volan şi partener. Îmi place automobilul tău; este mai spaţios decât altele în care am făcut amor,...

- Normal, este un „Mercedes”...

- ...dar nu suficient, din păcate, ca să-mi aplici cunnilingus-ul ce mi-l doresc atâta. Apropo de bancul de mai înainte, clitorisul meu este doar acrişor, nu acru, ca un castravete, mi s-a spus. Dar, pentru că tot vorbim despre el, am putea coborî din maşină, m-aş întinde pe peluză şi, într-un spaţiu deschis, m-ai lucra pe-ndelete, cu limba... Bine, bine, ţi-am înţeles temerile. O s-o facem altă dată, ca să te convingi cât de acru sau acrişor este. Mă suni când vei avea chef: „Scumpo, vreau să te ling,... cât costă şedinţa de o oră?...”.

- Vrei să te ling o oră întreagă, femeie?!...

- Şi mai mult, dacă există putere şi bunăvoinţă. Mă suni tu, deci, dacă-ţi va mai face plăcere. Îţi voi da la sfârşitul aventurii numărul *mobilului* meu, poate ne vedem, în alte condiţii, mai prielnice pentru practicarea unui pervers „69”; de exemplu, îi ceri garsoniera unui coleg pentru 2-3 ore sau închiriezi o cameră la un motel din jurul Bucureştiului - nu costă mult,... 60 de lei, pentru 2 ore în care nu ne deranjează nimeni,... avem şi o sticlă de vin roşu, din partea casei, inclusă în preţ - ...şi, aflaţi în siguranţă, linişte şi tihnă... Chiar trebuie să te învăţ eu, domnule?!... Renunţ să-ţi ling testicolele, este dificil. Ia să vedem,... urmează penetrarea!

Cu faţa către şofer, îndepărtând marginea chiloţilor fini, femeia desfăcu pulpele şi cuprinse în sexul umed întreaga lungime a penisului întărit.

- Oh, la fix a intrat! Ai un falus voinic, eşti pe măsura mea croit.

Mâna dreaptă o sprijinise de portieră, iar stânga pe genunchiul bărbatului, ajutându-se ca să se ridice şi să coboare în membrul ţeapăn.

- Este bine, ai un falus impecabil. Îmi place s-o fac în maşină, cu necunoscuţi dotaţi, ca tine, ţi-am mai spus.
- Crezi că sunt dotat?...
- Eşti, eşti. ...Şi-mi mai place să-mi simt carnea, vie şi fierbinte, atingându-se de manetele şi butoanele din plastic mort şi rece...
La coborâre, bazinul avea şi o mişcare de alunecare pe orizontală, încercând să cuprindă mai mult din lungimea penisului; începuse lent, ca să accelereze la fiecare nouă cursă, scuturând automobilul.
- Merge bine, îmi place, te simt cum trebuie în interiorul meu! Să ştii că am sâni, în partea din faţă, la trei degete de nasul tău; sunt dotată cu de toate,... şi sunt frumoşi şi ăştia. Barmanul i-a remarcat până la sosirea ta; am avut grijă ca să-i arăt, în limitele decenţei, desigur; cu alte cuvinte, doar sfârcurile nu mi le-a văzut, în rest..., asta înseamnă, la mine, decenţă! Până să apari în local, m-am gândit cum mi le-ar linge sau suge, chiar mă excitasem! Oh, îmi place cum mă cotrobăie penisul voinic! Ooooh, aşa, domnul meu. Stai că te ajut eu, dacă vrei să-mi desfaci bluza; poftim. Cu sutienul, însă, trebuie să te descurci singur, poziţia în care mă aflu nu-mi mai permite colaborarea; uite cum mă lovesc de volan, deşi mi-o tragi în ditamai *Merţanul*. Ooooh! Bravo,... da, eşti abil. Ei, îţi plac sânii mei, sunt frumoşi, nu-i aşa?... Linge-mi sfârcurile, dacă nu poţi să-mi lingi clitorisul, ca o compensaţie. Da, e bine,... chiar foarte bine, răsuceşte-le cu limba,... nu mă interesează sensul, poţi s-o faci în cel trigonometric, în cel orar sau în ambele sensuri, simultan. Exact,... exact, aşa! Suge-mi-le, acum. Ooooh, perfect. Aşa ar fi făcut şi barmanul, dacă nu apăreai în local. Pot petrece ceasuri întregi alături de un bărbat, lingându-mi sfârcurile şi obţin chiar orgasm, în formula asta!
- Acelaşi lucru spuneai despre cunniligus, mai adineaori...
- Da, spuneam; şi ce?... Aia-i una, asta-i alta. Am nevoie de cât mai multe orgasme,... orgasmul înseamnă sănătate curată! Şi după ce ne săturăm de sex,... continua să vorbească femeia, fără să se oprească din acţiune. ...dar, te avertizez, nu va fi uşor,...
- Sunt convins.
- ...să plec undeva, în noapte, cu o nouă sută de *euroi* în portofel, alături de altele economisite pentru a-mi cumpăra o poşetă „Gucci" (obrazul subţire cu cheltuială se ţine!), căci se apropie vremea promoţiilor,... să nu mai ştiu nimic de tine, să rămâi o amintire pierdută într-un sertar prăfuit al memoriei. (Cum ţi se par *textele* servite?...
- Te descurci foarte bine, ai stofă de textier.)
- Dar, nu ţi-am comunicat tariful: este o sută de euro în cap, domnule; fără bon de casă, desigur!
- Şi fiscul?...
- Fiscul nu pupă nimic, afacerile astea nu sunt încă impozitate. Se chinuie impotenţii din parlament să ne-o tragă, dar nu au reuşit până în prezent.
- Păi, dacă sunt impotenţi...
- Statul nu-şi ia, deci, partea. Tariful a fost o sută cincizeci până acum o lună şi mi se ofereau banii, fără tocmeală, de către cunoscătorii adevăraţi, bărbaţi pretenţioşi; ţinând cont de criza de care vorbeam, mi-am redus

onorariul la o sută, sumă rotundă, ca o femeie rezonabilă ce sunt. Toată lumea trebuie să trăiască. O sută de euro,... hm?... Sper că nu ţi se pare mult...

Îşi aruncă şoldurile către bărbat, sexul cuprinzând iar, în întregime, membrul puternic; labiile se frecau de stofa moale a pantalonilor. Mişcări scurte şi tot mai iuţi pregăteau venirea orgasmului, solicitând suspensiile automobilului.

- Haide,... suntem potriviţi, eşti peste medie dotat, nevastă-ta trebuie să fie mulţumită să aibă în pat un asemenea bărbat,... îmi place cum mă posezi, domnule! Rămâi cu gura între sâni şi linge-i. Linge-i! Cred că simţi, se apropie,... soseşte o descărcare care îţi va confirma satisfacţia mea. Încearcă să-ţi laşi pantalonii mai jos, ca să nu se păteze când îmi voi da drumul; se petrece din abundenţă, ca la o femeie sănătoasă,... curg, de-a dreptul! Of, greu ne mai descurcăm!... Poate că n-ar fi fost rău dacă o făceam împreună cu barmanul, în local, toţi trei! Te excită ideea de a mă împărţi cu altcineva, o simt între picioare, ţi-a zbârnâit penisul când am spus-o! Rămâi în poziţia asta, este situaţia ideală, se pare, în lipsa unei limuzine americane de zece metri lungime, cu şofer cu uniformă zgâindu-se la noi, în oglinda retrovizoare, cu bar bine garnisit şi canapele moi; lasă-mă pe mine să mă ocup de restul, până la descărcarea completă.

Pierdut, clientul lingea sfârcurile, apucându-le, din mers, cu dinţii, în timp ce frământa pulpele calde; carnea se acoperise cu pete roşii, ce urmau să devină vineţii, curând.

- Încă un pic şi... Nu te mişca, păstrează poziţia, se potriveşte cu interiorul meu. Nu te mişca, am zis! Lasă-mă pe mine să mă mişc, da?... Oooo, ce mişto mi-o tragi!... Mă gândesc să-ţi fac o reducere de preţ. Ei, nu te bucura aşa, n-o lua de bună, a fost o vorbă aruncată-n vânt... Trebuie să-mi vină orgasmul, e pe drum, îl simt cum se apropie; şi, după asta, nu ne oprim până nu mai numărăm alte două-trei, sunt incluse în aceiaşi bani; la suta de euro mă refer. Ai acceptat preţul, da?... Nu te mişca, lasă-mă pe mine să mă ocup de... Îl simt cum se apropie. Mă atingi unde şi cum trebuie,... oh, ce bine ne potrivim. Rupe-mi carnea, îmi place... şi linge-mi sfârcurile, o să-mi stimulezi şi mai mult sosirea orgasmului. Da, vine... Acum! Da... Gata! Acum, domnule! Chiar acum. Curgeee!... Curgeeeee!... Oh, dar ce mai curg,... precis ţi-am pătat pantalonii. Îmi merit banii, cred că eşti de acord cu mine; nu are rost, deci, să-ţi fac o reducere la asemenea calitate a serviciului prestat.

...Bărbatul îşi ridica fermoarul pantalonilor.

- Mai este cazul să verific dacă au rămas urme de ruj pe cămaşa amantului de ocazie?... se interesa femeia zâmbind, sărutându-şi, niţel cast, partenerul. Nu?... Oricum, tot în responsabilitatea mea cade spălatul ei. Am intrat în pâine, domnule, şi ţi-am servit eficient, conform sfaturilor primite, textele ieftine, de circumstanţă; au, se pare, valoarea lor indiscutabilă în situaţia noastră.

- Au, desigur, *textiero*.

- Mi-am jucat bine rolul, nu-i aşa?... Spune, ţi-a plăcut de *profesionista* pe care ai avut-o în braţe?...

- Mi-a plăcut. Rolul ţi-a venit ca o mănuşă, păreai o doamnă cu experienţă,... ai fost o surpriză; poate chiar prea surprinzătoare ai fost!... S-a văzut că mi-a plăcut, nu-i aşa?...

- Aşa-i, s-a văzut şi, mai ales, s-a simţit între pulpele învineţite, acum; uită-te ce mi-ai făcut, sălbaticule!

- Este un reproş sau o apreciere?...

- O apreciere, *of course*. Penisul tău este într-o formă impecabilă, cum şi-ar dori orice femeie în căsnicie. A avut dreptate psihoterapeutul şi, în condiţiile astea, cam speciale, s-a ajuns la capăt. Dar şi eu m-am arătat un demn învăţăcel al maestrului şi i-am pus în practică terapia. Ce ţi-e şi cu inhibiţiile bărbaţilor stresaţi de atâtea probleme!... Uuuf, sunt satisfăcută, da, de rezultat: membrul binefăcut,...

Mângâia subiectul discuţiei, ascuns în pantaloni acum.

- ...a atins dimensiunile optime şi m-a lucrat pe îndelete, şi sus, şi jos, ca în vremurile bune care, sunt convinsă, au revenit!

- O spui ca să mă încurajezi,... se arăta bărbatul, încă, nesigur. ...face parte din terapie, ştiu. Te-a instruit psihoterapeutul în şedinţele la care ai participat singură...

- Deloc. O spun pentru că aşa este, afişa femeia o convingere reconfortantă, în schimb. Sunt în întregime descărcată, sunt satisfăcută, se vede pe chipul meu,... - nu uita că mi-ai rămas dator cu o partidă de cunnilingus! -, m-ai simţit trepidând, cacealmaua nu merge, aşa că terapeutul îşi merită onorariile! Ce-a fost, însă, apropoul legat de şedinţele la care am participat singură, fără tine?... Eşti niţel gelos?... Nu-i rău. Ai şi pe cine, consilierul este un bărbat plăcut şi elegant, ştie multe, ai văzut doar ce invitat este la talk-show-uri, la televiziuni,... dar tot o sută de euro l-ar costa şedinţa de sex - protejat! - şi pe el, fii sigur. Trăim o criză serioasă, astea nu sunt vremuri să faci cadouri!

- Bine, bine, am înţeles, încerca bărbatul, cam iritat, să încheie discuţia. Haide, ieşi din rol, nevastă, s-a încheiat terapia.

- Da, redevin consoarta preocupată de treburile casnice. Fiindcă veni vorba de plăţi,... la şedinţele de psihoterapie, mă refer... ştiu că ţi se par exagerate...

- Sunt, dar important este că, după mulţumirea ce-o arăţi - oricum, eşti o soţie rezonabilă! -, omul nostru, „...plăcut şi elegant,... care ştie multe...”, şi-a făcut treaba!

- Ca şi tine. Dai un ban, da’... Sexul în automobil, nu mă încântă, însă, deşi filmele anilor ’50 îl promovează. Nu ai loc de manevră... - e drept, maşinile americane erau mai spaţioase decât „Mercedesul” tău, iar locul favorit de acţiune era bancheta din spate, unde n-ai schimbător de viteze pe care să-l confunzi, în grabă, cu un falus în erecţie,... nici volan ori frână de mână -, mi-a fost dificilă şi aplicarea sexului oral. Ca să nu mai spun că se poate ivi oricând, dom’le, cineva, primprejur, ai dreptate şi ne facem de băcănie,... ba apărem fotografiaţi în tabloide... - tu, trăgându-ţi nădragii, prinzându-ţi moţul în fermoar şi având un rictus nefericit pe chip, iar eu, încercând să-mi acopăr sfârcurile zbârlite, deliciul onaniştilor zilei! Ăsta a fost motivul pentru care n-am insistat s-o facem pe peluză; sigur, aş fi avut avantajul spaţiului, al pulpelor bine desfăcute,... al tău, strecurat cum

trebuie între ele,... n-aş fi ratat cunniligus-ul! De ce te strâmbi aşa?... Ţi-am spus că-i acrişor şi nu acru. Ştii că-mi place să fiu linsă jos,... la fel ca şi pe sâni, m-ai mulţumit de atâtea ori, doar. Aşa că, data viitoare, aplicăm planul B:...

- Planul B?!... Avem, deja, un plan B în vedere?!...

- ...trimitem copiii în week-end, împreună cu bunicii, la munte ori la mare şi, în liniştea, curăţenia şi siguranţa locuinţei, încercăm, cu tot arsenalul la îndemână, terapia aventurii extraconjugale: eu voi juca rolul casnicei, frumuşică foc, dar neregulată, fără treabă prin gospodărie şi acrită de monotonia vieţii, de un bărbat veşnic ocupat cu afacerile şi fără chef când vine târziu, acasă, de nişte copii obraznici, răi şi mofturoşi, de socrii guralivi, curioşi, pisălogi şi plicticoşi,... o femeie, deci, neglijată şi plină de draci, iar tu vei fi poştaşul care *sună totdeauna de două ori*, instalatorul chipeş ori *the cable guy*, fără de obligaţii şi griji, dar bine dotat în pantaloni, gata de-o aventură în timpul serviciului.

- Ai imaginaţie, nevastă...

- Mă ajută televiziunea, tabloidele, dar şi romanele erotice. Ba nu, am greşit! După indicaţiile psihoterapeutului, locuinţa noastră nu este locul potrivit, ne trebuie altceva, mai *ilegal*.

- Nu crezi că este suficient de *ilegal*,... incitant, deci,... femeie măritată şi cu copii fiind, cu responsabilităţi, adică,... să ţi-o tragi în gospodărie, ziua în amiaza mare, cu poştaşul ori cu *the cable guy* cel bine făcut?...

- Nu, vreau altceva, şi mai ilegal! Se poate. Vorbeşte cu un coleg burlac, ca să-ţi dea cheia de la apartamentul lui şi, în condiţiile astea, aplicăm scenariul C:...

- Până la ce literă ajung scenariile?...

- ...terapia amorului clandestin practicat pe teren neutru! (Ar rămâne cu gura căscată amicul să afle că, de fapt, vrei o partidă de sex, la el acasă, chiar cu... nevastă-ta!) Sunt sigură că te va înţelege şi te va ajuta, se poartă între bărbaţi, ca o solidaritate masculină. Îi vei povesti după aia, cu lux de amănunte, toate picante, cum a decurs aventura; şi, dacă va fi tentat de priceperea mea şi el, nu mă voi da în lături să... Am glumit! Sau, dacă nu vrei să te complici, mergem la un motel, în jurul Bucureştiului, arătându-ne discreţi, întocmai ca un autentic cuplu adulterin: intri tu primul *in the lobby*, negociezi condiţiile la recepţie, scurt şi cu voce joasă, apoi, când îmi faci semn, intru şi eu, rapid, cu capul înfăşurat într-un batic, cu gulerul ridicat la balonzaid şi cu ochelari mari de soare pe nas, chiar dacă afară toarnă cu găleata,... o apuc direct pe culoar, către cameră, fără să mă uit în stânga sau în dreapta, fără să scot o vorbă...

- Te pricepi...

- Trebuie să mă pricep, ca să rezolvăm problema. Mai ne gândim ce o să facem,... o să mă consult cu chipeşul psihoterapeut, într-o nouă şi scumpă şedinţă,... - îmi place să te irit! Tot o formă de terapie... -, este timp, pentru săptămâna asta ne-am îndeplinit obiectivul!

Se uită la afişajul verzuliu de la bordul maşinii.

- S-a făcut târziu.

- Bine, vom mai vedea cum procedăm.

- Trece repede timpul când te ocupi cu folos de chestiile astea! Gata, avem şi altele de făcut, hai să mergem acum, stimate client şi dragul meu bărbat, să ne luăm copilaşii acasă. Cobori doar tu din maşină, ca să nu se sperie socrii mei, văzându-mă aşa de ciudat îmbrăcată. Verifică să fii închis la prohab, ascunde-ţi pata de pe pantaloni şi încearcă să ai un aer decent, adică opusul cuiva care soseşte direct de la curve, cum vine vorba; deşi, ţi-am curăţat pata, cu două şerveţele. Unde le-am azvârlit, oare?... Să nu le găsească copiii! Le cauţi când ajungem acasă şi le arunci la gunoi. Da?... Ah, era să uit: dă-mi, dom’le, suta de euro, te rog!

- Ziceai ceva de o reducere?...

- Mai este până la sezonul reducerilor. Am muncit pentru bani şi îi merit, nu crezi?... Nu, nu vreau hârtii de 50, vreau una singură şi frumoasă, de 100. Nu ai?... Bine, nu-i nimic, dă-mi-le atunci pe-astea două, de 50. Poate că, pentru siguranţă, ar fi trebuit să-ţi cer banii de la început, ce-i în mână nu-i minciună, aşa-i obiceiul în breaslă, am înţeles. N-am făcut-o, însă, pentru că am dorit să vezi, mai întâi, calitatea serviciilor... şi chiar mi-ai părut o persoană demnă de încredere, prietene!

Revenind în joc, bărbatul întinse banii, nu mai înainte de a săruta mâna nevestei, cu afectuosă recunoştinţă; şi automobilul elegant demară lin pe aleea din spatele blocurilor, urmărind lumina farurilor...

*

P.S. ...- Până pregătesc eu copiii de culcare, adu-mi poşeta din maşină; zăpăcită de aventură, am uitat-o pe bancheta din spate. Şi, vezi, adună şerveţelele folosite...

În lumina plafonierei automobilului, bărbatul ridică sutienul mototolit, călcat în picioare; îl apropie de nări, inspirând mirosul nevesti-sii, adună şi ghemotoacele de hârtie subţire, scorţoasă, apoi, recuperă conţinutul poşetei, răsturnat din cauza unei manevre bruşte. Îi atrase atenţia un formular cu antetul „Anunţului Telefonic”; soţia lui completase câteva rânduri la rubrica „Întâlniri pe fir”:

„Vino să mă satisfaci, prietene, se poate, sunt disponibilă!

Doamnă, 34 de ani - arată ca de 28, fără exagerare, vă veţi convinge! - serioasă, educată, curată, cu un corp care ar face ca şi un sfânt să alunece în păcat - şi au alunecat destui, fiţi siguri! -, uşor nimfomană, satisfac, numai la locul clientului, cerinţele clasice, dar accept ore întregi de cunnilingus susţinut şi prestez sex oral - poziţia ‹69› este, favorita mea -, pentru domni curaţi, serioşi şi generoşi. Sunt deschisă la experienţe noi, chiar ciudate. Manifest răbdare şi înţelegere în situaţii speciale (tarif aparte... +40%!). Posed experienţă în psihoterapia unor tulburări sexuale (erecţie incompletă, apatie, ejaculare precoce etc.). Asigur şi pretind discreţie. Tarif ferm, nenogociabil: 100 euro/rendez-vous/persoană (calitatea a costat totdeauna!); pentru doi parteneri serviţi simultan - 200 de euro; pentru trei - 300 de euro ş.a.m.d. (atenţie, este posibil, deci, ş.a.m.d.!) Promoţii nu există! Întâlnire ferm prestabilită, numai prin SMS, la numărul... sau email...”

Câteva hârtii de 100 de euro erau ordonate în portofelul deschis. Să fi fost o jumătate de duzină?... Intrigat şi nervos, bărbatul le numără iute, din obişnuinţă; ba nu, erau 700. Alte două bancnote, de 50 de euro, fuseseră înghesuite, în grabă, deasupra lor... Deci, 800 în total. (Şi când găseşti banii pe stradă tot îi numeri.)

Nu-i un câştig rău pentru vreme de criză!...

Noaptea, în viteza expresului Transilvania...

„Jocul
dragostei
nu se amână niciodată
pe motiv de întuneric!”

Anonim

Noaptea, în viteza expresului Transilvania...

Roza Pop răsuci cheia în broasca *made in Germany* („zbang! zbang! zbang!” zdrăngăniră zăvoarele grele, răzbătând fiecare în locaşul lui. O groază de parale costase maşinăria cumpărată de la o firmă de renume, numai de s-ar arăta şi spărgătorii bucureşteni impresionaţi de calităţile nemţeşti!), după care, grijulie, ca întotdeauna, apăsă mânerul cromat, în timp ce zgâlţâia uşa, cu forţă, asigurându-se că totul era în regulă,... mă rog, aşa spera ea, cel puţin. Mulţumită de rezultat, îşi petrecu după umăr geanta de voiaj şi coborî cele patru etaje în cuşca liftului vechi, fabricat între cele două războaie din panel acoperit cu furnir de cireş, lustruit ca o mobilă adevărată, dar care se cutremura înspăimântător acum, la trecerea de la un palier la altul, mai-mai să se dezmembreze de-atâta zdruncinătură. Ajunsă teafără la parter, Roza nu rezistă tentaţiei,... ar fi fost prea mult pentru meteahna veche!..., şi îşi desfăcu larg trenciul în faţa oglinzii din hol; ţinându-l depărtat de corp, ca pe o mantie, se admiră pe îndelete, răsucindu-se pe tocurile pantofilor, fără să-i pese că oricând putea intra cineva... - un vecin încărcat de sacoşe cu cumpărături, de exemplu, puştii-distribuitori de materiale promoţionale ori pizza-boy-ul grăbit să scape de comanda ce-i frigea degetele -, ba chiar simţind o plăcere curioasă la gândul ciudat: „Hai să mai stau un pic,... un pic, un pic, că nu supăr pe nimeni, poate apare o persoană interesantă şi-i fac figura-mi favorită!”. Dar în scara blocului nu intră nimeni, drept care, dezamăgită de pustietate („...şi suntem peste 7 miliarde pe Pământ!”), renunţă să mai piardă timpul - ca să nu piardă şi trenul, ca o căscată ce era! -, îşi strânse haina în jurul şoldurilor mari, scoţându-le în evidenţă linia senzuală (super-platinata Mae West spunea, cândva, la Hollywood, cui voia şi avea timp s-o asculte: „Drumul cel mai... drăguţ, *of course*, dintre două puncte este linia... curbă!”), înnodă cordonul şi ieşi în stradă.

Circulaţia se rărise. Pe la orele 20-20,30, traficul scade în intensitate; bucureşteanul,... sărac-bogat, tânăr-bătrân, muncitor-intelectual, neam casnic, se pare,... se retrage în cochilie ca să vegeteze, după cina copioasă, în faţa televizorului. Dar un automobil apăru repede, totuşi, pe alee şi femeia îl opri, făcându-i un semn hotărât cu mâna, remarcând ortografia nostimă a plăcuţei de deasupra parbrizului: TACSI!...

- Bună seara. La Gara de Nord! ceru Roza, aşezându-se plină de spirit democratic şi curaj lângă şofer, pe locul cunoscut statistic ca fiind rezervat *mortului*.

- La gară vă duc, domniţa mea! acceptă comanda bătrânelul de la volan, bucuros de un nesperat client la ora târzie. Legaţi-vă centura, vă rog frumos; nu trebuie să avem probleme nici cu legea, nici cu oamenii ei care, ascunşi pe după colţuri, aşteaptă să greşim ceva, ca să ne umfle paralele din buzunare şi *punctele* din permis.

Poalele trenciului se depărtaseră când frumoasa *domniţă* se aşezase, descoperindu-i picioarele (fusta trebuie să fi fost atât de scurtă încât nu se zărea nicio bucăţică din materialul ei); *domniţa* nu se grăbi, însă, să-şi închidă haina, urmărind cu coada ochiului reacţia *tacsimetristului*, printre talismanele creştine - made in China budistă! -, atârnate de oglinda retrovizoare. Dar, spre dezamăgirea ei, şoferul ignora carnea dezgolită, arătându-se, în schimb, teribil de preocupat doar de ceea ce se petrecea de cealaltă parte a parbrizului, în lumina cam chioară a farurilor obosite.

- Şi încotro aţi pornit-o la drum de seară?... se interesă, totuşi, *tacsimetristul* de planurile clientei, cu un ton familiar, de vechi cunoştinţe.

- Păi, merg până la Cluj, dom'le, ca să rezolv nişte treburi de familie, răspunse Roza cu acelaşi ton, aşezându-se mai bine în scaun; îşi dezveli şi mai mult picioarele, desfăcând şi mângâind pulpele, cu calină inconştienţă.

Dar şoferul îşi vedea de treabă, ca şi când nimic neobişnuit nu s-ar fi petrecut alături, nedezlipindu-şi privirea de pe parbriz, decât pentru a supraveghea farurile ce apăreau şi dispăreau în oglinzile retrovizoare. „Cu moşulică ăsta nu fac mare lucru...” se lămurise femeia, acoperindu-şi genunchii frumoşi cu geanta de voiaj. „Parcă are ochelari de cal, numai în faţă vede, tolomacul!”

- Ia te uită unde stau ascunşi poliţiştii!... izbucni „tolomacul”, mirându-se de ingeniozitatea oamenilor legii. Paştele mamii lor! Scuzaţi-mi mitocănia, domniţă... Păi, dacă mă punea dracu' să n-o las pe babătia aia să treacă pe *zebră*, mişcându-şi alene fundul grăsan, atâta-mi trebuia,... mă înhăţau curcanii! O amendă m-ar fi aşteptat, adică ce-am câştigat astăzi, în 10 ore de alergătură, consumând benzină şi uzându-mi maşina, prin Bucureşti, Pipera, Berceni şi Mogoşoaia, ar fi intrat în *gaura neagră* care sunt buzunarele statului...

- Başca punctele de penalizare plus suspendarea permisului pentru 30 de zile! turnă Roza gaz pe foc, cu bună ştiinţă.

- Başca! Sigur, astea s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi plasat şpaga în celălalt buzunar, al caraliului, băga-l-aş în mă-sa de nehalit! Scuzaţi-mi mitocănia, domniţă... Dar i-am văzut unde se aciuaseră, mulţumescu-Ţi Doamne,... trimise el un sărut evlavios celor cincizeci de talismane bălăngănitoare. ...am ochi buni, încă.

„Pe naiba!” se stropşi Roza, în gând, amuzată de lăudăroşenie. „Ochi buni, hm,... nici nu vezi cracii goi ai *domniţei* de lângă tine, bă, rablagitule, darămite să mai vezi şi caraliii, aflaţi şi *under cover*, şi la distanţă! Te pomeneşti că, în curând, fanfaronule, îmi povesteşti ce succes ai la dame, cu puţica-ţi precis bleagă!...”

- Sunteţi ardeleancă, deci..., revenise şoferul la culegerea inofensivă de informaţii, dictată de curiozitatea vârstei a treia. V-am simţit vorba moale; greu scapi de un accent... *Toate se pierd în timp, accentul, însă, rămâne până la moarte.* Nu ştiu unde am auzit spusa deşteaptă,...

(O parafrazare după Cioran?!... Aşa de *citit* să fie *tacsimetristul*?...)

- ...mi-a plăcut şi, uite, boşorog-boşorog, dar am reţinut-o! Nici cu memoria nu stau prost.

„Dar cu gagicile cum stai, bă, sculă bătrână?... Ia zi,... hai, deşartă-ţi sacul, ca flăcăii aflaţi la un pahar, dacă tot ne-am pus pe confidenţe!" trăncănea Roza singură, în minte. „Zii, mă, ceva şi de dame, că dă bine la orice vârstă!"

- Mergeţi cu treburi pe-acasă, carevasăzică?... continua şoferul, însă, să se intereseze de planurile de călătorie, neputând să audă întrebarea indiscretă, legată de viaţa-i intimă. La Cluj vă duceţi, nu?...

- Da, la Cluj merg; am nişte probleme de familie...

- Păi, normal, de când cu vremurile astea, toată lumea are probleme de familie: pământuri, făbricuţe, case, vii, păduri, locuri de veci, fâneţe, livezi,... - moşteniri, nu?,... - avem o groază de proprietăţi de împărţit la fraţi, surori, unchi, nepoţi, mătuşi, veri până la gradul al doişpelea,... adică, toate, la un loc, nu înseamnă altceva decât procese, şpăgi şi avocaţi! Înainte de Revoluţie,... sau ce-o fi fost chestia aia, din decembrie, '89,... nu mai ştiam cum să declarăm la *cadre*, pentru dosarul propriu, ce origine sănătoasă aveam fiecare, cât de prăpădite şi chinuite ne-au fost neamurile, ce greu au dus-o, amărâţii, pe timpurile cumplite ale regimului burghezo-moşieresc cu *crunta exploatare a omului de către om...* - mi-au rămas înfipte-n cap vorbele de la şedinţele de învăţământ politic! V-am zis că stau bine cu memoria.

„Numai cu puţa nu spui cum stai, boşorog introvertit ce eşti!"

- Iar acuma, unde te uiţi, numai de proprietari dai! Au răsărit ca ciupercile după ploaie,... nici n-avem în România, aşa de mică, atâtea proprietăţi cât să-i mulţumim pe pretinşii proprietari! Poate, pe la bulgari, prin Cadrilater, să mai fi rămas pământ de împărţit... ori dincolo de Nistru sau în Banatul sârbesc. Suntem un neam de proprietari, ce mai încoace şi-ncolo!... Proprietari, dar şi daraveri peste daraveri,... normal, căci suntem certăreţi, ai dracu',... avocaţii să trăiască ca să ne-mpace, da' nu mai înainte de a lua şapte piei de pe spinarea noastră! Şi când ajungeţi la Cluj,... mâine dimineaţă, nu?... Uită-te la ăsta, cu autocamionu', futu-l în cur şi pe el, da' şi pe mă-sa,... scuzaţi-mi mitocănia, domniţă. Uite cum merge, dom'le, bou', când pe-o bandă, când pe alta, fără să semnalizeze,... de două ori era să intru-n el! Nu-l vede poliţia, băga-l-aş undeva,... scuzaţi-mi mitocănia, domniţă. Pe mine, dacă eram în locul lui, rapid m-ar fi înhăţat şi m-ar fi amendat; sunt şi ghinionist, e drept. N-are tâmpitu' treabă cu regulile de circulaţie, futu-l în gură,... scuzaţi-mi mitocănia, domniţă. Aşa-i la volan, mai scapi, de nervi, şi câte-o de-asta,... altfel, sunt o persoană politicoasă.

- Am observat.

- *Mersi*. Te descarci, frate, c-o înjurătură, căci, altminteri, îţi explodează inima sau creierii şi praful se alege de tine. Parcă-i şoseaua lui tat'su

mare! ...Da’ aveţi bilet la vagonul de dormit?... Că pân’ la Cluj e cale lungă, nu poţi să stai o noapte întreagă, ţeapăn, în capu’ oaselor, că te ia ameţeala!

- Ba poţi! Am stat destule nopţi „în capu’ oaselor”, cum zici dumneata, moţăind, ca o pârlită, pe bancheta tare de la clasa a II-a, şi nu m-a luat nicio ameţeală.

- Sunteţi tânără,... mai merge, încă.

- Nu, n-am bilet la vagonul de dormit, îi satisfăcu iar curiozitatea Roza, răbdătoare. Costă mult un bilet până la Cluj, la vagonul de dormit; nici clasa-ntâia, cu preţurile umflate, nu-i de mine, darămite vagonul de dormit!... Bine că au desfiinţat comuniştii, când au venit la putere, clasa a III-a de la Căile Ferate Române, căci, altfel, numai cu asta aş fi călătorit.

- Toate-s scumpe, dom’le, în ziua de azi. Eu, ca să vă dau un *paregzamplu,* dacă n-aş avea călătoriile gratuite pe calea ferată,... că-s pensionar, cu taxiul doar scot un bănuţ în plus,... n-aş mai călători cu trenul; că merg la ţară, în Dâmboviţa... Bă, căscăläule, unde te uiţi când eşti cu covrigu-n mână?... Îmi zic mereu să las ciocu’ mic în trafic, că dau peste un nebun cu pistolu’ la el şi... Aţi văzut la televizor ce se întâmplă. Am şi eu, desigur, ca orice şofer normal, un levier sub scaun,... de-ăla cu care dai jos anvelopa de pe *geantă*,... pentru situaţii încurcate pus la-ndemână. Să vi-l arăt.

Şoferul ţinea cu o mână volanul, cam nesigur, iar cu cealaltă cotrobăia sub scaun.

- Ei, lasă acuma, încercă Roza să-i tempereze elanul, niţel îngrijorată. Ştiu cum arată un levier.

- Unde naiba l-am pus?... Nu-l găsesc. Trebuie să fie în portbagaj; asta înseamnă că nu-mi este la-ndemână, la o nevoie. Da’ nu poţi compara, frate, pistolul derbedeului cu levierul subţirel, al omului cumsecade! ...Am recuperat pământul lui socru-meu, Dumnezeu să-l ierte! Nu cine ştie ce,... patru pogoane a avut, că era amărăştean, fie-i ţărâna uşoară. Ia priviţi la maşina din dreapta,... uite lux ce-i aici!

- Da, este un „Mercedes” superb, prezidenţial. Parcă acuma a ieşit de la spălătorie, ce mai luceşte!

- E dat cu *poliş*, de-aia luceşte aşa. Avem o groază de-astea prin Bucureşti, le întâlnesc toată ziua, sunt cum erau „Daciile-1300” altădată. Nu există la fel de multe *Merţane* la Viena sau Berlin, sunt sigur; poate la Moscova ori Leningrad să fie, că ruşii sunt şi mai mafioţi ca noi. Munceşti o viaţă-ntreagă fără să mănânci, să bei, să te-mbraci, să mergi şi tu, ca tot omul, la o distracţie, într-o staţiune, să achiţi întreţinerea la bloc şi impozitele la Administraţia Financiară şi n-ajungi să plăteşti limuzina, paştele mă-sii de viaţă!... Scuzaţi-mi mitocănia, domniţă. E de-ai lui Becali, precis. Ai dracu’ machedonii, ciobani-ciobălăi, mocani-mitocani, da’ sunt plini de parale şi-n prezent, aşa cum au fost şi-nainte de ’89, după urma oilor!... Sigur, au alte afaceri astăzi. Ori este Irinel, dom’le... Da, da, Columbeanul este, precis, că prea nu se vede nimenea la volan şi maşina nu-i teleghidată, ca-n filmele cu agentul James Bond!

- ?!...

- Da’, să ne-ntoarcem la sărăcia noastră, dă-i dracu’ p-ăştia, cu banii lor şi pe agentul „*Bond. James Bond...*”.

- Vă plac filmele de aventuri!

- Sunt moartea mea, cu altceva nu pierd timpul, domniţă. ...Păi, ce, era să las să ia alţii pământul?... L-am dat să-l lucreze la asociaţia din sat şi... Mai scot un ban, da’ nu cine ştie ce, că-s nişte hoţi şi ăia, anafura lor de..., scuzaţi-mi mitocănia, domniţă,... măcar cât s-achit impozitele grele către stat şi să-mi iau o îngheţată. He, he, he... Şi, fiind intraţi în Uniunea Europeană, dacă vor mai creşte preţurile la imobiliare, cum zice lumea, vând pământul la străini,... europeni, chinezoi sau arăbeţi, nu mă interesează ce neam sunt, dacă plătesc bine; chiar la unguraşi îl vând, că am văzut că sunt dispuşi să ne cumpere ţărişoara, la bucată.

- Ăştia cumpără numai în Ardeal, restul nu-i interesează; ungurii sunt deştepţi, politica lor e clară, numai guvernanţii noştri nu o pricep.

- Se prefac că nu o pricep, cozile de topor! Păi, cine altcineva decât străinii, harnici şi serioşi, să lucreze pământul românesc, pentru care moşii şi strămoşii s-au caftit cu liftele din regiune, de-a lungul vremurilor?... Ştiţi, oare, că legionarii, când depuneau jurământul de credinţă, primeau un săculeţ, cu pământ în el, urmând să-l poarte viaţa întreagă atârnat la gât?...

- Interesant. N-am ştiut.

- Eu ştiu pentru că taica, săracul, a fost în Legiune... şi, după aia, normal, în *vilegiatură*, la Canal şi în câteva puşcării; n-a mai ieşit om întreg de-acolo! Credeţi că mai suntem noi în stare să frământăm cernoziomul gliei?... Poţi să sapi cu cazmaua la cinci metri adâncime, da’ un român fraier, să aibă chef să pună mâna pe plug ori sapă, nu găseşti. Mai bine moare de foame... Uitaţi-vă,... la Galaţi, de exemplu: *Ceaşcă* a adus ţăranii din împrejurimi, i-a încartiruit în blocuri şi i-a şcolit cum s-a putut, făcându-i vajnici oţelari, la Combinat; după ’89, afacerea a cumpărat-o pe nimica toată indianul *Mitalstil*, - că ne lămurise „Europa Liberă” ce gaură neagră era intreprinderea şi cum trebuia să scăpăm rapid şi cu orice chip de ea -,... a eliminat firmele-căpuşă şi a dat afară trei sferturi din personal...

- Sunteţi la curent!

- Între doi clienţi citesc presa ori ascult radioul. ...Indianul a pus pe liber chiulangii, beţivanii, neisprăviţii,... şomeri, în prezent, adică, spărgători de seminţe în faţa blocului; câţi credeţi că, dintre ei, au plecat înapoi, la ţară, unde aveau pământ şi case, ca să trăiască din roadele *bio* ale gliei?...

- *Bio*, aţi zis?!... Dar ştiu vă pricepeţi.

- *Bio*, *bio,*... presa mă şcoleşte, v-am spus. Aoleu, iertaţi-mă, n-am văzut groapa, vai de bucşele şi amortizoarele mele, sănătate să aibă dom’ primar cel şmecheraş al Capitalei, că şi eu l-am votat, ca tot prostul, băga-l-aş pe unde a ieşit,... scuzaţi-mi mitocănia, domniţă. Trebuie să ne vindem ţara, nu-i aşa?... Păi, de-aia ne-a dat Dumnezeu o ţară frumoasă şi bogată, ca s-o dăm pe nimic primului venetic întâlnit: „Ia-o tu, bă, liftă, *silvuple*, că mie nu îmi face folosinţă şi dă-mi, la schimb, doar o pereche de mici ori *cremveşi*, cu *mutardă* de Dijon alăturea...”

- *Mutardă* de Dijon?!!!...

- „...şi-o bere, desigur; asta poate să fie românească, dar rece! Nu te mira, veniturǎ, nu-mi trebuie mai mult... Ia-mi ţara, că nu-mi place să am griji pe lumea asta!” ...şi să rămânem, precum golanul, ce-i în gură şi pe sulă..., scuzaţi-mi mitocănia, domniţă,... adică, altfel zis, făr’ de griji, dar şi fără nimic. Nu-i vedeţi pe ăştia,... au început să se certe cum să scape de mormanul de aur, ce ni l-a pus Dumnezeu, drăguţul,...

Şi iar trimise şoferul credincios o bezea încărcată cu recunoştinţă către smocul de talismane neastâmpărate.

- ...de mii de ani, la Roşia Montană. Încearcă şmecherii să ne lămurească la radio, televizor şi-n ziare - chiar şi pe Preşedinte l-am auzit ţinându-le partea! Comisionul, fir-ar el al dracului să fie!... -, ce afacere am face,... aur curat, nu altceva!, concesionând zăcământul super-bogat pentru treij’ de mii de ani şi pentru un nenorocit de procent din câştiguri unei firme canadiene - dacă-i întrebi pe canadieni despre ea, habar nu au! -, firmă în spatele căreia numai dracul este informat cine se află.

- Mi-e teamă că-i chiar dracul! Mda, şi mie mi se pare suspectă insistenţa cu care este tratată problema, reuşea Roza să mai strecoare câte o vorbă. Nici intervenţia Preşedintelui n-avea ce căuta acolo,... e *lobby* în toată regula! Nu-i corect.

- Aşa-i (...deşi, nu ştiu ce-nseamnă *lobiul* de care aţi zis). Să lăsăm şi noi ceva, în afară de iazurile otrăvite, cer şi subsol infestat, la copii, la nepoţi, la strănepoţi, la ăia, care vor veni după urma noastră, nimeni nu se gândeşte. Ei, da’ noi suntem prea mici ca să avem vreun cuvânt de spus, jocurile se fac în alte părţi, la alte mese! ...Copii n-am, aşa că n-am cui să las banii câştigaţi după vânzarea pământului. O să-i toc eu şi cu bătrânica mea pe mâncărică, băuturică, plimbărele în staţiuni, la munte,... că marea, cu atâta soare, nu mai e de noi,... ne vizităm şi neamurile din provincie, care mai sunt în viaţă, facem parastase pentru decedaţi, ne cumpărăm şi-o boarfă, dregem locul de veci de la „Reînvierea” - două cripte! -, ca să fie pregătit când va sosi clipa din urmă,... şi se duc bănuţii, ca să n-avem grija lor. Că nici nu ştii, zău, ce-i mai rău pe lumea asta: să duci doru’ banului ori să ai grija lui... Da’, hai că, din vorbă-n vorbă, ne-am luat mai cu una, mai cu alta... - „Ai o gură bogată, ca de muiere, mă, Artimoane!” zice baba mea - ...şi-am ajuns la gară!

- Artimon, vă cheamă?!... Nostim. Îmi pare bine de cunoştinţă. Poftim banii, Artimoane!

- *Mersi, mersi,* domniţa mea. ...Da, Artimon; naşu’ a fost lipovean, fie-i ţărâna uşoară; şi mai ortodocşi ca noi sunt lipovenii! Ei, ca vântul şi ca gândul v-a adus *Fieţelul* meu,... am maşină bună, tocmai ce-am luat, fără intervenţii, *itepeul* pentru doi ani de-acuma încolo! Dumnezeu să mă ţină sănătos, la fel şi pe dumneavoastră. Drum bun şi treburi cu noroc s-aveţi prin Transilvania strămoşească, domniţa mea! (Dacă nu ne-or înhăţa-o, curând, unguraşii cei deştepţi...)

...Tocurile Rozei ciocăneau ritmic pavajul peronului.

„Nu prea-i lume în trenul ăsta...” privea ea, nemulţumită, prin ferestrele vagoanelor. „Te pomeneşti că bat drumul până la Cluj degeaba, obsedată ce sunt?...”

Îşi găsi compartimentul şi locul rezervat la clasa a II-a, cercetând plăcuţele lipite lângă fiecare uşă. (Călători plictisiţi de drumurile lungi răzuiseră, ici-colo, cu o *unghieră* şi curajul oferit de anonimat, câte o cifră de pe plăcuţe, ca să încurce lucrurile într-o ţară în care, oricum, ele erau bine încurcate.) Înăuntru, un ochelarist nostim în jur 60 de ani, singurul călător, rotofei şi mărunţel, se căznea să-şi urce valiza grea pe poliţă, înălţându-se la maximum pe vârfurile pantofilor şi ridicându-şi braţele, întocmai ca un baschetbalist afro-american care introducea mingea prin inelul strâmt al coşului.

- Bună seara, salută Roza, căutându-şi locul.

- Bună seara, bună seara, răspunse *meigicgionsonul* caucazian, atârnat de poliţă, uitându-se bucuros la nou-sosită, de parcă s-ar fi temut să călătorească singur în compartiment. Efff, mititel, mititel, dar am reuşit până la urmă!...

Zâmbind cu înţelegere pentru soarta tristă a scundacilor („Un metru cincizecişicinci, mai mult nu are piticul bun de pus între flori, în grădină! E cam nasol să fii aşa de mărunţel, să vezi lumea uitându-te numai de jos în sus.”), Roza îşi aruncă dintr-o mişcare sacul de voiaj lângă bagajul vecinului, demonstrând, pe scurt, avantajul înălţimii. Fără să-şi dezbrace trenciul, se aşeză pe banchetă, vizavi de rotofeiul care, cochet, îşi pieptăna acum părul rar, cu mişcări încete, meticuloase; îşi scutură mătreaţa de pe umerii sacoului, împrăştiind-o peste tot, cu nesimţire. Roza se uită pe fereastră la puştii zdrenţăroşi şi slăbănogi de pe peron, ce inhalau aurolac din nişte pungi argintii; doi cameramani blonzi, cu alură sportivă, îi încurajau oferindu-le sticle mari cu „Coca Cola”, ţigări şi gumă de mestecat, în timp ce se chinuiau să-i filmeze din toate unghiurile posibile. „Şi mâine seară, probabil, CNN-ul, Euronews-ul ori BBC-ul vor prezenta încă una din dramele unei ţărişoare din Estul Europei...” gândea Roza, înciudată. „Porci mai sunt occidentalii ăştia, de plictiseală fac aşa ceva!... De parcă la ei n-ar fi drogaţi, alcoolici şi duşi cu sorcova destui. Filmaţi-i, frate, pe-ai voştri, aveţi suficient material acasă, economisiţi banii plătiţi pentru transport, mâncare şi cazare şi lăsaţi-i în pace pe nenorociţii noştri! N-aş fi zis, înainte de ’89, că sunt în stare de astfel de mizerii, pentru că nu-i cunoşteam deloc; Ceauşescu nu-i primea în ţară şi bine făcea! Da, da... Acum îi cunosc, din păcate, i-am văzut făcându-şi veacul pe la noi, veniţi să împartă alimente vechi ori medicamente expirate, sprijin spiritual prin secte fâsâite sau să ne dea împrumuturi, cu sila, cu dobânzi uriaşe, ca să ne aibe la mână... şi, printre toate astea, să culeagă informaţii pentru oficinele de spionaj! Când eşti bogat, frumos şi mulţumit de viaţă, adică ţi-a dat Dumnezeu de toate, mai puţin molime, inflaţii, vecini periculoşi, cutremure, politicieni incompetenţi, secete, corupţie şi inundaţii, ai putea fi mai îngăduitor cu alţii, care n-au avut aceeaşi şansă...” Privi şi pe cealaltă fereastră, de dincolo de culoar; câţiva provinciali amărâţi, zilieri pe şantierele din Bucureşti, cu siguranţă, beau pe rând, tovărăşeşte, dintr-o sticlă de o jumătate de litru, făcând haz de cine mai ştie ce necazuri. „P-ăştia i-au ratat băieţii de la CNN, unde le-or fi fost ochii?... Urechile le-ar rupe Ted Turner dacă ar şti! Ce bine ar fi dat şi zilierii români, murdari, obosiţi şi alcoolici, pe *sticla tivi*-urilor din livingurile

elegante ale Vestului Europei sau din State, după prezentarea prealabilă a prăpădiţilor de aurolaci!...” Scârbită,... un rictus îi strâmbase faţa, ...de firea împuţită a vesticilor pe care, cândva, îi admirase atâta, ca pe nişte semizei adevăraţi - meritul profesioniştilor de la Hollywood, „Europa liberă” ori „Vocea Americii”! -, femeia scoase o cărţulie din trenci şi, încercând să pară cufundată în lectură, începu să-şi studieze tovarăşul de călătorie. „Nu este tocmai ce aşteptam... “ stabili ea, după o sumară analiză. „Mititel, grăsuţ, somnoros... - uite-l ce ochi mici face! Sper să n-adoarmă prea repede -, reumatic, cardiac, hipertensiv, aflat la andropauză,... vârsta, ce vrei!,... fără multe parale-n buzunare... - ce hăinuţe uzate şi ce pantofiori stâlciaţi poartă! -, ...intelectual, totuşi,... contabil, agronom, învăţător ori veterinar, de-aia-i aşa echipat, ca un bugetar,... în curând, probabil, bunic, dacă nu chiar este, deja. Are, însă, ceva ciudat în el, individul!... Nu ştiu ce, nu-mi dau seama despre ce-o fi vorba, dar este o chestie oarecum cunoscută. Uite-l cât de parşiv mă studiază,... în treacăt, vezi, Doamne,... de după ochelarii *à la* Leon Troţki, deşi vrea să pară că nu o face! Mă rog, pentru moment, asta este,... ăştia-s oamenii, cu ei trebuie să defilăm, alţii, după cum se vede, n-avem de unde să luăm. Încerc o încălzire uşoară şi dacă nu..., ne uităm şi prin altă parte. Poate urcă cineva mai interesant la Ploieşti... sau la Braşov, măcar.”

După semnalul „Glasul roţilor de tren...”, lansat din difuzoarele gării, locomotiva („...făcută la fosta ‹Electroputere Craiova›,...”, o remarcase Roza, alături de peron. „...intreprindere vândută pe nimica toată unor arăbeţi libidinoşi!”), sătulă de aşteptare, se înhămă la treabă, trăgând vagoanele uriaşe după ea, încet-încet, mai întâi, apoi, prinzând putere şi curaj, din ce în ce mai repede. Curând, prin faţa ferestrelor defilau pe partea dreaptă, în lumina puţină a serii, blocurile murdare şi urâte ale Griviţei, iar pe partea stângă, celelalte, la fel de murdare şi urâte, ale Giuleştiului; uitată de toţi şi toate, o reclamă de dinaintea Revoluţiei, vopsită pe un perete uriaş, îndemna călătorii Căilor Ferate la consumul peştelui oceanic. „Hm, peşte oceanic... Cu ce naiba să mai pescuieşti când flota s-a dus de multă vreme, bine cârmită de *şmecherul timonier*, către Apa Sâmbetei, de unde nimic nu se mai întoarce niciodată?...” În legănatul vagonului, rotofeiul de vizavi,... contabilul, agronomul, învăţătorul ori veterinarul,... moţăia cu bărbia sprijinită în palmă, ignorând peisajul trist, luminat, ici-colo, de becuri chioare; din când în când, deschidea ochii mici şi rotunzi, fixându-i scurt, dar insistent, asupra Rozei, prin ochelarii cu ramă de sârmă.

După Chitila, controlorul îşi făcu apariţia în compartiment.

- Bună seara. Biletele dumneavoastră, vă rog! ceru el hotărât, în timp ce agita către călători cleştişorul strălucitor, semn al autorităţii *cheferiste*.

- Biletul?!... Biletul...

Buimac şi speriat, rotofeiul se cotrobăia prin toate buzunarele, dar Roza întinse prima tichetul funcţionarului căilor ferate.

- Mulţumesc, doamnă, se arătă acesta surprinzător de politicos. Cluj, deci... Aveţi ceva de mers în noaptea asta. Iar dumneavoastră, domnu’?...

Vecinul reuşise să-şi găsească biletul; cleştişorul clănţăni din nou, perforând cartonaşul.

- Mulţumesc. Noapte bună şi drum bun! ură funcţionarul, sfârşind seria politeţurilor, în timp ce închidea uşa compartimentului, cu zgomot de bile rostogolindu-se pe o şină metalică.

- Totdeauna îmi este frică să nu pierd biletul, deschise rotofeiul discuţia, explicând agitaţia ce îl cuprinsese adineaori. De-aia îl ascund atât de bine, uite-aşa cum fac acuma, îi arătă vecinei, introducând tichetul într-un buzunar secret. Îl dosesc în fundul căptuşelii,... închid sigur năsturelul,... poftim, ca la prohab, ca să nu mă fac de râs, în lume, cu *şobolanul* scos la aer!,...

- ?!... ciuli femeia urechile. „Ai ajuns cu mâna la prohab, mititelule?... Dar ai un *şobolan* straşnic, de ascuns în spatele prohabului, ca să-l ţii atât de bine ferecat?...”

- ...după care uit, desigur, unde l-am pus!

- Şi mie mi se întâmplă, recunoscu Roza, mirându-se de chestia cu prohabul şi *şobolanul*, dar zâmbind amabil şi încercând, astfel, să-şi pregătească atacul vicios. Ei, dar dacă a trecut controlorul şi aţi asigurat năsturelul,... ca la prohab, nu cred să ne mai deranjeze cineva până la Ploieşti; am putea închide lumina, să aţipim...

- Se poate, da, acceptă rotofeiul propunerea, suspect de grăbit şi bucuros. Numai că, vă rog pe dumneavoastră să... Vedeţi, mititel cum sunt, eu n-ajung pân’ la comutator!

„Te pomeneşti că zglobiul adoarme înainte de a stinge eu lumina!” Roza se ridică în picioare şi, ca dintr-o mişcare a vagonului, îşi lovi gambele puternice de genunchii prăpădiţi de alături.

- Oh, scuzaţi-mă! Sper că nu v-am lovit prea tare, se arătă ea îngrijorată, încercând o apropiere şi mai mare de vecin. Nu ştiu cum s-a întâmplat de..., zbânţuiala trenului şi...

- Da’ nu-i nicio problemă, acceptă rotofeiul situaţia, după ce prinsese strâns şoldurile femeii, ca şi când ar fi dorit s-o sprijine. Că doară nu m-aţi omorât. Aşa-i în tren, se-ntâmplă; cui nu-i place, n-are decât să-şi ia maşină mică! (Sigur, dacă are cu ce.)

Cu faţa către culoarul pustiu (...din păcate!), Roza acţionă comutatorul şi lumina se stinse. Îşi dezlegă cordonul cu gesturi imperceptibile, descheie încet, unul câte unul, nasturii trenciului - exact ca ai unui prohab bine-nchis! -, îl desfăcu şi, privind în noapte, îşi lipi sânii goi de geamul rece al uşii compartimentului; strivite de suprafaţa tare, sfârcurile se zbârliră de excitare!... Roza îşi lipise şi pântecul de acelaşi geam şi, odată cu el, freca de faţa lucioasă părul pubian tuns *numărul zero*, întocmai ca o *bilă* de răcan. Carnea fină a sexului se înfioră la contactul neprietenos, clitorisul mic săltându-şi capul, surprins de tratamentul la care era pe neaşteptate supus. Ce fain ar fi fost dacă cineva s-ar fi aflat pe culoar şi ar fi privit-o cu ochii beliţi de plăcere!... „Cineva,... pe culoarul vagonului,... poate chiar mai mulţi călători,... cam obosiţi, căci s-a făcut târziu,... dar toţi cu ochii zgâiţi la mine!” Gândul o excită cumplit, cutremurându-i trupul. „Cineva... se uită la mine,... la trupul meu, pe jumătate despuiat!” Dar, cum culoarul era tot pustiu, fără urmă de voaieurişti, femeia se desprinse de uşă, abandonând-o deodată, ca pe un amant lefter şi care, prin urmare, nu mai era deloc şi de nimeni dorit; dintr-o mişcare, se

întoarse către vecinul rotofei, expunându-şi, cu poalele trenciului date în lături, goliciunea trupului mare, frumos şi fremătător, de nimic acoperit sub haina bej!... (Aduce corpul Rozei, oare, în vreun fel, cu acela al lui *miss* Roberta Anastase, preşedinta Camerei?...)

În întunericul subţire al compartimentului, exhibiţionista Roza Pop ţipă surprinsă la vederea penisului scurt, dar nefiresc de gros... - *şobolanul*! -, flancat de testicule exagerat de mari, scos prin prohabul inform şi masturbat alene de rotofeiul zâmbăreţ,... da, da, chiar de posibilul bunicuţ reumatic, cardiac, hipertensiv, aflat precis la andropauză,... necazuri de-ale bătrâneţii,... contabilul, agronomul, învăţătorul sau veterinarul, bugetarul autentic cu haine şi încălţări ieftine şi vechi, dar cu ochii aprinşi de năravul greu în spatele ochelarilor demodaţi, din sârmă argintie, tot aşa cum purtase, cândva, şi Leon Davidovici Troţki,... Leiba Bronştein, de fapt!, tovarăşul de revoluţie al lui Vladimir Ilici Lenin!...

„Surpriză! Surpriză, şi de-o parte, dar şi de cealaltă! Bine te-am găsit, colega,...” voia să-i vorbească Rozei, parcă, privirea vicioasă, strălucitoare. „...ce mică-i lumea, nu-i aşa?!...”

Orgasmul

„Psihologul închisorii
în care sunt găzduit
m-a întrebat dacă socotesc sexul
o treabă murdară.
I-am răspuns că da, desigur,
dar numai atunci
când este cum trebuie făcut!”

Woody Allen

Orgasmul

Întocmai ca la o pătrundere în forţă a unui *kommando* poliţist în vizuina unui interlop, în jurul orei 3 dimineaţa (atunci când grijile ne-au părăsit pe toţi,... inclusiv pe nemernicii de gangsteri!, simţurile ne sunt adormite şi somnul este cel mai dulce...), uşa cabinetului se deschise brusc, lovindu-se de perete cu un pocnet ca de bombă... zboooaaang!..., speriind de moarte atât pe asistenta-secretară ce tocmai îşi pudra năsucul,...

- Maică Precistă, dar ce se-ntâmplă?!... Brigada Anti-Drog să fie, D.N.A.-ul, Fiscul?...

...cât şi pe singurul pacient din încăpere care frunzărea, trist şi absent, o revistă cu coperţile lucioase, frumos colorate, dar şi boţite de folosinţă.

- Doamna Lili, bună ziua! salută, sonoră şi precisă, impetuoasa intrusă, întocmai precum percutantul: „Poliţia! Nu mişcă nimeni!”, auzit, adesea, la telejurnalele de seară. Bună ziua şi dumitale, domnule. Oh, ce bine că am reuşit să ajung aici!... Ştiu că nu am programare astăzi, nu vă enervaţi, doamna Lili,... v-am remarcat sticlirea din ochi; controlaţi-vă şi afişaţi zâmbetul profesional, plin de înţelegere,... fie el şi fals; *PanAm smile* - ul, despre el vorbesc! Este cazul s-o faceţi, ne aflăm într-un cabinet de consiliere psihologică, unde vin persoane cu probleme dificile. Am nevoie de un sprijin de specialitate chiar acum, să ştiţi!

Tânăra cu chipul frumos bronzat, dar răvăşit de nervozitate, acoperit de o transpiraţie subţire ce îi sporea senzualitatea şi aşa excesivă, se proţăpise cu picioarele larg şi cam indecent desfăcute în faţa biroului; încerca, astfel, să obţină o poziţie stabilă pentru a face faţă contraatacului ce mocnea vizavi.

- Bună ziua, doamnă Pârşoagă-Pigulea, răspunse automat la salut asistenta-secretară, după ce îşi revenise din sperietură; trânti imediat cosmeticalele de geamul gros al biroului, mai-mai să-l spargă de enervare. Ei, drăcia dracului,... ei, nu, că asta-i bună! continuă ea după ce, superstiţioasă, simulase scuipăturile tradiţionale în decolteul bluzei. M-aţi înnebunit cu apariţiile intempestive până şi pe mine, cadru de specialitate,

care am văzut destule în viaţă, doamnă Amalia Pârşoagă-Pigulea,... fir-ar ea să fie de viaţă! Nu numai că nu aveţi programare în agenda noastră,...

- Aşa-i, n-am. Am recunoscut-o de la început, nu am umblat cu şoalda: „Că să vedeţi, că nu ştiu ce,... c-o fi, c-o păţi,... că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti...”. N-am, ce să fac.

- Lăsaţi ipocriziile şi nu încercaţi să mă duceţi cu preşul! Reiau: ...nu numai că nu aveţi programare, dar aici este cineva care urmează să intre acum la profesorul Froidstein şi... Uitaţi, ca să nu ziceţi iar că inventez, ca ultima oară când, să ştiţi, m-aţi jignit cu afirmaţia, dar am trecut cu vederea ofensa, pentru că am urmat un program de control al furiei la maestrul nostru; după cum se vede, este necesar când ai de-a face cu asemenea persoane...

Degetul cu unghia lungă şi roşie, ascuţită precum un vârf de lance, se îndreptase, hotărât şi acuzator, spre pieptul frumos reliefat al nou-sositei, încercând să-l străpungă dintr-o lovitură de moarte, pentru a lichida problema enervantă odată pentru totdeauna. Carl Gustav Jung şi Sigmund Freud, aşezaţi camaradereşte, unul lângă celălalt, priveau scena cu interes profesional, ca martori încremeniţi în ramele atârnate pe pereţii antecamerei.

- ...Uitaţi, deci, domnul inginer Calboreanu,...

Ridicându-se pe jumătate din scaunul-scoică, asistenta-secretară îl indica peste pupitru, cu acelaşi deget-vârf de lance, pe bărbatul corpolent care urmărea discuţia aprinsă, cu ochii bulbucaţi de îngrijorare.

- ...are probleme la fel de urgente, adică acuză o depresie cumplită, sărmanul,...

- Depresia - maladia vremurilor noastre! completă imediat doamna Pârşoagă-Pigulea, ştiutoare în de-astea, precum păţitul.

- ...deşi afacerile-i merg cum trebuie, lucru nemaipomenit acum, când măruntul şi cheliosul timonier (Doamne, da’ ce mai simte neamul românesc trebuinţa unui *tătuc* care să controleze totul, să nu fie nevoit poporaşul din Carpaţi să-şi pună oleacă creierii la treabă, dar să poată vegeta în pace, cu gândurile aiurea, la pastoral, la transhumanţă, la *tradiţionalele* sărmăluţe,... turceşti şi preparate din carne de vacă, la origine!, bere şi mititei, ingurgitate pe un fond de manele,... dar şi cu sufletul mereu lângă mioara-i favorită! Cum să-nveţe, astfel,... ceva, măcar, nu mult,... din propria, ciudata şi nefericita lui istorie?)...

- Doamna Lili, sincere felicitări pentru ascuţitul simţ al observaţiei; ce analiză scurtă, dar precisă, a neamului aţi întocmit la iuţeală, din câteva vorbe bine alese! îşi congratulă, pişicheră, doamna Pârşoagă-Pigulea adversara, încercând de fapt să obţină doar scăderea vigilenţei de vizavi. Aparţinând stirpei noastre, după ştiinţa mea, v-aţi folosit de o atentă şi ageră introspecţie, nu-i aşa?... Reuşiţi mereu să mă surprindeţi, stimată doamnă Lili!

- Nu mă ironizaţi, vă rog, se *prinsese*, însă, de intenţie secretara vigilentă. ...În vremurile astea, deci,... - ca să nu-mi rătăcesc şirul ideilor, căci asta urmăriţi, probabil, întrerupându-mă atât - ...când căpitănaşul cu şapca pusă şmechereşte pe-o sprânceană (aşa-i, mare şmecher e

căpitanul, dar, din păcate, nu toţi au aflat-o, încă!), duce amărâta noastră corabie de colo-colo, buşind-o serios de maluri,...

- Precum Francesco Schettino, cu „Costa Concordia” lui! îi veni instantaneu în minte doamnei Pârşoagă-Pigulea naufragiul de lângă insula Giglio.

- Nu; eu mă gândeam doar la un mus cu *lumânările* mucilor sub nas, aflat la prima beţie cruntă care-l face să se simtă lup de mare. ...taxele către stat ale firmelor domnului Calboreanu, sunt achitate la zi,... vă daţi seama ce contabili pricepuţi are?... Are şi o amantă minunată, doar cu 28 de ani mai tânără,...

- Ohoho, bravo, felicitări şi pentru dumneavoastră, domnule Calboreanu! 28 de ani diferenţă,... frumoasă bucăţică de timp! Bănuiesc că şi *bucăţica* este la fel de frumoasă... sau, măcar, senzuală. Mă surprindeţi, ca şi doamna Lili; n-aş fi zis, la prima vedere, că...

- ...bine aşezată într-o superbă garsonieră ultracentrală,...

- O garsonieră ultracentrală?... Ce informată sunteţi, doamna Lili!

- ...mobilată cu gust şi cu multe parale de la „Rovere”, continua, imperturbabilă, expunerea situaţiei asistenta-secretară. Amanta minunată conduce un „X5” cât o locomotivă, superaccesoriat, cadou din partea domnului Calboreanu, normal.

- Cunosc preţurile de la „Rovere Mobili”, m-am aprovizionat şi eu de la ei! se bucura doamna Pârşoagă-Pigulea de găsirea unor cunoştinţe comune. Iar întreţinerea maşinii vă costă o avere, domnule Calboreanu!... Eu conduc un „B.M.W. X6”, cu caracteristici apropiate de „X5”-ul călărit de amantă şi numai taxele către fisc se ridică la...

- Nevasta domnului Calboreanu, femeie plină de tact,... tot nu se lăsa secretara-asistentă. ...se face că nu ştie de existenţa costisitoarei concurente,...

- Aşa trebuie să procedeze o doamnă! Fiţi prudent şi discret, domnule Calboreanu,...

- Încerc, desigur,... se fâstâcea pacientul la evocarea propriei intimităţi.

- ...cum stă bine unui bărbat, sfătuia Amalia Pârşoagă-Pigulea, amabilă şi competentă. Ibovnica-i ibovnică, dom’le, iar consoarta-i consoartă, fiecare are locul ei şi acolo trebuie să rămână. Soţia dumneavoastră să nu afle într-un mod prea concret de tânara amantă, bine întreţinută!

- ...copiii sunt la casele lor..., turuia doamna Lili.

- Din nou, felicitări! Şi câţi copii aveţi?...

Calboreanu răspunse automat întrebării, ridicând trei degete, întocmai ca un elev cuminte şi sârguincios, aflat într-o şcoală a României de dinainte de ’89, unde se făcea carte şi educaţie serioasă, după cum trăncănesc nostalgicii (...pe la colţuri, nemaifiind cozi interminabile la benzină sau alimente).

- Trei,... bravo! Parcă aţi fi o familie occidentală, numai ăştia fac, în serie, câte trei copii; există, probabil, vreun ajutor financiar special, pentru numărul 3, din partea autorităţilor, că altă explicaţie nu văd. Eu îmi doresc, cum scap de problemele pentru care mă aflu acum, aici, să am câţiva copii în casa mea, se entuziasma doamna Pârşoagă-Pigulea faţă de situaţia aflată în ograda domnului Calboreanu. Altfel, dacă nu ne trezim la timp, în

următorii 50 de ani... - mulţi o spun! - ...rromii, cu câte 8-10 puradei per familie, vor fi majoritari,... deja, fac legea,... iar România noastră se va ortografia, foarte elegant, cu doi de *rî,*... *Rromânica*!

Domnul Calboreanu aproba, dând din cap, speriat de pericolul evident (precum întreaga Europă!).

- Sigur, asta se va întâmpla dacă nu vor reveni aici evreii români, cum se vorbeşte. Vă daţi seama ce babilonie va fi atunci?... Românii nu-i suferă pe maghiari, evrei şi pe ţigani; maghiarii au ce au cu românii de câteva sute de ani, dar şi cu ţiganii, iar dacă se întorc evreii, vor avea, desigur, ceva de împărţit şi cu ăştia; ţiganilor le sunt indiferenţi şi românii, şi maghiarii, şi evreii,... ei o ţin pe-a lor, adică, îi fură, înjunghie, măciucăresc, escrochează şi înjură pe toţi, la un loc, fără discriminare; evreii reîntorşi nu vor avea mai nimic cu românii care, oricum, pleacă din ţară - sunt, deja, trei milioane emigraţi care vor lua, curând, după ei, în calea bejaniei, alte două milioane,... neamuri, prieteni, cunoştinţe! -, ba, îi vor stimula, în diverse chipuri, să se cărăbănească în continuare, tot aşa cum se cărăbăneau ei prin anii ’40 -’70 ai secolului XX, către Ţara Sfântă; dar evreii vor avea, în schimb, ceva cu maghiarii care, aflaţi la polul opus românilor, nu vor să plece dintr-o ţară aşa de frumoasă şi bogată, binecuvântată cu de toate de bunul Dumnezeu: „Păi, dacă au plecat românii, care ne-au mâncat sufletul secole întregi...” - sigur, şi românii spun acelaşi lucru despre maghiari - „...ce rost ar avea să plecăm şi noi acum?... Nu degeaba se întorc evreii, trebuie să fie un şpil,... noi rămânem!” -, ba, dimpotrivă, vor să se înmulţească, devenind disponibil locul vlahilor; desigur, în final, evreii vor avea ceva cu ţiganii... - cei care au rămas, restul fiind aşezaţi în Vestul Europei, pe Champs Elysée, in Trafalgar Square ori pe Les Rambles din Barcelona - pentru că toată lumea are ceva cu ţiganii; aceştia, rămânând fără români, doar cu maghiarii, se vor lua şi de evrei, de plictiseală, devenind antisemiţi; la rândul lor, maghiarii, majoritari în România golită de români...

- Stop! Doamnă Pârşoagă-Pigulea, teoria dumneavoastră m-a năucit; opriţi-vă! ...Şi nu aţi pomenit nimic de minoritatea turco-tătară, de greci, armeni, ucrainieni, sârbi, lipoveni, saşi ori şvabi... Nu, pe saşi şi şvabi îi excludem, căci atâta şi-au dorit în perioada ceauşistă reîntoarcerea în Vaterland, încât, acum, au uitat complet de *mazerleandul* românesc.

- Problema este complexă, zău aşa...

- Nu o s-o rezolvăm noi. ...Dar, să revenim: cei trei copii ai domnului Calboreanu l-au făcut bunic de câteva ori, reluă doamna Lili inventarul.

- Bravo, bravo, bravo,... de trei ori, bravo! Câte un bravo, din inimă rostit, pentru fiecare copil care a făcut, la rândul lui, copii. Să mai zică cineva că românii nu produc plozi,... ba chiar îi ţin în ogradă, fără să-i tranzacţioneze pe piaţa liberă!... Sunteţi o persoană împlinită, domnule Calboreanu!

- Mulţumesc, dar...

- Una peste alta, ca să n-o mai lungim, toate-i merg din plin şi de-aia a sosit depresia,...

- Ei, asta nu-i bine,... se arătă doamna Pârşoagă-Pigulea înţelegătoare faţă de serioasa problema de sănătate. O depresie...

- ...pentru anihilarea căreia aşteaptă, după cum vedeţi, să fie invitat în cabinet, aşa că, zău!, nu se poate să..., încerca să concluzioneze asistenta lunga expunere. Şi, de altfel, maestrul Froidstein nu este un psiholog de duzină, oricând la dispoziţia dumneavoastră. Măcar un telefon să fi dat în prealabil, doamnă Pârşoagă-Pigulea, cunoaşteţi regulile casei!

- Le cunosc; dar, nu v-am sunat pentru că n-am prevăzut evenimentul întâmplat şi... starea... care m-a cuprins, pe neaşteptate. Oricum, când am ajuns în halul ăsta, n-aveam telefonul mobil cu mine; l-am uitat acasă sau cine mai ştie pe unde... Este al şaselea aparat pe care îl rătăcesc în ultimele două luni şi nu a costat niciunul sub 800 de euro bucata; o spun nu ca să mă laud, ci ca să vedeţi în ce stare sunt! Dar, dacă asta este problema,... la lipsa programării, mă refer,... mi se pare o chestie minoră. Domnule inginer..., se întoarse tânăra femeie către celălalt pacient, schimbând direcţia atacului, ca un tactician priceput.

Luat în vizor pe nepusă masă, Calboreanu se sperie şi mai tare, strângându-se în colţul canapelei şi regretând lipsa carapacei protectoare a ţestoasei.

- ...sunt convinsă că problemele mele sunt mai mari şi mai ciudate decât ale dumneavoastră. Mă jenez să vi le prezint, chiar succint,... sunt, totuşi, intime. Aşa că, fiţi cavaler şi permiteţi-mi să intru eu cea dintâi în cabinet! Este o urgenţă, mi s-au întâmplat lucruri neaşteptate care necesită o consiliere imediată. Uitaţi în ce stare de agitaţie mă aflu,... ooo,... sunt o femeie cu bufeuri! Bufeuri, la prima tinereţe,... aţi mai întâlnit aşa ceva?... Cred că nu, amanta dumneavoastră nu are bufeuri, desigur. Am transpirat sub braţ! (Nu vă depărtaţi, n-am ajuns să put, folosesc un deodorant bun, capabil să-mi controleze transpiraţia de-a lungul întregii zile, cum spune reclama de la televizor.) Puţină înţelegere, vă rog,... am mare nevoie de psiholog acum, domnule inginer!

Fără să-şi fi recăpătat darul vorbirii, Calboreanu privea către secretară, rugător şi cu speranţă, cerându-i ajutorul; dar doamna Lili, după ce flutură mâna pe lângă tâmplă, într-un gest semnificativ, ridică din umeri a neputinţă, desfăcându-şi braţele şi decolteul, plină de dezolare.

- Dar,... reuşi pacientul să se mobilizeze în cele din urmă, trântind revista pe canapea, ignorând dezgolita pereche de sâni ce îi pâlpâia în faţă şi încercând să-şi apere de unul singur dreptul primului venit. ...am şi eu o groază de treburi! Timpul meu este drămuit, aşa că nu cred că este posibil să... Mă aşteaptă afacerile, stimată doamnă,... la fel ca şi amanta cu 28 de ani mai tânără... - aşa-i, ai nevoie de stimulente de la o vârstă încolo! -... şi nepoţeii... ori nevasta, căci doamna Lili v-a prezentat întreaga mea intimitate, precis şi în detaliu.

Cu un zâmbet şiret pe chip, doamna Pârşoagă-Pigulea se aşezase pe canapea, abandonând războiul în favoarea diplomaţiei; fără a mai lua în seamă prezenţa secretarei, se lipi de bărbat şi, într-un gest neaşteptat de tandru, îi luă mâinile într-ale ei.

- Domnule Calboreanu,...

Vocea femeii devenise caldă şi învăluitor şoptită, senzuală, ca a unei operatoare de *hot-line*.

- ...iubite domn Calboreanu, nu mă poţi refuza!

Secretara-asistentă privea înmărmurită scena aflată în desfăşurare, vizavi de pupitrul ei. „Ei, nu, că asta le întrece pe toate!”

- Şi dumneata ai probleme; uite, te afli într-un cabinet de consiliere, pentru că toate îţi merg din plin şi, atunci, apar necazurile. Sunt în aceeaşi situaţie! Şi eu, ca şi dumneata, sufăr de depresie; doar motivele ei sunt diferite, în rest depresia-i depresie,... mama mă-sii de viaţă legată c-o aţă! Te rog frumos, domnule coleg de suferinţă... Nu vreau să mă enervez mai tare! Păi, dacă nici noi nu ne înţelegem şi ajutăm, ce să mai vorbim de...?

Sprâncenele frumos arcuite făcură un semn, deloc discret, în direcţia doamnei Lili.

- Hm, ce spui?... Haide, te rog. De ce te laşi aşa de greu?... Fii cavaler şi cedează-mi rândul, insist!

Spre stupefacţia încremenitului domn Calboreanu, tânăra femeie îi aşeză mâna pe unul dintre genunchii rotunzi, calzi şi transpiraţi de-atâta agitaţie, dezveliţi de fusta scurtă; copleşit de uimire, bărbatul nu încercă să o retragă de pe carnea îmbietor de încinsă!...

- Se poate, da, domnule inginer?... continua doamna Pârşoagă-Pigulea să stăruie, privindu-şi interlocutorul cu speranţă. Uite, ca să înţelegi starea cumplită, vreau să-mi simţi şi bătăile accelerate ale inimii; poftim, domnul meu, ia uite zbânţuială cardiacă: zdupa-dup, zdupa-dup, zdupa-dup,... care se îndreaptă, desigur, către cel puţin un preinfarct!

Şi cealaltă mâna a domnului Calboreanu fu apăsată de sânul stâng, pentru a înregistra, prin palpare, chinurile prin care trecea cordul atât de solicitat.

- Simţiţi?... (Nu vi se pare că sânul meu este plăcut de tare?... Nu port sutien. Hm?...) Hai, ziceţi ceva, că doar nu v-ţi înghiţit limba... ori vreţi să fac un preinfarct, în timp ce îmi răsuciţi mamelonul... sau, de ce nu, chiar un infarct complet?... Vreţi să mă aveţi pe conştiinţă, domnule Calboreanu?...

- Eu..., nu..., nu vreau..., cum să zic?... se oprise Calboreanu, încurcat, din frământarea protuberanţei care câştiga în tărie între degetele lui.

- Doamnă Pârşoagă-Pigulea,... interveni asistenta, recăpătându-şi graiul, sâcâită de insistenţele exagerate ce se vehiculau alături. ...vă rog frumos să vă potoliţi; şi n-o să faceţi preinfarct, vă asigur eu. Potoliţi-vă, altfel, voi lua măsuri; nu ştiu dacă o să vă placă planurile mele vizavi de purtarea dumneavoastră. Lăsaţi-l în pace pe domnul Calboreanu, ce naiba! În ritmul ăsta, o să-l răsturnaţi pe canapea, o să vă cocoţaţi pe el, o să-l desfaceţi la pantaloni...

- *Very good ideea*! Da, am să-i extrag penisul, bucuria domnişoarei amante cu 28 de ani mai tânără...

- ...şi o să-l violaţi; şi toate astea s-ar petrece, culmea, într-un cabinet de consiliere psihologică! V-am spus că domnul Calboreanu are propriile necazuri şi nu are nevoie de altele. Iar dumneavoastră, domnule Calboreanu, luaţi mâna imediat de pe pieptul tentant al doamnei! Nici nu ştiu, de altfel, dacă maestrul Froidstein, care abia a sosit...

Uşa cabinetului se deschise şi, atras de tărăboiul din antecameră, intră Sigmund Froidstein (*Sig*, pentru apropiaţi, dar nu şi pentru pacienţi...), cel mai *en vogue* psiholog bucureştean al momentului.

- Bună dimineaţa, oameni buni. Lili dragă, dar de ce răcniţi aşa?... se interesă el de agitaţia matinală. Doamna Pârşoagă-Pigulea,... domnule inginer Calboreanu... Ce se întâmplă, măi, fraţilor, aici?!...

Apariţia profesorului avu darul de a linişti dintr-o dată spiritele, slavă Cerului; musca se auzea bâzâind, lovindu-se bezmetic când de oglindă, când de portretele maeştrilor psihanalizei moderne. (La un moment dat, gângania, obosită, probabil, şi presată de nevoile fireşti, alese tabloul lui Freud pentru a-şi părăsi cu nesimţire excrementele acolo, precum surata ei, obraznică şi iresponsabilă, care se căcase, cândva, cu aceeaşi nesimţire, chiar pe portretul Maiestăţii Sale, împăratul Franz Jozeph I-ul al Austro-Ungariei, în „Peripeţiile bravului soldat Svejk"! Carl Gustav Jung părea că se bucură de alegerea gâNganiei...). Antecamera arăta ca una din scenele Muzeului Figurilor de Ceară al *madamei* Marie Tussaud: doamna Pârşoagă-Pigulea, bunăoară, încremenise (greu de crezut, dar adevărat!) apăsându-i mâna domnului Calboreanu de sânul stâng şi strângând zdravăn pulpele pentru a reţine cealaltă mână; pe jumătate întors, bărbatul, întocmai ca un băieţel surprins cu lingura în borcanul cu dulceaţă, privea înspăimântat chipul înmărmurit al psihologului, fără să schiţeze, însă, nicio tentativă de a renunţa la apropierea plăcută de vecina de canapea; secretara-asistentă, pe jumătate ridicată din scaun şi încremenită în poziţia asta, cu o sticlire de mânie în ochi la adresa decisei paciente, sparse gheaţa într-o încercare de a lămuri lucrurile:

- *Sorry*, maestre, dar n-am mai putut controla situaţia. Nu sunt o pârâcioasă, dar trebuie să aflaţi adevărul: doamna Pârşoagă-Pigulea este de vină, ca întotdeauna!

- De mică am fost învăţată că este urât să umbli cu pâra, mârâi împricinata, printre dinţi. Păcat că n-au fost şi alţii educaţi în acelaşi sens...

- Doamna Pârşoagă-Pigulea, da,... care, trebuie s-o ştiţi şi pe-asta, nu are programare astăzi, dar, fără pic de jenă, în stilul caracteristic, vrea să intre la consultaţie chiar acum, înaintea domnului Calboreanu. Păi, eu de ce dracu' mai sunt pusă aici, în antecameră?... De momâie, maestre?...

Uitând de începutul de tandreţe, doamna Pârşoagă-Pigulea se ridică în picioare, îndepărtând mâinile domnului Calboreanu ce păreau a se simţi tot mai bine pe trupul agitat.

- Ţineţi-vă mâinile acasă, domnule! îşi ruşină ea deodată vecinul.

- Mă scuzaţi, dar,... dumneavoastră... aţi...

- Mă bucur să vă văd, domnule Froidstein! schimbă tânăra femeie din nou, la fel de flexibilă, direcţia atacului, ignorându-şi total colegul de canapea, dar şi de suferinţă. Bună dimineaţa. Am mare nevoie de consiliere, de psiholog,... am nevoie de dumneavoastră! Aşa-i cum spune „momâia", ştiu,...

- Doamnă Pârşoagă-Pigulea, vă rog... Dar nu aveţi niciun fel de ruşine! Ei, ce v-am spus, maestre,... o vedeţi?...

- Scuze, am fost răutăcioasă. ...n-am programare, de-aia mă cert cu dânsa, care este neînţelegătoare, dar trebuie să stăm de vorbă amândoi, acum! Asta voiam să-l conving pe domnul,... cum îi zice,... să-mi cedeze rândul. Am nevoie, au apărut elemente noi în situaţia mea, este o

urgenţă,... nu v-aş fi deranjat doar aşa, ca să mă aflu-n treabă; sunt o femeie delicată, simţită, mă cunoaşteţi bine.

- Chiar prea bine, din păcate, surâdea doamna Lili, nefericită. „...o femeie delicată, simţită...”, doamna Pârşoagă-Pigulea a noastră?!... Ha, ha, ha...

- Vă rog, maestre, nu mă lăsaţi în ananghia în care mă aflu!

Bombănind în barbă, psihologul îşi clătina capul chel, în formă de ou.

- Of, doamnă Pârşoagă-Pigulea, doamnă Pârşoagă-Pigulea, nu vă dezminţiţi reputaţia. De-abia am sosit, nici n-am apucat să-mi trag sufletul; totdeauna am avut parte de pacienţi nerăbdători! Cine dracu’ m-o fi pus să-mi aleg meseria asta, care-mi aduce atâta nefericire?...

Din senin, psihologul aplică un şut coşului de gunoi, proiectându-l în uşa de la intrare; hârtii şi alte mărunţişuri se răspândiră pe podea.

- Vai, maestre!... încerca asistenta, speriată, să facă faţă situaţiei ce câştiga din nou în amploare. Domnule profesor, dar ce v-a apucat aşa, deodat’?... Vai de mine şi de mine, dar... Numai doamna Pârşoagă-Pigulea e de vină!

- Eu?!... se sperie şi pacienta, la rândul ei. De ce eu, mă rog?...

- Dumneavoastră! Şi suntem abia la prima oră a zilei,... păi, dacă am început-o aşa...

- Ce m-a apucat?... urlă maestrul psiholog, rotindu-şi privirea mânioasă la cei aflaţi în încăpere şi care se făcuseră, dintr-o dată, parcă, mai mititei. Mă întrebi ce m-a apucat, Lili, când vezi ce se întâmplă aici... Nicio nenorocită de programare nu poate fi respectată pentru că apare, mereu pe nepusă-masă, când ţi-e lumea mai dragă, când toate par a fi în făgaşul lor,... doamna Amalia Pârşoagă-Pigulea!... Păi, ce să-mi vină, Lili, draga mea?... Ce să-mi vină?... Puteam să fiu balneolog, pediatru ori un reumatolog de valoare, nefericitul de mine..., răcnea psihologul, amintindu-şi de începuturile profesionale. ...şi aş fi stat la distanţă de doamna Pârşoagă-Pigulea! Bănuiesc că reumatismele nu vă chinuie, stimată pacientă, iar copii ştiu că nu aveţi...

- Nu, nu am copii; reumatisme, nici pe-atâta. Vor veni, cu timpul,... deh, bătrâneţe, haine grele! Îi povesteam domnului Calboreanu că îmi doresc câţiva copii, căci am cu ce să-i cresc şi vreau să ajut la creşterea populaţiei patriei; îi voi avea numai după ce îmi rezolv problemele pentru care mă aflu aici, de-aia sunt aşa de grăbită. Dacă mi le rezolv acum, cu sprijinul dumneavoastră - prin reducere la absurd! -, diseară ori mâine dimineaţa am şi rămas însărcinată! Maestre, dar chiar o *persona non grata* am devenit eu pentru cabinetul dumneavoastră?!...

- Ei, doamnă Pârşoagă-Pigulea... ...Sigur, nici medicina muncii n-ar fi fost rea,... specialităţi liniştite, deci, unde ai de-a face cu oameni normali. Dar eu, nu, psihologie şi iar psihologie! M-am găsit eu, Sigmund Froidstein,...

(*Sig*, pentru apropiaţi...)

- ...buricul pământului, să rezolv chichirezele tuturor ciudaţilor,... scuzaţi-mă, stimaţi pacienţi. Vocaţia, asta-mi căutam, dom’le. Da, n-am făcut altceva decât să-mi urmez pasiunea vieţii şi uite unde am ajuns!...

Epuizat de scurta, dar intensa, criză de nervi, maestrul alunecă cu încetinitorul pe canapea, alături de domnul Calboreanu; tăcut dintr-o dată, rămase cu ochii pierduţi în murdăria de pe podea. Nimeni nu îndrăznea să tulbure liniştea care se aşternuse asupra antecamerei.

- Mă rog, acum asta e,... deschise el gura, într-un târziu. ...mi-am urmat chemarea, vocaţie-i spun unii, şi ce-am căutat aia am găsit: sunt psiholog, iată, şi trebuie să vă fac faţă! Să ne apucăm de treabă, atunci.

Calmat de terapia autoaplicată, se întoarse către domnul Calboreanu.

- Aveţi bunăvoinţa şi... Un dram de înţelegere pentru starea specială a doamnei Pârşoagă-Pigulea vă solicit. Va dura câteva minute discuţia cu dânsa; bănuiesc despre ce este vorba, nu suntem la prima situaţie de acest fel.

Privirea maliţioasă a maestrului se fixase pe faţa pacientei.

- Hm?... Nu-i aşa că am dreptate, stimată doamnă *Amelie* Pârşoagă-Pigulea?... Observaţi, sper, că nu sunteţi o *persona non grata*, de vreme ce vă invit la consultaţie înaintea domnului Calboreanu.

- Domnule Froidstein,... şi eu... Programarea pe care doamna Lili mi-a propus-o alaltăieri şi n-am făcut altceva decât s-o accept, integrând-o precis în spaţiul disponibil al agendei, era pentru ora..., încercă un protest timid Calboreanu, ciocănind cu degetul ceasul de la mână. ...iar afacerile mele... şi depresia... Mă rog, dar dacă aşa consideraţi...

Cu o beatitudine inexplicabilă pe chip, ce urma rapid crizei nervoase încheiate, psihologul îşi mirosea distrat mâna, înspirând, parcă, un parfum de calitate.

- Vă mulţumesc pentru înţelegere, domnule, dădu el drumul aerului, cu un şuierat de încântare, ignorând protestul slab. Repet, nu va dura, ştiu că vă grăbiţi. Lili, adună mizeria, suntem într-un cabinet de psihologie, nu într-o cocină de porci! Ei, dar ia te uită, avem şi prezervative folosite pe-aici... Ei, Lili, Lili...

Privind asistenta îmbujorată, Froidstein răsucea plasticul zbârcit, cules de pe podea.

- Hm, hm,... păi, maestre,... hm, hm, maestre aţi uitat că... aseară, la plecare...? încerca să se justifice Lili, niţel speriată, privind cu oarecare jenă către pacienţii rămaşi cu gurile căscate în faţa săculeţului încreţit şi scorţos, precum coaja unei smochine. Hm,... hm, maestre?... Aseară, deci...? Vai, aţi uitat de seara trecută...

- Dar ce s-a întâmplat, aşa de memorabil, seara trecută?... se băgă în discuţie, precum musca-n lapte, doamna Pârşoagă-Pigulea, mutându-şi privirea de la psiholog la asistenta-secretară. Hm?... Un prezervativ folosit, nu-i mare scofală (să fi fost o duzină,... da, atunci m-aş fi dus cu gândul direct la o orgie pentru care au fost luate măsurile elementare de precauţie!),... doamna Lili, greu de crezut, dar a rămas cam blocată în faţa unui obiect cu o destinaţie precisă - prezervativul! -,... o tensiune suspectă a pogorât în antecameră,.... m-aţi făcut curioasă.

- Nu-i treaba dumneavoastră să ştiţi ce s-a petrecut aici seara trecută! îşi revenise doamna Lili, punându-şi iar la punct adversara. Ia nu vă mai băgaţi nasul peste tot şi, mai ales, unde nu vă fierbe oala. Zău, da’ chiar trebuie să ştiţi dumneavoastră ce puţă... - Doamne, iartă-mă, ce prostii

vorbesc! - ...ce penis, da, a *capişonat* prezervativul?... Poate, dacă daţi cu limba prin interiorul lui...

- Maestre! se indigna doamna Pârşoagă-Pigulea de ideea impertinentă. Aţi auzit-o pe doamna Lili, asistenta dumneavoastră,... aţi auzit ce-a spus?... Să dau cu limba...?

- Lili, potoleşte-te şi nu începe iar cearta! Ce dracu', abia de ne liniştirăm şi vreţi s-o luăm de la capăt?... Ai urmat degeaba programul de control al furiei, Lili,... ia, uite, ce-ţi veni în minte: să dea cu limba pe prezervativ! Controlează-te şi renunţă la propunerile astea, ciudate şi indecente. Iar dumneavoastră, doamnă Pârşoagă-Pigulea, mai frânaţi-vă curiozitatea. ...Dar, ce nu trebuia să uit, oare, Lili?...

Asistenta, doar niţel ruşinată de muştruluiala blândă, făcu cu ochiul, într-un semn tainic, umflându-şi pieptul şi unduindu-şi şoldurile rotunde.

- Hm?!... Oh, da, ai dreptate, ce căscat sunt!... Da, sigur, mi-am amintit, se calmă psihologul. Adună mizeria, Lili. Mi-am amintit, drăguţo, nu face boticul de iepuraş Playboy supărăcios. Phii, chiar, ce mai seară, m-am simţit precum Hugh Hefner,... apropo de iepuraşul Playboy!

- Hugh Hefner şi iepuraşul Playboy?!... M-am prins! murmură doamna Pârşoagă-Pigulea, înghiontindu-şi colegul de pe canapea. V-aţi prins şi dumneavoastră?...

- ...Şi, dacă nu apărea, pe nepusă-masă, inoportunul de bărbatul tău,...

- Aoleu!!! Nasol,... nasol momentul! îşi înghionti iar doamna Pârşoagă-Pigulea colegul, cutremurându-şi întreg trupul, ca de o spaimă cândva trăită. Bărbatul sosit, pe nepusă-masă,... aoleu!

- ...ca să te ia cu maşina, ar fi fost şi mai grozavă seara trecută! Dar, haideţi, doamnă Pârşoagă-Pigulea, lăsaţi curiozitatea,... *honni soit qui mal y pense*, cum bine spus-a britanicul rege Edward al III-lea... şi poftiţi înăuntru ca să auzim despre ce este vorba, de data asta!

- Ahahahahaha!...

Victorioasă, tânăra surâdea maliţios asistentei-secretare şi resemnatului domn Calboreanu („Ei, cine-i călare pe situaţie acum?..."), arătându-le mijlociul mâinii orientat către tavan; intră doar după ce, vindicativ, mai înţepă de câteva ori aerul cu acelaşi deget şi, fără altă invitaţie, ca un obişnuit al locului, se prăbuşi pe sofaua din cabinet.

- Uuuuf! *Mersi*, maestre, susură ea satisfăcută, căutându-şi o poziţie comodă. Uite că puteţi deveni amabil,... dar numai după parlamentări serioase! Îmi este mai bine, deja, *mersi mult*, vorba bucureşteanului. Mor după expresia asta, o auzi cât e ziua de mare, pe unde vrei şi nu vrei! Ha, ha,... *mersi mult*. De ce n-or zice barem *merci beaucoup* franţuziţii dâmboviţeni?...

- *Mersi mult, merci beaucoup*,... vă dau dreptate, scumpă doamnă Pârşoagă-Pigulea, a apărut ceva nou în situaţia dumneavoastră: aveţi o problemă cu *mersi*-ul acum!

- Treaba lor, zică fiecare cum o vrea, numai să nu uite să mulţumească. Aţi vrut să fiţi sarcastic cu mine,... hm. Apropo, să vă spun una, bună: ce i-a zis ambasadorul Franţei premierului Emil Boc când acesta, grijuliu, l-a sprijinit, la recepţia din 14 iulie, francezului făcându-i-se rău de la canicula

din Bucureşti?... Hm, ce i-a spus?... Nu ştiţi. Vă zic eu; ambasadorul francez i-a mulţumit premierului român: „*Mersi Bocu*!...” Bună, nu?...

- Doamna Pârşoagă-Pigulea, chiar vi se pare un moment potrivit, cu domnul Calboreanu tremurând alături, de nervi şi nerăbdare, pentru a-mi povesti cele mai recente bancuri?...

- Speram să gustaţi anecdota; şi am vrut să mai destind atmosfera. Bine, ne întoarcem la *mioriţele* noastre: uite, n-aş fi forţat nota venind neprogramată, dar, după cele întâmplate în dimineaţa asta, aveam nevoie să stăm de vorbă. Dacă nu mă primeaţi, aş fi mers la un alt cabinet; asta-i economia de piaţă, iar concurenţa este motorul ei!

Psihologul ocupă locul de lângă capătul sofalei, mirosindu-şi din nou mâna, în timp ce închidea ochii de plăcere.

- Cum spuneaţi?... mormăia el. M-aţi fi abandonat?... Doamnă Pârşoagă-Pigulea, nu m-aş fi mirat prea tare dacă ajungeaţi la concurenţă; recunoştinţa-i pasăre rară. Cine spunea... - Nietzsche?... - că „Gratitudinea este o boală a câinilor”?... Mă rog, ar fi fost propria alegere. Vă ascult, deci, spuneţi-mi care este problema atât de urgentă; bănuiesc că a intervenit ceva nou, căci nu pot aprecia vechile neplăceri ca pe o urgenţă reală.

După foiala sâcâitoare, pacienta îşi găsise poziţia ideală pe canapea, ignorând fusta scurtă ce îi dezgolise picioarele frumoase.

- Astăzi aş prefera să staţi în partea astălaltă, ca să vă pot vedea, să ne privim în ochi,... pacientul şi psihologul..., propuse ea. ...şi chipul dumneavoastră să-mi dea siguranţa şi încrederea de care am nevoie.

Încercând să-şi smulgă un fir de păr dintr-o nară, domnul Froidstein îşi muta scaunul, împingându-l cu piciorul.

- Poftim, stau aici. Uf, ce usturime!... se plânse el, răsucind între degete firul gros de păr. Vă reamintesc, însă, că nu avem timp ca să ne fâţâim pe canapeluţa domnului Freud; în antecameră aşteaptă cineva,... domnul Calboreanu, căruia i-aţi luat rândul printr-un gest nepoliticos şi... Prin urmare, vă rog!...

- Păi, cum să vă spun?...

Doamna Pârşoagă-Pigulea păru tentată să se scarpine în creştetul capului, a încurcătură; nu o făcu, însă.

- Maestre... Hm. Ce am păţit în această dimineaţă este atât de surprinzător, încât... Nu ştiu cum să-mi încep povestea!

- În cel mai simplu mod: începeţi cu începutul! recomandă psihologul. Dar, concis şi la obiect, doamnă Pârşoagă-Pigulea, pentru că, vedeţi dumneavoastră, timpul nostru...; şi nu numai despre timp este vorba acum.

Femeia oftă, trecându-şi degetele prin păr, ca pe dinţii rari ai unui pieptene.

- Da, sigur, voi fi concisă, acceptă ea imboldul. În principiu,... ştiţi,... ăăăă... nu este chiar ceva nou,...

- Pardon?!...

- ...partea specială va apărea la finalul relatării, de aceea trebuie să vă înarmaţi cu răbdare, maestre.

- Nu vreau să mă înarmez cu nimic, doamnă Pârşoagă-Pigulea; cu atât mai puţin cu răbdare, auziţi?... Cu nimic!

- Îmi pare rău că trebuie să vă irit, dar, una peste alta,... deşi lucrurile s-au petrecut într-un alt context, mai aparte,... nu ştiu cum să vă spun ca să nu săriţi ca ars,... tot problema orgasmului m-a adus şi astăzi la dumneavoastră!

- Orgasmul! ţipă maestrul, pleznindu-şi genunchii. Eram sigur că despre asta-i vorba!... Groenlanda se topeşte bucăţică cu bucăţică, de nu mai au urşii polari unde să-şi facă igloo-ul, dolarul american, care a fost valuta forte pentru un secol, va fi detronat de yuanul chinezesc şi va deveni o amintire pe piaţa financiară, fundamentalismul islamic câştigă teren, iar creştinii dau înapoi, moscheile vor umple vestul Europei, *măreaţa Franţă va deveni o colonie a fostelor colonii*...

- Citat din Vladimir Vladimirovici Putin!

- Exact! ...şi-apoi, pionierii islamici, nemaiavând spaţiu, o vor apuca iavaş-iavaş spre Estul Europei (normal că vor ajunge şi la noi!),... celebrul *peak oil* a fost atins, aţi aflat-o, probabil, şi vom vedea urmările pe plan energetic, recesiunea economică s-a instalat în lumea întreagă, Uniunea Europeană, de-abia formată, este pe cale de dezintegrare, euro-ul nu va mai avea valoare nici pentru numismaţi, după cum ne asigură economiştii americani, România a rămas singura ţară căscată care vrea să adere la zona euro, pe cale de dispariţie, Grecia, Spania, Italia vor intra în faliment, iar dumneavoastră... Dumneavoastră, doamnă Pârşoagă-Pigulea, aveţi ca unică preocupare orgasmul şi nimic altceva! Orgasmul, orgasmul, orgasmul!... Plutea în aer,... îl simţeam,... îl auzeam clipocind între picioare, parcă,... mirosea (iertaţi-mi naturalismul!),... da, da, până şi eu aştept să sosească orgasmul dumneavoastră,... mult aşteptatul orgasm al doamnei *Amelie* Pârşoagă-Pigulea!

- Ce să mai spun despre mine, atunci... (Îmi place tandreţea cu care îmi rostiţi, uneori, numele, în franţuzeşte,... *Amelie*!) Vă rog, însă, nu vă ambalaţi iară... şi nu vă mai uitaţi aşa de urât, căci mă stresaţi,... calmaţi-vă, ce naiba! De ce atâta supărare când aduc vorba despre orgasmul meu?!... Este o problemă ca oricare alta; dacă n-aş fi avut-o, nu aş fi venit la cabinetul dumneavoastră şi, prin urmare, nu aţi fi încasat onorariile grase. Vreţi să vă dau eu ceva ca să vă liniştiţi?... Am „Xanax", „Prozac" şi „Distonocalm" în poşetă. Nu?... Bine, cum vreţi, dar potoliţi-vă, ce dracu! Ori, dacă medicamente nu poftiţi,... mi se pare normal, psiholog fiind, uite, vă aplic eu o terapie; am adunat suficientă experienţă, vizitând cabinetele de psihologie. Este vorba de voinţă, îmi spuneaţi, cândva. Dacă aveţi şi dumneavoastră o problemă... şi văd că vă frământă destule, începând cu încălzirea globală, nenorocitul de *peak oil*, consecinţele activităţilor oculte ale Marii Finanţe Mondiale şi celelalte,... treceţi pe canapeluţă, în locul meu; am să vă ascult cu toată răbdarea. Eu, în schimb, o fac gratis, de amorul artei. Bravo, v-aţi încruntat la mojicia... intenţionată, de altfel; a făcut parte din terapie, aţi uitat, deja, de celelalte necazuri; mă pricep, este?... E mai bine acum, rămânem fiecare pe locul lui. Să revenim la problemele mele, doar de-aia mă aflu aici şi pentru asta îmi veţi umfla

paralele. Puţină răbdare vă cer,... da?... O iau de la capăt, atunci, aşa cum m-aţi sfătuit.

- Dar, doamnă Pârşoagă-Pigulea,... mai încercă Sigmund Froidstein (*Sig*, cum spuneam, pentru apropiaţi...) să protesteze, tot mai slab, însă. ...domnul Calboreanu, care este şi el pacientul meu, aşteaptă alături, stând ca pe ghimpi,... iar dumneavoastră vreţi s-o luaţi cu povestitul de la calendele greceşti.

- Bine, bine, n-o să reiau istoria angoaselor sexuale ale adolescenţei, nu vă speriaţi, se arăta doamna Pârşoagă-Pigulea înţelegătoare faţă de timpul limitat al psihologului. Dacă aş avea condei şi vreme, aş scrie un roman despre asta şi s-ar vinde ca pâinea caldă; sau l-ar folosi un regizor celebru, ca scenariu, pentru o telenovelă de succes. Vă uitaţi la „Inimă de ţigancă”?... Nuuu, nici măcar din când în când?... Dar la „Înrobită de iubire”?... Nici la asta?!... „Carmelita” vă spune ceva?... Da, „Carmelita”... Nuuu?!!!... Nu-mi vine să cred, sunteţi prima dintre cunoştinţele mele care ignoră telenovelele,... păcat. „Isaura, sclava iubirii”,... hm?... Seamănă teribil, sclava iubăreaţă de Isaura, cu Andreea Esca, de la „ProTV”!

- Isaura..., cu Andreea Esca?...

- Hm?... Povestea mea ar putea deveni o valoroasă telenovelă românească intitulată, de exemplu,...

- Doamnă Pârşoagă-Pigulea, lăsaţi dracului... - uite ce vorbe îmi ies din gură! - ...telenovelele, încercăm o nenorocită de terapie aici! îi tot sărea ţandăra psihologului. Timpul meu, doamnă Pârşoagă-Pigulea, este limitat, la fel ca al domnului Calboreanu...

- ... „Nubila junǎ şi patimile ei încrâncenate”! TVR2 va difuza câte un episod la ora 17,30, în fiecare zi a săptămânii, mai puţin în week-end, făcând să plezneascǎ de invidie producţiile latino-americane ori indiene. Dar, să trecem la subiect, că staţi pe ghimpi, zău aşa, şi dumneavoastră ca şi domnul Calboreanu, în antecameră; de doamna Lili nu vreau să mai vorbesc, căci nu-i decât o scandalagioaică de mâna-ntâia. (Poate că n-ar fi rău să scăpaţi de ea şi să angajaţi pe altcineva, cu o ţinută mai potrivită pentru un cabinet de psihologie; vă amintiţi de apropo-ul cu prezervativul! Deşi, am văzut că vă leagă lucruri interesante,... sigur, nu e treaba mea,... mda.) Să revenim, însă; este vorba despre altceva acum. Uitaţi,... ăăăă... Da! La prima oră a dimineţii am făcut sex cu bărbatu-meu.

- Aţi făcut sex?!... se aprinse imediat o luminiţă în creierul maestrului Froidstein. Bravo, doamna Pârşoagă-Pigulea! Interesant; sex,... nu dragoste, deci?...

- Da, sex. Subliniez, fiţi atent: am făcut sex cu soţul meu,... sex, da,... nu dragoste, să fie clar, exact aşa cum prevedeau indicaţiile terapeutice. Nu am uitat ce mi-aţi spus, cândva,... citez: „Dragostea, ca sentiment, este un inhibitor al sexualităţii.” Adevărat?...

- Foarte adevărat! Situaţia ideală pentru obţinerea orgasmului este să nu simţi decât o atracţie sexuală, perfect animalică, pentru partener,... cum ar fi, în cazul dumneavoastră: „Tii, ce pectorali minunaţi... şi, uite, ce sfârcuri iritate are bestia!” (...adică, domnul Pârşoagă-Pigulea) sau „Fesierii sunt tari ca piatra şi la fel de bine reliefaţi,... vreau să-i ciupesc curul de bivol!” ori „Are un penis de cal... sau seamănă cu un bulan de

poliţist; sper să mă străpungă ca pe-o iapă!” ...şi niciun fel de sentimente profunde: „Ce caracter minunat are omul de lângă mine! Aş putea scrie o nuvelă, dacă nu un roman întreg, despre valenţele lui.” sau „Sufletele noastre sunt pereche, nu-i dubiu,... sunt de nedespărţit, precum gemenii japonezi, şi acum, şi după moarte.” ori „Bărbatul meu îmi este un adevărat prieten, totdeauna mă pot bizui pe el!”... şi alte tâmpenii de-astea. Mă bucur ca aţi reţinut informaţiile, este important în terapie.

- Le-am reţinut şi le-am folosit, că de-aia plătesc atâtea parale. Prin urmare, am considerat că soţul meu,... - singura dragoste adevărată a vieţii mele. Scuzaţi-mi sentimentul! -, ...este cel mai tare gigolo cu care am poftă să mi-o trag,...

- Aşa, aşa!...

- ...cu care se pot săvârşi, fireşte, perversităţi - absolut normal, amant de meserie fiind, doar nu poţi face aşa ceva cu propriul bărbat, ce-ar crede, săracul, despre nevastă-sa?... - şi cu care, în final, voi avea un orgasm. Oh, ce mă mai frământă orgasmul ăsta, sărmănuţa de mine!... Ei, bine, am avut parte de un ceas de amor susţinut, cu *dessous*-uri fine şi sexi, şampanie franţuzească (că aia românească nu mai e bună!) băută pe un fond de muzică în surdină şi limbaj super-porcos - îmi pare rău că nu aţi auzit ce era la gura mea, până şi unei curve profesioniste, din fundul Ferentariului, aflată la *produs*, pe centură, i-ar fi roşit obrazul!

- Este foarte interesant ce-mi spuneţi, dar aţi putea fi mai concretă?... îşi manifesta curiozitatea profesională maestrul Froidstein, lingându-şi un deget.

- Desigur,... cu plăcere, poftiţi:...

Şi doamna Pârşoagă-Pigulea, impulsionată de maestru, în cadrul interesantului program psihoterapeutic, începu să scoată nişte răcnete teribil de senzuale.

- „Gino, trage-mi-o, vier împuţit! Trage-mi-o, până-mi simt plombele jucându-mi în gură!” (pe bărbatu-meu îl cheamă Maxim Pârşoagă-Pigulea,... Max, adică, dar în pat îi spun Gino, pare un nume de gigolo);...

- Înţeleg.

- Maestre?!... băgă Lili capul în cabinet, speriată de urletele pacientei.

- Suntem în terapie, Lili; lasă-ne.

Deşi curioasă, dar bine educată, asistenta-secretară se retrase imediat.

- ...„Hai, hai, că vreau să ţi-o..., căci văd că testicolele-rezervoare dau pe-afară! Dă-mi-o,... dă-mi-o mai repede, dă-mi-o s-o...., altfel, mă arunc pe fereastră!”...

- Încinsă atmosfera din dormitor, bravo! Dar, eliminaţi punctişoarele impuse de decenţă şi ziceţi-o mai pe şleau.

- Aşa voi face; m-am jenat de dumneavoastră. ...sau „Perforează-mi *fofoloanca*, masculule, cu ştiuletele ‹Pioneer›!”,...

- *Fofoloanca*,... perforată cu ştiuletele ‹Pioneer›?!... Cât un ştiulete de porumb ‹Pioneer› este scula gigolo-ului de Gino?!!!... Phiii, dar ce dotare are soţul dumneavoastră!

- Are; dar degeaba, veţi vedea. ...iar din partea bărbatului meu,... adică, a lui Gino, amantul: „Hai, putoare ordinară, mişcă-te şi pune-ţi dracului fundul îngeresc la treabă!”...

Scăpată de sub control, privirea maestrului coborâse spre derierul *îngeresc* al pacientei.

- ...ori „Cu câţi ţi-ai mai tras-o zilelele astea, în lipsa mea, căţea nesătulă, ca să ai orgasmul nenorocit, care te obsedează atâta?...”,...

- Căţea nesătulă!... Superb, superb...

- ...sau „Mă excită de mor, târâtură,...”

- Târâtură!... Splendid...

- „...şoldurile tale, de dansatoare din buric, lată-n cur, basarabeană!”,... chestii de-astea, vulgare, deci. Aoleu, dacă mai vorbesc aşa, mă excit iar, maestre!

- Perfect, perfect, excitaţi-vă, este foarte bine, terapia lucrează; sigur, şi eu simt niţică excitare, om sunt, doar. Mi-a plăcut tare mult cum v-a alintat soţul,... adică, Gino,... „căţea”, „târâtură”, „basarabeancă”,... foarte stilat! Limbajul porcos, super-vulgar, alături de alte rafinamente de acelaşi gen, este recomandat în situaţia dumneavoastră, pe care dorim s-o rezolvăm, cât de curând.

- L-am folosit, după cum aţi auzit! Şi, în plus, am mai utilizat, pentru variaţie, vibratoare la capacitatea maximă, de era să cadă reţeaua de electricitate a zonei, mi-am băgat şi scos bilele gheişei în vagin până l-am făcut roşu ca para focului, mi-au fost legate mâinile de tăblia patului cu ciorapii de mătase, exact ca-n film,... - crezându-ne plecaţi, menajera a intrat să facă curat în dormitor şi a rămas cu gura căscată, crucindu-se, văzând scena! -, ...i-am aplicat sex oral soţu..., pardon, amantului meu,... lui Gino, adică,... la parametrii unei pompe pentru desfundat chiuvetele,...

- Ce vacuum trebuie să fi creat gura dumneavoastră!

- Chiar aşa! ...iar clitorisul a primit cel mai fin cunnilingus, în timp ce parfumuri super-excitante, exotice, ne învăluiau intim,...

- Mi se par binevenite amănuntele terapeutice... Bravo, *Amelie*, până aici e bine.

- ...adevărate chinuri, deci, de ambele părţi. Aflaţi, maestre, că, din nou, în aceste condiţii super-stimulative, pe care vi le înşir de o jumătate de oră, n-am avut niciun orgasm, nefericita de mine!...

Strigătul disperat o făcu pe Lili să deschidă iar uşa.

- Dar ce se mai întâmplă, maestre?!... S-a speriat şi domnul Calboreanu...

- Nimic deosebit, doar vechea problemă a doamnei Pârşoagă-Pigulea: nu a avut orgasm, sărmana.

- Vai!... Lipsa orgasmului distruge orice femeie, oricât de echilibrată ar fi ea.

- Mda. Lasă-ne, suntem în terapie.

Supusă, asistenta se retrase din nou.

- Nu aţi avut orgasm?... Nuuu?!!!... Aproape că nu-mi vine să cred. Chiar mă mir; după preparativele serioase, după ce aţi renunţat la ideea de a face dragoste,... vorbe frumoase, dezmierdări, săruturi în vârful buzelor, giugiuleli idioate şi alte fleacuri de genul ăsta, de *Paul et Virginie*... şi aţi trecut la un *hard-sex* susţinut... „Vreau *french kiss*-uri până-mi înghiţi limba şi mă laşi mută,... trage-mi-o,... călăreşte-mă,... sparge-mă!”,...

- Aşa, aşa!
- ...conform terapiei, îmi închipuiam că mă veţi anunţa cu totul altceva: „Maestre, slavă Cerului, mi-a sosit orgasmul, m-am descărcat ca o vacă încălecată de taurul comunal,... am reuşit!” Şi eu vă aşteptam orgasmul cu sufletul la gură! Nu înţeleg, însă, dacă tot aţi început-o aşa,... sex din greu, adică..., de ce nu aţi invitat şi menajera, ca un stimulent suplimentar, să participe la partida de amor, când, intrând în dormitor, v-a surprins posedată de domnul Pârşoagă-Pigulea,... Gino, adică, *latin-lover*-ul dumneavoastră?... Trebuia să interveniţi în terapie cu propria contribuţie, lucrurile nu sunt bătute în cuie,... trebuia să aveţi iniţiativă şi să vă orientaţi după situaţie! Menajera ar fi fost un formidabil factor stimulativ, cred eu.
- S-o bag pe Didina între Gino şi mine?!... Dumneavoastră, când am amintit de menajeră, v-aţi dus cu mintea înfierbântată la o domnişorică din Moldova de peste Prut, până în 21-22 de ani, numai ţâţe, craci şi cur, fără un chior nenorocit în buzunar, dar cu un *appeal* tulburător şi pentru un eunuc, cu o poftă de parale care l-ar lăsa lefter într-o jumătate de an şi pe sărmanul Ion Ţiriac... Ei, se vede că n-o cunoaşteţi pe Didinuşca, nu este potrivită pentru aşa ceva. Ar fi fost culmea perversităţii:...
- Păi, chiar aici, pe această culme minunată, încercăm să ajungem prin terapia noastră!
- ...65 de ani, 1,50 metri în talie, vreo 90 de kile, două lăieri la lighean, per an calendaristic, una de Crăciun, cealaltă de Paşte, tot atunci îşi spală şi boarfele, în aceeaşi apă, normal,... mirosul obişnuit este de transpiraţie cu iuţeala ardeiului capia,... un fel de chivuţă - nicio legătură, deci, cu moldoveanca da-tă dracului din imaginaţia dumneavoastră!
- Puaaah, mi s-a făcut greaţă... Opriţi-vă, nu o mai descrieţi pe Didinuşca; n-aţi folosit-o, n-aţi folosit-o, treaba dumneavoastră, asta e. Dar, doamnă Pârşoagă-Pigulea,... explodă deodată psihologul, revenind la realitate. ...nu-l putem ţine afară pe domnul Calboreanu pentru pentru obişnuita lipsă a orgasmului în partida familială de amor! Oricât de mult v-ar preocupa, nu este, totuşi, o urgenţă! Nu aveţi orgasm de ani de zile, nu de ieri, de azi, problema este cronică, deci,... nu vă îngrijoraţi, încă. Sunteţi în plină terapie, ce dracu’!... Dacă situaţia persistă şi după..., da, atunci puteţi considera, într-adevăr, că aveţi o problemă! Şi nici măcar atunci pentru că vom încerca o altă conduită terapeutică: pică planul A, aplicăm planul B pe care, ca profesionişti, îl avem, deja, în vedere şi la îndemână, în buzunar. Deocamdată, însă, doamnă Pârşoagă-Pigulea... scumpa mea doamnă *Amelie* Pârşoagă-Pigulea,...
- Staţi! Domnule Froidstein, nu vă ambalaţi şi nu-mi mai ziceţi atât de dulce *Amelie*, în speranţa că, muiere slabă cum sunt, o să mă înduioşez şi o să eliberez canapeaua şi cabinetul, căci nu mi-am terminat povestea! Abia acum vine partea interesantă, aşa că păstraţi-vă răbdarea. Ehehei, să vedeţi ce urmează... - altă telenovelă! -...
- Vai de mine!
- ...că doar pentru asta am venit la dumneavoastră. Deci, cum spuneam, după nereuşita din amorul conjugal, am plecat în oraş ca să-mi descarc nervii şi să-mi uit necazurile făcând *shopping*. Am mers cu

troleibuzul, automobilul meu fiind blocat la un service. N-am vrut să-i cer bărbatului meu să mă conducă în oraş,... ştiţi, după eşecul din pat, era şi el, sărmanul, într-o stare la fel de tâmpită ca a mea. Eu i-am transmis-o, căci suntem un cuplu bine sudat. S-a grăbit atunci către treburile lui, ca să se liniştească în jungla afacerilor, dacă în propria-i casă nu-i posibil.

- Da, înţeleg, sunt în aceeaşi situaţie.

- Cuuum?!... Şi dumneavoastră..., la fel, cu soţia..., fără orgasm?!...

- Nu, nu,... vreau să spun că tot cu troleibuzul am venit şi eu la cabinet astăzi.

- Aha, am înţeles.

- Când ai mai multă nevoie de porcăriile de maşinării, atunci te lasă baltă! Ticălosul de Murphy şi legile lui...

Şi, din nou, Sigmund Froidstein îşi mirosi mâna.

- Aşa este. ...Dar, mai aveţi un fir de păr şi în cealaltă nară, îi atrase atenţia profesorului pacienta amabilă. Am un spirit de observaţie ascuţit. Da, da, chiar acolo; usturã, cred şi eu, dar merită. Dacă azi-dimineaţă v-aţi fi uitat mai atent în oglindă, aţi fi remarcat, desigur, coşul gălbui, cât un ceaun de mare,... este în mijlocul bărbiei,... poţi să umpli un ecler cu ce e în el! Nu încercaţi să-l stoarceţi acum pentru că o să mă împroşcaţi cu conţinutul consistent; să dispar din cabinet şi îl goliţi, cu presiune, după aia,... hâââârşşşt!... drept în faţa domnului Calboreanu, dacă este atât de grăbit să nu rateze şedinţa de psihoterapie. Ha, ha, ha... Veţi fi un băiat frumos fără buba asta! Să revenim, însă, la telenovela mea: ei bine, la nicio oră după ce am făcut sex cu bărbatu-meu... sau, mai bine zis, cu Gino, gigolo-ul... - fără rezultat, cum v-am spus! - ...am obţinut un orgasm în troleibuz, maestre!

Picioarele pacientei de pe sofa se agitară la amintirea incitantului eveniment, făcând canapeluţa să scârţâie prelung, cu bucurie, la aflarea minunatei veşti.

- Orgasm în troleibuz, doamnă Pârşoagă-Pigulea?!... îşi pocni palmele psihologul, a mirare, trecut şi de un ciudat fior. Orgasm în...? Vai de mine, doamnă Pârşoagă-Pigulea, să fie o reacţie, mai târzie, la terapia noastră?!...

- N-aş crede. Dar, l-am avut chiar în troleibuz! confirmă femeia, cu chipul luminat de fericire. Ce n-a reuşit bietul bărbatu-meu,... animalul de Gino, adică,... să-mi provoace de când ne-am căsătorit, în ciuda eforturilor depuse şi... ce n-a reuşit nici terapia dumneavoastră, bine remunerată...

- Doamnă Pârşoagă-Pigulea,... se indignă profesional psihologul. ...nu vă grăbiţi cu aprecierile de felul ăsta! Terapia este într-o fază incipientă şi mai sunt destule şedinţe în care vom putea să...

- Ştiu, ştiu, îl linişti femeia radioasă. Aşa este, mai sunt destule, dar şi scumpe. Cum spuneam: ...ceea ce n-a reuşit,... deocamdată... - subliniez, poftim! Supărăcios ce sunteţi, acum n-o să-mi mai ziceţi *Amelie* - ...deocamdată, deci,... terapia dumneavoastră, a rezolvat în troleibuz, în doi timpi şi trei mişcări, un obsedat sexual necunoscut!

Clătinând capul contrariat, psihologul se ridică din fotoliu, îndreptându-se către uşa cabinetului.

- Orgasm în troleibuz, doamnă Pârşoagă-Pigulea?!... Rămâi cu gura căscată în faţa unei asemenea destăinuiri! Daţi-mi voie să-l rog pe domnul Calboreanu să ne mai acorde câteva minute; şi este atât de ocupat cu afacerile lui... Phiii, orgasm în troleibuz, ziceaţi?... Aşa-i, ar putea fi un subiect de telenovelă.

- Păi, vedeţi...

- Domnule inginer..., îşi strecurase psihologul capul pe uşă. ...încă cinci minute,... nu, mai bine zece, să aveţi bunăvoinţa,... doamna Pârşoagă-Pigulea are o problemă dificilă, importantă şi chiar interesantă, din punct de vedere profesional. Uitaţi, dacă vă vine să credeţi, domnule Calboreanu, în dimineaţa asta, doamna având automobilul defect,... ca şi mine, ce coincidenţă!, şi folosind transportul public, a beneficiat în modul cel mai surprinzător, nicăieri altundeva decât în troleibuz,... de un...

- „Orice voi vedea sau auzi în timpul activităţii profesionale sau în afara ei în legătură cu viaţa oamenilor... nu le voi divulga...” - jurământul lui Hipocrate, maestre! se stropşi doamna Pârşoagă-Pigulea la guraliv.

- Pardon! ...Oh, dar nu prea cred că vă interesează lucrurile astea, domnule Calboreanu, scuzaţi-mă. M-am lăsat dus de un entuziasm ştiinţific şi am vrut să vă explic de ce..., făcându-vă părtaş la... Vă rog frumos, nu vă înfuriaţi, câteva minuţele să mai aveţi răbdare şi să aşteptaţi, la fel de cuminţel cum aţi fost şi până acum, da?... Lili, ai grijă de domnul Calboreanu,... serveşte-l cu o bombonică cu lapte...

- Avem numai bomboane fondante.

- ...sau cu o *fondantă* ori un păhărel cu tărie, va trece timpul mai repede.

Psihologul reveni lângă sofa; ochii vioi de sub sprâncenele stufoase alunecară, fără voie, pe coloanele picioarelor dezgolite.

- Deci, aţi avut orgasm în troleibuz!... îşi aminti el evenimentul, cuprins de o bruscă agitaţie în faţa cărnii fremătătoare. Ce interesant!... Aş putea scrie un articol pentru revista de specialitate; l-aş intitula, de exemplu, „Orgasmul - oriunde, numai în patul conjugal, nu!” de Sigmund Froidstein, *ph.d.* Interesant, nu?... Da, da, da... Şi cum s-a întâmplat?...

- Păi, pe individ nu l-am văzut la faţă, reluă doamna Pârşoagă-Pigulea firul povestirii întrerupte.

- Ca într-o telenovelă de care vorbeaţi: a apărut *pe la spate*, şi-a făcut treaba şi a dispărut, fără să lase urmă!

- Ba nu, o urmă a rămas,... între picioarele mele; v-am spus că am obţinut orgasm. Era o aglomeraţie cumplită în troleibuz; ar fi fost imposibil să mă întorc, eram lipiţi unii de alţii, ca sardelele într-o cutie. Probabil că aşa se întâmplă mereu, circul rar cu transportul în comun. La un moment dat, am simţit pe cineva care se freca tendenţios de fundul meu...

Pacienta tăcu, rămasă pe gânduri.

- Da,... cineva se freca, deci, de popoul dumneavoastră. Mai departe! se arăta grăbit profesorul să afle mersul peripeţiei.

- Primul gând venit în minte a fost să mă depărtez, ca să evit un scandal. Puteam să ştiu eu cine se afla la spatele meu?... Nu-mi plac chestiile astea. Dar, domnule Froidstein scump, imediat o căldură binecuvântată m-a învăluit, aşa că am abandonat impulsul iniţial şi, cum n-

aveam unde să mă distanţez de partener, mi-am împins fesele către el, plină de proverbialul curaj al timidului... - doar mă ştiţi cum sunt! „Poftim, domnule dragă,... na, uite-mi popoul, dacă asta pofteşti!”

- V-aţi împins fesele către...?! repetă psihologul uimit. În troleibuz?... Dumneavoastră?!!!... Vai, doamnă Pârşoagă-Pigulea, nu v-aş fi crezut în stare de aşa ceva! Şi mai spuneţi că terapia nu dă rezultate... Uite ce rezultate spectaculoase dă, bravo! Dar, bănuiesc că aţi făcut-o într-un mod evident, agresiv, care nu lăsa niciun dubiu asupra intenţiilor...?

- Da, da, într-un mod agresiv,... ca un fel de *contră*, cum s-ar exprima o persoană needucată.

- Am înţeles. O *contră*, deci,... zvâââc!

- Exact, ăsta a fost gestul,... zvâââc! (Parcă aţi fi fost la faţa locului, maestre!) Când am priceput lucrătura ce se petrecea la spate, am simţit un minunat impuls de a deveni cooperantă, bănuind... sau sperând într-un final neaşteptat... sau, mai bine zis, mult aşteptat. Prin urmare,... exact, într-un mod agresiv, m-am proptit cu fesele pe individ, jucându-le, când pe una, când pe cealaltă, ca să-l stârnesc! Le cutremuram aşa..., aţi înţeles cum; vreţi să vă arăt?... Bine, pricep, nu este momentul potrivit să-mi zbucium *derierul* prin cabinet, cu domnul Calboreanu *făcând 13-14* la uşă; nu mai vorbesc că ar putea intra doamna Lili, curioasă-foc, în timp ce eu..., prin faţa dumneavoastră... Dar, să continuu: simţindu-l pe individ, foindu-se în ritmul fundului meu, n-am mai avut niciun control asupra mea; şi m-am împins şi eu în vecin. Apoi,...

Pacienta tăcu, frământându-şi iar mâinile şi picioarele.

- Apoi?... o încurajă psihologul, ca dintr-o inerţie profesională, holbându-se la trupul agitat.

- Apoi, am simţit ceva, minunat de tare, care încerca să-mi ajungă între fese; individul era mai mic de înălţime, aşa, cam de statura dumneavoastră.

- „Minunat de tare”, spuneţi?... Să ne înţelegem bine: „minunat de tare”,... despre puţa omului să fie vorba, doamnă Pârşoagă-Pigulea?...

- Da. ...Am mai simţit şi mâna lui care mi se strecura sub fustă; m-a ciupit de carnea fundului, măgarul!

- V-a ciupit de fund?!... Oh, câte se pot întâmpla într-un troleibuz, cu atâta persoane primprejur; a-nnebunit lumea, dom’le, ce mai! V-a ciupit de carnea fundului,... pe dumneavoastră, doamnă Pârşoagă-Pigulea?!...

Degetele maestrului se răsuciră pofticioase, de parcă ar fi avut între ele carnea tare a feselor pacientei.

- Pe mine. Da, aşa m-a ciupit, cum aţi făcut,... v-am simţit mâna pe fundul meu, parcă. Iar eu, măgăriţa... sau scroafa de mine, că nu pot să-mi zic altfel după atitudinea adoptată, m-am înfiorat, plină de plăcere. Apoi, individul a îndepărtat marginea *cache-sex*-ului şi a încercat să intre în anus, cu degetul,... într-un mod delicios.

- Să intre în anusul dumneavoastră,... cu degetul?!... Individul v-a penetrat, deci, anusul în troleibuz, stimată doamnă Pârşoagă-Pigulea, într-un mod atât de delicios?!...

- Exact, o mică şi delicioasă sodomizare a avut loc în transportul public! Şi m-am înfiorat şi mai tare, normal, cu degetul lui vârât în... găurica mică-mititică; vă mărturisesc, ca la spovedanie.

- Foarte bine, aşa şi trebuie, să-mi ziceţi totul. Psihologul, medicul şi preotul sunt pe acelaşi plan. Dar, apropo de spovedanie, spuneţi-mi, vă rog,... mi-a scăpat s-o aflu până acuma,... soţul,... Gino, amantul, adică,... vă sodomizează în timpul partidelor de amor?...

Amelie Pârşoagă-Pigulea negă, clătinând ferm capul.

- Cum puteţi crede aşa ceva?!... Nu, maestre,... sodomia nu se practică în familia noastră.

- Păi, vedeţi?... Ar fi cazul, poate ne apropiem de orgasmul conjugal, uzând şi de acest supliment. Şi, de altfel, eu nu m-am referit la familie, ci la partidele de amor petrecute cu amantul,... nesătulul Max,... pardon, Gino!

- Sodomie?!... Mda, bine, o vom face. Sper să nu-i pară bizară lui Gino noua mea pretenţie: „Vezi, masculule, că mai am o găurică disponibilă,... nu face ochii mari,... aia din spate, foloseşte-o, se poate! Avem crema pe noptieră, este necesară pentru prima penetrare."

- Cui îi mai pare bizară, astăzi, o asemenea cerere, stimată doamnă Pârşoagă-Pigulea?... Dar reluaţi firul povestirii, vă rog, aveţi har, minunată Şeherazadă.

- Reiau: ...aglomeraţia a favorizat situaţia, normal! Altfel, nu cred că omul ar fi avut curajul,... şi nici eu. Ei bine, nu ştiu cum a reuşit individul, dar a făcut-o cu o abilitate... profesională, parcă,... ajutat inconştient... sau, poate, conştient şi de mine, dar şi de croiala *cache-sex*-ului. Sunt sigură că n-o făcea pentru prima oară, prea-i mergeau bine mâinile! Apoi, mi-a scos chiloţii, strecurându-mi mâna în...

- Vai de mine!!! Chiar v-a scos chiloţii şi v-a strecurat mâna în..., stimată doamnă Pârşoagă-Pigulea?!!! Dar cu ce troleibuz aţi călătorit?... se interesă psihologul, tot mai agitat, mirosindu-şi din nou degetele, într-un gest reflex. Mmmm...

- Maestre, maestre..., băgă iar Lili capul în cabinet, îngrijorată, dar şi curioasă. ...domnul Calboreanu dă semne de nelinişte; nu zic mai multe, că mă aude. *Fondantă* n-a vrut să mănânce. I-am oferit o bere şi acum vrea un brandy. Brandy nu avem, a mai rămas ceva whisky, un strop de votcă şi... Astea nu merg după bere. Am rămas şi eu, desigur; să mă ofer pe mine,... hm?... Dacă nu-i dau nimic, nu mai pot să-l stăpânesc!

- Linişteşte-l, Lili, fă tot posibilul. Merge, nu merge, oferă-i o votcă, dar nu şi pe tine. Mă voi ocupa imediat şi de dânsul. Mai lasă-ne cinci minute,... hai, închide uşa,... du-te, Lili. Mulţumesc. Deci, cu ce troleibuz aţi călătorit, doamnă Pârşoagă-Pigulea?...

- Cu 85.

- Cu 85?!!!... Cu 85, ziceţi?...

- Da, cu 85. Nu înţeleg de ce vă miraţi aşa; este un troleibuz ca toate celelalte. Cu 85 am călătorit. Şi, până la urmă, ceea ce simţeam între fese minunat de tare şi zglobiu,...

- ?!...

- Puţa lui, despre ea vorbesc, frate,... minunat de tare şi zglobie! ...penetrările îndrăzneţe în zonele mele intime,... mângâierile obsedate ale individului în ambianţa transportului în comun,... aglomeraţia,... mirosurile adecvate,... conjunctura asta, în general, mi-a provocat o stare de excitare care a condus, pur şi simplu, la orgasmul pe care de atâta vreme îl aştept, nefericita de mine!

- Vai, doamnă Pârşoagă-Pigulea!...

Cu privirea strălucitoare de mulţumire, dar pierdută, a dulce rememorare, şi fără niciun fel de stânjenire, femeia îşi mângâia alene coapsele frumoase; un moţ de păr, natural răsucit precum o ţăcălie de seminarist buburos, îşi făcuse apariţia hazlie dintre carnea consistentă a pulpelor.

- Dar,... bâgui Sigmund Froidstein, continuând să-şi miroasă mâna, în timp ce privea bărbiţa castanie. ...şi-acum sunteţi fără chiloţi, doamnă Pârşoagă-Pigulea!

- Păi, v-am spus că mi i-a scos individul, în troleibuz. Au rămas la el chiloţii mei, că nu puteam să ne ciorovăim, de faţă cu atâta lume, ca să mi-i înapoieze. Ar fi trebuit să apelez la ajutorul şoferului sau al celorlalţi călători: „Oameni buni, domnule şofer,... uitaţi,... individul aflat la spatele meu tocmai mi-a scos chiloţii printr-o mişcare abilă şi inspirată şi acum refuză să mi-i înapoieze,.. ajutaţi-mă, vă rog, ca să-i recuperez! Şi mai sprijiniţi-mă şi dumneavoastră, doamnelor dragi, ca să-i îmbrac la loc.”?... Hm, cum vi se pare,... eu fiind cumplit de tulburată de orgasmul neaşteptat, tremurând ca varga şi muşcându-mi buzele, ca să nu rag, ca o vită, de-atâta mulţumire?... Ar fi fost cazul, după părerea dumneavoastră de profesionist, să fac scandal, ca să-mi recapăt chiloţii?...

Speriat, Froidstein scutură iute capul, imaginându-şi scena grotească din troleibuz.

- În niciun caz, doamnă Pârşoagă-Pigulea! Vai de mine...

- Mă bucur că sunteţi de acord, continuă pacienta, mulţumită de aprobarea psihologului. Ştiam eu că am făcut bine abandonându-i în mâinile amicului; şi cum o rezervă n-aveam, pe care s-o îmbrac în toaleta publică... Nu mi-a trecut prin cap, la plecarea de acasă, că... o să rămân fiu dezbrăcată de chiloţi, în oraş; oricum, i-am lăsat cu plăcere individului, ca o recompensă pentru strădaniile, dar şi izbânda lui; precis este şi un fetişist desăvârşit!

- Fetişist?... Dar cine nu este, stimată doamnă, fetişist?... Eu, ca psiholog, vă confirm că fiecare avem fetişurile noastre, discret şi elegant numite *hobby*-uri.

- Dacă ziceţi dumneavoastră... Îmi pare rău că n-am putut să stabilesc şi un alt tip de legătură, să-i cer sau să-i las o carte de vizită, ca să ne mai vedem şi să am parte de orgasme. Din păcate, după evenimentul neaşteptat, am fost despărţiţi de aglomeraţie... şi, poate, chiar de soartă! Dar, aţi căpătat un tic, de ce vă mirosiţi atâta mâna?... Ba, aţi şi lins-o de câteva ori; nu negaţi, căci v-am văzut!

Cu ochii aprinşi ca doi cărbuni şi fixaţi asupra spaţiului încins de frământare dintre picioarele pacientei, cu obrajii veştejiţi îmbujoraţi juvenil şi cu respiraţia sacadată, psihologul Sigmund Froidstein (*Sig*, pentru

apropiaţi...), aflat în transă, parcă, extrase din buzunarul pantalonilor chiloţeii din material lucios, negru şi plăcut de moale.

- *Cache-sex*-ul! ţipă *Amelie* Pârşoagă-Pigulea, plimbându-şi privirea zăpăcită de la psiholog la bucăţica de lenjerie.

Doamna Lili, asistenta, deschise iar uşa,...

- Maestre, dar ce faceţi?!... Oh, în cadrul terapiei pro-orgasm, desigur, i-aţi scos chiloţeii doamnei Pârşoa...?!...

- Afară, Lili!...

...ca s-o închidă imediat la loc.

- Chiloţii mei..., la dumneavoastră?!!! Dar cum au ajuns chiloţii...?! Îmi luasem adio de la ei. Oh, domnule Froidstein,... dumneavoastră, la spatele meu...? Dumneavoastră... şi puţa zăpăucă aţi fost, deci?... Dumneavoastră?!!!...

- Da, eu, doamnă *Amelie* Pârşoagă-Pigulea..., bâguia psihologul, intimidat şi ruşinat de ispravă. Eu... şi cu ea, zăpăuca,... aşa cum aţi spus. În troleibuz..., eu am fost, da.

- Deci, mâna şi puţa dumneavoastră m-au lucrat, zăpăcindu-mă, întărâtându-mă şi pregătindu-mă pentru orgasm, cum Gino n-a reuşit vreodată?...

Luminată la cuget şi la chip, cu un aer plin de o dulce şi recunoscătoare mustrare, *Amelie* Pârşoagă-Pigulea îşi balansa arătătorul prin faţa psihologului, precum acul lung şi subţire al unui metronom.

- Ia, daţi-mi mâna s-o miros şi eu! Daţi-mi-o, nu vă mai sfiiţi acum, aşa de adolescentin, faptul este consumat. Mmmmm,... da, este chiar mirosul meu propriu; am să vă ling şi degetul, ca o verificare suplimentară. Mmmm,... mmm, aşa este, dumneavoastră aţi fost cu mânuţa la mine, între picioare, nu există dubiu! Aţi făcut-o special, nu-i aşa?... A făcut parte, deci, din terapie! conchise pacienta.

- Special?... Nu. Adică,... da. Cum să spun?... Tratamentul, terapia propusă,... sigur, doamnă Pârşoagă-Pigulea, aşa este, aventura din troleibuz a reprezentat un alt plan de terapie,... planul B. Sunt un profesionist,... da, special am făcut-o!

- Aţi avut, prin urmare, diverse scheme terapeutice pentru a mă scăpa de complex, nu?... Dar, nu înţeleg, cum de aţi ştiut că maşina mea..., m-aţi urmărit?... Ce profesionist desăvârşit sunteţi,... ce surpriză plăcută am avut,... ce idee nemaipomenită,... ce gesturi tandre, de amant desăvârşit,... cum vi se mişcau degetele, jos... şi puţica dumneavoastră a fost promptă în reacţie, nu a avut nevoie de masturbare! Vai, vai, vai, ce terapie aţi imaginat, maestre!

- Mulţumesc, sunteţi amabilă, mă copleşiţi cu aprecierile, dar...

- M-aţi păcălit, da. Atât de abil m-aţi lucrat, încât am fost convinsă că, lipit de fesele mele, cam bombate, poate, se afla un degenerat care agresează femeile cumsecade; şi, când colo,... dumneata ai fost! Bine că nu te-am pocnit sau nu i-am aplicat o *carată* penisului tărişor... şi n-am făcut scandal. Aş fi compromis cu impulsivitatea mea, absolut inoportună, acest minunat plan terapeutic B, subtil imaginat! Mulţumesc, maestre...

Lacrimi de recunoştinţă umpluseră ochii pacientei de pe sofa, în timp ce, voios şi zemos, sexul ei se expunea privirilor zăpăcite ale psihologului.

- Şi eu vă mulţumesc, *Amelie*... Dar, pot păstra *cache-sex*-ul?... Aşa este, sunt un fetişist,... ca orice persoană normală.

- Desigur, desigur, păstraţi-l; o să vă aduc şi câteva perechi de ciorapi.

- Nu trebuie să fie spălaţi; îmi plac cei cu dungă, în mod special...

- Cu dungă şi nespălaţi vi-i aduc, ca să-mi păstreze mirosul, înţeleg pasiunea. Ciorapi curaţi puteţi să cumpăraţi de la orice magazin. Voi aduce şi un sutien, pentru dumneavoastră,... tot nespălat,... o centură, poate câteva *obeuri*,... folosite, desigur,...

- *Obeuri* folosite?... Mă copleşiţi! Mulţumesc, mulţumesc.

- ...mă rog, tot ce vă face plăcere. Dar ce crezi, domnule Froidstein..., îşi aminti doamna Pârşoagă-Pigulea de vechea problemă ce o măcina. ...ţinând cont de psihicul meu, atât de labil, pentru a avea acelaşi succes în viitor... - căci viitorul este al nostru, nu-i aşa, ghiduşule? - ...tot în troleibuzul 85 va trebui s-o facem, oare?... Şi pot să-ţi spun *Sig*, de-acuma,... desigur, în intimitate, în transportul public, nu de faţă cu doamna Lili?...

Nu departe de Dorohoi...*

„Iubeşte-ţi aproapele,
este un simţământ creştinesc,
dar ai mare grijă,
nu trebuie să se afle!”

Anonim

Nu departe de Dorohoi...*

În dimineaţa de vară uscată din satul adormit, fără picătură de ploaie în ţărâna uliţei ori în praful câmpului, soarele se ridica repede pe bolta cerului, ajutând, prin graba lui, la scurtarea zilei (dar ce, mai are ziua 24 de ore, n-o simţi cât de repede trece?... Dacă nu te scoli la prima geană de lumină, ca pe timpurile C.A.P.-urilor sau, mai devreme, la întâiul cântat al cocoşilor, precum chiaburii interbelici, nu ai niciun spor la treabă! Şi, desigur, mai nimeni nu se trezeşte, ca zărghitu', cu noaptea-n cap... - ce-i mai dulce ca somnul de dimineaţă, frate?... Poate cel de după-amiază,... hm?... -, deci, nu există urmă de spor în întreg ţinutul, doar paragină, paragină, paragină. 16 ore, atâta are ziua acum,... 16 ore au mai rămas din cele 24, ‹*pardon?!...*›, din cauza unei parascovenii, *frecvenţa Schumann*, zisă, petrecută prin măruntaiele Pământului, a scris în foaia „Libertăţii” de alaltăieri - păi, ce dracu' înţelegem noi, fără multă carte, din *geofizica* asta?...). Spre prânz, căldura creştea cumplit, săltând 2-3 grade dintr-o dată, satul cufundându-se în toropirea ca de saună încinsă de un îngrijitor tembel; aveai să nu mai vezi până seara, târziu, suflet de creştin umblând pe uliţă, animal vânturându-se în căutarea unui ochi de apă verde, stătută şi împuţită ori să auzi pasărea îngânându-şi trilul, adormit şi sufocat, în crăcile salcâmului bun de pus pe foc în iarna următoare...

- Lăcrămioarooo!... Lăcrimuţooo!... Fă, Laaacrimooo, vecină, hăi!... se auzea acum, însă, din uliţă, ţipătul de muiere, acompaniat de lătratul dogit, astmatic, „Hau, hau!..., Hau, hau!...”, al lui Samson, dulăul slăbănog legat la poartă. Ieşi, fa, surdo, afară, că n-ai murit, doară!...

Cu ochii cârpiţi de urdorile lipicioase, dar îmbrăcată cu hainele de toată ziua... - aşa se culcase aseară, nu mai ţinuse cont de nimic! -, Lăcrămioara Avădanei se zgâia pe fereastră, ca s-o vadă, cu greu, prin geamul murdar, nespălat de la ălălalt Paşte, pe vecina dinspre deal, agăţată de ulucile şubrede. „Leana-i, uite-o!... Aoleo, să vezi că zăltata, aşa cocoţată, îmi rupe prăpăditul de gard şi altul, în loc, n-am de unde pune!” Încercă să iasă repede, ca să n-o mai audă zbierând, dracu' ştie din ce pricină, să scoale satul şi să-l aducă ciopor aici, ca să caşte gura, a mare sastisire.

- Da, da, viu acuşica, încerca Lăcrămioara să liniştească lucrurile, din mers, zbierând la rândul ei. Ies, nu mai ţipa, Lenuţo, că doarme Ciprian al

ţăţicii! Ţipi tu, urlu eu, latră dulăul,... ridicăm lumea-n picioare! Opreşte-te. Ho, Samson, taci şi tu, dar-ar boala-n tine de jigodie afurisită, că-i Leana la poartă,... - ce n-o mai ştii? -, ...nu-i gură de străin, prostule. Ce-i, fa?...

- Necaz! Ieşi dracu',... ieşi că ţi-a scăpat curcanu' din curte! abia aşteptase vecina, aburcată pe gardul prăpădit, să-nceapă beşteleala, cu vocea-i scrijelită. Ai lăsat poarta deschisă, după ce a plecat... cine-o fi plecat, de la tine, nesătulo, de cu noaptea-n cap. Uite-l, fa,... - de curcan vorbesc, nu de ţiitor, nu mai beli ochii, că ăla s-a dus, curviştino! -, ...uite-l, cum a dat colţu',...

Şi Leana, coborâtă de pe gard acum, arăta cu mâna întinsă în josul uliţei calea urmată de curcanul vagabond (ca într-o poză *à la* Mao, Marele Timonier,... necăutată, desigur).

- ...uite-l, a luat-o la vale şi, dacă ajunge la magraoni, nu-l mai vezi deloc, prăjeală ţi-l fac,... c-o mâncare gătită, cu cartofi mulţi în ea, orez sau varză şi-o zeamă mai lungă, cu borş şi verdeţuri, să le-ajungă trei zile şi lor, ăştia nu-s în stare să dreagă! Şi bate-te singură cu ei, după aia, că eu nu mă bag martor la pricină, cât mi-ai fi tu de vecină, că n-am nevoie de hărmălaie la poartă cu ţiganii!

„Al dracu' curcan spulberatic mai am!...” îşi trăgea Lăcrămioara, în picioarele goale, pantofii de golf „Callaway”, cam prăpădiţi de folosinţă, cumpăraţi la mâna a doua şi trimişi de Adelin, bărbatul ei, din Italia; se împiedică de găleata portocalie, inscripţionată cu îndemnul „Votaţi P.D.L.!”, îi arse un şut, din mers,... „Na, japiţă!...” de-i rupse toarta,... „Şi cum mai aduc apă cu ea, acuma?... Tâmpită sunt, ce-oi fi avut cu găleata?... *Portocaliilor* trebuia să le dau cu şutul, nu căldării...”, ieşi pe poartă şi o luă la fugă prin colbul uliţei, cam împiedicată de cuiele multe din tălpi (erau încălţări de golf, nu de jogging!), mai-mai să rămână desculţă, urmată de vigilenta Leana. Ajunseră la colţ, la parcul englezesc plătit cu fonduri grele de guvenul *portocaliu* primarului comunei (la fel colorat, normal, ca şi găleata luată la şuturi de nervoasa Lăcrămioara), ocupară poziţii strategice precise, dictate de experienţe similare, de-o parte şi de alta a păsării şi, cu interes urmărite de o consăteancă insomniacă, aflată la jogging, „Gu, gu,.. gu-gluuu!,... gu, gu,... gu-gluuu!,... hai cu mama,... hai la mama, acasă, să-ţi dea nişte grăuncioare de-alea, de-ţi sunt pe plac,... dar şi câteva, cu o joardă, bine ţintite pe spinare, vedea-te-aş în cuptorul meu, nu al garoilor, orătania dracu',... gu, gu,... gu-gluuu!...”, aduseră după uluci curcanul înfoiat, spre mulţumirea zgomotos exprimată de Samson, cel înnodat la poartă.

- Rămâneai fără el, toanto! tot boscorodea Leana, chiar după ce au văzut pasărea asigurată în bătătură. Te-ai încălţat şi cu drăciile astea de pantofi,... uite, de-abia te mişti cu ei; vezi, poate te-mpiedici şi-ţi rupi nasu' obraznic! I-ai pus ca să te dai mare, cu ce ţi-a trimis Adelin al tău...

- Ei, să mă dau mare... Am tras repede-n picioare ce-am găsit în tindă, la-ndemână, explica Lăcrămioara, necăjită de şfichiuitura pizmoasă. Da, aşa-i, am fost aseară la golf, cu Vica lui Gălbenuş... - că văz că asta te mânca să afli, acuş-acuşica, Leană! - şi-am lăsat pantofii lângă uşă, ca să nu intru încălţată în casă, cu *măslinele* caprelor Vicăi înfipte-n cuiele din tălpi.

Vecina, cu 2-3 ani mai mare, nu mai mult, o privea lung, cu gura căscată, a falsă mirare.

- Ahahaaa, ai fost cu Vica-căprăreasa la golf?!... nu se mai putu ţine Leana, ofticându-se acum pe faţă. Brava, fetelor, brava, vă distraţi. Am mirosit eu că acolo trebuie să fiţi, de când ţi-am auzit cotcodăcind păsările de lipsa grăunţelor şi a apei în teică. Şi pe mine de ce nu m-aţi chematără cu voi, fa, putorile dracu'?...

- Aşa-i, am uitat să dau de mâncare... şi să pun apă-n teică, îşi recunoştea Lăcrămioara lipsurile, cu *fair-play* de *golfer-girl*. De ce nu te-am chemat?... Păi, nu te-am luat cu noi pentru că era o partidă serioasă, spre *profesionism*, cu *miză*,...

- Zău, fetică?!... Zăăău?... Cu *miză*, zici?... Era vreun pariu în joc, te pomeneşti!...

- Era! ...iar tu nu ai crose şi nici echipament, fie cumpărate şi la mâna a cinşpea; ne descurcăm greu, amândouă, cu acelaşi set de crose. Ai văzut ce sâcâială e... „Hai, Lăcrămioară, dă-le odat', să pălesc băşicuţa, că-i rândul meu acuma...”; Vica se zădărăşte când trebuie să ne aştepte loviturile, împrumutându-ne sacul *Colouei*.

- Îhî, am înţeles,... dădu Leana din cap, amărâtă. ...aş fi fost în plus la golf. Hm, Vica,... sclifosită s-a făcut muierea lui Gălbenuş de când a dat păscutul caprelor pe joaca golfului!

- Nu se lasă de capre... - cu ele îşi duce zilele, Gălbenuş fiind la cârcă, în Spania! - ...şi le ia cu ea la fiecare partidă; n-a dat, deci, caprele pe golf, cum zici tu! Caprele-s capre, golfu-i golf,... împacă şi capra, şi varza, astfel,... adică, şi *boalele*, şi jocul.

- Bine. Ei, lasă că fac eu rost de ce-mi trebuie, ca să nu mai aştept la mila voastră şi-o să joc cot la cot cu voi, profesionistele lu' peşte!. ...Iară ţie numai la golf ţi-e capul! Curcanul..., noroc cu mine, zăpăcito.

- *Mersi,* fetică. Bine că l-ai văzut şi mi-ai zis repede, căuta Lăcrămioara să-şi împace vecina oţărâtă. N-a apucat să se depărteze...

- Sigur că ţi-am spus. Zece kile de carne face curcanul, după ochiul meu,... te-ai uitat la el?... N-au fost magraonii sculaţi şi pe fază,...

- N-au fost! Ţiganii sunt şi mai puturoşi ca noi, Leană...

- ...că ţi-l umflau şi nu-l mai auzeai *gugluind* în bătătura ta. Păi, cine crezi tu c-a ciordit din mijlocul parcului, în miezul zilei, viţeluşul roşcat şi durduliu al Anişoarei,... Jerôme îi zicea,...

- Îl ştiu pe Jerôme!

- ...aşa-l cheamă pe drăguţul belgian al fie-sii, Chiva, *menajeră* la o gospodărie de lângă *Briuxel*, ...de plânge, toanta, de-o săptămână întreagă?... „Fir-aş a dracu', Jerômică,...” miorlăie buimaca de Anişoara, sughiţând amarnic şi amestecând *muolduovinieasca* noastră cu *belgieneasca* gagicului Chivei. „...unde mi-or fi fost *les yeux*?... Farmece mi-au făcut *les romanichels* ca să mi te ia! *Dans ma maison, avec moi*,... chiar *dans mon lit* trebuia să te bag, belgianu' mamii, ca să nu te pierd!”

- Da', ce, fată, a fost şi Anişoara la *Briuxel*, la *menajera* de Chiva, de-o rupe aşa de binişor pe *belgieneşte*?!...

- Vara trecută a fost, i-a plătit *menajera* spezele, în *euroi* curaţi. ...De unde, din ce parte a satului vine miros de friptură?... Hai?... Cine cumpără

pe datorie, de la Potlogeni, câte-o vadră de vin roşu, la fiecare două zile, vin care se trage cu friptura de viţel?... Zii!... La cine se aude muzica, cele mai noi manele, Bursuc şi Puştiul, Plodu' Minune şi Jenică de la Craiova, Parizer şi...

- Salam, fată, nu Parizer! Salam,... ce, eşti proastă?... Ha, ha, ha,... auzi la ea: Parizer!...

- Salam, Salam, m-am încurcat în *mizeluri*. ...şi-i veselie mare de dimineaţa până seara?... Hm?... Cine trece pe uliţă, belind ochii şi lingându-şi buzele unsuroase, a mulţumire şi sfruntare?... Spune!... S-a zis cu belgianul Jerôme, e de-al trecutului. Închide poarta, nu mai fi căscată, fetică, că te costă bani grei zăpăceala. Vezi că eu nu viu la alergare astăzi, du-te singură dacă vrei să-ţi dezmorţeşti oasele, să-ţi pui sângele-n mişcare sau să-ţi păstrezi forma pentru partidele cu campioana de Vica lu' Gălbenuş. Hai, te las cu ale tale, mă duc de-acuma, că am treabă la casa mea. *Ciao*.

Ruşinată, oarecum, de dojana justificată („I s-a auzit trompeta şi de pe alte uliţe, fără de tăgadă!...”), Lăcrămioara îşi făcea de lucru cu închiderea porţii.

- *Ciao*, fată; şi... *grazie mille*.

(Lăcrămioara Avădanei rupea oleacă de italiană, tot urmărind canalele „Rai Uno”, „Rai Due”, „Rai Tre” şi „RomaUno tv”, cu nădejdea că, poate, într-o bună zi, Adelin, bărbatu-său, o va invita să-l viziteze în Peninsulă, aşa cum *menajera* Chiva a poftit-o pe Anişoara, la *Briuxel*! Până acu' nu s-a ivit ocazia...)

- Ho, Samsonică, stai locului, măi, băiete! certa ea câinele care se gudura pe lângă ea, cerşind o vorbă bună, niţică apă în blidul sec sau o bucată de mămăligă scorţoasă, în ţărână.

Dintr-o dată miloasă, apucă un ştiulete uitat din recolta de porumb a anului trecut şi-l aruncă la fix, între picioarele dulăului.

- Na, ronţăie, că ai vreme; altceva n-am ce să-ţi dau. Dinţi nu ştiu dacă mai ai pentru boabele uscate...

Era să piardă şi curcanul,... Doamne, năucă mai era, parcă se prostise, numai d-alea, de nefăcut, făcea! Singurătatea, lipsa omului ei, o omorâseră, ce mai,... păi ce, e de şagă să rămâi fără bărbat în casă, femeie tânără, la nici 35 de ani împliniţi?... Adelin Avădanei plecase la muncă în Italia împreună cu alţi oameni din sat, dar şi din comunele vecine (se traseră unul pe altul, prieteni, neamuri fiind sau după cum se cunoşteau, pe unde lucraseră înainte), iar pe-acasă nu mai dăduse de mult; e drept, îi telefona, dar rar, că telefonul e scump şi în Italia, îi trimitea scrisori şi vorbă, prin unul sau altul (fiecare, cum o întâlnea ca să-i aducă noutatea, o viola rapid ori pe îndelete, după cum îngăduiau împrejurările, puterile şi timpul, răsturnând-o pe unde se nimerea! Ulterior aflase, din gură în gură... - vorba zboară, nu stă! -, ...că la fel păţeau şi celelalte femei din sat când primeau veste prin curier de la soţii lor). Adelin o informase că pune ban peste ban la o bancă, din ce câştigă, ca să aibă pentru o construcţie nouă, acareturi, vite etc. şi de-aia nu vine în ţară; trimitea şi parale, o dată la două-trei luni sau câte un pachet cu boarfe de la magazinele cu preţ unic şi dulciuri viu colorate, burduşite cu toate

chimicalele din lume,... ba trimisese chiar şi o maşină! Pe capul Lăcrămioarei, sărmana, rămăsese gospodăria întreagă, nu mare lucru, e drept... - parcă poţi vorbi de gospodărie în Moldova! Du-te în Ardeal pentru aşa ceva. -, başca Ciprian, băiatul de 14 ani al soră-sii, Cateluţa, plecată şi asta, împreună cu omul ei, ca să strângă parale în insula Ciprului (au înnebunit cu toţii, banii le-au sucit minţile!), ea, femeie de serviciu şi infirmieră ce ştergea la cur boşorogii unui azil pricopsit, dar şi hrănindu-i cu aceeaşi mână nespălată, el, culegător de citrice, lucrând pe o plantaţie, din zori şi până noaptea, când fructele abia se mai ghiceau în crăcile ţepoase.

Deşi absolvise 12 clase de-a lungul a 15 ani la liceul agricol din Dorohoi (din lipsă de bani, bacalaureatul nu-l obţinuse. Poate, după ce s-o întoarce Adelin cu ceva *euroi*, sa caute, prin cunoştinţe, pe cineva cu boaşe ţepene, să le ungă cum trebuie şi să-şi ia bacalaureatul,... nu strică o patalama în buzunar!), Lăcrămioara n-avea serviciu; păi, ce serviciu poţi să găseşti, frate, în fundul Moldovei, lângă un oraş în plină dezvoltare ca Dorohoiul?... Pentru o vreme, o plătise Primăria cu te-miri-ce pentru întreţinerea terenului comunal de golf cu 9 găuri - încasa salariul minim pe economie. Apoi, edilul-şef şi-a dat seama că iese mai ieftin dacă tunderea gazonului scump, adus din Olanda, rămâne în grija vacilor satului şi a eliberat-o pe Lăcrămioara din funcţie: *„Având în vedere desfiinţarea locului de muncă, ca urmare a..., în temeiul prevederilor art. ... din Legea .../2003-Codul Muncii ...*” Desigur, fata şi-a *băgat* şomaj - nu-i rău nici ăsta: stai acasă, nu faci nimic, vin bănuţii la nas... - şi s-a descurcat un timp; de-atunci,... nimic de muncă, absolut nimic. Nu-i de mirare, nu de-asta au plecat cu toţii, după lucru, care încotro, prin patru colţuri ale lumii, pe unde văzuseră cu ochii?... Gospodăria era mică, cu loc primprejur de 18 prăjini; împreună cu casa de paiantă, era zestrea ei, din partea părinţilor decedaţi; sigur, nu erau multe de făcut aici, că animale nu aveau - e de muncă cu animalele astea,... dă-le mâncare, apă, râneşte după ele, cu bălegarul până la glezne, băga-mi-aş picioarele în ea de viaţă! -, păsări..., câteva găini pe care le ţinea pentru ouă şi curcanul bezmetic care tot scapă pe poartă, până într-o zi când l-or găbji ţiganii şi-o rămâne fără el, ca să se liniştească (exact cum s-a petrecut cu bietul Jerôme al Anişoarei!). Grădina de zarzavaturi dispăruse sub asaltul bălăriilor viguroase, că munca pământului e grea, murdară,... sapă, întoarce glia, sădeşte, mai pune şi nişte chimicale, ca să iasă recolta bogată, te uiţi cât e ziulica de mare la cer să vezi dacă plouă; dar în sat erau două *butikuri* ca să-şi procure fără efort cele necesare pentru ea şi Ciprian, numai parale să fie. Şi paralele soseau, cu întârziere şi nu multe, dar soseau, cam cât le trebuia lor, la amândoi; veneau fie de la Adelin, din Italia, împreună cu partida de viol, fie, mai rar, de la infirmiera Cateluţa, ţăţica, şi de la bărbatul ei, nenea Veniamin, culegătorul de citrice. (Să vezi poznă de poveste... - de-aia o înfăţişăm şi noi aicea, că-i poznă adevărată! -, acu’ două luni, când cu nebuna din Bacău, care i-a adus ghemotocul cu bani, într-o batistă, trimis din insula Mediteranei: muierea-curier, un duduruz cu statură de artilerist, tunsă scurt şi îmbrăcată în kaki, milităreşte, i-a întins valuta, s-a uitat lung la Lăcrămioara, ca şi când ar preţălui-o să vadă câte parale face şi, apoi,

fără vorbă ori vreun semn de pregătire, a răsturnat-o... buf!, încercând s-o tăvălească pe podele. Femeia lui Avădanei nu s-a opus, mai întâi din uluială, sărmana, apoi din socoteală la iuţeală însăilată... „Poate mai vine cu bani de la ţaţa şi nu plătim comisionul la şmecherii de la ‹Western Union›...”, reuşind să obţină chiar o descărcare între picioare, bine lucrată de limba grea a duduruzului din Bacău.) Sigur, când rămâneau în pană financiară se bazau pe alocaţia lui Ciprian, plătită conştiincios de sărmanul stat român,... asta era chiar ultima salvare!

Intră în curtea orătăniilor, huşuind curcanul pribeag; găinile se împrăştiară, cotcodăcind speriate de păsăroiul agitat, stârnind colbul şi ascunzându-se sub B.M.W.-ul argintiu, un model al sfârşitului anilor ’70, cu numere de înmatriculare strâmbe şi ruginite, italiene, încă. „Uite şi *la macchina* tâmpitului de Adelin!...” oftă Lăcrămioara, privind automobilul vechi, fabricat în landul Bavaria, după cele mai înalte standarde ale vremii, parcat acum lângă coteţul din chirpici şi acoperit cu un strat gros de praf, frunze uscate şi găinaţuri de pasăre. „Păi, *Bemveu* ne trebuia nouă, măiculiţa noastră, când plouă prin acoperişul casei, gardul stă să cadă,... şi-o să cadă mâine-poimâine, cu Leana cocoţată pe el, iar soba scoate fum?... Dacă n-o fi de furat, ca să-mi pice pe cap potera şi alte belele... Chelul şi tichia de mărgăritar, alde noi şi *Bemveul*!” Maşina o trimisese Adelin acum patru luni, fără să-i spună nevestei o vorbă, ca o surpriză, printr-un consătean, Bogdănel Alstanchii, aflat la muncă tot în Italia şi el; băiatul venise acasă pentru câteva zile de concediu, la Paşte, conducând mândru automobilul făţos, cu abţibildul „I” lipit la spate, o violase crunt (nu-i de mirare la cât era de stătut, sărmanul, căci sexul în Peninsulă costă parale, *euroi* adevăraţi şi mulţi, nu-i pe gratis, ca acasă! Nu mai ţinuse cont că erau creştini ortodocşi şi se aflau în Sfântul Post al Paştelui, se urcase la iuţeală pe femeia tovarăşului şi nu coborâse decât mergând anevoie, crăcănat de efort; poate nu-i chiar potrivit termenul „viol”, căci Lăcrămioara Avădanei, stătută bine, se arătase cooperantă: „Trage-mi-o, Alstanchii, nu te sfii,...” răcnea ea, isterică, cutremurând pereţii coşmeliei, fără să mai ţină cont de vecini ori de trecătorii de pe uliţă. „...rupe-mi păianjenii de la p...zdă, *ca când* m-ai desfeciora din nou!”, nici nu ţipase după ajutor, nici nu se opusese, aşezându-se în toate poziţiile propuse, una după alta, de *macaronarul* Bogdănel) şi lăsase *Bemveul* în curtea din spate, de unde nu-l mai mişcase nimeni de-atunci.

„Greu fără bărbat...” se necăjea Lăcrămioara, amintindu-şi de cât de bine o călărise aducătorul automobilului - o săptămână-ntreagă nu se mai ţinuse dreaptă în şaua bicicletei „Carpaţi”, model 1967! Era fată frumuşică Lăcrămioara, blondie şi cu ochi albaştri, precum basarabencele de peste apa Prutului (avea ceva din Annika Sőrenstam, faimoasa *golfer-girl* suedezo-americană!), încă din clasa a şasea se ciorovăiau băieţii care s-o aştepte la şcoală, după ore: înăltuţă, cu trupul bine legat, dos, picioare şi şolduri zdravene, cu carne multă şi tare, piept mic, dar obraznic, ce nu ştia de sutien. „Oare, de când nu l-am văzut pe Adelin?... Mda, sunt doi ani. Of, şi ce-aş avea nevoie de bărbat în casa mea!..” Deschise portiera, dădu deoparte setul de crose pentru începători, cumpărat la mâna a doua şi trimise printr-un cojudeţean, din Italia, la rugămintea ei expresă (păi, dacă

se deschisese la marginea satului, lângă crâng, traseul cu 9 găuri, al patrulea din regiune, nu era păcat să nu-l încerce oleacă şi ea?... Bineînţeles, curierul, amabil, o violă noaptea-ntreagă, de-i săriră capacele, rupând patul vechi cu zbânţuiala lor!) şi se lăsă pe spate, pe pernele pline de praf şi pânze de paianjeni - exact ca-ntre picioarele ei, cum am povestit mai devreme! Săltă fusta de jeans, decolorată, pătată şi descusută, cu fermoarul metalic înţepenit la jumătate, desfăcu picioarele murdare (vara nu purta lenjerie intimă - era cald, mai făcea, astfel, economie la ţoale) şi îndepărtă părul mare, des şi creţuliu, dezvelind carnea bogată, umedă şi roză a sexului bine reprezentat. „Hai să zic că mai sunt şi eu c-un bărbat!... Şi proasta de Leana bombănea c-ar fi văzut plecând, disdedimineaţa, pe cineva de la mine,... păi, cine, Doamne, iartă-mă, să fi fost în patu' meu, între picioarele mele, la gura mea ori la dosul meu şi eu să n-am ştiinţă?!...” freca Lăcrămioara cu sârguinţă un clitoris gros şi obraznic. Dar, din buzunarul fustei, se auziră, complet inoportune, acordurile stridente de la „Yes, sir, that's my baby!...”, săltăreţul *hit* al zgubiliticilor ani '20, întrerupându-i masturbarea. „Adelin să fie, din Italia?...” extrase repede femeia telefonul mobil, necăjită de intermezzo, dar bucuroasă de surpriză.

– „*Gico, mânca-ţi-aş guriţica, mestecă, fa, mămăliga-n ceaun, că mă aflu în droagă, pe drum, spre casă şi sunt lihnit de foame...*”, auzi o voce necunoscută, răguşită şi precipitată, în aparatul cât o cărămidă de mare, unul dintre primele modele „Philips”.

- Bă, futu-te-n cur de lăbar zăpăcit! răcni Lăcrămioara enervată, în telefon. Cască ochii la numărul format, că nu-i nicio Gică, nici guriţa ei şi nici mămăliga-n tuciul ţigănesc pe-aici!...

- *„...şi mai calcă-mi la dungă, puica mea dulce, chiloţii ăia, negăuriţii, că trebuie să merg la dispensar, la doamna doctor, ca să mă vază...”*

- Băga-te-aş în mă-ta cu putoarea de Gica ta, cu terciul vostru plin de cocoloaşe, cu chiloţii tăi, de *tetra*, găuriţi precis şi jegoşi şi cu ciubucăriţa de doamna doctor a voastră cu tot!” se stropşea fata necăjită de apelul greşit. „Aşa se-ntâmplă când ai mii de minute gratuite, lumea are poftă să trăncănească: ‹*...mestecă, fa, mămăliga-n ceaun, că mă aflu în droagă, pe drum... şi mai calcă-mi la dungă*...›. Şi eu care credeam că-i bărbatu-meu, cu veste din Italia! Na!...” Zvârli telefonul mobil, ţintind găinile curioase, adunate în jurul maşinii; cârdul se sperie, împrăştiindu-se şi cotcodăcind strident prin poiată. Nervoasă, îşi reluă masturbarea pe pernele prăfuite ale automobilului.

...După plecarea în lume, după parale, a lui Adelin Avădanei, Lăcrămioara, fată serioasă, încercase din răsputeri să nu-şi strice casa, ţinându-se fără de obligaţie când cu unul, când cu altul; păi, ce era să facă şi ea, femeie tânără, de una singură?!... Trăise cu Moţu, băiatul cel mare al lui Dinu Potlogeanu, ex-preşedintele ex-*ceapeului* din sat, ce avea acum gospodăria frumoasă din marginea crângului. Cum se lăsa întunericul, flăcăul intra ca o umbră pe portiţă, de se-nvăţaseră păsările cu el şi nu mai cotcodăceau de spaimă, dar şi Samson aflat la post, în curtea din faţă; o chinuia pe Lăcrămioara până spre dimineaţa, când, deşălat, se furişa metecăind acasă, ca să nu-l afle bătrânii ori Codruţa, fetişoara cu care era

logodit, pe la ce gospodării umbla huhurez noaptea. Dar Moţu plecase în Spania,... *adiós muchachos*!... (de parcă ar fi fost Moţa, în ’36...), ca să spele automobilele murdare de-acolo, să care marfă grea cu spinarea lată în depozitele en-gros ori să monteze faianţă pe pereţii drepţi ai caselor spaniole... (cum Moţu nu mai văzuse în întreaga Moldovă: „Ce zidari or avea spaniolii ăştia,...” se minuna el, adoptând privirea ageră a viţelului în faţa unei porţi noi. „...în stare să facă peretele *nehâit*, chiar ca linia bradului şi unghiul drept, *la vinclu*?!...”) şi Lăcrămioara rămăsese singură. Porcul de Potlogeanu ăl bătrân, tătânele lui Moţu, trecut prin ciur şi dârmon - fusese preşedintele *ceapeului*, nu uitaţi informaţia! -, mirosise legătura de drăgosteală a lui fiu-său şi, normal, profită de ea: într-o seară, târziu, când Lăcrămioara se pregătea de culcare, oftând a amarnică singurătate, se găsi cu el în pat; da, da, chiar aşa! A vrut să-l respingă, să se lupte pe viaţă şi pe moarte, cu toată forţa de care era în stare, să-l zgârie cu unghiile şi să-l sfâşie cu dinţii, până i-ar ţâşni sângele şiroaie, să-i muşte fioroasă scula bleagă, să-i repeadă genunchiul rotund unde-i e rău voinicului (...în testicule, adică)... „Na, futu-ţi gura mă-tii!...”, să-l lase fără suflare, să-i scoată ochii, să ţipe disperată, ca din gură de şarpe, după ajutor, la Leana şi Mitruţ, vecinii din stânga casei... „Alelei, săriţi!...”, să vie repede cu paru’, furca ori coasa, ca la Flămânzi, în *nouăsuteşepte*, ca s-o scape din braţele boşorogului amorezat; dar a simţit cum moşul nespălat, ce duhnea, deja, a hoit, încercând s-o mozolească cu gura puturoasă, precum haznaua din fundul curţii, îi pune în palmă, ca un dar binevenit, o *sculă* scurtă, groasă şi neaşteptat de tare şi s-a ales praful de dârzenia ei. „Asta e acuma, fraţilor şi cumnaţilor,...” oftă amarnic iar femeia, înghesuită cu patimă, depărtând resemnată pulpele şi primind limba în gură, într-un pasional *french kiss* moldovenesc, dar şi zdrânga în străfundurile-i doritoare, în timp ce ea zgâria cu unghiile pielea groasă, plină de veruci, a spinării tăbăcite. „...tânăr şi frumos ori boşorog şi încovoiat, cum o fi, ce mai e de ales pe seceta asta,... am nevoie de bărbat acum, aci, între aşternuturi! Hai, bre, nenică Dinule, trage-mi-o, că eşti ca şi tăticu’, fie-i ţărâna uşoară,... dacă tot a plecat prostu’ de Moţu în Spania, ţi-a sosit matale rându’, acum!” Trăise cu nespălatul de Potlogeanu, ostenindu-l şi slăbindu-l de două ori pe săptămână (află din surse sigure că moşul năbădăios o mai vizita, pentru variaţie, şi pe Codruţa, logodnica credincioasă a emigrantului Moţu!) până când bătrânul crai cedase de apriga împătimire, lovit de dambla, fiind internat la Botoşani (spitalul din Dorohoi fusese închis de Ministerul Sănătăţii din motive de economie). Anica Potlogeanca, nevasta, simţise, printre mustăţi, despre legătura tainică a omului ei, zdravăn până acum o lună şi jumătate, dar ajuns pe patul de spital, făcut harcea-parcea, mai observase lipsa unor lucruri de preţ ori parale duse în dar, cu focul dragostei cu tot, de amorezatul Dinu ţiitoarei sale (Codruţei nu-i ducea absolut nimic moşul hapsân - „Cum să-i dau ceva pentru oleacă de ciocăneală,... dă-o’n mă-sa, e ca şi fata mea!” -, fiindcă..., exact, logodnica lui Moţu făcea parte din familie...), aşa că, într-o seară, baba se puse drept în calea Lăcrămioarei... „Ho, stai aşa, putoare!...”, având un retevei în mână, ca mijloc de atac, dar şi de descurajare; după o discuţie scurtă, dar plină de înţelesuri adânci... „Hai,

fă, vrei să-mi strici tu mie casa?...”, „Dă-te din calea mea,... a dracu’ boşoroagă... Rablagitu’ tău a venit la mine, să ştii, nu de-a îndoaselea!”, „Ei, stai că-ţi dau eu acuşica, de cheltuială, neam de boarfă,... că şi mă-ta, tot o putoare... şi mă-ta mare, la fel.” etc., purtată cu voci ascuţite, nervoase, atent ascultate de vecinii ascunşi pe după garduri; Lăcrămioara, neînarmată („Doamne, că înţelepţi sunt americanii, nu se despart deloc de *livolver*!” - al 2-lea Amendament...), o luă la fugă în mijlocul sfadei (căci „Fuga e ruşinoasă, dar sănătoasă!”, cum bine au stabilit în tactica lor militară răzăşii lui Ştefan cel Mare...), urmărită de baba scandalagioaică cu reteveiul ei; ajunsă acasă, însă, ibovnica puse mâna pe *driverul* din trusa de crose pentru începători... „Stai să vezi acuma!...” şi avu loc un scurt duel (Potlogeanca avea stilul cavalerului Lagardère, în luptă! Nu i-a folosit...), în care materialul „Callaway” îşi dovedi superioritatea faţă de reteveiul autohton, făcându-l ţăndări de la primul contact; Lăcrămioara îndepărtase aprigul adversar, bătând toba pe spinarea cocoşată (de-asta am amintit de Lagardère...) şi... se trezi iarăşi singură. Nu trecu mult şi, văzând că bărbatu-său nu dădea semne de întoarcere, se cuplă cu profesorul de istorie, geografie, matematici, chimie şi lucru manual de la şcoala generală din sat, care era şi antrenor de popice în timpul liber. Toate bune şi frumoase, dascălul o plăcea al dracului pe Lăcrămioara (o remarcase, privind-o din spate, aplecată, după cum lansa bila pe pista construită cu aceleaşi fonduri generoase şi *portocalii*) şi o vizita foarte des, familia fiindu-i la Dorohoi, destul de departe, deci; mână pricepută, profesorul repară patul rupt (un binevenit material didactic!), la ora de lucru manual, împreună cu şcolarii, îl rupse iar, de-atâta caznă, cu Lăcrămioara, îl repară din nou, cu aceiaşi şcolari dibaci,... toate bune, da, până când, guvernul, ameninţat cu falimentul, şi-a dat seama că a construit prea multe săli de sport în cătune populate de boşorogi, parcuri englezeşti pe păşunile alpine, piste de popice în albiile pâraielor, stadioane pe pante de deal, patinoare pe litoral ori la Herculane Băi, terenuri de golf în locul izlazului comunal, pârtii de schi cu telescaune în zonele de şes şi piscine de dimensiuni olimpice în Deltă, pentru antrenarea minorităţii lipovene, în amintirea isprăvilor lui Patzaichin, a închis robinetul de la buget, s-a pus pe economii şi a desfiinţat şcoala din sat, la fel ca şi spitalul din Dorohoi; aflat fără nicio para chioară în buzunare, dascălul a lăsat-o dracului de dăscălie, dar şi bowling-ul, la fel familia de la Dorohoi, cât şi pe mult iubita Lăcrămioara şi şi-a luat tălpăşiţa ca să debaraseze mesele şi să spele vasele murdare dintr-un vapor uriaş, care se învârtea în croaziere pe Baltica. În patul cu aşternuturi nu prea curate, reparat la plecare, ca un dar de adio, de dom’ profesor şi foştii lui şcolari, i-a venit rândul lui Mitruţ, vecinul. Sigur că Leana, nevastă-sa, şi-a dat iute seama că omul ei mai calcă şi prin bătătura de alături, ca să rezolve necazurile de-acolo; femeie cumsecade, însă, acceptase situaţia („Îi trebuie bărbat şi Lăcrămioarei, pân’ de s-o întoarce Adelin!...”) şi Mitruţ, în plină putere, se achita conştiincios de datorie la cele două gospodării. Până în altă zi, desigur, când vecinul a găsit de lucru, prin nişte cunoştinţe mai cu suflet, într-unul din satele din Bucovina ucraineană - săpa canale de irigaţii cu cazmaua 12 ore pe zi, ucrainienii, aflaţi departe de influenţele Europei de Vest,

neomorându-se după parcurile englezeşti, terenurile de golf ori pistele de bowling, dar înţelegând importanţa sistemului de irigaţii pentru o agricultură modernă - şi a părăsit-o şi pe Leana, şi pe Lăcrămioara. Şi cum soţul Adelin tot pentru italieni lucra dulghereala ce de la tat-su mare o învăţase, amânându-şi întoarcerea, nevastă-sa intră în vederile domnului şef de post, Neluţă Răgălie, becher, dar şi amator de jogging şi patinaj viteză, care îşi începu vizitele, dese şi fără perdea, la gospodăria ei. Sosea când îi venea lui cheful,... dimineaţa, lac de sudoare, după câţiva kilometri alergaţi pe aleile parcului englezesc, la prânz, la masă ori seara, la culcare. Lăcrămioara era mulţumită, avea bărbat în casă. Ba, poliţistul, pentru variaţie, trecea şi în ograda Lenei singuratice (venise rândul Lăcrămioarei să se arate generoasă,... „Bine faci, bine găseşti!”, cum zice vorba din bătrâni). Dar ce-i de durată pe lumea asta?... Tot mai convins că stă prost cu paralele după ce umpluse comunele *portocalii* cu instalaţiile pentru petrecerea timpului liber, după ce a achitat generos *brand*-ul de ţară, reprezentat de frunzuliţa verde (dacă tot era să plătim pe cineva pentru un brand de ţară creat, cred că cel mai îndreptăţit să ne umfle gologanii ar fi fost inspiratul acela de Bram Stoker!), după ce a achitat, fără pic de cârcoteală, o nouă serie de rate firmei „Bechtel” şi după alte afaceri profitabile, de genul ăsta, guvernul a desfiinţat postul de poliţie comunal (spre bucuria ţiganilor zonei, conduşi de interlopul Albano Dangelo Mititică! „Hă, hă, hă, păi acu-i şi mai de noi, mânca-v-am pulicile voastre de rumâni!...”) şi domnul şef de post a ajuns paznic la ferma unui italian stabilit în Banat (avansă în funcţie, ulterior, ca *badigardul* acestuia). Ochii femeilor s-au pironit asupra pastorului penticostal, Joe Neberează (părintele ortodox, Afanasie Papacioc, aflat spre 90 de ani, îşi dăduse obştescul sfârşit, violat sălbatic de două credincioase!); Joe - un ţigan negru precum fundul tuciului, gras de 140 de kile, cu picioare groase şi mers de elefant, cu ochii bulbucaţi, gata să-i sară din orbite, cu înfăţişare de batracian şi teribil de puturos, cu gura la fel de puturoasă, de credeai că are o mortăciune putrezindu-i în stomac, nu-l vedeai ieşind pe stradă decât sâmbăta şi duminica - s-a arătat foarte mirat de atenţia femeilor, nefiind niciodată, până în prezent, luat în seamă ca bărbat. Dar, în câteva săptămâni de la startul solicitărilor, Joe slăbise 15 kilograme, în următoarele trei, în loc să le pună la loc, ca orice grăsan după o cură de slăbire, mai pierdu 20 de kilograme (de îl întrebau cunoştinţele, când îl vedeau aşa de prăpădit, pieile atârnându-i: „Bre, da’ n-ai fi bolnav dumneata, oare?!...”), dar, altfel, întinerise: când mergea, călca precum un căprior, abia atingând pământul, parcă plutea, nu altceva; îl auzeai fredonând mereu un cântecel de dragoste (niciodată un imn religios!) sau fluierând o manea din repertoriul lui Vijelie ori a Minunii de Copil; se dădea cu *rotilele* în mare viteză pe pista betonată din crâng, ca să-şi menţină forma surprinzătoare; îmbrăca numai la sărbători mari straiele pastoreşti, în rest era *în civil*; începuse să se poarte ca un gigolo de provincie, *ginşi* prespălaţi, rupţi în genunchi şi pe pulpă, dar strânşi pe fund pentru a scoate în evidenţă fesierii, *ciocate* lustruite, să-ţi faci mustaţa în ele, tricouri mulate pe torsul lucrat *la sală*, aur..., şi mai mult ca pân’ acuma, lanţuri groase la gât, ghiuluri pe degete, brăţări la amândouă mâinile, dar

un singur cercel, în urechea stângă, pentru a nu fi luat de bulangiu; nu mai ştia de nevastă-sa, grăsana Rebeca Neberează, care, în faţa situaţiei, pentru a nu-l pierde şi a-l ţine la distanţă de ispite (Lăcrămioara se bucurase modest, de câteva ori, de puţa tristă a pastorului), reuşi să-l depărteze de parohie (...şi turma rămase fără păstor!), găsindu-i prea-curatului un post de şansonetist pe vasul de croazieră unde profesorul de istorie, geografie, matematici, chimie şi lucru manual spăla vesela („*C-aşa-i românul...*” vorba cântecului. ...la nevoie se ajută unul pe altul, nu-şi dă în cap!)

...- Nimic! oftă Lăcramioara, săraca, cu vulva înroşită ca para focului de la frecătura sârguincioasă. Vai de măiculiţa mea, mă ustură de-mi sar ochii din cap, de cât am încins-o şi degeaba... Huş d-acilea! alungă ea, nervoasă, găina ce-i căuta printre picioare. Te-ai găsit tu, altcineva, mai de soi, nu putea să-mi cate-ntre craci?... Nu mi-am dat drumul, nefericita de mine; îmi trebuie bărbat adevărat! Să-mi fac de drum la Dorohoi ori *Botşeni*, ca să caut pe cineva în stare să..., o dată pe săptămână. O fi rămas vreunul, de sămânţă măcar, că doară n-or fi plecat cu toţii, prin Europa!... Mai vorbeau nişte surate, la buticul lui Surlă, că s-ar da drumul la scotocirea pământului după gazele alea,... de şist.Trebuie să vină lucrători în zonă, atunci,... adică, bărbaţi zdraveni, cu chef de muiere; poate, aşa... şi mai fac un ban şi eu. Îl las mască pe Adelin al meu când s-o întoarce acas’ şi m-o vedea cu paralele adunate la teşcherea! Dar, dacă încep iar zăltaţii ăia, de la oraş, cu hărmălaia... „Nu ne vindem patria!”, „Afară cu multinaţionalele!”, „*Şevron*, sapă la mă-ta acasă, nu la noi!”, „*Băşe*, ai auitat că eşti român?...”, „Cianurile omoară Roşia Montană!”, „Săraci, da’curaţi” şi altea nerozii d-astea, mai vezi picior de bărbat p-acilea, cu chef de ciocăneală?... Nu mai vezi pe nimeni; şi ia-te iar de labă...

Trăgându-şi fusta peste pulpe, Lăcrămioara se ridică anevoie de pe banchetă. „Bine că a avut grijă Adelin şi mi-a trimis *Bemveul*, unde îmi frec... *Machină* avem, da; altele, însă...”, făcu ea haz de necaz, zvârlind la loc, cu opinteală, crosele de golf („Te pomeneşti că ajung să folosesc mânerul *draivărului* ca să mă împac, ca muiere!...” privea Lăcrămioara, pofticioasă, *grip*-ul crosei no. 1, trântind portiera şi stârnind şi mai tare praful. Fără să ocolească găinaţurile zemoase ori uscate, proaspete sau vechi, care acopereau bătătura, se îndreptă către casă; din mers, arse un şut, cu obidă, dosului chel al unei puicuţe puturoase.

De amarnică plictiseală şi ca să-şi mai potolească dracii adunaţi în ea, Lăcrămioara Avădanei se hotărâse să profite de noile modalităţi de petrecere a timpului liber (avea destul!), apărute în sat prin bunăvoinţa *portocalie*. Începuse practicarea bowling-ului alături de profesorul de geografie, istorie, matematici, chimie şi lucru manual - Adelin îi trimisese o bilă prin Rodrigo Dumikat, nepotul lui, aflat la lucru în Spania Cidului şi în trecere pe la unchiu-său, în Italia (Dumikat a violat-o, desigur, pe Lăcrămioara, conform tradiţiei, la livrarea coletului; nu erau rude de sânge, ci numai printr-o întâmplătoare alianţă! Nu se pune, deci...) -, apoi, a alergat dimineaţa şi seara, pe aleile parcului englezesc, alături de Neluţă Răgălie, dom’ şef de post, care o şi poseda în spatele boscheţilor.

Ocupându-se de întreţinerea terenului de golf, Lăcrămioara se apucă şi de acest sport aparte, rezervat în alte ţări elitelor; sigur, un antrenor pentru pregătirea ei nu se găsea în toată Moldova (nici măcar în cea de peste Prut), dar femeia, cu sprijinul lui Ciprian, nepotu-său, a luat informaţiile necesare de pe Internet, s-a uitat la partidele postate pe YouTube, ba a mai primit sfaturi din partea unor profesionişti faimoşi, amabili şi uimiţi la culme de interesul apărut, ca prin minune, în fundătura Europei. Plăcut surprinsă, dar şi întristată de lipsa informaţiilor („Dar ce s-o mai întâmpla iară-n *Rumânika* asta?!...”), P.G.A., Asociaţia Profesionistă de Golf, şi-a pus problema într-o şedinţă fulger de a afla mai multe despre practicarea golfului în Ţările Române şi de a-l include, posibil, în circuitele internaţionale. Şi, curând, Adelin a trimis din Italia un set de crose şi restul echipamentului, pentru începători şi la mîna a doua cumpărate, primite şi aşteptate cu bucurie (ca şi violul tradiţional!). În timp, Lăcrămioara ajunsese la surprinzătoarea performanţă de a acoperi, de una singură, fără partener, într-o după-amiază de vară, cele 9 găuri ale traseului, căci era unica practicantă a golfului din comună (şi printre cele două din Moldova; cealaltă *golfer-girl* era o distinsă doamnă Ghika din Irlanda, cu rădăcini lângă Fălticeni, membră a unor cluburi prestigioase, retrasă în liniştea conacului frumos restaurat), se putea spune, deci, că nu avea adversar, întrecându-se doar cu sine însăşi. Dar, urâta şi strâmba de Vica Gălbenuş, păscându-şi caprele pe peluzele frumoase, udate dimineaţa de aspersoarele californiene şi uitându-se pizmoasă la *swing*-ul elegant al Lăcrămioarei, s-a lăsat contaminată de microb („*Di şie aş fi io mai pruastî ca vaca aista, a lu’ Avădanei*?!...”), a cerut un set de crose omului ei, tovarăş de muncă cu Rodrigo Dumikat în ţara lui Severiano Balesteros (l-a primit rapid, fiind violată de aducătorul coletului, conform cutumei - nu s-a mai uitat curierul la Vica Gălbenuş că e urâtă şi strâmbă, cu barbă şi mustăţi, ciupită de vărsat, dar şi plină de negi păroşi, ştiind că partida de amor e gratuită...) şi, în curând, spre bucuria domnului primar care justifica, astfel, pe canalele *teve* importanta investiţie, juca de la egal la egal cu doamna Avădanei - un adevărat talent *señora* Gălbenuş, ca şi colega Lăcrămioara! (La fiecare partidă, Vica aducea şi caprele, ca să pască gazonul. Se întâmpla ca, la o lovitură,... la cea de început, aia mai puternica, împreună cu mingea „Titleist”, să ţâşnească şi un snop de *măsline*; important era să nu te afli în calea lor!) A venit rândul Lenii la terenul de golf: „Viu şi eu la joc, fir-aţi ale dracu’ să fiţi de putori! Nu mă las, am să mă ţiu după voi,... ce-s’ mai toantă?...” Prin bunăvoinţa Lăcrămioarei, îi folosea setul de crose - Mitruţ o anunţase pe Leana că ucrainienii nu ştiu prea multe despre acest sport şi nu-i putea trimite echipamentul necesar (şi nici violul tradiţional...) -, dar jocul mergea greu în condiţiile astea, la început cu timiditate, apoi, cu tot mai mult aplomb. Domnul primar *portocaliu*, Constandin Ălabrâu (cu tâlc, poreclit de consăteni *Capone*!), fost membru P.C.R., F.S.N., P.D.S.R., P.S.D., P.D., P.R.M., P.N.Ţ.-C.D., P.N.L., din nou P.S.D., (şovinii de *udemerişti* nu-l primiseră în organizaţie, motivând refuzul categoric prin lipsa naţionalităţii maghiare!), în prezent membru de nădejde al P.D.L. (...cu gânduri ascunse de a reveni, curând, la P.N.L.-ul din cadrul coaliţiei U.S.L., aflată pe val, se

pare), era foarte mulţumit, văzând cum sătencele folosesc noile investiţii. (Într-o seară, trecând prin capătul de lângă pădure al terenului de golf, o zări pe Leana care, ambiţioasă şi conştiincioasă, exersa *swing*-ul de una singură, după sfaturile Lăcrămioarei, folosindu-i crosele şi mingile, acum disponibile, ba chiar şi pantofii în două culori, alb-negru, şi cu cuie multe în talpă; domnul primar se opri, o rugă pe Leana să-l accepte în preajma ei, precum un veritabil *caddie*,... femeia, verişoară primară cu Constandin Ălabrâu, măicuţele lor surori bune fiind, consimţi în faţa rugăminţii politicoase,... nu dură mult căratul croselor şi cum întunericul pogorâse, asigurând intimitate, edilul, aflat, deja, deschis la prohab şi cu puţa bălăngănind după fundul impresionant al Lenii, ca un *driver* într-un splendid *swing*, încercă să-şi violeze ruda, punându-i piedică şi trântind-o pe jos. Voinică, nevasta lui Mitruţ nu se lăsă uşor, spre surpriza agresorului: „Vrei să mă violezi, *Capone*?...” zbiera Leana, în liniştea serii, cât o ţinea guriţa, la bărbatul uluit de rezistenţa venită din partea unui neam apropiat. „Şi eu, fraiera, care te-am luat de *caddie*... Chiar vrei să mă violezi, Constandine?!... Pe mine, mă, verişoara ta primară, fata *sorelei* maică-tii?!!!... Pe mine, mă, care ţi-am dat votul la alegeri, ca o proastă, dar şi pe-al lui Mitruţ, bărbatu-meu, şi n-am văzut nici găleată, nici kilele promise, de ulei, zahăr şi măsline ori mantaua portocalie, de ploaie, cu inscripţia ‹Votaţi P.D.L.!› pe spate?... Ei, stai, că-ţi arăt eu viol, *portocaliule*, acuşa-acuşica...”. Până să se dezmeticească edilul, Leana, voinicoasă, era călare pe el! „Dacă vrei viol, Constandine, îţi dau viol, căci mi-e peste mână a refuza un neam apropiat... Poftim, vere! Păi, dacă nici între neamuri nu ne ajutăm...”, şi îl posedă cum s-a priceput ea mai bine, obligându-l să-i viziteze orificiile pentru cel puţin două ore. Domnul primar striga ca din gură de şarpe: că nu mai poate, că îl lasă inima, că i-a crescut tensiunea, că are tot penisul numai o rană, că şi gura e la fel, precum şi degetul mijlociu folosit ca ajutor, că nu mai încearcă un viol câte zile l-o mai lăsa Dumnezeu pe pământ în organizaţia oricărui partid aflat la putere,... mă rog, smiorcăieli de-astea, care nu fac cinste unui bărbat în toată firea, cu atât mai puţin unui membru P.D.L., fără ca să-l audă cineva, căci se făcuse târziu. Leana nu-l auzea nici ea, violându-l în continuare, ca să se sature odată pentru totdeauna, şi el, şi ea, de aşa ceva. Astea se petreceau, bineînţeles, pe *putting green*-ul gratis întreţinut de căpriţele hămesite ale familiei Gălbenuş...)

...„Hai să-l scol, totuşi, pe puturosul soră-mii, poate pune mâna pe-o carte, înainte de-a pleca la şcola aia, de la dracu-n praznic, din Broscăuţi; deşi, nu ştiu la ce mai foloseşte, azi, atâta carte... Ai văzut la dom’ profesor de istorie, geografie, matematici, chimie şi lucru manual,... e tobă de carte, după câte materii preda zi de zi, da’ tot la spălat de blide, linguri şi furculiţe năclăite a ajuns, tâmpitul!” Intră tiptil în odaie; Ciprian, băiet ’năltuţ, dar slab mort, burta i se lipea de şira spinării, de parcă mânca o dată pe săptămână (altfel, era de speriat cu cât potol băga întrânsul!), aflat cu pantalonii pijamalei în vine şi cu „Fata de la pagina 5” în faţă, freca un penis lung, strâmb şi subţirel...

- Îu, îu, îu, iaca poznă, m-ai prins, tuşică! se sperie el, roşu ca para focului de excitare, fără să scape, însă, puţa din mână. M-ai prins... şi mi-e

ruşine de dumneata. Acu', ce să fac,... ruşine, ruşine, da'... Hai, că termin, lasă-mă oleacă, să-mi aranjez... *socoteala*. Uită-te, până una-alta, ce frumos ţi-am lustruit bila de *bouling* cu ceară curată de albine, de la biserică şparlită,... doar mă pricep la frecat, nu-i aşa?...

După clipele de uimire în faţa neaşteptatei situaţii, dar fără să ia în seamă bila lucioasă, Lăcrămioara se lăsă pradă unui râs nervos: „Eu, trântită în ruginitura de *Bemveu*, în curtea păsărilor şi cu curcanul alături, ca să nu mi-l mai ciocardească ţiganii, o frec mai-mai să se aprindă focul în gospodărie, şi nepotu-meu,... *il mio nipote*, cum vine vorba italiană, la rândul lui, în casă,... la fel, neastâmpăratul, gata să dea foc, şi el, coşmeliei! Hm, tuşica şi nepotul, doi *frecangii* din zona Dorohoiului! Ei, fac şi eu haz de necazuri, că altceva ce mi-a rămas de făcut?..."

- Cipriane... Mă, Cipriane, mânca-i-ar tuşa puţuloanca neîmplinită..., continuă ea, cu voce tare, de data asta, dând să pupe băiatul pe guriţă, ca o recompensă pentru fapta frumoasă. Uită-te ce face cu sculişoara-n pumn, neastâmpăratu'!... Eh, ţi-a venit timpul*...*

Se proţăpi în faţa adolescentului, cu ochii căscaţi între picioarele ca două beţe.

- Măi, măi, măi..., se tot mira ea, poznaşă, ciupind puţica cu şmecherie. I-a venit nepoţelului vremea... Hai, dă-i înainte, nu te ruşina, freacă, Cipriane, eşti băiat mare de-acuma. Freac-o, mă, liniştit!

Privea cu luare-aminte şi cu început de vrere puţa lungă, subţire şi strâmbă.

- Dar ia stai oleacă, ca să mă uit mai bine... Auzi, tu, Cipriane?... Stai, nu te mai bâţâi,... las-o, c-o rupi dracului şi alta-n loc nu-ţi pune nimeni, ho!,... că mi-a venit ceva în cap. Nu te grăbi să termini, avem vreme, că nu dau turcii; las-o mai moale, lasă şi curvulicea din ziar şi vin' la tuş'ta, 'ncoa.

- Ce spui?... se aduna greu Ciprian, zăpăcit de masturbarea cumplită. Să viu... la dumneata?... Da, tuşă Lăcrămioara, viu,... te-ascult, aşa cum m-a învăţat mămica când a plecat la lucru, la grecoteii de ciprioţi. Stai, să-mi dau drumul şi să mă uşurez...

- Să nu-ţi dai drumul! sări mătuşa ca arsă. Nu! Auzi pretenţie la tontu' de Ciprian: să-şi dea drumul!... Ai, mă, răbdare, e timp; îţi dai drumul cât mai târziu,... ăsta-i chichirezu'-n viaţă, ca să fie lumea mulţumită! Ţin'te, deci, cât poţi. Ia să mă *benoclez* mai bine la puţica ce-o freci cu atâta ambiţ, cum la carte nu te-am văzut a avea. Dă, să vază tuşa, poate...

- Na, ia-o-n mână!

Cuminte, aşa cum mumă-sa îl învăţase, băiatul, apropiat de tuşă-sa, îi punea cuviincios, în palmă, cărniţa tare.

- Mi-e ruşine! dădu el să se retragă, simţind cum degetele strângeau membrul, precum *driver*-ul „Callaway", la mâna a doua, din Italia, cumpărat. Cum să stai dumneata, sora bună a maică-mii, cu puţa mea în mână?!...

- Iaca stau; ce-ţi pare rău în asta?... Că-i a ta ori că-i a altuia, puţa-i puţă şi trebuie s-o ţii oleacă-n mână înainte de...! Şezi cuminte, copile, nu te ruşina,... sunt precum mumă-ta, nu vezi?... Lasă-mă să mă uit aicea.

Întorcând-o pe toate părţile, femeia privea descurajată zdrânga care pierdea din tărie cu fiecare clipă trecută. „Aoleo, ’oleo, ’oleo, ce se-nmoaie, flecuşteţu’!... Dacă nu fac repede ceva, nu mai rămâne nimic din puţică. Să încerc să-l spurc eu, oare, pe Ciprian?... Să mă chinui, să-i salt măsura şi, după aia,... poate, mă bucur oleacă de...? Doamne, da’ femeie nebună mai sunt, e băiatul Cateluţii, pe care mi l-a lăsat în grijă, nepotu-meu! S-o fac cu nepotu’?... Ei, şi ce dacă-i băiatul soră-mii?... N-o fac eu, precis o face alta, mai îndrăzneaţă şi la fel de stătută, ca mine; la câte muieri sunt în sat, cineva tot îl prinde odată, când o fi el mai cu capu-n nori, şi-l spurcă precis! Îl spurc eu, atunci; şi ce le spun mă-sii şi lui tat-su, la întoarcere?... Părintele, la botez, când scoate pruncul din cristelniţă şi-l arată naşului, zice mândru: ‹*Tu mi-ai adus un păgân şi eu îţi dau înapoi un creştin!*› La fel îi spun şi eu soră-mii: ‹*Mi-ai lăsat un plod prăpădit, neînvăţat, neîmplinit, proasto, şi eu, muiere chibzuită, uite, ţi l-am făcut bărbat adevărat!*› E rău, oare?... Nu-i rău. Deci, îl spurc eu, ca să rămână spurcătoreala în familie; m-am săturat să-mi consum dracii la jogging, golf ori bowling, cu alte muieri nebune, am nevoie de bărbat! Dar ce, pare Ciprian bărbat adevărat?...” Se uita fără curaj la trupul firav, costeliv, la picioarele ca beţele din gard, la braţele subţiri, gata să se rupă din încheieturi, la devla nătăfleaţă, mare cât un dovleac. „Ăsta, dacă sufli către el... fuuu!, pică grămadă! Ei, şi eu, acuma,... pare, nu pare bărbat, are o puţă între craci, ca orice bărbat?... Are; nu e vreme de mofturi. Păi, am de ales fără altcineva prin preajmă?...”

- Da’ iute mai cade flecuşteţu’!... oftă biata Lăcrămioara, mai-mai să izbucnească-n plâns. Te-ai speriat, mă, că te-am prins şi te spun mă-tii sau lui tac-tu, când s-or întoarce acasă?... Nu-ţi fie frică, că nu te zic la nimeni, Cipriane. Aşa fac flăcăiaşii, aşa au făcut dintotdeauna şi aşa vor face mereu: sucesc *gâtul puiului*, când le vine vremea. A frecat-o şi tac-tu, a frecat-o şi nen-tu Adelin,...

- Şi părintele Afanasie, omorât în chinuri grele, de cele două nebune, a frecat-o înainte?!...

- ...da’ cine n-a frecat-o?... Ia, lasă-mă pe mine, să mă ocup de..., s-o frec eu, ca femeie-n toată firea, cum ar veni vorba şi, poate, iese ceva din ea, până la urmă.

- Iese, tuşă, iese,... ca un fel de zeamă groasă, alburie, precum mujdeiul proaspăt...

Renunţând la orice problemă de conştiinţă, Lăcrămioara luase viermişorul în primire; şuf-şuf, şuf-şuf, şuf-şuf! se auzea frecuşul dintre picioarele băiatului.

- Potoleşte-te, mă; ce, te-a apucat tremuriciul?... încerca ea liniştirea nepotului. Nu se întâmplă nimic rău, băiatule. Ia ascultă tu la tuşa: nu suntem decât noi doi în casă, nu ne ştie nimenea ce facem; şi, dacă îţi ţii clanţa, n-o să afle nici pasărea cerului; nu zici nici tu, nici eu,... mucles, amândoi; ţi-o frec, da; lasă-mă pe mine, că ştiu multe, n-o mai freci tu deloc; tu o s-o freci pe-a mea, acolo ai să-ţi pui mânuţa, cum te-nvăţ!

- P-a matale?!... O frec p-a matale?...

- Pe-a mea, pe-a mea, da’ mai târziu, te ţiu eu la curent. Să nu-ţi fie ruşine, sunt tuşa ta. Îţi place, Cipriane?...

- Sigur că-mi place, mai e vorbă, nu-şi pierdea, însă, nepotul tremuriciul. Mi-o freci aşa de repede şi de bine, îţi zboară mâna pe cocoşel,... da, te pricepi!

- Mă pricep, căci sunt femeie-n toată firea, cu bărbat cu cununie luat şi aşezată la casa mea. Mă pricep la multe,... ai văzut cât de repede am învăţat golf şi *bouling* după regulamentele Internetului! Uite cum creşte puţurica, pupa-ţi-o-aş! Ca un *draivăr Colouei*, de tare, o face tuşica... Hm, deci, o frec bine, Cipriane?...

- Foooarte biiine, tuşă! Mă ia cu căldură,... mi-e bine în mâna dumitale. Freacă! Uite-o,... uite-o cum creşte la loc!

- Creşte, creşte, precum aluatu-n mâna gospodinei; se măreşte pentru că mă îndeletnicesc cu drag şi meşteşug de ea. Şi are să-ţi fie şi mai bine,... da' nu cumva să scapi vreo vorbă, gură-bogată, auzitu-m-ai?... Ia uită-te aici, ce face tuşa, cu guriţa...

Lăcrămioara se lăsase pe vine, mozolind carnea dintre picioarele nepotului; cu mâinile puternice şi oareşcare excitare, încerca să frământe coapsele şi fesele sfrijite, în timp ce buzele decalotau şi recalotau, în mare viteză, falusul subţire.

- Mmmm, da' ce de *brânză* ai adunat, Cipriane,... ptiu, ptiu, scârboşenia dracului! scuipa ea, în toate părţile. De când nu te-ai mai spălat, împuţitule?... Zii, îţi place cum lucrează guriţa mea?...

- Îmi place, îmi place. Îmi faci aşa cum am văzut în reviste, pe Internet şi la televizor, la programul pentru oamenii mari, când mă uitam cu Gigică, al lui tanti Leana.

- Hm?!... Te uitai cu Gigică la pozele din reviste... şi pe Internet şi pe „SuperOne"-ul de la televizor?!... De-aia mă pisai tu să achit la timp abonamentul; de mâncare avem, n-avem, de-mbrăcat idem, la fel şi săpun pentru spălare, dar *cablul* trebuie plătit! Bravo, flăcăiaşi,... bravo, uitaţi-vă, aveţi ce învăţa. Ia dă să te pupe tuşa Lăcrămioara... - nu te scârbi, mă, am scuipat *brânzica*,... uite-o pe podele! -, ...că tu mi-eşti singurul nepot. Păi, dacă eu copii n-am... - mi-e teamă să nu fiu stearpă, n-am rămas grea până acuma! -, de cine să am grijă, dacă nu de tine?...

Lăcrămioara îşi sărută apăsat nepotul, băgându-i limba jucăuşă în gură, în timp ce-i strecura mâna sub fustă, între labiile umede de poftă.

- Simţi *aricioaica* tuşii?...

- O simt!

- Oh, Cipriane,... ai băgat degetul înăuntru, şmechere!!! ţipă femeia, surprinsă de priceperea neaşteptată a flăcăiaşului. („Uită-te la el, măgarul!... Şi eu, ca proasta, îl lăsam să-l spurce alta...") Direct la problemă, bravo! Aşa, aşa, mişcă degeţelul, *ca când* ai desena cerculeţul,... l-ai băgat unde trebuia, pricopsitule! Mişcă-l, nu te opri, îmi place. Ooooh!...

Carnea de pe trupul Lăcrămioarei tremura, a început de desfătare.

- Da' ţie cum îţi place?... se interesa mătuşa, grijulie. Ia pune mâna pe ţâţe şi încearcă-le tăria, ca singurul bărbat din casă.

Împinse cealaltă mână sub bluză, între sâni.

„Uite-l cum îmi răsuceşte sfârcurile,... uite-l, mă-ncinge! Ştie să le sugă,... mi le suge, mor! Bun şi Internetul la ceva... şi televiziunea... şi

‹Fata de la pagina 5›. Am ajuns prea departe, cale de întoarcere nu se mai vede; îl spurc atuncea, dacă tot m-am înmuiat aşa binişor.” hotărî Lăcrămioara, oftând resemnată. „Lasă să se bucure şi el de mătuşă-sa; da' şi ea de el.”

- Aşa, Cipriane, mângâie-mă între picioare, zburleşte-mi *aricioaica*! Ştii să faci cu degetul, văd. Suge-mi ţâţele,... mă, da' ce le mai frământi! Te simt că-ţi place, mânca-l-ar tuşa de porc mic! Şi tuşii îi place, de-aia tremur ca piftia-n strachină, la Crăciun,... sunt *excitată*, adică!

Stimulată, puţulica îşi recăpătase forma iniţială.

- Buuuun, stabili Lăcrămioara, bălăngănind-o. Uite-o, e ca lemnul,... tuş-ta a făcut-o aşa! Păi, dacă sunt muiere de dulgher, mă pricep la lemne; zbârnâie!... Da', ia dă, s-o mai iau o dată-n gură!

- Na, tanti,... ia-o.

- Mmmm,... mmm,... mmmmm, molfăia femeia carnea. ...e mai crudă ca altele, da' tot puţă e şi asta! Vino acu', cu guriţa între craci şi pupă, Cipriane...

- *Aricioaica*, da,... o pup cu drag.

Băiatul, ascultător, se lăsase pe vine şi Lăcrămioara, apucându-l de chică, îi îndesa botul în vulva fierbinte; „limpa-limpa,... limpa-limpa,...” răzbătea de-acolo, înfundat.

- Curge! se trase Ciprian, speriat. Curge pe jos, tuşă Lăcrămioara,... ca o zeamă groasă!...

- Simt, nu ţipa, că aud vecinii; ce crezi, că sunt nesimţită şi am nevoie să mă anunţi tu: „Curge,... curge *aricioaica*!” Las' să curgă, e semn bun; sunt binişor încinsă, de-aia curge. Linge, nu sta! împingea Lăcrămioara scăfârlia, la loc, între pulpe. Aşa, linge,... linge, tolomacule, nu te opri! Curge pentru că faci ce-ţi zic, cum te-a învăţat mă-ta şi tac-tu, la plecare....

- E rea, tuşă,... acră de mă usturǎ limba şi-mi curge nasul, da', altfel... Şi pute: peşte vechi, varză acrită, brânză stricată, zacuscă fermentată, stârv de şobolan,... toate la un loc, da' şi păstrate aşa, în căldura aprigă a verii!

- Ei, şi tu acuma... Scarandiv, mai eşti! Pute, normal, pentru că-i nespălată; păi, ce, tu crezi că se clăteşte săptămânal, duminica seara, când vine şi rândul primenelii, ca să răceşti?...

- Nu aşa de des, tuşă, da'...

- Poimâine-i timpul, c-abia de-au trecut două luni de la ultima grijire. Încălzim apă la plită şi... Da' tu zici că zdrânga ta pute mai frumos, mă, de faci pe fandositu'?...

- Mda, pute... O simt că pute când am treabă cu ea, strâmba din nas Ciprian, sincer. Şi chiloţii put... şi sunt scorţoşi; trebuie spălaţi din când în când, da' eşti ocupată. ...În rest, mă simt bine, tuşă Lăcrămioara. Zdrânga s-a întărit de mă şi doare,... a venit vremea s-o bag la matale, nu-i aşa?...

- Ptiu, porcule mic, pe toate le ştii! Băgăm, băgăm... O băgăm jos, uite-mă cum tremur de nerăbdare. O băgăm acuşica, Cipriane. Uuuuf, maica mea, mooooor!... Da' îmi pari tot mai meşter...

- Sunt meşter, tuşă, se şmecherea băiatul, urcându-i-se la cap lăudătura. Acuma pot să-ţi spun: când venea dom' şef de post, eu şi Gigică

al lu’ tanti Leana eram ascunşi în odaia de alături, în dulap şi... Ba, odată, ne-am băgat chiar sub pat, de dinainte de a sosi dom’ Neluţă!

- Mă, fir-aţi voi să fiţi de ştrengari,... se minuna Lăcrămioara de isteţimea adolescenţilor. ...uite ce făceau sub stratul meu!

- Da. ...Şi Gigică zice: „Să vezi tu, Cipriane, dacă dom’ şef de post rupe patu’ aburcat pe tanti, ne găseşte dedesubt şi să te ţii papară, cu bulanu’, pe spinare!”

- Şi eu care credeam că în căsuţa mea sunt în deplină siguranţă! Măi, măi, măi... Da’, ai grijă, *nipote*, să nu se afle de treburile mele *intime*.

- Ei, şi matale,... da’ ştie întreg satul! La tanti Leana am auzit vorba: „Nu ştie bărbatul ce ştie tot satul!”

- Deşteapta de Leana...

- Nenea Adelin e departe, săracul, ca să afle de isprăvile matale, *intime*. Nu-ţi face griji, că nu mai are rost.

- Mda, nu poţi să ai *intimitate*; trebuie să ştie lumea când, cum şi cu cine *o pui*,... c-aşa-i la noi, în România. (Am să-l descos pe Adelin, ca să văd cum stă treaba în Italia.) M-ai lins destul,... bravo, n-a fost rău, pentru început; sunt bine înfierbântată, vreau sculişoara ta, între craci mei! Uite, eu mă aşez acuma la marginea patului şi tu, Ciprinică, vii peste mine, ca un bărbat adevărat, cu puţa tare, şi... Hai, hai, că te pricepi, ai învăţat, doară, zgâindu-te şi ciulind urechile-ţi clăpăuge la nen-tu Răgălie. Bagă repede, puiule, că mor aicea, lângă tine!

Cu picioarele larg desfăcute, Lăcrămioara îşi ispitea nepotul, unduind şoldurile, împreuna cu vulva roşcovană; clitorisul ţinea pasul şi el, iţindu-se sau dosindu-se între labiile groase.

- O bag, tuşă, imediat, cum a băgat-o în dumneata şi Bogdănel Alstanchii, când a sosit cu *Bemveul* făţos, de la unchiul Adelin,... şi neica Rodrigo, care ţi-a adus bila,...

- *Spaniolul* Dumikat!

- Dumikat. ...şi acela venit cu crosele de golf, de i-au rupt spinarea cu atâta greutate - e de la Broscăuţi, bărbatu’ doamnei noastre, de *mate*! -,... şi Moţu Potlogeanu, da’ şi împuţitu’ de tat-su, fie-i ţărâna uşoară!, de trebuia să lăsăm geamurile deschise, după plecarea lui,... şi Costel Dănănaie...

- Îu, de Costeluş picioare-împuţite uitasem! se lovi Lăcrămioara peste frunte, strâmbând amarnic nasul.

- ...şi Piccolo Boşcodeală,...

- Piccolo?!... Nu vreau să aud de el. Nu, de Piccolo n-am uitat, dar ăsta nu se pune; nu merită să se pună, mă, Cipriane,... de ce crezi tu că-i zice lumea Piccolo?...

- Dar Paddy Gârjoabă?... Gârjoabă, care-şi rupe spinarea cărând marfă-n Irlanda?...

- Îu, Pădilică! Paddy Gârjoabă!!!...

- Paddy, Paddy,... cel cu gospodăria din fundătură...

- Ştiu. De Paddy am uitat, ca şi de Costeluş, de ce să nu fiu sinceră?... Ei, dar cu Pădilică-irlandezul lucrurile stau altfel decât cu Piccolo; avem amintiri frumoase împreună...

Faţa Lăcrămioarei se luminase şi ochişorii îi râdeau în capul plin de drăcoase suveniruri,...

- Măi, da' căscată sunt!...

(„Paddy Gârjoabă şi concediul din vara trecută...")

- Eeee, îs şi mulţi, tuşă! ...şi dom' profesor de istorie, geografie, matematici, chimie şi lucru manual, *dirigu'* meu,... neica Mitruţ de alăturea ori dom' şef de post sau pastorul Neberează de la şleahta ţiganilor penticostali,... uite, o bag, dacă zici mata.

- Măiculiţa mea, pe toţi îi ştii, Cipriane! se enerva femeia de lipsa de intimitate din propria-i casă, desfăcând şi mai tare picioarele de atâta supărare. Unul nu ţi-a scăpat dintre cei trecuţi prin aşternuturile mele! Mda, am ajuns să le pierd numărul,... îmbătrânesc, mă lasă mintea, zău aşa! Hai, bag-o odată,... bag-o ca să vedem cât de potrivită este, că mă apucă dracii, *şpionule*!

- Poftim, tuşă Lăcrămioara,... aţin'te, aţin'te,...

- Mă aţiu! Mă aţiu, bagă!

- ...bag, uite!

Şi nepotul, după oleacă de căutare,... „Mai jos, Ciprinică..." era el, cu înţelegere, diriguit. „Prea jos! Păi, unde vrei, mă, s-o bagi?!... Doar n-ai de gând, desfrânatule,... în...?!", reuşi să introducă puţa în vulva înconjurată de părul creţ, plină de năclăială.

- E bine cum ţi-am înfipt-o, tuşă?... Hă?... Că fierbinte eşti în *aricioaică*,... se-ntăreşte şi mai mult puţica, zău!

- Oh, Cipriane, mooor!!! O fi ea mică,... o fi ea subţirică,... o fi ea neîmplinită,... dar sculă adevărată e-nfiptă acu' în mine,... moooooorrr! Este foarte bine. Nen-tu Adelin n-a mai călcat pe-acasă, să se ocupe de muierea lui şi de-aia chem când pe unul, când pe altul,... cu grijă, zic eu, ca să nu-mi stric nici mie casa, da' nici pe-a alteia.

- Eşti înţeleaptă, tuşă, ştiu; de-aia m-au lăsat măicuţa şi tăicuţu', la plecare, în grija dumitale.

- Sunt. Strânge-mă de ţâţe! Satul s-a golit de bărbaţi, Cipriane, au plecat la muncă, la fel ca tac-tu şi ca mă-ta; cheamă în patul tău, dacă mai ai pe cine!...

- Aşa-i, tuşă.

- Voiam să merg la Dorohoi ori *Botşeni*, ca să găsesc pe cineva disponibil,... să... Aş fi achitat auto-stopul cu desfacerea picioarelor, că cu banii stăm prost, de mult n-a mai venit nimica din străinătăţuri.

- M-ai găsit pe mine acuma, tuşă; uite ce-ţi fac... pe gratis!

- Pe gratis, normal, că suntem neamuri; doar nu vrei plată pentru că i-o tragi tuşi-tii?!... E bine, da. Bag-o, scoate-o, Cipriane,... hai, osteneşte-mă ceasuri bune, ca să mă uşurez de câţi draci sunt adunţi în mine! Ia să văd eu cum te descurci cu sora mă-tii,... adică, cu tuş-ta Lăcrămioara. Aşa, aşa,... merge! Baaag-ooo, *nipoooteee*,... scoaaate-ooo.... şi nu te opri până după prânz!

Dornică să-şi stimuleze învăţăcelul, mătuşa undui bazinul într-o *contră* măiastră, ademenitoare şi agresivă, în acelaşi timp; curajoasă, dar nepricepută, puţica tărişoară avansă instinctiv în carnea fierbinte, dar îşi pierdu dintr-o dată semeţia... - lipsită de experienţă, masturbată îndelung

mai devreme, speriată de atâtea evenimente neaşteptate, stimulată de căldura umedă a *papucului de mătase* dintre pulpele Lăcrămioarei - ...şi explodă ca o conductă de combustibil perforată, „zvâââk!”, împroşcând interiorul încins cu motorină..., pardon, cu spermă şi mai încinsă!

- Iaca poznă!... răcni femeia, lovită de jet, izbucnind în plâns de disperare. Ce-mi făcuşi, mă, Cipriane, Paştele şi anafura mă-tii de tăntălău?... Ce pereche de palme îmi vine să-ţi trag şi urechile nespălate să ţi le întind ori să-ţi măsor spinarea cu *draiverul*..., uite ce-ai făcut cu graba ta!... De-abia ai intrat, ai dat din cur doar de câteva ori,... hâţa-hâţa, cu căruţa,... nici n-am apucat să mă bucur de... *păstaie*, hohotea Lăcrămioara, cămăşuţa săltându-i în spinare. Degeaba ţi-am frecat-o, degeaba ţi-am pupat-o, degeaba ţi-am gustat brânzica,... ptiu!,... degeaba, făr’ de niciun folos m-am chinuit cu tine! De ce ţi-ai dat drumu’, ca prostu’?... Oh, şi-ncepuse bine...

- Iertare, tuşă! se speriase nepotul, retrăgându-şi imeadiat, de spaima perechii de palme, puţa bleagă, încărcată cu zeamă lipicioasă. Iertare!!! Nu te necăji... şi nu-i spune mămiţicăi ori lui tătuţu’ ce-am făcut!

- Fi-ţi-ar de râs blegomeatra! M-ai umplut cu sloboz, fără să-mi faci nimica,... uite, mă, dă mujdeiul pe-afară din mine!... Unde-i o cârpă să mă şterg, că abia poimâine încălzesc apă pentru spălare?... Îmi vine să te pleznesc, Cipriane, să-ţi meargă fulgii!

- Tuşă, iartă-mă! Mi-a scăpat... „mujdeiul”, cum zici, pentru că mi-a plăcut intrarea,... m-am încins şi eu, cum te-ai încins şi matale! Sunt prea crud, încă; trebuie să mai cresc, aşa a zis şi tanti Leana, când, şi cu ea, am păţit la fel,... de mai multe ori chiar, vai de maica mea.

- Ptiu, drace! Ptiu, ptiu, ptiu!... Ai fost şi cu Leana lui Mitruţ, Cipriane?!!!...

Lăcrămioara îşi privea încremenită nepotul, nevenindu-i, parcă, să-şi creadă urechilor.

- Şi cu Leana ai fost la aşternut, mă, curvarule ordinar?!!!... Cu Leana, mă?!... Ai regulat-o pe Leana, maica tovarăşului tău de joacă, Gigică?!...

- Ei,... nu pot să zic chiar c-am regulat-o, tuşă...

- Şi mie care-mi era teamă să nu te spurc! Că eşti prea crud,... eşti crud, aşa ţi-a zis priceputa de Leana, Cipriane?...

- Da, aşa mi-a spus; şi lui Gigică. Suntem necopţi, tuşă...

*

Patru luni mai târziu, aceeaşi Lăcrămioară Avădanei în aceeaşi gospodărie părăginită, dar fără curcan (îl capturaseră şi haliseră *hantroii*, întocmai ca pe bietul Jerôme, viţeluşul roşcat şi durduliu al Anişoarei!), cu grădina încărcată de bălării şi mai mari, cu automobilul bavarez ruginit, găinăţat şi prăfuit în dosul curţii şi cu gardul căzut pe jumătate, în acelaşi fund trist, uscat şi adormit de Moldovă, încremenit aşa în timp, parcă.

- Doamne, a mişcat! se speriase Lăcrămioara, pipăindu-şi pântecul rotunjit. Sunt borţoasă, iaca bucurie,... *alegria*, cum ar zice *spaniolul* Rodrigo Dumikat! N-am *rămas* cu Adelin, bărbatu-meu, n-am *rămas* cu Bogdănel Alstanchii când atât de bine m-a violat, nenorocitul, de-a plecat

crăcănat de la casa mea, n-am *rămas* cu pătrăţosu' de Moţu Potlogeanu, alt *spaniol* ori cu boşorogu' şi nespălatu' de tat-său - măiculiţa mea, da' ce mai *retevei* scurt, gros şi tare, avea damblagitu', fie-i ţărâna uşoară! -, cu dom' profesor de istorie, geografie, matematică, chimie şi lucru manual, dar şi priceput antrenor de *bouling*, cu Mitruţ al Lenii, vecinul, înainte de a-şi lua valea ca să sape şanţuri la ucrainieni - tot mai deştepţi ucrainienii, agricultură fără irigaţii nu se face, dom'le! -, cu vânjosu' Neluţă Răgălie, dom şef de post, cu pastorul Joe Neberează cel zglobiu, dar cu puţa mică, de la cultul penticostal, de cântă acum la mese, pe vapoare,... cu Costeluş Dănănaie, de care uitasem *complect* dacă nu-mi aducea aminte *şpionu*' Ciprian, cu *don* Rodrigo Dumikat, nepotul de la ţaţa lui Adelin,... cu Piccolo şi Pădilică, n-am *rămas* cu vătăşeii trimişi de omu' meu, cu vorbă, parale ori pacioace, de ziceam că sunt stearpă, nefericita de mine,... da', uite, pântecul a prins sămânţa, a rodit când nu mai aşteptam deloc şi am *rămas* gravidă!... Precis tăntălăul de Ciprian mi-a făcut bucata, nu-i îndoială, că din lipsă de bărbaţi numai cu el mă mulţumesc de trei-patru luni încoace. Of, dacă a mişcat, nu mai e nimica de făcut, vai de viaţa mea,... îl las. Acuma, însă, ce-oi fi eu, oare, pentru pruncul meu,... şi tuşă, şi măicuţă?... Iar Ciprian, *il nipote* şi ţiitoru',... şi văr, şi tăicuţ?... Să vorbesc cu Leana, ca să ne sfătuim. Da' cum să-i zic noutatea lui Adelin, când s-o întoarce acasă, de la muncă, din Italia?...

**Chiar dupî uo întâmplari muoldoviniascî, aieviea pietriecutî!...* (N.A.)